Coperta de V. Socoliuc

Ilustrația copertei :
KANO NAIZEN, **NANBAN BYOBU** (= Sosirea europenilor) — paravan japonez cu șase panouri datînd din sec. XVII

James Clavell

SHŌGUN

© James Clavell, 1975

Hodder & Stoughton Ltd. Coronet edition, 1983 Great Britain.

JAMES CLAVELL

SHŌGUN

volumul 2

Traducere și note de
DOINA CERĂCEANU

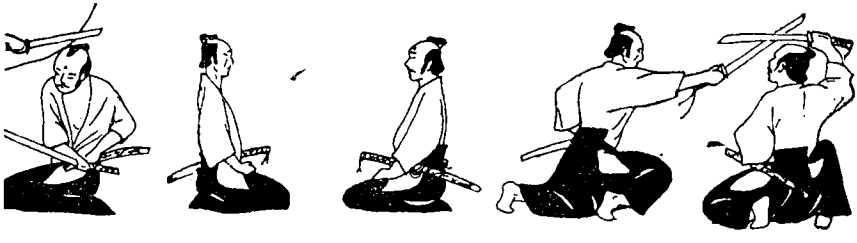

EDITURA UNIVERS
București, 1988

Capitolul 37

În hulubărie păsărarul ţinea porumbiţa blînd, dar ferm, în timp ce Toranaga îşi scotea hainele ude leoarcă. Se-ntorsese în galop prin ploaia torenţială. Naga şi ceilalţi samurai se înghesuiau neliniştiţi sub micul portal, fără să se sinchisească de ploaia caldă, care încă venea în torenţe, bătînd darabana pe acoperişul de ţiglă.

Toranaga îşi şterse mîinile cu grijă. Omul îi dădu porumbiţa. Doi cilindri mici, de argint, erau prinşi la fiecare picior. Firesc ar fi fost unul. Tŏrânaga trebui să se străduie să nu-i tremure mîna. Dezlegă cilindrii şi-i duse în lumina din deschizătura ferestrei, să le cerceteze sigiliile minuscule. Recunoscu cifrul secret al lui Kiri. Naga şi ceilalţi priveau încordaţi. Chipul lui nu trăda nimic.

Toranaga nu rupse imediat sigiliile, oricît de mult dorea s-o facă. Aşteptă liniştit pînă-i fu adus un chimonou uscat. Un servitor îi ţinea o umbrelă mare din hîrtie îmbibată în ulei, şi el se îndreptă spre reşedinţa sa din cetate. Supa şi ceaiul îl aşteptau. Le sorbi pe îndelete şi ascultă ploaia. Cînd se simţi calm, îşi rîndui străjile şi intră într-o încăpere mai retrasă. Rupse sigiliile. Hîrtia celor patru suluri era foarte subţire, scrisul mărunt, mesajul lung şi încifrat. Descifrarea era anevoioasă. Cînd fu gata, citi mesajul de două ori, apoi îşi lăsă gîndurile să rătăcească.

Se făcuse noapte. Ploaia încetase. O, Buddha, fă ca recolta să fie bună, se rugă el. Acesta era anotimpul în care terenurile de orez erau inundate şi în toată ţara se plantau, pe cîmpurile aproape numai apă şi fără buruieni, răsadurile de orez, de un verde pal, spre a fi recoltate peste patru sau cinci luni, după cum era vremea. Pe tot cuprinsul ţării, săraci şi bogaţi, *eta* şi împărat, servitor şi samurai, toţi se rugau să vină doar atîta ploaie,

soare şi umezeală cît trebuie şi la vremea lor. Fiecare bărbat, femeie şi copil număra zilele pînă la recoltă.

O să avem nevoie de o recoltă bogată anul ăsta, gîndi Toranaga.

— Naga ! Naga-san !

Fiul său veni alergînd.

— Da, tată ?

— La primul ceas după ce se crapă de ziuă, îi aduci pe platou pe Yabu-san şi pe sfetnicii lui mai de seamă. De asemeni, pe Buntaro şi pe cei trei căpitani-comandanţi ai noştri. Şi pe Mariko-san. Să vină toţi pe platou în zori. Mariko-san poate să servească ceaiul. Mai vreau ca Anjin-san să stea prin preajmă, în tabără. Străjile să ne înconjoare la două sute de paşi.

— Da, tată. Naga se întoarse să execute ordinul. Findu-i cu neputinţă să se abţină, izbucni : Este război ? Da ?

Toranaga nu-l mustră pe Naga pentru obrăznicie şi indisciplină, deoarece avea nevoie de un crainic care să împrăştie veşti bune în toată cetatea.

— Da, spuse el. Da, dar aşa cum vroiam eu.

Naga închise uşa şi ţîşni ca din puşcă. Toranaga ştia că, deşi chipul şi comportarea lui Naga acum aveau să fie strunite pe dinafară, nimic nu-i putea ascunde emoţia din mers sau focul din priviri. Aşa că zvonurile şi contrazvonurile aveau să ţîşnească din Anjiro spre a se răspîndi ca vîntul în tot Izu şi mai departe, dacă focul era întreţinut cum trebuie.

— Acum zarurile sînt aruncate, spuse el cu voce tare către florile care stăteau senine în *tokonama,* cu umbrele tremurînd în lumina plăcută a lumînărilor.

Kiri scria :

„Alteţă, mă rog lui Buddha să fii sănătos şi în siguranţă. Acesta este ultimul nostru porumbel mesager, aşa că, de asemeni, mă rog lui Buddha să-l conducă spre tine — trădătorii i-au omorît pe toţi ceilalţi ieri noapte, dînd foc hulubăriei, şi numai această porumbiţă a scăpat pentru că fusese bolnavă şi eu o îngrijisem aparte.

Ieri dimineaţă seniorul Sugiyama şi-a dat demisia pe neaşteptate, exact cum fusese plănuit. Dar, înainte să poată izbuti să fugă, a fost încercuit de *ronin*-ii lui Ishido la marginea Osakăi. Din nefericire, şi cîţiva din familia

lui Sugiyama au fost prinşi o dată cu el ; am auzit că l-a trădat unul din oamenii lui. Se zvoneşte că Ishido i-a oferit un tîrg : dacă seniorul Sugiyama şi-ar amîna demisia pînă după ce se întruneşte Consiliul Regenţilor (adică mîine), astfel ca Înălţimea ta să poată fi acuzat legal de înaltă trădare, Ishido i-ar garanta, în schimb, lui Sugiyama că regenţii îi vor da tot Kwanto şi, ca o măsură a bunei credinţe, Ishido l-ar elibera pe el şi familia lui imediat. Sugiyama a refuzat să te trădeze. Pe loc Ishido a poruncit celor din *eta* să-l convingă. Copiii lui Sugiyama au fost torturaţi în faţa lui, apoi concubina, dar el tot n-a vrut să te părăsească. Toţi au avut parte de morţi îngrozitoare. A lui, cea din urmă, a fost cea mai cumplită.

Bineînţeles, n-a fost nici un martor la această ticăloşie şi totul e din auzite, dar eu o cred. Bineînţeles că Ishido a tăgăduit că i-ar cunoaşte pe ucigaşi, sau c-ar avea vreun amestec, jurînd că o să-i urmărească pe «criminali» pînă-n pînzele albe. La început Ishido a spus că, de fapt, Sugiyama n-a demisionat niciodată şi, ca atare, după părerea lui, Consiliul s-ar putea totuşi întruni. Eu am trimis cópii după demisia lui Sugiyama celorlalţi regenţi, Kiyama, Ito şi Onoshi şi alta i-am trimis-o direct lui Ishido, iar alte patru le-am făcut să circule printre *daimyo*. (Ce înţelept din partea ta, Tora-chan, să ştii c-au să trebuiască cópii în plus.) Aşa că de ieri, exact cum ai plănuit cu Sugiyama, Consiliul nu mai exista legal, în privinţa asta ai reuşit pe de-a-ntregul.

Veşti bune : seniorul Mogami s-a tras în afara oraşului în siguranţă, cu toată familia şi cu toţi samuraii. Acum îţi este aliat pe faţă, aşa că flancul din nordul îndepărtat îţi este în siguranţa. Seniorii Maeda, Kukushima, Asano, Ikeda şi Okudiora s-au strecurat pe furiş afară din Osaka noaptea trecută, ca să fie în siguranţă, la fel şi seniorul creştin Oda.

Veste rea e că familiile lui Maeda, Ikeda şi Oda, precum şi alţi doisprezece *daimyo* importanţi n-au scăpat şi acum se află aici ca ostateci. Tot aşa şi familiile a cincizeci sau şaizeci de nobili mai şovăielnici.

Veste rea este că ieri fratele tău vitreg, Zataki, senior de Shinano, s-a declarat făţiş pentru moştenitor, pentru Yaemon, şi împotriva ta, acuzîndu-te că ai complotat cu Sugiyama răsturnarea Consiliului Regenţilor, aşa că acum

Zataki cu cei cincizeci de mii de fanatici ai lui îți vor sta împotrivă la hotarul tău de nord-est.

Veste rea este că aproape toți *daimyo* au acceptat «invitația» împăratului.

Veste rea este că nu puțini dintre prietenii și aliații tăi de aici sînt mînioși că nu le-ai spus dinainte planul tău, ca ei să poată pregăti o linie de retragere. Vechiul tău prieten, marele senior Shimazu, este unul. În după-amiaza asta am auzit că el a cerut în public ca împăratul să poruncească tuturor seniorilor să îngenuncheze acum în fața băiatului, în fața lui Yeamon.

Veste rea este aceea că doamna Ochiba își țese strălucit pînza, făgăduind celor nehotărîți domenii, titluri, ranguri la curte. Tora-chan, e mare păcat că nu e de partea ta, ea e un dușman cu adevărat de temut. Doamna Yodoko, singură, îndeamnă la rugi și calm, dar nimeni n-o ascultă, iar doamna Ochiba vrea să grăbească războiul acum cît te simte slab, izolat și, zic eu, trădat.

Cel mai rău din toate este că regenții creștini, Kiyama și Onoshi, sînt în mod fățiș unul alături de celălalt și foarte porniți împotriva ta. În dimineața asta amîndoi au făcut cunoscut că deplîng «dezertarea» lui Sugiyama, spunînd că fapta lui a adus dezordine în țară, și că «noi toți trebuie să fim puternici pentru binele împărăției. Regenții au cea mai mare răspundere. Noi trebuie să fim pregătiți za laolaltă să nimicim orice senior sau grup de seniori care vor să răstoarne testamentul lui *taikō* sau succesiunea legală». (Să-nsemne asta că plănuiesc să se întrunească așa, ca un Consiliu de patru regenți ?) Una din iscoadele noastre creștine din cartierul general al Sutanelor Negre de aici a șoptit că preotul Tsukku-san a părăsit în taină Osaka acum cinci zile, dar nu știm dacă a plecat la Yedo sau la Nagasaki, unde este așteptată Corabia Neagră. Știai că ea o să sosească foarte devreme anul ăsta ? Poate peste douăzeci sau treizeci de zile ?

Alteță, totdeauna am șovăit în a-mi da păreri pripite, bazate pe lucruri spuse din auzite, pe zvonuri, pe iscoade, sau pe intuiția mea de femeie (vezi, Tora-chan, am învățat de la tine !), dar timpul e scurt și poate că n-o să mai am cum să-ți vorbesc : mai întîi, prea multe familii sînt prinse aici în cursă. Ishido n-o să le lase niciodată să plece (după cum n-o să ne lase nici pe noi).

Aceşti ostateci sînt un pericol foarte mare pentru tine. Puţini seniori au simţul datoriei sau tăria lui Sugiyama. Foarte mulţi, cred eu, au să treacă acum de partea lui Ishido, chiar dacă fără voie, din pricina acestor ostatici. Mai departe, cred că Maeda o să te trădeze, la fel, probabil, Asano. Am numărat, din toţi cei două sute şaizeci şi patru de *daimyo* din ţară, doar douăzeci şi patru te urmează cu siguranţă şi s-ar putea şi încă alţi cincizeci. Aceştia nu-ţi sînt nici pe departe cît ţi-ar trebui, Kiyama şi Onoshi au să-i influenţeze pe toţi sau pe cei mai mulţi dintre *daimyo* creştini, iar eu cred că ei acum n-o să ţi se alăture. Seniorul Mori, cel mai bogat şi mai important din toţi, este, ca întotdeauna, împotriva ta şi o să-i tragă de partea lui pe Asano, Kobayakawa şi, tot ce se poate, şi pe Oda. Cu fratele tău vitreg, seniorul Zataki, şi el împotrivă-ţi, poziţia ta este cumplit de şubredă. Te sfătuiesc să declari imediat „Cer de Purpură" şi să te îndreptăţi în goană spre Kyoto. Este singura ta speranţă.

Cît despre doamna Sazuko şi despre mine, noi sîntem bine şi mulţumite. Fătul dă semne de viaţă şi, dacă e *karma* copilului să ne nască, aşa va fi. Noi sîntem în siguranţă în colţul nostru din castel, uşa e bine închisă şi grilajul cu ţepi coborît. Samuraii noştri sînt plini de devotament faţă de tine şi de cauza ta şi, dacă e *karma* noastră să plecăm din această viaţă, atunci o să plecăm cu seninătate. Doamna ta îţi duce dorul tare, tare mult. Cît despre mine, Tora-chan, ard să te văd, să rîd cu tine şi să-ţi văd zîmbetul. Singura mea părere de rău, dacă mor, ar fi că n-aş mai putea să fac aceste lucruri şi să veghez asupra ta. Dacă există o viaţă de dincolo, şi dacă există Dumnezeu sau Buddha, sau *kami*, promit că am să-i fac pe toţi, într-un fel sau altul, să treacă de partea ta... deşi mai întîi am să-i rog stăruitor să mă facă suplă, tînără şi roditoare pentru tine, dar să-mi lase bucuria mîncării. Ah, asta ar fi într-adevăr un paradis, să pot să mănînc după pofta inimii, dar să rămîn totuşi mereu tînără şi subţire !

Îţi trimit rîsul meu. Fie ca Buddha să vă binecuvînteze, pe tine şi pe ai tăi."

Toranaga le citi epistola, în afară de partea personală despre Kiri şi doamna Sazuko. Cînd termină, ei îl priveau şi se uitau unii la alţii fără a le veni să creadă,

nu numai din pricina a ceea ce spunea misiva, dar şi pentru că Toranaga era atît de deschis, acordîndu-le tuturor încrederea sa.

Stăteau în mijlocul platoului, pe rogojini aşezate în semicerc în jurul lui, fără străji, siguri că nu trage nimeni cu urechea. Buntaro, Yabu, Igurashi, Omi, Naga, căpitanii şi Mariko. Străjile fuseseră aşezate la două sute de paşi mai departe.

— Vreau un sfat, spuse Toranaga. Sfetnicii mei sînt în Yedo. Problema asta e urgentă şi vreau ca voi toţi să vă puneţi minţile la treabă în locul lor. Ce credeţi c-o să se-ntîmple şi ce-ar trebui să fac. Yabu-san ?

Yabu fierbea. Fiecare drum părea să ducă la dezastru.

— Mai întîi, Alteţă, ce înseamnă „Cer de Purpură" ?

— Este numele încifrat pentru planul meu final de luptă, un singur atac fulgerător, violent spre Kyoto, cu toate oştile mele, bazîndu-mă pe iuţeală şi surpriză, ca să iau capitala din mîinile răufăcătorilor care o împresoară acum, să-l smulg pe împărat din ghearele murdare ale acelor care l-au înşelat, conduşi de Ishido. O dată ce Fiul Cerului este eliberat cu bine din ghearele lor, să-l rog apoi să revoce mandatul acordat actualului Consiliu, care este, fără doar şi poate, trădător sau condus de trădători, şi să-mi acorde mie mandatul de a forma un nou Consiliu, care va pune interesele ţării şi ale moştenitorului înaintea ambiţiilor personale. Am să conduc optzeci pînă la o sută de mii de oameni, lăsîndu-mi pămînturile neapărate, flancurile descoperite şi retragerea nesigură.

Toranaga îi văzu cum se holbau la el năuci. Nu pomenise nimic de samuraii de elită care de ani de zile fuseseră plasaţi în mare secret în multe din castelele şi provinciile importante şi care urmau să pornească cu toţii, deodată, răzmeriţe, spre a crea haosul necesar planului de atac.

Yabu izbucni :

— Dar va trebui să lupţi pentru fiecare petic de pămînt. Drumul Tokaidō îţi e închis de Ikawa Jikkyu pe o sută de *ri*. Mai departe, fortăreţele lui Ishido străjuiesc restul.

— Da, dar eu plănuiesc să atac fulgerător spre nord-vest, de-a lungul drumului Koshu-Kaidō apoi să străpung în jos, spre Kyoto, şi să stau departe de coastă.

Pe dată mulți clătinară din cap și începură să vorbească, dar Yabu nu-i luă în seamă.

— Dar, Alteță, epistola spune că ruda ta, Zataki-san, a trecut deja la dușman ! Acum și calea către nord ți-e blocată. Provincia lui este de-a curmezișul drumului Koshu-kaidō. Va trebui să lupți prin toată provincia Shinano — asta e muntoasă și foarte greu de străbătut, iar oamenii lui îi sînt grozav de credincioși. Ai să fii făcut zob în munții ăia.

— Ăsta e singurul drum, singurul pe care am vreo șansă. Eu zic că sînt prea mulți dușmani pe drumul de coastă.

Yabu își aruncă privirea spre Omi, dorind să se poată sfătui cu el, făcîndu-i-se silă de epistolă și de toată încurcătura de la Osaka, displăcîndu-i că trebuise să vorbească primul și urînd din cale afară statutul de vasal pe care-l acceptase la stăruințele lui Omi.

— Este singura șansă pentru Domnia voastră, Yabusama, îl îndemnase Omi. Singurul chip ca să scăpați din capcana lui Toranaga și să vă mai rămînă loc de manevrat...

Igurashi îl întrerupsese furios.

— Mai bine să v-aruncați asupra lui Toranaga astăzi, cînd are doar cîțiva oameni aici ! Mai bine-să-l omorîți și să-i duceți capul lui Ishido cît mai este vreme.

— Mai bine să așteptați, mai bine s-aveți răbdare...

— Ce se-ntîmplă dacă Toranaga poruncește ca stăpînul nostru să renunțe la Izu ? strigase Igurashi. Ca senior către vasal, Toranaga are acest drept !

— N-o s-o facă niciodată. Acum el are nevoie de stăpînul nostru mai mult ca oricînd. Izu îi păzește poarta din sud. Nu-și poate permite să aibă Izu dușman ! El trebuie să-l aibă pe stăpînul nostru de partea...

— *Dar dacă-i poruncește seniorului Yabu să plece din Izu ?*

— Ne răzvrătim ! Îl omorîm pe Toranaga, dacă e aici, sau ne luptăm cu orice armată pe care o trimite împotriva noastră. Dar el n-o să facă niciodată asta, nu vezi ? Ca vasalul lui, Toranaga trebuie să-l apere...

Yabu îi lăsase să se certe și apoi, în cele din urmă, văzuse înțelepciunea lui Omi.

— Foarte bine. Sînt de acord. Și, Omi-san, să-i ofer sabia mea Murasama spre a întări tîrgul, jubilase el de

bucurie, pătruns pînă-n adîncul inimii de iscusința planului. Da. Genial. Sabia lui, Yoshitomo, o înlocuiește cu vîrf și îndesat. Și, bineînțeles, acum sînt mai valoros ca niciodată pentru Toranaga. Omi are dreptate, Igurashi. N-am de ales. Sînt legat de Toranaga de acum înainte. Vasal!

— Pînă vine războiul, spusese Omi cumpănit.

— Bineînțeles. Bineînțeles că numai pînă vine războiul! Atunci pot să schimb părțile, sau să fac zeci de alte lucruri. Din nou ai dreptate, Omi-san!

Omi e cel mai bun sfetnic pe care l-am avut vreodată, își zise, dar și cel mai periculos. Omi e destul de deștept ca să ia Izu dacă mor. Dar ce contează? Toți sîntem morți.

— N-ai nici o cale de ieșire, îi spuse lui Toranaga. Ești izolat.

— Mai e și altă posibilitate? întrebă Toranaga.

— Iertați-mă, Alteță, spuse Omi, dar în cît timp o să fie gata acest atac?

— E deja gata.

— Și Izu e gata, Alteță, spuse Yabu. O sută de mii de oameni ai Domniei tale, cei șaisprezece mii ai mei, și regimentul de muschete, e destul?

— Nu. „Cer de Purpură" e un plan disperat: totul se va hotărî într-un singur atac.

— Domnia ta va trebui să-ți încerci norocul de îndată ce se opresc ploile și putem să ne batem, insistă Yabu. Ce altă posibilitate ai? Ishido o să formeze noul Consiliu imediat, ei încă au mandatul. Deci ai să fii acuzat de înaltă trădare azi, sau mîine, sau poimîine. De ce să aștepți să fii înghițit? Ascultă, poate că regimentul ar putea să-și croiască drum prin munți! Fie deci „Cer de Purpură"! Toți oamenii aruncați într-un singur atac colosal. Este Calea Războinicului — e demn de un samurai, Toranaga-sama. Muschetele, muschetele noastre or să ni-l zboare pe Zataki din cale și, fie că izbîndești sau nu, ce contează? Încercarea va trăi veșnic!

Naga spuse:

— Da, dar o să cîștigăm... o să cîștigăm!

Cîțiva dintre căpitani dădură din cap în semn de încuviințare, ușurați că războiul avea să înceapă. Omi nu spuse nimic.

Toranaga privea spre Buntaro.

— Tu ce zici?

— Stăpîne, pe mine te rog să mă ierți că n-o să-mi dau o părere. Eu și oamenii mei facem orice hotărăște Înălțimea ta. Asta e singura mea datorie. Părerea mea n-are nici o însemnătate pentru Înălțimea ta, pentru că eu fac numai ceea ce Înălțimea ta hotărăște.

— În alte împrejurări aș fi de acord cu ce zici, dar nu azi !

— Atunci război. Ceea ce spune Yabu-san e drept. Să mergem la Kyoto. Azi, mîine, sau cînd se opresc ploile. „Cer de Purpură." M-am săturat de așteptare.

— Omi-san ? întrebă Toranaga.

— Yabu-sama are dreptate, Alteță. Ishido o să se supună legatului lui *taikō*, numind un nou Consiliu foarte curînd. Noul Consiliu va avea mandatul împăratului. Dușmanii Înălțimii tale vor aplauda și mai toți prietenii vor șovăi, și astfel vă vor trăda. Noul Consiliu vă va acuza de înaltă trădare imediat. Atunci...

— Atunci, „Cer de Purpură", îl întrerupse Yabu.

— Dacă seniorul Toranaga poruncește, atunci da. Dar eu nu cred că ordinul de acuzare de înaltă trădare are cît de cît vreo valoare. Puteți nici să nu vă mai gîndiți la el !

— De ce ? întrebă Toranaga, în timp ce toate privirile se îndreptară spre Omi.

— Sînt de acord cu Înălțimea voastră, Alteță. Ishido e periculos, *neh* ? Și *daimyo* care primesc să-l slujească sînt tot atît de periculoși. Bărbații adevărați știu cît preț poți pune pe Ishido și, de asemeni, știu că împăratul a fost înșelat din nou. Omi călca cu prudență pe nisipurile mișcătoare, știind că puteau să-l înghită. Cred că, omorîndu-l pe seniorul Sugiyama, el a făcut o greșeală ce n-o să poată fi ștearsă. Din pricina acelor odioși criminali, cred că acum toți *daimyo* îl vor bănui pe Ishido de trădare și foarte puțini dintre cei ce nu sînt chiar în ghearele lui Ishido se vor pleca în fața poruncilor date de „Consiliul" lui. Înălțimea ta ești în siguranță. Pentru o vreme.

— Pentru cît timp ?

— Ploile vor ține cam două luni. Cînd se opresc ploile, Ishido o să plănuiască să-i trimită deodată pe Ikawa Jikkyu și pe seniorul Zataki împotriva Înălțimii tale, să te prindă în clește, iar armata principală a lui Ishido îi va sprijini pe drumul Tokaidō. Între timp, pînă ce se opresc ploile, fiecare *daimyo*, care poartă vreo ranchiună oricărui altui *daimyo*, îl va sluji pe Ishido doar de formă, pînă

cînd el va face prima mişcare, apoi cred că-l vor părăsi şi-şi vor vedea de răzbunările lor, sau vor smulge pămînturi după bunul lor plac. Împărăţia va fi sfîşiată cum a fost înainte de *taikō*. Dar Înălţimea ta, Alteţă, împreună cu Yabu-sama, ajutaţi de puţin noroc aveţi destulă putere să ţineţi trecătorile spre Kwanto şi spre Izu, împotriva primului val, şi să-l respingeţi. Nu cred că Ishido poate să pregătească un alt atac — oricum, nu unul de proporţii. Cînd Ishido şi ceilalţi îşi vor fi istovit toate forţele, Înălţimea ta şi seniorul Yabu, laolaltă, veţi putea pătrunde prin trecătorile munţilor noştri şi, treptat-treptat, veţi cuceri toată împărăţia.

— Cînd va fi asta ?

— Nu peste multă vreme, Alteţă.

— Tu zici să ducem o bătălie defensivă ? întrebă Yabu dispreţuitor.

— Cred că amîndoi, uniţi, sînteţi în siguranţă în spatele munţilor. Aşteptaţi, Toranaga-sama. Aşteptaţi pînă veţi avea mai mulţi aliaţi. Ţineţi trecătorile. Asta se poate face ! Generalul Ishido e periculos, dar nu atît de prost încît să-şi angajeze toate forţele într-o singură bătălie. El va sta pitit între zidurile castelului Osaka. Aşa că, pentru moment, nu trebuie să ne folosim regimentul. Trebuie să întărim paza şi să-l ţinem ca pe o armă secretă, pe poziţie şi totdeauna pregătit, pînă cînd Înălţimea ta va veni din spatele munţilor. Omi era conştient de ochii care-l priveau. Se înclină spre Toranaga. Vă rog să mă iertaţi că am vorbit atît de mult, Alteţă.

Toranaga îl studie, apoi îşi aruncă privirea spre fiul său. Văzuse emoţia reţinută a tînărului şi ştiu că era timpul să-i dea drumul asupra prăzii.

— Naga-san ?

— Ce-a zis Omi-san e adevărat, îi spuse Naga imediat, plin de bucurie. În cea mai mare parte, dar eu zic să foloseşti cele două luni ca să aduni aliaţi, să-l izolezi cît mai mult pe Ishido şi, cînd se opresc ploile, să-l ataci prin surprindere. „Cer de Purpură."

Toranaga întrebă :

— Dezaprobi părerea lui Omi-san despre un război de durată ?

— Nu, dar asta nu e...

Naga se opri.

— Zi-i mai departe, Naga. Vorbeşte deschis !

Naga îşi ţinu limba, faţa-i era albă.

— Ţi se porunceşte să continui !

— Bine, Alteţă, mi-a trecut prin minte că... Din nou se opri, apoi spuse dintr-o suflare : Nu e marea ta şansă de a ajunge *shōgun* ? Dacă izbuteşti să iei Kyoto şi să obţii mandatul, de ce să formezi un Consiliu ? De ce să nu-l rogi pe împărat să te facă *shōgun* ? Ar fi cel mai bine pentru tine şi cel mai bine pentru împărăţie. Naga încerca să-şi ascundă teama din voce pentru că spusele lui însemnau trădare faţă de Yaemon, or, mai toţi samuraii de aici — Yabu, Omi, Igurashi şi Buntaro, mai ales — îi erau credincioşi. Eu zic că Înălţimea ta ar trebui să devină *shōgun*. Se întoarse, către ceilalţi, apărîndu-se. Dacă lăsăm să ne scape această posibilitate... Omi-san, ai dreptate în privinţa războiului de durată, dar eu zic că seniorul Toranaga trebuie să ia puterea ca să dea putere ! Un război lung va ruina împărăţia, o va fărîmiţa din nou într-o mie de bucăţi. Cine doreşte asta ? Seniorul Toranaga trebuie să fie *shōgun*. Ca să dea împărăţia lui Yaemon, seniorului Yaemon, ţara trebuie mai întîi să fie în siguranţă ! Niciodată n-o să mai fie un alt prilej...

Cuvintele i se pierdură. Îşi îndreptă spatele, speriat pentru c-o spusese, dar bucuros că zisese public ceea ce gîndise dintotdeauna.

Toranaga oftă.

— N-am căutat niciodată să ajung *shōgun*. De cîte ori trebuie s-o spun ? Eu îmi sprijin nepotul, pe Yaemon, şi legatul lui *taikō*. Îi privi pe-toţi, unul cîte unul. La sfîrşit pe Naga. Tînărul tresări. Dar Toranaga spuse blînd, chemîndu-l înapoi la momeală : Zelul şi tinereţea îţi sînt singura scuză. Din păcate mulţi, mult mai în vîrstă şi mai înţelepţi decît tine, cred că asta îmi este ambiţia. Nu e. Nu există decît o singură cale de a face ordine în toată învălmăşeala şi aceasta ar fi ca seniorul Yaemon să fie adus la putere. Asta am de gînd să fac.

— Da, tată, mulţumesc. Mulţumesc, răspunse Naga disperat.

Toranaga îşi mută privirea spre Igurashi.

— Sfatul tău care este ?

Samuraiul chior se scărpină.

— Eu, eu sînt doar un soldat, nu sfetnic, dar n-aş fi pentru „Cer de Purpură". Nu, dacă putem să ne luptăm aşa cum vrem noi, cum zice Omi-san. Eu am luptat în Shinano cu ani în urmă. Ăsta e un ţinut nenorocit şi atunci seniorul Zataki era de partea noastră. N-aş vrea să

mai lupt din nou în Shinano și, niciodată, dacă Zataki ne este dușman. Iar dacă sprijinul seniorului Maeda e îndoielnic, ei bine, cum poți plănui o bătălie dacă aliatul tău cel mai puternic te poate trăda ? Seniorul Ishido o să ridice două, trei sute de mii de oameni împotriva Înălțimii tale și-o să mai păstreze încă o sută de mii, cu care să țină Osaka. Chiar și cu muschetele, noi nu avem destui oameni ca să atacăm. Dar, în spatele munților, folosind muschetele, puteți rezista o veșnicie, dacă se întîmplă cum zice Omi-san. Putem ține trecătorile. Înălțimea voastră aveți destul orez — nu aprovizionează Kwanto jumătate din împărăție ? sau măcar o treime — și noi am putea să vă trimitem tot peștele de care aveți nevoie. Înălțimea voastră ar fi în siguranță. Să lăsăm ca seniorul Ishido și diavolul de Jikkyu să vină la noi, dacă e să se-ntîmple cum a spus Omi-san, ca-n curînd dușmanii să se mănînce unul pe altul. Dacă nu, țineți „Cerul de Purpură" pregătit. Un bărbat poate să moară pentru seniorul său numai o singură dată în această viață.

— Mai are cineva ceva de adăugat ? întrebă Toranaga. Nimeni nu-i răspunse. Mariko-san ?

— Nu se cade să vorbesc aici, Alteță, răspunse ea. Sînt sigură că s-a spus tot ce trebuia spus. Dar pot să vă-ntreb, pentru toți sfetnicii de aici, ce crede Înălțimea ta că se va întîmpla ?

Toranaga își alese cuvintele cu chibzuință.

— Cred c-o să se-ntîmple ce-a prevăzut Omi-san. Cu o excepție : Consiliul nu va fi neputincios. Consiliu va avea destulă putere să adune o forță aliată de nelnvins. Cînd se vor opri ploile, o să fie aruncată asupra Kwanto-ului, ocolind Izu. Kwanto-ul va fi devorat, apoi Izu. Numai după ce eu voi fi mort, *daimyo* au să se lupte între ei.

— Dar de ce, Alteță ? se încumetă Omi.

— Pentru că am prea mulți dușmani, pentru că stăpînesc Kwanto-ul, pentru că am luptat mai mult de patruzeci de ani și n-am pierdut niciodată nici o bătălie. Tuturor le e teamă de mine. *Știu* că vulturii se vor aduna laolaltă mai întîi ca să mă răpună pe mine. Mai tîrziu se vor distruge între ei, dar, la început, se vor uni ca să mă nimicească pe mine, dacă pot. Știți cu toții foarte bine că eu sînt singura amenințare adevărată pentru Yaemon, măcar că eu nu sînt deloc o amenințare. Asta-i ironia.

Toţi cred că vreau să ajung *shōgun*. Nu vreau. Acesta e un alt război care nu e deloc necesar !

Naga rupse tăcerea :

— Atunci ce ai de gînd să faci, Alteţă ?

— Poftim ?

— Ce ai de gînd să faci ?

— Fără îndoială, „Cer de Purpură", spuse Toranaga.

— Dar ai zis c-au să ne-nghită ?

— Ar face-o, dacă le-aş da ceva timp. Dar n-am de gînd să le dau nici un răgaz. Pornim războiul imediat !

— Dar ploile, ce facem cu ploile ?

— O să ajungem în Kyoto uzi. Înfierbîntaţi, murdari şi uzi. Surpriza, iuţeala, cutezanţa şi execuţia la timp cîştigă războaiele, *neh* ? Yabu-san avea dreptate. Muschetele au să ne croiască drumul prin munţi.

*

* *

Timp de o oră au discutat despre planurile şi posibilităţile unui război de mari proporţii în anotimpul ploios — o strategie nemaiauzită. Apoi Toranaga îi expediase pe toţi, dar o opri pe Mariko, spunîndu-i lui Naga să-l trimită şi pe Anjin-san. Îi privi depărtîndu-se. Toţi fuseseră vizibil entuziasmaţi o dată ce hotărîrea lui fusese anunţată. Naga şi Buntaro în mod deosebit. Numai Omi fusese rezervat, gînditor şi neconvins. Toranaga nu ţinu seamă de Igurashi, pentru că ştia că, pe bună dreptate, soldatul avea să facă doar ceea ce îi poruncea Yabu. Yabu era un trădător cu siguranţă, dar trebuia totuşi folosit ca pion. Omi e singurul de valoare, gîndi el. Mă întreb dacă şi-a dat seama deja ce am într-adevăr de gînd să fac ?

— Mariko-san, află-mi cu tact cît ar costa contractul unei curtezane.

Ea clipi din ochi.

— Kiku-san, Alteţă ?

— Da.

— Acum, Alteţă ? Imediat ?

— Diseară ar fi excelent. O privi cu prietenie. Contractul ei nu e neapărat pentru mine, poate pentru unul din ofiţerii mei.

— Bănui că preţul depinde de persoană, Alteţă.

— Cred că da, dar fixează un preţ. Fata, bineînţeles, are dreptul să refuze, dacă doreşte, cînd i se spune nu-

mele samuraiului, dar zi-i patroanei *mama-san* că nădăjduiesc că fata n-o să aibă necuviința să nu se-ncreadă în alegerea mea pentru ea. Mai spune-i patroanei că, totuși, Kiku este o doamnă de primă clasă în Mishima și nu în Yedo, Osaka și Kyoto, adăugă Toranaga bine dispus, așa că mă aștept la prețurile din Mishima, nu la cele din Yedo, Osaka sau Kyoto.

— Da, Alteță, bineînțeles.

Toranaga, săltîndu-și săbiile, își mișcă umărul ca să-și domolească durerea.

— Pot să vă fac eu masaj, Alteță, sau să trimit după Suwo ?

— Nu, mulțumesc. Am să-l chem pe Suwo mai tîrziu.

Toranaga se ridică, își goli, plin de încîntare, băşica udului și apoi se așeză iar jos. Purta un chimonou ușor de mătase, scurt, cu desene albastre, și sandale simple din pai de orez. Evantaiul era albastru și-mpodobit cu blazonul lui.

Soarele era jos, norii de ploaie adunîndu-se amenințători.

— E colosal să fii în viață, spuse el fericit. Aproape că aud cum așteaptă ploaia să se nască.

— Da, zise ea.

Toranaga se gîndi un moment, apoi spuse :

— Cerul
Ars de soare
Plînge
Cu rodnice lacrimi.

Supusă, Mariko își puse mintea la treabă. Jocul de-a poezia era foarte popular printre mai toți samuraii. Ea răsuci spontan cuvintele poemului făcut de Toranaga, adaptîndu-le, plăsmuind alte versuri, și după o clipă, răspunse :

— Dar pădurea
Rănită de vînt
Plînge
Cu frunze moarte.

— Bine zis ! Da, foarte bine !

Toranaga o privi încîntat, bucurîndu-l ceea ce vedea. Ea purta un chimonou verde pal cu bambuși, un *obi* verde închis și o umbrelă de soare portocalie. Părul-i negru, cu

reflexe albastre, strîns sus, sub pălăria cu boruri mari, avea o strălucire minunată. Îşi aminti cu nostalgie cum ei toţi — pînă şi dictatorul Goroda — şi-o doriseră cînd ea avea treisprezece ani, iar tatăl ei, Akechi Jinsai, o prezentase pe această fiică a lui mai mare pentru prima oară la curtea lui Goroda. Atunci Nakamura, viitorul *taikō*, îl rugase pe dictator să i-o dea lui, iar Goroda rîsese, numindu-l în public micul şi necioplitul lui general-maimuţă, şi-i spusese : „Tu vezi-ţi de cîmpurile de luptă, ţărane, nu lupta să te-nfigi în case de nobili !“ Akechi Jinsai rîsese-n faţa lui Nakamura, rivalul său întru favorurile lui Goroda, acesta fiind principalul motiv pentru care Nakamura fusese încîntat să-l distrugă. Din aceeaşi pricină Nakamura fusese tot atît de încîntat să-l privească ani în şir pe Buntaro cum nu-şi găseşte locul, Buntaro fiind cel căruia i se dăduse fata spre a întări alianţa dintre Goroda şi Toda Hiro-matsu. Mă întreb, îşi zise Toranaga ştrengar, uitîndu-se la ea, mă întreb, dacă Buntaro ar fi mort, ar consimţi ea să fie una din concubinele mele ? Toranaga totdeauna preferase femeile cu experienţă, văduve sau divorţate, dar niciodată prea drăguţe, sau prea înţelepte, sau prea tinere, sau de viţă nobilă, pentru că îţi dau prea multă bătaie de cap şi mereu trebuie să le fii recunoscător.

Zîmbi pentru sine. N-aş cere-o niciodată, pentru că are tot ce eu nu-mi doresc la o concubină, afară doar de vîrstă, care e perfectă.

— Alteţă ? întrebă ea.

— Mă gîndeam la poemul tău, Mariko-san, spuse el mai prietenos, apoi adăugă.

De ce atîta iarnă ?
Vara trebuie totuşi să vină
Şi să se lase
Glorioasă toamna.

Ea spuse drept răspuns :

Dac-aş putea folosi cuvintele
Precum frunzele care cad
Ce rug
Ar face poemele mele !

El rîse şi se înclină cu o umilinţă prefăcută.

— Îţi recunosc victoria, Mariko-san. Care va fi preţul ? Un eventai ? Sau o eşarfă pentru părul tău ?

— Mulţumesc, Alteţă, răspunse ea. Da, orice vă face plăcere.

— Zece mii de *koku* anual pentru fiul tău.

— O, Alteţă, nu meritam această favoare !

— Ai cîştigat o victorie. Victoria şi datoria împlinită trebuiesc răsplătite. Cîţi ani are acum Saruji ?

— Cincisprezece, aproape cincisprezece.

— A, da... el s-a logodit nu demult cu una din nepoatele seniorului Kiyama, nu-i aşa ?

— Da, Alteţă. Anul trecut, în cea de-a unsprezecea lună, Luna Chiciurei. Acum e la Osaka, cu seniorul Kiyama.

— Bun. Zece mii de *koku*, începînd de azi. Am să trimit împuternicirea prin curierul de mîine. Acum destul cu poezia, te rog, spune-mi părerea ta.

— Părerea mea, Alteţă, este că noi toţi sîntem în siguranţă în mîinile tale, aşa cum pămîntul este în siguranţă în mîinile tale.

— Vreau să fii serioasă.

— O, dar sînt, Alteţă. Vă mulţumesc pentru favoarea acordată fiului meu. Asta face ca totul să fie în ordine. Eu cred că orice o să facă Înălţimea ta o să fie bine. Pe Dumnezeul meu, da, jur pe Dumnezeul meu că asta e convingerea mea.

— Bine, totuşi eu vreau părerea ta.

Ea răspunse pe loc, fără nici o teamă, ca de la egal la egal.

— Mai întîi, ar trebui ca, în taină, să-l aduci înapoi de partea ta pe seniorul Zataki. Eu bănui că Înălţimea ta, fie că ştii deja cum să faci asta, fie, mai degrabă, că ai pus la cale un plan tainic cu fratele vitreg şi i-ai dat a înţelege povestea cu „trădarea", în primul rînd ca să-i adormi bănuielile lui Ishido, îndreptîndu-l pe un drum greşit. Mai departe : Înălţimea ta n-o să ataci niciodată primul. N-ai făcut-o niciodată, totdeauna ai îndemnat la răbdare şi ataci doar atunci cînd eşti sigur c-ai să cîştigi, aşa că, poruncind făţiş „Cer de Purpură" imediat, înseamnă că şi asta e o altă amăgire. Mai departe, în privinţa timpului : părerea mea este că Înălţimea ta ai să faci ceea ce vrei să faci, prefăcîndu-te a porunci „Cer de Purpură", dar

niciodată n-ai să pui planul în aplicare. Asta o să-l aducă pe Ishido la mare descumpănire pentru că, mai mult ca sigur, iscoadele de aici și din Yedo au să raporteze planul Înălțimii tale și el va trebui să-și răspîndească forțele ca un stol de potîrnichi, ca să se pregătească pentru o amenințare care nu se va înfăptui niciodată. Între timp, Înălțimea ta îți vei petrece următoarele două luni adunînd aliați, ca să sapi alianțele lui Ishido și să-i distrugi coaliția, ceea ce trebuie să faci prin orice mijloace. Și, bineînțeles, trebuie să-l momești pe Ishido afară din castelul Osaka. Dacă n-o faci, Alteță, el va cîștiga sau, cel puțin, Înălțimea ta vei pierde *shōgunat*-ul. Înăl...

— Eu mi-am spus limpede părerea despre acest lucru, o mustră Toranaga, fără să mai fie amuzat. Te întreci cu gluma.

Mariko spuse fericită, fără să se sinchisească.

— Astăzi trebuie să discut secrete, Alteță, din pricina ostaticilor. Ei sînt un cuțit în inima ta.

— Ce e cu ei ?

— Te rog, ai răbdare cu mine, Alteță. S-ar putea ca niciodată să nu mai pot sta de vorbă cu Înălțimea ta, așa cum ar zice Anjin-san „pe șleau, englezește și între patru ochi". Înălțimea ta nu ești niciodată singur, așa cum sîntem acum. Vă rog să-mi iertați proastele purtări. Mariko își adună gîndurile și, în mod surprinzător, continuă să vorbească de la egal la egal. Părerea mea categorică este că Naga-san a avut dreptate. Trebuie să ajungi *shōgun, altfel nu vei fi reușit în datoria pe care o ai față de împărăție și față de familia Minowara.*

— Cum îndrăznești să spui un asemenea lucru ? !

Mariko rămase senină, fără s-o atingă cîtuși de puțin furia lui vădită.

— Alteță, te sfătuiesc să te căsătorești cu doamna Ochiba. Mai sînt opt ani pînă Yaemon va fi destul de mare ca, după lege, să ia puterea, și asta e o eternitate ! Cine știe ce se poate întîmpla în opt luni, ce să mai vorbim de opt ani ?

— Toată familia ta poate fi ștearsă de pe fața pămîntului în opt zile.

— Da, Alteță. Dar asta n-are nimic de-a face cu Înălțimea ta sau cu datoria ta și cu împărăția. Naga-san are dreptate. Trebuie să iei puterea ca să dai putere. Cu gravitate prefăcută, adăugă pe nerăsuflate : Și acum

poate credinciosul tău sfetnic să-şi facă *seppuku,* ori să-l amîne pentru mai tîrziu ? Şi se prefăcu că leşină.

Toranaga se holba năuc de obrăznicia ei de necrezut, apoi izbucni în hohote de rîs şi lovi pămîntul cu pumnii. Cînd putu să vorbească, rosti sugrumat :

— N-o să te-nţeleg niciodată, Mariko-san.

— O, dar mă-nţelegi, Alteţă, spuse ea ştergîndu-şi broboanele de sudoare de pe frunte. Înălţimea ta eşti bun ca să-l laşi pe acest credincios vasal să te facă să rîzi, să-i asculţi cererile, să spună ceea ce trebuie spus, ceea ce sigur trebuia spus. Vă rog să-mi iertaţi neobrăzarea.

— De ce-aş face-o ? De ce ?

Toranaga zîmbi bine dispus acum.

— Din pricina ostaticilor, Alteţă, spuse ea simplu.

— A !

Şi el deveni serios.

— Da. Trebuie să merg la Osaka.

— Da, spuse el. Ştiu.

Capitolul 38

Însoţit de Naga, Blackthorne cobora dealul tîrîndu-şi nenorocit picioarele spre cele două făpturi care stăteau pe perne în centrul cercului format de străji. Dincolo de gărzi erau colinele de la poalele munţilor ce se avîntau spre cerul acoperit de nori. Ziua era înăbuşitoare. Capul îl durea de mîhnirea din ultimele cîteva zile, de îngrijorarea cu Mariko şi de neputinţa de a discuta atîta vreme altfel decît în japoneză. Acum o recunoscu şi o parte din mîhnirea lui dispăru.

Trecuse de multe ori pe la casa lui Omi s-o vadă pe Mariko sau să se intereseze de ea. Samuraii totdeauna îl expediau politicos, dar ferm. Omi îi spusese ca un *tomodashi,* ca un prieten, că ea era bine. „Nu te îngrijora, Anjin-san. Înţelegi ?" „Da, îi spusese el, înţelegînd doar că nu putea s-o vadă.

Apoi fusese chemat de Toranaga şi el avusese atîtea să-i spună, dar pentru că-i lipseau cuvintele, nu reuşise altceva decît să-l scoată din sărite. Fujiko se dusese de multe ori s-o vadă pe Mariko. Cînd se întorcea, totdea-

una spunea că Mariko e bine, adăugînd inevitabilul „*Shinpai suruna,* Anjin-san. *Wakarimasu ?*“ Nu te îngrijora. Înţelegi ?

Cu Buntaro era ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Cînd se întîlneau în timpul zilei, îşi dădeau politicos bineţe. În afară că uneori folosea casa de baie, Buntaro era ca oricare alt samurai din Anjiro, nici prietenos, nici neprietenos.

Din zori pînă se lăsa întunericul Blackthorne fusese hărţuit de instrucţia sporită. Trebuise să-şi înăbuşe sentimentul de frustrare încercînd să-i înveţe şi străduindu-se să-şi însuşească limba. Cînd se lăsa noaptea, totdeauna era istovit. Înfierbîntat, cu sudoarea curgîndu-i şiroaie şi ud de ploaie. Şi singur. Niciodată nu se simţise atît de singur, atît de conştient că nu aparţinea acestei lumi străine.

Apoi se întîmplase nenorocirea de acum trei zile. Fusese o zi foarte lungă şi foarte umedă. La apusul soarelui, se întorsese călare şi obosit acasă, şi simţise imediat că o mare supărare îi învăluia casa. Fujiko îl întîmpinase înspăimîntată.

— *Nan desu ka ?*

Ea răspunsese încet, pe larg, cu ochii plecaţi.

— *Wakarimasen.* Nu înţeleg. *Nan desu ka ?* întrebase el din nou, neliniştit, oboseala făcîndu-l nervos.

Apoi ea-i făcuse semn să meargă în grădină. Arătase spre streşini, dar lui îi păruse acoperişul destul de zdravăn. Urmaseră mai multe cuvinte, şi semne, şi, în sfîrşit, se dumirise că ea-i arăta spre locul unde el atîrnase fazanul.

— O, uitasem de asta. *Watashi* [1]... Dar nu-şi putuse aduce aminte cum s-o spună, aşa că ridicase din umeri plictisit. *Wakarimasu. Nan desukiji ka ?* Înţeleg. Ce e cu fazanul ?

Servitorii se holbau la el înspăimîntaţi. Ea vorbi din nou. El se concentră, dar cuvintele ei n-aveau nici un sens.

— *Wakarimasen,* Fujiko-san. Nu înţeleg, Fujiko-san.

Ea trase adînc aer în piept, apoi imită poticnit pe cineva care ia fazanul, îl duce departe şi-l înmormîntează.

— Aha ! *Wakarimasu !* Devenise de nesuportat ?

[1] Eu (Jpn.).

Cum nu știa cuvîntul japonez, se ținuse de nas și mimase mirosul greu.

— *Hai, hai,* Anjin-san. *Dozo gomen nasai, gomen nasai.*

Imitase bîzîitul mușteloi și cu mîinile desenase un nor zumzăitor.

— *Ah so desu ! Wakarimasu.*

Altădată el și-ar fi cerut scuze și, dacă ar fi știut cuvintele, ar fi spus : „Îmi pare rău pentru neajunsul pricinuit". În loc de toate astea ridicase doar din umeri, își dezmorțise spatele și bolborosise : *„Shigata ga nai"*, dorindu-și doar să se lase învăluit de desfătarea băii și a masajului, singura bucurie care-i făcea viața suportabilă.

— Să-l ia naiba, spuse el în engleză, îndepărtîndu-se. Dac-aș fi fost aici peste zi, aș fi observat. Să-l ia naiba.

— *Dozo,* Anjin-san ?

— *Shigata ga nai,* repetase el mai tare.

— *Ah so desu, arigato goziemashita.*

— *Tare toru desu ka ?* Cine l-a luat ?

— Ueki-ya.

— O, coțcarul ăla bătrîn ! Ueki-ya, grădinarul, bătrînul blînd, știrb, care îngrijea plantele cu mîini iubitoare și-i făcea grădina frumoasă. *Yoi. Motte kuru* Ueki-ya. Bun, adu-l aici.

Fujiko clătina din cap. Fața i se făcuse albă ca varul.

— Ueki-ya *shinda desu, shinda desu* [1] ! șoptise ea.

— Ueki-ya, *ga shindato ? Don yoni ? Doshité ? Doshité shindanoda ?* Cum ? De ce ? Cum a murit ?

Mîna ei arătase spre locul unde fusese fazanul și ea înșirase o grămadă de cuvinte blînde, de neînțeles. Apoi mimase decapitarea printr-o singură lovitură de sabie.

— *Doamne Dumnezeule !* Ai omorît bătrînul ăla pentru un blestemat și-mputit de fazan ?

Imediat toți servitorii țîșniseră în grădină și căzuseră în genunchi. Își puseseră capetele în țărînă și înghețaseră, chiar și copiii bucătarului.

— Ce mama dracului se întîmplă ?

Blackthorne era aproape ieșit din minți.

Fujiko așteptase cu stoicism pînă se adunaseră cu toții acolo, apoi se lăsase și ea în genunchi și se înclinase ca un samurai, nu ca un țăran.

— *Gomen nasai, dozo gomen na...*

[1] Grădinarul a murit (Jpn.).

— La dracu cu *gomen-nasai*-ul vostru ! Ce drept ai avut să faci asta ? Ei ? şi revărsase asupra ei un potop de înjurături. De ce, pentru Dumnezeu, nu m-ai întrebat mai întîi pe mine ? Ei ?

Lupta să se stăpînească, conştient că toţi servitorii săi ştiau că, după lege, putea s-o ciopîrţească-n bucăţi pe Fujiko şi pe ei toţi, aici, în grădină, pentru că i-au pricinuit o neplăcere atît de mare, sau pentru absolut nici un motiv şi că nici chiar însuşi Toranaga nu putea să se amestece în felul cum îşi conducea el propria gospodărie.

Văzuse pe unul din copii cum tremura de frică şi groază.

— Doamne, dă-mi tărie... Se ţinuse de unul din stîlpi ca să se potolească. Nu e vina ta, bîiguise anevoie, fără să-şi dea seama că nu vorbea în japoneză. E a ei ! Tu eşti de vină ! Tu, tîrfă ucigaşă !

Fujiko ridicase încet privirea în sus. Văzuse degetul acuzator şi ura de pe faţa lui. Şoptise o poruncă slujnicei sale, Nigatsu.

Nigatsu clătinase din cap şi începuse să se roage.

— *Ima* [1] !

Slujnica plecase în fugă. Se întorsese cu sabia pentru ucidere, lacrimile şiroindu-i pe faţă. Fujiko luase sabia şi i-o oferise lui Blackthorne cu ambele mîini. Vorbise şi, deşi el nu înţelegea toate cuvintele, ştia că ea spunea : „Eu sînt răspunzătoare, te rog, ia-mi viaţa pentru că te-am nemulţumit".

— *IYÉ !* Înşfăcase sabia şi o azvîrlise cît colo. Crezi că asta o să-l readucă pe Ueki-ya înapoi la viaţă ? Apoi brusc îşi dăduse seama ce făcuse şi ce făcea acum. O, Doamne Dumnezeul...

Plecase de lîngă ei. În disperare se dusese spre stîncile de deasupra satului, lîngă altarul de la chiparoşii bătrîni şi strîmbi şi plînsese.

Plînsese pentru că un om bun era mort fără să fie necesar şi pentru că acum ştia că el îl omorîse.

— Doamne, iartă-mă. Eu sînt de vină, nu Fujiko. Eu l-am omorît. Eu am poruncit ca nimeni, în afară de mine, să n-atingă fazanul. Eu am întrebat-o dacă toată lumea a înţeles şi ea a spus că da. Eu am poruncit-o cu gravitate prefăcută, dar asta nu contează acum. Eu am dat poruncile, ştiind legile lor, şi cunoscînd obiceiurile

[1] Acum (jpn.).

lor. Bătrînul a încălcat ordinul meu prostesc aşa că Fujiko-san ce altceva putea să facă ? Eu sînt de vină.

Curînd lacrimile se opriseră. Era noapte tîrziu. Se reîntorsese acasă.

Fujiko îl aştepta ca întotdeauna, dar singură. Sabia-i era aşezată în poală de-a curmezişul. Ea i-o oferise.

— *Dozo-dozo,* Anjin-san.

— *Iyé,* spusese el luînd sabia aşa cum trebuia să fie luată. *Iyé,* Fujiko-san. *Shigata ga nai, neh ? Karma, neh ?*

Mîna lui o atinsese cerîndu-şi iertare. Ştia că ea trebuise să-ndure tot ce fusese mai rău din prostia lui.

Faţa ei fusese inundată de lacrimi.

— *Arigato, arigato go... goziemashita.* Anjin-san, spusese ea poticnindu-se. *Gomen nasai...*

I se făcu milă de ea.

Da, gîndi Blackthorne cu mare tristeţe, da, ţi se rupe inima, dar asta nu te scuză, nici ei nu-i ia umilinţa, şi nici pe Ueki-ya nu-l aduce înapoi la viaţă. Tu ai fost de vină. Trebuia să fi ştiut mai bine...

— Anjin-san ! spuse Naga.

— Da ? Da, Naga-san ? Îşi îndepărtă remuşcarea şi privi în jos spre tînărul care mergea alături de el. Iertaţi-mă, ce spuneaţi ?

— Am spus că nădăjduiesc să fiu prietenul tău.

— A, mulţumesc.

— Da, şi poate că ai...

Urmă o învălmăşeală de cuvinte pe care Blackthorne n-o înţelese.

— Poftim ?

— Să mă înveţi, *neh* ? Înţelegi „a învăţa" ? Să mă înveţi despre lume.

— A, da, îmi cer iertare. Să vă învăţ ce, vă rog ?

— Despre pămînturile străine, despre pămînturile îndepărtate. Lumea, *neh* ?

— A, înţeleg. Da, încerc.

Ei erau acum aproape de străji.

— Începem mîine, Anjin-san. Prieten, *neh* ?

— Da, Naga-san. Încerc.

— Bun.

Naga dădu din cap foarte mulţumit. Cînd ajunseră lîngă samurai, Naga le porunci să se dea la o parte şi-i făcu semn lui Blackthorne să meargă singur. El se supuse, simţindu-se foarte stingher în cercul acela de oameni.

— *Ohayo,* Toranaga-sama. *Ohayo,* Mariko-san, spuse el alăturîndu-li-se.

— *Ohayo,* Anjin-san. *Dozo suwaru.* Bună ziua, Anjin-san, te rog stai jos.

Mariko îi zîmbi.

— *Ohayo,* Anjin-san. *Ikaga desu ka ?* [1]

— *Yoi, domo.* [2] Blackthorne îşi întoarse privirile spre ea, bucuros că o vede. Prezenţa dumitale mă umple de mare bucurie, spuse el în latină.

— Şi a dumitale, e atît de bine că te văd. Dar te apasă ceva. De ce ?

— *Nan ja ?* întrebă Toranaga.

Ea-i relată cele spuse. Toranaga mormăi, apoi vorbi.

— Stăpînul meu zice că pari măcinat de griji, Anjin-san. Şi eu zic la fel. El întreabă ce te necăjeşte.

— Nu e nimic. *Domo,* Toranaga-sama. *Nane mo.* Nu e nimic.

— *Nan ja ?* întrebă Toranaga direct. *Nan ja ?*

Ascultător, Blackthorne răspunse imediat.

— Ueki-ya, spuse el disperat. *Hai,* Ueki-ya.

— *Ah so desu !*

Toranaga vorbi mult cu Mariko.

— Stăpînul meu zice că nu trebuie să fii trist în legătură cu bătrînul grădinar. Mă roagă să-ţi spun că totul s-a făcut după lege. Bătrînul grădinar a înţeles pe deplin ceea ce făcea.

— Nu pricep.

— Ar fi foarte dificil pentru dumneata, dar vezi, Anjin-san, fazanul putrezea în soare. Muştele roiau cumplit. Sănătatea dumitale, a concubinei dumitale şi a întregii case era ameninţată. De asemeni, fuseseră unele plîngeri făcute cu prudenţă şi între patru ochi de şeful servitorilor lui Omi, şi de către alţii. Una din regulile noastre cele mai importante este ca un om să nu tulbure niciodată *wa*-ul, armonia grupului, îţi aminteşti ? Aşa că ceva trebuia făcut. Ştii, putreziciunea, mirosul de mortăciune sînt de nesuportat pentru noi. E cel mai rău miros de pe lume pentru noi, iartă-mă. Eu am încercat să-ţi spun, dar — ei bine, e unul din lucrurile care pe noi toţi ne cam scoate din minţi. Şeful servitorilor dumitale...

[1] Ce mai faci (jpn.).

[2] Bine, mulţumesc (jpn.).

— De ce n-a venit cineva la mine imediat ? De ce nu mi s-a spus, atîta doar ? întrebă Blackthorne. Fazanul n-avea nici o importanţă pentru mine.

— Ce era de spus ? Dumneata dăduseşi poruncile. Dumneata eşti şeful casei. Ei nu-ţi ştiau obiceiurile, nu ştiau nici ce să facă, decît să rezolve încurcătura după datina noastră. Pentru o clipă ea vorbi cu Toranaga, explicîndu-i ce spusese Blackthorne, apoi se-ntoarse din nou spre el. Te-ntristează povestea asta ? Vrei să spun mai departe ?

— Da, te rog, Mariko-san.

— Eşti sigur ?

— Da.

— Ei bine, Anjin-san, atunci şeful servitorilor dumitale, bucătarul Dinte Mic i-a adunat pe toţi servitorii. Mura, căpetenia satului, a fost rugat să ia parte ca autoritate oficială. S-a hotărît că nu puteau fi rugaţi cei din *eta* satului să ducă de-acolo fazanul. Aceasta era doar o problemă de-a casei tale. Unul din servitori trebuia să-l ia şi să-l îngroape, chiar dacă dumneata dăduseşi ordine categorice să nu fie mişcat. Bineînţeles, concubina dumitale avea datoria de a veghea ca poruncile dumitale să fie ascultate. Bătrînul grădinar a rugat să i se permită s-o facă el. În ultima vreme, şi cînd era treaz, şi cînd dormea, avea dureri foarte mari în pîntece şi găsea îngenuncheatul, plivitul şi săditul foarte obositoare, şi nu-şi mai putea face munca aşa cum îi plăcea lui. Al treilea ajutor de bucătar s-a oferit şi el, spunînd că era foarte tînăr şi prost, şi că era sigur că viaţa lui nu însemna nimic faţă de o problemă atît de gravă. În cele din urmă, i s-a acordat cinstea bătrînului grădinar. Într-adevăr, a fost o mare cinste, Anjin-san. Ei toţi s-au înclinat cu mare solemnitate în faţa lui şi el către ei, apoi, fericit, a luat obiectul şi l-a îngropat, spre marea uşurare a tuturor. Cînd s-a întors, s-a dus direct la Fujiko-san şi i-a spus ce făcuse, că nesocotise porunca dumitale, *neh* ? Ea i-a mulţumit pentru îndepărtarea fazanului, apoi i-a spus să aştepte. A venit la mine după sfat şi m-a întrebat ce să facă. Problema fusese rezolvată după lege, aşa că mai departe trebuia orînduită tot după lege. I-am spus, Anjin-san, că nu ştiu. L-am întrebat pe Buntaro-san, dar nici el nu ştia. Era complicat din pricina dumitale. Aşa că el l-a întrebat pe seniorul Toranaga. Seniorul Toranaga, însuşi, a vă-

zut-o pe concubina dumitale. Mariko se întoarse spre Toranaga şi-i spuse unde ajunsese cu povestitul, aşa cum îi ceruse el.

Toranaga vorbi repede. Blackthorne îi privea : femeia era atît de micuţă, drăguţă şi politicoasă, iar bărbatul masiv, puternic, cu eşarfa bine strînsă peste pîntecu-i rotofei. Toranaga nu gesticula cu mîinile, cum făceau mulţi, ci le ţinea nemişcate, stînga rezemată-n şold, cealaltă totdeauna pe mînerul sabiei.

— *Hai,* Toranaga-sama. *Hai.* Mariko îşi aruncă privirea spre Blackthorne şi continuă la fel de ceremonios : Stăpînul meu mă roagă să-ţi explic că, dacă ai fi fost japonez, n-ar fi fost nici o dificultate, Anjin-san. Bătrînul grădinar s-ar fi dus pur şi simplu la locul de incinerare ca să-şi primească eliberarea. Dar, te rog să mă ierţi, dumneata eşti străin şi, chiar dacă seniorul Toranaga te-a făcut *hatamoto* — unul din vasalii lui personali —, trebuia hotărît dacă dumneata erai samurai după lege sau nu. Am cinstea să-ţi spun că el a decis că dumneata eşti samurai şi ai într-adevăr drepturi de samurai. Aşa că totul s-a rezolvat imediat şi a devenit cît se poate de simplu. Poruncile dumitale fuseseră cu bună ştiinţă nesocotite. Legea era clară. Nu era de ales. Mariko era gravă acum. Dar seniorul Toranaga ştie cît de uşor te înduioşezi cînd e vorba de ucidere şi, spre a te scuti de durere, el însuşi a poruncit unuia din samuraii săi să-l trimită pe bătrînul grădinar în Marele Necunoscut.

— Dar de ce nu m-a întrebat cineva pe mine mai întîi ? Fazanul acela nu însemna nimic pentru mine.

— Fazanul n-are nici o legătură cu asta, Anjin-san, îi explică ea. Dumneata eşti şeful unei case. Legea spune că nici un membru al casei dumitale nu are dreptul să nu-ţi dea ascultare. Bătrînul grădinar, cu bună ştiinţă, a încălcat legea. O lume întreagă s-ar prăbuşi dacă oamenilor li s-ar permite să ia în derîdere legea. Dum...

Toranaga o întrerupse şi îi vorbi. Ea ascultă, răspunse la cîteva întrebări, apoi el îi făcu iar semn să continue.

— *Hai.* Seniorul Toranaga vrea să te asigur că el însuşi s-a îngrijit ca bătrînul grădinar să aibă o moarte onorabilă, rapidă şi fără dureri, după cum merita el. Chiar el i-a împrumutat samuraiului propria lui sabie, care e foarte ascuţită. Trebuie să-ţi spun că bătrînul grădinar a fost foarte mîndru că în amurgul vieţii lui a putut să

fie de folos casei dumitale, Anjin-san, mîndru că a ajutat să fii socotit samurai în fața tuturor. Și, mai mult decît toate, el a fost mîndru de cinstea ce i s-a făcut. N-au fost folosiți călăi anume tocmiți, Anjin-san. Seniorul Toranaga vrea să-ți explic foarte clar obiceiurile noastre.

— Mulțumesc, Mariko-san. Mulțumesc pentru că mi le-ai desluşit. Blackthorne se întoarse spre Toranaga și se înclină foarte corect. *Domo,* Toranaga-sama, *domo arigato. Wakarimasu. Domo.*

Toranaga îi întoarse plecăciunea cum se cuvenea.

— *Yoi,* Anjin-san. *Shinpai suru monojanai, neh ?* Bun. Acum nu-ți mai face griji, ce zici ? Ce-ai putea să faci, nu ?

— *Nané mo.* Nimic.

Blackthorne răspunse la întrebările pe care i le puse Toranaga despre instrucția cu muschete, dar era absent. Se gîndea la vorbele de ocară pe care i le spusese lui Fujiko în fața servitorilor și la faptul că abuzase de încrederea tuturor din casa lui, în timp ce Fujiko făcuse doar ceea ce era corect.

Fujiko n-avea nici o vină. Nimeni nu avea nici o vină. În afară de mine.

Nu pot să desfac ceea ce s-a făcut. Nici față de Uekiya, nici față de ea. Nici față de el.

Cum am să trăiesc cu această rușine ?

Stătea cu picioarele încrucișate în fața lui Toranaga, cu săbiile la cingătoare, briza ușoară a mării fluturîndu-i chimonoul. Asculta posomorît și răspundea, dar nimic nu mai conta.

— Vine războiul, spunea ea.

— Cînd ? întreba el.

— Foarte curînd, spunea ea, așa că dumneata trebuie să pleci imediat cu mine, urmează să mă-nsoțești o bucată de drum, Anjin-san, pentru că eu merg la Osaka, dar dumneata mergi la Yedo, pe uscat, să-ți pregătești nava pentru război...

Deodată se făcu o tăcere mormîntală.

Apoi pămîntul începu să se clatine.

Blactkhorne simți plămînii gata să-i plesnească și fiecare fibră a ființei lui în panică. Încercă să stea în picioare, dar nu izbuti și văzu că toate străjile erau la fel de neajutorate. Toranaga și Mariko încercau și ei cu dis-

perare să-şi păstreze echilibrul sprijinindu-se cu mîinile de pămînt. Urletul teribil, asurzitor venea din cer şi din pămînt. Îi împresură, devenind din ce în ce mai puternic. Timpanele erau gata-gata să-i plesnească. Pentru o clipă urletul dement încetă, trepidaţia însă nu. Simţi că-l apucă greaţa şi încercă să se convingă că acesta era pămîntul unde totul trebuia să fie trainic şi în siguranţă, nu întindere nemărginită de ape, unde lumea se clătina în fiecare clipă. Scuipă să scape de gustul scîrbos, agăţîndu-se de ce putea, icnind de nenumărate ori.

Adăugîndu-se tumultului, o avalanşă de pietre începu să cadă din muntele din nord, prăvălindu-se cu un zgomot asurzitor în valea de dedesubt. O parte din tabăra samurailor dispăruse. El stătea ghemuit, Mariko şi Toranaga la fel. Se auzi pe sine strigînd, dar parcă nu ieşea nici un sunet de pe buzele lui, nici de pe ale lor.

Trepidaţia se opri.

Pămîntul era din nou trainic, trainic cum fusese întotdeauna, trainic cum trebuia să fie. Mîinile, genunchii, trupul îi tremurau fără să şi le poată înfrîna. Încercă să şi le stăpînească şi să-şi domolească respiraţia.

Pămîntul urlă din nou. Cel de al doilea cutremur începu. Era mai violent. Pămîntul se despică la capătul celălalt al platoului. Această despicătură înainta spre ei cu o viteză incredibilă, trecu la cinci paşi de ei şi merse mai departe. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, îi văzu pe Mariko şi Toranaga legănîndu-se pe marginea despicăturii, acolo unde ar fi trebuit să fie pămînt solid. Ca într-un coşmar, îl privea pe Toranaga, care era cel mai aproape de hău, cum începe să alunece înăuntru. Se dezmetici şi se aruncă înainte. Înşfăcă cu mîna dreaptă eşarfa lui Toranaga, în timp ce pămîntul tremura ca o frunză-n vînt.

Despicătura era adîncă de douăzeci de paşi, largă de zece. Noroi şi pietre căzeau de-a valma, trăgîndu-i în jos, pe el şi pe Toranaga. Blackthorne, mai-mai să alunece în prăpastie, lupta să-şi găsească un sprijin pentru mîini şi picioare şi urla la Toranaga să dea o mînă de ajutor. Încă destul de năuc, Toranaga îşi făcu o scobitură în perete cu vîrful picioarelor şi, pe jumătate tras, pe jumătate cărat de Blackthorne, ajunse de-a buşilea afară. Acum zăceau amîndoi în siguranţă, abia trăgîndu-şi sufletul.

În clipa aceea se porni un alt cutremur.

Pămîntul se despică din nou. Mariko țipă. Încercă să sară într-o parte, dar această nouă fisură o înghiți. Înnebunit, Blackthorne se tîrî către marginea despicăturii, dar mișcarea pămîntului îl dezechilibra. În gura prăpastiei, privi scrutător în jos. Pe o ieșitură în stîncă, ea tremura la cîțiva pași dedesubt, în timp ce pămîntul se clătina sub cerul nepăsător. Crăpătura era adîncă de treizeci de pași și lată de zece. Muchea se sfărîma sub el, întorcîndu-i măruntaiele pe dos. Se lăsă să alunece în jos, noroiul și pietrele aproape orbindu-l, o prinse și o trase pe Mariko în siguranță pe o altă lespede. Amîndoi luptau să-și țină echilibrul. O nouă zguduitură. Lespedea aproape cedă. Atunci brațul de fier al lui Toranaga îl prinse de cingătoare, oprind căderea lor în infern.

— Pentru Dumnezeu... strigă Blackthorne, cu mîinile aproape ieșite din încheieturi, în timp ce-o ținea pe Mariko și se lupta să-și găsească sprijin pentru picioare.

Toranaga îl ținu strîns pînă ajunseră iar pe o muchie îngustă, apoi eșarfa se rupse. O clipă de răgaz între zvîcniturile pămîntului îi dădu lui Blackthorne timp s-o ia și pe ea pe lespede, grohotișul venind grămadă peste ei. Toranaga făcu un salt ca să fie în siguranță și îi strigă să se grăbească. Genunea urla și începea să se închidă, dar Blackthorne și Mariko se aflau încă jos, în gîtul ei. Toranaga nu-i mai putea ajuta. Groaza îi dădu lui Blackthorne puteri supraomenești. Reuși s-o smulgă pe Mariko din prăpastie și-o împinse sus. Toranaga o prinse de încheietura mîinii și o trase afară. Blackthorne se cățără după ea, dar se rostogoli înapoi, cînd o parte din perete căzu. Peretele celălalt uruia îngrozitor, apropiindu-se. Noroi și pietre se prăvăleau de-a valma. Pentru moment crezu că nu mai avea nici o scăpare, dar se smulse și se trase de-a bușilea ieșind pe jumătate din groapă. Zăcea pe muchea ce se cutremura, plămînii-i înghițind cu lăcomie aerul, imposibil să se tîrască mai departe și picioarele atîrnîndu-i în despicătură. Golul se închidea. Apoi se opri : rămase o groapă lată de șase pași, adîncă de opt.

Tot hurui tul încetă. Pămîntul părea în siguranță. Peste tot se așternu liniștea.

Pe brînci, ca vai de ei, așteptau ca urgia să-nceapă din nou. Blackthorne dădu să se ridice, lac de sudoare.

— *Iyé.*

Toranaga îi făcu semn să stea jos. Faţa-i era răvăşită şi-avea o rană adîncă la tîmplă, unde se izbise cu capul de o stîncă.

Toţi gîfîiau, piepturile le săltau, şi-n gură aveau numai fiere. Străjile se ridicau în picioare. Cîţiva începură să alerge spre Toranaga.

— *Iyé !* strigă el. *Maté !* Staţi !

Îi dădură ascultare şi se lăsară iar pe brînci. Aşteptarea părea să dureze o veşnicie. Apoi o pasăre ţipă ascuţit dintr-un copac şi duse ţipătul cu ea în văzduh. O altă pasăre o urmă.

Blackthorne îşi scutură capul să nu-i intre transpiraţia în ochi. Îşi privea unghiile rupte, sîngerînde, cum se încleştau pe smocurile de iarbă. Apoi o furnică se mişcă în iarbă. Apoi alta şi alta. Porniră cu zecile să-şi caute hrană.

Încă înspăimîntat, Blackthorne se aşeză pe vine.

— Cînd nu mai e nici o primejdie ?

Mariko nu răspunse. Privea hipnotizată despicătura. El se tîrî de-a buşilea spre ea.

— Eşti teafără ?

— Da... da, spuse ea abia respirînd.

Faţa-i era mînjită de noroi. Chimonoul îi era sfîşiat şi murdar. Amîndouă sandalele şi un *tabi* dispăruseră. Şi umbrela de soare. El o ajută să se îndepărteze de marginea gropii. Ea era încă năucă.

Apoi el îşi îndreptă privirile spre Toranaga.

— *Ikaga desu ka ?*

Toranaga nu putea să vorbească, pieptu-i hîrşîia, braţele şi picioarele-i erau pline de sînge de la julituri. Arătă cu mîna. Fisura care aproape că-l înghiţise era acum doar un şanţ îngust. Spre nord şanţul se căsca iar într-o groapă, dar nici pe departe la fel de lată sau la fel de adîncă pe cît fusese.

Blackthorne ridică din umeri.

— *Karma.*

Toranaga îşi drese vocea cu zgomot, apoi tuşi, scuipă şi rîgîi. Vocea îi reveni şi un torent de înjurături se revărsă peste şanţ, degetele-i boante împungînd şanţul şi, deşi Blackthorne nu înţelegea toate cuvintele, era clar că Toranaga spunea ca orice japonez :

— S-o ia naiba de *karma*, să-l ia naiba de cutremur, să-l ia naiba de şanţ. Eu mi-am pierdut săbiile, la naiba şi cu ele !

Blackthorne izbucni în rîs. Uşurarea că era în viaţă şi stupiditatea faptului în sine îl făceau să se simtă epuizat. Apoi, peste o clipă, rîse şi Toranaga, iar veselia lor o cuprinse şi pe Mariko.

Toranaga se ridică în picioare. Cu grijă. Apoi, încălzit de bucuria de a trăi, începu să facă giumbuşlucuri pe marginea şanţului, parodiindu-se pe sine şi cutremurul. Se opri şi-i făcu semn lui Blackthorne să i se alăture şi încălecă şanţul, îşi desfăcu fîşia de pînză din brîu şi, rîsul cuprinzîndu-l iar, îi spuse lui Blackthorne să facă la fel. Blackthorne se supuse şi amîndoi bărbaţii încercară să urineze în şanţ. Dar nu reuşiră. Îşi dădură toată silinţa, ceea ce-i făcu să rîdă şi mai tare şi să se blocheze şi mai mult. În cele din urmă, izbutiră, iar Blackthorne se aşează jos, să-şi adune puterile şi se lăsă pe spate sprijinindu-se în mîini. Cînd îşi reveni cît de cît, se întoarse spre Mariko.

— Cutremurul s-a terminat de tot, Mariko-san ?

— Pînă la următorul, da.

Ea continuă să-şi cureţe noroiul de pe mîini şi de pe chimonou.

— Totdeauna e la fel ?

— Nu. Uneori e foarte slab. Uneori urmează o altă serie de cutremure după un ceas, sau după o zi, sau după o jumătate de ceas, sau după o jumătate de zi. Uneori nu e decît o singură zguduitură, niciodată nu ştii, Anjin-san. E bine pînă cînd începe din nou. *Karma, neh ?*

Străjile-i priveau fără să se clintească, aşteptînd porunca lui Toranaga. Către nord focul făcea prăpăd în tabăra improvizată. Samuraii luptau cu flăcările şi săpau să-i găsească pe cei îngropaţi de stîncile aduse de avalanşă. Către răsărit, Yabu, Omi şi Buntaro stăteau cu celelalte gărzi, la celălalt capăt al fisurii, teferi, doar cu nişte vînătăi, aşteptînd, de asemeni, să fie chemaţi. Igurashi dispăruse. Îl înghiţise pămîntul.

Blackthorne se lăsă purtat de gînduri. Dispreţul faţă de sine dispăruse şi se simţea pe de-a-ntregul senin şi teafăr. Acum mintea-i cugeta cu mîndrie la faptul de a fi samurai, la drumul spre Yedo, la nava lui, la Corabia Neagră şi iarăşi la samurai. Îşi aruncă privirea spre Toranaga şi ar fi vrut să-i pună zeci de întrebări, dar băgă de seamă că *daimyo* era pierdut în propriile lui gînduri şi ştia că ar fi nepoliticos să-l deranjeze. E destul timp, gîndi el

mulţumit şi se uită spre Mariko. Ea-şi aranja părul şi veşmintele, aşa că n-o mai privi. Se lungi de-a binelea, cu ochii aţintiţi în înaltul cerului, simţind pământul cald sub el şi aşteptînd liniştit.

Toranaga vorbi, serios acum :

— — *Domo,* Anjin-san, *neh ? Domo.*

— *Dozo,* Toranaga-sama. *Nané mo. Hombun neh ?* Vă rog, Toranaga-sama, a fost o nimica toată. Datoria.

Apoi neştiind destule cuvinte şi voind ca spusele lui să fie exacte, zise :

— Mariko-san, ai vrea să explici în locul meu că acum cred că înţeleg ce-ai vrut dumneata să spui şi ce-a vrut seniorul Toranaga să spună în legătură cu *karma* şi cu prostia de a te înspăimînta pentru ceea ce *este.* Foarte multe îmi par acum mai clare. Nu ştiu de ce — poate pentru că n-am fost niciodată atît de înspăimîntat, poate că asta mi-a limpezit capul —, dar parcă gîndesc mai clar. Cum... ei bine, cum a fost, de pildă, cu bătrînul grădinar. Da, asta a fost în întregime vina mea şi într-adevăr îmi pare rău, dar a fost o greşeală, n-am făcut-o dinadins. Asta *este.* Aşa că nu se mai poate face nimic în legătură cu asta. Puţin mai înainte eram cu toţii la un pas de moarte. Toată grija şi tot zbuciumul au fost în zadar, nu-i aşa ? *Karma.* Da, acum ştiu ce e *karma.* Înţelegi ?

— Da.

Ea-i tălmăci lui Toranaga.

— Înălţimea sa zice : „Bine, Anjin-san. *Karma* este începutul cunoaşterii. Mai departe vine răbdarea. Răbdarea este foarte importantă. Sînt puternici cei ce au răbdare, Anjin-san. Răbdare înseamnă să-ţi înfrîngi pornirea către cele şapte simţăminte : ură, adoraţie, bucurie, nelinişte, mînie, tristeţe, teamă. Dacă nu te laşi cuprins de ele înseamnă că ai răbdare, că eşti liniştit şi-atunci vei începe să înţelegi în curînd tot mersul lucrurilor şi vei fi în armonie cu Eternitatea."

— Dumneata crezi asta, Mariko-san ?

— Da. Foarte mult. Încerc, de asemeni, să am răbdare, dar e greu.

— Şi eu zic la fel. Asta înseamnă şi *wa,* armonia voastră, „seninătatea" voastră, *neh ?*

— Da.

— Spune-i că-i mulțumesc, într-adevăr, pentru ce-a făcut pentru bătrînul grădinar. Înainte n-am zis-o decît de formă, nu din toată inima. Spune-i-o, te rog.

— Nu-i nevoie, Anjin-san. El a știut dinainte că nu erai decît politicos.

— De unde a știut ?

— Ți-am spus că este cel mai înțelept om din lume. El zîmbi.

— Uite, spuse ea, ți-au zburat anii de pe chip. Apoi adăugă în latină : Ești iarăși dumneata însuți, poate chiar mai bun ca înainte !

— Dar dumneata ești frumoasă ca întotdeauna.

Ochii ei deveniră mai luminoși, dar și-i feri de Toranaga.

Blackthorne o văzu și nu-i scăpă nici precauția ei. Se ridică în picioare și-și pironi privirea în despicătura din pămînt făcută în zigzag. Sări cu atenție în ea și dispăru.

Mariko se ridică, speriată pe moment, dar Blackthorne reveni repede la suprafață. Avea în mîini sabia de la Fujiko. Era tot în teacă, deși plină de noroi și zgîriată. Sabia lui mică, pentru înjunghiere, dispăruse.

Îngenunche în fața lui Toranaga și-i oferi sabia sa, așa cum trebuia oferită o sabie.

— *Dozo,* Toranaga-sama, spuse el pur și simplu, *Kara samurai ni samuri, neh ?* Vă rog, senior Toranaga, de la un samurai, pentru un samurai, nu ?

— *Domo,* Anjin-san. Seniorul de Kwanto acceptă sabia și și-o puse la cingătoare. Apoi zîmbi, se aplecă și-l bătu pe Blackthorne zdravăn pe umăr. *Tomo, neh ?* Prieten, nu ?

— *Domo.*

Blackthorne privi în depărtare. Zîmbetu-i dispăru. Un nor de fum se înălța peste dealul unde se afla satul. Imediat îl întrebă pe Toranaga dacă putea să plece să vadă ce e cu Fujiko.

— Dînsul zice da, Anjin-san. Urmează ca noi să-l întîlnim la fortăreață la apusul soarelui, pentru cină. Vrea să vorbească anume lucruri cu dumneata.

Blackthorne se întoarse în sat. Totul era devastat, drumul stricat și de nerecunoscut. Dar bărcile nu fuseseră atinse. Multe focuri încă ardeau. Sătenii cărau găleți cu nisip și cu apă. Dădu colțul. Casa lui Omi se vedea înclinată într-o parte, ca beată. A lui era arsă din temelii.

Fujiko era rănită. Nigatsu, slujnica ei, murise. Prima undă de şoc distrusese pilonii centrali ai casei, împrăştiind cărbunii din bucătărie. Fujiko şi Nigatsu fuseseră prinse de una din grinzile căzute şi flăcările o transformaseră pe Nigatsu într-o torţă. Pe Fujiko reuşiseră s-o scoată. Murise şi unul din copiii bucătarului, dar ceilalţi servitori se aleseseră doar cu vînătăi şi luxaţii. Toţi erau foarte bucuroşi să-l vadă pe Blackthorne viu şi nevătămat.

Lîngă gardul grădinii rămas în picioare, Fujiko zăcea pe jumătate conştientă pe un aşternut salvat de la dezastru. Şi ea, cînd văzu că Blackthorne era teafăr, aproape că plînse.

— Îi mulţumesc lui Buddha, Anjin-san, că nu eşti rănit, spuse ea cu voce stinsă.

Încă buimacă, încercă să se ridice, dar el o rugă să nu se mişte. Picioarele şi partea de jos a spatelui erau arse rău. Un doctor o îngrijea deja, înfăşurîndu-i mădularele cu bandaje muiate-n ceai şi alte ierburi, ca să-i aline durerea. Blackthorne îşi ascunse îngrijorarea şi aşteptă pînă ce doctorul termină, apoi vorbi cu el între patru ochi :

— Fujiko-san, *yoi ka* ? Doamna Fujiko are să fie bine ?

Doctorul ridică uşor din umeri.

— *Hai.* Buzele îi dezvelirăă dinţii ieşiţi în afară. *Karma, neh ?*

— *Hai,* Blackthorne văzuse destui marinari murind din pricina arsurilor, ca să ştie cît erau de periculoase. Rănile deschise aproape întotdeauna putrezeau în cîteva zile, nimic nu putea opri răspîndirea infecţiei. Nu vreau să moară.

— *Dozo ?*

El întrebă în japoneză şi doctorul clătină din cap şi-i răspunse că doamna are să se facă bine cu siguranţă. Era tînără şi puternică.

— *Shigata ga nai,* spuse doctorul şi porunci slujnicelor să-i ţină bandajele umede, îi dădu lui Blackthorne ierburi pentru propriile lui julituri, îi spuse că are să se întoarcă curînd, apoi o porni grăbit pe deal în sus, către casa distrusă a lui Omi.

Blackthorne stătea la poarta principală, care rămăsese în picioare. Săgeţile lui Buntaro erau încă înfipte în stîlpul

din stînga. Absent, atinse una. N-a fost decît *Karma* că ea se alesese cu asemenea arsuri, gîndi trist.

Se întoarse la Fujiko şi porunci unei slujnice să aducă ceai. O ajută să-l bea şi o ţinu de mînă pînă ce adormi sau părea că doarme. Servitorii lui salvau tot ce se putea, muncind de zor, ajutaţi de cîţiva săteni. Ştiau că ploile o să înceapă curînd. Patru bărbaţi încercau să ridice un adăpost vremelnic.

— *Dozo,* Anjin-san.

Bucătarul îi oferea ceai proaspăt, încercînd să nu lase să i se citească nenorocirea pe faţă. Fata cea mică fusese copilul lui favorit.

— *Domo,* răspunse Blackthorne. *Sumimasen.* Îmi pare rău.

— *Arigato,* Anjin-san. *Karma, neh ?*

Blackthorne încuviinţă din cap şi luă ceaiul prefăcîndu-se că nu vede mîhnirea bucătarului, ca să nu-l facă de ruşine. Mai tîrziu un samurai urcă dealul, aducînd vorbă de la Toranaga că Blackthorne şi Fujiko aveau să doarmă în cetate pînă li se reclădea casa. Sosiră două palanchine. Blackthorne o aşeză pe Fujiko cu grijă într-unul din ele şi o trimise cu slujnicele. Dădu drumul propriului palanchin, spunînd c-avea să vină şi el curînd.

Ploaia începu, dar el nu-i dădu nici o atenţie. Se aşeză pe o piatră în grădina ce-i oferise atîta bucurie. Acum totul era dezolant. Podeţul era rupt, heleşteul împrăştiat, iar pîrîiaşul dispăruse.

— N-are importanţă, spuse el fără să se adreseze cuiva anume. Pietrele n-au murit.

Ueki-ya îi spusese că o grădină trebuie aranjată în preajma pietrelor ei, că, fără ele, o grădină e goală, devenind pur şi simplu, un loc de cultivat.

Una din pietre era colţuroasă şi banală, dar Ueki-ya o aşezase astfel încît, dacă o priveai îndelung şi intens spre apusul soarelui, cînd vinişoarele şi cristalele dinăuntrul ei reflectau lumina roşiatică, puteai să vezi un lanţ întreg de munţi, cu văi domoale şi lacuri adînci şi, în depărtare, un orizont ce bătea în verde, din care izvora o mare de întuneric.

Blackthorne atinse piatra.

— Te numesc Ueki-ya-sama, spuse el.

Asta îi făcu plăcere şi ştia că, dacă Ueki-ya s-ar fi aflat în viaţă, bătrînul ar fi fost şi el foarte încîntat. Chiar dacă e

mort, poate că are să știe. Poate că acum *kami*-ul lui este aici, își spuse Blackthorne. *Shintoiștii* credeau că, atunci cînd mor, ajung *kami*.

— Ce este *kami*, Mariko-san ?

— *Kami* nu se poate explica, Anjin-san. Este ca un spirit și totuși nu, ca un suflet și totuși nu. Poate că este temeiul neîntrupat al unui lucru sau al unui om... trebuie să știi că o ființă umană devine *kami* după moarte, dar un pom, o stîncă, o plantă sau o pictură pot fi la fel de bine *kami*. Toți *kami* sînt veneraţi, dar niciodată idolatrizaţi. Ei există între cer și pămînt și vizitează acest Pămînt al Zeilor sau îl părăsesc cu toții deodată.

— Și *Shinto* ? Ce este *Shinto* ?

— A, nici asta nu se poate explica, îmi pare rău. E ca o religie, și totuși nu e. La început nici măcar n-a avut un nume. Noi i-am zis *Shinto*, Calea lui *kami*, abia acum o mie de ani, spre a-l deosebi de *Butsudo*, Calea lui Buddha. Dar, deși nu se poate defini, *Shinto* este temeiul Japoniei și al japonezilor și, cu toate că n-are nici teologie, nici zeucăpetenie, nici credință, nici sistem etic, el este justificarea existenței noastre. *Shinto* este un cult al naturii, cu mituri și legende, în care nimeni nu crede din adîncul inimii, dar toți îl venerează întru totul. Un ins e *Shinto*, așa cum prin naștere e japonez.

— Tu ești *Shinto* și creștină totodată, nu ?

— O, da, cu siguranță, bineînțeles...

Blackthorne atinse din nou piatra.

— Te rog, *kami* al lui Ueki-ya, te rog rămîi în grădina mea.

Apoi, fără să se sinchisească de ploaie, își lăsă ochii furați de peisajul rocii, cutreierînd văile bogate, lacul senin, oprindu-se pe orizontul ce bătea în verde, o mare de întuneric îngrămădindu-se acolo.

*
* *

Simți că trebuie să se întoarcă. Își ridică privirea. Omi se uita la el, stînd liniștit pe vine. Tot mai ploua și Omi purta un chimonou proaspăt călcat sub haina de ploaie din pai de orez și o pălărie largă, conică, din bambus. Părul era proaspăt spălat.

— *Karma,* Anjin-san, spuse el arătînd spre ruinele ce ardeau înăbuşit.

— *Hai. Ikaga desu ka ?*

Blackthorne îşi şterse ploaia de pe faţă.

— *Yoi.* Omi arătă spre casa lui. *Watakushi no yuya wa hakaisarete imasen ostukai ni narimasen-ka ?* Baia mea n-a fost distrusă. N-ai vrea s-o foloseşti ?

— *Ah so desu ! Domo,* Omi-san, *hai, domo.*

Bucuros, Blackthorne îl urmă pe Omi pe poteca şerpuindă ce ducea în sus, către curtea lui. Slujitorii şi meşterii satului, sub supravegherea lui Mura, bocăneau, tăiau cu fierăstrăul, reparau. Pilonii centrali erau deja la locul lor şi acoperişul aproape pus.

Prin semne şi cuvinte simple rostite cu multă răbdare, Omi îl lămuri că servitorii lui izbutiseră să stingă focul la timp. Într-o zi sau două, îi spuse el lui Blackthorne, casa avea să fie ridicată la loc, tot atît de bună pe cît fusese, aşa că n-avea de ce să-şi facă griji.

— A dumitale va dura mai mult, o săptămînă, Anjin-san. Nu te-ngrijora, Fujiko-san ştie să se gospodărească. Ea o să stabilească toate preţurile cu Mura cît ai bate din palme şi casa dumitale o să fie mai bună ca oricînd. Am auzit că Fujiko are arsuri grave. Ei, asta se-ntîmplă uneori, dar nu te speria, doctorii noştri se pricep foarte bine la arsuri — trebuie să se priceapă, *neh ?* Da, Anjin-san, a fost un cutremur puternic, dar putea fi şi mai rău. Cîmpurile de orez au fost greu atinse, dar irigaţiile, care sînt atît de importante, n-au fost distruse. Nici bărcile n-au fost stricate, şi asta-i, de asemeni, foarte bine. Doar o sută cincizeci şi patru de samurai au fost omorîţi în avalanşa de pietre din munte, asta nu-i mult, *neh ?* Cît despre sat, după o săptămînă cu greu ai să mai ştii că aici a fost un cutremur. Au fost omorîţi cinci ţărani şi cîţiva copii, o nimica toată ! Anjiro a fost foarte norocos, *neh ?* Am auzit că l-ai scos pe Toranaga-sama dintr-o primejdie de moarte. Noi toţi îţi sîntem foarte recunoscători, Anjin-san. Foarte. Dacă l-am fi pierdut... Se spune că seniorul Toranaga a acceptat sabia dumitale, eşti norocos, asta e o mare cinste. Da, *Karma* dumitale e puternică, foarte bună, foarte bogată. Da, noi îţi mulţumim foarte mult. Ascultă, o să stăm de vorbă mai pe îndelete după ce-ţi faci baia. Sînt bucuros că îmi eşti prieten.

Omi îi strigă pe servitorii de la baie :

— *Isogi !* Grăbiți-vă !

Slujitorii îl însoțiră pe Blackthorne la casa de baie, care se afla într-un crîng micuț de arțari și era legată de casa principală printr-o alee șerpuitoare, bine îngrijită, de obicei acoperită. Baia era mult mai spațioasă decît a lui. Un perete crăpase foarte rău, dar sătenii deja îl tencuiau. Acoperișul era solid, deși cîteva țigle lipseau și ploaia picura ici-colo, dar asta nu conta.

Blackthorne se dezbrăcă și se așeză pe scăunel. Servitorii îi săpuniră trupul și părul în ploaie. Cînd fu curățat, intră înăuntru și se cufundă în baia aburindă. Toate grijile-i dispărură.

Fujiko o să se facă bine. Sînt un om norocos — norocos că am fost acolo să-l trag afară pe Toranaga, norocos că am salvat-o pe Mariko și norocos că el a fost acolo să ne ajute.

Magia lui Suwo îl învioră ca de obicei. Mai tîrziu îl lăsă pe Suwo să-i îngrijească vînătăile, tăieturile, să-i pună o fîșie de pînză curată în brîu, chimonoul și șosetele-*tabi*, aduse de servitorii lui Omi, și ieși afară. Ploaia se oprise.

Un adăpost provizoriu fusese ridicat într-un colț al grădinii. Avea o dușumea curată, înălțată de la pămînt, așternuturi curate și o vază mică, cu un aranjament floral. Omi îl aștepta însoțit de o bătrînă știrbă, aspră la chip.

— Te rog ia loc, Anjin-san.

— Mulțumesc și mulțumesc pentru haine, răspunse el într-o japoneză poticnită.

— O, te rog. Ce dorești, ceai sau *saké* ?

— Ceai, hotărî Blackthorne, gîndind că era mai bine să-și păstreze capul limpede pentru discuția cu Toranaga. Mulțumesc.

— Aceasta este mama mea, spuse Omi ceremonios, cu vădită venerație.

Blackthorne se înclină. Bătrîna zîmbi cu ifos și-și ținu respirația.

— Sînt onorată, Anjin-san, spuse ea.

— Mulțumesc, dar eu sînt onorat.

Blackthorne repetă automat suita de formule de politețe învățate de la Mariko.

— Anjin-san, ne-a părut atît de rău să-ți vedem casa în flăcări.

— Ce se putea face ? Asta-i *karma, neh ?*

— Da, *karma*. Bătrîna își întoarse privirea de la el și se încruntă. Grăbește-te ! Anjin-san vrea ceaiul cald !

O slujnică venea aducînd tava cu ceai. Lîngă ea, o fată atît de frumoasă că-i tăie respirația lui Blackthorne. Apoi și-o aminti. Nu era aceea pe care o văzuse cu Omi prima oară, cînd el trecea prin piața satului, în drum spre galeră ?

— Aceasta e soția mea, spuse Omi scurt.

— Sînt onorat, răspunse Blackthorne, în timp ce ea trecu la locul ei, îngenunche și se înclină.

— Trebuie să-i ierți încetineala, spuse mama lui Omi. Ceaiul este destul de cald ?

— Mulțumesc, e foarte bun.

Blackthorne observă că bătrîna nu rostise numele norei, așa cum ar fi trebuit s-o facă. Dar nu fu surprins, pentru că Mariko îi povestise deja despre purtările aspre ale soacrei față de noră în societatea japoneză.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că nu e la fel și-n Europa, îi spusese el.

— Soacra nu poate face nici un rău, Anjin-san. În definitiv, părinții aleg nevasta fiului din capul locului, și ce tată ar lua o hotărîre fără să-și întrebe propria soție ? Bineînțeles, nora trebuie să se supună și fiul totdeauna face ceea ce vor mama și tatăl lui.

— Totdeauna ?

— Totdeauna.

— Și dacă fiul refuză ?

— Asta nu se poate. Fiecare trebuie să dea ascultare căpeteniei casei. Prima datorie a fiului este către părinții lui. Bineînțeles. Fiii primesc totul de la mama lor : viață, hrană, tandrețe, apărare. Ea-i ajută toată viața. Așa că e drept, bineînțeles, ca un fiu să ia în seamă dorințele mamei lui. Nora trebuie să se supună. Asta e datoria ei.

— La noi e altfel.

— E greu să fii o noră bună, foarte greu. Nu-ți rămîne decît să speri că ai să trăiești destul de mult încît să ai fii și să ajungi tu însăți soacră.

— Și soacra dumitale ?

— A, e moartă, Anjin-san. A murit în urmă cu mulți ani. N-am cunoscut-o niciodată. Seniorul Hiro-matsu, în înțelepciunea lui, nu și-a mai luat o altă nevastă.

— Buntaro-san e singurul său fiu ?

— Da. Soţul meu are cinci surori în viaţă, dar nici un frate. Ea glumise : Într-un fel, acum sîntem rude, Anjin-san. Fujiko e nepoata soţului meu. Ce este ?

— Sînt surprins că nu mi-ai spus-o niciodată, asta-i tot.

— Ei bine, e foarte complicat, Anjin-san.

Apoi Mariko îi explicase că Fujiko era, de fapt, o fiică adoptivă a lui Numata Akinori, care se însurase cu sora cea mai mică a lui Buntaro, şi că adevăratul tată al lui Fujiko era un nepot al dictatorului Goroda, prin cea de a opta concubină a sa, că Fujiko fusese înfiată de Numata cînd era copilă, la porunca lui *taikō*, pentru că *taikō* voia legături mai strînse între descendenţii lui Hiro-matsu şi Goroda...

— Poftim ?

Mariko rîsese spunîndu-i că da, relaţiile de familie în Japonia erau foarte complicate, pentru că înfierea era un lucru normal, pentru că familiile îşi schimbau deseori între ele fiii şi fiicele şi divorţau, se recăsătoreau şi se înrudeau din nou prin căsătorie. Cu atîtea concubine legale şi cu uşurinţa divorţului — în special dacă era la porunca seniorului feudal —, toate familiile japoneze ajungeau destul de repede la o încîlceală de necrezut.

— Ca să descurci exact legăturile de familie ale seniorului Toranaga ţi-ar trebui zile în şir, Anjin-san. Gîndeşte-te numai la cîte complicaţii apar : acum el are şapte concubine *oficiale*, în viaţă, care i-au dat cinci fii şi trei fiice. Unele concubine au fost văduve sau divorţate, avînd alţi fii şi fiice — pe unii dintre aceştia Toranaga i-a adoptat, pe alţii nu. În Japonia nu întrebi pe cineva dacă este înfiat sau copil legitim. Într-adevăr, ce contează ? Moştenirea este întotdeauna la bunul plac al căpeteniei casei, aşa că, înfiat sau nu, este acelaşi lucru, *neh* ? Chiar şi mama lui Toranaga a fost divorţată. Mai tîrziu ea s-a recăsătorit şi a mai avut trei fii şi două fiice de la cel de al doilea soţ. Acum toţi sînt căsătoriţi ! Fiul ei cel mai mare din cea de a doua căsătorie este Zataki, seniorul de Shinano.

Blackthorne se gîndise. Apoi spusese :

— La noi divorţul nu e cu putinţă.

— La fel ne spun şi sfinţii părinţi. Îmi pare rău, dar asta nu e foarte înţelept, Anjin-san. Se mai fac greşeli, oamenii se schimbă, asta-i *karma, neh* ? De ce ar trebui un bărbat să suporte o nevastă dezgustătoare, sau o ne-

vastă un bărbat nemernic ? E o prostie să fii legat pentru totdeauna, bărbat sau femeie, *neh* ?

— Da.

— În această privinţă noi sîntem foarte înţelepţi, iar sfinţii părinţi neînţelepţi. Acesta a fost unul din cele două motive importante pentru care *taikō* n-a îmbrăţişat creştinismul, această prostie în privinţa divorţului, şi cea de a şasea poruncă : „Să nu ucizi !". Părintele Superior a trimis tocmai la Roma, cerînd scutire pentru japonezi în legătură cu divorţul. Dar Sanctitatea sa Papa, în înţelepciunea sa, a spus nu. Dacă Sanctitatea sa spunea da, cred că *taikō* s-ar fi convertit, toţi *daimyo* ar fi urmat adevărata credinţă şi ţara ar fi fost creştină. Cea de-a şasea poruncă nu mai conta, pentru că, de fapt, nimeni nu-i dă nici o importanţă, creştinii mai puţin decît toţi. O favoare atît de mică pentru atît de mult, *neh* ?

— Da, spuse Blackthorne.

Ce înţelept părea divorţul aici ! De ce acasă era un păcat de moarte, căruia i se împotrivea orice preot creştin, catolic sau protestant, în numele lui Dumnezeu ?

— Cum e soţia lui Toranaga ? întrebase el dorind s-o ţină de vorbă.

Mai tot timpul ea se ferise să aducă vorba despre Toranaga şi istoria familiei lui, iar pentru Blackthorne era important să ştie orice.

O umbră trecuse peste faţa lui Mariko.

— E moartă. Ea a fost cea de a doua soţie şi a murit acum zece sau unsprezece ani. A fost sora vitregă a lui *taikō*. Seniorul Toranaga n-a avut niciodată noroc la neveste, Anjin-san.

— De ce ?

— O, cea de a doua era bătrînă, obosită, apucătoare, moartă după aur, deşi zicea că nu, la fel ca fratele ei, *taikō* însuşi. Stearpă şi rea. A fost o căsătorie politică, bineînţeles. Pentru o vreme eu a trebuit să fiu una din doamnele ei de onoare. Nimic nu-i făcea plăcere şi nici unul din tineri, sau din bărbaţi, n-a putut să-i dezlege Nodul din Pavilionul ei de Aur.

— Poftim ?

— Poarta ei de Jad, Anjin-san. Cu Turturelele lor, cu Suliţele lor în plin avînt. Nu înţelegi ?

— O ! Înţeleg. Da.

— Nimeni n-a putut să-i dezlege Nodul... n-a putut s-o mulţumească.

— Nici chiar Toranaga ?

— El n-a-mpărţit niciodată perna cu ea, Anjin-san, spusese ea destul de uimită. Bineînţeles, după căsătorie, el n-a mai avut nimic de-a face cu ea, decît să-i dea un castel, o suită şi cheile vistieriei lui. De ce să fi-mpărţit perna cu ea ? Ea era destul de bătrînă, fusese măritată de două ori înainte, dar fratele ei, *taikō*, anulase căsătoriile. O femeie foarte nesuferită — toată lumea a fost foarte uşurată cînd ea s-a dus în Marele Necunoscut, chiar şi *taikō*, iar toate nevestele fiilor ei din căsătoriile dinainte şi toate concubinele lui Toranaga au ars în taină tămîie de mare bucurie.

— Şi prima nevastă a lui Toranaga ?

— A, doamna Tachibana. Asta a fost o altă căsătorie politică. Seniorul Toranaga avea optsprezece ani, ea cincisprezece. Cu timpul ea a ajuns o femeie cumplită. Acum douăzeci de ani Toranaga a condamnat-o la moarte, pentru că a aflat că ea urzea în taină să-l asasineze pe seniorul lor feudal, dictatorul Goroda, pe care-l ura. Tatăl meu deseori mi-a spus că el credea c-au fost norocoşi cu toţii că şi-au păstrat capetele pe umeri — el, Toranaga, Nakamura şi toţi generalii —, pentru că Goroda era nemilos, neînduplecat şi deosebit de bănuitor faţă de cei foarte apropiaţi lui. Femeia aceea ar fi putut să-i termine pe ei toţi, oricît de nevinovaţi erau. Din pricina complotului ei împotriva seniorului Goroda, singurul lor fiu, Nobunaga, a fost şi el condamnat la moarte, Anjin-san. Bietul Nobunaga — era fiul favorit al lui Toranaga şi moştenitorul lui oficial : fiind curajos şi devotat a ajuns general prin meritele sale. Era nevinovat, dar ea l-a amestecat în complot. El nu avea decît nouăsprezece ani cînd Toranaga i-a poruncit să-şi facă *seppuku*.

— Toranaga şi-a omorît propriul fiu ? Şi nevasta ?

— Da. El le-a poruncit, dar n-a avut de ales, Anjin-san. Dacă n-ar fi făcut-o, seniorul Goroda ar fi bănuit, pe drept, că Toranaga însuşi luase parte la complot, şi i-ar fi poruncit imediat să-şi spintece pîntecul. O, da, Toranaga a fost norocos să scape de mînia lui Goroda şi a fost înţelept să-şi trimită nevasta în cealaltă viaţă. Cînd ea a murit, nora ei şi concubinele lui Toranaga au fost bucuroase. Fiul lui trebuise să-şi trimită prima soţie acasă, în diz-

grație, din pricina ei, pentru o lipsă de respect închipuită — după ce născuse doi copii. Fata și-a făcut *seppuku* — ți-am spus, Anjin-san, că doamnele își fac *seppuku* tăindu-și beregata, nu burțile, ca bărbați ? —, dar ea s-a dus la moarte împăcată, bucuroasă să scape de o viață plină de lacrimi, după cum și soția următoare și-a dorit moartea, soacra făcîndu-i viața la fel de nenorocită...

Acum, privind la soacra lui Midori, căreia i se prelingea ceaiul încet pe bărbie, Blackthorne știa că această cotoroanță bătrînă avea putere de viață și de moarte, putea să o divorțeze sau să o dezonoreze pe Midori, dacă bărbatul ei, căpetenia casei lor, era de acord. Și, indiferent ce hotărau ei, Omi avea să se supună. Ce îngrozitor, își spuse el.

Midori, cu fața-i ovală și părul bogat, era plină de grația și tinerețea pe care bătrîna le pierduse de mult. Era mai frumoasă decît Mariko, dar fără focul și vigoarea ei, mlădie ca o trestie și plăpîndă ca un funigel.

— Unde sînt gustările ? Bineînțeles, lui Anjin-san trebuie să-i fie foame, *neh* ? spuse bătrîna.

— O, îmi cer iertare, răspunse Midori imediat. Du-te și adu-le degrabă, spuse ea slujnicei. Fuga ! Iartă-mă, Anjin-san !

— Îmi pare rău, spuse bătrîna.

— Vă rog, nu trebuie să vă cereți iertare, îi spuse Blackthorne lui Midori și imediat știu că făcuse o greșeală. Bunele maniere cereau să-i vorbească doar soacrei, mai cu seamă dacă i se dusese vestea de rea. Îmi pare rău, spuse el. Nu mi-e foame. Astă-seară trebuie să mănînc cu seniorul Toranaga.

— *Ah so desu !* Am auzit că i-ai salvat viața. Ar trebui să știi cît de recunoscători îți sîntem noi, vasalii lui ! spuse bătrîna.

— A fost datorie. Eu n-am făcut nimic.

— Ai făcut totul, Anjin-san. Omi-san și Yabu-san prețuiesc fapta dumitale tot atît de mult pe cît o prețuim și noi toți.

Blackthorne o văzu pe bătrînă privind către fiul ei. Aș vrea să te pot ghici, căței bătrînă, gîndi. Ești tot atît de rea ca și cealaltă, Tachibana ?

,Omi spuse :

— Mamă, sînt norocos să-l am pe Anjin-san prieten.

— Noi toți sîntem norocoși, spuse ea.

— Nu, eu sînt norocos, răspunse Blackthorne. Eu norocos am prieteni ca familia lui Kasigi Omi-san.

Toţi minţim, gîndi Blackthorne, dar nu ştiu de ce-o faceţi voi. Eu mint să-mi apăr pielea şi pentru că aşa e obiceiul. Dar n-am uitat niciodată... Stai puţin. Pe cinstite, n-a fost asta *karma* ? Tu n-ai fi făcut ce-a făcut Omi ? Asta a fost demult, într-o viaţă anterioară, *neh* ? Acum nu mai are nici un sens.

Un grup de călăreţi urca dealul tropăind. Naga era în fruntea lor. Descălecă şi înaintă cu paşi mari prin grădină. Toţi sătenii se opriră din lucru şi îngenunchează. El le făcu semn să-şi continue munca.

— Îmi cer iertare că te deranjez, Omi-san, dar m-a trimis seniorul Toranaga.

— Se poate ? Nu mă deranjezi. Te rog, ia loc, spuse Omi. Midori îi dădu imediat perna ei şi se înclină foarte adînc. Ce doreşti, ceai sau *saké*, Naga-sama ?

Naga se aşeză.

— Nimic, mulţumesc. Nu mi-e sete.

Omi insistă politicos, continuînd ritualul obligatoriu, ce părea nesfîrşit, deşi era clar că Naga se grăbea.

— Cum se simte seniorul Toranaga ?

— Foarte bine. Anjin-san, ne-ai fost de mare ajutor. Da. Vreau să-ţi mulţumesc eu însumi.

— A fost datorie, Naga-san. Dar eu am făcut puţin. Seniorul Toranaga m-a tras din... m-a tras din pămînt.

— Da, dar asta a fost după aceea. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Naga-san, pot să-i fiu cu ceva de folos seniorului Toranaga ? întrebă Omi, acum cînd politeţea îi îngăduia să vină la subiect.

— Ar dori să te vadă după cină. Va avea loc o întrunire a tuturor ofiţerilor.

— Aş fi onorat.

— Anjin-san, dumneata urmează să vii acum cu mine, dacă-ţi face plăcere.

— Bineînţeles. Mi se face o deosebită cinste.

Urmară mai multe plecăciuni şi saluturi, apoi Blackthorne se urcă pe cal şi coborîră în galop dealul. Cînd grupul de samurai ajunse în piaţă, Naga struni calul.

— Anjin-san !

— *Hai ?*

— Îţi mulţumesc din toată inima pentru că l-ai salvat pe seniorul Toranaga. Dă-mi voie să-ţi fiu prieten... urmară cîteva cuvinte pe care Blackthorne nu le pricepu.

— Îmi pare rău, nu înțeleg : *Karite iru* ?

— A, îmi pare rău. *Karite iru* — un om *karite iru* ceva unui alt om, ca „datorie". Înțelegi, „datorie" ?

— „Îți sînt dator", îi străfulgeră lui Blcakthorne prin minte. *Ah so desu ! Wakarimasu.*

— Bun. Am spus doar că îți sînt dator.

— A fost datoria mea, *neh* ?

— Da. Chiar și așa, eu îți datorez o viață.

*

* *

— Toranaga-sama spune că tot praful de pușcă și ghiulelele au fost puse înapoi pe nava dumitale, Anjinsan, aici în Anjiro, înainte de a pleca spre Yedo. Înălțimea sa întreabă cît timp ți-ar trebui să fii gata să ieși în larg ?

— Asta depinde de starea ei, dacă a fost carenată, pusă la punct, catargul înlocuit și toate celelalte. Știe seniorul Toranaga în ce stare e ?

— Nava pare în ordine, zice Înălțimea sa, dar el nu e marinar, așa că nu poate fi sigur. El n-a mai fost la bordul ei de cînd a fost trasă în portul Yedo, cînd a poruncit să fie reparată. Presupunînd că nava este în stare bună, *neh*, el întreabă cît timp ți-ar trebui s-o pregătești de război ?

Inima lui Blackthorne tresări.

— Cu cine să mă lupt, Mariko-san ?

— El întreabă cu cine ai dori dumneata să te bați ?

— Anul acesta cu Corabia Neagră, răspunse el pe loc, luînd o hotărîre bruscă, sperînd cu disperare că acesta era momentul potrivit să-i înfățișeze lui Toranaga planul pe care-l urzise în taină zile de-a rîndul. Juca totul pe o carte socotind că, întrucît salvase și viața lui Toranaga în dimineața asta, s-ar bucura de un privilegiu special, care l-ar ajuta să depășească momentele critice.

Mariko fu luată prin surprindere.

— Poftim ?

— Corabia Neagră. Spune-i seniorului Toranaga că singurul lucru pe care trebuie să-l facă este să-mi dea dezlegarea de a porni lupta. De rest mă ocup eu. Cu nava mea și cu puțin ajutor... împărțim încărcătura, toată mătasea și lingourile.

Ea rîse. Toranaga nu.

— Stăpînul... stăpînul meu spune că asta ar fi un act de război, de neiertat, împotriva unei naţii prietene. Portughezii sînt de neînlocuit pentru Japonia.

— Da, sînt — pentru moment. Dar eu cred că ei sînt duşmanii lui, aşa cum sînt şi ai mei, şi orice servicii vă fac ei, noi le putem face mai bine. La un preţ mai mic.

— El zice că se poate. Dar nu crede c-o să facă China negoţ cu voi. Nici englezii, nici olandezii nu au încă poziţii puternice în Asia, iar noi acum avem nevoie de mătase şi de o aprovizionare continuă.

— Are dreptate, bineînţeles. Dar într-un an sau doi asta se va schimba şi el o să aibă dovada atunci. Aşa că iată altă propunere. Eu sînt deja în război cu portughezii. Dincolo de limita de trei mile sînt apele tuturor. Cu dezlegările pe care le am acum pot s-o iau legal, ca pe o captură de război, pot s-o duc în orice port şi s-o vînd cu încărcătură cu tot. Cu nava mea şi cu un echipaj are să fie uşor. În cîteva săptămîni sau luni aş putea să aduc la Yedo Corabia Neagră cu tot ce are în ea. Aş putea s-o vînd în Yedo. Jumătate din cîştig va fi a lui — ca taxă portuară.

— El spune că îl interesează prea puţin ce se întîmplă pe mare între dumneata şi duşmanii dumitale. Marea aparţine tuturor, dar acest pămînt este al nostru şi aici guvernează legile noastre, iar legile noastre nu trebuiesc încălcate.

— Da. Blackthorne ştia că pornise pe un drum periculos, dar intuiţia-i spunea că timpul e nimerit şi că Toranaga avea să prindă momeala. Şi Mariko. A fost doar o sugestie. El m-a întrebat cu cine aş vrea să lupt. Te rog, iartă-mă, dar uneori e bine să faci planuri, pentru orice o fi să fie. Cred că interesele seniorului Toranaga sînt şi ale mele.

Mariko tălmăci. Toranaga mormăi, apoi vorbi scurt.

— Seniorul Toranaga preţuieşte sfaturile înţelepte, Anjin-san, de pildă, ideea dumitale despre flota de război, dar asta e fără noimă. Chiar dacă interesele voastre, ale amîndurora, ar fi aceleaşi, — dar nu sînt —, cum ai putea dumneata cu nouă oameni să ataci o navă atît de uriaşă, cu aproape o mie de oameni la bord ?

— Nu m-aş încumeta. Trebuie să-mi fac un nou echipaj, Mariko-san. Optzeci sau nouăzeci de oameni, mari-

nari și pușcași instruiți. Îi voi găsi la Nagasaki, pe navele portugheze. Blackthorne se prefăcu că nu bagă de seamă cum lui Mariko i se tăie respirația sau cum i se opri evantaiul. Trebuie să fie cîțiva franțuji, un englez sau doi, dacă sînt norocos, și ceva nemți sau olandezi — mai toți dezertori sau înrolați cu forța. Voi avea nevoie de o scrisoare de liberă trecere pentru Nagasaki, o oarecare protecție și ceva aur sau argint. Totdeauna se găsesc marinari în flotele dușmane care se vor angaja pentru bani gheață, plătiți în parte pe loc, în parte din prada de război.

— Stăpînul meu spune că orice comandant care, într-un atac, ar avea încredere în asemenea lepădături, ar fi nebun.

Blackthorne spuse :

— De acord, dar eu trebuie să am un echipaj să ies în larg.

— El întreabă dacă ai putea să instruiești samuraii și marinarii noștri, să-i faci pușcași și matrozi ?

— Firește. Cu timpul. Dar asta ar putea lua luni. Sigur ar fi gata la anu'. N-ar mai fi nici o șansă de-a merge împotriva Corabiei Negre din acest an.

— Seniorul Toranaga spune : Nu plănuiesc să atac Corabia Neagră a portughezilor din acest an sau următorul. Ei nu sînt dușmanii mei și eu nu sînt în război cu ei.

— Știu. Dar eu sînt în război cu ei. Vă rog să mă iertați. Bineînțeles, acum doar stăm de vorbă, dar va trebui să fac rost de cîțiva oameni ca să ies în larg, să fiu de folos seniorului Toranaga, dacă dorește.

Ei se aflau în locuința personală a lui Toranaga, care dădea cu fața spre grădină. Fortăreața abia dacă fusese atinsă de cutremur. Noaptea era umedă și sufocantă, iar fumul de la spiralele aromate se înălța leneș alungînd țînțarii.

— Stăpînul meu vrea să știe, spuse Mariko, dacă ai avea acum nava dumitale și pe cei cîțiva membri din echipaj cu care-ai venit, ai naviga la Nagasaki să-ți faci rost de acești oameni de care mai ai nevoie ?

— Nu, ar fi prea periculos. Aș avea un echipaj atît de mic, încît portughezii m-ar prinde foarte lesne. Ar fi mult mai bine să am mai întîi oamenii, să-i aduc în apele de acasă, la Yedo, *neh* ? O dată ce am echipajul complet și sînt bine înarmat, dușmanul nu mă mai poate atinge cu nimic în aceste ape.

— Înălțimea sa nu crede că dumneata și nouăzeci de oameni ați putea lua Corabia Neagră.

— Pot s-o depășesc în viteză și s-o scufund cu *Erasmus*. Bineînțeles, Mariko-san, știu că toate astea-s vorbe, dar, dacă mi s-ar permite să atac dușmanul în clipa cînd aș fi echipat, aș naviga spre Nagasaki, folosindu-mă de maree. Dacă Corabia Neagră ar fi deja în port, aș înălța steagurile de luptă și aș ieși în larg pentru blocadă. Aș lăsa-o să-și termine negoțul și apoi, cînd vîntul ar fi prielnic pentru ea să se întoarcă acasă, m-aș preface că am nevoie de provizii și aș lăsa-o să se strecoare din port. Aș prinde-o la cîteva leghe în larg, pentru că noi o întrecem ca viteză și tunurile mele ar face restul. Imediat ce s-ar preda, aș pune un echipaj la bordul ei și aș aduce-o înapoi la Yedo. O să aibă peste trei, aproape patru sute de tone în lingouri de aur la bord.

— Dar de ce nu și-ar scufunda căpitanul nava, o dată ce l-ai înfrînt, dacă-l înfrîngi, înainte de a putea merge dumneata la bordul ei ?

— De obicei... Blackthorne avea de gînd să spună : „De obicei echipajul se revoltă dacă are un căpitan nebun, dar eu n-am cunoscut niciodată unul atît de nebun. Mai întotdeauna faci un tîrg cu căpitanul — le cruți viețile, le oferi o mică parte din încărcătură și o acostare sigură la cel mai apropiat port. Dar de data asta o să-l am pe Rodrigues cu care să tratez, eu îl cunosc, și știu ce-o să facă." Dar se mai gîndi la asta și la faptul de a-și dezvălui întregul plan. Mai bine lasă barbarilor căile lor, își spuse. De obicei, nava învinsă renunță, Mariko-san, spuse el, în schimb. E un obicei... e unul din obiceiurile noastre de război pe mare — spre a salva pierderile fără rost de vieți.

— Seniorul Toranaga spune că-i pare rău, Anjin-san, dar acesta este un obicei dezgustător. Dacă el ar avea nave, n-ar încăpea nici una pe mîna dușmanului. Mariko sorbi puțin ceai, apoi continuă : Și dacă nava nu este încă în port ?

— Atunci voi cerceta drumurile pe mare ca s-o prind la cîteva leghe în larg. Este mai ușor încarci nava peste măsură, dar mai greu s-o aduci la Yedo. Cînd este așteptată să intre în port ?

— Stăpînul meu nu știe. Poate peste treizeci de zile, zice el. Nava o să vină mai devreme anul ăsta.

Blackthorne știa că se afla aproape de pradă, foarte aproape.

— Atunci blocada și capturarea ar fi la sfîrșitul acestui anotimp.

Ea tălmăci și Blackthorne avu impresia că, pentru o clipă, chipul lui Toranaga fu străbătut de o nemulțumire fugară. Făcu o pauză, ca și cum ar fi cîntărit soluțiile, apoi spuse :

— Dacă am fi în Europa, ar mai exista o cale. Ai putea s-o ataci în timpul nopții și s-o iei prin forță. Un atac prin surprindere.

Mîna lui Toranaga se încordă pe mînerul sabiei.

— El spune : Ai îndrăzni să lupți pe pămîntul *nostru* împotriva dușmanilor *dumitale* ?

Buzele lui Blackthorne erau uscate.

— Nu. Bineînțeles, aceasta este doar o părere, dar, dacă s-ar isca război între Înălțimea sa și portughezi, iar seniorul Toranaga ar voi să-i lovească, aceasta ar fi calea de urmat. Dacă aș avea-o pe *Erasmus* și un echipaj bun, format din două sau trei sute de luptători foarte disciplinați, ar fi ușor să abordez Corabia Neagră și s-o trag în larg. Înălțimea sa ar putea alege timpul pentru atacul prin surprindere — dacă am fi în Europa.

Se făcu tăcere o bună bucată de vreme.

— Seniorul Toranaga spune că nu sîntem în Europa și că nu este război, și nici nu va exista vreodată, între el și portughezi.

— Bineînțeles. Un ultim lucru, Mariko-san : Nagasaki nu e sub puterea seniorului Toranaga, nu-i așa ?

— Nu, Anjin-san. Seniorul Harima stăpînește portul și zona învecinată.

— Dar, în fapt, nu iezuiții controlează portul și tot negoțul ? ! Blackthorne observă șovăiala ei în a tălmăci, dar n-o slăbi deloc. Asta nu e *honto,* Mariko-san ? Și nu este seniorul Harima catolic ? Nu este mai tot Kyushu catolic ? Și-atunci, nu controlează iezuiții, într-o anume măsură, întreaga insulă ?

— Creștinismul e o religie. *Daimyo* stăpînesc propriile lor pămînturi, Anjin-san, spuse Mariko apărîndu-se.

— Dar mie mi s-a spus că, de fapt, Nagasaki e pămînt portughez. Mi s-a spus că ei se poartă ca și cum

ar fi astfel. N-a vîndut tatăl seniorului Harima pămînt iezuiţilor ?

Vocea lui Mariko se făcu tăioasă.

— Da, dar *taikō* a luat pămîntul înapoi. Acum nu i se îngăduie nici unui străin să aibă pămînt aici.

— Dar nu-i aşa că *taikō* nu şi-a dus la îndeplinire edictele, încît azi nimic nu se întîmplă acolo fără aprobarea iezuiţilor ? Nu controlează iezuiţii toată navigaţia din Nagasaki şi tot negoţul ? Nu negociază iezuiţii tot comerţul pentru voi şi nu fac ei pe mijlocitorii ?

— Eşti foarte bine informat despre Nagasaki, Anjin-san, spuse ea înţepător.

— Poate că seniorul Toranaga ar trebui să ia controlul portului de la duşman. Poate...

— Ei sînt duşmanii dumitale, Anjin-san, nu ai noştri, spuse ea înghiţind momeala în cele din urmă. Iezuiţii sînt...

— *Nan ja ?*

Ea se întoarse spre Toranaga cerîndu-şi scuze şi-i explică ce se spusese între ei. După ce termină, el vorbi aspru. Era clar o mustrare. Ea spuse „*hai*" de mai multe ori şi se înclină smerită.

Mariko spuse :

— Seniorul Toranaga îmi aminteşte că părerile mele n-au nici o valoare şi că un tălmaci trebuie doar să tălmăcească, *neh ?* Te rog să mă ierţi.

Altădată Blackthorne s-ar fi scuzat pentru că o lăsase să cadă în capcană. Acum nici nu-i trecu prin minte. Dar, pentru că-şi atinsese scopul, rîse şi spuse :

— *Hai, kawaii Tsukkuko-sama !* Da, drăguţă doamnă tălmaci !

Mariko zîmbi strepezit, furioasă pe ea însăşi pentru că fusese încolţită, sufletul zbuciumîndu-i-se între credinţe-mpărţite.

— *Yoi,* Anjin-san, spuse Toranaga, din nou mai bine dispus.

— Mariko-san, *kawaii desu yori* Tsukku-san *anamsu ka nori masen, neh ?* Şi Mariko-san e mult mai drăguţă decît bătrînul domn Tsukku şi mult mai plăcut mirositoare, nu-i aşa ?

Toranaga rîse.

— *Hai.*

Mariko se-mbujoră și turnă ceai, oarecum îmbunată Apoi Toranaga vorbi. Cu seriozitate.

— Stăpînul meu spune : De ce ai pus atîtea întrebări — sau ai spus atîtea lucruri — despre seniorul Harima și despre Nagasaki ?

— Numai ca să arăt că portul Nagasaki este, de fapt, controlat de *străini.* De *portughezi.* Și, după legea mea, eu am dreptul să atac dușmanul oriunde.

— Dar aici nu este „oriunde", spuse el. Acesta este Pămîntul Zeilor și un asemenea atac nu este cu putință.

— Sînt de acord din toată inima. Dar, dacă vreodată seniorul Harima ar deveni dușman sau dacă iezuiții, care-i conduc pe portughezi, devin vrăjmași, aceasta este calea de a-i hăitui.

— Seniorul Toranaga spune că nici el și nici un alt *daimyo* n-ar permite vreodată vreun atac al unei națiii străine asupra alteia pe pămîntul japonez, nici ca ei să omoare pe unul de-ai noștri. Un atac împotriva dușmanilor împăratului, asta-i cu totul altceva. Cît privește luptătorii și echipajul, ar fi ușor pentru cineva să strîngă orice număr, dacă ar vorbi japoneza. Sînt mulți *wako* în Kyushu.

— *Wako,* Mariko-san ?

— O, iartă-mă. Noi îi numim *wako* pe corsari, Anjin-san. Ei aveau multe ascunzători prin Kyushu, dar au fost mai toți izgoniți de *taikō.* Din păcate încă mai pot fi găsiți supraviețuitori. *Wako* au terorizat coastele Chinei secole de-a rîndul. Din pricina lor, China și-a închis porturile pentru noi.

Ea-i explică lui Toranaga cele spuse. El vorbi iar, mai autoritar.

— Înălțimea sa spune că nu va îngădui niciodată, nici nu va plănui, nici pe dumneata nu te va lăsa să ataci pe uscat, cu toate că ar fi corect ca dumneata să jefuiești dușmanul reginei dumitale în largul mării. El repetă : Aici nu este oriunde. Acesta este Pămîntul Zeilor. Trebuie să ai răbdare, cum ți-a spus mai înainte.

— Da. Am să-ncerc să am răbdare în felul său. Eu nu vreau decît să lovesc dușmanii, pentru că ei *sînt într-adevăr* dușmani. Cred din toată inima că ei sînt și dușmanii săi.

— Seniorul Toranaga spune că portughezii îi zic că *dumneata* eşti duşmanul său, iar Tsukku-san şi Părintele Superior sînt absolut siguri de asta.

— Dac-aş putea să capturez Corabia Neagră în larg şi s-o aduc ca pradă în Yedo, sub pavilionul Angliei, mi s-ar permite s-o vînd cu încărcătură cu tot în Yedo, după obiceiul nostru ?

— Seniorul Toranaga spune că asta depinde.

— Dacă începe războiul, mi se va îngădui să atac duşmanul, duşmanul seniorului Toranaga, cum voi socoti eu că e mai cu cale ?

— Înălţimea sa zice că asta e datoria unui *hatamoto. Un hatamoto* este, bineînţeles, tot timpul sub ordinele sale. Stăpînul meu vrea să-ţi arăt clar că în Japonia lucrurile nu vor fi niciodată orînduite altfel decît după calea japoneză.

— Da. Înţeleg întru totul. Cu umilinţa cuvenită, aş vrea să arăt că, pe cît ştiu mai multe despre ceea ce-l frămîntă, pe atît aş putea să-i ajut mai mult.

— Anjin-san, el spune că datoria unui *hatamoto* este să-şi ajute întotdeauna stăpînul. Mai zice ca eu să-ţi răspund mai tîrziu la orice mă vei întreba.

— Mulţumesc. Pot să-l întreb : ar dori să aibă o flotă de război a sa proprie ? Aşa cum i-am propus pe galeră ?

— El a spus deja că ar dori o flotă modernă, Anjin-san, cu propriii lui oameni. Care *daimyo* nu şi-ar dori-o ?

— Atunci spune-i asta : dacă am să fiu destul de norocos ca să iau nava duşmanului, am s-o aduc la Yedo s-o repar şi să socotesc prada. Apoi aş trece jumătatea mea de lingouri pe *Erasmus* şi-aş vinde Corabia Neagră înapoi portughezilor sau i-aş oferi-o în dar lui Toranaga-sama, sau i-aş da foc, orice doreşte el. Apoi aş naviga spre casă. Peste un an m-aş întoarce şi-aş aduce patru nave de război, ca dar din partea reginei Angliei pentru seniorul Toranaga.

— El întreabă ce cîştigi dumneata din asta ?

— *Honto* e, Mariko-san, că are să-mi rămînă şi mie destul după ce navele vor fi plătite de Maiestatea sa. Apoi aş vrea să iau cu mine pe unul din cei mai de încredere sfetnici ai săi, ca ambasador la regina mea. Un legămînt de prietenie între ţările noastre l-ar putea interesa.

— Seniorul Toranaga spune că asta ar fi mult prea generos din partea reginei dumitale. El adaugă : Dacă, printr-o minune, s-ar întîmpla un asemenea lucru şi dumneata te-ai întoarce cu celelalte nave, cine ar instrui marinarii, samuraii şi căpitanii săi ?

— La început am s-o fac eu, dacă e de acord. Aş fi onorat. Apoi ar putea veni alţii.

— El întreabă ce-nseamnă „la început" ?

— Doi ani.

Un zîmbet fugar străbătu chipul lui Toranaga.

— Stăpînul nostru spune că doi ani n-ar fi de-ajuns „pentru început". Oricum, adaugă el, totul e o vorbă-n vînt. El nu e în război cu portughezii sau cu Harima, seniorul de Nagasaki. El repetă că ceea ce faci dumneata în afara apelor japoneze, cu propria dumitale navă, cu propriul dumitale echipaj, este *karma* dumitale. Mariko părea tulburată. În afara apelor noastre, dumneata eşti străin, zice el. Dar aici dumneata eşti samurai.

— Da. Cunosc cinstea pe care mi-a făcut-o. Pot să întreb cum poate un samurai să împrumute bani, Mariko-san ?

— De la un cămătar, Anjin-san. De unde altundeva ? De la un ticălos de negustor cămătar. Ea-i tălmăci lui Toranaga. De ce ţi-ar trebui bani ?

— Sînt cămătari în Yedo ?

— O, da. Cămătari sînt pretutindeni, *neh* ? Nu e la fel şi-n ţara dumitale ? Întreab-o pe concubina dumitale, Anjin-san, poate că ea te-ar putea ajuta. Asta e de datoria ei.

— Ai spus că mîine plecăm la Yedo ?

— Da, mîine.

— Din păcate, Fujiko-san nu va putea să călătorească.

Mariko vorbi cu Toranaga.

— Seniorul Toranaga spune că o s-o trimită cu galera, cînd o să plece aceasta. El întreabă ce nevoie ai să împrumuţi bani ?

— Va trebui să am un nou echipaj, Mariko-san, să navighez oriunde ca să-l slujesc pe seniorul Toranaga, oricare i-ar fi vrerea. Mi-e îngăduit ?

— Un echipaj din Nagasaki ?

— Da.

— El o să-ţi dea un răspuns cînd ajungi în Yedo.

— *Domo,* Toranaga-sama. Mariko-san, cînd ajung în Yedo, unde mă duc ? Va fi cineva care să mă-ndrume ?

— O, Anjin-san, niciodată nu trebuie să-ţi faci griji pentru asemenea lucruri. Eşti un *hatamoto* al seniorului Toranaga.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră.

Naga deschise uşa şi se înclină.

— Iartă-mă, tată, dar ai dorit să ţi se spună cînd sînt adunaţi toţi ofiţerii.

— Mulţumesc, vin îndată. Toranaga se gîndi o clipă, apoi îi făcu semn lui Blackthorne cu un gest amical. Anjin-san, du-te cu Naga-san. Te va conduce la locul tău. Îţi mulţumesc pentru părerile tale.

— Da, Alteţă. Eu vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat. Vă mulţumesc pentru sfaturi. Da, am să mă străduiesc din răsputeri să am răbdare şi să fiu perfect.

— Mulţumesc, Anjin-san. Toranaga îl privi înclinîndu-se şi plecînd. Cînd rămaseră singuri, se întoarse spre Mariko : Ei bine, tu ce crezi ?

— Două lucruri, Alteţă. Primul, ura lui faţă de iezuiţi este fără de margini, chiar depăşind sila lui faţă de portughezi, aşa că el este un bici pentru Înălţimea ta, pe care să-l foloseşti împotriva unuia sau amîndurora, dacă doreşti un bici. Ştim că este curajos, aşa că, din orice atac pe mare, el şi-ar croi cu îndrăzneală drum spre casă. Al doilea, banii rămîn încă ţelul lui. În apărarea lui ar fi că banii reprezintă, din cîte-am auzit, singurul mijloc adevărat de care dispun barbarii spre a avea o putere temeinică. Ei cumpără pămînturi şi ranguri — chiar şi regina lor e un neguţător, „vinde" pămînt nobililor ei şi cumpără probabil nave şi pămînt. Ei nu sînt chiar atît de diferiţi faţă de noi, stăpîne, afară de acest lucru. De asemeni, ei nu înţeleg ce e puterea şi nici că războiul e viaţă şi viaţa e moarte.

— Sînt creştinii duşmanii mei ?

— Nu cred aşa ceva.

— Portughezii ?

— Cred că ei sînt preocupaţi doar de cîştiguri, de pămînt şi de răspîndirea cuvîntului lui Dumnezeu.

— Sînt creştinii duşmanii mei ?

— Nu, Alteţă. Deşi unii dintre duşmanii tăi pot să fie creştini — catolici sau protestanţi.

— A, crezi că Anjin-san e dușmanul meu ?

— Nu, Alteță. Cred că el vă respectă și, cu timpul, o să ajungă un adevărat vasal.

— Ce-i cu creștinii noștri ? Care sînt dușmani ?

— Seniorii Harima, Kiyama, Onoshi și orice alți samurai care se întorc împotriva ta.

Toranaga rîse.

— Da, dar îi conduc preoții, cum spune Anjin-san ?

— Nu știu, Alteță. În trecut au fost cu toții și dușmani și prieteni ai Înălțimii tale. Dar, dacă trec de partea lui Ishido, are să fie foarte rău.

— Așa-i. Da. Ești un sfetnic destoinic. E greu pentru tine să fii creștină catolică, să trebuiască să fii prietenă cu un dușman și să asculți păreri potrivnice ție.

— Da, Alteță.

— Te-a prins în cursă, *neh ?*

— Da, dar, de fapt, a avut dreptate. Eu nu făceam ce-mi poruncise Înălțimea ta. Mă puneam pe mine între adevăratele lui gînduri și Înălțimea ta. Vă rog să mă iertați.

— O să fie greu și pe mai departe. Poate chiar mai greu.

— Da, Alteță, dar e mai bine să cunoști ambele fețe ale monedei. Multe din cele spuse de el s-au dovedit a fi adevărate — de pildă, despre lumea care e împărțită între spanioli și portughezi, despre preoții care au făcut pe-ascuns negoț cu arme —, oricît ar părea cu neputință de crezut. Alteță, niciodată nu trebuie să vă fie teamă de credința mea. Oricît o să fie de greu, eu îmi voi face totdeauna datoria față de Înălțimea ta.

— Mulțumesc. Ei bine, a fost foarte interesant ce-a spus Anjin-san, *neh ?* Interesant, dar fără noimă. Da, îți mulțumesc. Mariko-san, ești un sfetnic de mare preț. Să-ți poruncesc să divorțezi de Buntaro ?

— Alteță ?

— Ei, ce zici ?

O, să fiu liberă, tresări sufletul ei. O, Doamne, să fiu liberă !

Adu-ți aminte cine ești, Mariko, adu-ți aminte ce ești. Și nu uita că „iubire" este un cuvînt barbar.

Toranaga o privea într-o tăcere desăvîrșită. Afară, țînțarii se rătăceau cînd și cînd în rotocoalele de fum aromat, ca apoi să se îndepărteze iute spre un loc lipsit de pri-

mejdii. Da, reflectă el, ea e un şoim. Dar spre ce pradă s-o trimit ?

— Nu, Alteţă, spuse Mariko în cele din urmă. Mulţumesc, Alteţă, dar nu.

— Anjin-san e un om ciudat, *neh* ? Capul lui e plin de vise. N-are nici o noimă să mă gîndesc la un atac împotriva prietenilor noştri portughezi sau împotriva Corabiei lor Negre. E o prostie să cred ce zice el despre cele patru nave, sau douăzeci.

Mariko şovăi.

— Dacă el spune că este cu putinţă, Alteţă, atunci eu cred.

— Nu sînt de acord, spuse Toranaga autoritar. Dar ai dreptate că el îi egalează pe ceilalţi, el şi nava lui de război. Ce ciudat, dar cît de grăitor ! E aşa cum a spus Omi : Acum, avem nevoie de barbari, să învăţăm de la ei, mai ales de la el, *neh* ?

— Da.

— E timpul să deschid împărăţia, Mariko-san. Ishido o va închide aidoma unei stridii. Dacă aş fi iar preşedintele regenţilor, aş încheia tratate cu orice naţie, atîta vreme cît ne e prietenă. Aş trimite oameni să înveţe de la alte naţii, da, şi aş trimite ambasadori. Regina acestui bărbat ar fi un început bun. Pentru o regină aş trimite, poate, o femeie ambasador, dacă ar fi destul de deşteaptă.

— Ea ar trebui să fie foarte robustă şi foarte deşteaptă. Alteţă.

— Da. Călătoria ar fi periculoasă.

— Toate călătoriile sînt periculoase, Alteţă, spuse Mariko.

— Da. Din nou Toranaga schimbă pe neaşteptate vorba. Dacă Anjin-san ar pleca cu nava lui încărcată cu aur, ar mai veni înapoi ? El, în persoană ?

După un timp, ea spuse :

— Nu ştiu.

Toranaga hotărî să n-o mai încolţească acum cu întrebări.

— Mulţumesc, Mariko-san, spuse el prietenos. Vreau să fii de faţă la adunare, să tălmăceşti ce spun lui Anjin-san.

— Totul, Alteţă ?

— Da. Şi diseară, cînd te duci la Casa de Ceai, să cumperi contractul lui Kiku, ia-l pe Anjin-san cu tine.

Spune-i concubinei lui să facă pregătirile necesare. El merită o răsplată, *neh ?*

— *Hai.*

Cînd ea era la uşă, Toranaga spuse :

— Cînd neînţelegerea dintre mine şi Ishido va fi încheiată, o să-ţi poruncesc să divorţezi.

Mîna i se încordă pe uşa glisantă. Dădu uşor din cap în semn că auzise, dar nu-şi întoarse privirea. Uşa se închise în urma ei.

Toranaga privi fumul pentru o clipă, apoi se ridică şi se duse în grădină, la privată, şi se aşeză pe vine. După ce termină şi folosi hîrtia, auzi servitorul trăgînd vasul de dedesubt, ca să-l înlocuiască cu unul curat. Ţînţarii bîzîiau şi el îi pocni absent. Se gîndea la şoimi şi la ulii, ştiind că pînă şi cei mai grozavi şoimi fac greşeli, aşa cum făcuseră şi Ishido, şi Kiri, şi Mariko, şi Omi, pînă chiar şi Anjin-san.

* * *

Cei o sută cincizeci de ofiţeri erau aliniaţi în şiruri ordonate, cu Yabu, Omi şi Buntaro în frunte. Mariko îngenunche lîngă Blackthorne. Toranaga veni în pas de marş, însoţit de gărzile lui personale, şi se aşeză pe singura pernă ce se afla în faţa lor. Le răspunse la salut, apoi le aduse la cunoştinţă pe scurt şi în linii mari dispunerea trupelor şi le înfăţişă, pentru prima oară în mod public, planul lui final de bătălie. Le ascunse iarăşi partea cu răzmeriţele plănuite în mare taină şi cu grijă, de asemeni faptul că atacul avea să urmeze drumul de coastă, de nord, nu cel de sud. Şi, în aclamaţiile generale — pentru că toţi războinicii lui erau bucuroşi că, în sfîrşit, se termina cu incertitudinea —, le spuse că, atunci cînd o să-nceteze ploile, avea să proclame „Cer de Purpură" care va dezlănţui atacul.

— Între timp aştept ca Ishido să întrunească ilegal noul Consiliu al Regenţilor. Aştept să fiu acuzat, pe nedrept, de înaltă trădare. Aştept ca, împotriva legii, să fie declarat război contra mea. Se aplecă în faţă, cu mîna stîngă, după obiceiul lui, sprijinită-n şold, şi cu cealaltă încleştată pe sabie. Ascultaţi ! Eu sprijin testamentul lui *taikō* şi-l recunosc pe nepotul meu, Yaemon, drept *kam-*

paku şi moştenitorul lui *taikō*. Nu doresc alte pămînturi. Nu doresc alte onoruri. Dar, dacă trădătorii mă atacă, trebuie să mă apăr. Dacă trădătorii înşală pe Maiestatea sa imperială şi încearcă să pună mîna pe putere, este de datoria mea să-l apăr pe împărat şi să pedepsesc răul. *Neh ?*

Fu aprobat cu un ropot de aplauze. Strigătele de luptă „Kasigi" şi „Toranaga" se revărsară în încăpere, fiind duse de ecou în toată cetatea.

— Regimentul de atac va fi gata să se îmbarce pe galere, către Yedo, peste cinci zile, cu Toda Buntaro-san la comandă şi Kasigi Omi-san ajutor de comandant. Dumneata, senior Kasigi Yabu, vei chema la arme Izu şi vei trimite şase mii de oameni la trecătorile de hotar, în caz că trădătorul Ikawa Jikkyu atacă prin sud, ca să ne taie liniile de legătură. Cînd se vor opri ploile, Ishido va ataca Kwanto-ul...

Omi, Yabu şi Buntaro încuviinţară, în gînd, înţelepciunea lui Toranaga de a nu răspîndi ştirea despre hotărîrea din după-amiaza aceasta de a porni atacul imediat, în anotimpul ploios.

Asta o să facă vîlvă, îşi spuse Omi, măruntaiele zvîrcolindu-i-se la gîndul de a lupta prin ploaie prin munţii din Shinano.

— Puştile noastre îşi vor croi drum cu forţa, spusese Yabu atît de însufleţit în după-amiaza asta.

— Da, încuviinţase Omi, neavînd nici o încredere în acest plan, dar nici vreun altul în schimb. E o nebunie, îşi spusese el, deşi era încîntat că fusese înaintat ca înlocuitor la comandă. Nu înţeleg cum poate Toranaga gîndi că avem vreun sorţ de izbîndă pe drumul din nord.

Nu e nici unul, îşi spuse el iar, nemaiascultînd îndemnurile înflăcărate ale lui Toranaga, ca să se poată gîndi la răzbunarea lui. Cu siguranţă atacul asupra provinciei Shinano îţi va da zeci de posibilităţi să-l duci pe Yabu în prima line, fără nici o primejdie pentru tine. Războiul, orice război, va fi în avantajul tău, cu singura condiţie ca războiul să nu fie pierdut...

Apoi îl auzi pe Toranaga spunînd :

— Azi am fost aproape la un pas de moarte. Astăzi Anjin-san m-a tras afară din pămînt. E pentru a doua oară, poate chiar a treia, cînd îmi salvează viaţa. Viaţa mea nu e nimic faţă de viitorul familiei mele şi cine ştie

dacă aş mai fi trăit sau poate aş fi murit, fără ajutorul lui. Dar, deşi *bushido* spune ca vasalii să nu aştepte niciodată vreo răsplată pentru serviciile făcute, este totuşi datoria seniorului să acorde din cînd în cînd favoruri.

În aclamaţiile generale Toranaga spuse :

— Anjin-san, stai aici ! Şi tu, Mariko-san.

Gelos, Omi îl privi pe bărbatul falnic cum se ridică şi îngenunchează în locul pe care-l arătase Toranaga, lîngă el. Şi nu era bărbat în încăpere care să nu fi dorit ca el însuşi să fi avut norocul de a fi făcut ce făcuse barbarul.

— Lui Anjin-san i se dă o feudă lîngă satul de pescari Yokohama, la sud de Yedo, valorînd două mii de *koku* anual. Apoi, dreptul de a recruta o suită de două sute de samurai, drepturi depline ca samurai şi *hatamoto* pentru casa lui Yoshi Toranaga-noh-Chikitada-Minowara. De asemeni, urmează să primească zece cai, douăzeci de chimonouri, împreună cu echipamentul complet de luptă pentru vasalii lui — rangul de amiral şi pilot al Kwanto-ului. Toranaga aşteptă pînă ce Mariko tălmăci, apoi strigă : Naga-san !

Ascultător, Naga îi aduse lui Toranaga pachetul învelit în mătase. Toranaga scoase învelitoarea. Erau două săbii pereche, una scurtă, iar cealaltă lungă.

— Văzînd că pămîntul mi-a înghiţit săbiile şi că eram neînarmat, Anjin-san a coborît din nou surpătura ca să-şi găsească sabia şi să mi-o dea mie. Anjin-san, ţi le dăruiesc pe acestea în schimb. Au fost făcute de meşterul făurar Yori-ya. Ţine minte, sabia este sufletul samuraiului. Dacă o uită sau o pierde *nu va fi iertat niciodată.*

În aclamaţii şi mai puternice, şi pizmuit în taină, Blackthorne luă săbiile, se înclină corect şi le puse la cingătoare, apoi se înclină iar.

— Mulţumesc, Toranaga-sama. Îmi faceţi o prea mare cinste. Mulţumesc.

Dădu să plece, dar Toranaga îi făcu semn să stea.

— Nu, aşază-te aici, lîngă mine, Anjin-san.

Toranaga îşi întoarse privirile spre chipurile fanatice, războinice ale ofiţerilor săi.

„Nebunilor", voia el să le strige. „Nu înțelegeți că războiul, fie acum, fie după ploi, n-ar fi decît un dezastru ? Că orice război cu Ishido — Ochiba — Yaemon și aliații lor de acum ar însemna măcelărirea tuturor armatelor mele, a voastră, a tuturor, și ștergerea mea de pe fața pămîntului și a stirpei mele ? Nu înțelegeți că n-am nici o șansă, decît să aștept și să sper că Ishido o să se vîre singur în laț ?"

În schimb, el îi stîrni și mai mult, pentru că era esențial să-și descumpănească dușmanul.

— Ascultați, samurai, curînd o să vă puteți dovedi vitejia, de la bărbat la bărbat, așa cum străbunii noștri și-au dovedit-o pe-a lor. Îl voi distruge pe Ishido și pe toți trădătorii lui, dar primul va fi Ikawa Jikkyu. Ca atare, am să-i dau toate pămînturile lui, provinciile Suruga și Totomi, valorînd trei sute de mii de *koku,* credinciosului meu vasal, seniorul Kasigi Yabu, și îl întăresc pe el și urmașii urmașilor lui ca stăpînii lor de drept.

Izbucni un tunet de aclamații. Yabu era roșu de exaltare.

Omi lovea dușumeaua, strigînd tot atît de înflăcărat. Acum norocul lui era fără margini, pentru că, prin tradiție, urmașul lui Yabu moștenea toate pămînturile lui.

Cum să-l ucizi pe Yabu fără să aștepți războiul ?

Apoi ochii i se opriră asupra lui Anjin-san, care striga cît îl ținea gura. De ce să nu-l lași pe Anjin-san s-o facă pentru tine ? se întrebă el și rîse tare la gîndul nerod. Buntaro se aplecă și-l bătu prietenos pe umăr, tălmăcind greșit rîsul drept bucurie pentru Yabu.

— Curînd ai să primești feuda pe care o meriți, *neh* ? strigă Buntaro peste tumultul general. Și tu meriți recunoștință din plin. Sfatul și ideile tale sînt valoroase.

— Mulțumesc, Buntaro-san.

— Nu te îngrijora, noi putem străbate orice munți.

— Da.

Buntaro era un general feroce în război și Omi știa că ei se potriveau de minune : Omi — strategul curajos, Buntaro — neînfricatul conducător al atacului.

Dacă ne poate trece cineva prin munți, el este cu siguranță acela.

Urmă un alt ropot de aplauze cînd Toranaga porunci să fie adus *saké,* întîlnirea oficială luînd sfîrșit.

Omi își bău *saké*-ul și-l privi pe Blackthorne cum dădea pe gît încă o ceașcă. Avea chimonoul îngrijit, săbiile la locul lor, iar Mariko încă îi vorbea. Te-ai schimbat foarte mult din acea primă zi, Anjin-san, gîndi el mulțumit. Multe din ideile tale străine sînt încă neclintite, dar aproape c-ai ajuns un om civilizat...

— Ce e, Omi-san ?

— Nimic, nimic, Buntaro-san...

— Arătai de parcă un *eta* și-ar fi dezgolit fundul în fața dumitale.

— Nici poveste ! Ehei, ba dimpotrivă. Mi-a trecut prin cap un gînd. Să bem ! Hei, Floare de Piersic, mai adu *saké*, ceașca seniorului Buntaro este goală !

Capitolul 40

— Am însărcinarea să mă interesez dacă Kiku-san este liberă în seara asta, spuse Mariko.

— O, îmi pare rău, doamnă Toda, dar nu sînt sigură, spuse Gyoko, *mama-san*, prevenitoare. Pot să-ntreb dacă onoratul client ar dori-o pe doamna Kiku pentru toată seara, sau pentru o bucată de vreme doar, sau, poate, pînă mîine, dacă ea nu este deja angajată ?

Mama-san era o femeie înaltă, elegantă, cu un zîmbet plăcut, care abia trecuse de cincizeci de ani. Dar bea prea mult *saké*, inima-i era o mașină de socotit, și-avea un nas ce mirosea banul de la cincizeci de *ri*.

Cele două femei se aflau în camera de opt *tatami* [1], învecinată cu reședința lui Toranaga, care fusese aleasă pentru Mariko. De cealaltă parte, locuința dădea spre o mică grădină înconjurată de primul din zidurile interioare ale cetății. Ploua din nou și picăturile de ploaie străluceau în lumina lampioanelor.

Mariko spuse politicos :

— Asta ar fi o treabă pe care clientul o s-o hotărască. Poate s-ar putea face acum un aranjament care să preîntîmpine orice dorință.

[1] Casele japoneze sînt pardosite cu rogojini din pai de orez — *tatami* (1,80×0,90 m) — ce servesc și ca unitate de măsură.

— Îmi pare rău, vă rog să mă iertați că nu știu pe loc dacă e liberă sau nu. E așa de căutată, doamnă Toda ! Sînt sigură că înțelegeți.

— O, da, bineînțeles. Noi sîntem într-adevăr foarte norocoși să avem o asemenea doamnă de vază aici, în Anjiro.

Mariko accentuă pe „Anjiro". Ea trimisese după Gyoko în loc s-o viziteze ea, așa cum ar fi putut să facă. Cînd femeia sosise, cu destulă întîrziere ca faptul să se facă remarcat, dar nu îndeajuns ca să fie o impoliteță, Mariko fusese bucuroasă de prilejul de a-și măsura puterile cu un adversar atît de pe potrivă.

— Casa de Ceai a fost distrusă foarte rău ? întrebă ea.

— Din fericire, nu, afară doar de cîteva vase de ceramică de valoare și haine, deși o să coste ceva repararea acoperișului și rearanjarea grădinii. Întotdeauna e atît de scump ca să ți se facă lucrurile repede, nu credeți ?

— Da, e foarte greu. Fie la Yedo, Mishima sau chiar în acest sat.

— E atît de important să ai liniște în jur, *neh* ? Poate clientul ne va face cinstea să vină la Casa de Ceai ? Sau ar dori ca însăși Kiku-san să-l viziteze aici, dacă este liberă.

Mariko își țuguie buzele, reflectînd.

— La Casa de Ceai.

— *Ah, so desu !*

Numele adevărat al lui *mama-san* era Heiko-ichi, Prima Fiică a Zidarului. Tatăl ei și tatăl tatălui ei fuseseră meșteri în împrejmuiri de grădină. Ea fusese mulți ani curtezană de mîna a doua în Mishima, capitala Izu-lui. Dar norocul îi surîsese și, cu darurile de la patroana ei, însoțite de un simț ascuțit al afacerilor, izbutise să strîngă destui bani să-și cumpere la timp propriu-i contract și astfel ajunsese patroană de curtezane cu o Casă de Ceai proprie, atunci cînd nu mai avusese căutare pentru trupu-i frumos și umoru-i șăgalnic cu care zeii o înzestraseră. Acum își pusese numele de Gyoko-san, Doamna cu Noroc. Cînd era curtezană începătoare, de paisprezece ani, i se dăduse numele de Tsukaiko — Doamna Îmblînzitoare de Șerpi. Patroana îi explicase că partea aceea anume a bărbatului putea fi asemănată cu un șarpe, că șarpele aduce noroc și, dacă ea putea s-ajungă un îmblînzitor de șerpi, în acest sens, avea să

aibă o trecere nemaipomenită. De asemeni, numele avea să-i facă pe clienți să rîdă și rîsul era esențial în acest gen de afacere. Gyoko nu uitase niciodată cît de important era rîsul.

— *Saké*, Gyoko-san ?

— Da, mulțumesc, doamnă Toda.

Slujnica turnă. Mariko îi făcu semn să plece.

Băură în tăcere pentru moment. Mariko reumplu cestile.

— O ceramică atît de frumoasă. Atît de elegantă, spuse Gyoko.

— E foarte modestă. Îmi pare atît de rău că trebuie s-o folosim pe aceasta.

— Dacă aș putea să o fac liberă, cinci *kobani* ar fi bine ?

Un *koban* era o monedă de aur ce cîntărea optsprezece grame. Un *koban* echivala cu trei *koku* de orez.

— Îmi pare rău, poate că nu m-am făcut clar înțeleasă. N-am vrut să cumpăr toată Casa de Ceai din Mishima, ci doar serviciile doamnei pentru o seară.

Gyoko rîse.

— Ah, doamnă Toda, faima Domniei tale este pe drept meritată, dar pot să arăt că și Kiku-san este de primă clasă. Breasla i-a acordat această cinste anul trecut.

— Adevărat, și sînt sigură că rangul este meritat. Dar asta a fost în Mishima. Chiar și în Kyoto — dar, bineînțeles, dumneata făceai doar o glumă, îmi pare rău.

Gyoko își înghiți vorbele urîte ce-i stăteau pe limbă și zîmbi blajin.

— Din păcate, va trebui să dau înapoi banii clienților care, parcă-mi amintesc, au angajat-o deja. Biata copilă, patru din chimonourile ei au fost distruse cînd au stins focul cu apă. Vin timpuri grele, doamnă, sînt sigură că mă înțelegeți. Cinci n-o să fie din cale afară.

— Bineînțeles că nu. Cinci ar fi corect în Kyoto, pentru o săptămînă de petreceri cu două doamne de primă clasă. Dar acestea nu sînt vremuri normale și trebuie lăsat din preț. Jumătate de *koban*. *Saké*, Gyoko-san ?

— Mulțumesc, mulțumesc. *Saké*-ul e bun — de o calitate grozavă, extraordinară. Numai puțin, dacă vreți, apoi trebuie să plec. Dacă Kiku-san nu este liberă în seara asta, aș fi încîntată să aranjez pentru una din celelalte

doamne — Akeko, poate. Sau poate că ar fi bine într-o altă zi ? Poate poimîine ?

Mariko nu-i răspunse deocamdată. Cinci *kobani* era enorm — atît cît ai plăti pentru o curtezană renumită, de primă clasă, în Yedo. Jumătate de *koban* ar fi mai mult decît rezonabil pentru Kiku. Mariko ştia preţul curtezanelor, pentru că Buntaro le folosea din cînd în cînd şi chiar cumpărase contractul uneia, iar ea trebuise să plătească notele, care, bineînţeles şi în mod normal, ajunseseră la ea. Ochii ei o măsurau pe Gyoko. Femeia îşi sorbea *saké*-ul calm, mîna-i era sigură.

— Poate, spuse Mariko. Dar nu cred, nici altă doamnă, nici altă noapte... Nu, dacă nu se poate aranja pentru astă-seară, mă tem că poimîine va fi prea tîrziu, îmi pare rău. Cît despre o altă doamnă...

Mariko zîmbi şi ridică din umeri.

Gyoko îşi puse ceaşca jos, mîhnită.

— Am auzit că slăvitul nostru samurai o să ne părăsească ! Ce păcat ! Nopţile sînt atît de plăcute aici. În Mishima n-avem briza mării ca aici, la voi. Şi mie o să-mi pară rău că plec.

— Poate un *koban*. Dacă acest aranjament este mulţumitor, atunci aş dori să discut cît ar costa contractul ei.

— Contractul ei !

— Da. *Saké* ?

— Mulţumesc, da. Contractul... contractul ei ? Ei bine, asta-i altceva. Cinci mii de *koku*.

— Peste poate !

— Da, încuviinţă Gyoko, dar Kiku-san e ca propria mea fiică. Ea *este* propria mea fiică, mai bună decît propria mea fiică. Am instruit-o de cînd avea şase ani. E cea mai desăvîrşită doamnă în Lumea Sălciilor din tot Izu. Da, ştiu, în Yedo aveţi doamne mai deosebite, mai spirituale, mai de lume, dar asta e doar pentru că frumoasa Kiku-san n-a avut norocul să trăiască în preajma unor oameni de aceeaşi calitate. Chiar şi acum, nimeni nu o întrece la cîntat, sau la *samisen*. Jur pe toţi zeii ! Daţi-i un an în Yedo, cu o patroană potrivită şi cu sursele necesare de cunoştinţe, şi are să se poată lua la întrecere mulţumitor cu orice curtezană din împărăţie. Să plăteşti cinci mii de *koku* pentru o asemenea floare e o sumă mică. Broboane de transpiraţie se strînseseră pe fruntea femeii. Trebuie să mă iertaţi, dar pînă acum nu m-am

gîndit niciodată să-i vînd contractul. Ea abia are optsprezece ani, e fără cusur şi e singura doamnă de primă clasă de care am avut cinstea să mă ocup. Într-adevăr, nu cred că am să-i pot vinde vreodată contractul, chiar la preţul amintit. Nu, cred că va trebui să mă mai gîndesc, îmi pare rău. Poate că e mai bine să discutăm mîine. S-o pierd pe Kiku-san ? Micuţa mea Kiku-chan ?

Lacrimile i se adunară la coada ochilor.

— Îmi pare rău. *Shigata ga nai, neh,* spuse Mariko politicos şi o lăsă să se vaite şi să plîngă, umplîndu-i ceaşca iar şi iar.

De fapt, cît valorează contractul ? se întrebă ea. Cinci sute de *koku* ar fi cu mult mai mult decît cinstit. Depinde de nerăbdarea bărbatului, care, în acest caz, nu este nerăbdător. Cu siguranţă nu e seniorul Toranaga. Pentru cine o cumpără ? Pentru Omi ? Probabil, dar de ce i-a poruncit Toranaga lui Anjin-san să fie aici ?

— Eşti de acord, Anjin-san ? îl întrebase ea mai devreme, cu un rîs nervos, în vacarmul ofiţerilor beţi.

— Zici că seniorul Toranaga doreşte o doamnă pentru mine ? Ca parte din răsplată ?

— Da, pe Kiku-san. Cu greu poţi să refuzi. Mie... mie mi s-a poruncit să tălmăcesc.

— Poruncit ?

— O, voi fi fericită să tălmăcesc pentru dumneata. Dar, Anjin-san, chiar că nu poţi să refuzi. Ar fi o impoliteţe îngrozitoare, după atît de multe onoruri, *neh ?* Îi zîmbise îndemnîndu-l, atît de mîndră şi încîntată de incredibila generozitate a lui Toranaga. Te rog. Eu n-am văzut niciodată pînă acum o Casă de Ceai pe dinăuntru, mi-ar plăcea la nebunie s-o văd cu ochii mei şi să stau de vorbă cu o adevărată doamnă din Lumea Sălciilor.

— Poftim ?

— O, aşa se numesc ele, pentru că se presupune că doamnele sînt tot atît de graţioase ca nişte sălcii. Uneori se cheamă Lumea Plutitoare, pentru că sînt asemănate cu nuferi ce plutesc pe un lac. Hai, Anjin-san, te rog primeşte.

— Cum e cu Buntaro-sama ?

— O, el ştie că trebuie să fac acest aranjament pentru dumneata. Seniorul Toranaga i-a spus. Totul e foarte oficial, bineînţeles. Mi s-a poruncit. La fel şi dumitale ! Te rog ! Apoi spusese în latină, atît de bucuroasă că

nimeni din Anjiro nu vorbea această limbă : Mai este încă un motiv pe care ţi-l voi spune mai tîrziu.

— A... spune-mi-l acum.

— Mai tîrziu. Dar încuviinţează, de dragul jocului. Pentru că te rog eu.

— Dumneata... cum pot eu să te refuz pe dumneata ?

— Dar cu voie bună. Trebuie să fie cu voie bună. Promite-mi !

— Cu rîsete. Promit. Voi încerca. Îţi făgăduiesc c-am să mă strădui să fiu la înălţime.

Apoi ea-l părăsise ca să facă pregătirile de trebuinţă.

— O, sînt înnebunită numai la gîndul de a vinde contractul frumoasei mele, se văita Gyoko. Da, mulţumesc, doar încă un pic de *saké*, apoi, trebuie să plec. Bău imediat ceaşca şi o ridică cu un aer obosit spre a fi reumplută pe loc. Să zicem doi *kobani* pentru seara asta, ca o dovadă a dorinţei mele de a face o plăcere unei doamne de un asemenea rang.

— Unul. Dacă eşti de acord, poate că am putea discuta mai mult despre contract în seara asta, la Casa de Ceai. Îmi pare rău că mă grăbesc, dar timpul, înţelegi... Mariko flutură vag o mînă spre sala de întruniri. Treburi de stat... seniorul Toranaga... viitorul împărăţiei... înţelegi, Gyoko-san.

— O, da, doamnă Toda, cu siguranţă, Gyoko începu să se ridice. Să zicem unul şi jumătate pentru seara asta ? Bine, atunci e sta...

— Unul.

— *Oh ko*, doamnă, o jumătate e o nimica toată şi nici nu merită discuţia, se văicărea Gyoko, mulţumind zeilor pentru iscusinţa ei, păstrîndu-şi suferinţa prefăcută pe chip. Un *koban* şi jumătate însemna de trei ori preţul, dar mai mult decît banii, aceasta era, în sfîrşit, prima invitaţie de la cineva din adevărata nobilime a Japoniei, invitaţie după care umblase atît şi pentru care ar fi sfătuit-o bucuroasă pe Kiku-san să facă totul pe degeaba. Pe toţi zeii, doamnă Toda, mă las la mila Domniei tale, un *koban* şi jumătate. Vă rog, gîndiţi-vă la celelalte copile ale mele care trebuiesc îmbrăcate, instruite şi hrănite ani de zile, care n-au să ajungă aşa de nepreţuit precum Kiku-san, dar care trebuiesc crescute cu tot atîta grijă ca şi ea.

— Un *koban* de aur, mîine. *Neh ?*

Gyoko luă de jos carafa de porţelan şi turnă două ceşti. Îi oferi una lui Mariko, pe cealaltă o dădu pe gît şi şi-o reumplu imediat.

— Unul, spuse ea, aproape înecîndu-se.

— Mulţumesc, eşti atît de bună şi înţeleaptă. Da, timpurile sînt grele. Mariko sorbi din vin cu reţinere. Eu şi cu Anjin-san o să fim la Casa de Ceai nu peste mult timp.

— Ce ? Ce-aţi spuus ?

— Că eu şi Anjin-san vom fi în curînd la Casa de Ceai. Eu am să tălmăcesc pentru el.

*
* *

— Barbarul ? Kiku rămase cu gura căscată.

— Barbarul. Şi o să vină aici dintr-o clipă într-alta, dacă nu-l oprim — cu ea, cu cea mai nemiloasă, cea mai apucătoare harpie pe care am întîlnit-o vreodată, dea zeii să se renască tîrfă de mîna a cincisprezecea !

În ciuda spaimei, Kiku izbucni în rîs.

— O, *mama-san*, nu te necăji aşa ! Ea pare o doamnă aşa de drăguţă şi un *koban* întreg... într-adevăr, ai făcut un aranjament grozav ! Hai, linişteşte-te, avem o mulţime de timp. Mai întîi un pic de *saké* o să-ţi ia tot focul de la inimă. Ako, repede, zboară !

Ako dispăru.

— Da, clientul e Anjin-san.

Gyoko aproape că se sufocă iar.

Kiku îi făcu vînt cu evantaiul şi Hana, mica ucenică, îi făcu şi ea, dîndu-i să miroasă ierburi cu aromă dulceagă.

— Eu am crezut că ea se tîrguieşte pentru seniorul Buntaro, sau pentru seniorul Toranaga însuşi. Bineînţeles, cînd a zis Anjin-san, am întrebat-o pe loc de ce nu se tocmeşte concubina lui, doamna Fujiko, aşa cum o cer manierele corecte, dar tot ce-a spus a fost că doamna lui este rău bolnavă din pricina arsurilor şi că însuşi seniorul Toranaga îi poruncise ei să discute cu mine.

— O ! Să fiu eu atît de norocoasă să-l servesc pe marele senior !

— Ai să fii, copilă, ai să fii, dac-o punem la cale cum trebuie. Dar barbarul ! Ce-au să gîndească toţi ceilalţi clienţi ai tăi ? Bineînţeles, eu am lăsat-o în coadă de peşte,

spunîndu-i doamnei Toda că nu știu dacă ești liberă, așa că poți totuși să refuzi, dacă dorești, fără să ofensezi pe nimeni.

— Ce pot să spună ceilalți clienți ? Seniorul Toranaga a poruncit-o. Nu e nimic de făcut, *neh* ?

Kiku își ascunse neliniștea.

— O, poți cu ușurință să refuzi, dar trebuie s-o faci repede, Kiku-san. *Oh ko*, eu trebuia să fi fost mai înțeleaptă... trebuia.

— Nu te îngrijora, Gyoko-sama. Totul o să fie în ordine, dar trebuie să ne gîndim bine. E mare primejdie, *neh* ?

— Da. Foarte.

— Dacă primim, nu mai putem da înapoi.

— Da. Știu.

— Dă-mi un sfat.

— Nu pot, Kiku-chan. Simt că m-au prins *kami* în capcană. Asta trebuie să fie hotărîrea ta.

Kiku cîntări toate părțile rele, puse în cumpănă și părțile bune.

— Să ne încercăm norocul. Să-l primim. La urma urmelor, e samurai, și *hatamoto*, și vasalul favorit al seniorului Toranaga. Nu uita ce-a spus prezicătorul, că am să te ajut să ajungi bogată și vestită pentru totdeauna. Mă rog s-o pot face, ca să-ți răsplătesc toată bunătatea.

Gyoko mîngîie părul frumos al lui Kiku.

— O, copilă, ești atît de bună, îți mulțumesc, îți mulțumesc. Da, cred că ești înțeleaptă. Și eu zic la fel. Să vină la noi. O ciupi de obraz cu dragoste. Totdeauna ai fost favorita mea ! Dar aș fi cerut preț îndoit pentru amiralul barbar, dacă aș fi știut !

— Dar am primit îndoit, *mama-san*.

— Trebuia să cerem întreit.

Kiku mîngîie mîna lui Gyoko.

— Nu te îngrijora... acesta este începutul norocului tău.

— Da. Și e adevărat că Anjin-san nu este un barbar obișnuit, ci un barbar samurai și *hatamoto*. Doamna Toda mi-a spus că i s-a dat o feudă de două mii de *koku*, și a fost făcut amiral al tuturor navelor lui Toranaga, și își face baie ca o persoană civilizată, nu mai pute...

Ako veni într-un suflet și turnă vinul fără să verse nici o picătură. Patru cești se goliră una după alta. Gyoko începu să se simtă mai bine.

— Seara asta trebuie să fie desăvîrşită. Da, dacă seniorul Toranaga a poruncit-o, bineînţeles că trebuie să fie. N-ar fi poruncit-o el însuşi, dacă n-ar fi fost important pentru el, *neh ?* Anjin-san este într-adevăr ca un *daimyo.* Două mii de *koku* pe an — pe toţi *kami,* s-avem atîta noroc ! Kiku-san, ascultă ! Se aplecă mai aproape şi Ako veni şi ea mai aproape, toate numai ochi şi urechi. Am întrebaţ-o pe doamna Toda, văzînd că ea vorbeşte limba lor spurcată, dacă ştie ceva obiceiuri sau ciudăţenii, poveşti, dansuri, cîntece, poziţii, instrumente sau întăritoare pe care le-ar prefera Anjin-san.

— A, asta ar fi de foarte mare ajutor, spuse Kiku înspăimîntată că încuviinţase, dorind să fi avut înţelepciunea să refuze.

— Nu mi-a spus nimic ! Ea vorbeşte limba lor, dar nu ştie nimic despre obiceiurile lor la-mpărţitul pernei. Am descusut-o dacă-l întrebase vreodată despre asta şi a spus că da, dar cu rezultate dezastruoase. Gyoko le povesti întîmplarea din castelul Osaka. Vă puteţi închipui ce stînjenitor a fost !

— Cel puţin ştim că nu trebuie să-i propunem băieţi, asta e ceva !

— În afară de asta, din toată casa lui, numai slujnica a împărţit perna cu el !

— Avem timp să trimitem după slujnică ?

— Eu însămi m-am dus acolo. Direct din cetate. Nici chiar simbria pe-o lună nu i-a deschis gura slujnicei, mica lighioană tîmpită !

— Era arătoasă ?

— O, da, pentru o slujnică neinstruită şi fără pricepere la asta. Şi tot ce-a vrut să spună a fost că stăpînul este viril şi nu e ca un bolovan, că a-mpărţit perna cu ea din plin, în cea mai obişnuită poziţie. Şi că este înzestrat cu prisosinţă.

— Asta nu ne-ajută mult, *mama-san.*

— Ştiu. Poate că cel mai bun lucru de făcut e să avem totul pregătit, dacă e cazul, *neh ?* Totul.

— Da. Va trebui doar să fiu cu foarte mare grijă. E foarte important ca totul să fie perfect. Va fi foarte greu — dacă nu peste poate — să-l distrez cum trebuie, dacă nu pot să discut cu el.

— Doamna Toda a spus c-o să tălmăcească pentru tine şi pentru el.

— O, ce drăguț din partea ei ! Asta o să ajute foarte mult, deși, cu siguranță, nu e același lucru.

— Adevărat, adevărat. Mai toarnă *saké*, Ako. Cu grație, copilă, toarnă-l cu grație. Dar, Kiku-san, tu ești o curtezană de primă clasă. Născocește ceva. Barbarul-amiral a salvat azi viața seniorului Toranaga și e nedezlipit de el ca o umbră. Viitorul nostru depinde de tine ! Știu c-ai să te descurci de minune. Ako !

— Da, stăpînă.

— Vezi ca așternuturile să fie perfecte. Ai grijă ca florile... nu. Eu însămi am să aranjez florile ! Și bucătarul, unde e bucătarul ? O bătu ușor pe Kiku pe genunchi. Îmbracă chimonoul auriu și cel verde dedesubt. Trebuie s-o impresionăm în seara asta pe doamna Toda.

Plecă grăbită să-nceapă să pună casa la punct, toate doamnele, ucenicele și slujnicele zorindu-se fericite încoace și-ncolo, curățind și dînd o mînă de ajutor, atît de mîndre de norocul ce dăduse peste casa lor.

Cînd totul fu aranjat, programul celorlaltor fete refăcut, Gyoko se duse în camera ei și se lungi pentru o clipă, ca să-și mai vină-n puteri. Încă nu-i spusese lui Kiku despre oferta cu contractul.

O să aștept și-o să văd, gîndi ea. Dacă pot să fac aranjamentul pe care-l doresc, atunci poate c-am s-o las pe scumpa mea Kiku să plece. Dar niciodată înainte de a ști la cine. Sînt bucuroasă c-am fost prevăzătoare să-i spun clar doamnei Toda înainte de a pleca. De ce plîngi, tu, femeie bătrînă și proastă ? Iar ești beată ? Adună-ți mințile ! Ce preț are nefericirea pentru tine ?

— Hana-chan !

— Da, *mama-sama ?*

Copila veni în fugă. Abia trecută de șase ani, cu ochi mari, căprui, cu păr lung, frumos, ea purta un chimonou nou de mătase, de un roșu intens. Gyoko o cumpărase acum două zile, prin samsarul de copii și cu ajutorul lui Mura.

— Cum îți place noul nume, copilă ?

— O foarte mult, foarte mult. Sînt onorată, *mama-sama !*

Numele însemna Micuță Floare — după cum Kiku însemna Crizantemă — și Gyoko i-l dăduse din prima zi.

— Eu sînt mama ta acum, îi spusese Gyoko blînd, dar hotărît, cînd plătise prețul și o luase în stăpînire, minunîndu-se că o frumusețe atît de promițătoare putea să iasă

din niște pescari atît de grosolani, precum umflata de Tamasaki. După patru zile de tîrguială nu glumă, ea plătise un *koban* pentru serviciile copilei pînă la vîrsta de douăzeci de ani, destul ca să hrănească familia Tamasaki doi ani de zile.

— Adu-mi puțin ceai, apoi pieptănul și niște frunze aromate, ca să nu-mi mai miroasă răsuflarea a *saké*.

— Da, *mama-sama*.

Fugi zănatecă, cu sufletul la gură, dornică să placă și, în prag, intră în fustele ca pînza de păianjen ale lui Kiku.

— O, o, o, îmi pare răăăău...

— Trebuie să fii atentă, Hana- chan.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, Soră mai Mare...

Hana-chan era aproape cu ochii în lacrimi.

— De ce ești tristă, Micuță Floare ? Haide, hai, spuse Kiku, ștergîndu-i blînd lacrimile. Tristețea am alungat-o din această casă. Adu-ți aminte, copilă, noi, cele din Lumea Sălciilor, n-avem nevoie niciodată de tristețe, pentru că la ce-ar fi ea bună ? Tristețea nu place niciodată. Datoria noastră este să aducem bucurie și să fim vesele. Aleargă, copilă, dar ușor, ușor, fii grațioasă ! Kiku se întoarse și se înfățișă bătrînei zîmbind radios. Așa îți place, stăpînă-san?

*
* *

Blackthorne o privi și murmură :

— Dumnezeule !

— Aceasta este Kiku-san, spuse Mariko ceremonios, încîntată de reacția lui Blackthorne.

Fata intră în cameră cu un foșnet de mătase, îngenunche, se înclină și spuse ceva ce Blackthorne nu pricepu.

— Ea zice că ești bine venit, că faci o mare cinste acestei case.

— *Domo*, spuse el.

— *Do itashemasite. Saké*, Anjin-san ? spuse Kiku.

— *Hai, domo.*

Îi privi mîinile desăvîrșite cum luară carafa fără să șovăie. Cercetă dacă vinul e încălzit cît trebuie și apoi turnă, cu mai multă grație decît și-ar fi imaginat că e cu

putință, în ceașca pe care el i-o întinsese, așa cum îi arătase Mariko.

— Promiți că ai să te porți ca un japonez, da ? îl întrebase Mariko cînd porniseră din cetate, ea în palanchin, el alături, pe jos, coborînd cărarea ce șerpuia spre sat și spre piața ce dădea spre mare. Purtătorii de torțe mergeau înainte și-n urma lor. Îi însoțeau zece samurai, ca gardă de onoare.

— Voi încerca, da, spusese Blackthorne. Ce trebuie să fac ?

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este ca *dumneata* să uiți ce trebuie să faci și să-ți amintești numai că noaptea asta este doar pentru plăcerea *dumitale*.

Astăzi a fost cea mai bună zi din viața mea, gîndea el. Și diseară... ce va fi diseară ? Era emoționat de rugăminte și hotărît să încerce să fie japonez, să se bucure de toate și să nu se simtă stînjenit.

— Cît... ei bine... cît costă... seara ? întrebase el.

— Asta e foarte ne-japonez, Anjin-san, îl dojenise ea. Ce importanță are asta ? Fujiko-san a fost de acord că aranjamentul e convenabil.

El o văzuse pe Fujiko înainte de a pleca. Doctorul o vizitase, îi schimbase bandajele și îi dăduse ierburi de leac. Ea era mîndră de onorurile și de noua feudă date, flecărise, fără să pară c-o mai doare ceva, bucuroasă că el se ducea la Casa de Ceai — bineînțeles, Mariko-san se sfătuise cu ea și totul fusese aranjat. Cît de bună era Mariko-san ! Cît de rău îi părea că avea arsurile și nu putea ea însăși să facă aranjamentele pentru el. Înainte de a pleca, el îi atinsese cu duioșie mîna lui Fujiko. Ea-i mulțumise, se scuzase iar, și-i spusese să-și vadă de drum, sperînd că o aibă o seară minunată.

Gyoko și slujnicele îl întîmpinaseră cu mare ceremonie în poarta Casei de Ceai.

— Aceasta este Gyoko-san, ea e *mama-san* aici.

— Sînt foarte onorată, Anjin-san, foarte onorată.

— *Mama-san* ? Vrei să zici mama ? În engleză e la fel, Mariko-san. Mamă — mămico — maică.

— O ! E aproape la fel, dar *mama-san* înseamnă doar „mamă vitregă" sau „părinte de suflet", Anjin-san. Mamă se spune *haha-san* sau *oba-san*.

Imediat Gyoko se scuză și plecă grăbită. Blackthorne îi zîmbi lui Mariko. Ea se purtase ca un copil, privind uimită la toate.

— O, Anjin-san, totdeauna am vrut să văd interiorul unei asemenea case. Bărbații sînt atît de norocoși ! Nu e frumos ? Nu e minunat, chiar într-un sat atît de mic ? Gyoko-san trebuie să fi pus meșteri iscusiți s-o lustruiască iar în întregime. Privește la calitatea lemnăriei și... o, dumneata ai fost atît de drăguț să mă lași să venim împreună. Niciodată n-o să mai am un alt prilej... privește florile... ce aranjament splendid... și, o, privește în grădină...

Blackthorne era foarte bucuros, dar îi părea rău că se afla de față o slujnică, iar ușa era deschisă, pentru că, și aici, într-o Casă de Ceai, era de neconceput și nefast pentru Mariko să fie lăsată numai cu el în cameră.

— Ești frumoasă, îi spuse el în latină.

— Și dumneata. Fața-i radia de bucurie. Sînt foarte mîndră de dumneata, amiral de nave. Și Fujiko... o, era atît de mîndră, că abia putea să stea liniștită !

— Arsurile ei par grave.

— Nu te teme. Doctorii sînt pricepuți, iar ea e tînără, puternică și plină de încredere. În seara asta să uiți totul. Nici o întrebare despre Ishido, sau Ikawa Jikkyu, sau bătălii, sau cuvinte încifrate, sau feude, sau nave. Astă-seară îndepărtează grijile. Astă-seară vor fi numai lucruri minunate pentru dumneata.

— Dumneata ești o minune pentru mine.

Ea-și flutură evantaiul, turnă vin și nu spuse nimic. El o privi, apoi zîmbiră amîndoi.

— Pentru că mai sînt și alții de față și gurile-s flecare, trebuie să fim totuși cu grijă. Dar, sînt atît de fericită pentru dumneata, spuse ea.

— Care a fost celălalt motiv ? Ai spus că mai este încă un motiv pentru care vrei să fiu în seara asta aici.

— A, da, celălalt motiv. Același parfum dens îl învălui. Este un obicei străvechi pe care-l avem noi, Anjin-san. Cînd o doamnă, care aparține altcuiva, ține la un alt bărbat și dorește să-i dea ceva ce, ca atare, îi este oprit, atunci aranjează cu altcineva s-o înlocuiască, îi dă — ca un dar — pe cea mai desăvîrșită curtezană pe care și-o poate permite.

— Ai zis „cînd o doamnă ține la altcineva". Vrei să zici că-l „iubește" ?

— Da, dar numai pentru seara asta.

— De ce numai seara asta, Mariko-san, de ce nu și înainte ?

— Seara asta e magică și *kami* sînt cu noi. Te doresc.

Atunci apăru Kiku în cadrul ușii.

— Dumnezeule !

Și el fu întîmpinat cu bineți și servit cu *saké*.

— Cum să zic că doamna e deosebit de drăguță ?

Mariko îi spuse și el repetă cuvintele. Fata rîse veselă, acceptă complimentul și i-l întoarse la rîndul ei.

— Kiku-san întreabă dacă ai dori să cînte sau să danseze pentru dumneata.

— Tu ce vrei ?

— Această doamnă se află aici pentru plăcerea ta, samuraiule, nu pentru a mea.

— Și tu ? Tu te afli aici tot pentru plăcerea mea ?

— Da, într-un fel... într-un anume fel.

— Atunci, te rog, spune-i să cînte.

Kiku bătu ușor din palme și Ako aduse *samisen*-ul. Era lung, cam de forma unei chitare și cu trei corzi. Ako îl așeză pe dușumea în poziție de cîntat și îi dădu lui Kiku plectrul de fildeș.

Kiku spuse :

— Doamnă Toda, te rog spune-i onoratului nostru oaspe că mai întîi am să cînt „Cîntecul Libelulei".

— Kiku-san, aș fi onorată dacă astă-seară, aici, mi-ai spune Mariko-san.

— Sînteți prea bună cu mine, doamnă. Vă rog să mă iertați. Mi-ar fi cu neputință să fiu atît de nepoliticoasă.

— Te rog.

— Fie, dacă vă face plăcere, deși... Zîmbetul ei era fermecător. Mulțumesc, Mariko-sama.

Atinse o coardă. Din clipa în care musafirii păşiseră pe poartă, în lumea ei, toate simțurile-i intraseră în alertă. Îi privise pe furiș, cînd se aflau cu Gyoko-san și cînd erau singuri, căutînd orice indiciu, cum să-i facă lui plăcere sau cum s-o impresioneze pe doamna Toda.

Nu fusese pregătită pentru ceea ce-i sărise curînd în ochi : era limpede ca lumina zilei că Anjin-san o dorea pe doamna Toda, deși o ascundea tot atît de bine pe cît o putea ascunde orice persoană civilizată. Asta, în sine, nu era surprinzător, pentru că doamna Toda era foarte fru-

moasă, desăvîrşită şi foarte importantă, era singura care putea să stea de vorbă cu el. Ceea ce o uluise însă era că, în mod cert, doamna Toda îl dorea tot atît de mult, dacă nu chiar mai mult.

Bărbatul samurai şi doamna samurai, fiica de viţă nobilă a asasinului Akechi Jinsai, soţia seniorului Buntaro ! Ehei ! Bietul bărbat, biata femeie ! E atît de trist ! Cu siguranţă, se va termina în mod tragic.

Kiku simţea c-o podideşte plînsul în timp ce se gîndea la amărăciunile vieţii, la nedreptăţile ei. O, cît aş vrea să mă fi născut samurai şi nu ţărancă, ca să pot ajunge măcar concubina lui Omi-sama, nu doar o jucărie vremelnică. Pentru asta mi-aş da bucuroasă speranţa renaşterii într-o viaţă viitoare.

Lasă la o parte tristeţea. Oferă bucurie, asta este datoria ta.

Degetele ei atinseră a doua coardă, coarda plină de melancolie. Apoi băgă de seamă că, deşi Mariko era fermecată de muzica ei, Anjin-san nu era.

— De ce ? Kiku ştia că nu din pricina felului ei de a cînta, sigură fiind că era aproape desăvîrşit. O asemenea măiestrie ca a ei era dată doar cîtorva.

A treia coardă, mai minunată, o încercă de probă. Nu e nici o îndoială, îşi spuse ea în grabă, lui nu-i place. Lăsă sunetul să se stingă şi începu să cînte fără acompaniament, vocea avîntîndu-i-se o dată cu schimbarea bruscă a ritmului, care cerea ani spre a atinge desăvîrşirea. Din nou Mariko era vrăjită şi el nu, aşa că se opri imediat.

— Seara asta nu e pentru *samisen*, nici pentru cîntec, anunţă ea. Seara asta va fi dedicată fericirii. Mariko-san, cum se spune în limba lui „te rog" ?

— *Por favor.*

— *Por favor,* Anjin-san, astă-seară trebuie doar să rîdem, *neh ?*

— *Domo,* Kiku-san. *Hai.*

— E greu să distrezi fără cuvinte, dar nu imposibil, *neh ?* A, ştiu !

Se ridică brusc şi începu să facă pantomime comice : un *daimyo,* purtătorul de palanchin, pescarul, negustorul ambulant, samuraiul îngîmfat, chiar şi un ţăran bătrîn cărînd o găleată plină. Le făcu pe toate atît de bine şi de amuzant că-n scurt timp Mariko şi Blackthorne rîdeau în hohote şi băteau din palme. Apoi ea ridică mîna.

Începu să imite ştrengăreşte un bărbat urinînd, un bebeluş udînd aşternutul şi urlînd, apoi un tînăr zorit şi, în cele din urmă, un moşneag bătut de vreme, gemînd în extaz că putuse să-şi deşerte cît de cît băşica udului.

Kiku se înclină la aplauzele lor şi sorbi puţin ceai, ştergîndu-şi uşor transpiraţia de pe frunte. Băgă de seamă că el îşi dezmorţea umerii şi spatele.

— O, *por favor, senhor !* îngenunche în spatele lui şi începu să-i maseze gîtul.

Degetele-i pricepute găsiră imediat punctele sensibile.

— O, Doamne, e... *hai*... chiar acolo !

Ea făcu aşa cum îi ceruse.

— În curînd gîtul dumitale o să fie mai bine. Prea mult stat jos, Anjin-san !

— Asta foarte bun, Kiku-san. Face Suwo pare aproape prost !

— O, mulţumesc. Mariko-san, umerii lui Anjin-san sînt atît de laţi, n-ai vrea să m-ajuţi ? Doar să-i masezi umărul stîng, iar eu pe dreptul ? Îmi pare rău, dar mîinile nu-mi sînt destul de puternice.

Mariko se lăsă convinsă şi făcu precum i se ceruse. Kiku îşi ascunse zîmbetul cînd îl simţi încordîndu-se sub degetele lui Mariko şi fu foarte încîntată de născocirile ei. Acum clientul simţea desfătarea datorită priceperii şi măiestriei ei şi era manevrat aşa cum trebuia să fie manevrat.

— Acum e mai bine, Anjin-san ?

— Bine, foarte bine, mulţumesc.

— O, pentru nimic. Mi-a făcut plăcere. Dar doamna Toda este cu mult mai îndemînatică decît mine. Kiku simţea atracţia dintre ei, deşi încercau s-o ascundă. Acum, poate că n-ar strica puţină mîncare.

Fu adusă imediat.

— Asta-i pentru dumneata, Anjin-san, spuse ea plină de mîndrie.

Era un mic fazan fript pe cărbuni, tăiat în bucăţele mici, cu un sos dulce, din soia. Ea-l servi pe Blackthorne.

— E delicios, delicios, spuse el.

Şi era într-adevăr.

— Mariko-san ?

— Mulţumesc.

Mariko luă un pic, de formă, dar nu mîncă.

Kiku luă o bucăţică cu beţigaşele ei şi o mestecă cu poftă.

— E bun, *neh ?*

— Nu, Kiku-san, e foarte bun ! Foarte bun.

— Te rog, Anjin-san, mai serveşte. Ea mai luă o bucăţică. E din belşug.

— Mulţumesc. Te rog. Cum făcut... cum acesta ?

Arătă spre sosul gros, maroniu.

Mariko tălmăci spusele ei :

— Kiku-san zice că e zahăr cu soia şi puţin ghimbir. Ea întreabă dacă, în ţara dumitale, aveţi zahăr. Şi soia ?

— Zahăr din sfeclă, da. Soia nu, Kiku-san.

— O ! Cum poate cineva să trăiască fără soia ? Kiku deveni solemnă. Te rog, spune-i lui Anjin-san că noi avem aici zahăr de o mie de ani. Călugărul budist Ganjin ni l-a adus din China. Toate lucrurile noastre cele mai bune au venit din China, Anjin-san. Ceaiul a fost adus la noi cam acum cinci sute de ani. Călugărul budist Eisai a adus cîteva seminţe şi le-a plantat în provincia Chikuzen, unde m-am născut eu. El ne-a adus şi zen-budismul.

Mariko tălmăci cu egală solemnitate, apoi Kiku dădu drumul unui hohot de rîs.

— O, iartă-mă, Mariko-sama, dar amîndoi păreaţi atît de gravi. Eu doar mă prefăceam solemnă în povestea cu ceaiul, ca şi cum ar fi avut importanţă ! A fost doar ca să vă amuz.

Îl priviră pe Blackthorne terminînd fazanul.

— Bun, spuse el. Foarte bun. Te rog mulţumeşte lui Gyoko-san.

— Va fi încîntată. Kiku le mai turnă *saké* la amîndoi. Apoi, ştiind că era timpul, spuse candid : Pot să vă întreb ce s-a întîmplat azi la cutremur ? Am auzit că Anjin-san i-a salvat viaţa seniorului Toranaga. Ar fi o cinste pentru mine dacă mi-aţi povesti cele petrecute.

Se aşeză la loc liniştită, lăsîndu-i pe Blackthorne şi pe Mariko să se bucure de povestire, adăugînd un „oh", sau „ce s-a întîmplat apoi ?", sau turnînd *saké*, niciodată întrerupîndu-i, fiind ascultătorul perfect.

Şi, cînd terminară, Kiku se minună de curajul lor şi de norocul seniorului Toranaga. Mai tăifăsuiră o vreme, apoi Blackthorne se ridică şi i se spuse slujnicei să-l conducă.

Mariko rupse tăcerea.

— N-ai mîncat niciodată pînă acum carne, Kiku-san, nu-i așa ?

— E datoria mea să fac tot ce pot ca să-l mulțumesc măcar pentru o vreme, *neh* ?

— N-am știut niciodată cît de perfectă poate fi o doamnă. Acum înțeleg de ce trebuie să existe întotdeauna o Lume Plutitoare, o Lume a Sălciilor, și-mi dau seama cît de norocoși sînt bărbații și cît de nepricepută sînt eu.

— O, ăsta n-a fost niciodată scopul meu, niciodată, Mariko-san. Și nu e menirea noastră. Noi sîntem aici ca să aducem mulțumire pentru o clipă trecătoare.

— Da. Voiam doar să spun că te admir atît de mult. Mi-ar plăcea să-mi fii soră.

Kiku se înclină.

— N-aș merita această cinste. Un sentiment de căldură le-nvăluia. Apoi ea spuse : Acesta e un loc foarte tainic și toți sînt oameni de încredere. Nimeni nu este iscodit. Camera de plăceri din grădină este foarte întunecată și întunericul păstrează toate tainele.

— Unicul chip șovăind să păstrezi o taină este să fii singur și s-o șoptești deasupra unui puț în miez de noapte, *neh* ? spuse Mariko șovăind, avînd nevoie de timp ca să ia o hotărîre.

— Între surori nu este nevoie de fîntîni. I-am dat liber slujnicei mele pînă-n zori. Camera noastră de plăceri este un loc foarte retras.

— Acolo trebuie să fii tu singură cu el.

— Totdeauna pot să fiu singură, totdeauna.

— Ești atît de bună cu mine, Kiku-chan, atît de binevoitoare.

— E o noapte fermecată, *neh* ? Și foarte deosebită.

— Nopțile fermecate se termină prea curînd, Micuță Surioară. Nopțile fermecate sînt pentru copii, *neh* ? Eu nu mai sînt copil.

— Cine știe ce se-ntîmplă într-o noapte fermecată ? Întunericul ascunde orice.

Mariko își clătină trist capul și o atinse cu blîndețe.

— Da. Dar pentru el, dacă te ascunde pe tine, asta ar însemna totul.

Kiku se lăsă păgubașă, apoi spuse :

— Eu sînt un dar pentru Anjin-san ? Nu m-a cerut el singur, nu-i așa ?

— Dacă te-ar fi văzut, cum ar fi putut să nu te ceară ? Pe drept cuvînt, acum îmi dau seama că el este onorat că l-ai primit.

— Dar el m-a văzut totuşi o dată, Mariko-san. Eram cu Omi-san cînd el se ducea către navă, ca să plece la Osaka, prima oară.

— O, dar Anjin-san a spus că a văzut-o pe Midori-san cu Omi-san. Tu erai lîngă palanchin ?

— Da, în piaţă eu eram, Mariko-san, nu doamna, soţia lui Omi-san. El mi-a spus : *Konnichi wa.* Dar, bineînţeles, el nu-şi mai aminteşte. Cum ar putea să-şi amintească ? Asta era într-o viaţă anterioară, *neh ?*

— O, el şi-a adus aminte de ea, de fata frumoasă cu umbrelă verde. A spus că era cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată. Mi-a vorbit de ea de multe ori. Mariko o privi mai atent. Da, Kiku-san, ai putea uşor să fii luată drept ea, într-o asemenea zi şi sub umbrelă.

Kiku turnă *saké* şi Mariko era vrăjită de eleganţa ei firească.

— Umbrela mea era verde marin, spuse ea foarte încîntată că el îşi amintise.

— Cum arăta atunci Anjin-san ? Foarte diferit ? Noaptea Urletelor trebuie să fi fost cumplită.

— Da, da, a fost. Şi el arăta atunci mai bătrîn, cu pielea feţii fleşcăită... Dar prea am devenit grave, Soră mai Mare. A, nu ştii ce onorată sînt că mă laşi să-ţi spun aşa. Noaptea asta este doar pentru petrecere. Gata cu seriozitatea, *neh ?*

— Da, şi eu zic la fel. Te rog, iartă-mă.

— Acum să trecem la lucruri ceva mai lumeşti. Te rog, n-ai vrea să-mi dai un sfat ?

— Orice, spuse Mariko la fel de prietenoasă.

— Ai cunoştinţă de anumite instrumente pe care oamenii naţiei lui le preferă la-mpărţitul pernei ? Iartă-mă că te-ntreb, dar poate că ştii să-mi dai un sfat.

Lui Mariko îi trebui toată stăpînirea de sine ca să rămînă netulburată.

— Nu, nu ştiu. Anjin-san este foarte sensibil la orice are legătură cu-mpărţitul pernei.

— Ar putea fi întrebat pe ocolite ?

— Nu cred că poţi întreba un străin în acest chip. Şi... îmi pare rău, eu nu ştiu care... sînt instrumentele, în afară, bineînţeles, de *harigata.*

— A ! Din nou intuiția lui Kiku o ajută și ea întrebă direct : N-ai vrea să le vezi ? Aș putea să ți le arăt, poate cu el de față, și atunci nu ar mai fi nevoie să-l întrebăm. Putem să ne dăm seama din purtarea lui.

Mariko șovăi, curiozitatea covîrșindu-i rațiunea.

— Dacă ne-am putea astfel amuza...

Îl auziră pe Blackthorne apropiindu-se. Kiku îl întîmpină și turnă vin. Mariko și-l sorbi pe-al ei pe îndelete, bucuroasă că nu mai era singură, neliniștită pentru că, fără îndoială, Kiku îi putea citi gîndurile.

Au sporovăit și-au jucat jocuri stupide și apoi, cînd Kiku gîndi că era momentul potrivit, îi întrebă dacă n-ar vrea să vadă grădina și camerele de plăceri.

Ieșiră afară în noapte. Grădina scînteia în lumina torțelor, acolo unde încă mai stăruiau picăturile de ploaie. Poteca șerpuia pe lîngă un mic lac și o cascadă în șopot. La capătul potecii era căsuța singuratică, în mijlocul unui crîng de bambuși. Fusese ridicată pe un teren defrișat și avea patru trepte ducînd spre veranda ce-o înconjura. Totul, în căsuța de două camere, era scump și plin de gust. Lemnul cel mai bun, cea mai bună tîmplărie, cele mai bune *tatami,* cele mai bune perne de mătase, cele mai elegante pînze pictate, atîrnate în *tokonama.*

— E atît de drăguț, Kiku-san, spuse Mariko.

— Casa de Ceai din Mishima e mult mai frumoasă, Mariko-san. Te rog, fă-te comod, Anjin-san ! *Por favor,* îți place, Anjin-san ?

— Da, foarte mult.

Kiku văzu că el era încă amețit de noapte și de *saké,* dar foarte atent la Mariko. Era ispitită să se ridice și să intre în camera din spate, unde așternuturile erau întinse, să iasă iar în verandă și să plece. Dar, dac-o făcea, știa că încălca legea. Mai mult decît atît, simțea că o asemenea comportare ar fi fost o nebunie, pentru că știa că, în adîncul inimii, Mariko era gata s-o facă și aproape nu se mai sinchisea.

Nu, gîndi ea, nu trebuie s-o aduc la o asemenea nechibzuință, care ar putea fi tragică, oricît de folositoare ar fi pentru viitorul meu. Eu am făcut oferta, dar Mariko s-a hotărît să refuze. Înțelept. Sînt oare ibovnici ? Nu știu. Asta e *karma* lor.

Se aplecă și rîse conspirativ.

— Ascultă, Soră mai Mare, te rog spune-i lui Anjin-san că aici sînt cîteva instrumente ce se folosesc cînd împarți perna cu cineva. În țara lui există așa ceva ?

— El zice că nu, Kiku-san. Îmi pare rău, n-a auzit niciodată de vreunul.

— O ! L-ar amuza să le vadă ? Sînt în camera de alături ; pot să le-aduc, ele sînt într-adevăr foarte atîtătoare.

— Ai vrea să le vezi, Anjin-san ? Ea zice că sînt într-adevăr foarte amuzante.

Mariko schimbă cu bună știință cuvîntul.

— De ce nu ? spuse Blackthorne cu vocea sugrumată. Întreaga lui ființă era conștientă de parfumul și feminitatea lor. Voi... voi folosiți instrumente cînd împărțiți perna cu cineva ? întrebă el.

— Kiku-san zice că uneori da, Anjin-san. Ea spune — și asta e adevărat — că obiceiul nostru este ca întotdeauna să încercăm să prelungim clipa de Nori și Ploaie, pentru că noi credem că, în acel scurt moment, noi, muritorii, sîntem una cu zeii. Mariko îl privi. Așa că e foarte important să-l faci să dureze cît se poate de mult, *neh* ? E aproape o datorie, *neh* ?

— Da.

— Da, ea zice că e foarte important să fii una cu zeii. E o credință bună și poți să crezi în ea, nu-i așa ? Senzația Ruperii de Nori e atît de nepămînteană și divină. Nu ? Așa că folosirea oricăror mijloace care să te facă să fii una cu zeii, cît mai mult cu putință, este datoria noastră, *neh*?

— Absolut. O, da.

— Vrei *saké*, Anjin-san ?

— Mulțumesc.

Ea-și făcu vînt cu evantaiul.

— Povestea asta cu Ruperea de Nori, sau Nori și Ploaie, sau Foc și Potop, cum o numim noi uneori, este tipic japoneză, Anjin-san. E foarte important să fii japonez în lucruri ca-mpărțitul pernei, *neh* ?

Spre ușurarea ei, el zîmbi și se înclină ca un curtean.

— Da, absolut. Eu sînt japonez, Mariko-san. *Honto.*

Kiku se întoarse cu o cutie căptușită în mătase. O deschise și scoase un penis de mărime naturală, din fildeș, și altul dintr-un material mai moale, elastic. Blackthorne nu mai văzuse așa ceva pînă acum. Ea le puse nepăsătoare alături.

— Acestea, bineînțeles, sînt niște *harigata* obișnuite, Anjin-san, spuse Mariko indiferentă, privind celelalte obiecte.

— Este un lucru obișnuit ? răspunse Blackthorne, neștiind ce să zică. Dumnezeule !

— *Harigata* este ceva obișnuit, Anjin-san. Bineînțeles că le au și femeile voastre !

— Cu siguranță, nu ! Nu, nu au, adăugă el, încercînd să-și țină promisiunea și să se amuze în continuare.

Lui Mariko nu-i venea să creadă. Îi explică lui Kiku, care fu la fel de surprinsă. Kiku vorbi îndelung, Mariko aprobînd-o.

— Kiku-san zice că e foarte ciudat. Și eu trebuie să încuviințez, Anjin-san. Aici aproape fiecare fată o folosește pentru ușurarea firească. Cum ar putea altfel să rămînă sănătoasă, cînd e oprită de la lucruri de la care bărbatul nu este ? Ești sigur, Anjin-san ? Nu rîzi de noi ?

— Nu... sînt sigur că femeile noastre nu le au. Asta ar fi... Isuse, asta... ei bine, nu, noi... ele... nu le au.

— Fără ele viața trebuie să fie foarte dificilă. Noi avem o vorbă, că *harigata* e ca un bărbat, dar mai bun, pentru că este exact ca partea lui cea mai de preț, fără părțile lui mai rele. *Neh* ? Totodată, este mai bună pentru că nu toți bărbații sînt la fel de bine înzestrați așa ca *harigata*. Ele sînt și devotate, Anjin-san, niciodată nu se plictisesc de tine, cum se-ntîmplă cu bărbații. De asemeni, ele pot să fie tot atît de aspre sau de moi... Anjin-san, ai promis, ții minte ! Să te amuzi !

— Ai dreptate, zîmbi Blackthorne. Zău c-aveți dreptate. Vă rog, iertați-mă. Luă o *harigata* și o cercetă îndeaproape fluierînd în surdină. Apoi o ridică. Ce ziceai, profesor-san ?! Poate fi aspră ?

— Da, spuse ea bine dispusă. Poate fi cît de aspră sau cît de moale dorești și *harigata* are mult mai multă rezistență decît orice bărbat și niciodată nu este istovită.

— O, asta e ceva !

— Da. Nu uita, nu fiecare femeie e destul de norocoasă să aparțină unui bărbat viril. Fără una dintre acestea, care ajută la potolirea dorințelor obișnuite sau a nevoilor firești, unei femei normale curînd i se ofilește trupul și apoi, cu siguranță, această stare îi distruge armonia, dăunîndu-i astfel ei și celor din jur. Femeile n-au li-

bertatea pe care o au bărbaţii şi aşa e şi firesc, *neh ?* Lumea aparţine bărbaţilor şi pe bună dreptate, *neh ?*

— Da şi nu. El zîmbi.

— Le plîng de milă pe femeile voastre, îmi pare rău. Ele trebuie să fie la fel ca ale noastre. Cînd te întorci acasă să le instruieşti, Anjin-san. A, da, spune-i reginei dumitale, ea va înţelege. Noi sîntem foarte sensibili în probleme legate de împărţitul pernei.

— Am să-i spun Maiestăţii sale. Blackthorne puse *harigata* de-o parte cu o şovăială prefăcută. Ce urmează ?

Kiku arătă un şirag din patru mărgele rotunde, mari, din jad alb, care erau aşezate la distanţe egale pe un fir rezistent de mătase. Mariko ascultă atentă explicaţiile lui Kiku, fluturînd evantaiul, cu ochii mai mari ca niciodată. Privea uimită în jos, spre mărgele.

— *Ah, so desu !* Ei bine, Anjin-san, începu ea, acestea se cheamă *Konomi-shinju,* Perlele Plăcerii, şi pot fi folosite fie de bărbat, fie de femeie... *Saké,* Anjin-san ?

— Mulţumesc.

— Da. Mărgelele sînt băgate cu grijă în anus, fie la bărbat, fie la femeie. În momentul Norilor şi Ploii sînt trase afară încet, una cîte una.

— Ce ?

— Da. Mariko aşează mărgelele pe pernă, în faţa lui. Doamna Kiku spune că alegerea momentului este foarte importantă şi că întotdeauna... nu ştiu cum îi zice, a, da, întotdeauna trebuie folosită o pomadă uleioasă... pentru *mulţumire,* Anjin-san. Îşi ridică privirea spre el şi adăugă : Ea mai zice că Perlele Plăcerii pot fi de diverse mărimi şi că, dacă sînt folosite cum trebuie, rezultatul este deosebit.

Izbucni într-un rîs tumultuos şi bolborosi în engleză:

— *Pun pariu un butoi de dubloni contra unei baligi de porc* că eşti în stare s-o crezi !

— Îmi pare rău, n-am înţeles, Anjin-san.

Cînd putu să vorbească, spuse în portugheză :

— *Pariez un munte de aur pe o pală de iarbă* că rezultatul este într-adevăr nemaipomenit, Mariko-san.

El ridică mărgelele şi le cercetă, fluierînd fără să-şi dea seama. Perlele Plăcerii, da ? După un moment le puse jos. Ce altceva mai e acolo ?

Kiku era încîntată că experimentul ei dădea rezultate. Apoi le arătă un *himitsu-kawa,* o Pieliţă Tainică.

— Este un Inel al Plăcerii, Anjin-san, pe care bărbaţii îl pun ca să-şi menţină erecţia, atunci cînd sînt epuizaţi. Cu acesta, zice Kiku-san, bărbatul poate să mulţumească femeia după ce el a *atins zenitul,* sau după ce dorinţa lui s-a micşorat. Mariko îl privi. *Neh ?*

— Categoric. Blackthorne zîmbi. Ferească-mă Dumnezeu şi de una şi de alta ! Fii drăguţă, roag-o pe Kiku-san să-mi cumpere trei, să nu duc lipsă !...

În continuare i se arătă *hiro-gumbi,* Muniţie pentru Oboseală, lujeri subţiri ai unei plante care, atunci cînd sînt umeziţi şi înfăşuraţi în jurul Organului fără de Seamăn, îl măresc şi-l întăresc. Mai erau şi tot felul de afrodiziace, ca să excite sau să sporească excitaţia, şi tot felul de unguente. Alifii care umezeau şi întăreau organele genitale.

— Niciodată ca să-l slăbească ? întrebă el spre a spori hazul.

— O, nu, ar fi cumplit !

Apoi Kiku le arătă alte inele pe care le punea bărbatul : inele din fildeş, elastic sau mătase, cu noduri, sau ţepi, ori fîşii cu tot felul de legături şi accesorii, făcute din păr de cal, seminţe, de care erau atîrnaţi chiar şi mici clopoţei.

— Kiku-san spune că aproape oricare din acestea fac din cea mai timidă doamnă o nebunatică.

Doamne, cît te-aş dori eu pe tine nebunatică, gîndi el.

— Acestea sînt numai pentru bărbat, *neh ?* întrebă el.

— Cu cît femeia este mai aţîţată cu atît sporeşte şi plăcerea bărbatului, *neh ?* spunea Mariko. Bineînţeles că bărbatul este dator în egală măsură să mulţumească femeia. Dacă, din nefericire, bărbatul o are mică sau este pipernicit, bătrîn ori istovit, cu unul dintre aceste obiecte poate să mulţumească în chip onorabil femeia.

— Dumneata le-ai folosit, Mariko-san ?

— Nu, Anjin-san, eu nu le-am văzut niciodată pînă acum. Acestea sînt... nevestele nu sînt pentru plăceri, ci pentru creşterea copiilor şi ca să se îngrijească de gospodărie şi de casă.

— Nevestele n-aşteaptă să fie mulţumite ?

— Nu, n-ar fi normal. Asta e pentru doamnele din Lumea Sălciilor. Mariko îşi făcu vînt cu evantaiul şi-i explică lui Kiku ce se spusese. Ea zice : Cu siguranţă la

fel se petrece şi-n lumea voastră, nu ? Datoria bărbatului este să-i aducă bucurie doamnei, după cum şi ea e datoare să-i aducă lui.

— Te rog, spune-i că-mi pare rău, dar nu e la fel, ba dimpotrivă.

— Ea zice că e foarte rău. *Saké* ?

— Spune-i, te rog, că noi sîntem învăţaţi să ne fie ruşine de trupurile noastre, de goliciune şi de-mpărţitul pernei şi... şi tot felul de prostii. Numai de cînd sînt aici mi-am dat seama de asta. Acum, că sînt cît de cît civilizat, ştiu mai bine.

Mariko tălmăci. El îşi bău ceaşca pînă la fund. Fu reumplută imediat de Kiku, care se aplecă şi-şi ţinu mîneca lungă cu mîna stîngă ca să nu atingă masa joasă, lăcuită, în timp ce turna cu dreapta.

— *Domo.*

— *Do itashimashite,* Anjin-san.

— Kiku-san zice că ar trebui să fim onorate că spui asemenea lucruri. Şi eu zic la fel, Anjin-san. Mă faci să mă simt foarte mîndră. Azi am fost foarte mîndră de dumneata, dar cu siguranţă că nu e chiar atît de rău pe cît spui.

— E mai rău. E greu de înţeles, ca să nu mai vorbim de explicat, dacă n-ai fost niciodată acolo, sau n-ai fost crescut acolo. Ştiţi... de fapt...

Blackthorne le văzu privindu-l, aşteptînd liniştite, multicolor îmbrăcate, atît de drăguţe şi curate. Camera era atît de simplă, neîncărcată, orînduită şi liniştită. Imediat mintea lui începu s-o pună în contrast cu mirosul fetid, înăbuşitor, atît de familiar, al căminului său englezesc, cu rogojini peste lutul de pe jos, fumul din soba de cărămidă ridicîndu-se spre gaura din acoperiş. Numai trei din sobele noi din tot satul aveau coşuri, iar acelea erau doar la familiile foarte bogate. Două odăi de dormit, mici, şi singura odaie mare a casei de ţară, toată vraişte, unde locuiai, găteai, mîncai şi stăteai la taifas. Te duceai în sat în cizme înalte de marinar, fie vară, fie iarnă ; nu băgai în seamă noroiul, nu băgai în seamă bălegarul, te aşezai pe un scaun sau pe o laviţă. Masa de stejar era tot atît de răvăşită ca şi camera ; trei sau patru cîini şi doi copii se învîrteau în jur — fiul său şi fata fratelui său mort, Arthur —, căţărîndu-se şi căzînd, jucîndu-se într-o hărmălaie de neînchipuit. Felicity gătea, poalele-i lungi mătu-

rînd rogojinile şi murdăria de pe jos, slujnica leneşă strîmba din nas şi-ţi stătea în cale şi, în camera de-alături, construită de el, Mary, văduva lui Arthur, care tuşea gata să moară, ca-ntotdeauna, dar care o ducea aşa de ani de zile.

Felicity, draga de ea. Făcea o baie o dată pe lună, şi atunci doar vara, să n-o vadă nimeni, în cazanul de aramă, dar îşi spăla faţa, mîinile şi picioarele în fiecare zi. Era totdeauna acoperită pînă la gît şi la încheietura mîinilor, înfofolită tot timpul anului în ţesături grele, de lînă, nespălate de luni sau ani, puţind ca toţi ceilalţi, plină de păduchi ca toţi ceilalţi, scărpinîndu-se ca toţi ceilalţi.

Mai erau şi toate celelalte credinţe şi superstiţii tîmpite, cum că ferestrele deschise şi curăţenia te puteau omorî, apa te putea ucide, deoarece făceai pîntecăraie, sau aducea ciuma, iar păduchii, purecii, muştele, murdăria şi bolile erau pedepsele lui Dumnezeu pentru păcatele de pe pămînt.

Pureci, muşte şi rogojini noi în fiecare primăvară, dar în fiecare zi trebuia să mergi la biserică şi duminicile chiar de două ori, ca să asculţi Cuvîntul cu care te pisau ; nimic nu contează, decît Dumnezeu şi mîntuirea.

Născută în păcat, trăind în ruşine, creatură a diavolului condamnată la iad, rugîndu-se pentru mîntuire şi iertare, evlavioasă şi plină de teamă de Dumnezeu şi de groaza diavolului, Felicity căuta cu disperare raiul. După slujbă, se ducea acasă ca să le dea să mănînce. O ciozvîrtă de carne friptă şi, dacă bucata cădea pe jos, o ridicai, o ştergeai de praf şi-o mîncai, dacă n-o prindeau mai întîi cîinii, cărora, oricum, le aruncai oasele. Gunoaie pe jos, resturi aruncate peste tot, spre a fi eventual măturate şi azvîrlite în drum. Dormind mai tot timpul în hainele de peste zi şi scărpinîndu-te ca un cîine mulţumit, îţi petreceai viaţa în mizerie. Îmbătrîneai atît de tînăr şi mureai atît de tînăr. Felicity avea acum douăzeci şi nouă de ani, era căruntă — îi mai rămăseseră doar cîţiva dinţi —, îmbătrînită, brăzdată de riduri şi secătuită.

— Înainte de vreme, biata femeie ! Dumnezeule, fără nici un rost ! strigă el plin de furie. Ce irosire nenorocită şi ticăloasă !

— *Nan desu ka,* Anjin-san ? spuseră amîndouă femeile într-un glas, dîndu-şi seama că bucuria se spulberase.

— Îmi pare rău... a fost doar... voi sînteţi atît de curaţi şi noi atît de murdari... totul e o irosire, milioane de oameni, şi eu, şi toată viaţa mea... şi numai pentru că nu ştim altceva mai bun ! Dumnezeule, ce irosire ! Preoţii sînt de vină, ei sînt cei care ştiu carte şi-i instruiesc pe ceilalţi. Toate şcolile, toată învăţătura este în mîna lor şi fac totul în numele Domnului... murdărie în numele Domnului... Asta-i adevărul !

— O, da, bineînţeles, spuse Mariko blînd, mişcată de durerea lui. Te rog, nu-ţi face griji acum, Anjin-san, te vei gîndi la toate mîine.

Kiku schiţă un zîmbet, dar era furioasă pe ea însăşi. Trebuia să fi fost mai atentă, îşi spuse. Proasto, proasto, proasto ! Mariko-san avea nevoie de tine ! Ai lăsat ca seara să fie stricată şi vraja s-a dus, s-a dus, s-a dus !

Într-adevăr, senzualitatea grea, aproape palpabilă, care-i cuprinsese pe toţi dispăruse. Poate că este tot atît de bine, gîndi ea. Cel puţin, Mariko şi Anjin-san sînt apăraţi pentru încă o noapte.

Bietul om, biata doamnă. E atît de trist. Îi privi cum discutau, apoi simţi o schimbare în tonul lor.

— Acum trebuie să te las, spuse Mariko în latină.

— Să plecăm împreună.

— Te implor să rămîi. Pentru onoarea ta şi a ei. Şi a mea, Anjin-san.

— Nu vreau acest dar al tău, spuse el. Te vreau pe tine.

— Sînt a ta, crede-mă, Anjin-san. Te rog, rămîi, te implor, şi să ştii că-n noaptea asta sînt a ta.

El nu insistă ca ea să rămînă.

* * *

După ce ea plecă, el se lungi pe spate, îşi puse mîinile sub cap şi-şi aţinti privirile pe fereastră, în întunericul nopţii. Ploaia răpăia pe olane, vîntul sufla în rafale blînde dinspre mare.

Kiku îngenunche în faţa lui şi rămase nemişcată. Picioarele-i înţepeniseră. I-ar fi plăcut să se lungească şi ea, dar nu voia să-l tulbure nici prin cea mai uşoară mişcare. Nu eşti obosită. Picioarele nu te dor, îşi spuse. Ascultă ploaia şi gîndeşte-te la lucruri plăcute. Gîndeşte-te

la Omi-san şi la Casa de Ceai din Mishima, şi că eşti în viaţă, şi că tot cutremurul de ieri n-a fost decît un cutremur printre atîtea altele. Gîndeşte-te la Toranaga-sama şi la preţul nemaipomenit de mare pe care Gyoko-san a îndrăznit să-l ceară la început pentru contractul tău. Prezicătorul a avut dreptate, norocul tău o va face bogată cum nici n-a visat. Şi dacă acest lucru s-a adeverit, de ce nu s-ar adeveri şi restul ? Că într-o zi ai să te măriţi cu un samurai, căruia îi vei face cinste şi vei avea un fiu de la el, şi ai să trăieşti mult şi o să mori la o vîrstă înaintată, făcînd parte din familia lui, bogată şi respectată, şi că, miracolul miracolelor, fiul tău va ajunge la un rang egal — de samurai — cu cel al fiilor lui.

Kiku începu să radieze de fericire pentru viitorul ei incredibil şi minunat.

După un timp Blackthorne se întinse voluptos cuprins de o oboseală plăcută. O văzu şi zîmbi.

— *Nan desu ka,* Anjin-san ?

El clătină din cap blînd, se ridică şi deschise uşa de la camera alăturată. Nu era nici o slujnică care să îngenuncheze lîngă aşternuturile matlasate. El şi Kiku erau singuri în casa mică şi încîntătoare.

El intră în camera de dormit şi începu să-şi scoată chimonoul. Ea se grăbi să-l ajute. El se dezbrăcă de tot, apoi îşi puse chimonoul uşor, de mătase, pentru dormit, pe care ea i-l ţinu. Ea deschise plasa contra ţînţarilor şi el se lungi.

Apoi se schimbă şi Kiku. El o văzu cum îşi scoate *obi*-ul, apoi chimonoul de deasupra şi chimonoul mai mic, de un verde foarte pal, cu bordură stacojie şi, în sfîrşit, jupa. Ea-şi puse chimonoul de dormit, de culoarea piersicii, apoi îşi scoase peruca sofisticată de ceremonie şi-şi lăsă părul slobod. Era negru, bătînd în albastru, frumos şi foarte lung.

Ea îngenunche lîngă plasă.

— *Dozo,* Anjin-san ?

— *Domo,* spuse el.

— *Domo arigato goziemashita,* şopti ea.

Se strecură sub plasă şi se lungi lîngă el. Lumînările şi lămpile cu ulei ardeau dînd o lumină strălucitoare. El era bucuros de lumină, pentru că fata era atît de frumoasă.

Dorinţa lui disperată se stinsese, deşi durerea rămăsese. Nu te doresc, Kiku-chan, gîndi. Chiar dacă ai fi Ma-

riko, ar fi la fel. Chiar dacă eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, mai frumoasă chiar decît Midori-san, despre care am crezut că e mai frumoasă decît o zeiţă. Nu te doresc. Mai tîrziu poate, dar acum nu, îmi pare rău.

Ea-şi întinse mîna şi-l atinse.

— *Dozo ?*

— *Iyé,* spuse el blînd, clătinînd din cap.

Îi ţinu mîna, apoi îşi strecură un braţ pe sub umerii ei. Ascultătoare, ea se cuibări lîngă el, înţelegînd imediat. Parfumul ei se amesteca cu prospeţimea cearşafurilor şi aşternutului. Sînt atît de curate, gîndi el, totul atît de neînchipuit de curat.

Ce voise să spună Rodrigues cu : „Japoniile sînt raiul pe pămînt, englezule, dacă ştii unde să priveşti", sau : „Acesta e paradisul, englezule." Nu-mi amintesc. Ştiu doar că nu era acolo, pe mare, unde am crezut că este.

Raiul pe pămînt este aici.

Capitolul 41

Olăcarul galopa în noapte pe drum, către satul adormit. Cerul se-ngîna de ziuă şi bărcile pescăreşti, ce trăseseră cu năvodul peste noapte pe lîngă bancurile de peşti, tocmai intrau în port. El călărise din Mishima fără popas, prin trecătorile din munţi şi pe drumuri proaste, luîndu-şi cai odihniţi de oriunde putea.

Calul tropăia pe uliţele satului — ochi nevăzuţi urmărindu-l — şi-o apucă pe drum, în sus, către fortăreaţă. Steagul lui purta însemnele lui Toranaga şi el cunoştea noua parolă. Cu toate acestea, a fost somat şi cercetat de patru ori înainte de-a fi lăsat să intre şi să fie primit de ofiţerul de strajă.

— Depeşă urgentă de la Mishima, Naga-san, de la seniorul Hiro-matsu.

Naga luă sulul de hîrtie şi se grăbi înăuntru. La uşa puternic păzită se opri.

— Tată ?

— Da.

Naga trase uşa glisantă şi aşteptă. Sabia lui Toranaga alunecă înapoi în teacă. Una din străji aduse o lampă cu ulei.

Toranaga, care stătea în capul oaselor sub plasa contra ţînţarilor, rupse sigiliul. În urmă cu două săptămîni îi poruncise lui Hiro-matsu să meargă-n taină, cu un regiment de elită, la Mishima, oraşul-cetate de pe drumul Tokaidō, care păzea intrarea în pasul ce ducea peste munţi către oraşele din nord, Atami şi Odawara. Odawara era punctul cheie în apărarea întregului Kwanto.

Hiro-matsu scria :

„Alteţă, fratele tău vitreg, Zataki, senior de Shinano, a ajuns astăzi aici venind din Osaka. A cerut un bilet de liberă trecere spre Anjiro, ca să te vadă. El călătoreşte oficial cu o sută de samurai şi slujitori sub însemnele «noului» Consiliu al Regenţilor. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun că veştile doamnei Kiritsubo sînt adevărate. Zataki a ajuns un trădător şi se făleşte în văzul tuturor cu alianţa lui cu Ishido. Ceea ce ea n-a ştiut e că acum Zataki e regent în locul seniorului Sugiyama. El mi-a arătat numirea oficială, semnată aşa cum trebuie de Ishido, Kiyama, Onoshi şi Ito. Tot ce-am putut face a fost să-mi strunesc oamenii în faţa neobrăzării lui şi să dau ascultare poruncilor tale ca să las orice sol de la Ishido să treacă. Eu, cu mîna mea, am vrut să-l omor pe ticălosul ăsta. Cu el călătoreşte preotul barbar Tsukku-san, care a sosit pe mare în portul Numazu, venind din Nagasaki. El a cerut învoire să te viziteze, aşa că l-am trimis cu acelaşi grup. Am pus două sute din oamenii mei ca să-i însoţească. Au să ajungă în Anjiro peste două zile. Cînd te întorci la Yedo ? Iscoadele spun că Jikkyu strînge în taină oaste şi vin veşti din Yedo cum că sînt gata să treacă de partea lui Ishido şi clanurile din nord, acum cînd provincia Shinano a lui Zataki e împotriva ta. Eu te rog stăruitor să părăseşti Anjiro de-ndată şi să te retragi pe mare. Să-l laşi pe Zataki să te urmeze la Yedo, unde putem să ne ocupăm de el cum se cuvine."

Toranaga lovi duşumeaua cu pumnul.

— Naga-san. Adu-i aici imediat pe Bunfāro-san, Yabu-san şi Omi-san.

Ei sosiră foarte repede. Toranaga le citi misiva.

— Mai bine am opri toată instrucţia. Să trimitem regimentul de muschete şi toţi oamenii în munţi. N-avem

acum nevoie să se afle ceva despre măsurile noastre de pază

Omi spuse :

— Vă rog să mă iertați, Alteță, dar dacă ați întîmpina coloana dincolo de munți ? Să zicem la Yokosé. Invitați-l pe seniorul Zataki — alese titlul cu grijă — să bea ape la una din așezările cu izvoare din apropiere, dar întîlnirea s-o aveți la Yokosé. Apoi, după ce v-a înmînat mesajul, el și toți oamenii lui se pot întoarce și pot fi însoțiți pînă la hotar, sau lichidați, exact după cum vă este voia.

— Nu cunosc Yokosé-ul.

Yabu spuse plin de importanță :

— E frumos, Alteță, e aproape în mijlocul Izu-ului, peste munți, într-o depresiune. E lîngă rîul Kano. Kano curge spre nord și la sfîrșit de tot trece prin Mishima și prin Numazu și ajunge la mare, *neh* ? Yokosé e la răscrucea drumurilor care merg de la nord la sud și de la răsărit la apus. Da, Yokosé ar fi un loc bun pentru întîlnire, Alteță. Așezarea cu izvoare calde Shuzenji e-n apropiere — foarte fierbinți, foarte bune —, una din cele mai bune de la noi. Ar trebui s-o vizitați, Alteță. Cred că Omi-san a dat un sfat bun.

— Am putea s-o apărăm ușor ?

Omi spuse repede :

— Da, Alteță. Există un pod. Coastele munților sînt foarte povîrnite. Cine atacă ar trebui să lupte pe un drum ce șerpuiește-n sus. Amîndouă trecătorile pot fi ținute de cîțiva oameni. N-ai putea niciodată să intri într-o ambuscadă. La nevoie, noi avem destui oameni ca să vă apărăm și să măcelărim de zece ori numărul lor.

— Îi măcelărim indiferent de ce se-ntîmplă, *neh* ? spuse Buntaro cu dispreț. Dar mai bine acolo decît aici. Alteță, vă rog lăsați-mă pe mine să păzesc locul. Cinci sute de arcași — toți călări —, nici o muschetă, aceștia adăugați la oamenii pe care i-a trimis tatăl meu, va fi mai mult decît destul.

Toranaga verifică data de pe misivă.

— Cînd au s-ajungă la răscrucea de drumuri ?

Yabu privi spre Omi pentru confirmare.

— Diseară cel mai devreme, nu ?

— Da. Poate mîine-n zori.

— Buntaro-san, pleci imediat, spuse Toranaga. Opreşte-i la Yokosé, dar ţine-i de cealaltă parte a rîului. Eu am să pornesc mîine în zori cu altă sută de oameni. Ar trebui să fim acolo pe la prînz. Yabu-san, pentru moment, dumneata iei comanda regimentului nostru de muschete şi ne asiguri retragerea. Organizează o ambuscadă pe şoseaua Heikawa, la linia orizontului, astfel ca noi să ne putem retrage printre oamenii tăi, dacă e nevoie.

Buntaro dădu să plece, dar se opri cînd Yabu spuse încurcat :

— Cum ar putea fi vorba de trădare, Alteţă ? Ei n-au decît o sută de oameni.

— Mă aştept la trădare. Seniorul Zataki nu şi-ar pune capul în mîinile mele fără un plan, pentru că, bineînţeles, eu am să-i iau capul dacă am să pot, spuse Toranaga. Dacă nu ar fi el în fruntea oamenilor săi credincioşi, noi am avea o şansă mult mai bună ca să trecem prin munţii lui. Dar de ce riscă el totul ? De ce ?

Omi spuse şovăind :

— S-ar putea să se pregătească să devină iar aliat ?

Ei ştiau cu toţii rivalitatea ce exista de vreme îndelungată între cei doi fraţi vitregi. O rivalitate amicală pînă acum.

— Nu, nu e el acela. N-am avut niciodată încredere în el. V-aţi încrede vreunul din voi în el acum ?

Ei clătinară din cap.

Yabu spuse :

— Cu siguranţă nu e nimic care să vă îngrijoreze, Alteţă. Seniorul Zataki e regent, da, dar el e doar un sol, *neh ?*

Prostule, voia Toranaga să strige, nu înţelegi nimic ?

— În curînd o să aflăm. Buntaro-san, pleci imediat.

— Da, Alteţă. Am să aleg locul de întîlnire cu grijă, dar să nu-l lăsaţi mai aproape de zece paşi. Am fost cu el în Coreea. E mult prea iute cînd mînuieşte sabia.

— Da.

Buntaro se îndepărtă grăbit. Yabu spuse :

— Poate că Zataki e ispitit să-l trădeze pe Ishido. Îl îmbie oare vreo răsplată ? Ce l-ar ispiti ? Chiar şi fără el în frunte, munţii Shinano sînt periculoşi.

— Ispita e limpede, spuse Toranaga. El vrea Kwanto-ul. Nu asta doreşte el, nu asta a dorit întotdeauna ? Nu

asta vor toţi duşmanii mei ? Nu asta doreşte Ishido însuşi ?

Ei nu-i răspunseră. Nu mai era nevoie.

Toranaga spuse grav :

— Buddha, ajută-ne. Pacea lui *taikō* s-a terminat. Începe războiul.

* * *

Urechile lui Blackthorne, obişnuite cu marea, auziseră zgomotul copitelor ce se apropiau în grabă şi-i şoptiseră că e pericol. Se trezise imediat din somn, gata de atac sau de retragere, cu toate simţurile în alertă. Tropotul trecu, apoi o luă pe deal în sus, către fortăreaţă, ca din nou să nu se mai audă.

Aşteptă. Nici un sunet de escortă nu le urmă. Pesemne e un singur mesager, gîndi. De unde ? E deja război ?

Zorile erau aproape. Blackthorne putea zări o bucăţică de cer acoperit cu nori grei, de ploaie. Aerul cald, îmbibat de sare, flutura din cînd în cînd plasa. Un ţînţar bîzîia anemic pe dinafară. El era foarte încîntat că se găsea înăuntru, apărat, pentru moment. Bucură-te de siguranţă şi linişte, atîta vreme cît sînt, îşi spuse.

Kiku dormea lîngă el ghemuită ca un pisoi. Ciufulită de somn, ea-i părea mai frumoasă. El se întinse cu grijă în moliciunea cuverturilor matlasate de pe duşumeaua acoperită cu *tatami.*

Aşternutul ăsta e mult mai bun decît un pat. Mai bun decît oricare cabină, cu mult mai bun ! Dar în curînd o să fii înapoi pe navă, *neh ?* Curînd o să te arunci asupra Corabiei Negre şi-ai s-o capturezi, *neh ?* Cred că Toranaga s-a-nvoit, deşi n-a spus-o clar. N-a fost el de acord chiar în felul lor japonez ? „Nimic nu se poate face în Japonia niciodată decît în felul japonezilor." Da, cred că e adevărat.

Am vrut să ştiu mai multe. Nu i-a spus el lui Mariko să tălmăcească totul şi să-mi explice problemele lui politice ?

Am vrut bani ca să-mi cumpăr un nou echipaj. Nu mi-a dat el două mii de *koku ?*

Am cerut două sau trei sute de corsari. Nu mi-a dat el două sute de samurai, cu toată puterea şi rangul de care

am nevoie ? O să-mi dea ei ascultare ? Bineînțeles. El m-a făcut samurai și *hatamoto*. Așa că o să-mi dea ascultare cu prețul vieții. Am să-i aduc la bordul lui *Erasmus* și ei au să fie detașamentul meu de asalt, iar eu o să-i conduc la atac.

Cît de neînchipuit de norocos sînt ! Am tot ce-mi doresc. În afară de Mariko. Dar o am chiar și pe ea. Am sufletul și iubirea ei. Și i-am avut trupul noaptea trecută, noaptea de vrajă, care n-a existat niciodată. Ne-am iubit fără s-o facem de-adevărat. E vreo diferență ? Între mine și Kiku nu e iubire, doar o dorință care a înmugurit. Pentru mine a fost fantastic. Sper că și pentru ea a fost la fel. Am încercat să fiu ca un japonez, să-mi fac datoria și să-i fiu pe plac, după cum și ea mi-a fost mie.

Își aminti cum folosise un Inel al Plăcerii. Se simțise foarte stîngaci și timid și se-ntorsese cu spatele ca să și-l pună, înlemnit la gîndul că-și va pierde toată vigoarea. După aceea, au făcut dragoste iar și iar. Trupul ei tremura și se răsucea, iar freamătul îi trezise o dorință atît de arzătoare cum nu mai cunoscuse niciodată în viața lui.

Apoi, cînd își revenise, începuse să rîdă și ea șoptise : „De ce rîzi ?" iar el răspunsese : „Nu știu decît că mă faci fericit".

N-am rîs niciodată pînă acum în momentul acela. Dar asta a făcut ca totul să fie perfect. N-o iubesc pe Kiku-san, îmi place doar s-o dezmierd. O iubesc pe Mariko-san din adîncul inimii și-mi place Fujiko-san.

Ai împărți perna cu Fujiko ? Nu. Cred, cel puțin, că n-aș putea.

Nu e asta datoria ta ? Dacă accepți privilegiile de samurai și ceri de la alții să te trateze ca pe un adevărat samurai, nu înseamnă că trebuie să-ți asumi și responsabilități și îndatoriri, *neh* ? Doar așa e corect și onorabil, *neh* ? E datoria ta să-i dăruiești lui Fujiko-san un fiu.

Și Felicity ? Ce-ar zice ea ?

Cînd ai să pleci departe, pe mare, ce are să se întîmple cu Fujiko-san și ce are să se întîmple cu Mariko-san ? Ai să revii într-adevăr aici, renunțînd la titlul de cavaler și la onorurile chiar mai mari care, cu siguranță, ți se vor da, dacă ai să te-ntorci încărcat de bogății ? Ai să navighezi iar în oceanul dușmănos, ai să te lupți iar cu furtunile, ce-ți îngheață sîngele-n vine, din strîmtoarea Ma-

gellan, ai să înduri iar întinderi nesfîrşite de apă, scorbut şi revolte pentru alte şase sute nouăzeci şi opt de zile, ca să debarci a doua oară aici ? Ca să iei viaţa *asta* de la capăt ?

Hotărăşte !

Apoi îşi aminti ce-i spusese Mariko despre cămăruţele minţii : „Fii japonez, Anjin-san, ca să supravieţuieşti. Fă ce facem noi, lasă-te în voia *karmei* fără să-ţi fie ruşine. Forţele pe care nu le stăpîneşti, lasă-le, dă-le pace. Pune toate lucrurile în cămăruţele lor separate şi ascultă de *wa*, de armonia vieţii. Supune-te, Anjin-san, *karma e karma, neh ?*"

Da. Cînd o să vină vremea o să hotărăsc.

Mai întîi trebuie să-mi strîng un echipaj, după aceea voi lua Corabia Neagră, apoi am să fac ocolul pămîntului către Anglia. Ajuns la Londra, am să cumpăr şi am să echipez navele de război. Cînd totul va fi pregătit, voi hotărî. *Karma e karma.*

Kiku se mişcă şi se vîrî mai bine sub aşternut, cuibărindu-se mai aproape de el. Îi simţi căldura prin chimonourile lor de mătase şi sîngele începu să-i clocotească în vine.

— Anjin-san, murmură ea încă adormită.

— *Hai ?*

N-o trezi. Se mulţumi s-o legene şi să se odihnească, încîntat de seninătatea pe care i-o adusese supunerea. Dar, înainte de a se lăsa pradă somnului, o binecuvîntă pe Mariko pentru ceea ce-l învăţase.

*
* *

— Da, Omi-sama, cu siguranţă, spuse Gyoko. Am să-l aduc pe Anjin-san imediat. Vă rog, iertaţi-mă. Ako, vino cu mine.

Gyoko o trimise pe Ako după ceai, apoi ţîşni în grădină, întrebîndu-se ce veşti importante adusese mesagerul călare, pe care-l auzise galopînd în noapte. Şi de ce e Omi atît de ciudat astăzi ? se întrebă ea. De ce e atît de neprietenos, dur şi periculos ? Şi de ce a venit el însuşi cu o sarcină de slugă ? De ce n-a trimis un samurai oarecare ?

Ah, cine știe ? Omi e bărbat ! Și pe ei cum poți să-i înțelegi, mai ales pe samurai ? Ceva nu e-n regulă... Să fi adus mesagerul o înștiințare de război ? Cred că da. Dacă e război, e război, iar războiul nu ne-a stricat niciodată afacerile. *Daimyo* și samuraii tot o să aibă nevoie de distracții, ca întotdeauna — chiar mai abitir în timp de război —, și, în război, banii înseamnă mai puțin ca oricînd pentru ei. Bun, bun, bun !

Zîmbi în sinea ei. Îți amintești vremurile din războiul de acum patruzeci și ceva de ani, cînd tu aveai șaptesprezece ani și-n cinstea ta se închinau pocale în Mishima ? Îți amintești de rîsetele și de nopțile acelea ? Îți amintești cînd îl serveai pe însuși Moș Chelie, tatăl lui Yabu, drăguțul domn bătrîn care-i fierbea pe criminali, la fel ca fiul lui, mai tîrziu ? Îți amintești cît de mult trebuia să muncești ca să-l domolești, spre deosebire de fiu ! Gyoko chicoti. Am împărțit perna trei zile și trei nopți, apoi mi-a fost stăpîn un an întreg. Au fost vremuri bune... și el a fost un bărbat bun. O, și ce ne-am mai făcut de cap !

Război sau pace, ce contează ! *Shigata ga nai ?* Am destui bani investiți la cămătari și la negustorii de orez, un pic aici, un pic dincolo. Apoi mai e fabrica de *saké* în Odawara, Casa de Ceai din Mishima, care înflorește, iar astăzi, seniorul Toranaga, care are de gînd să cumpere contractul lui Kiku !

Da, ne așteaptă vremuri interesante ! Și ce frumoasă a fost noaptea trecută. Kiku a fost magnifică la izbucnirea lui Anjin-san. La fel de iscusită ca oricare curtezană din țară. Apoi, cînd doamna Toda îi părăsise, măiestria lui Kiku făcuse ca totul să fie desăvîrșit și noaptea o adevărată bucurie.

Ah, bărbații și femeile ! Sînt atît de previzibili. Mai ales bărbații.

Ei rămîn toată viața copii. Vanitoși, dificili, teribili, cu toane, docili, cruzi — minunați foarte rar —, dar toți născuți cu acel unic, incredibil amănunt care răscumpără totul și căruia noi în negoț îi spunem Rădăcină de Jad, Cap de Turturică, Piscul Bărbatului, Suliță-n Avînt, sau, pur și simplu, Bucată de Carne.

Ce jignitor ! Și, totuși, cît de nimerit !

Gyoko chicoti și se-ntrebă pentru a mia oară, pe toți zeii vii, morți și care încă se vor naște, ce naiba ne-am face pe lumea asta fără Bucata de Carne ?

Se grăbi din nou, pașii ei făcînd doar atîta zgomot cît să-și anunțe prezența. Urcă treptele lustruite, de cedru. Bătu la ușă discret.

— Anjin-san, Anjin-san, îmi pare rău, dar seniorul Toranaga a trimis după dumneata. Ți se poruncește să mergi degrabă la fortăreață.

— Ce ? Ce-ai spus ?

Ea repetă în cuvinte mai simple.

— A ! Înțeleg ! Perfect... Eu acolo repede, îl auzi ea spunînd cu accentul lui nostim.

— Îmi pare rău, iartă-mă. Kiku-san ?

— Da, *mama-san*. Într-o clipă *shoji* se deschise. Kiku-i zîmbea, cu chimonoul strîns pe trup și părul într-o neorînduială plăcută. Bună dimineața, *mama-san*, ai dormit bine ?

— Da, da, mulțumesc. Îmi pare rău că te deranjez. Kiku-san, vrei ceai proaspăt ?

— O !

Zîmbetul lui Kiku dispăru. Aceasta era formula pe care Gyoko o putea folosi fără grijă în fața oricărui client și prin care-i spunea lui Kiku că Omi-san, clientul ei favorit, se afla la Casa de Ceai. Atunci Kiku își putea termina mai repede povestea, cîntecul sau dansul și se ducea la Omi, dacă voia. Kiku împărțea perna cu foarte puțini, cu toate că-i distra pe mulți, dacă plăteau taxa. Foarte, foarte puțini își puteau permite toate serviciile ei.

— Ce este ? întrebă Gyoko atent.

— Nimic, *mama-san*. Anjin-san, strigă Kiku veselă, vrei un ceai ?

— Da, te rog.

— Imediat, spuse Gyoko ! Grăbește-te, copilă !

— Da, stăpînă.

Ako aduse tava de ceai și două cești și turnă, iar Gyoko plecă, scuzîndu-se din nou că-l deranjase.

Kiku însăși îi dădu lui Blackthorne ceașca. El o bău cu sete, apoi ea-l ajută să se-mbrace. Ako îi pregăti lui Kiku alt chimonou. Kiku era foarte atentă, dar o preocupa gîndul că-n curînd va trebui să-l însoțească pe Anjin-san pînă dincolo de poartă și să-l salute la plecare. Așa cereau bunele maniere. Mai mult decît atît, era privilegiul și datoria ei. Numai curtezanelor de primă clasă li se permitea să meargă dincolo de poartă și să acorde

această rară cinste ; toate celelalte trebuiau să rămînă în curte. Ea nici nu concepea să nu termine noaptea aşa cum era de aşteptat, ar fi fost o insultă cumplită pentru oaspetele ei şi, totuşi...

Pentru prima oară în viaţa ei Kiku nu voia să salute un oaspete la plecare în faţa unui alt oaspete.

Nu pot, nu-l pot saluta pe Anjin-san în faţa lui Omi-san.

De ce ? se-ntrebă ea. Pentru că Anjin-san e barbar şi ţi-e ruşine că toată lumea o să ştie că te-a avut un barbar ? Nu. Tot Anjiro ştie deja şi un bărbat e ca oricare altul, în majoritatea cazurilor. Bărbatul ăsta e samurai, *hatamoto* şi amiralul navelor seniorului Toranaga ! Nu, nici vorbă de aşa ceva.

Atunci ce e ?

În noaptea asta mi-a fost ruşine de ce i-a făcut Omi-san. Aşa cum tuturor ar trebui să ne fie ruşine. Omi-san nu trebuia niciodată să facă aşa ceva. Anjin-san e însemnat cu fierul roşu şi degetele mele parcă simţeau semnul prin mătasea chimonoului. Îmi crăpa mie obrazul de ruşine pentru el, pentru că e un om bun căruia nu trebuia să i se fi făcut aşa ceva.

Mă simt murdărită ?

Nu, bineînţeles că nu, doar ruşinată faţă de el. Şi ruşinată pentru Omi-san că l-a umilit.

Apoi, în taina minţii o auzi pe *mama-san* spunîndu-i iar : „Copilă, copilă, lasă-i pe bărbaţi cu treburile lor... Rîsul e consolarea noastră faţă de ei, faţă de lume, faţă de zei şi în faţa bătrîneţii."

— Kiku-san ?

— Da, Anjin-san ?

— Acum plec.

— Da. Să mergem împreună, spuse ea.

El îi prinse faţa cu tandreţe în mîinile lui aspre şi o sărută.

— Mulţumesc. Cuvintele nu destule ca să mulţumesc.

— Eu ar trebui să-ţi mulţumesc. Te rog, dă-mi voie să-ţi mulţumesc, Anjin-san. Acum să plecăm.

Îi îngădui lui Ako să-i aranjeze pentru ultima oară părul lăsat slobod pe spate, îşi legă eşarfa chimonoului şi plecă cu el.

Kiku mergea alături de el, aşa cum era privilegiul ei, nu la cîţiva paşi în urmă, cum era obligată ca soţie, con-

cubină, fiică sau slujnică. Pentru o clipă el își puse mîna pe umărul ei și asta o dezgustă, pentru că nu erau în intimitatea camerei. Apoi ea avu o presimțire bruscă, îngrozitoare, că el avea s-o sărute în public, la poartă, cum îi pomenise Mariko despre acest obicei al barbarilor. O, Buddha, fă să nu se-ntîmple, gîndi ea aproape leșinată de groază.

Săbiile lui se găseau în camera de primire. Obiceiul era ca toate armele să fie lăsate sub pază, în afara camerelor de plăceri, spre a preveni încăierările sîngeroase cu alți clienți și, de asemeni, spre a opri vreo doamnă să-și pună capăt vieții. Nu toate doamnele din Lumea Sălciilor erau fericite și norocoase.

Blackthorne își puse săbiile la cingătoare. Cu plecăciunile de rigoare, Kiku îl conduse în verandă, unde el își puse încălțările. Gyoko și celelalte doamne erau adunate să i se încline la plecare, ca unui oaspe de vază. Dincolo de poartă era piața satului și marea. Acolo se aflau mulți samurai, învîrtindu-se încoace și-ncolo, Buntaro fiind printre ei. Kiku nu-l vedea pe Omi, deși era sigură că el o privea de pe undeva.

Anjin-san părea cumplit de înalt și ea atît de micuță lîngă el. Tocmai traversau curtea. Amîndoi îl văzură pe Omi în același timp. El stătea lîngă poartă.

Blackthorne se opri.

—, 'Mneața, Omi-san, spuse el ca unui prieten și se înclină ca unui prieten, neștiind că Omi și Kiku erau mai mult decît amici. Cum ar putea să știe, gîndi ea. Nimeni nu i-a spus. De ce să-i spună ? Și, oricum, ce importanță are ?

— Bună dimineața, Anjin-san.

Vocea lui Omi era, de asemeni, prietenoasă, dar ea văzu că el se înclină doar atît cît să fie de ajuns. Apoi privirea lui se întoarse din nou spre ea și ea se înclină, zîmbindu-i.

— Bună dimineața, Omi-san. Vizita Domniei tale face o cinste deosebită acestei case.

— Mulțumesc, Kiku-san. Mulțumesc.

Ea-i simți privirea scrutătoare, dar se prefăcu că n-o vede, ținîndu-și ochii plecați cu modestie. Gyoko, slujnicele și curtezanele, care erau libere, priveau din verandă.

— Eu merg la fortăreață, Omi-san, spuse Blackthorne. Totul e bine ?

— Da. Seniorul Toranaga a trimis după dumneata.

— Merg acum. Sper te văd curînd.

— Da.

Kiku își ridică ochii. Omi încă mai avea privirile pironite asupra ei. Ea-i zîmbi și privi către Anjin-san. El se uita atent spre Omi ; apoi, simțindu-i privirile, se-ntoarse spre ea și-i zîmbi și el. Ei i se păru un zîmbet forțat.

— Îmi pare rău, Kiku-san. Omi-san, trebuie să plec acum.

Se înclină spre Omi. Salutul îi fu întors. Ieși apoi pe poartă. Ea-l urmă abia trăgîndu-și sufletul. Mișcarea încetă în piață. În tăcerea ce se lăsase, ea-l văzu întorcîndu-se și, pentru o clipă de groază, fu sigură că el avea s-o îmbrățișeze. Dar, spre marea ei ușurare, el n-o făcu, rămase doar acolo așteptînd, așa cum face o persoană civilizată.

Ea se înclină cu toată tandrețea de care era capabilă, privirea lui Omi sfredelind-o.

— Mulțumesc, Anjin-san, spuse ea și zîmbi numai spre el. Un oftat străbătu piața. Mulțumesc. Apoi adăugă formula de o politețe deosebită : Te rog, mai vino pe la noi. Am să număr clipele pînă ne vom reîntîlni.

El se înclină exact cu nepăsarea care se cuvenea și se îndepărtă arogant ca un samurai de vază. Apoi, pentru că el o tratase foarte corect și pentru a-l pedepsi pe Omi, care-l salutase cu răceală, ea, în loc să se întoarcă imediat în casă, rămase unde se afla și privi după Anjin-san, făcîndu-i o cinste și mai mare. Așteptă pînă ce el ajunse la ultimul colț. Îl văzu privind înapoi. El îi făcu o dată semn cu mîna. Ea se înclină foarte adînc, încîntată acum de atenția din piață, prefăcîndu-se că n-o vede. Și, numai cînd el nu se mai zări deloc, ea plecă înapoi spre casă. Mîndră și pășind elegant. Pînă se-nchise poarta, fiecare bărbat o privi, sorbind din ochi o asemenea frumusețe, plini de invidie pe Anjin-san, care probabil că era un bărbat strașnic, dacă ea așteptase în felul acesta.

— Ești atît de drăguță, spuse Omi.

— Aș vrea să fie adevărat, Omi-san, spuse ea, cu un zîmbet rece. Vreți puțin ceai, Omi-sama ? Sau mîncare ?

— Cu tine, da.

Gyoko li se alătură mieroasă :

— Vă rog să-mi scuzați proastele maniere, Omi-sama. Nu luați masa cu noi ? Ați servit masa de dimineață ?

— Nu, nu încă, dar nu mi-e foame. Omi își aruncă privirea spre Kiku. Tu ai mîncat deja ?

Gyoko îi întrerupse prietenoasă.

— Omi-sama, lăsați-ne să vă aducem ceva ce n-o să fie prea nepotrivit. Kiku-san, după ce te schimbi, ai să mi te-alături, *neh* ?

— Bineînțeles. Vă rog să mă scuzați, Omi-sama, că mă înfățișez în felul acesta. Îmi pare rău.

Fata plecă în fugă mimînd o fericire pe care n-o simțea. Ako alergă în urma ei.

Omi spuse scurt :

— Aș dori să fiu cu ea diseară, pentru masă și distracție.

— Bineînțeles, Omi-sama, răspunse Gyoko cu o plecăciune adîncă, știind că ea n-avea să fie liberă. Domnia ta îmi onorezi casa și ne faci o prea mare cinste. Kiku-san e atît de norocoasă că e aleasă Domniei tale.

* * *

— Trei mii de *koku* ?

Lui Toranaga nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Da, Alteță, spuse Mariko. Ei se aflau în cetate, în veranda singuratică. Ploaia începuse, dar nu micșorase zăpușeala zilei. Ea se simțea lipsită de viață, foarte obosită și tînjea după răcoarea toamnei. Îmi pare rău, dar n-am putut deloc s-o fac pe femeie să lase din preț. Am discutat pînă aproape de ziuă. Îmi pare rău, Alteță, dar mi-ați poruncit să-nchei tîrgul noaptea trecută.

— Dar trei mii, Mariko-san ! Asta e înșelătorie curată !

De fapt, Toranaga era bucuros să aibă o nouă problemă care să-i abată gîndurile de la grijile ce-l frămîntau. Preotul creștin Tsukku-san, care călătorea cu Zataki, regentul parvenit, nu prevestea altceva decît necazuri. El cercetase orice posibilitate de scăpare, fiecare drum de retragere, sau de atac, pe care orice om și le-ar putea imagina, și răspunsul era întotdeauna același : dacă Ishido se mișcă rapid, sînt pierdut.

Trebuie să cîștig timp, dar cum ?

Dacă aș fi în locul lui Ishido, aș porni acum, înainte de a se opri ploile.

Ar avea oamenii exact în aceeași poziție în care-i aveam eu și *taikō* cînd l-am distrus pe Beppu. Același plan

va cîştiga întotdeauna — e atît de simplu ! Ishido nu poate fi aşa de prost să nu vadă că singura cale adevărată de a apăra Kwanto-ul este să stăpîneşti Osaka şi toate pămînturile dintre Yedo şi Osaka. Atîta vreme cît Osaka nu e de partea ta, Kwanto-ul e în primejdie. *Taikō* a ştiut-o, de ce altceva mi l-a dat mie ? Fără Kiyama, Onoshi şi preoţii barbari...

Cu un efort Toranaga puse ziua de mîine în propria ei cămăruţă şi se concentră numai asupra acestei sume imposibile de bani.

— Trei mii de *koku*, nici nu intră în discuţie !

— Şi eu zic la fel, Alteţă. Aveţi dreptate. E numai şi numai vina mea. M-am gîndit că pînă şi cinci sute ar fi prea mult, dar Gyoko n-a vrut cu nici un chip să lase din preţ. Ar mai fi totuşi ceva.

— Ce ?

— Gyoko a cerut privilegiul de a reduce preţul la două mii cinci sute de *koku* dacă i-aţi face cinstea să primiţi s-o vedeţi între patru ochi pentru un ceas.

— O *mama-san* ar renunţa la cinci sute de *koku* doar ca să vorbească cu mine ?

— Da, Alteţă.

— De ce ? întrebă el bănuitor.

— Ea mi-a spus motivul, Alteţă, dar m-a rugat cu umilinţă să i se permită să vă explice personal. Cred că propunerea ei v-ar interesa, Alteţă. Şi cinci sute de *koku*... ar fi o economie. Mă simt îngrozitor că n-am putut să fac un aranjament mai bun, chiar dacă Kiku-san e de prima clasă şi merită întru totul acest statut. Ştiu că v-am înşelat aşteptările.

— Aşa-i, spuse Toranaga posac. Chiar şi o mie ar fi prea mult. Ăsta e Izu, nu Kyoto !

— Aveţi perfectă dreptate, Alteţă. I-am spus femeii că preţul e aşa mare că eu însămi nu pot să fiu de acord cu el, deşi îmi dăduseţi porunci precise să închei tîrgul noaptea trecută. Sper că-mi veţi ierta nesupunerea, dar i-am spus că va trebui mai întîi să mă consult cu doamna Kasigi, mama lui Omi, care este doamna cu vîrsta cea mai respectabilă de aici, înainte ca aranjamentul să fie încheiat.

Toranaga se lumină, uitînd celelalte griji.

— A, deci este şi nu prea este aranjat...

— Nu, Alteță. Nimic nu e încheiat pînă nu mă sfătuiesc cu doamna. I-am spus c-am să-i dau un răspuns astăzi, la prînz. Vă rog să-mi iertați nesupunerea.

— Tîrgul trebuia să fie încheiat așa cum am poruncit! Toranaga era încîntat în sinea lui că Mariko, cu înțelepciune, îi dăduse șansa de a fi de acord sau nu, fără să-i fi pus cîtuși de puțin obrazul în joc. N-ar fi fost de conceput ca el să umble cu ocolișuri cînd e vorba de o simplă problemă de bani. Dar, *oh ko*, trei mii de *koku*... Zici că totuși contractul fetei merită cu prisosință atîta orez cît să hrănească o mie de familii pe timp de trei ani?

— Merită fiecare bob de orez, pentru bărbatul potrivit.

Toranaga o privi scrutător.

— Da? Povestește-mi despre ea și despre ce s-a întîmplat.

Ea-i povesti totul — în afară de simțămintele ei față de Anjin-san și de profunzimea sentimentelor lui față de ea. Nici despre oferta pe care i-o făcuse Kiku.

— Bun. Foarte bine. Ai procedat înțelept. Da, spuse Toranaga. Lui trebuie să-i fi plăcut foarte mult ca ea să stea astfel la poartă de prima dată.

Mai toți din Anjiro așteptaseră acel moment, să vadă cum aveau să se poarte cei doi, barbarul și doamna de primă clasă din Lumea Sălciilor.

— Da.

— Cei trei *koku* investiți pentru el au meritat din plin. Acum o să i se ducă vestea.

— Da, încuviință Mariko, tare mîndră de succesul lui Blackthorne. Ea e o doamnă excepțională, Alteță.

Toranaga era intrigat de încrederea lui Mariko în aranjamentul ei. Dar cinci sute de *koku* pentru contract ar fi fost mai corect. Cinci sute de *koku* erau mai mult decît putea să strîngă majoritatea *mama-san* într-o viață, așa că numai dacă te gîndești că una din ele renunța la cinci sute...

— Merită fiecare bob, zici? Nu prea-mi vine să cred.

— Pentru bărbatul potrivit, Alteță. Sînt convinsă de asta, dar nu-mi pot da seama cine ar fi bărbatul potrivit.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Da?

— Anjin-san e la intrarea principală, Alteță.

— Adu-l aici.

— Da, Alteță.

Toranaga își făcu vînt cu evantaiul. O privise pe Mariko pe furiș și văzuse lumina de o clipă de pe chipul ei. Anume n-o prevenise că trimisese după el.

Ce-i de făcut ? Tot ce s-a plănuit încă merge, dar acum am nevoie mai mult ca niciodată de Buntaro, de Anjin-san și de Omi-san. Și mai ales de Mariko.

— Bună dimineața, Toranaga-sama.

El răspunse la plecăciunea lui Blackthorne și observă înviorarea lui bruscă cînd o văzu pe Mariko. Urmară schimburile ceremonioase de politeturi, după care el zise :

— Mariko-san, spune-i că o să plece cu mine în zori. Și tu de asemeni. Tu ai să mergi mai departe, la Osaka.

O trecu un fior.

— Da, Alteță.

— Eu merg la Osaka, Toranaga-sama ? întrebă Blackthorne.

— Nu, Anjin-san. Mariko-san, spune-i că eu merg la izvoarele calde de la Shuzenji pentru o zi sau două. Amîndoi o să mă însoțiți pînă acolo. Tu o să mergi mai departe, la Osaka. El va călători cu tine pînă la hotar, apoi va merge la Yedo singur.

El îi privi atent în timp ce Blackthorne îi vorbea repede și insistent.

— Îmi pare rău, Toranaga-sama, dar Anjin-san întreabă cu umilință dacă m-ați putea lăsa pentru încă cîteva zile. El zice, vă rog să mă iertați, că prezența mea ar grăbi teribil lucrurile cu nava lui. Apoi, dacă sînteți de acord, el ar lua imediat una din navele de coastă ale Domniei voastre și m-ar aduce la Osaka, el însuși mergînd la Nagasaki. El crede că asta ar putea economisi timp.

— Eu încă n-am hotărît nimic în privința navei lui. Nici în legătură cu echipajul. Poate că nici n-o să trebuiască să meargă la Nagasaki. Spune-i-o foarte clar. Nu, nimic nu e hotărît, dar am să mă mai gîndesc la cererea lui în legătură cu tine. Mîine veți afla hotărîrea mea. Acum puteți pleca... O, da, un ultim lucru, spune-i că vreau să-i aflu viața și stirpea din care se trage. El poate să scrie și tu vei tălmăci, întărindu-i corectitudinea.

— Da, Alteță. O vreți imediat ?

— Nu. O să fie destul timp cînd ajunge la Yedo.

Mariko îi explică lui Blackthorne.

— De ce o vrea ? întrebă el.

Mariko se holbă la el.

— Anjin-san, toți samuraii trebuie, bineînțeles, să aibă înregistrate nașterea, moartea, precum și domeniile lor și pămînturile primite în dar. Cum altfel ar putea un senior să-și țină totul în balanță ? Nu e la fel și-n țara voastră ? Aici, prin lege, toți oamenii, chiar și *eta*, sînt trecuți în acte oficiale : nașteri, morți, căsătorii. Fiecare cătun, sat, ori stradă din oraș își are zapisul său oficial. Cum altfel ai putea fi sigur unde și cui aparții ?

— Noi nu le scriem. Nu întotdeauna. Și nu oficial. Fiecare e înregistrat ? Fiecare ?

— O, da, chiar și *eta*, Anjin-san. E important, *neh* ? Atunci nimeni nu poate spune că e ce nu e, răufăcătorii pot fi prinși mai ușor, iar bărbații și femeile, ori părinții nu pot să înșele la căsătorii, *neh* ?

Blackthorne lăsă aceasta la o parte, să se gîndească mai apoi, și jucă o altă carte în jocul în care i se alăturase lui Toranaga și care spera că va duce la pieirea Corăbiei Negre.

Mariko ascultă atentă, îi puse cîteva întrebări, apoi se întoarse spre Toranaga :

— Alteță, Anjin-san vă mulțumește pentru favorurile și numeroasele Voastre daruri. El întreabă dacă i-ați face cinstea de a-i alege pe cei două sute de vasali. Zice că în treaba asta sfatul Vostru ar merita orice.

— Merită o mie de *koku* ? întrebă Toranaga pe loc.

El observă surpriza ei și a lui Anjin-san. Mă bucur că ești încă ușor de pătruns, Anjin-san, cu tot lustrul tău de civilizație, gîndi el. Dacă mi-ar place pariurile, aș pune rămășag că n-a fost ideea ta să-mi ceri mie sfatul.

— *Hai*, îl auzi pe Blackthorne spunînd hotărît.

— Bun, răspunse el scurt. De vreme ce Anjin-san e atît de generos, am să primesc oferta lui. O mie de *koku*. Asta va fi de folos altor samurai care sînt la strîmtoare. Spune-i că oamenii lui îl vor aștepta la Yedo. Ne vedem mîine în zori, Anjin-san.

— Da, mulțumesc, Toranaga-sama.

— Mariko-san, sfătuiește-te imediat cu doamna Kasigi. De vreme ce tu ai acceptat suma, cred că ea o să fie de acord cu aranjamentul tău, oricît de îngrozitor pare, deși cred că-i va trebui timp pînă mîine-n zori să se gîndească cu toată chibzuința la o sumă atît de mare. Trimite un servitor să-i poruncească lui Gyoko să fie aici la apusul

soarelui. Poate s-o aducă cu ea pe curtezană. Kiku-san poate să cînte în timp ce noi stăm de vorbă.

Le dădu drumul încîntat că economisise o mie cinci sute de *koku*. Oamenii sînt atît de ciudaţi, gîndi el blajin.

* * *

— O să-mi rămînă îndeajuns ca să plătesc un echipaj ? întrebă Blackthorne.

— O, da, Anjin-san. Dar el încă n-a încuviinţat să te lase să pleci la Nagasaki, spuse Mariko. Cinci sute de *koku* au să fie mai mult decît destul ca să trăieşti din ei timp de un an şi ceilalţi cinci sute îţi vor aduce cam o sută şi optzeci de *kobani* de aur, ca să cumperi marinari. Asta e o foarte mare sumă de bani.

Fujiko se ridică anevoie şi-i vorbi lui Mariko.

— Concubina ta spune că nu trebuie să-ţi faci griji, Anjin-san. Ea îţi poate da scrisori către nişte cămătari care au să-ţi dea banii de care vei avea nevoie. Ea o să aranjeze totul.

— Da, dar nu trebuie să-mi plătesc suita ? Cu ce o să-mi ţin casa, Fujiko-san, toată gospodăria ?

Mariko era uluită.

— Te rog, iartă-mă, dar asta, bineînţeles, nu e grija ta. Concubina ta ţi-a spus că se va îngriji de toate. Ea...

Fujiko o întrerupse şi, cîteva clipe, cele două femei vorbiră între ele.

— *Ah so dessu*, Fujiko-san ! Mariko se întoarse către Blackthorne. Ea zice că nu trebuie să-ţi iroseşti vremea gîndindu-te la asta. Te roagă să-ţi foloseşti timpul preocupîndu-te doar de problemele seniorului Toranaga. Ea are banii ei, pe care i-ar putea folosi, dacă ar fi nevoie.

Blackthorne clipi din ochi.

— Ea o să-mi împrumute banii ei ?

— O, nu, Anjin-san, bineînţeles ea ţi-i va *da*, dacă ai nevoie. Nu uita că ai necazuri doar anul acesta, îi explică Mariko. Anul viitor eşti bogat, Anjin-san. Cît priveşte suita ta, ei vor primi cîte doi *koku* fiecare pentru un an. Nu uita că Toranaga-sama îţi dă toate armele şi caii pentru ei, iar doi *koku* sînt de ajuns ca să-i hrăneşti pe ei, caii şi familiile lor. Şi, de asemeni, nu uita că tu i-ai dat seniorului Toranaga jumătate din venitul tău pe un an ca să fii

sigur că ei au să fie aleşi de el însuşi. Asta e o cinste extraordinară, Anjin-san.

— Crezi că da ?

— O, cu siguranţă. Fujiko-san încuviinţează din toată inima. Ai fost foarte înţelept să te gîndeşti la asta.

— Mulţumesc.

Blackthorne lăsă să i se vadă puţin din încîntarea lui. Ţi-au venit iar minţile la cap şi începi să gîndeşti ca ei, îşi spuse fericit. Da, asta a fost o treabă deşteaptă, să ceri sfatul lui Toranaga ! Acum o să ai cei mai buni oameni cu putinţă şi singur n-ai fi izbutit niciodată s-o faci. Ce sînt o mie de *koku* faţă de Corabia Neagră ? Aşa că, şi de data aceasta, Mariko spusese un lucru adevărat, anume că una din slăbiciunile lui Toranaga era zgîrcenia. Bineînţeles, ea n-o spusese atît de direct, ci doar că Toranaga făcuse ca incredibila lui avere să depăşească cu mult pe-a oricărui alt *daimyo* din împărăţie. Acest amănunt, adăugat la propriile lui observaţii — că hainele lui Toranaga erau tot atît de simple ca şi mîncarea, iar modul lui de viaţă era foarte puţin diferit de al unui samurai de rînd — îi dăduseră un alt indiciu cu care să-l descifreze pe Toranaga.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru Mariko şi pentru bătrînul călugăr Domingo !

Memoria lui Blackthorne îl duse înapoi spre temniţă şi se gîndi cît de aproape fusese de moarte atunci şi cît de aproape de moarte era acum, cu toate onorurile lui. Toranaga îţi poate lua înapoi tot ce-ţi dă. Tu crezi că-ţi este prieten, dar, dacă el şi-a omorît o nevastă şi şi-a ucis fiul favorit, ce preţ poţi să mai pui pe prietenia lui sau pe viaţa ta ? Nu pun, îşi spuse Blackthorne, reînnoindu-şi făgăduinţa. Asta-i *karma*. *Karma* nu pot s-o schimb şi toată viaţa am trăit în apropierea morţii, aşa că totu-i neschimbat. Mă plec în faţa *karmei*, în toată splendoarea ei. Accept *karma* în toată măreţia ei. Am încredere în *karma* mea c-o să mă ajute să trec peste următoarele şase luni. Apoi, anul viitor, pe vremea asta, voi naviga împins de vînt prin strîmtoarea Magellan, spre Londra, departe, fără ca *el* să-mi mai poată face ceva...

Fujiko vorbea. El o privi. Bandajele erau încă pătate. Ea zăcea chinuită de dureri pe cuvertura matlasată. O slujnică îi făcea vînt cu evantaiul.

— Ea o să-ţi aranjeze totul pînă-n zori, Anjin-san, spuse Mariko. Concubina ta zicea să iei doi cai pentru tine şi un cal pentru bagaje. Un servitor şi o slujnică.

— Un servitor îmi va fi de ajuns.

— Îmi pare rău, slujnica trebuie să meargă ca să te servească. Şi, bineînţeles, un bucătar şi un ajutor de bucătar.

— Nu vor fi şi acolo bucătării pe care noi — eu le-aş putea folosi ?

— O, ba da. Dar, totuşi, va trebui să ai proprii tăi bucătari, Anjin-san. Eşti *hatamōto*.

Ştia că n-avea rost să mai argumenteze.

— Am să las totul în seama ta.

— O, asta-i foarte înţelept din partea ta, Anjin-san, foarte înţelept. Acum trebuie să plec şi să împachetez, te rog scuză-mă.

Mariko plecase fericită. Ei nu stătuseră mult de vorbă, doar atît cît să ştie fiecare că, deşi noaptea magică nu existase niciodată şi deşi despre ea — la fel ca despre cealaltă noapte — n-avea să se mai vorbească niciodată, amîndouă aveau să trăiască în sufletul lor pentru totdeauna.

— Dumneata !

— Dumneata !

— Am fost atît de mîndră cînd am auzit că ea a stat la poartă atîta vreme. Faima ta e uriaşă, Anjin-san.

— Pentru o clipă aproape că uitasem ce-mi spuseseşi. Fără să vreau era gata-gată s-o sărut în faţa lumii.

— *Oh ko*, Anjin-san, asta ar fi fost îngrozitor !

— *Oh ko*, ai dreptate ! Dacă n-ai fi fost tu, aş fi ajuns de ocară, un vierme zvîrcolindu-se în ţărînă.

— În schimb eşti mare şi vestit, iar curajul nimeni nu ţi-l pune la-ndoială. Te-a încîntat vreunul din instrumentele acelea ciudate ?

— O, scumpă doamnă, în ţara mea avem un obicei străvechi : un bărbat nu discută cu o altă doamnă obiceiurile intime ale unei doamne.

— Şi noi avem acelaşi obicei, dar eu te-am întrebat dacă te-a încîntat, nu dacă l-ai folosit. Da, şi noi avem acelaşi obicei. Mă bucur că seara a fost pe placul tău. Şi zîmbi cu drag. E înţelept să fii japonez în Japonia, *neh* ?

— Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru că m-ai învăţat, m-ai călăuzit, mi-ai deschis ochii, spuse el. Pen-

tru că... Avea de gînd să spună pentru că mă iubeşti. În schimb adăugă : Pentru că exişti.

— Eu n-am făcut nimic. Asta eşti tu.

— Îţi mulţumesc pentru tot... şi pentru darul tău.

— Mă bucur că ţi-a plăcut mult.

— Sînt trist că tu nu ai avut nici o plăcere, dar sînt bucuros că ţi s-a poruncit şi ţie să vii la izvoarele alea calde. Dar de ce trebuie să te duci la Osaka ?

— O, nu mi se porunceşte să merg la Osaka. Seniorul Toranaga mă lasă să mă duc. Averea noastră se află acolo, iar eu am nişte necazuri de familie pe care trebuie să le rezolv. De asemeni, fiul meu este acum acolo. Şi, pe deasupra, eu pot să duc mesaje secrete lui Kiritsubo-san şi doamnei Sazuko.

— Asta nu e periculos ? Adu-ţi aminte cuvintele tale : vine războiul şi Ishido e duşmanul nostru. N-a spus şi seniorul Toranaga acelaşi lucru ?

— Da, dar încă nu e război, Anjin-san. Şi samuraii nu se războiesc cu femeile, dacă femeile nu se luptă cu ei.

— Dar tu ? Cum e cu podul peste şanţul cu apă de la Osaka ? N-ai venit cu mine ca să-l înşeli pe Ishido ? El m-ar fi omorît. Şi adu-ţi aminte de sabia ta în lupta de pe navă.

— O, asta a fost doar ca să apăr viaţa seniorului meu şi propria mea viaţă, cînd a fost ameninţată. A fost datoria mea, Anjin-san, nimic mai mult. Nu e nici un pericol pentru mine. Am fost doamnă de onoare a doamnei Yodoko, văduva lui *taikō*, chiar şi a doamnei Ochiba, mama moştenitorului. Am cinstea să le fiu prietenă. Sînt destul de în siguranţă. De asta Toranaga-sama mă lasă să mă duc. Dar pentru tine Osaka nu e un loc sigur, din pricina fugii seniorului Toranaga şi din pricina celor făcute seniorului Ishido. Aşa că tu niciodată nu trebuie să pui piciorul acolo. În Nagasaki vei fi în siguranţă.

— Atunci el a fost de acord că pot să mă duc ?

— Nu. Nu încă. Dar cînd o s-o spună, o să fii în siguranţă. El are putere în Nagasaki.

El voia să-ntrebe : Mai mare decît a iezuiţilor ? În schimb spuse doar atît :

— Am să-l rog pe seniorul Toranaga să-ţi poruncească să mergi pe mare la Osaka. O văzu tremurînd uşor. Ce nu-ţi convine ?

— Nimic, afară... afară doar că marea nu-mi place.

— Ce va porunci el ?

— Nu știu. Dar... O schimbă pe portugheză și pe glumă. Dar pentru sănătatea ta ar trebui s-o luăm cu noi pe Kiku-san, *neh* ? Astă-seară ai s-ajungi iar în Camera ei Stacojie ?

Riseră amîndoi.

— Asta ar fi grozav, deși... Apoi se opri, amintindu-și brusc și foarte clar de privirea lui Omi. Știi, Mariko-san, cînd eram la poartă, sînt sigur că l-am văzut pe Omi-san uitîndu-se la ea într-un chip aparte, așa cum ar privi-o un iubit. Un iubit gelos. N-am știut că ei se iubesc.

— Înțeleg că el e unul din clienții ei, un client preferat, da. Dar de ce trebuie să te preocupe asta ?

— Pentru că a fost o privire foarte ciudată.

— El n-are nici un drept anume asupra ei, Anjin-san. Ea e o curtezană de primă clasă. E liberă să accepte sau să respingă pe oricine.

— Dac-am fi în Europa și eu aș împărți perna cu iubita lui... înțelegi, Mariko-san ?

— Cred că înțeleg, Anjin-san, dar de ce trebuie să te preocupe asta ? Nu ești în Europa, Anjin-san, el n-are nici un drept oficial asupra ei. Dacă ea vrea să te accepte pe tine și pe el, sau chiar să te respingă pe tine ori pe el, ce are a face una cu alta ?

— Eu aș zice că el a fost iubitul ei, așa cum înțelegem noi cuvîntul. Lucrul acesta înseamnă ceva, *neh* ?

— Dar ce are a face cu profesia ei sau cu împărțitul pernei ?

În cele din urmă, el îi mulțumise din nou și nu mai vorbi despre Omi. Dar mintea și inima-i spuneau să se păzească. Nu e atît de simplu cum crezi tu, Mariko-san, chiar și aici. Omi o socotește pe Kiku-san drept ceva mai mult decît o legătură oarecare, chiar dacă ea nu simte la fel. Era bine să fi știut că el a fost iubitul ei. Mai bine să-l am pe Omi prieten decît dușman. S-ar putea ca Mariko să aibă din nou dreptate ? Că la ei împărțitul pernei nu are nimic de-a face cu iubirea ?

Doamne, ajută-mă, sînt tare încurcat. Acum, în parte, aparțin Orientului, dar cel mai mult aparțin Apusului. Trebuie să mă port ca ei și să gîndesc ca ei, ca să rămîn în viață. Multe din obiceiurile lor sînt mult mai bune decît ale noastre, și ești ispitit să dorești să ajungi ca ei

şi, totuşi... casa mea este acolo, peste mări, acolo unde s-au născut străbunii mei, acolo unde trăieşte familia mea, Felicity, Tudor şi Elisabeth, *neh ?*

— Anjin-san ?

— Da, Fujiko-san ?

— Te rog nu-ţi mai face griji pentru bani. Nu suport să te văd îngrijorat. Îmi pare aşa de rău că nu pot să merg cu dumneata la Yedo.

— Curînd ne vedem la Yedo, *neh ?*

— Doctorul zice că mă vindec bine şi mama lui Omi crede la fel.

— Cînd doctor aici ?

— La apusul soarelui. Îmi pare rău că nu pot pleca cu dumneata mîine. Te rog să mă ierţi.

El se întrebă din nou despre datoria pe care o avea faţă de concubina sa. Apoi puse acest gînd înapoi în cămăruţa lui, în timp ce altul nou dădu năvală. Cercetă această idee şi o găsi foarte bună. Şi grabnică.

— Plec acum, întorc curînd. Te odihneşti. Înţelegi ?

— Da. Te rog, iartă-mă că nu mă ridic şi pentru... îmi pare rău.

El o părăsi şi se duse în camera lui. Scoase un pistol din ascunzătoare, verifică încărcătura şi-l băgă sub chimonou. Apoi plecă singur spre casa lui Omi. Omi nu era acolo. Midori îl întîmpină, îi oferi ceai, dar el refuză politicos. Ea-şi ţinea în braţe copilul de doi ani. Spuse că Omi avea să se-ntoarcă curînd. N-ar vrea Anjin-san să aştepte ? Părea stînjenită, deşi politicoasă şi atentă. Din nou el refuză şi-i mulţumi, spunînd c-avea să se-ntoarcă mai tîrziu, apoi coborî spre casa lui.

Sătenii deja curăţiseră locul, pregătindu-se să reclădească totul. Nimic nu fusese salvat de la foc, în afară de vasele de gătit. Fujiko n-a vrut sub nici un chip să-i spună preţul reconstrucţiei. „E foarte ieftin", îi spusese ea. „Te rog, nu-ţi face griji."

— *Karma,* Anjin-san, spuse unul din săteni.

— Da.

— Ce-aţi putea face ? Nu vă-ngrijoraţi, casa Domniei voastre o să fie-n curînd gata şi mai bună decît înainte.

Blackthorne îl văzu pe Omi urcînd dealul, încordat şi încruntat. Se îndreptă spre el. Cînd Omi-l zări, păru să-şi mai domolească furia.

— A, Anjin-san, spuse el prietenos. Am auzit că şi dumneata pleci mîine în zori cu Toranaga-sama. Foarte bine, putem călători împreună.

În ciuda prieteniei aparente a lui Omi, Blackthorne era foarte prudent.

— Ascultă, Omi-san, acum eu merg acolo. Arătă spre platou. Te rog, vii cu mine, da ?

— Azi nu e nici o instrucţie.

— Înţeleg. Te rog, mergi cu mine, da ?

Omi văzu că mîna lui Blackthorne era pe mînerul sabiei de ucidere, aşa cum se ţinea de obicei. Apoi ochiu-i perspicace observă umflătura de sub eşarfă şi-şi dădu seama imediat, din forma abia conturată, că acolo era ascuns un pistol.

— Un bărbat căruia i se permit cele două săbii ar trebui să ştie să le folosească, nu numai să le poarte, *neh* ? spuse el cu o voce slabă.

— Poftim ? Nu înţeleg.

Omi îi spuse din nou, mai simplu.

— A, înţeleg. Da, ar fi mai bine.

— Da. Seniorul Yabu a spus că — acum că eşti samurai — ar trebui să-ncepi să înveţi o mulţime de lucruri pe care noi le socotim de la sine înţelese. Ce să faci ca secundant la un *seppuku,* de exemplu, chiar să te pregăteşti pentru propriul tău *seppuku,* aşa cum sîntem noi obligaţi să facem. Da, Anjin-san, ar trebui să-nveţi să mînuieşti săbiile. E foarte necesar pentru un samurai să ştie cum să folosească şi cum să-şi onoreze sabia, *neh* ?

Blackthorne nu înţelese jumătate din cuvinte, dar pricepu ce spunea Omi. Cel puţin, se corectă el neliniştit, ştiu ce spune în mare.

— Da. Adevărat. Important, îi spuse el. Te rog, într-o zi tu înveţi la mine, iartă-mă, mă înveţi, poate ? Te rog, da ? Eu onorat.

— Da, mi-ar face plăcere să te-nvăţ, Anjin-san.

Pe Blackthorne îl apucă turbarea la ameninţarea din vocea lui Omi. Fii atent, se mustră singur. Nu începe s-o iei razna.

— Mulţumesc. Acum mergem acolo, te rog ? Puţin timp. Vii ? Da ?

— Foarte bine, Anjin-san. Dar vom merge călare. Mă-ntorc îndată.

Omi o porni la deal spre propria lui curte.

Blackthorne porunci unui servitor să-i pună șaua pe cal și încălecă stîngaci de pe partea dreaptă, cum se obișnuia în Japonia și China. Să nu crezi c-o să iasă ceva dacă-l lași să te învețe mînuirea sabiei, își spuse împingînd ușor cu mîna dreaptă pistolul ascuns, ca să fie mai în siguranță, căldura lui plăcută liniștindu-l. Această încredere dispăru cînd Omi apăru din nou. Cu el erau patru samurai călări.

Porniră cu toții într-un galop mărunt pe drumul plin de hîrtoape, în sus, spre platou. Trecură pe lîngă multe companii de samurai în marș forțat, înarmați, sub comanda ofițerilor lor, cu flamuri fluturînd în suliițe. Cînd ajunseră în vîrful dealului văzură că tot regimentul de muschete era aliniat în ordine de marș, în fața taberei, fiecare bărbat stînd lîngă calul lui echipat de război. Un convoi de aprovizionare se afla în ariergardă, Yabu, Naga și ofițerii lor în avangardă. Atunci începu să plouă cu găleata.

— Toate trupele pleacă ? întrebă Blackthorne neliniștit, strunindu-și calul.

— Da.

— Merg la așezarea cu izvoare calde cu Toranaga-sama, Omi-san ?

— Nu știu.

Instinctul de supraviețuire îl avertiză pe Blackthorne să nu mai pună alte întrebări, dar la una tot avea nevoie de un răspuns.

— Și Buntaro ? întrebă el cu indiferență. Vine cu noi mîine, Omi-san ?

— Nu. El deja a plecat. În dimineața asta, cînd ai plecat de la Casa de Ceai, el era în piață. Nu l-ai văzut lîngă Casa de Ceai ?

Blackthorne nu putea citi nimic potrivnic pe fața lui Omi.

— Nu. Nu văzut, îmi pare rău. Și el merge la așezarea cu izvoare calde ?

— Cred că da. Nu sînt sigur. Ploaia șiroia de pe pălăria conică a lui Omi, legată sub bărbie. Ochii aproape că nu i se zăreau. Acum spune-mi, de ce-ai vrut să vin cu tine aici ?

— Arăt loc, așa cum am zis. Înainte ca Omi să mai poată spune ceva, Blackthorne dădu pinteni calului. Cu foarte ascuțitul lui simț de orientare pe mare, ochi cu

precizie locul din memorie și o porni iute chiar spre punctul de deasupra malului spart. Descălecă și-i făcu semn lui Omi. Te rog.

— Ce e ?

Vocea lui Omi era iritată.

— Te rog aici, Omi-san. Singur.

Omi făcu semn gărzilor să se îndepărteze și dădu pinteni calului pînă ajunse lîngă Blackthorne, privindu-l de sus, din șa.

— *Nan desu ka* ? întrebă el, mîna strîngîndu-i-se parcă pe sabie.

— Acest loc Toranaga-sama... Lui Blackthorne nu-i veneau în minte cuvintele, așa că explică în parte prin semne. Înțelegi ?

— Aici l-ai scos din pămînt, *neh* ? Așa ?

Blackthorne se uită la el, apoi își coborî anume privirile spre sabie și din nou își ridică ochii spre el, fără să mai spună nimic. Își șterse ploaia de pe față.

— *Nan desu ka* ? repetă Omi și mai iritat.

Totuși Blackthorne nu răspunse. Omi se holbă în jos spre surpătură și din nou spre Blackthorne. Apoi ochii i se luminară.

— *Ah, so desu ! Wakarimasu !* Omi gîndi un moment apoi strigă spre una din străji : Adu-l pe Mura aici imediat. Cu douăzeci de samurai și lopeți !

Samuraiul plecă în galop. Omi îi trimise pe ceilalți înapoi în sat, apoi descălecă și veni lîngă Blackthorne.

— Da, Anjin-san, spuse el, ăsta a fost un gînd foarte bun. O idee bună.

— Idee ? Ce idee ? întrebă Blackthorne făcînd pe prostul. Doar arătat locul, gîndește, tu vrut știi locul, *neh* ? Îmi pare rău, nu înțeleg.

Omi spuse :

— Toranaga-sama și-a pierdut săbiile aici. Săbii de foarte mare preț. El va fi fericit să le aibă înapoi. Foarte fericit, *neh* ?

— *Ah so !* Nu ideea mea, Omi-san, spuse Blackthorne. Omi-san idee.

— Bineînțeles. Mulțumesc, Anjin-san. Ești un prieten bun și-ți merge mintea iute. Ar fi trebuit eu însumi să mă gîndesc la asta. Da, ești un prieten bun și noi toți vom avea nevoie de prieteni în următoarele cîteva luni. Va fi curînd război, că-l vrem sau nu.

— Poftim ? Îmi pare rău. Nu înţeleg, vorbeşti prea repede. Te rog, iartă-mă.

— Mă bucur că sîntem prieteni, tu şi cu mine. Înţelegi ?

— *Hai.* Tu zis război ? Război acum ?

— Curînd. Ce putem noi să facem ? Nimic. Nu fi îngrijorat, Toranaga-sama îi va înfrînge pe Ishido şi pe trădătorii lui. Ăsta-i adevărul, înţelegi ? Nici o grijă, *neh* ?

— Înţeleg. Eu plec acum casa mea. E-n ordine ?

— Da. Ne vedem în zori. Din nou, îţi mulţumesc.

Blackthorne dădu din cap, dar nu plecă.

— Ea e drăguţă, *neh* ?

— Poftim ?

— Kiku-san.

Blackthorne stătea cu picioarele uşor depărtate şi se legăna, gata să sară înapoi, să scoată pistolul, să ochească şi să tragă. Îşi aminti limpede iuţeala de necrezut şi uşurinţa cu care Omi îl decapitase pe acel sătean, în urmă cu atîta vreme, aşa că era pregătit cît se putea de bine. Se gîndi că, pentru a scăpa teafăr, singura cale era să vorbească mai departe despre Kiku. Omi n-ar face-o niciodată, socotind asemenea purtare de neconceput. Ruşinat de propria sa slăbiciune, şi-ar încuia gelozia atît de nejaponeză undeva, într-o cămăruţă foarte ascunsă a inimii. Fiindu-i străină şi umilitoare, această gelozie putea să mocnească mult timp pînă să explodeze orbeşte şi cu ferocitate, tocmai atunci cînd te aşteptai mai puţin.

— Kiku-san ? spuse Omi.

— *Hai.* Blackthorne vedea că Omi era tulburat. Chiar şi aşa, era bucuros că el alesese timpul şi locul. E drăguţă, *neh* ?

— Drăguţă ?

— *Hai.*

Ploaia se înteţi. Stropii grei împroşcau noroiul. Caii tremurau neliniştiţi. Amîndoi bărbaţii erau uzi leoarcă, dar ploaia era caldă şi se scurgea de pe ei.

— Da, spuse Omi. Kiku-san e foarte drăguţă, şi urmă un torent de cuvinte pe care Blackthorne nu le înţelese.

— Cuvintele nu destule acum, Omi-san, nu destule pentru vorbit clar acum, spuse Blackthorne. Mai tîrziu, da. Nu acum. Înţelegi ?

Omi părea că n-aude. Apoi spuse :

— E destul timp, Anjin-san, destul timp ca să vorbim despre ea, despre tine, despre mine şi despre *karma*. Dar şi eu zic, acum nu e timpul, *neh* ?

— Cred înţeleg. Da. Ieri nu ştiut Omi-san şi Kiku-san buni prieteni, spuse el întetind atacul.

— Ea nu e proprietatea mea.

— Acum ştiu tu şi ea foarte prieteni. Acum...

— Acum pleacă. Problema asta e închisă. Femeia nu e nimic. Nimic.

Încăpăţînat, Blackthorne rămase unde se afla.

— Data viitoare eu...

— Discuţia asta e încheiată ! N-ai auzit ? Încheiată !

— *Iyé ! Iyé*, pentru Dumnezeu !

Omi îşi duse mîna la sabie. Blackthorne făcu doi paşi înapoi, fără să-şi dea seama. Dar Omi nu-şi trase sabia şi Blackthorne nu-şi scoase pistolul. Amîndoi bărbaţii erau pregătiţi, deşi nici unul nu voia să-nceapă.

— Ce vrei să spui, Anjin-san ?

— Data viitoare, întîi întreb despre Kiku-san. Dacă Omi-san spune da, da. Dacă nu, nu ! Înţelegi ? Ca între prieteni, *neh* ?

Omi slăbi uşor mîna de pe sabie.

— Îţi repet, ea nu e proprietatea mea. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat locul acesta, Anjin-san. La revedere.

— Prieten ?

— Bineînţeles.

Omi se-ndreptă spre calul lui Blackthorne şi-l ţinu de căpăstru. Blackthorne se urcă bălăngănindu-se în şa. Privi în jos spre Omi. Ştia că, dacă ar fi avut cum să scape, i-ar fi zburat capul samuraiului chiar acum. Asta ar fi fost cea mai sigură cale pentru el.

— La revedere, Omi-san, şi mulţumesc.

— La revedere, Anjin-san.

Omi îl privi pe Blackthorne îndepărtîndu-se şi nu se întoarse cu spatele pînă ce el nu trecu dealul. Însemnă cu nişte pietre locul exact din spărtura malului şi apoi, tulburat, se aşeză pe vine în aşteptare, fără să bage în seamă ploaia care turna.

Curînd Mura şi ţăranii sosiră, plini de noroi.

— Mura, Toranaga-sama a căzut la cutremur în acest loc. Săbiile lui sînt îngropate aici. Să mi le aduci înainte de apusul soarelui.

— Da, Omi-sama.

— Dacă ai fi avut ceva minte și dacă-ți dădeai cît de cît silința față de mine, seniorul tău, ai fi făcut-o deja.

— Vă rog să-mi iertați prostia.

Omi urcă în șa și plecă. Ei îi aruncară o privire fugară apoi se răspîndiră în cerc în jurul pietrelor și începură să sape.

Mura coborî vocea.

— Uo, ai să pleci cu convoiul de bagaje.

— Da, Mura-san. Dar cum ?

— Am să te ofer lui Anjin-san. El n-o să bage de seamă.

— Dar concubina lui, *oh ko*, o s-o facă, răspunse Uo în șoaptă.

— Nu merge cu el. Aud că arsurile ei sînt rele de tot. Ea o să se ducă la Yedo mai tîrziu, cu nava. Știi ce ai de făcut ?

— Să-l caut în secret pe sfîntul părinte și să răspund la orice întrebare.

— Da. Mura se liniști și începu să vorbească normal. Uo, poți să pleci cu Anjin-san, el o să plătească bine. Fă-te folositor, dar nu prea, pentru că altfel are să te ia tot drumul pînă la Yedo.

Uo rîse.

— Ehei, am auzit că Yedo e atît de bogat, că toți își fac nevoile în țucale de argint, chiar și cei din *eta*. Și femeile au pielea ca spuma mării și n-au păr jos deloc.

— E adevărat, Mura-san ? întrebă un alt sătean.

— Cînd am fost acolo prima dată, Yedo nu era decît un cătun împuțit de pescari, n-atingea nici pe departe Anjiro, le spuse Mura fără să se oprească din săpat. Asta a fost cînd cu Toranaga-sama, cînd îi hăituiam cu toții pe cei din clanul lui Beppu. Am luat mai mult de trei mii de capete. Cît despre părul de jos, toate femeile pe care le-am cunoscut îl aveau, afară de una din Coreea, dar ea spunea că-l smulsese fir cu fir.

— Ce nu fac unele femei ca să ne ademenească, nu ? spuse cineva.

— Da, dar mie mi-ar plăcea să văd una de-asta, spuse Ninjin cu gura-i știrbă. Da, mi-ar plăcea să văd o Poartă de Jad fără tufiș.

— Pun rămășag pe-o barcă plină cu pește că doare nu glumă să smulgi părul ăla.

Uo fluieră.

— Cînd am să fiu *kami*, am de gînd să-mi iau drept lăcaș Pavilionul Ceresc al lui Kiku-san ! Se spune că-l are din naștere parfumat și fără păr !

Printre rîsete, Uo întrebă :

— Mura-san, a fost ceva deosebit să cucerești o Poartă de Jad fără tufiș ?

— A fost, și încă cum ! Întîi că ești mai aproape și, fiind mai aproape, e cu totul altceva, *neh ?* Așa am aflat că e mai bine pentru fete să-și smulgă tufișul, măcar că unele sînt superstițioase iar altele se plîng de mîncărime. Tu ești mai aproape de ea, și ea de tine. Or apropierea face ca totul să fie altfel, *neh ?*

Ei rîseră și se așternură pe săpat. Groapa creștea sub ploaie.

— Pun rămășag că azi-noapte Anjin-san a fost din cale afară de aproape de vreme ce ea a stat atîta vreme la poartă de dimineață ! Ehei, ce n-aș fi dat să fiu eu în locul lui !

Uo își șterse sudoarea de pe frunte. Ca toți ceilalți, purta doar fîșia de pînză din brîu, o pălărie conică de bambus și era desculț.

— Ehei ! Uo, eu am fost acolo în piață și am văzut totul. I-am văzut zîmbetul și am simțit cum mă furnică pînă-n tălpi.

— Da, spuse un altul. Trebuie să recunosc că numai cu zîmbetul și m-a băgat în boală.

— Dar tu nu ești nici la degetul cel mic al lui Anjin-san, nu, Mura-san ? Uo chicoti. Haide, te rog, mai spune-ne o dată povestea.

Fericit, Mura le făcu pe plac și le povesti despre prima noapte și despre casa de baie. De-atîtea ori spusă, povestea lui căpătase tot mai multe înfloriturî, dar nici unul din ei nu dădea vreo importanță.

— Cine s-ar fi gîndit vreodată că străinul barbar are s-ajungă din groapă în paradis ? Mura se sprijini o clipă în lopată, ca să-și tragă sufletul. N-aș fi crezut-o niciodată, e ca un basm de demult. *Karma, neh ?*

— Poate că, într-o altă viață, el a fost unul de-ai noștri și s-a reîntors cu aceeași minte, dar cu o piele diferită.

Ninjin încuviință din cap :

— Se poate. Tot ce se poate, pentru că, din ce-a spus sfîntul părinte, eu am crezut că el trebuia de mult să ardă în focul iadului. N-a spus părintele că o să arunce un bles-

tem anume asupra lui ? Eu, cu urechile mele, l-am auzit cerînd răzbunare chiar marelui *kami* Isus împotriva lui Anjin-san şi, *oh ko*, chiar şi pe mine m-au trecut toate spaimele. Îşi făcu semnul crucii şi ceilalţi abia dacă băgară de seamă. Dar, dacă mă-ntrebaţi, Dumnezeu îşi pedepseşte duşmanii într-un fel tare sucit.

Uo spuse :

— După cum bine ştiţi, eu nu sînt creştin, dar mie Anjin-san îmi pare un om bun şi, vă rog să mă iertaţi, chiar mai bun decît părintele creştin, care pute, blestemă şi bagă groaza în toată lumea. Şi el a fost bun cu noi, *neh* ? Se poartă bine cu oamenii lui, unii spun că e prietenul seniorului Toranaga, trebuie să fie, cu toate favorurile de care se bucură, *neh* ? Şi nu uitaţi că Kiku-san l-a onorat cu Lăcaşul ei de Aur.

— Chiar că de aur. Am auzit că noaptea l-a costat cinci *kobani !*

— Cincisprezece *koku* pentru o noapte ? bolborosi Ninjin. Ehei, ce norocos e Anjin-san ! *Karma* lui e grozavă pentru un duşman al lui Dumnezeu Tatăl, al Fiului şi al Sfintei Fecioare.

Mura spuse :

— El a plătit un *koban* — trei *koku*. Dar, dacă credeţi că asta e mult... Se opri şi privi în jur conspirativ ca să se asigure că nu era nimeni să tragă cu urechea, deşi ştia, bineînţeles, că pe ploaia asta n-avea cum să fie cineva. Şi chiar dacă era, ce conta ?

Toţi se opriră şi veniră mai aproape.

— Da, Mura-san ?

— Acum mi-a ajuns la urechi, în mare secret, că ea o să fie concubina seniorului Toranaga. În dimineaţa asta el i-a cumpărat contractul. *Trei mii de koku.*

Era o cifră ce te băga în sperieţi, însemnînd mai mult decît cîştiga tot satul lor, în peşte şi orez, în douăzeci de ani. Dacă asta era cu putinţă, respectul lor faţă de ea crescu. Şi faţă de Anjin-san, care era, ca atare, ultimul om de pe faţa pămîntului care se bucurase de ea în calitate de curtezană de prim rang.

— Ehei ! murmură Uo, abia putînd să vorbească. Aşa de mulţi bani... nu ştiu ce-mi vine să fac.

— Nu faci nimic, spuse Mura laconic. Sapă. Hai să găsim săbiile.

Ei îi dădură ascultare, fiecare pierdut în gîndurile lui. Groapa se adîncea văzînd cu ochii.

Curînd Ninjin, frămîntat de griji, nu se mai putu stăpîni şi se opri din săpat.

— Mura-san, rogu-te iartă-mă, dar ce-ai hotărît cu noile taxe ? întrebă el.

Ceilalţi se opriră. Mura continuă să sape în felul lui, mărunt, metodic.

— Ce e de hotărît ? Yabu-sama spune să plătim, aşa că plătim, *neh* ?

— Dar Toranaga-sama a scăzut taxele la patru părţi din zece şi acum el e seniorul nostru.

— Adevărat, dar seniorului Yabu i s-a dat înapoi Izu — precum şi Suruga şi Totomi — şi a fost făcut iar stăpîn, deci cine e seniorul nostru ?

— Toranaga-sama. Cu siguranţă, Mura-san, Tora...

— Ai de gînd să i te plîngi lui, Ninjin ? Ei ? Trezeşte-te, Yabu-sama e stăpîn, aşa cum a fost întotdeauna. Nimic nu s-a schimbat. Şi, dacă el urcă taxele, noi plătim taxe mai mari. Gata !

— Dar asta o să ne ia toate proviziile pentru iarnă. Toate. Vocea lui Ninjin era un scîncet înfuriat, dar toţi ştiau că era adevărat ce spunea. Chiar şi cu orezul pe care l-am furat...

— Orezul pe care l-am economisit, şuieră Uo la el, punîndu-l la punct.

— Chiar şi cu ăsta, n-o să fie destul ca să trecem iarna. Va trebui să vindem o barcă sau două...

— Nu vindem nici o barcă, spuse Mura. Îşi vîrî lopata în noroi, îşi şterse sudoarea, ce-i intra în ochi, şi-şi legă mai bine şnurul de la pălărie. Apoi începu să sape. Lucrează, Ninjin. Asta o să-ţi mute gîndurile de la ziua de mîine.

— Cum o să răzbim la iarnă, Mura-san ?

— Mai avem încă vara de trecut.

— Da, încuviinţă Ninjin cu amărăciune. Am plătit dinainte taxele pe doi ani şi mai bine şi tot nu e de ajuns.

— *Karma,* Ninjin, spuse Uo.

— Vine războiul. Poate o să avem un alt stăpîn care va fi mai cinstit, *neh* ? zise altul.

— Nu poate fi mai rău, mai rău nu există.

— Nu puneţi rămăşag pe asta, le spuse Mura tuturor. Sînteţi în viaţă, foarte curînd puteţi să fiţi morţi, şi-atunci

gata și cu Lăcașurile de Aur, cu sau fără păduri. Lopata lui lovi o piatră și el se opri. Uo, bătrîne, dă-mi o mînă de ajutor.

Amîndoi scoaseră piatra din noroi. Uo șopti neliniștit :

— Mura-san, ce fac dacă sfîntul părinte mă-ntreabă de arme ?

— Îi spui. Și-i zici că sîntem gata, că tot Anjiro e gata.

Capitolul 42

Au ajuns la Yokosé pe la prînz. Buntaro îl oprise deja din drum pe Zataki seara trecută și-l întîmpinase cu mare fast, așa cum poruncise Toranaga.

— I-am cerut să-și așeze tabăra în afara satului, spre nord, Alteță, pînă să se poată pregăti locul de întîlnire, spuse Buntaro. Întîlnirea oficială urmează să aibă loc aici, în după-amiaza asta, dacă vă convine. Adăugă sobru : M-am gîndit că Ora Caprei ar fi potrivită.

— Bine.

— El voia să vă vadă diseară, dar n-am fost de acord. I-am spus că ați fi „onorat" să-l întîlniți azi sau mîine, oricînd ar dori, dar nu după ce se lasă întunericul.

Toranaga mormăi o aprobare, dar încă nu descălecă de pe calu-i numai spume. Purta platoșă, coif și o armură ușoară din bambus, la fel ca escorta sa, care era tot atît de plină de noroi din pricina drumului. Își aruncă din nou ochii roată, foarte atent. Luminișul fusese bine ales, fără nici o posibilitate de ambuscadă. Nu se aflau nici pomi, nici case în apropiere, unde să se poată ascunde arcași sau pușcași. Numai la răsărit de sat era un platou ceva mai înalt. Nordul, vestul și sudul erau străjuite de sat și de podul de lemn peste rîul ce curgea năvalnic. Aici, în defileu, apa făcea vîrtejuri și era plină de pietre. Către răsărit, în spatele lui și al călăreților săi asudați și îngrijorați, drumul urca pieptiș prin trecătoare către vîrful ascuns în ceață, aflat la cinci *ri* mai departe. Munții dominau totul în jur, mulți erau vulcanici și mai toți cu vîrfurile dormind în nori. În mijlocul luminișului, pe piloni joși, fusese special amenajată o platformă de douăsprezece *tatami*. Deasupra ei se înălța un umbrar de papură. Măiestria execuției nu lăsa să se vadă graba lucrului.

Două perne din brocart stăteau una în fața celeilalte pe *tatami*.

— Am oameni acolo, acolo și-acolo, continuă Buntaro, arătînd cu arcul spre toate înălțimile din jur. Se poate vedea pe o întindere de mulți ri în toate direcțiile, Alteță. Pozițiile de apărare sînt bune — podul și satul sînt bine străjuite. Către răsărit retragerea vă e asigurată de și mai mulți oameni. Bineînțeles, podul e împînzit de santinele și am lăsat o „gardă de onoare" de o sută de oameni la tabăra lui.

— Acum seniorul Zataki e-acolo ?

— Nu, Alteță. Pentru el și suita lui am ales un han la marginea satului, spre nord, demn de rangul lui și l-am invitat să se bucure de băile de-acolo. Hanul acela e izolat și păzit. I-am dat să-nțeleagă că o să mergeți la Băile Shujenzi și el o să fie invitatul Înălțimii voastre. Buntaro arătă spre un han bine îngrijit, cu un singur cat, de la marginea luminișului, care dădea cu fața spre o priveliște minunată, lîngă un izvor cald, ce ieșea clocotind dintr-o stîncă și se vărsa într-o baie naturală. Hanul acela e al Vostru, Alteță. În fața hanului era un grup de bărbați, toți în genunchi, nemișcați și cu capetele plecate în direcția lor. Ei sînt bătrînii satului și căpetenia lor. N-am știut dacă doriți să-i vedeți imediat.

— Mai tîrziu.

Calul lui Toranaga necheză obosit și-și agita capul în toate părțile, zornăindu-și căpăstrul. El îl mîngîie și, mulțumit acum de siguranța locului, făcu semn oamenilor săi și descălecă. Unul din samuraii lui Buntaro îi prinse dîrlogii ; samuraiul, ca și Buntaro și toți ceilalți, era în zale, înarmat și gata de luptă.

Toranaga se întinse mulțumit, făcu cîteva mișcări ca să-și dezmorțească picioarele și spatele. Străbătuse tot drumul de la Anjiro în marș forțat și se oprise doar ca să schimbe caii. Restul convoiului de bagaje — palanchine și purtători — era sub comanda lui Omi și se afla încă mult în urmă, pe drumul ce cobora din creastă. Drumul din Anjiro șerpuise de-a lungul coastei, apoi se bifurcase. Ei o apucaseră spre apus, îndepărtîndu-se de mare, și urcaseră în ritm susținut prin păduri cu vegetație bogată și pline de vînat. Muntele Ômura în dreapta și vîrfurile lanțului vulcanic Amagi, ce atingea aproape cinci mii de picioare, în stînga. Drumul îl înveselise deoarece

făcea, în sfîrşit, puţină mişcare ! Parte din călătorie fusese printr-un ţinut atît de bun pentru vînatul cu şoimi, încît îşi promisese că va veni într-o zi să vîneze prin tot Izu.

— Bine. Da, foarte bine, spuse el în zarva oamenilor ce descălecau, sporovăiau şi se împrăştiau care încotro. Ai procedat bine.

— Dacă vreţi să-mi faceţi o mare favoare, Alteţă, vă rog să-mi permiteţi să termin cu Zataki şi oamenii lui imediat.

— Te-a insultat ?

— Nu, dimpotrivă, purtările lui au fost demne de un curtean, dar steagul sub care călătoreşte e o trădare faţă de Înălţimea ta.

— Ai răbdare. Cît de des trebuie să-ţi spun ? zise Toranaga dojenitor.

— Mi-e teamă că prea des, Alteţă, răspunse Buntaro morocănos. Vă rog să mă iertaţi.

— Cîndva ţi-era prieten.

— Cîndva vă era aliat.

— El ţi-a salvat viaţa la Odawara.

— Eram de aceeaşi parte la Odawara, spuse Buntaro posomorît, apoi izbucni : Cum poate să facă asta, Alteţă ? Propriul vostru frate ! Nu l-aţi copleşit cu onoruri, n-aţi luptat toată viaţa de aceeaşi parte ?

— Oamenii se schimbă. Toranaga îşi concentră toată atenţia asupra platformei. Fusese împodobită cu perdele fine de mătase, ce atîrnau de grinzile de deasupra. Canafi din brocart, ce se asortau cu pernele, alcătuiau o friză plăcută, şi alţii, mai mari, împodobeau cei patru stîlpi de colţ. E mult prea bogată şi dă întîlnirii o importanţă prea mare, spuse el. Făceţi-o simplă. Scoateţi perdelele, toţi canafii şi pernele, şi daţi-le înapoi negustorilor şi, dacă ei nu vor să-i înapoieze intendentului banii, spuneţi-i să le vîndă. Aduceţi patru perne — nu, două — simple, umplute cu paie.

— Da, Alteţă.

Privirea lui Toranaga se opri asupra izvorului şi paşii lui o porniră într-acolo. Apa sulfuroasă şi aburindă şopotea ieşind dintr-o crăpătură din stîncă. Trupu-i tînjea după o baie.

— Şi creştinul ? întrebă el.

— Alteţă ?

— Tsukku-san, preotul creştin ?

— O, el ! E undeva, în sat, dar de cealaltă parte a podului. Nu poate veni aici fără îngăduința Voastră. De ce ? E important ? El a zis ceva, despre cît de onorat ar fi dacă l-ați primi cînd vă convine. Doriți să vină acum ?

— Era singur ?

Buntaro își țuguie buzele cu dispreț.

— Nu, are o escortă de douăzeci de ciraci, toți cu tonsură ca el. Toți sînt bărbați din Kyushu, Alteță, de viță nobilă și samurai. Au venit toți călări, dar fără arme. I-am controlat cu de-amănuntul.

— Și pe el ?

— Bineînțeles și pe el, pe el mai mult ca pe oricare. Printre bagajele lui erau patru porumbei călători. I-am confiscat.

— Bun. Lichidează-i. Vreun nebun a făcut-o din greșeală, îmi pare rău, știi tu ce să zici, *neh* ?

— Înțeleg. Doriți să trimit după el acum ?

— Mai tîrziu. Am să-l văd mai tîrziu.

Buntaro se încruntă.

— N-am făcut bine că l-am controlat ?

Toranaga clătină din cap și, absent, își întoarse privirile spre creastă, pierdut în gînduri. Apoi spuse :

— Trimite cîțiva oameni de încredere să supravegheze regimentul de muschete.

— Am făcut-o deja, Alteță. Fața lui Buntaro se lumină de un zîmbet de satisfacție. Și-n garda personală a seniorului Yabu sînt cîteva iscoade de-ale noastre. El n-o să poată face nici o mișcare fără să nu i-o știți, dacă asta doriți.

— Bine.

Capul convoiului de bagaje, încă foarte departe, apăru la o cotitură pe drumul în meandre. Toranaga zări cele trei palanchine, Omi era călare, în frunte, așa cum i se poruncise, Anjin-san alături, călărind și el cu ușurință. Se întoarse cu spatele spre ei.

— Pe soția ta am adus-o cu mine.

— Da, Alteță.

— Ea mi-a cerut încuviințare să meargă la Osaka.

Buntaro se holbă spre el, dar nu spuse nimic. Apoi privi cu coada ochiului spre figurile ce-abia se distingeau.

— I-am dat-o doar dacă, bineînțeles, și tu ești de acord.

— Orice spuneți, Alteță, aprob și eu, zise Buntaro.

— Pot s-o las să plece pe uscat, din Mishima, sau poate să-l însoţească pe Anjin-san la Yedo şi de acolo să pornească pe mare la Osaka. Anjin-san a fost de acord să-şi ia răspunderea în privinţa ei, dacă tu te învoieşti.

— Ar fi mai în siguranţă pe mare.

Buntaro mocnea.

— Totul depinde de mesajul seniorului Zataki. Dacă Ishido mi-a declarat oficial război, atunci, bineînţeles, trebuie să-i interzic. Dacă nu, soţia ta poate să plece mîine sau poimîine, dacă eşti de acord.

— Orice hotărîţi, eu sînt de acord.

— În după-amiaza asta îţi predai toate îndatoririle lui Naga. E un moment potrivit ca tu şi soţia ta să vă împăcaţi.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, trebuie să stau cu oamenii mei. Vă rog să mă lăsaţi cu oamenii mei. Pînă cînd plecaţi şi sînteţi în siguranţă.

— În seara asta îţi predai îndatoririle fiului meu. Tu şi soţia ta sînteţi oaspeţii mei la cină. O să staţi la han. Trebuie să faceţi pace între voi.

Buntaro stătea cu ochii pironiţi în pămînt, apoi spuse şi mai împietrit :

— Da, Alteţă.

— Ţi se porunceşte să încerci să te împaci, spuse Toranaga. Avea de gînd să adauge : „O pace onorabilă e mai bună decît războiul, *neh ?*" Dar asta nu era adevărat şi putea stîrni o controversă filozofică, iar el era obosit şi nu voia o discuţie în contradictoriu, ci doar o baie şi odihnă. Acum adu-l pe starostele satului !

Căpetenia şi bătrînii nu mai ştiau ce să mai facă în graba lor ca să i se închine, urîndu-i bun venit în fel şi chip. Toranaga le spuse, fără ocolişuri, că spera ca nota de plată pe care au s-o prezinte intendentului său la plecare avea să fie, bineînţeles, corectă şi convenabilă.

— *Neh ?*

— *Hai,* spuseră ei în cor, umil, binecuvîntînd zeii pentru norocul lor neaşteptat şi cîştigurile grase pe care această vizită avea să le aducă.

Cu şi mai multe plecăciuni şi vorbe măgulitoare, spunînd cît de mîndri şi onoraţi erau că li se permitea să-l slujească pe cel mai mare *daimyo* din împărăţie, energicul şi bătrînul staroste îl conduse la han.

Toranaga îl inspectă în întregime, printre pîlcurile de slujnice de toate vîrstele, crema satului, care se înclinau şi zîmbeau. Erau zece camere, în jurul unei grădini de ne-

descris, o căsuță de ceai în mijloc, bucătăriile în spate și, spre apus, cuibărită-ntre stînci, o casă spațioasă de baie, alimentată direct din izvoarele naturale. Tot hanul era împrejmuit cu un gard îngrijit — o potecă acoperită ducea spre baie — și era ușor de apărat.

— N-am nevoie de tot hanul, Buntaro-san, spuse el cînd se aflau iar în verandă. Trei camere vor fi de-ajuns : una pentru mine, una pentru Anjin-san și una pentru femei. Tu o iei pe a patra. N-ai de ce să plătești restul.

— Intendentul zice că a făcut un aranjament foarte bun pentru tot hanul, Alteță, la mai puțin de jumătate de preț. Eu l-am aprobat pentru siguranța Voastră.

— Foarte bine, încuviință Toranaga, fără tragere de inimă. Dar vreau să văd nota de plată înainte de plecare. N-avem de ce să risipim banii. Mai bine ai umple camerele cu străji, patru în fiecare.

— Da, Alteță.

Buntaro se hotărîse deja să facă asta. Îl privi pe Toranaga cum se îndrepta cu pași mari spre camera lui, din aripa de răsărit, însoțit de două gărzi personale și înconjurat de patru din cele mai frumoase slujnice. Posomorît, se întreba ce femei aveau nevoie de cameră ? Fujiko ? N-are importanță, gîndi obosit, o să aflu destul de curînd.

O slujnică trecu pe lîngă el. Îi zîmbi radioasă și el îi răspunse mecanic la zîmbet. Era tînără, drăguță, cu pielea catifelată. Împărțise perna cu ea noaptea trecută, dar lui nu-i făcuse plăcere și, deși ea era iscusită, focoasă și bine instruită, pofta lui dispăruse curînd și nu mai simțise absolut nici o dorință pentru ea. În cele din urmă, de dragul bunelor maniere, el se prefăcuse că e-n culmea extazului, așa cum se prefăcuse și ea, apoi tînăra îl lăsase singur.

Frămîntîndu-și creierii, ieși din curte să scruteze drumul.

De ce Osaka ?

* * *

La Ora Caprei santinelele de pe pod se dădură la o parte. Alaiul începu să treacă. Mai întîi veneau crainicii, purtînd steagurile împodobite cu însemnele atotputernice ale regenților, urma apoi palanchinul bogat și, în sfîrșit, mai multe străji.

Sătenii se plecară pînă-n pămînt. Toţi erau în genunchi, impresionaţi în adîncul sufletelor de asemenea bogăţie şi fast. Starostele întrebase prevăzător dacă trebuia să-şi adune toţi oamenii să cinstească evenimentul. Toranaga trimisese vorbă că acei care nu erau la muncă puteau să privească, cu învoirea stăpînilor lor. Aşa că starostele alesese cu mare grijă un grup format mai mult din bătrîni şi tineri ascultători, atîţia doar cît să facă o impresie plăcută. Cei în puterea vîrstei ar fi dorit să fie de faţă, dar ar fi însemnat să se opună poruncilor marelui *daimyo*. Toţi cei care aveau posibilitatea se uitau pe furiş de la uşi şi ferestre, sau din locurile de unde se vedea mai bine.

Saigawa Zataki, senior de Shinano, era mai înalt decît Toranaga şi mai tînăr cu cinci ani, tot aşa de lat în umeri şi cu un nas la fel de proeminent. Dar n-avea burtă, barba îi era neagră şi stufoasă, iar ochii-i păreau două despicături înguste pe chip. Deşi exista o asemănare ciudată între cei doi fraţi vitregi luaţi separat, cînd se aflau împreună, erau destul de deosebiţi. Chimonoul lui Zataki era bogat, armura de paradă îţi lua ochii, iar săbiile le purta cu mare fală.

— Fii bine venit, frate. Toranaga coborî de pe platformă şi se înclină. Purta cel mai simplu chimonou posibil, sandale din pai, ca orice soldat, şi nelipsitele săbii. Te rog, scuză-mă că te primesc atît de neceremonios, dar am venit cît am putut de repede.

— Te rog, iartă-mă că te deranjez. Arăţi bine, frate. Foarte bine.

Zataki coborî din palanchin şi se înclină şi el, la rîndul lui, începînd formalităţile meticuloase, interminabile ale ceremonialului, care acum îi guverna pe amîndoi.

— Te rog, ia loc pe perna asta, nobile Zataki.

— Te rog, scuză-mă, aş fi onorat dacă tu te-ai aşeza primul, nobile Toranaga.

— Eşti foarte amabil, dar, te rog, fă-mi cinstea aşezîndu-te tu primul.

Continuară să facă jocul pe care-l repetaseră de atîtea ori înainte, unul cu celălalt, cu prieteni sau cu duşmani, urcînd treptele puterii, bucurîndu-se de regulile care guvernau fiecare mişcare şi fiecare frază, care le apărau onoarea, astfel ca nici unul să nu poată face vreodată vreo greşeală, sau să se pună pe el şi misiunea lui în pericol.

În cele din urmă, se aşezară pe perne, unul în faţa celuilalt, la două lungimi de săbii distanţă. Buntaro era la stînga, în spatele lui Toranaga. Sfetnicul principal al lui Zataki, un samurai în vîrstă, cu păr cărunt, era la stînga, în spatele lui. De jur-împrejurul platformei, la douăzeci de paşi distanţă, stăteau aliniaţi samuraii lui Toranaga, toţi anume îmbrăcaţi în hainele în care călătoriseră, dar cu armele în perfectă stare. Omi era aşezat pe pămînt, la capătul platformei, Naga pe latura opusă. Oamenii lui Zataki purtau haine somptuoase de ceremonie, iar tunicile cu umeri largi, ca nişte aripi, le erau încinse cu paftale de argint. Şi ei erau la fel de bine înarmaţi şi stăteau la o distanţă tot de douăzeci de paşi.

Mariko servi ceaiul după datină şi între cei doi fraţi se înfiripă o discuţie oarecare, ceremonioasă. La timpul potrivit, Mariko se înclină şi plecă. Buntaro era tulburat de prezenţa ei, dar mîndru de graţia şi frumuseţea soţiei sale. Apoi, mult prea repede, Zataki spuse pe neaşteptate :

— Aduc porunci din partea Consiliului Regenţilor.

O linişte bruscă se lăsă asupra pieţii. Toţi, chiar şi propriii lui oameni, erau uluiţi de lipsa de maniere a lui Zataki, de obrăznicia cu care spusese „porunci" în loc de „mesaj" şi de nesocotinţa lui în a nu aştepta ca Toranaga să întrebe : „Cu ce-ţi pot fi de folos ?", aşa cum cerea ceremonialul.

Naga aruncă o privire rapidă de la braţul lui Zataki sprijinit pe sabie, la tatăl său. Văzu roşeaţa de pe gîtul lui Toranaga, care era un semn cert de mînie. Chipul lui însă părea liniştit. Naga fu uluit auzind răspunsul stăpînit:

— Nu înţeleg, tu ai porunci ? De la cine, frate ? Cu siguranţă ai un mesaj.

Zataki smulse două mici suluri de hîrtie din mînecă. La acest gest brusc şi surprinzător, mîna lui Buntaro aproape că zbură spre sabia-i în aşteptare, pentru că ritualul cerea ca toate mişcările să fie încete şi chibzuite. Toranaga nu se mişcase.

Zataki rupse sigiliul de la primul pergament şi-l citi cu o voce sonoră, tăioasă :

„Din porunca Consiliului Regenţilor, în numele împăratului Go-Niji, Fiul Cerului : Îl salutăm pe ilustrul nostru vasal Yoshi-Toranaga-noh-Minowara şi-l invităm să-şi prezinte omagiile în faţa noastră imediat, în Osaka, şi-l invităm să comunice de îndată ilustrului nostru sol, senio-

rul și regentul Saigawa Zataki, dacă invitația noastră este acceptată sau refuzată."

Își ridică privirile și, cu aceeași voce puternică, continuă :

— Este semnată de toți regenții și e pecetluită cu Marele Sigiliu al Împărăției.

Cu trufie puse pergamentul în fața sa.

Toranaga îi făcu semn lui Buntaro, care înaintă, se înclină adînc în fața lui Zataki, ridică pergamentul, se întoarse spre Toranaga și se înclină iar. Toranaga luă pergamentul și-i făcu semn lui Buntaro să se întoarcă la locul lui.

Toranaga studie pergamentul îndelung.

— Toate semnăturile sînt autentice, spuse Zataki. Primești sau refuzi ?

Cu o voce joasă, încît numai cei de pe platformă și Omi cu Naga îl puteau auzi, Toranaga spuse :

— De ce nu ți-aș lua eu capul pentru manierele tale dezgustătoare ?

— Pentru că sînt fiul mamei tale, răspunse Zataki.

— Asta n-o să te apere, dacă vei continua să te porți ca pînă acum.

— Atunci ea are să moară înainte de vreme.

— Poftim ?

— Doamna, mama noastră, se află la Takato. Takato era o fortăreață înconjurată de munți, cu neputință de cucerit, și capitala provinciei Shinano, domeniul lui Zataki. Aș regreta dacă rămășițele ei pămîntești ar rămîne acolo pentru totdeauna.

— Vorbe deșarte ! Tu o prețuiești tot atît de mult ca și mine.

— Prețuiesc sufletul ei nemuritor, frate, pe cît de mult o și cinstesc, dar eu urăsc și mai mult ceea ce faci tu țării.

— Eu nu umblu după alte pămînturi și nu...

— Umbli să răstorni succesiunea.

— Greșești din nou ; eu totdeauna îmi voi apăra nepotul de trădători.

— Cauți să-l înlături pe moștenitor, asta cred eu, așa că am hotărît să fiu prevăzător, și să închid, cu orice preț, provincia Shinano și drumul de nord pentru tine. Voi continua, *cu orice preț*, să fac asta pînă ce Kwanto va fi în mîini prietene.

— În mîinile tale, frate ?

— *Orice* mîini sigure, dar în nici un caz ale tale, frate.

— Ai încredere în Ishido ?

— N-am încredere în nimeni, tu m-ai învățat asta. Ishido e Ishido, dar credința lui nu se pune la-ndoială. Chiar tu ai s-o recunoști.

— Am să recunosc că Ishido încearcă să mă distrugă și să dezbine țara, că a uzurpat puterea și că încalcă legatul lui *taikō*.

— Dar tu ai uneltit cu seniorul Sugiyama ca să lichidați Consiliul Regenților. *Neh* ?

Vena de pe fruntea lui Zataki zvîcnea ca un vierme negru.

— Ce poți să spui ? Unul din sfetnicii lui a recunoscut trădarea : tu ai uneltit cu Sugiyama ca el să-l accepte pe seniorul Ito în locul tău, apoi să demisioneze cu o zi înainte de prima întîlnire, să fugă noaptea și să descumpănească țara. Eu, cu urechile mele, am auzit mărturisirea, frate.

— Tu ai fost unul dintre ucigași ?

Zataki se-nroși.

— *Ronini* zeloși l-au ucis pe Sugiyama, nu eu, nici vreunul din oamenii lui Ishido !

— Curios că tu i-ai luat locul, ca regent, atît de repede, *neh* ?

— Nu ! Viața mea e la fel de veche ca a ta. Nu eu am poruncit moartea lui și nici Ishido — el a jurat pe cinstea lui de samurai. Și eu jur la fel. *Roninii* l-au omorît pe Sugiyama, dar el a meritat să moară.

— Torturat, dezonorat într-o pivniță murdară, iar copiii și concubinele lui decapitați de față cu el ?

— Asta-i zvon răspîndit de rebeli ticăloși — poate de iscoadele *tale* —, ca să-l facă de rîs pe seniorul Ishido și, prin el, pe doamna Ochiba și pe moștenitor. Nu există nici o dovadă în privința asta.

— Vezi cadavrele lor.

— *Roninii* au dat foc casei. Nu există nici un cadavru.

— Toate s-au potrivit, *neh* ? Cum poți să fii atît de credul ? Doar nu ești un țăran prost !

— Refuz să mai stau aici și să ascult aceste prostii ! Dă-mi răspunsul acum. Ori îmi iei capul și ea moare, ori mă lași să plec ! Zataki se aplecă în față. În clipa în care îmi vei zbura capul de pe umeri, zece porumbei călători vor fi trimiși spre nord, spre Takato. Am oameni de în-

credere la o zi de mers, la miazănoapte, la răsărit şi la apus la care n-ai cum s-ajungi şi dacă ei nu izbutesc, mai sînt şi alţii, în siguranţă, dincolo de hotarele tale. Dacă tu-mi iei capul, sau pui să mă omoare, sau dacă mor în Izu — *indiferent de motiv* —, moare şi ea. Acum, sau îmi iei capul sau hai să terminăm cu înmînarea pergamentelor şi să plec din Izu imediat. Alege !

— Ishido l-a omorît pe seniorul Sugiyama. Cu timpul îţi pot aduce dovezi. Asta e important, *neh* ? Am nevoie doar de puţin...

— Nu mai ai timp ! Aşa spune mesajul. Bineînţeles că refuzi să te supui. Atunci, poftim. Zataki puse cel de al doilea sul pe *tatami*. Iată acuzaţia oficială de înaltă trădare şi porunca să-ţi faci *seppuku*, pe care o vei trata cu egală nesupunere, fie ca Buddha să te ierte ! Acum totul e făcut. Voi pleca imediat şi, data viitoare cînd ne vom întîlni, va fi pe cîmpul de luptă şi jur pe Buddha că mi-am făgăduit că-n aceeaşi zi, înainte de apusul soarelui, îţi voi vedea capul în ţeapă.

Toranaga nu-l slăbi din ochi pe adversar.

— Seniorul Sugiyama a fost prietenul tău şi al meu. A fost camaradul nostru, samuraiul cel mai demn de respect din cîţi au trăit vreodată. Adevărul în legătură cu moartea lui ar trebui să aibă importanţă pentru tine.

— Al tău are mai multă importanţă, frate.

— Ishido te-a dus de nas ca pe-un copil de ţîţă.

Zataki se-ntoarse spre sfetnicul său.

— Spune, pe cinstea ta de samurai, este adevărat că am pus oameni la o zi de mers de aici şi că am lăsat acel mesaj ?

Bătrînul şi venerabilul samurai cu părul cărunt, mai marele sfetnicilor lui Zataki, binecunoscut lui Toranaga ca om de cinste, simţi că i se face rău şi că pică cerul pe el de ruşine din pricina vrăjmăşiei arătate făţiş între cei doi fraţi vitregi. Toţi cei care putuseră auzi simţiseră acelaşi lucru.

— Îmi pare rău, Alteţă, spuse el într-o şoaptă gîtuită de emoţie, înclinîndu-se spre Toranaga, dar stăpînul meu grăieşte, bineînţeles, adevărul. Cum vă puteţi îndoi de asta ? Şi, vă rog să mă iertaţi, dar este de datoria mea să vă arăt la amîndoi, cu tot respectul şi umilinţa cuvenite, că o asemenea... o asemenea uluitoare şi ruşinoasă lipsă de politeţe, pe care aţi arătat-o unul faţă de altul, nu este demnă de rangul vostru şi de solemnitatea acestei clipe.

Dacă vasalii voştri — dacă ei ar fi putut auzi — mă îndoiesc că vreunul din voi i-aţi fi putut ţine în frîu. V-aţi uitat datoria pe care o aveţi ca samurai şi datoria faţă de oamenii voştri. Vă rog să mă iertaţi — se înclină către amîndoi —, dar trebuia să v-o spun. Apoi adăugă : Toate mesajele au fost la fel, nobile Toranaga, sub sigiliul oficial al seniorului Zataki : „Omorîţi-o pe doamna, mama mea, imediat".

— Cum pot să dovedesc că nu încerc să-l răstorn pe moştenitor ? îşi întrebă Toranaga fratele.

— Renunţi imediat la toată puterea şi la toate titlurile în favoarea fiului şi moştenitorului tău, seniorul Sudara, şi-ţi faci *seppuku* azi. Apoi, eu şi toţi oamenii mei, pînă la ultimul om, îl vom sprijini pe Sudara ca senior de Kwanto.

— Am să mă gîndesc la ce-ai spus.

— Poftim ?

— Am să mă gîndesc la ce-ai spus, repetă Toranaga mai hotărît. Ne vom întîlni mîine, pe vremea asta, dacă doreşti.

Faţa lui Zataki se schimonosi.

— Asta e vreun alt şiretlic de-al tău ? De ce să ne mai întîlnim ?

— Pentru ce-ai spus, pentru asta. Toranaga ridică pergamentul pe care-l avea în mînă. Mîine am să-ţi dau răspunsul.

— Buntaro-san ! Zataki făcu semn către cel de al doilea pergament. Te rog, dă-i asta stăpînului tău.

— Nu ! Glasul lui Toranaga răsună de jur-împrejurul luminişului. Apoi adăugă cu o voce puternică : În mod oficial, sînt onorat să primesc mesajul Consiliului Regenţilor şi voi înainta răspunsul meu ilustrului lor sol, fratele meu, senior de Shinano, mîine, pe vremea asta.

Zataki se holba la el neîncrezător.

— Ce răspuns po...

— Te rog, iartă-mă, stăpîne, îl întrerupse liniştit bătrînul samurai, cu o demnitate gravă, aducînd iarăşi conversaţia la tonul confidenţial, îmi pare rău, dar seniorul Toranaga are perfectă dreptate să propună acest lucru. I-ai cerut să facă o alegere importantă, o alegere neînscrisă în pergamente. Este drept şi cinstit să i se dea răgazul pe care-l cere.

Zataki ridică cel de al doilea sul şi-l vîrî în mînecă.

— Foarte bine. Sînt de acord. Nobile Toranaga, te rog, scuză-mi proastele maniere. O ultimă rugăminte : spune-mi unde e Kasigi Yabu ? Am un pergament pentru el. Numai unul.

— Am să ți-l trimit.

* * *

Șoimița își strînse aripile și se năpusti de la vreo sută de picioare, din înaltul cerului de seară, și se izbi, într-o explozie de pene, de porumbelul care zbura, apoi îl prinse-n gheare și-l purtă spre pămînt, căzînd asemeni unui bolovan. La cîteva picioare de pămînt, dădu drumul prăzii, moartă deja, încetini violent și ateriză pe ea perfect.

— Vieee, vieee, vieeeee ! țipă ea, fluturîndu-și mîndră penele de pe gît și sfîșiind cu ghearele capul porumbelului, în extazul victoriei.

Toranaga, cu Naga drept strajă personală, veneau în galop. *Daimyo* coborî de pe cal. O chemă blînd la el. Ascultătoare, ea i se urcă pe mănușă. Imediat fu răsplătită cu o bucățică de carne dintr-o altă pradă. Îi puse gluga pe cap și-i strînse băierile cu dinții. Naga ridică porumbelul și-l puse în tolba de vînătoare, plină pe jumătate, care atîrna de șaua tatălui său, apoi se întoarse și făcu semn hăitașilor și străjilor ce se aflau în depărtare.

Toranaga urcă iar în șa, șoimița stînd liniștită pe mănușa lui, ținută de curelușele-i subțiri de piele. El își ridică privirile spre cer, cîntărind cît mai avea să fie lumină.

Tîrziu, după-amiaza, soarele se arătase printre nori și acum, cînd ziua se grăbea să moară, iar soarele se dusese de mult să se culce după creasta de la apus, în vale era răcoare și plăcut. Împinși de vînt, norii se adunau spre nord și se-nvîrteau deasupra piscurilor, pe multe din ele ascunzîndu-le. La această altitudine și la adăpostul înălțimilor din jur, aerul era curat și proaspăt.

— Mîine ar trebui s-avem o zi frumoasă, Naga-san. Fără nori, poate. Cred c-am să vînez de-ndată ce se crapă de ziuă.

— Da, tată.

Naga îl privea uluit, temîndu-se ca-ntotdeauna să-i pună întrebări, totuși voind să știe totul. Nu putea înțe-

lege cum izbutea tatăl său să fie atît de detașat după o întîlnire atît de îngrozitoare. Să-l expedieze pe Zataki cu ceremonialul cuvenit, apoi, imediat, să-și cheme șoimii, gonacii și străjile și să-i trimită val-vîrtej spre dealurile unduitoare de dincolo de pădure. Toate acestea i se păreau lui Naga o dovadă de stăpînire de sine supranaturală. Numai gîndul la Zataki îl făcea acum pe Naga să i se înfioare carnea pe el și știa că bătrînul sfetnic avea dreptate : dacă a zecea parte din conversație ar fi fost auzită, samuraii ar fi sărit să apere onoarea stăpînului lor. Dacă n-ar fi fost amenințarea ce atîrna deasupra capului veneratei lui bunici, el s-ar fi năpustit asupra lui Zataki. Cred că din pricina asta tatăl meu este ce este și se află unde se află, cugetă el...

Ochii lui zăriră călăreți țîșnind din pădurea din vale și galopînd în sus către ei, peste colinele unduitoare. Dincolo de verdele întunecat al pădurii, rîul era o panglică neagră, șerpuitoare. Luminile de la han scînteiau asemeni unor licurici.

— Tată !

— Da ! A, da, îi văd acum. Cine sînt ?

— Yabu-san, Omi-san și... opt străji.

— Ochii tăi sînt mai buni decît ai mei. A, da, acum îi recunosc.

Naga spuse fără să se gîndească :

— Eu nu l-aș fi lăsat pe Yabu-san să meargă singur la seniorul Zataki, fără... Se opri și se bîlbîi. Te rog să mă ierți.

— De ce nu l-ai fi trimis pe Yabu-san singur ?

Naga se blestemă pentru că deschisese gura și curajul îl părăsi sub privirea lui Toranaga.

— Te rog să mă ierți, pentru că atunci n-aș fi știut niciodată ce au pus la cale-n taină. Tată, el ar putea foarte ușor unelti împotriva ta. Eu i-aș fi supravegheat, te rog să mă scuzi. N-am încredere în el.

— Dacă Yabu-san și Zataki-san pun la cale o trădare pe la spatele meu, o vor face, fie că trimit eu martor sau nu. Uneori e mai înțelept să lași vînatului o cale-n plus. Nu se prinde așa peștele ?

— Da, te rog să mă ierți.

Toranaga își dădea seama că fiul său nu înțelegea, că n-avea să-nțeleagă niciodată și totdeauna avea să fie

doar un şoim pe care să-l slobozi asupra unui duşman, un şoim iute, precis şi aducător de moarte.

— Sînt bucuros că înţelegi, fiule, spuse el să-l încurajeze, cunoscîndu-i calităţile şi preţuindu-le. Eşti un fiu bun, adăugă vorbind serios.

— Mulţumesc, tată, spuse Naga plin de mîndrie pentru lauda neobişnuită. Eu nădăjduiesc doar c-o să-mi ierţi prostiile şi-ai să mă-nveţi să te slujesc mai bine.

— Tu nu eşti prost.

Yabu e prost, era gata să adauge Toranaga. Cu cît oamenii ştiu mai puţin, cu atît mai bine şi nu trebuie să-ţi storci creierii, Naga. Eşti atît de tînăr — cel mai tînăr dintre fiii mei, în afară de fratele tău vitreg, Tadateru. Cîţi ani are el ? A, da, şapte, o să aibă şapte.

Privi o clipă călăreţii care se apropiau.

— Ce face mama ta, Naga ?

— Ca-ntotdeauna, e cea mai fericită doamnă de pe lume. Ca de obicei, nu mă lasă s-o văd decît o dată pe an. Nu poţi s-o convingi să se schimbe ?

— Nu, spuse Toranaga. Ea n-o să se schimbe niciodată.

Toranaga totdeauna simţea o văpaie cînd se gîndea la Chano-Tsuboné, cea de-a opta concubină oficială a sa şi mama lui Naga. Rîse în sinea lui cînd îşi aminti de umorul ei frust, de obrajii cu gropiţe, de fundu-i ispititor, de felul unduitor de a se mişca şi de entuziasmul cu care făcea dragoste.

Fusese văduva unui proprietar de lîngă Yedo şi-l atrăsese acum douăzeci de ani. Rămăsese cu el trei ani, apoi îl rugase să-i îngăduie să se-ntoarcă la ţară. O lăsase să plece. Acum ea trăia într-o gospodărie bună, lîngă locul unde se născuse — grasă şi mulţumită, văduvă, călugăriţă budistă, onorată de toţi şi fără a fi obligată nimănui. Din cînd în cînd, obişnuia să meargă s-o vadă şi rîdeau amîndoi din te miri ce, ca vechi prieteni.

— A, e o femeie de treabă, spuse Toranaga.

Yabu şi Omi sosiră şi descălecară. La zece paşi se opriră şi se înclinară.

— Mi-a dat un pergament, spuse Yabu furios, fluturîndu-l : „... Te invităm să părăseşti imediat Izu, să te-ndrepţi astăzi spre Osaka şi să te prezinţi la castelul Osaka pentru o întrevedere, altminteri toate pămînturile tale

sînt confiscate şi tu, ca atare, eşti declarat în afara legii".

Mototoli hîrtia în pumn şi-o aruncă jos.

— Astăzi !

— Atunci, mai bine-ai pleca imediat, spuse Toranaga cuprins brusc de un umor nestăvilit la furia şi tîmpenia lui Yabu.

— Alteţă, vă conjur, începu Omi precipitat, căzînd jalnic în genunchi. Seniorul Yabu este un vasal devotat şi eu vă rog cu umilinţă să nu-l luaţi în derîdere. Iertaţi-mă că sînt atît de lipsit de bună-cuviinţă, dar seniorul Zataki... Iertaţi-mă că sînt atît de necivilizat.

— Yabu-san, scuză-mi spusele, n-au fost cu răutate, zise Toranaga blestemîndu-se pentru că-l luase gura pe dinainte. Noi toţi ar trebui s-avem simţul umorului pentru asemenea mesaje, *neh* ? Îşi chemă şoimarul, îi dădu pasărea de pe pumn şi le spuse lui şi gonacilor să plece. Apoi făcu semn tuturor samurailor, cu excepţia lui Naga, să se îndepărteze, se aşeză pe vine şi-i invită şi pe ceilalţi să facă la fel. Poate c-ar fi mai bine să-mi spui ce s-a-ntîmplat.

Yabu zise :

— Aproape că nu e nimic de spus. Am fost să-l văd. M-a primit cu o politeţe rece. Mai întîi au fost „salutările" din partea seniorului Ishido şi o invitaţie fără înconjur să mă aliez în taină cu el, să plănuim imediata ta asasinare şi să omorîm toţi samuraii tăi din Izu. Bineînţeles că am refuzat să ascult şi pe loc — dar pe loc — fără nici o politeţe sau altceva, el mi-a înmînat asta ! Degetul lui se-ndreptă bătăios spre pergament. Dacă n-ar fi fost porunca ta să-l apărăm, l-aş fi tăiat în bucăţi ! Îţi cer să anulezi ordinul ăsta. Nu pot trăi cu această ruşine. Trebuie să mă răzbun.

— Asta-i tot ce s-a-ntîmplat ?

— Nu e destul ?

Toranaga trecu peste mojicia lui Yabu şi se încruntă spre Omi.

— Tu eşti de vină, *neh* ? De ce n-ai avut minte să-ţi aperi suveranul mai bine ? Doar îi eşti sfetnic ! Ar fi trebuit să-i fii ca un scut. Trebuia să-l fi tras de limbă pe seniorul Zataki, să-ncerci să afli ce are Ishido în minte, ce planuri au. Se zice că eşti un sfetnic iscusit. Ţi s-a

oferit un prilej potrivit şi tu îl iroseşti ca un prostănac fără experienţă.

Omi îşi plecă capul.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă.

— Eu pot s-o fac, dar nu văd de ce-ar trebui seniorul Yabu s-o facă. Seniorul tău a acceptat hîrtia. Acum nu mai poate da înapoi. Acum trebuie să acţioneze într-un fel sau altul.

— Ce ? spuse Yabu.

— De ce altceva crezi că eu am făcut ce-am făcut ? Ca să amîn, bineînţeles, spuse Toranaga.

— Dar o zi ? Ce contează o zi ? întrebă Yabu.

— Cine ştie ? O zi pentru tine înseamnă una mai puţin pentru duşman. Ochii lui Toranaga îl fulgerară iar pe Omi. Mesajul de la Ishido a fost prin viu grai sau în scris ?

Yabu răspunse în locul lui.

— Prin viu grai, bineînţeles.

Toranaga continuă să-l sfredelească pe Omi cu privirea.

— Nu ţi-ai făcut datoria faţă de seniorul tău şi faţă de mine.

— Vă rog să mă iertaţi...

— Tu ce-ai spus exact ?

Omi nu răspunse.

— Ţi-ai uitat şi bunele maniere ? Tu ce-ai spus ?

— Nimic, Alteţă. N-am spus nimic.

— Ce ?

Yabu izbucni :

— Nu i-a spus nimic lui Zataki pentru că n-a fost de faţă. Zataki a cerut să vorbească numai cu mine.

— A ! Toranaga îşi ascunse bucuria că Yabu trebuise să recunoască ceea ce el deja bănuise şi că o parte din adevăr era acum dezvăluită. Te rog să mă ierţi, Omi-san. Eu am bănuit, în chip firesc, că ai fost de faţă.

— A fost greşeala mea, Alteţă. Eu trebuia să fi insistat. Aveţi dreptate, n-am reuşit să-mi apăr seniorul, spuse Omi. Trebuia să fi fost mai energic. Vă rog să mă iertaţi. Yabu-sama, vă rog să mă iertaţi.

Înainte ca Yabu să poată răspunde, Toranaga spuse :

— Bineînţeles că eşti iertat, Omi-san ! Dacă seniorul tău ţi-a poruncit, acesta e dreptul lui. Tu i-ai poruncit, Yabu-sama ?

— Da... da, dar nu m-am gîndit c-avea importanţă. Crezi că eu...

— Ei bine, răul este deja făcut. Ce-ai de gînd să faci ?

— Bineînţeles, să refuz mesajul ca atare, Alteţă. Yabu era neliniştit. Crezi c-aş fi putut să nu-l primesc ?

— Bineînţeles. Puteai să te fi tîrguit cu el pentru o zi. Poate mai mult. Săptămîni chiar, adăugă Toranaga răsucind cuţitul mai adînc în rană, bucurîndu-se răutăcios că tîmpenia lui Yabu îl împinsese în undiţă, fără să fie preocupat absolut deloc de trădarea pentru care, fără doar şi poate, Yabu fusese plătit, ademenit, măgulit. Sau ameninţat să trădeze. Îmi pare rău, dar nu mai ai cum să dai înapoi. N-are importanţă, e cum ai spus tu : „Cu cît fiecare alege mai repede de partea cui este, cu atît mai bine". Se ridică. Nu e nevoie să vă întoarceţi la regiment astă-seară. Amîndoi sînteţi invitaţii mei la cină. Am pregătit şi o distracţie.

Pentru fiecare, adăugă în sinea lui cu o mare satisfacţie.

* * *

Degetele iscusite ale lui Kikù atinseră o coardă, ţinînd plectrul cu vigoare. Apoi începu să cînte din gură şi puritatea vocii ei umplu liniştea nopţii. Ei stăteau în camera mare — cu *shoji* dinspre verandă şi grădină trase — fermecaţi de efectul extraordinar pe care ea-l făcea în lumina torţelor pîlpîinde, firele de aur ale chimonoului ei scînteind cînd se apleca deasupra *samisen*-ului.

Toranaga aruncă o clipă privirea în jur, simţind briza nopţii. Mariko stătea pe aceeaşi parte cu el, între Blackthorne şi Buntaro. De cealaltă parte erau Omi şi Yabu, unul lîngă altul. Locul de onoare era încă gol. Zataki fusese invitat, dar, bineînţeles, refuzase cu părere de rău, din pricina sănătăţii şubrede, deşi fusese văzut galopînd pe dealurile dinspre miazănoapte şi acum împărţea perna cu vigoarea lui legendară. Naga şi gărzile alese cu mare grijă stăteau de jur-împrejur, iar Gyoko se învîrtea pe undeva prin spate. Kiku-san îngenunche în ve-

randă — cu fața spre ei și spatele spre grădină — micuță, singură și neasemuit de frumoasă.

Mariko a avut dreptate, gîndi Toranaga. Curtezana merită banii. Sufletul lui era vrăjit de ea și neliniștea în legătură cu Zataki i se mai domolise. Să trimit după ea la noapte sau să dorm singur ? Bărbăția i se stîrni cînd își aminti de noaptea trecută.

— Deci, Gyoko-san, ai dorit să mă vezi ? întrebase el în locuința sa din cetate.

— Da, Alteță.

El aprinsese bățul din lemn mirositor, ce servea drept unitate de măsurare a timpului.

— Spune, te rog.

Gyoko se înclinase, dar el nu avusese ochi pentru ea. Era pentru prima oară cînd o vedea pe Kiku de aproape. Apropierea îi sporea frumusețea trăsăturilor, încă nemaltcate de greutățile meseriei.

— Te rog, cîntă-ne ceva cît stăm de vorbă, îi spusese el, surprins că Gyoko era pregătită să discute de față cu ea.

Kiku se supusese imediat, iar muzica ei devenise și mai tulburătoare. Seara trecută fusese ca să tempereze, un acompaniament potrivit pentru afaceri. Astă-seară era ca să stîrnească, să inspire venerație, să promită.

— Alteță, începuse Gyoko ceremonios, mai întîi dați-mi voie să vă mulțumesc cu umilință pentru cinstea pe care mi-o faceți mie, bietei mele case și lui Kiku-san, prima dintre doamnele mele din Lumea Sălciilor. Prețul pe care l-am cerut pentru contract e nerușinat, știu, imposibil, sînt sigură, neacceptat încă pînă mîine în zori, cînd doamna Kasigi și doamna Toda, în înțelepciunea lor, vor hotărî. Dacă ar fi căzut în seama Înălțimii voastre, ați fi hotărît-o de mult, fiindcă pentru un samurai, mai ales cînd e vorba despre cel mai mare *daimyo* din lume, ce importanță au niște bani demni de dispreț ?

Gyoko făcuse o pauză ca să vadă efectul. El nu mușcase momeala, dar își mișca ușor evantaiul, ceea ce putea fi luat drept iritare la limbuția ei, acceptare a măgulelii, sau respingere categorică a prețului cerut. Amîndoi știau foarte clar cine aproba, de fapt, banii.

— Ce sînt banii ? Nimic decît un mijloc de comunicare, continuase ea, precum muzica lui Kiku-san. Ce

facem, de fapt, noi, cele din Lumea Sălciilor, decît să comunicăm şi să distrăm, să înseninăm sufletul bărbatului, să-i uşurăm povara...

Toranaga îşi înăbuşi un răspuns usturător amintindu-şi că femeia plătise întrevederea cu cinci sute de *koku*, iar pentru cinci sute de *koku* merita să o asculte atent. Aşa că o lăsase să vorbească mai departe, ascultînd-o cu o ureche, cu cealaltă bucurîndu-se de revărsarea muzicii desăvîrşite, ce-şi croia drum spre ascunzişurile cele mai tainice ale fiinţei lui, înmuindu-l, creîndu-i o senzaţie de euforie. Apoi fusese readus cu brutalitate în lumea realităţii de ultimele cuvinte rostite de Gyoko.

— Poftim ?

— Eu sugeram doar că ar trebui să luaţi Lumea Sălciilor sub oblăduirea Voastră şi să schimbaţi cursul istoriei.

— Cum ?

— Făcînd ceea ce aţi făcut întotdeauna, Alteţă, îngrijindu-vă de viitorul întregii împărăţii, punîndu-l înaintea propriului vostru viitor.

Nu luă în seamă exagerarea ridicolă şi-şi impuse să nu mai audă muzica — pentru că deja căzuse într-o primă capcană cînd îi spusese lui Gyoko să aducă fata, într-a doua, cînd se delectase cu frumuseţea şi parfumul ei, într-a treia, cînd o lăsase să cînte ademenitor, în timp ce stăpîna ei vorbea.

— Lumea Sălciilor ? Ce e cu Lumea Sălciilor ?

— Două lucruri, Alteţă. În primul rînd, Lumea Sălciilor este în momentul de faţă amestecată cu lumea reală, în dauna amîndurora. În al doilea rînd, doamnele noastre nu se pot ridica cu adevărat la perfecţiunea la care toţi bărbaţii au dreptul să se aştepte.

— O ? !

O undă din parfumul lui Kiku, complet necunoscută lui pînă acum, ajunsese pînă la el. Era perfect ales. Fără să vrea, privise spre ea. Pe buze îi fluturase un zîmbet fugar, numai pentru el. Ea-şi coborîse încet ochii, iar degetele-i loviseră corzile şi sunetul lor îl pătrunsese pînă-n adîncul fiinţei. Încercase să se concentreze.

— Îmi pare rău, Gyoko-san, Ce spuneai ?

— Vă rog să mă iertaţi că n-am fost destul de limpede, Alteţă. Mai întîi : Lumea Sălciilor ar trebui separată de lumea reală. Casa mea de Ceai din Mishima e pe o stradă în sud, celelalte sînt răspîndite în tot oraşul. La fel ca

în Kyoto, Nara şi în toată împărăţia. Chiar şi în Yedo. Dar m-am gîndit că Yedo ar putea să dea tonul în lume.

— Cum ?

Inima lui tresărise la sunetul desăvîrşit al unei corzi.

— Toate celelalte meserii îşi au, în chip înţelept, străzile lor proprii, cartierele lor proprii. Ar trebui să ni se permită să avem şi noi locul nostru, Alteţă. Yedo este un oraş nou ; Înălţimea voastră ar putea alege o zonă anume pentru Lumea Sălciilor. Aduceţi toate Casele de Ceai între zidurile acestei zone şi interziceţi, în afara ei, orice Casă de Ceai, oricît de mică ar fi.

Devenise numai ochi şi urechi, pentru că aceasta era o idee colosală. Era atît de bună, încît se mustră că nu se gîndise el mai întîi. Toate Casele de Ceai şi toate curtezanele strînse laolaltă şi, ca atare, extrem de uşor de supravegheat şi de impus taxele. De asemeni, uşor de urmărit clienţii suspecţi. Simplitatea ideii îl cutremurase. El ştia şi ce influenţă puternică au doamnele de primă clasă din Lumea Sălciilor.

Dar nimic din entuziasmul său nu i se citise pe chip.

— Care-i avantajul, Gyoko-san ?

— Noi am avea breasla noastră, Alteţă, cu toată proteguirea ce-o reprezintă o breaslă, o breaslă adevărată, într-un singur loc, nu răspîndită aiurea, adică o breaslă căreia toţi i-ar da ascultare...

— *Trebuie* să i se dea ascultare ?

— Da, Alteţă. Trebuie să se supună, pentru binele tuturor. Breasla ar fi răspunzătoare ca preţurile să fie corecte şi calitatea să fie menţinută. De ce o doamnă de categoria a doua din Yedo n-ar egala, în cîţiva ani, pe una din Kyoto şi aşa mai departe ? Dacă aranjamentul reuşeşte în Yedo, de ce n-ar izbuti în fiecare oraş de pe domeniul vostru ?

— Dar proprietarii corporaţiei stăpînesc totul şi acaparează totul, *neh ?* Pot închide uşile multora care au drepturi egale să lucreze în Lumea Sălciilor, *neh ?*

— Da, s-ar putea să fie aşa, Alteţă. Şi o să se-ntîmple în unele locuri şi în unele vremuri, dar se pot face lesne legi aspre, care să asigure corectitudinea. Totuşi, binele cîntăreşte mai mult decît răul pentru noi şi pentru onoraţii noştri clienţi. În al doilea rînd : doamnele din...

— Să terminăm cu primul punct, Gyoko-san, spuse Toranaga sec. Deci ăsta ar fi punctul slab al planului tău, *neh* ?

— Da, Alteță. E posibil, dar fiecare *daimyo* ar putea lesne să poruncească altfel. Și fiecare urmează să se ocupe de o singură breaslă de pe un singur domeniu. Înălțimea voastră n-ați avea nici o bătaie de cap. Fiecare zonă ar fi, bineînțeles, răspunzătoare de pacea de acolo și de taxele impuse.

— A, da, taxele ! Ar fi cu siguranță mult mai ușor de strîns taxele. Ăsta e un punct foarte bun în favoarea propunerii tale.

Ochii lui Gyoko erau pe bățul-etalon, de lemn mirositor. Se dusese mai mult de jumătate.

— Alteță, în înțelepciunea Voastră, ați putea ordona, ca Lumea noastră, a Sălciilor, să fie singura din întreaga împărăție care să nu fie niciclnd supusă taxelor. Niciodată, absolut niciodată, de acum încolo. Își ridicase senină privirile spre el și rostise cu o voce nevinovată : La urma urmelor, Alteță, nu se cheamă lumea noastră și Lumea Plutitoare, nu este singura care ne oferă frumusețe, nu este o bună parte din frumusețea tinereții ? Mai este altceva atît de trecător și de sacru ca tinerețea, un dar primit de la zei ? Alteță, Înălțimea voastră trebuie să știe mai bine decît toți bărbații cît de trecătoare și fără de seamăn este tinerețea, femeia.

Muzica încetase. Ochii lui erau pironiți asupra lui Kiku. Ea-l privea intens, cu o ușoară încruntare a frunții.

— Da, spusese el cinstit. Știu cît de trecătoare poate fi. Sorbise din ceai. Am să mă gîndesc la ce-ai spus. Al doilea ?

— Al doilea. Gyoko își adunase gîndurile. Al doilea și ultimul. Alteță, ați putea să vă legați numele de Lumea Sălciilor pentru totdeauna. Să luăm cîteva din doamnele noastre : Kiku-san, de pildă, a studiat cîntecul, dansul și *samisen*-ul de cînd avea șase ani. Din zori și pînă-n noapte a muncit din răsputeri ca să-și perfecționeze arta. După cum se știe, ea a ajuns pe drept doamnă de primă clasă, așa cum și merită măiestria ei unică. Dar ea este totuși o curtezană, iar unii clienți se așteaptă ca ea să-i distreze atît împărțind perna cu ei, cît și prin arta sa. Cred c-ar trebui statornicite două categorii de doamne. Prima, curtezanele, cum a fost întotdeauna — pentru distracție,

veselie şi pentru plăcerile trupului. A doua, o nouă clasă, pentru care numele de *gei-sha* ar fi poate nimerit. Persoane de artă, persoane menite în exclusivitate artei. Împărţitul pernei nu ar face parte din datoria lor. Ele ar fi artiste, dansatoare, cîntăreţe din gură şi la instrument — special instruite ca să se dedice exclusiv acestei profesii. *Gei-she*-le să încînte mintea şi sufletul bărbaţilor prin frumuseţea, graţia şi măiestria lor. Curtezanele să mulţumească trupul cu frumuseţe, graţie şi cu egală măiestrie.

Din nou el fusese uimit de simplitatea şi posibilităţile largi ale ideii ei.

— Cum ai alege o *gei-sha* ?

— După aptitudinile ei. La pubertate, proprietarul i-ar hotărî viitorul şi breasla ar putea aproba sau respinge ucenicia, *neh* ?

— Este o idee extraordinară, Gyoko-san.

Femeia se înclină şi o trecură fiorii.

— Vă rog să-mi iertaţi pălăvrăgeala lungă şi plicticoasă, Alteţă, dar în acest fel, cînd frumuseţea se duce şi trupul se-ngraşă, fata poate avea totuşi un viitor deosebit şi o adevărată preţuire. Ea nu va fi silită s-o apuce pe drumul pe care trebuie să-l ia toate curtezanele de azi. Eu vorbesc despre artistele care se află printre ele, una fiind şi Kiku-san a mea. Eu vă rog să acordaţi celor cîteva privilegiate viitorul şi poziţia pe care le merită în ţară. Să înveţi să cînţi, din gură şi la instrument, şi să dansezi îţi cere un exerciţiu de ani în şir. Împărţitul pernei are nevoie doar de tinereţe şi nu există nici un afrodiziac mai bun ca tinereţea. *Neh* ?

— Este adevărat. Toranaga îşi pironise privirile asupra ei. *Gei-she*-le să n-aibă voie să-mpartă perna cu nimeni ?

— Asta n-ar face parte din datoria unei *gei-she,* indiferent de banii oferiţi. *Gei-she*-le n-ar fi niciodată *obligate,* Alteţă, să-mpartă perna cu cineva. Dacă o *gei-sha* ar dori să-mpartă perna cu un anume bărbat, asta ar privi-o personal — sau poate ar trebui aranjat cu permisiunea patroanei ei, ca preţul să fie doar atît cît bărbatul acela îşi poate permite. Datoria unei curtezane ar fi să împartă perna cu măiestrie — *gei-she*-le şi ucenicele *gei-she,* în schimb, ar fi intangibile. Vă rog să mă iertaţi c-am vorbit atît de mult.

Gyoko se înclinase şi Kiku de asemenea. Nu mai rămăsese decît o fărîmă din beţişorul de lemn aromat.

Toranaga le pusese tot felul de întrebări, stînd cu ele de două ori timpul acordat la început, încîntat de prilejul de a afla despre lumea lor, cercetîndu-le gîndurile, speranţele şi temerile. Fusese aţîţat de cele descoperite şi le memorase, spre a le folosi în viitor, apoi o trimisese pe Kiku în grădină.

— Astă-seară, Gyoko-san, aş dori ca ea să rămînă pînă-n zori, dacă i-ar face plăcere şi dacă e liberă. Ai vrea, te rog, s-o întrebi ? Bineînţeles, îmi dau seama că ar putea fi obosită acum. De fapt, a cîntat aşa de minunat şi pentru atîta vreme încît o voi înţelege. Dar poate că are să se mai gîndească. Şi-aş fi foarte recunoscător dacă ai întreba-o.

— Bineînţeles, Alteţă, dar ştiu că are să fie onorată de invitaţie. E datoria noastră să slujim în orice chip putem, *neh* ?

— Da, dar ea este, aşa cum tu, pe bună dreptate, ai arătat-o, cu totul deosebită. Am s-o înţeleg foarte bine, dacă e prea obosită. Te rog întreab-o imediat. Îi dăduse lui Gyoko o pungă mică de piele cu zece *kobani,* regretînd gestul ostentativ, dar ştiind că poziţia lui o cerea. Poate că darul meu are să te compenseze pentru seara asta atît de obositoare. Este o mică dovadă de mulţumire pentru ideile tale.

— Datoria noastră este să vă slujim, Alteţă. El o văzuse încercînd să-şi înfrîneze degetele de-a număra banii prin pielea delicată, dar fără să izbutească. Mulţumesc, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, am s-o întreb. Apoi, în chip ciudat şi neaşteptat, ochii i se umpluseră de lacrimi. Vă rog să primiţi mulţumirile unei femei bătrîne şi de rînd pentru amabilitatea de a fi ascultat-o. Asta e doar pentru că singura noastră răsplată pentru toată plăcerea pe care o oferim este un rîu de lacrimi. De fapt, stăpîne, e greu să spui tot ce simte o femeie... vă rog să mă iertaţi...

— Ascultă, Gyoko-san, eu înţeleg. Nu-ţi face griji. Am să mă gîndesc la tot ce mi-ai spus. O, da, voi amîndouă veţi pleca cu mine imediat după revărsatul zorilor. Cîteva zile la munte o să fie o schimbare plăcută. Presupun că preţul contractului o să fie acceptat, *neh* ?

Gyoko se plecase mulţumindu-i, apoi îşi şterse lacrimile şi spusese hotărît :

— Pot, atunci, să-ntreb numele onoratei persoane pentru care va fi cumpărat contractul ei ?

— Yoshi Toranaga-noh-Minowara.

În noaptea de la Yokosé şi în răcoarea plăcută a aerului, cu muzica şi vocea lui Kiku-san învăluindu-le minţile şi inimile, Toranaga îşi lăsă gîndurile să rătăcească.

Îşi aminti strălucirea plină de mîndrie ce inundase faţa lui Gyoko şi se miră iar de naivitatea tulburătoare a oamenilor. Cît de ruşinos era că pînă şi cei mai versaţi şi deştepţi oameni vedeau adeseori doar ceea ce voiau ei să vadă şi rareori priveau dincolo de pojghiţa de la suprafaţa lucrurilor. Şi apoi, cînd toată lumea lor se făcea ţăndări şi ajungeau în genunchi, spintecîndu-şi burţile sau tăindu-şi beregăţile, ori erau aruncaţi în indiferenţa de gheaţă a lumii, îşi smulgeau părul din cap, sau îşi sfîşiau hainele şi-şi plîngeau *karma,* blestemînd zeii, sau *kami,* sau norocul, sau pe stăpînii, soţii sau vasalii lor — pe oricine sau orice —, dar niciodată pe ei înşişi.

Atît de ciudat.

Îşi privi oaspeţii şi văzu că toţi o urmăreau pe Kiku, închişi în tainele lor, cu minţile copleşite de măiestria ei — toţi, în afară de Anjin-san, care era morocănos şi neliniştit. N-are importanţă, Anjin-san, gîndi Toranaga amuzat, nu e decît lipsa ta de manière. Da, n-are importanţă, asta o să vină cu timpul şi poate că nici nu contează, atîta vreme cît te supui. Acum, am nevoie de ţîfna ta, de mînia şi de violenţa ta.

Da, sînteţi cu toţii aici. Tu, Omi, şi tu, Yabu, şi Naga, şi Buntaro, şi tu, Mariko, şi tu, Kiku-san, pînă şi tu, Gyoko, toţi ulii şi şoimii mei din Izu, toţi dresaţi şi foarte pregătiţi. Toţi aici, în afară de unul — preotul creştin. Curînd va fi rîndul tău, Tsukku-san. Sau poate al meu.

* * *

Părintele Martin Alvito, din Societatea lui Isus, era furios. Chiar acum cînd trebuia să se pregătească pentru întîlnirea cu Toranaga, la care avea nevoie de toată înţelepciunea, îi cădea pe cap această nouă ticăloşie, care nu suferea amînare.

— Ce-ai de spus, în ceea ce te priveşte ? izbucni năprasnic spre acolitul japonez cu glugă, care îngenunche plin de umilinţă în faţa lui.

Ceilalţi fraţi stăteau strînşi roată în mica încăpere.

— Vă rog să mă iertați, părinte. Am păcătuit, se bîlbîi omul amărît. Vă rog să mă iertați...

— Îți repet, Dumnezeu atotputernic iartă, nu eu. Ai făcut un păcat de moarte. Ți-ai încălcat jurămîntul sfînt. Ei bine, ce ai de spus ?

Răspunsul abia dacă se auzi :

— Îmi pare rău, părinte.

Bărbatul era subțire și delicat. Numele lui de botez era Joseph și avea treizeci de ani. Tovarășii lui, frați din Societate, aveau între optsprezece și patruzeci de ani. Toți aveau tonsuri și erau samurai de viță, din diverse comitate din Kyushu, pregătiți cu grijă pentru preoție, deși nici unul nu fusese încă hirotonisit.

— Îmi mărturisesc vina, spuse fratele Joseph, ținîndu-și capul plecat.

— Crezi că e de-ajuns ?

Neliniștit, Alvito se întoarse și se îndreptă spre fereastră. Camera era oarecare, cu rogojini curate și paravanele de hîrtie reparate prost. Hanul era prăpădit și de mîna a treia, dar cel mai bun pe care-l putuse găsi în Yokosé, celelalte fiind luate de samurai. Își plimbă privirile-n noapte, trăgînd cu urechea la vocea îndepărtată a lui Kiku, ce se înălța peste zgomotul rîului. Pînă ce curtezana nu termina, Alvito știa că Toranaga n-avea să trimită după el.

— Tîrfă împuțită, spuse mai mult pentru sine, disonanța tînguită a cîntecului japonez iritîndu-l mai mult ca de obicei și sporindu-i mînia față de trădarea lui Joseph.

— Ascultați, spuse Alvito către ceilalți, întorcîndu-se iar spre ei. Ne aflăm aici ca să-l judecăm pe fratele Joseph, care a fost cu o tîrfă din acest oraș noaptea trecută, încălcîndu-și jurămîntul sacru de castitate, încălcîndu-și jurămîntul sfînt de supunere, pîngărindu-și sufletul nemuritor, viața de iezuit, locul lui în sfînta biserică și toate celelalte pe care aceasta le apără. În fața lui Dumnezeu, vă întreb pe fiecare din voi, ați fi făcut la fel ?

Toți clătinară din cap.

— Ați făcut vreodată la fel ?

— Nu, părinte.

— Tu, păcătosule ! În fața lui Dumnezeu, îți recunoști păcatul ?

— Da, părinte, deja mi-am mărturisit...

— În fața lui Dumnezeu, e pentru prima oară ?

— Nu, n-a fost prima oară, spuse Joseph. Am... am mai fost cu alta acum patru nopți, la Mishima.

— Dar ...dar ieri ai spus liturghia ! Cum rămîne cu spovedania ta de ieri și de alaltăieri seară și de răsalaltăieri, nu te-ai... Ieri am spus liturghia ! Pentru Dumnezeu, ai luat sfînta împărtășanie fără să te spovedești, în deplină cunoaștere a unui păcat de moarte ?

Fratele Joseph se făcuse pămîntiu la chip de rușine. Era la iezuiți de la vîrsta de opt ani.

— A fost... a fost prima oară, părinte. Doar acum patru zile. Toată viața mea n-am păcătuit cu nimic. Am fost din nou ispitit... și, Dumnezeu să mă ierte, de data asta am fost slab. Am treizeci de ani. Sînt bărbat, toți sîntem bărbați. Vă rog, Domnul Isus a iertat păcătoșii... de ce nu mă puteți ierta ? Toți sîntem bărbați...

— Toți sîntem preoți !

— Nu sîntem preoți adevărați ! N-am depus jurămintele, nu sîntem nici măcar hirotonisiți! Nu sîntem adevărați iezuiți. Noi nu putem să depunem cele patru jurăminte ca sfinția ta, părinte, spuse Joseph posac. Celelalte ordine își hirotonisesc frații, dar iezuiții nu. De ce...

— Taci !

— N-o să tac ! izbucni Joseph. Vă rog să mă iertați, părinte, dar de ce să nu fie hirotonisiți unii din noi? Arătă spre unul din frați, un bărbat înalt, cu fața rotundă, care privea senin. De ce să nu fie hirotonisit fratele Michael ? El studiază de cînd avea doisprezece ani. Acum are treizeci și șase și e un creștin desăvîrșit, aproape un sfînt. A creștinat mii, dar tot nu e hirotonisit deși...

— În numele lui Dumnezeu, ai să...

— În numele lui Dumnezeu, părinte, de ce nu poate unul dintre noi să fie hirotonisit ? Cineva trebuie să îndrăznească să vă-ntrebe ! Joseph era acum în genunchi. De șaisprezece ani mă instruiesc, fratele Matteo de douăzeci și trei, Juliao de mai mulți, toată viața noastră... nici nu mai știm numărul anilor. Cunoaștem rugăciunile, catehismele și imnurile mai bine decît sfinția ta, iar eu și Michael vorbim chiar latina, tot atît de bine ca și portu...

— Oprește-te !

— ...portugheza. Noi ținem toate predicile și vorbim cu budiștii și cu toți ceilalți închinători la idoli, și noi facem majoritatea convertirilor. *Noi* le facem ! Pentru Dumnezeu, ce nu e-n ordine cu noi ? De ce nu sîntem des-

tul de buni pentru iezuiți ? Doar pentru că nu sîntem portughezi sau spanioli, sau pentru că nu sîntem părosi și cu ochii rotunzi ? În numele lui Dumnezeu, părinte, de ce nu este nici un japonez hirotonisit iezuit ?

— Taci odată !

— Noi am fost chiar și la *Roma*, eu, Michael și Juliao, izbucni Joseph. Sfinția ta n-ai fost niciodată la Roma și nu l-ai întîlnit nici pe Generalul ordinului sau pe Sanctitatea Sa, Papa, ca noi...

— Acesta ar fi încă un motiv ca tu să cunoști și mai bine ce nu trebuie să faci și să nu cauți pricină. Ai depus jurămintele de castitate, de trai în sărăcie și de *supunere*. Ai fost ales dintre mulți, ai fost privilegiat dintre mulți și acum îți lași sufletul să ajungă atît de pîngărit că...

— Îmi pare rău, părinte, dar eu nu cred c-am fost favorizați petrecîndu-ne opt ani acolo și venind înapoi dacă, după toată învățătura, și rugile, și predicile, și așteptarea noastră, nici unul din noi nu este hirotonisit, deși ni s-a promis. Aveam doisprezece ani cînd am plecat. Juliao unspre...

— Îți interzic să mai spui un cuvînt ! Îți *poruncesc* să te oprești. Apoi, în tăcerea îngrozitoare, Alvito privi spre ceilalți frați înșirați pe lîngă pereți, care priveau și ascultau atenți. Veți fi hirotonisiți cu toții, cu timpul. Dar tu, Joseph, în fața lui Dumnezeu, ai să...

— În fața lui Dumnezeu, izbucni Joseph, cînd ?

— Cînd o vrea Dumnezeu, i-o trînti Alvito, uluit de revolta fățișă și-ntr-un acces de zel. În genunchi !

Fratele Joseph îl privi fix încercînd să-l facă să-și piardă cumpătul, dar nu reuși, apoi mînia trecîndu-i, dădu drumul aerului din piept cu putere, se lăsă în genunchi și-și plecă privirea.

— Dumnezeu să aibă milă de tine. Tu singur ți-ai recunoscut înfiorătorul păcat de moarte și te-ai făcut vinovat de a-ți fi încălcat jurămîntul sacru de castitate, jurămîntul sfînt de supunere față de superiori. Și te-ai făcut vinovat de o obrăznicie de necrezut. Cum îndrăznești să te-ndoiești de ordinele Generalului nostru, sau de biserică ? Ți-ai primejduit sufletul tău nemuritor. Ești o rușine pentru Dumnezeu, pentru ordin, pentru biserică, pentru familie și pentru prietenii tăi. Cazul tău e atît de grav încît va trebui să se ocupe de el însuși Părintele Superior. Pînă atunci n-ai să iei sfînta împărtășanie, n-ai

să primești spovedanii, n-ai să iei parte la nici o slujbă..." Umerii lui Joseph începură să tremure în agonia remuşcării ce punea stăpînire pe el. Ca penitență de început ți se interzice să vorbești, treizeci de zile vei primi doar orez și apă, următoarele treizeci de nopți ți le vei petrece în genunchi rugîndu-te lui Dumnezeu să-ți ierte înfiorătoarele păcate și, în plus, ai să fii biciuit. Treizeci de lovituri. Scoate-ți sutana.

Umerii încetară să-i mai tremure. Joseph își înălță privirile.

— Primesc tot ce-ați poruncit, părinte, spuse el, și-mi cer iertare din toată inima și din tot sufletul. Vă implor iertarea așa cum voi implora iertarea Lui în veci, dar n-am să fiu biciuit ca un criminal de rînd.

— Ai — să — fii — biciuit !

— Vă rog iertați-mă, părinte, spuse Joseph. Nu e vorba de durere, jur. Durerea nu e nimic pentru mine, și nici moartea. Faptul că sînt condamnat și că am să ard în veci în focul iadului poate că e *karma* mea, și am s-o îndur, dar eu sînt samurai. Sînt din familia seniorului Harima.

— Mîndria ta mă scîrbește. Nu ești pedepsit pentru durere, ci ca să ți se îndepărteze dezgustătoarea ta mîndrie. Criminali de rînd ? Unde-ți este umilința ? Domnul nostru Isus a îndurat umilința și a murit lîngă criminali de rînd.

— Da, asta ne frămîntă pe noi cel mai tare, părinte.

— Poftim ?

— Vă rog să mă iertați că vorbesc prea slobod, părinte, dar dacă Regele Regilor n-ar fi murit pe cruce, ca un criminal de rînd, samuraii poate că ar accep...

— Încetează !

— ...creștinismul mai ușor. Ordinul iezuit e înțelept că se ferește să predice că Isus a fost răstignit, așa cum fac celelalte ordine...

Ca un înger al răzbunării, Alvito își puse crucea în față ca pe un scut.

— În numele lui Dumnezeu, taci și supune-te, ori ești excomunicat ! Puneți mîna pe el și dezbrăcați-l !

Ceilalți se treziră la viață și înaintară spre el, dar Joseph țîșni în picioare. De sub sutană apăru un pumnal. Se așeză cu spatele la perete. Toți se opriră, în afară de

fratele Michael care înaintă încet și calm, cu mîna întinsă.

— Frate, te rog dă-mi pumnalul, spuse el blînd.

— Nu. Te rog, iartă-mă.

— Atunci roagă-te pentru mine, frate, așa cum eu mă rog pentru tine.

Michael întinse mîna spre armă.

Joseph făcu cîțiva pași înapoi, apoi se pregăti pentru o lovitură mortală.

— Iartă-mă, Michael.

Michael continuă să se apropie.

— Michael, oprește-te. Lasă-l în pace, porunci Alvito.

Michael se supuse, oprindu-se la cîteva degete de lama ce șovăia.

Apoi Alvito spuse, pămîntiu la față :

— Dumnezeu să aibă milă de tine, Joseph. Ești excomunicat. Satana a pus stăpînire pe sufletul tău, aici pe pămînt, așa cum o să pună stăpînire și după moarte. Pleacă !

— Mă lepăd de Dumnezeul creștin ! Sînt japonez, sînt *shintoist*. Sufletul meu îmi aparține acum. Nu mi-e teamă, strigă Joseph. Da, noi avem mîndrie, nu ca barbarii. Noi sîntem japonezi, nu sîntem barbari. Nici chiar țăranii noștri nu sînt barbari.

Grav, Alvito făcu semnul crucii ca o apărare către ei toți și, fără să se teamă, se întoarse cu spatele spre pumnal.

— Să ne rugăm împreună, fraților. Satana este în mijlocul nostru.

Se întoarseră și ceilalți, mulți triști, cîțiva încă nevenindu-și în fire. Numai Michael rămase acolo unde se afla privind spre Joseph. Joseph își smulse mătăniile și crucea. Avea de gînd să le arunce, dar Michael își întinse din nou mîna.

— Te rog, frate, te rog, dă-mi-le, e un dar atît de simplu, spuse el.

Joseph privi lung spre el, apoi i le dădu.

— Te rog, iartă-mă.

— Am să mă rog pentru tine, spuse Michael.

— N-ai auzit ? M-am lepădat de Dumnezeu !

— Am să mă rog ca Dumnezeu să nu se lepede de tine, Uraga-noh-Tadamasa-san.

— Iartă-mă, frate, spuse Joseph.

Îşi vîrî pumnalul la cingătoare, deschise uşa cu o smucitură şi-o apucă orbeşte de-a lungul coridorului, ieşind în verandă. Oamenii îl priveau curioşi, printre ei şi Uo, pescarul, care aştepta răbdător în întuneric. Joseph traversă curtea şi se îndreptă spre poartă. Un samurai îi ţinu calea.

— Stai !

Joseph se opri.

— Unde te duci, te rog ?

— Îmi pare rău, vă rog să mă scuzaţi, nu... nu ştiu.

— Eu îl slujesc pe seniorul Toranaga. Îmi pare rău, n-am putut să n-aud ce s-a petrecut acolo. Tot hanul a auzit. Uluitor de proaste purtări... conducătorul vostru să strige astfel şi să tulbure pacea. Şi tu, de asemeni. Eu sînt de strajă aici. Cred c-ar fi foarte bine să-l vezi pe ofiţerul meu.

— Cred... mulţumesc, am să merg pe dincolo. Te rog, scuză-mă...

— Îmi pare rău, n-ai să te duci nicăieri. Doar să-mi vezi ofiţerul.

— Poftim ? A... da. Da, îmi pare rău, bineînţeles.

Joseph încerca să-şi facă mintea să lucreze.

— Bine. Mulţumesc.

Samuraiul se întoarse pentru că un alt samurai se apropia dinspre pod, şi salută.

— Vin să-l iau pe Tsukku-san la seniorul Toranaga.

— Bine. Eşti aşteptat.

Capitolul 43

Toranaga îl privea pe preotul înalt apropiindu-se, traversînd zarişte a, lumina pîlpîindă a torţelor făcîndu-i faţa uscăţivă mai rigidă ca de obicei, deasupra întunecimii bărbii. Sutana budistă, portocalie, a preotului era elegantă, şi-n brîu îi atîrnau mătăniile şi crucea.

La zece paşi de Toranaga, părintele Alvito se opri, îngenunche şi se înclină cu respect, începînd ceremonialul obişnuit.

Toranaga stătea singur pe platformă, gărzile erau în semicerc în jurul lui, destul de departe, să nu poată auzi. Numai Blackthorne se afla în preajmă, sprijinit de plat-

formă, așa cum i se poruncise, sfredelindu-l cu ochii pe preot. Alvito părea că nu-l vede.

— Mă bucur că vă văd, Alteță, spuse părintele Alvito cînd ceremonialul o cerea s-o facă.

— Și eu la fel, Tsukku-san. Toranaga făcu semn preotului să se așeze pe o pernă care fusese pusă jos, pe un *tatami,* în fața platformei. E multă vreme de cînd nu te-am văzut.

— Da, Alteță, sînt multe de spus. Alvito își dădea bine seama că perna fusese așezată pe pămînt și nu pe platformă. De asemeni, nu trecură neobservate nici săbiile de samurai pe care le purta acum Blackthorne, așa de aproape de Toranaga, vedea și atitudinea lui degajată, atît de nepăsătoare. Vă aduc un mesaj confidențial de la mai marele meu, Părintele Superior, care vă salută cu respect.

— Mulțumesc, dar mai întîi povestește-mi despre tine.

— O, Alteță, spuse Alvito știind că Toranaga era mult prea ager la minte să nu fi observat remușcarea ce-l chinuia, oricît încercase el s-o alunge. În seara asta văd prea limpede propriile mele nereușite. Astă-seară mi-ar plăcea să pot lăsa de-o parte îndatoririle mele pămîntești și să merg într-un loc retras, să mă rog, să implor mila Celui de Sus. Era rușinat de propria-i lipsă de umilință. Deși păcatul lui Joseph fusese cumplit, Alvito acționase în grabă, la mînie și prosteste. Era vina lui că un suflet fusese alungat și pierdut pentru totdeauna. Domnul nostru a spus odată : „Te rog, Tată, îndepărtează de la mine această cupă", dar chiar și El a trebuit să rețină cupa. Noi, pe pămînt, trebuie să încercăm să-i urmăm pașii pe cît putem de bine. Vă rog să mă iertați că am lăsat să mi se vadă grijile.

— Care a fost „cupa" ta, prietene ?

Alvito îi povesti. Știa că n-avea nici un motiv să ascundă faptele, pentru că, bineînțeles, Toranaga o să le afle foarte curînd, dacă nu le cunoștea deja, și era mult mai bine să audă adevărul decît o versiune deformată.

— E atît de trist să pierzi un frate, e-ngrozitor să proscrii pe cineva, oricît de teribilă ar fi crima. Trebuia să fi fost mai răbdător. A fost vina mea.

— Unde este el acum ?

— Nu știu, Alteță.

Toranaga chemă o strajă.

— Găsește creștinul renegat și adu-mi-l mîine la prînz.

Samuraiul plecă grăbit.

— Vă rog să aveţi milă de el, Alteţă, spuse repede Alvito, dorind-o într-adevăr.

Dar el ştia că orice-ar spune n-ar ajuta aproape la nimic ca să-l abată pe Toranaga de la calea pe care deja o alesese. Din nou dori ca Societatea să-şi aibă tribunalul ei civil, care să-i poată aresta şi pedepsi pe apostaţi, ca oriunde în lume. El, de repetate ori, recomandase înfiinţarea lui, dar întotdeauna fusese respins, şi aici, în Japonia, şi la Roma, de către Generalul ordinului. Totuşi, fără tribunalul nostru civil, gîndi el obosit, noi n-o să putem niciodată aplica o adevărată disciplină asupra fraţilor noştri şi asupra turmei noastre.

— De ce nu sînt hirotonisiţi preoţii în societatea voastră, Tsukku-san ?

— Pentru că nici unul din credincioşii noştri nu este încă destul de bine pregătit, Alteţă. De exemplu, latina este o necesitate absolută, pentru că ordinul nostru cere oricărui frate să călătorească oriunde şi oricînd în lume, iar latina, din păcate, este foarte greu de învăţat. Nici unul nu este încă instruit sau pregătit.

Alvito credea asta din toată inima. De asemeni, spre deosebire de Părintele Superior, el se opunea cu-nverşunare hirotonisirii unui cleric iezuit japonez.

— Eminenţă, spusese el întotdeauna, vă rog să nu vă lăsaţi înşelat de aparenta lor modestie şi bună-cuviinţă. Dedesubt, cu toţii sînt caractere pe care nu te poţi bizui şi, pînă la urmă, mîndria şi japonismul lor vor precumpăni totdeauna. Ei n-au să fie niciodată slujitori adevăraţi ai Societăţii, sau soldaţi de nădejde al Sanctităţii Sale, locţiitorul lui Cristos pe pămînt, supuşi numai lui. Niciodată.

Pentru o clipă Alvito îşi aruncă privirea spre Blackthorne, apoi şi-o întoarse spre Toranaga, care spunea :

— Dar doi sau trei din aceşti ucenici-preoţi vorbesc latina, *neh*, şi portugheza ? E adevărat ce-a spus omul acela, *neh* ? Ei de ce n-au fost aleşi ?

— Îmi pare rău, dar Generalul societăţii noastre nu-i consideră destul de pregătiţi. Poate că însăşi căderea tragică a lui Joseph este un exemplu.

— E rău să încalci un jurămînt sfînt, spuse Toranaga.

El îşi aminti anul cînd cei trei băieţi navigaseră din Nagasaki într-o Corabie Neagră spre a fi primiţi cu pompă la curtea regelui spaniol şi la curtea celui mai mare preot

al creştinilor, în acelaşi an cînd fusese asasinat Goroda. Nouă ani mai tîrziu, ei se întorseseră, dar toată şederea lor acolo fusese supravegheată şi controlată cu grijă. Ei plecaseră ca tineri fanatici creştini, naivi, şi se întorseseră tot atît de înguşti la minte şi aproape tot atît de prost informaţi ca atunci cînd plecaseră. O irosire fără rost, gîndi Toranaga, pierderea unei şanse incredibile de care Goroda refuzase să profite, oricît de mult îl sfătuise el :

— Nu, Tora-san, noi avem nevoie de creştini împotriva budiştilor, spusese Goroda. Mulţi preoţi şi călugări budişti sînt soldaţi, *neh* ? Mai toţi sînt. Creştinii nu sînt, *neh* ? Să-l lăsăm pe Marele Preot să aibă pe cei trei tineri pe care-i vrea, ei nu sînt decît nişte tăntălăi din Kyushu, *neh* ? Eu îţi spun să încurajăm creştinismul. Nu mă bate pe mine la cap cu un plan pe zece ani, ci arde orice mînăstire budistă ce ţi-e la îndemînă. Budiştii sînt ca muştele pe un stîrv, iar creştinii nu sînt decît o traistă de aghioase.

Acum nu mai sînt, gîndi Toranaga cu mînie crescîndă. Acum sînt viespi.

— Da, spuse el cu voce tare. E foarte rău să încalci un jurămînt, să strigi şi să tulburi pacea unui han.

— Vă rog să mă scuzaţi, Alteţă, şi să mă iertaţi c-am amintit de necazurile mele. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat. Ca întotdeauna, grija pe care mi-o arătaţi mă face să mă simt mai bine. Mi se permite să-l salut pe pilot ?

Toranaga consimţi.

— Trebuie să te felicit, pilotule, spuse Alvito în portugheză. Săbiile ţi se potrivesc.

— Mulţumesc, părinte, învăţ să le folosesc, răspunse Blackthorne. Dar, îmi pare rău s-o spun, încă nu sînt foarte priceput la ele. Cînd va trebui să lupt, am să rămîn la pistol, cuţit de abordaj şi tun.

— Eu mă rog să nu trebuiască să lupţi iar, pilotule, şi ca ochii să-ţi fie deschişi spre mila nemărginită a Domnului.

— Ai mei sînt deschişi. Ai voştri sînt închişi.

— Pentru binele sufletului tău, pilotule, ţine-ţi ochii deschişi şi mintea trează. Poate că te-nşeli. Chiar şi aşa, trebuie să-ţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa seniorului Toranaga.

— Cine ţi-a spus ?

Alvito nu-i răspunse. Se întoarse iar spre Toranaga.

— Ce-aţi vorbit ? întrebă Toranaga rupînd tăcerea.

Alvito îi povesti şi adăugă :

— Deşi el e duşmanul credinţei mele şi pirat, sînt bucuros că v-a salvat, Alteţă. Necunoscute sînt căile Domnului. I-aţi acordat o mare cinste făcîndu-l samurai.

— E şi *hatamoto*. Toranaga era încîntat de uimirea fugară de pe chipul preotului. Ai adus dicţionarul ?

— Da, Alteţă, cu o mulţime din hărţile pe care le-aţi dorit, cu unele din bazele portugheze de-a lungul drumului din Goa. Cartea e în bagajul meu. Pot să trimit pe cineva după ea, sau i-o pot da eu însumi mai tîrziu ?

— Dă-i-o lui mai tîrziu. Diseară sau mîine. Ai adus şi raportul ?

— Despre armele ce se bănuie c-au fost aduse din Macao ? Părintele Superior lucrează la el, Alteţă.

— Şi numărul de mercenari japonezi folosiţi la fiecare din noile voastre baze ?

— Părintele Superior a cerut de la toate un raport cu cifrele la zi, pe care vi-l va înmîna imediat ce este complet, Alteţă.

— Bun. Acum, spune-mi cum ai aflat de salvarea mea?

— Un lucru ce i se-ntîmplă lui Toranaga-noh-Minowara cu greu nu e subiect de zvon şi legendă. Cînd veneam din Mishima, Alteţă, am auzit c-a fost cît pe ce să fiţi înghiţit într-un cutremur, dar că „Barbarul Blond" v-a tras afară. De asemeni şi că Înălţimea voastră aţi făcut acelaşi lucru pentru el şi pentru o doamnă, presupun că doamna Mariko ?

Toranaga încuviinţă scurt din cap.

— Da. Ea e aici, în Yokosé. Se gîndi o clipă, apoi spuse: Mîine ea ar dori să se spovedească, după obiceiul vostru, dar va vorbi numai despre acele lucruri care n-au legătură cu politica. Sînt de părere că spovedania nu trebuie să cuprindă nimic din orice ar avea de-a face cu mine şi cu diverşii mei *hatamato, neh ?* I-am spus-o şi ei.

Alvito se înclină în semn de înţelegere.

— Cu permisiunea Voastră, aş putea să spun o liturghie pentru toţi creştinii de aici, Alteţă ? Bineînţeles, foarte discret. Mîine ?

— Am să mă mai gîndesc. Toranaga continuă să vorbească o vreme despre lucruri lipsite de importanţă, apoi spuse : Ai un mesaj pentru mine ? De la Părintele tău Superior ?

— Cu smerenie, Alteță, trebuie să vă spun că este un mesaj de taină.

Toranaga se prefăcu că se mai gîndește, deși stabilise exact cum avea să decurgă întîlnirea și-i dăduse deja instrucțiuni precise lui Anjin-san ce să facă și ce să spună.

— Foarte bine. Se întoarse spre Blackthorne: Anjin-san, poți să pleci acum, o să stăm de vorbă mai tîrziu.

— Da, Alteță, răspunse Blackthorne. Iertați-mă, Corabia Neagră. Ajuns Nagasaki ?

— A, da. Mulțumesc, răspunse el încîntat că întrebarea lui Anjin-san nu suna ca învățată dinainte. Ei, Tsukkusan, a acostat deja ?

Alvito era uimit de japoneza lui Blackthorne și foarte tulburat de întrebare.

— Da, Alteță. A acostat acum paisprezece zile.

— A, paisprezece ? spuse Toranaga. Înțelegi, Anjin-san ?

— Da. Mulțumesc.

— Bun. Orice altceva îl poți întreba pe Tsukku-san mai tîrziu, *neh* ?

— Da, Alteță. Vă rog să mă scuzați.

Blackthorne se ridică, se înclină și plecă.

Toranaga îl privi îndepărtîndu-se.

— Pentru un pirat, este un bărbat foarte interesant. Acum, mai întîi spune-mi despre Corabia Neagră.

— A ajuns în siguranță, Alteță, cu cea mai mare încărcătură de mătase din cîte au fost vreodată. Alvito încearcă să pară entuziast. Învoiala făcută între Înălțimea voastră și seniorii Harima, Kiyama și Onoshi rămîne în picioare. Anul viitor, pe vremea asta, vistieria Înălțimii voastre va fi mai bogată cu zece mii de *kobani*. Mătăsurile sînt de cea mai bună calitate, Alteță. Am adus o copie a certificatului de încărcătură pentru șeful intendenței Voastre. Căpitanul general Ferreira vă trimite omagiile lui, sperînd să vă vadă curînd. Acesta a fost motivul pentru care am întîrziat să vin să vă văd. Părintele Superior m-a trimis în mare grabă din Osaka în Nagasaki să mă asigur că totul e în perfectă ordine. Chiar cînd plecam din Nagasaki am auzit că ați părăsit Yedo îndreptîndu-vă spre Izu, așa că am venit aici cît am putut de repede, pe mare, pînă-n portul Nimazu, cu una dintre cele mai iuți caravele ale noastre, apoi pe uscat. La Mishima am dat

peste seniorul Zataki şi-am cerut permisiunea să călătorim împreună.

— Corabia voastră e încă la Nimazu ?

— Da, Alteţă. M-aşteaptă acolo.

— Bun... Pentru o clipă Toranaga se întrebă dacă s-o trimită sau nu pe Mariko la Osaka cu corabia aceea, apoi se hotărî să se ocupe de asta mai tîrziu. Te rog să dai diseară certificatul de încărcătură şefului intendenţei.

— Da, Alteţă.

— Şi înţelegerea pentru încărcătura din anul acesta este hotărîtă definitiv ?

— Da, absolut.

— Bun. Acum cealaltă treabă. Cea importantă.

Mîinile lui Alvito înţepeniră.

— Nici seniorul Kiyama, nici seniorul Onoshi nu sînt de acord să-l părăsească pe generalul Ishido. Îmi pare rău. În ciuda celor mai insistente sfaturi ale noastre, ei nu vor să vină sub steagul Înălţimii voastre.

Vocea lui Toranaga coborî şi se făcu necruţătoare.

— Eu am arătat deja că cer mai mult decît sfaturi.

— Îmi pare rău că, în această privinţă, aduc veşti proaste, Alteţă, dar nici unul nu va fi de acord să treacă în mod public dintr-o parte în...

— A, în mod public, zici ? Dar în particular... în secret ?

— În particular, amîndoi sînt la fel de neînduplecaţi ca în pu...

— Ai stat de vorbă cu ei separat sau laolaltă ?

— Bineînţeles, laolaltă şi separat, în mare taină, dar nimic din ce am sugerat noi nu...

— „Aţi sugerat" doar anume fapte ? De ce nu le-aţi poruncit ?

— Aşa cum a spus Părintele Superior, noi nu putem, Alteţă, să poruncim nici unui *daimyo* şi nici...

— Da, dar voi puteţi *porunci* unuia din fraţii voştri, *neh* ?

— Da, Alteţă.

— I-aţi ameninţat şi c-o să-i excomunicaţi ?

— Nu, Alteţă.

— De ce ?

— Pentru că n-au comis nici un păcat de moarte. Alvito o spuse hotărît, aşa cum se înţeleseseră, el şi dell' Aqua, dar inima îi bătea cu putere şi nu putea suferi să

fie purtătorul unor veşti rele, care acum erau şi mai cumplite, pentru că seniorul Harima, care stăpînea de drept Nagasaki, le spusese, în taină, că toată influenţa şi averea lui imensă aveau să meargă de partea lui Ishido. Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar nu eu fac legile divine, după cum nici Înălţimea voastră n-a făcut codul *bushido,* Calea Războinicului. Noi... noi trebuie să ne supunem...

— Voi excomunicaţi un biet nenorocit pentru un act firesc ca împărţitul pernei, dar cînd doi dintre convertiţii voştri se comportă nefiresc — da, chiar ca nişte trădători —, cînd eu caut ajutorul vostru, ajutor urgent — şi eu sînt prietenul vostru — voi, nu daţi decît „sfaturi". Înţelegi gravitatea acestui fapt, *neh ?*

— Îmi pare rău, Alteţă. Vă rog să mă scuzaţi, dar...

— Poate că n-am să te scuz, Tsukku-san. Am spus dinainte : acum fiecare trebuie să aleagă de partea cui trece, zise Toranaga.

— Bineînţeles că noi sîntem de partea Voastră, Alteţă, dar nu putem să poruncim nimic seniorului Kiyama sau seniorului Onoshi...

— Din fericire, eu pot porunci creştinului meu.

— Alteţă ?

— Pot să-i poruncesc lui Anjin-san să jefuiască. Cu nava lui. Cu tunurile lui.

— Păziţi-vă de el, Alteţă. Pilotul e diabolic de deştept, dar e eretic, pirat şi nu te poţi încrede în el.

— Aici Anjin-san e samurai şi *hatamoto.* Pe mare poate că e pirat. Dacă e pirat, îmi închipui c-o să atragă mulţi alţi corsari şi *wako* de partea lui, foarte mulţi. Ce face un străin în largul mării e treaba lui, *neh ?* Asta a fost întotdeauna politica noastră. *Neh ?*

Alvito rămase tăcut şi încercă să-şi pună mintea la treabă. Nimeni nu se gîndise că englezul o să ajungă atît de apropiat de Toranaga.

— Acei doi *daimyo* creştini n-o să cadă la nici o înţelegere cu mine, nici chiar una de taină ?

— Nu, Alteţă. Noi am încercat to...

— Nici o înţelegere, nici una ?

— Nu, Alteţă...

— Nici un troc, nici o tocmeală, nici un favor, nimic?

— Nu, Alteţă. Noi am încercat orice îndemn, orice chip de convingere, vă rog să mă credeţi. Alvito ştia că era prins

în capcană şi ieşea la iveală ceva din disperarea lui. Dacă ar fi în puterea mea, da. I-aş ameninţa cu excomunicarea, deşi ar fi o ameninţare falsă, pentru că n-aş îndeplini-o niciodată, numai dacă n-ar face un păcat de moarte şi nu l-ar mărturisi, sau nu şi-ar face canoanele şi nu s-ar supune. Dar chiar şi o ameninţare pentru un cîştig vremelnic ar fi o greşeală foarte mare din partea mea, Alteţă, un păcat de moarte. Aş risca pedeapsa veşnică.

— Zici că, dacă ar păcătui împotriva credinţei voastre, atunci i-ai excomunica ?

— Da, dar nu vă sfătuiesc să folosiţi asemenea căi spre a-i aduce de partea Voastră, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, dar ei... ei vă sînt total potrivnici acum. Îmi pare rău, dar acesta e adevărul. Amîndoi au spus-o foarte clar, laolaltă şi separat. Mă rog lui Dumnezeu să se răzgîndească. În faţa lui Dumnezeu, noi ne-am dat cuvîntul să încercăm, eu şi Părintele Superior. Noi ne-am ţinut promisiunea. Jur că n-am izbutit.

— Atunci am să pierd, spuse Toranaga. Ştii asta, nu ? Dacă ei se aliază cu Ishido, toţi *daimyo* creştini vor trece de partea lui. Atunci trebuie să pierd. Sînt douăzeci de samurai contra unui samurai de-al meu. *Neh* ?

— Da.

— Care e planul lor ? Cînd mă vor ataca ?

— Nu ştiu, Alteţă.

— Mi-ai spune, dacă ai şti ?

— Da... da, v-aş spune.

Mă îndoiesc, gîndi Toranaga şi privi departe în noapte, greutatea neliniştii lui aproape strivindu-l. În cele din urmă are să fie „Cer de Purpură" ? se întrebă disperat. Lovitura precipitată, stupidă, sortită eşecului asupra Kyoto-ului ?

Ura cuşca ruşinoasă în care se afla. La fel ca *taikō* şi Goroda, înaintea lui, el trebuia să tolereze preoţii creştini, pentru că ei se ţineau scai de neguţătorii portughezi, precum muştele de cai, deţinînd putere laică şi spirituală absolută asupra turmei lor greu de stăpînit. Fără preoţi nu exista negoţ. Serviciile lor ca negociatori şi mijlocitori în drumul Corabiei Negre erau vitale, pentru că ei vorbeau limba şi erau crezuţi de ambele părţi şi, dacă vreodată s-ar închide complet porţile împărăţiei pentru preoţi, toţi barbarii ar naviga ascultători în alte părţi, fără să se mai întoarcă niciodată. Îşi aminti vremea cînd *taikō* încer-

case să scape de preoți, încurajînd totuși negoțul. Timp de doi ani n-a fost nici o Corabie Neagră. Iscoadele raportaseră cum cel mai mare șef al preoților, stînd în Macao ca un păianjen negru, otrăvitor, poruncise încetarea oricărui negoț ca represalii la Edictele de Expulzare ale lui *taikō*, știind că, în cele din urmă, însuși *taikō* trebuia să se umilească. În cel de al treilea an, el se plecase inevitabilului, îi invitase pe preoți înapoi și închisese ochii la propriile lui Edicte, ca și la trădarea și rebeliunea pe care preoții le sprijiniseră.

Nu există nici o cale să fugi de realitate, gîndi Toranaga. Nici una. Eu nu cred ce spune Anjin-san — că negotul este tot atît de important pentru barbari cît e și pentru noi, că lăcomia lor îi va împinge să facă negoț, orice le-am face noi preoților. Primejdia e prea mare, nu pot risca și nu e timp, iar eu n-am puterea. Noi am încercat o dată și-am dat greș. Cine știe ? Pesemne că preoții ar putea s-aștepte zece ani ; ei sînt destul de necruțători. Dacă preoții poruncesc să nu se facă nici un negoț, cred că n-o să fie nici un negoț. Noi n-am putea aștepta zece ani. Nici chiar cinci. Și dacă izgonim toți barbarii, e nevoie pesemne de douăzeci de ani ca barbarii englezi să umple golul, dacă Anjin-san spune întregul adevăr și dacă — și asta este o piedică imensă —, dacă chinezii ar fi de acord să facă negoț cu ei, împotriva barbarilor din sud. Nu cred c-o să-și schimbe chinezii obiceiurile. *Ei nu și le-au schimbat niciodată.* Douăzeci de ani : e prea mult. Zece ani : e prea mult.

Nu există fugă de realitate. Or, cea mai rea realitate din toate, spectrul care, în taină, i-a înlemnit pe Goroda și pe *taikō*, și care acum își ridică iar capu-i ticălos, este că preoții creștini, fanatici și neînfricați, dacă sînt împinși prea departe, își vor pune toată influența, toată puterea pe care o au pe mare și în negoț în sprijinul unuia din marii *daimyo* creștini. Apoi o să pună la cale o armată invadatoare de conchistadori tot atît de fanatici, îmbrăcați în zale și înarmați cu cele mai noi muschete, ca să-l sprijine pe acest singur *daimyo* creștin — *așa cum erau gata-gata să facă ultima oară.* Ei singuri, oricîți ar fi barbarii invadatori și preoții lor, nu reprezintă o amenințare pentru forțele noastre unite, care sînt de neînvins. Noi am nimicit hoardele lui Kublai Han și putem să ne descurcăm cu orice invadator. Dar aliați cu unul dintr-ai noștri, cu

un important *daimyo* creştin, care are armate de samurai, în cele din urmă, dat fiind şi războiul civil din întreaga împărăţie, ar putea să-i dea acestui singur *daimyo* putere absolută asupra noastră, a tuturor.

Kiyama sau Onoshi ? Acum e limpede că trebuie să fie lucrătura preotului. Timpul e ales de minune. Dar care *daimyo* ?

Amîndoi la început, ajutaţi de Harima din Nagasaki. Dar cine va purta, în cele din urmă, steagul ? Kiyama, pentru că Onoshi, leprosul, n-o să mai facă multă vreme umbră pămîntului, iar răsplata sigură a lui Onoshi pentru că l-a sprijinit pe Kiyama, detestatul său duşman şi rival, va fi o viaţă veşnică, garantată, fără suferinţe, în raiul creştin, cu un loc permanent la dreapta Dumnezeului creştin.

Acum ei au împreună patru sute de mii de samurai. Baza lor este Kyushu şi insula aceea este în siguranţă, n-am cum să mă ating de ea. Cei doi laolaltă ar putea cu uşurinţă să pună stăpînire pe întreaga insulă, ca apoi să aibă trupe cu nemiluita, hrană cu nemiluita, toate corăbiile necesare pentru o invazie, toată mătasea şi Nagasaki. În toată ţara sînt pesemne alte cinci sau şase sute de mii de creştini. Dintre aceşti creştini convertiţi de iezuiţi, mai mult de jumătate sînt samurai, toţi presăraţi cum nu se poate mai bine printre forţele tuturor *daimyo*-ilor, o rezervă imensă de posibili trădători, iscoade sau asasini, *dacă preoţii o poruncesc*. Şi de ce n-ar face-o ? Aceasta le-ar aduce ceea ce ei îşi doresc mai presus decît însăşi viaţa : putere absolută asupra tuturor sufletelor noastre şi, în acest fel, asupra sufletului acestui Pămînt al Zeilor — spre a moşteni pămîntul nostru cu tot ce are el —, exact cum explicase Anjin-san că s-a întîmplat deja de zeci de ori în Lumea Nouă a lor... Ei convertesc un rege, apoi îl folosesc împotriva semenilor lui, pînă ce toată ţara e înghiţită.

E atît de uşor pentru ei, pentru acest mănunchi subţire de preoţi barbari, să ne cucerească. Cîţi sînt în toată Japonia ? Cincizeci sau şaizeci ? Dar ei au putere şi ei *cred*. Ei sînt pregătiţi să moară bucuroşi pentru credinţa lor, cu numele Dumnezeului lor pe buze. Noi am văzut asta la Nagasaki, cînd încercarea lui *taikō* s-a dovedit o greşeală catastrofală. Nici unul din preoţi nu s-a lepădat de credinţă, zeci de mii au fost martori la arderile pe rug, zeci de mii au fost convertiţi şi acest „martiriu" i-a dat reli-

giei creştine un prestigiu imens din care preoţii creştini s-au hrănit mereu de-atunci.

În ce mă priveşte, preoţii n-au izbutit, dar asta n-o să-i oprească să-şi urmeze neabătuţi calea. Asta e o realitate.

Tot aşa şi Kiyama.

Este planul deja stabilit, cu Ishido tras pe sfoară şi doamna Ochiba şi Yaemon asemeni ? A trecut deja, în taină, Harima de partea lor ? Să-l trimit imediat pe Anjin-san asupra Corăbiei Negre şi asupra oraşului Nagasaki ?

Ce să fac ?

Nimic mai mult ca de obicei. Fii liniştit, caută armonia, dă la o parte toate grijile legate de Eu sau Tu, Viaţă sau Moarte, Uitare sau Viaţă Viitoare, Acum sau Apoi şi pune un nou plan în mişcare. Ce plan, voia să strige cu disperare ? Nu există nici unul !

— Mă întristează că cei doi stau de partea adevăratului duşman.

— Jur că noi am încercat, Alteţă.

Alvito îl privea compătimitor, văzînd mîhnirea din sufletul lui.

— Da, cred. Sînt convins că dumneata şi Părintele Superior v-aţi ţinut promisiunea solemnă, aşa că eu o voi ţine pe a mea. Puteţi începe imediat să vă construiţi templul în Yedo. Locul a fost ales. Eu nu pot interzice preoţilor, celor păroşi, intrarea în împărăţie, dar, cel puţin, pot să-i fac să nu fie bine veniţi pe domeniul meu. Noii barbari vor fi la fel de prost primiţi, dacă vor sosi vreodată. În ce-l priveşte pe Anjin-san... Toranaga ridică din umeri. Dar atîta vreme cît toate astea... ei bine, asta e *karma, neh ?*

Alvito îi mulţumea lui Dumnezeu cu înflăcărare pentru mila şi ajutorul lui în neaşteptata păsuire.

— Mulţumesc, Alteţă, spuse el, abia putînd să vorbească. Ştiu că n-o să vă pară rău. Am să mă rog ca cerul să vă răsplătească, iar duşmanii Înălţimii voastre să fie împrăştiaţi ca pleava.

— Îmi pare rău pentru cuvintele-mi grele. Au fost spuse la mînie. E aşa multă... Toranaga se ridică anevoie. Ai învoirea mea, bătrîn prieten, să-ţi spui mîine slujba.

— Mulţumesc, Alteţă, spuse Alvito plecîndu-se adînc, fiindu-i milă de omul care, de felul lui, era atît de maies-

tuos. Mulţumesc din toată inima. Dumnezeu să vă binecuvînteze şi să vă aibă în pază.

Abia tîrîndu-şi picioarele, Toranaga intră în han. Gărzile îl urmau.

— Naga-san !

— Da, tată, spuse tînărul grăbindu-se spre el.

— Unde e doamna Mariko ?

— Acolo, Alteţă, cu Buntaro-san. Naga arătă spre micuţa casă de ceai din grădină, luminată cu lampioane, cu chipuri profilîndu-se înăuntru. Să întrerup *cha-no-yu*-ul?

Un *cha-no-yu* era o ceremonie a ceaiului îndeplinită după un ritual foarte strict.

— Nu, aşa ceva nu se întrerupe niciodată. Unde sînt Omi şi Yabu-san ?

— La hanul lor, Alteţă.

Naga arătă spre clădirea joasă ce se răsfira de cealaltă parte a rîului, lîngă mal.

— Cine l-a ales ?

— Eu, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, mi-aţi cerut să le găsesc un han de cealaltă parte a podului. V-am înţeles greşit ?

— Anjin-san ?

— E în camera lui, Alteţă. Aşteaptă, în caz că vreţi să-l vedeţi.

Din nou Toranaga clătină din cap.

— Am să-l văd mîine. După o pauză, adăugă cu aceeaşi voce îndepărtată : Acum o să fac o baie, apoi nu vreau să fiu tulburat pînă-n zori, în afară de...

Naga aşteptă stînjenit, urmărind privirea tatălui său pironită-n gol, fiind foarte îngrijorat de starea lui.

— Te simţi bine, tată ?

— Ce ? O, da... da, mi-e bine. De ce ?

— Nimic... te rog să mă ierţi. Tot mai vrei să vînezi în zori ?

— Să vînez ? A, da, asta e o idee bună. Mulţumesc că mi-ai sugerat-o, da, asta ar fi foarte bine. Îngrijeşte-te tu de treaba asta. Bine, noapte bună... O, da, Tsukku-san are învoirea mea să ţină mîine o slujbă restrînsă. Toţi creştinii se pot duce. Şi tu, de asemeni.

— Alteţă ?

— În prima zi de Anul Nou ai să te faci creştin.

— Eu !

— Da, din propria ta voinţă şi nesilit de nimeni. Spune-i-o lui Tsukku-san între patru ochi.

— Alteţă ?

Toranaga se-ncruntă spre el.

— Eşti surd ? Nu mai înţelegi nici cel mai simplu lucru ?

— Te rog să mă ierţi. Da, tată, înţeleg.

— Bine.

Toranaga căzu iar în starea lui de absenţă, apoi se îndepărtă, garda personală urmîndu-l. Toţi samuraii se înclinau ţeapăn, dar el nu vedea pe nici unul.

Un ofiţer veni spre Naga, la fel de neliniştit.

— Ce e cu stăpînul nostru ?

— Nu ştiu, Yoshinaka-san. Naga privi înapoi spre luminiş. Alvito tocmai pleca, îndreptîndu-se spre pod, însoţit de un singur samurai. Trebuie să fie ceva cu *el.*

— Nu l-am văzut niciodată pe seniorul Toranaga mergînd atît de anevoie. Niciodată. Se spune... se spune că preotul barbar e magician, vrăjitor. Trebuie să fie, de vorbeşte limba noastră atît de bine, *neh* ? Să-l fi vrăjit pe stăpînul nostru ?

— Nu. Peste poate. Pe tatăl meu, în nici un caz.

— Barbarii mă fac şi pe mine să mă treacă fiorii pînă-n măduva oaselor. Ai auzit zarva ? Ai auzit cum Tsukku-san şi banda lui au strigat şi s-au certat precum necivilizaţii *eta* ?

— Da. Dezgustător. Sînt sigur că omul acela a distrus armonia tatălui meu.

— Dacă-mi porunciţi, o săgeată-n gîtul preotului ăluia ne-ar salva stăpînul de o mulţime de necazuri.

— Da.

— Poate c-ar trebui să-i spunem lui Buntaro-san despre seniorul Toranaga. El e ofiţerul nostru superior.

— Sînt de acord, dar mai tîrziu. Tatăl meu mi-a spus clar că nu trebuie să întrerup *cha-no-yu*-ul. Am să aştept pînă cînd e gata.

* * *

În pacea şi liniştea colibei, Buntaro deschise cu gesturi studiate cutiuţa de ceai din ceramică, de pe timpul dinastiei T'ang şi, cu egală grijă, ridică lingura de bambus,

începînd partea finală a ceremoniei. Scoase cu îndemînare exact cantitatea necesară de pudră verde şi o puse în bolul de porţelan. Un ceainic străvechi, din fontă, îşi susură cîntecul deasupra vasului cu jeratic. Cu aceeaşi graţie liniştită, Buntaro turnă apa clocotindă în ceaşcă, puse la loc ceainicul pe trepied, apoi agită uşor pudra şi apa cu pămătuful de bambus, ca să le-amestece perfect.

Adăugă o lingură de apă rece, se înclină spre Mariko, care era îngenuncheată în faţa lui, şi-i oferi ceaşca. Ea se înclină şi o luă cu un rafinament egal, admirînd lichidul verde, şi sorbi de trei ori, se odihni, apoi sorbi din nou, terminîndu-l. Ea-i dădu ceaşca înapoi. El repetă din nou ritualul preparării ceaiului şi-i oferi iar ceaşca. Ea-l rugă să guste el însuşi ceaiul, aşa cum era de aşteptat din partea ei. El sorbi înghiţitură cu înghiţitură pînă-l termină. Pregăti apoi a treia ceaşcă şi a patra. Următoarea fu politicos refuzată.

Cu mare grijă şi după ritual, el spălă şi şterse ceştile, folosind ştergarul de bumbac imaculat, şi le aşeză pe amîndouă la locul lor. El se înclină spre ea şi ea spre el. *Cha-no-yu*-ul se sfîrşise.

Buntaro era mulţumit că fusese la înălţime şi că acum, cel puţin pentru moment, era pace între ei. În după-amiaza asta el n-avusese pic de linişte.

O întîmpinase la palanchin. Imediat, ca întotdeauna, se simţise grosolan şi vulgar în contrast cu gingaşa ei perfecţiune — ca un individ din dispreţuitele triburi barbare ale părosilor Ainu, care cîndva populaseră ţara, dar care acum fuseseră împinşi departe, spre nord, dincolo de strîmtoare, în neexplorata insulă Hokkaido. Toate cuvintele lui plănuite cu grijă îl părăsiseră şi el o invitase grosolan la *cha-no-yu,* adăugînd :

— Sînt ani de cînd noi... eu nu ţi-am oferit niciodată unul, dar astă-seară are să fie tocmai bine. Apoi trîntise cuvintele acelea, fără să fi avut vreodată de gînd să le spună, ştiind că era stupid, neelegant şi că făcea o imensă greşeală : Seniorul Toranaga a zis că e timpul să stăm de vorbă.

— Dar nu e şi părerea ta, Alteţă.

În ciuda hotărîrii lui, sîngele i se urcase în obraji şi vocea-i scrîşnise :

— Mi-ar plăcea să fie armonie între noi, da, şi chiar mai mult. Eu nu m-am schimbat niciodată, *neh ?*

— Bineînțeles, Alteță, și de ce s-o faci ? Dacă există vreo vină, nu Domnia ta trebuie să te schimbi, ci eu. Dacă este vreo vină, este din pricina mea, te rog să mă ierți.

— Am să te iert, spusese el privind-o de sus, de la înălțimea lui, acolo, lîngă palanchin, foarte conștient de privirile celorlalți, Anjin-san și Omi printre ei.

Era era atît de încîntătoare, micuță și fără de seamăn, cu părul strîns sus, în creștet, și cu ochii plecați părînd atît de rezervați dar privindu-l totuși cu aceeași crustă de gheață neagră ce-l împingea totdeauna la nebunie oarbă, neputincioasă, și-l făcea să vrea să omoare, să strige, să mutileze, să sfarme totul în mii de fărîme și să se comporte așa cum un samurai n-ar trebui să se comporte niciodată.

— Am reținut casa de ceai pentru astă-seară, îi spusese. Pentru diseară, după cină. Ni s-a poruncit să luăm masa cu seniorul Toranaga. Aș fi onorat dacă mi-ai fi oaspete după aceea.

— Eu sînt cea onorată.

Ea se înclinase și așteptase cu ochii plecați. El voise s-o facă pulbere, una cu țărîna, apoi să plece, să-și împlînte pumnalul cruciș în burtă și să lase durerea veșnică să-i curețe chinul din suflet.

O văzuse cum își ridică privirea ageră spre el.

— Mai e și altceva, Alteță ? întrebase ea atît de blînd.

Sudoarea-i șiroia de-a lungul spatelui și coapselor, pătîndu-i chimonoul. Pieptul îl durea, la fel și capul.

— Tu... tu stai la han noaptea asta.

Apoi plecase și dăduse dispoziții minuțioase pentru tot convoiul de bagaje. De îndată ce fusese posibil, își predase îndatoririle lui Naga și plecase cu pași mari, cu o prefăcută ferocitate, pe malul rîului, în jos, și, cînd fusese singur, se aruncase gol în torent, fără să-i pese de viață, și se luptase cu rîul pînă ce capul i se limpezise și durerea zdrobitoare dispăruse.

Se lungise pe mal, adunîndu-și gîndurile. Acum, că ea acceptase, el trebuia să înceapă pregătirile. Timpul era scurt. Își adunase puterile și se întorsese la poarta necizelată a grădinii, aflată într-o grădină mai mare, și rămăsese acolo o clipă, revăzîndu-și planul. Voia ca astă-seară totul să fie desăvîrșit. Bineînțeles, coliba nu era perfectă, după cum nici grădina ei — era o încercare provincială, timidă de a arăta ca o adevărată casă de ceai. N-are importanță, gîndise el, absorbit complet de sarcina

lui, va trebui aranjată. Noaptea va ascunde multe din cusururi, iar luminile vor trebui să-i dea forma care-i lipsește.

Slugile deja aduseseră lucrurile pe care el le poruncise mai devreme — *tatami*, lampioane din ceramică și instrumentele de curățat — cele mai bune din Yokosé, totul nou-nouț, dar modest, discret și fără pretenții.

Își scosese chimonoul, își pusese săbiile jos și începuse să deretice. Mai întîi micuța cameră de primire, bucătăria și veranda. Apoi poteca șerpuitoare și lespezile implantate în mușchi și, în sfîrșit, pietrele și grădina exterioară. Frecase, măturase și periase pînă ce totul devenise fără cusur, lăsîndu-se cuprins de simplitatea muncii fizice, ceea ce era începutul unui *cha-no-yu*, care cerea ca gazda singură să pregătească totul fără greș. Prima treaptă spre desăvîrșire era curățenia absolută.

În amurg terminase mai toate pregătirile. Apoi se îmbăiase meticulos, suportase masa de seară și cîntatul. Imediat ce putuse, se schimbase iar în haine mult mai sobre și se grăbise înapoi în grădină. Zăvorîse ușa. Mai întîi, pusese lumînări în lampioane, apoi stropise cu grijă lespezile de piatră și pomii, care acum erau presărați icicolo cu lumini pîlpîitoare, pînă cînd micuța grădină ajunsese un tărîm de basm, cu picături de rouă, dansînd în adierea caldă a brizei de vară. Schimbase locul cîtorva lampioane. În cele din urmă, mulțumit, trăsese zăvorul de la poartă și intrase în vestibul. Bucățile de cărbune, alese cu grijă și așezate meticulos în formă de piramidă pe nisipul alb, ardeau corect. Florile din *tokonama* păreau perfecte. Mai curățase încă o dată vasele deja impecabile. Ceainicul începuse să cînte și el fusese încîntat de sunetul amplificat de micile bucăți de fier pe care le pusese cu atîta grijă pe fundul lui.

Totul era gata. Prima cerință a unui *cha-no-yu* era curățenia ; a doua : simplitatea absolută. Ultima și cea mai importantă : să fie pe placul unui anume musafir, sau a mai multora.

El îi auzise pașii pe dalele de piatră, sunetul mîinilor ce se cufundau, conform ritualului, în bazinul cu apă proaspătă de rîu și apoi erau șterse. Trei pași ușori către verandă. Încă doi spre ușa cu perdea. Pînă și ea trebuise să se aplece prin ușa mică, astfel construită ca fiecare să-și plece capul în semn de umilință. La un *cha-no-yu*,

toți erau egali : gazdă și oaspeți, cel mai înalt *daimyo* și cel mai simplu samurai, chiar și un țăran, dacă era invitat.

Mai întîi ea cercetase cu luare aminte aranjamentul floral făcut de soțul ei. El alesese o singură floare de răsură albă, presărase pe frunza verde o singură perlă de apă și așezase floarea pe pietre roșii. Vine toamna, sugera el prin floare, vorbind prin floare, nu plînge anotimpul destrămării, anotimpul morții, cînd pămîntul începe să doarmă ; bucură-te de anotimpul ce începe și încearcă minunata răcoare a aerului de toamnă în această seară de vară... curînd lacrima o să dispară, la fel și răsura, numai pietrele vor rămîne... curînd tu și eu vom dispărea și numai pietrele vor rămîne.

El o privise desprins de sine, aproape căzut în transa care uneori i-e dată unui maestru destul de norocos al ceremoniei ceaiului s-o încerce, în deplină armonie cu cele ce-l înconjoară. Ea se înclinase spre floare în semn de omagiu, apoi venise și îngenunchease în fața lui. Chimonoul ei era maro închis, firul de aur din tighele sporind albeața gîtului și feții ; *obi-ul* avea cele mai închise nuanțe de verde, ce se asortau cu chimonoul de dedesubt ; părul îl purta simplu, adunat în creștet și fără podoabe.

— Bine-ai venit, spusese el cu o plecăciune, începînd ritualul.

— Îmi faci o cinste deosebită, răspunsese ea, acceptîndu-și rolul.

El servise cina frugală pe o tavă lăcuită, imaculată. Bețișoarele erau plasate exact unde trebuie, iar feliile de pește fuseseră puse pe orezul pregătit de el după tipic. Spre a completa efectul, împrăștiase, într-o dezordine perfectă, cîteva flori sălbatice pe care le găsise lîngă malul rîului. Cînd ea terminase de mîncat, el ridicase tava, cu gesturi conform ritualului — spre a fi văzute, judecate și întipărite în minte —, și o dusese prin ușa joasă, în bucătărie.

Apoi, singură, în timp ce se odihnea, Mariko privise focul și cărbunii — un munte incandescent pe o mare de nisip alb, curat, de sub trepied —, ascultînd trosnetul focului amestecat cu cîntecul îngînat al ceainicului de deasupra, ce fierbea domol. Din bucătăria ascunsă privirii, se auzea foșnetul pînzei pe porțelan și apa spălînd ceea ce era deja curat. Apoi ochii ei rătăciseră spre grinzile răsu-

cîte, nefinisate, spre trestia și nuielele de bambus ale acoperișului. Umbrele aruncate de cele cîteva lampioane, pe care el le pusese chipurile, la întîmplare, făceau ca tot ce era mic să pară mare, nesemnificativul, deosebit și întregul, o armonie perfectă. După ce văzuse totul și-și măsurase sufletul după ele, ea se dusese iar în grădină la bazinul cu apă puțină, pe care natura îl așezase de veacuri în stîncă. Încă o dată își purificase mîna și gura cu apa rece, proaspătă, ștergîndu-se pe un prosop nou.

Cînd se așezase iarăși la locul ei, el spusese :

— Poate că acum ai vrea să iei ceaiul.

— Aș fi onorată, dar, te rog, nu te deranja atît de mult pentru mine.

— Eu sînt onorat. Ești oaspetele meu.

Așa că el o servise, iar acum se apropiau de sfîrșit.

În tăcerea care se lăsă pentru o clipă, Mariko nu se mișcă, ci rămase în liniște, nedorind încă să recunoască sfîrșitul, sau să tulbure pacea ce o împresura. Dar simți intensitatea crescîndă a privirilor lui. *Cha-no-yu*-ul se terminase. Acum viața trebuia să-și reia cursul.

— Totul a fost desăvîrșit, șopti ea, copleșită de tristețe. O lacrimă îi alunecă din ochi și căderea ei îi sfîșie inima soțului.

— Nu... nu. Te rog, iartă-mă... tu ești desăvîrșită... a fost ceva obișnuit, spuse el, uimit de o asemenea laudă neașteptată.

— A fost cel mai bun pe care l-am văzut vreodată, spuse ea mișcată de onestitatea neprefăcută din glasul lui.

— Nu. Nu, te rog iartă-mă, dacă a fost bun, a fost din cauza ta, Mariko-san. A fost doar acceptabil, tu l-ai făcut mai bun.

— Pentru mine a fost fără cusur. Ce păcat că alții, mai merituoși decît mine, n-au putut și ei să fie de față !

Ochii ei străluceau în lumina tremurîndă.

— Tu ai fost de față. Totul n-a fost decît pentru tine. Ceilalți n-ar fi înțeles.

Ea simți lacrimi fierbinți pe obraz. Altădată s-ar fi rușinat de ele, dar acum nu-i păsa.

— Mulțumesc. Cum pot să-ți mulțumesc ?

El ridică un fir de cimbrișor, degetele tremurîndu-i, se aplecă și, cu mișcări blînde, prinse una din lacrimile

ei. Privi în tăcere în jos, spre lacrimă. Rămurica părea şi mai mică în pumnul său uriaş.

— Munca mea — orice muncă — e un nimic pe lîngă frumuseţea lacrimei tale. Mulţumesc.

Privi lacrima de pe frunză. Un tăciune căzu din mormanul de jeratic. Absent, el luă creştele şi-l puse la locul lui. Cîteva scîntei dansau în aer, deasupra jeraticului, care părea un vulcan în erupţie.

Amîndoi se lăsară cuprinşi de o dulce melancolie, emoţionaţi de simplitatea unei singure lacrimi, împăcaţi în sinea lor de liniştea care îi învăluia, uniţi în umilinţă, ştiind că ceea ce le fusese dat reîntorseseră naturii prin puritatea şi calmul lor.

Mai tîrziu, el spuse :

— Dacă datoria noastră nu ne-ar interzice-o, te-aş ruga să mi te alături în moarte. Acum.

— Aş merge cu tine bucuroasă, răspunse ea imediat. Să trecem în moarte. Acum.

— Nu putem. Datoria noastră este faţă de seniorul Toranaga.

Ea scoase stiletul ce-l purta în *obi* şi îl puse cu o plecăciune pe *tatami*.

— Atunci, te rog, permite-mi să deschid eu drumul.

— Nu, ar însemna că n-am izbutit să ne facem datoria.

— Ce e să fie, va fi. Domnia ta şi cu mine nu putem stăpîni *karma*.

— Da, dar nu putem pleca înaintea stăpînului nostru. Nici tu şi nici eu. Pentru încă o vreme el are nevoie de fiecare vasal de încredere. Te rog, iartă-mă, trebuie să ţi-o interzic.

— Aş fi fost încîntată să plec în noaptea asta. Sînt pregătită. Mai mult decît atît, doresc întru totul să plec dincolo. Sufletul meu se revarsă de bucurie, rosti ea cu un zîmbet şovăielnic. Te rog, iartă-mă că mă gîndesc numai la mine. Ai perfectă dreptate în legătură cu datoria noastră.

Lama ascuţită strălucea în lumina lumînării. O priviră pierduţi în contemplare, apoi el rupse vraja.

— De ce pleci la Osaka, Mariko-san ?

— Sînt lucruri de făcut acolo pe care numai eu le pot face.

Cuta dintre sprîncene i se adînci, în timp ce privea cum lacrima de pe frunză, luminată de o lumînare ce se stingea, împrăştia milioane de culori.

— Ce lucruri ?

— Lucruri ce privesc viitorul casei noastre şi e neapărată nevoie să le fac.

— În cazul ăsta trebuie să pleci. O privi cercetător, întrebînd-o : Numai tu singură ?

— Da. Vreau să mă încredinţez că toate învoielile de familie dintre noi şi seniorul Kiyama, pentru căsătoria lui Saruji, sînt în ordine. Bani, zestre, pămînturi şi toate celelalte. Trebuiesc făcute formele pentru feuda lui mărită. Seniorul Hiro-matsu şi seniorul Toranaga le cer. Eu sînt răspunzătoare de casă.

— Da, asta e datoria ta, spuse el tărăgănat, privind-o drept în ochi. Dacă seniorul Toranaga spune că poţi să mergi, atunci du-te, dar pesemne că n-o să ţi se îngăduie să stai acolo. Chiar şi aşa... trebuie să te întorci repede. Foarte repede. Nu ar fi înţelept să rămîi în Osaka mai mult decît trebuie.

— Da.

— Pe mare ar fi mai repede decît pe uscat, dar tu întotdeauna ai urît marea.

— O urăsc şi acum.

— Trebuie să fii acolo degrabă ?

— Nu cred că o jumătate de lună sau o lună ar conta. Poate, nu ştiu... Simt doar că trebuie să plec imediat.

— Atunci o să lăsăm plecarea şi vremea ei în seama seniorului Toranaga, dacă el o să-ţi permită pînă la urmă să te duci. Faptul că seniorul Zataki este aici, cu cele două hîrtii, nu înseamnă decît că va fi curînd război. Va fi prea periculos să pleci.

— Da. Mulţumesc.

Bucuros că toate astea se terminaseră, el îşi plimbă mulţumit privirea prin micuţa încăpere, fără să se mai sinchisească acum că trupu-i mătăhălos şi hîd domina spaţiul, că o coapsă de-a lui era mai mare decît talia ei, iar braţul mai gros decît gîtul ei.

— Asta a fost o cameră minunată, mai bună decît am îndrăznit să sper. Mi-a făcut plăcere să fiu aici. Îmi aminteşte din nou că omul nu e decît o colibă în pustiu. Mulţumesc că ai venit. Sînt atît de bucuros că eşti la Yokosé, Mariko-san. Dacă n-ar fi fost pentru tine, n-aş fi oferit niciodată un *cha-no-yu* aici şi niciodată nu m-aş fi simţit atît de contopit cu eternitatea.

Ea şovăi, apoi ridică timid cutia de ceai, din dinastia T'ang. Era un vas simplu, cu capac, neornamentat. Emailul brun-portocaliu nu-l acoperea tot, lăsînd la fundul vasului o margine zgrunţuroasă de porţelan, neglazurată, care-i dădea dramatism şi dezvăluia originalitatea olarului şi silinţa lui de a nu ascunde simplitatea materialelor sale. Buntaro o cumpărase cu douăzeci de mii de *koku* de la Sen-Nakada, cel mai faimos maestru al ceremoniei ceaiului, care trăise vreodată.

— E atît de frumoasă, murmură ea, făcîndu-i plăcere atingerea ei. Atît de perfectă pentru această ceremonie.

— Da.

— Ai fost cu adevărat un maestru în seara asta, Buntaro-san. M-ai făcut atît de fericită. Vocea-i era gravă şi sinceră. Aplecîndu-se puţin în faţă, rosti : Pentru mine totul a fost desăvîrşit, grădina şi felul cum ţi-ai folosit măiestria ca să învingi neajunsurile prin lumini şi umbre. Şi aceasta este în armonie cu restul. Ea atinse din nou cutia de ceai. Totul a fost perfect, pînă şi caracterele pe care le-ai scris pe prosop : *ai*, afecţiune. Pentru mine, în noaptea asta, cuvîntul afecţiune a fost cel mai desăvîrşit. Din nou lacrimile i se revărsară pe obraji. Te rog, iartă-mă, spuse ea, ştergîndu-le.

El se înclină emoţionat de laudă. Ca să-şi ascundă tulburarea, puse cutia în săculeţul ei de mătase. După ce termină, o băgă în altă cutie şi o aşeză cu grijă în faţa lui Mariko.

— Mariko-san, dacă în casa noastră sînt necazuri băneşti, ia asta. Vinde-o.

— Niciodată ! În afară de săbii şi de arcul său lung, acesta era singurul bun din viaţa lui pe care-l preţuia. Cutia ar fi ultimul lucru pe care l-aş vinde vreodată.

— Te rog, iartă-mă, dar dacă ai greutăţi privind plata vasalilor mei, ia-o.

— Cu chibzuinţă, e destul pentru toţi. Vor avea cele mai bune arme şi cei mai buni cai. În asta casa noastră este puternică. Nu, Buntaro-san, cutia T'ang este a ta.

— Nouă nu ne-a mai rămas mult de trăit. Cui să i-o las ? Lui Saruji ?

Ea privi spre tăciuni şi spre focul care mistuia mormanul de cărbuni.

— Nu. Pînă ce el n-are s-ajungă un maestru al ceremoniei ceaiului, vrednic de toată lauda, care să-şi egaleze

tatăl, te sfătuiesc să laşi cutia T'ang seniorului Toranaga, care e demn de ea, şi să-l rogi ca, înainte de a muri, să hotărască dacă fiul nostru o să merite vreodată s-o primească.

— Şi dacă seniorul Toranaga pierde războiul şi moare înainte de venirea iernii, după cum sînt sigur c-are să se întîmple ?

— Poftim ?

— Pot să-ţi şoptesc acest adevăr, numai între noi doi, fără nici o amăgire. Nu e important la *cha-no-yu* să nu mintă nimeni şi să-şi spună părerea cinstit ? Da, o să piardă, dacă nu primeşte ajutorul lui Kiyama şi al lui Onoshi, şi al lui Zataki.

— În acest caz, pune în testamentul tău ca acest obiect să fie trimis cu pompă Maiestăţii sale imperiale, cu rugămintea să-l accepte. Cu siguranţă că T'ang-ul merită să fie în stăpînirea împăratului.

— Da, ar fi alegerea cea mai bună. Cercetă atent pumnalul, apoi adăugă posomorît : Ah, Mariko-san, nu e nimic de făcut pentru seniorul Toranaga, *karma* lui e hotărîtă. Şi chiar dacă va cîştiga sau va pierde, vor muri mulţi oameni...

— Da.

Îşi desprinse gînditor ochii de pe pumnal şi contemplă firul de cimbrişor şi lacrima cristalină, apoi spuse :

— Dacă el pierde războiul înainte ca eu să mor, sau dacă voi fi mort, eu sau unul din oamenii mei are să-l omoare pe Anjin-san.

Pe fundalul de întuneric faţa ei era diafană. Briza blîndă îi mişca şuviţele de păr, făcînd-o să pară ca o statuie.

— Te rog, iartă-mă, pot să te întreb de ce ?

— E prea periculos să rămînă în viaţă. Cunoştinţele lui, ideile lui, despre care eu am auzit multe... o să zăpăcească ţara, chiar şi pe seniorul Yaemon. Seniorul Toranaga este deja sub vraja lui, *neh* ?

— Seniorul Toranaga e bucuros de cunoştinţele lui, spuse Mariko.

— În clipa în care seniorul Toranaga va muri, el va fi condamnat la moarte. Dar eu nădăjduiesc ca ochii stăpînului nostru să se deschidă înainte de vremea aceea. Lumînarea ce se topea sfîrîi şi se stinse. El îşi ridică ochii spre ea. Eşti şi tu sub vraja lui ?

— E un om încîntător, dar mintea lui e atît de diferită de a noastră... valorile lui... da, atît de diferite că uneori e aproape imposibil să-l înţelegi. Odată am încercat să-i explic ce înseamnă un *cha-no-yu,* dar a fost peste puterea lui de pricepere.

— Trebuie să fie îngrozitor să fii barbar, îngrozitor, spuse Buntaro.

— Da.

Ochii lui căzură pe lama stiletului ei.

— Unii cred că Anjin-san a fost japonez într-o viaţă anterioară. El nu e ca ceilalţi barbari şi el... el încearcă din toate puterile să vorbească şi să se poarte ca unul de-ai noştri, deşi nu izbuteşte, *neh ?*

— Aş vrea să-l fi văzut cum a fost gata-gata să-şi facă *seppuku,* Buntaro-san. Eu... a fost extraordinar. Am văzut moartea coborînd asupra lui, ca apoi să fie îndepărtată de mîna lui Omi. Dacă el a fost cîndva japonez, cred că asta ar explica multe lucruri. Seniorul Toranaga crede că el e foarte preţios pentru noi acum.

— E timpul să încetezi să-l mai instruieşti şi să devii iar japoneză.

— Alteţă ?

— Cred că seniorul Toranaga e sub vraja lui. Şi tu.

— Te rog să mă ierţi, dar eu nu cred că sînt.

— În noaptea aceea, în Anjiro, cînd totul a ieşit prost, am simţit că tu erai cu el, împotriva mea. Bineînţeles că a fost un gînd rău, dar l-am simţit.

Privirea ei părăsi lama stiletului. Se uită ţintă la el şi nu răspunse. O altă lumînare sfîrîi scurt şi se stinse. Acum nu mai rămăsese în cameră decît o singură lumină.

— Da, l-am urît în noaptea aceea, continuă Buntaro cu aceeaşi voce calmă, şi-l voiam mort... şi pe tine, şi pe Fujiko-san. Arcul mi-a şoptit, aşa cum face uneori, cerînd moarte. Şi, în ziua următoare, în zori, cînd l-am văzut coborînd dealul cu pistoalele acelea mici şi laşe în mîini, săgeţile m-au rugat să-i soarbă sîngele. Dar eu am amînat moartea lui şi m-am umilit, urînd proastele mele maniere mai mult decît pe el, ruşinat de comportarea mea grosolană şi de *saké.* Oboseala i se citea pe chip. Atîta ruşine am îndurat amîndoi, *neh ?*

— Da.

— Tu nu vrei să-l omor ?

— Trebuie să faci ceea ce știi că este datoria ta, spuse ea. După cum și eu mi-o voi face întotdeauna pe a mea.

— La noapte stăm la han, spuse el.

— Da.

Și apoi, pentru că ea fusese un oaspe desăvîrșit, iar *cha-no-yu*-ul cel mai bun din toată viața lui, el se răzgîndi și-i dădu răgazul și pacea pe care și el le primise în egală măsură de la ea.

— Du-te la han. Culcă-te, spuse el. Mîna lui ridică stiletul și i-l oferi. Cînd arțarii se vor desfrunzi — sau cînd te vei întoarce din Osaka — o s-o luăm de la capăt ca soț și soție.

— Da. Mulțumesc.

— Încuviințezi de bună voie, Mariko-san ?

— Da. Mulțumesc.

— În fața Dumnezeului tău ?

— Da, în fața lui Dumnezeu.

Mariko se înclină și luă pumnalul, îl puse la loc în ascunzătoarea lui, se înclină din nou și plecă.

Pașii ei nu se mai auziră. Buntaro privea spre crenguța ce se afla încă în mîna lui, cu lacrima rămasă pe frunza micuță. Degetele lui tremurară cînd așezară blînd crenguța pe ultimii cărbuni. Frunzele de un verde pur începură să se contorsioneze și să ardă. Lacrima dispăru cu un șuier ușor.

Apoi, în tăcere, el începu să plîngă de mînie, fiind dintr-o dată sigur, în străfundurile ființei lui, că ea-l înșelase cu Anjin-san.

*
* *

Blackthorne o văzu ieșind din grădină și traversînd curtea bine luminată. Frumusețea ei îi tăie respirația. Zorii se strecurau alene pe cerul de la răsărit.

— Bună, Mariko-san.

— O... bună, Anjin-san ! Iartă-mă... m-ai speriat... nu te-am văzut. Te-ai sculat tîrziu.

— Nu. *Gomen nasai,* am ieșit din casă la timp. Zîmbi și arătă spre dimineața ce nu era departe. E un obicei pe care-l am de pe mare, să mă trezesc chiar înainte de revărsatul zorilor, ca să merg în gabie și să fiu gata să stabilesc punctul. Zîmbetul lui se lărgi. Tu te-ai trezit tîrziu !

— Nu mi-am dat seama că e... că noaptea s-a dus. La porți și la toate ușile erau samurai care priveau curioși. Naga se afla printre ei. Vocea ei deveni aproape imperceptibilă. Începu să vorbească în latină. Fii cu ochii-n patru, te implor. Chiar și-n întunericul nopții sînt vestitori ai nenorocirii.

— Îmi cer iertare.

Priviră în depărtare spre caii ce tropăiau la poarta principală. Acolo se aflau șoimarii, grupul de vînători și străji. Printre ei apăru abătut Toranaga.

— Totul e pregătit, Alteță, spuse Naga. Pot să vin cu tine ?

— Nu, nu, mulțumesc. Trebuie să te odihnești. Mariko-san, cum a fost *cha-no-yu*-ul ?

— Foarte frumos, Alteță. Foarte, foarte frumos.

— Buntaro-san e un maestru. Ești norocoasă.

— Da, Alteță.

— Anjin-san ! Nu vii la vînătoare ? Aș vrea să învăț cum slobozi tu un șoim.

— Alteță ?

Mariko tălmăci imediat.

— Da, mulțumesc, spuse Blackthorne.

— Bine. Toranaga îi făcu semn cu mîna spre un cal. Vino cu mine.

— Da, Alteță.

Mariko îi privi plecînd. Cînd ei o porniră la trap pe potecă, în sus, se îndreptă spre camera ei. Slujnica o ajută să se dezbrace, să-și curețe fardurile și să-și sloboadă părul din coafura montantă. Apoi îi spuse slujnicei să rămînă în cameră, căci nu voia să fie tulburată pînă la prînz.

— Da, stăpînă.

Mariko se lungi, închise ochii și-și lăsă trupul să se afunde în moliciunea plăcută a cuverturilor matlasate așternute pe jos. Era istovită și exaltată. *Cha-no-yu*-ul îi dăduse o pace stranie și absolută, purificînd-o, iar hotărîrea sublimă, plină de bucurie, de a merge în moarte o împinsese și mai departe, spre culmi pe care nu le mai atinsese niciodată pînă atunci. Întorcîndu-se de pe culmi în viața obișnuită, rămăsese cu o ciudată și incredibilă conștiință a frumuseții vieții. Părea că se detașase de sine cînd îi răspunsese calm lui Buntaro, sigură că răspunsurile ei și partea ei de ritual fuseseră tot atît de perfecte. Se

ghemui în așternut atît de bucuroasă că acum era pace... pînă la căderea frunzelor.

O, Sfîntă Fecioară, se rugă ea cu ardoare, îți mulțumesc că, în mila ta, mi-ai dat slăvita păsuire. Îți mulțumesc și te preamăresc din toată inima, din tot sufletul și în vecii vecilor.

Repetă Ave Maria cu smerenie și apoi, cerînd iertare, așa cum îi era obiceiul, și dînd ascultare seniorului ei, își îndepărtă gîndurile de la Dumnezeu pentru încă o zi.

Ce-aș fi făcut, medită ea, chiar înainte de a o cuprinde somnul, dacă Buntaro mi-ar fi cerut să împart patul cu el ?

L-aș fi refuzat.

Dar dacă ar fi insistat, așa cum e dreptul lui ?

Mi-aș fi ținut promisiunea față de el. O, da, nimic nu s-a schimbat.

Capitolul 44

La Ora Caprei, alaiul traversa din nou podul. Totul era ca înainte, doar că acum Zataki și oamenii lui erau îmbrăcați ușor, pentru călătorie, sau pentru încăierare. Toți erau înarmați pînă-n dinți și, deși foarte disciplinați, toți aveau chef să se lupte pe viață și pe moarte, dacă ar fi trebuit. Se așezară în ordine în fața samurailor lui Toranaga, care-i depășeau cu mult ca număr. Părintele Alvito se afla pe margine, printre privitori. La fel și Blackthorne.

Toranaga îl întîmpină pe Zataki cu aceeași politețe calmă, prelungind șederea cerută de protocol. Astăzi cei doi *daimyo* stăteau singuri pe podium sub un cer acoperit de nori, iar pernele erau mai îndepărtate una de cealaltă. Yabu, Omi, Naga și Buntaro se aflau pe pămînt, înconjurîndu-l pe Toranaga. Patru din sfetnicii-soldați ai lui Zataki erau în spatele lui, la o oarecare distanță unul de celălalt.

La timpul cuvenit, Zataki scoase cel de al doilea pergament.

— Am venit pentru răspunsul tău oficial.

— Sînt de acord să merg la Osaka şi să mă supun voinţei Consiliului, răspunse Toranaga calm şi se înclină.

— Ai de gînd să te supui ? începu Zataki, faţa strîmbîndu-i-se a neîncredere. Tu, Toranaga-noh-Minowara, ai de gînd...

— Ascultă, îl întrerupse Toranaga cu vocea-i sonoră, poruncitoare, care ricoşă de jur-împrejurul luminişului, fără să pară stridentă. Consiliul Regenţilor trebuie ascultat ! Deşi ilegal, el *este* constituit şi nici un *daimyo* nu are dreptul să dezmembreze ţara, chiar dacă ar avea adevărul de partea sa. Împărăţia e mai presus de toate. Dacă un *daimyo* se revoltă, este datoria tuturor să-l nimicească. I-am jurat lui *taikō* că n-am să fiu niciodată primul care să strice pacea şi nu voi fi, chiar dacă răul a cuprins ţara. *Accept invitaţia. Voi pleca azi.*

Fiecare samurai încerca uluit să ghicească ce însemna această schimbare de necrezut. Toţi erau dureros de conştienţi că majoritatea, dacă nu toţi, aveau să fie forţaţi să ajungă *rōnini* şi să sufere urmările : pierderea onoarei, a venitului, a familiei, a viitorului.

Buntaro ştia că el avea să-l însoţească pe Toranaga în ultima lui călătorie şi că avea să-i împărtăşească soarta — moartea, împreună cu toată familia lui. Ishido era duşmanul său, prea înveterat ca să ierte, şi, oricum, cine ar vrea să rămînă în viaţă cînd propriul lui senior a renunţat la adevărata luptă într-un mod atît de laş ? *Karma*, gîndi Buntaro plin de amărăciune. Buddha, dă-mi putere ! Acum sînt obligat să-i iau viaţa lui Mariko, viaţa fiului nostru, înainte de a mi-o lua pe-a mea. Cînd ? Cînd datoria mea va fi împlinită şi seniorul nostru va fi plecat cu cinste şi în siguranţa spre Marele Necunoscut. El o să aibă nevoie de un secundant credincios, *neh* ? Totul s-a dus, ca frunzele toamnei, tot viitorul şi tot prezentul, „Cerul de Purpură" şi destinul! Ce mai contează, *neh* ? Acum, cu siguranţă seniorul Yaemon o să moştenească totul. Seniorul Toranaga, în străfundurile inimii, pesemne că e ispitit să ia puterea, oricît de mult o tăgăduieşte el. Poate că *taikō* o să trăiască prin fiul lui şi, cu timpul, o să ne războim iar cu China şi-o să cîştigăm de data asta, ca să stăm pe cele mai înalte culmi ale lumii, aşa cum ne-o cere datoria noastră divină. Da, doamna Ochiba şi Yaemon n-or să ne

vîndă data viitoare, așa cum au făcut Ishido și lașii lui susținători...

Naga era uluit. Nici un „Cer de Purpură" ? Nici un război onorabil ? Nici o luptă pe viață și pe moarte în munții Shinano, sau pe cîmpiile de la Kyoto ? Nici o moarte onorabilă în luptă, apărînd eroic stindardul tatălui său, nici mormane de leșuri dușmane pe care să te cațeri într-o ultimă încercare acoperită de glorie, sau într-o victorie magnifică ? Nici măcar un atac cu ticăloasele de puști ? Nimic din toate astea — doar un *seppuku,* probabil grăbit, fără fast, ceremonie sau onoare, și capul înfipt într-o țeapă, spre batjocura oamenilor de rînd. Doar moartea și sfîrșitul neamului Yoshi. Pentru că, bineînțeles, toți ai lor or să moară, tatăl său, toți frații și surorile, veri, nepoți, și nepoate, unchi și mătuși. Ochii i se pironiră asupra lui Zataki. Setea de sînge începu să-i cotropească mintea...

Omi-l privea pe Toranaga ca prin ceață, ura devorîndu-l. Stăpînul nostru a luat-o razna, gîndi el. Cum poate fi atît de prost ? Noi avem o sută de mii de oameni și regimentul de muschete și alți cincizeci de mii în jurul castelului Osaka ! „Cerul de Purpură" e de un milion de ori mai bun decît o groapă împuțită și pustie.

Mîna-i atîrna grea pe mînerul sabiei și, într-un moment de exaltare, se văzu țîșnind să-l decapiteze pe Toranaga, să-i dea capul regentului Zataki și așa să pună capăt acestui joc demn de dispreț. Apoi să moară de propria sa mînă, cu cinste, aici, în fața tuturor. Pentru că ce rost mai are să trăiască acum ? De Kiku nu se mai putea atinge deoarece contractul ei era cumpărat de Toranaga, care-i trădase pe toți. Noaptea trecută, cît ea cîntase, trupul lui fusese pe jar și el știa că, în taină, cîntecul ei fusese pentru el și numai pentru el. Amîndoi erau ca un foc neostoit. Dar de ce nu s-ar sinucide laolaltă ? Să moară împreună, să fie împreună o veșnicie. O, ce minunat ar fi ! Să ne-mpreunăm sufletele în moarte ca o mărturie veșnică a prețului vieții. Dar mai întîi să moară trădătorul, Toranaga, *neh* ?

Cu efort, Omi se trase înapoi de pe marginea prăpastiei.

Totul a mers prost, gîndi el. În casa mea nu e pace, totdeauna am parte de mînie și ceartă, iar Midori e mereu cu ochii în lacrimi. Răzbunarea mea asupra lui Yabu nu și-a mai urmat calea. Noaptea trecută n-am făcut nici o învoială de taină cu Zataki, cu sau fără Yabu. Nici un

tîrg, de nici un fel. Nimic nu merge. Cînd Mura a găsit săbiile, amîndouă erau așa de deformate de greutatea pămîntului, încît sînt sigur că Toranaga m-a urît pentru că i le-am arătat. Și acum, la urmă, capitularea asta lașă și mișelească !

Parc-aș fi cuprins de vrăji rele ! Să fie făcute de Anjin-san ? Poate. Totul a fost pierdut. Nimic nu s-a împlinit : nici izbînda cu săbiile, nici răzbunarea, nici calea tainică de scăpare, nici un viitor pentru mine și Kiku. Cu ea există totuși un viitor. Moartea e un viitor, un trecut și un prezent și are să fie curată și simplă...

— Te dai bătut ? N-o să luptăm ? răcni Yabu, conștient că moartea lui și a spiței sale erau acum sigure !

— Primesc invitația Consiliului, răspunse Toranaga. Așa cum și tu ai să o primești !

— Eu n-o să fac...

Omi se trezi din visare cu destulă prezență de spirit ca să știe că trebuie să-l întrerupă pe Yabu și să-l apere de moartea imediată, pe care orice confruntare cu Toranaga ar aduce-o. Dar, cu bună știință, își încleștă buzele, urlînd în sinea lui de bucurie pentru acest dar trimis de ceruri și așteptă ca dezastrul să se abată asupra lui Yabu.

— Ce n-o să faci ? întrebă Toranaga.

Sufletul lui Yabu simți pericolul. Reuși să bolborosească :

— Eu... eu... bineînțeles, vasalii tăi au să se supună. Da, dacă Domnia ta hotărăști — indiferent ce-o să hotărăști — eu... eu am să mă supun.

Omi înjură în sinea lui, privirea i se împăienjeni iar, mintea fiindu-i încă răvășită de neașteptata și totala capitulare a lui Toranaga.

Mînios, Toranaga îl lăsă pe Yabu să se bîlbîie mai departe ca scuzele să fie mai puternice. Apoi i-o reteză disprețuitor :

— Bine. Se întoarse spre Zataki, dar rămase-n gardă. Deci, frate, poți să te descotorosești de cea de-a doua hîrtie. Nu mai este... Văzu cu coada ochiului că fața lui Naga se schimbă și se-ntoarse spre el : Naga !

Tînărul tresări speriat și-și luă mîna de pe sabie.

— Da, tată ? bolborosi.

— Du-te și adu-mi cele trebuincioase scrisului ! Acum !

Cînd Naga se-ndepărtase la mai bine de o lungime de sabie, Toranaga respiră ușurat că oprise atacul asupra lui

Zataki înainte de-a fi început. Ochii lui îi cercetară cu atenţie pe Buntaro, apoi pe Omi şi, în cele din urmă, pe Yabu. Socoti că cei trei se stăpîneau acum destul de bine, ca să nu facă vreo mişcare prostească, care ar fi declanşat o încăierare imediată.

I se adresă din nou lui Zataki :

— Îndată am să-ţi dau în scris acordul meu oficial. Acesta va pregăti Consiliul pentru vizita mea. Îşi coborî vocea şi vorbi doar pentru urechile lui Zataki : Între hotarele Izului eşti în siguranţă, regentule. În afara lor de asemeni. Pînă ce mama nu scapă din ghearele tale eşti tu siguranţă. Numai pînă atunci. Această întîlnire s-a terminat.

— Bine. „Vizită" ? Zataki îşi arătă deschis dispreţul. Cîtă făţărnicie ! N-am crezut niciodată c-am să văd ziua cînd Yoshi Toranaga-noi-Minowara are să-şi plece fruntea în ţărînă în faţa generalului Ishido. Nu eşti decît...

— Ce e mai important, frate ? spuse Toranaga. Şirul necurmat al spiţei mele, sau şirul necurmat al împărăţiei ?

* * *

Întunericul plutea deasupra văii. Ploua acum, norii, nici la trei sute de paşi de pămînt, acopereau complet drumul spre trecătoare. Luminişul şi curtea exterioară a hanului erau pline de samurai mînioşi, care se agitau lovindu-se unii de alţii. Caii băteau din copite neliniştiţi. Ofiţerii îşi ţipau ordinele cu o asprime ce nu-şi avea rostul. Hamali înspăimîntaţi se zoreau încoace şi-ncolo, pregătind coloana care pleca. Abia dacă mai era o oră pînă se întuneca de-a binelea.

Toranaga scrisese mesajul cu o caligrafie înflorată şi-l semnase, trimiţîndu-l lui Zataki printr-un curier, fără să ţină seama de rugăminţile stăruitoare ale lui Buntaro, Omi şi Yabu de la sfatul lor de taină. Ascultase în tăcere argumentele lor. Cînd terminaseră, spusese :

— Nu mai vreau s-aud nici un cuvînt. Eu mi-am hotărît calea. Supuneţi-vă !

Le spusese să se întoarcă la Anjiro şi să adune restul de oameni. Mîine o s-o pornească pe drumul de pe coasta de răsărit către Atami şi Odawara, iar de aici, prin trecătorile din munte, către Yedo. Buntaro o să-i comande escorta. Mîine, regimentul de muschete, comandat de Yabu,

urma să se îmbarce pe galere la Anjiro şi să pornească în larg, spre a-l aştepta la Yedo. Lui Omi i se poruncea ca-n ziua următoare să meargă spre hotar, pe drumul din interior, cu toţi războinicii din Izu. Urma să-l ajute pe Hiro-matsu, care era comandant general, şi trebuia să se asigure că duşmanul Ikawa Jikkyu îi lăsa să-şi vadă de drum. Deocamdată, Omi avea să-şi stabilească baza în Mishima, ca să păzească porţiunea aceea din drumul Tokaidō şi să pregătească palanchine şi cai, în număr îndestulător, pentru Toranaga şi escorta considerabilă ce se cerea într-o vizită oficială.

— Zoreşti toate posturile de-a lungul drumului şi pregăteşte-le şi pe ele tot atît de bine. Înţelegi ?

— Da, Alteţă.

— Te asiguri că totul e-n ordine !

— Da, Alteţă. Vă puteţi bizui pe mine.

Chiar şi Omi se-nfiorase sub asprimea privirii lui.

Cînd totul era gata pentru plecare, Toranaga ieşi în verandă. Toţi se înclinară. Posac, le făcu semn să-şi continue treaba şi trimise după hangiu. Omul se plecă umil cînd îi prezentă în genunchi nota de plată. Toranaga o verifică punct cu punct. Nota era foarte corectă. Încuviinţă din cap şi i-o dădu omului său care făcea plăţile, apoi îi chemă pe Mariko şi pe Anjin-san. Lui Mariko i se acordase permisiunea să meargă la Osaka.

— Dar mai întîi ai să pleci de-aici direct la Mishima. Îi dai această misivă secretă lui Hiro-matsu, apoi îţi continui drumul spre Yedo cu Anjin-san. Eşti răspunzătoare de el pînă cînd sosiţi. Tu, probabil, ai să mergi la Osaka pe mare ; voi hotărî mai tîrziu. Anjin-san ! Ai primit dicţionarul de la preot-san ?

— Vă rog ? Îmi pare rău, nu înţeleg.

Mariko tălmăci.

— Iertaţi-mă. Da, eu carte primit.

— Cînd ne vom întîlni în Yedo, ai să vorbeşti mai bine japoneza decît acum. *Wakarimasu ka* ?

— *Hai. Gomen nasai.*

Abătut, Toranaga ieşi în curte cu un mers anevoios. Un samurai îi ţinea o umbrelă mare, ca să-l ferească de ploaie. Toţi samuraii, hamalii şi sătenii se înclinară din nou. Toranaga nu le dădu nici o atenţie, intră doar în palanchinul acoperit, aflat în fruntea coloanei, şi trase perdelele.

Imediat, cei șase purtători, pe jumătate goi, ridicară lectica și porniră într-un pas mărunt și săltat, împroșcînd noroiul cu picioarele desculțe și bătătorite. O escortă de samurai călări mergea în față și alta înconjura palanchinul. Urmau hamalii de schimb și convoiul de bagaje, toți grăbiți, toți încordați și înspăimîntați. Omi conducea avangarda. Buntaro urma să comande ariergarda. Yabu și Naga plecaseră deja spre regimentul de muschete, încă plasat în ambuscadă de-a curmezișul drumului, spre a-l aștepta pe Toranaga în creastă ; urma să-i cadă în spate ca să formeze ariergarda.

— Ariergardă împotriva cui ? mîrîise Yabu către Omi în cele cîteva clipe cînd se aflaseră singuri, înainte de a o porni în galop.

Buntaro se îndreptă cu pași mari spre poarta înaltă, boltită a hanului, fără să-i pese de ploaia ce turna cu găleata.

— Mariko-san !

Ascultătoare, ea se grăbi spre el, cu umbrela portocalie, din hîrtie impregnată-n ulei, izbită de stropii grei de ploaie.

— Da, Alteță.

El își ridică ochii spre ea, pe sub marginile pălăriei de bambus, apoi și-i îndreptă spre Blackthorne, care privea din verandă.

— Spune-i...

Se opri.

— Alteță ?

El își pironi privirile asupra ei.

— Spune-i că-l fac direct răspunzător în privința ta.

— Da, Alteță, spuse ea. Dar, te rog să mă ierți, eu răspund de mine.

Buntaro se răsuci și măsură distanța pînă la capul coloanei. Cînd își întoarse privirea, chipul îi trăda o urmă din frămîntările sale.

— Acum n-or să mai fie frunze ce cad, pentru ochii noștri, *neh ?*

— Asta e-n mîinile Domnului, Alteță.

— Nu, asta e-n mîinile seniorului Toranaga, spuse el cu dispreț.

Ea-și ridică ochii spre el, fără să șovăie sub privirea lui. Ploaia se mai domolise. Picăturile cădeau de pe marginea umbrelei ca o perdea de lacrimi. Tivul chimonoului i se pătase de noroi. Apoi el spuse :

— *Sayonara,* pînă te văd la Osaka.

Ea fu surprinsă.

— O, iartă-mă, n-am să te văd la Yedo ? Cu siguranţă că ai să fii acolo cu seniorul Toranaga. O să ajungeţi cam în acelaşi timp, *neh* ? Atunci am să te văd.

— Da, dar la Osaka, cînd o să ne-ntîlnim, sau cînd tu o să te întorci de acolo, atunci o s-o luăm din nou de la capăt. Atunci am să te văd eu cu adevărat, *neh* ?

— A, înţeleg. Iartă-mă.

— *Sayonara,* Mariko-san, spuse el.

— *Sayonara,* stăpînul meu.

Mariko se înclină. El îi întoarse plecăciunea autoritar şi porni cu paşi mari prin mocirlă spre calul lui. Se aruncă în şa şi plecă în galop fără să se mai uite înapoi.

— Mergi cu Dumnezeu, spuse ea, uitîndu-se lung după el.

*

* *

Urmărindu-l pe Buntaro, Blackthorne îi văzu ochii. Aşteptă sub acoperiş, ploaia fiind ceva mai domoală. Curînd, capul coloanei dispăru învăluită de nori, apoi şi palanchinul lui Toranaga, iar el respiră mai uşurat, încă zguduit de Toranaga şi de întreaga zi ce nu prevestea nimic bun.

Vînătoarea cu şoimi din dimineaţa asta începuse atît de bine. El alesese un şoim micuţ, cu aripi lungi, ca un erete, şi-l slobozise cu succes spre o ciocîrlie, pe care-o urmărise în zbor elansat, sau în picaj, împins spre sud, dincolo de o perdea de pomi, de vîntul care se înteţea. Făcîndu-i-se cinstea de a conduce vînătoarea, Blackthorne gonise mîncînd pămîntul prin pădure, de-a lungul unei poteci bătătorite. Negustorii ambulanţi şi ţăranii i se fereau din cale, dar un vînzător de ulei, bătut de vreme, cu un cal la fel de prăpădit, se oprise în mijlocul drumului şi, arţăgos, nu voise să se urnească din loc. În febra urmăririi, Blackthorne îi strigase omului să se mişte, dar negustorul ambulant se încăpăţînase, şi el îl înjurase cît îl ţinuse gura. Vînzătorul de ulei răspunsese grosolan şi strigase la rîndul lui, dar, în clipa aceea, Toranaga se afla deja acolo şi făcuse semn gărzii sale personale spunîndu-i :

— Anjin-san, dă-i puţin sabia ta. Toranaga rostise şi alte cîteva cuvinte pe care el nu le înţelesese.

Blackthorne se supusese imediat. Înainte ca el să-şi fi dat seama ce se-ntîmplă, samuraiul îl şi atacase pe negustorul ambulant. Lovitura fusese atît de sălbatică şi atît de perfectă, încît vînzătorul de ulei mai făcuse încă un pas, înainte de a cădea despicat în două din brîu.

Toranaga îşi pocnise oblîncul şeii cu o încîntare de moment, apoi recăzuse în melancolia lui, în timp ce toţi ceilalţi samurai ovaţionau. Straja curăţase cu grijă lama, folosindu-şi eşarfa de mătase ca să protejeze oţelul. Băgase sabia în teacă şi i-o dăduse înapoi, spunînd ceva ce Mariko îi explicase mai tîrziu :

— Anjin-san, el a spus doar că e mîndru că i s-a permis să încerce o asemenea lamă. Seniorul Toranaga îţi sugerează să numeşti sabia Vînzătorul de Ulei, pentru că o asemenea lovitură şi o asemenea precizie trebuiesc ţinute minte cu mare cinste. Sabia ta a intrat acum în legendă, *neh ?*

Blackthorne îşi aminti cum încuviinţase din cap, ascunzîndu-şi suferinţa. Acum purta Vînzătorul de Ulei — Vînzătorul de Ulei avea să-i rămînă numele-n veci —, aceeaşi sabie pe care i-o dănuise Toranaga. Aş vrea să nu mi-o fi dat niciodată, gîndi, dar n-a fost numai vina lor, a fost şi-a mea. Eu am strigat la om, el a fost grosolan la rîndul lui şi samuraii nu suportă să fie trataţi aşa. Mai era altă cale ? Blackthorne ştia că nu. Omorul îi luase bucuria vînătorii, deşi trebuise s-o ascundă cu grijă, pentru că Toranaga fusese întors pe dos şi dificil toată ziua.

Chiar înainte de prînz se întorseseră la Yokosé, şi apoi avusese loc întîlnirea lui Toranaga cu Zataki. După o baie fierbinte şi masaj, îi apăruse-n cale, pe nepusă masă, părintele Alvito, ca o fantomă a răzbunării, însoţit de doi ciraci care-l priveau pe Blackthorne cu duşmănie.

— Ucigă-te crucea, piei din calea mea !

— N-ai de ce să te temi sau să huleşti, spusese Alvito.

— Fii blestemat, tu şi toţi preoţii ! răspunsese Blackthorne, încercînd să se stăpînească, ştiind că se afla pe teritoriu duşman. Mai devreme văzuse vreo cincizeci de samurai catolici mergînd pe pod la slujba despre care Mariko îi spusese că se ţinea în curtea exterioară a hanului în care stătea Alvito. Mîna-i căutase mînerul sabiei, dar n-o purta la halatul de baie şi nici n-o avea mereu, aşa cum era obiceiul. Îşi blestemase prostia de a se afla neînarmat.

— Dumnezeu să-ţi ierte hula, pilotule. Fie ca El să te ierte şi să-ţi deschidă ochii. Eu nu-ţi port nici o pică. Am venit să-ţi aduc un dar. Poftim, iată un dar de la Dumnezeu, pilotule.

Blackthorne luase bănuitor pachetul. Cînd îl deschisese şi văzuse cartea cu gramatica japoneză şi dicţionarul portughezo-latino-japonez, un fior îi străbătuse tot trupul. Frunzărise cîteva pagini. Tipăritura era cea mai bună pe care o văzuse vreodată, iar calitatea şi informaţiile amănunţite îl uluiră.

— Da, că e un dar de la Dumnezeu e-n ordine, dar seniorul Toranaga ţi-a poruncit să mi-l dai.

— Noi ne supunem doar poruncilor lui Dumnezeu.

— Toranaga ţi-a cerut să mi-l dai ?

— Da. A fost cererea lui.

— Şi o „cerere" a lui Toranaga nu e un ordin ?

— Asta depinde, căpitane-pilot, de cine eşti şi cît de mare ţi-e credinţa. Alvito arătase spre carte. Trei din fraţii noştri şi-au petrecut douăzeci şi şapte de ani ca s-o scrie.

— De ce mi-o dai ?

— Ni s-a cerut să ţi-o dăm.

— De ce n-ai evitat cererea lui Toranaga ? Eşti îndeajuns de abil ca s-o poţi face.

Alvito ridicase din umeri. Blackthorne se uitase rapid pe toate paginile, verificîndu-le. Hîrtia era excelentă şi tipăritura foarte clară. Paginile veneau una după alta, fără să lipsească nici una.

— E completă, spusese Alvito amuzat. Noi nu ne îndeletnicim cu lucruri făcute pe jumătate.

— Cartea preţuieşte mult prea mult ca să renunţi la ea. Ce vrei în schimb ?

— El ne-a cerut să ţi-o dăm. Părintele Superior a fost de acord. Aşa că ţi-a fost dată. Este tipărită anul ăsta. E frumoasă, nu-i aşa ? Nu-ţi cerem decît s-o preţuieşti şi s-o tratezi cum se cuvine. Merită să fie tratată bine.

— Merită să fie apărată cu preţul vieţii. Ea conţine cunoştinţe de nepreţuit, ca una din cărţile voastre de drum. Dar asta e şi mai preţioasă. Ce vrei pe ea ?

— Nu cerem nimic în schimb.

— Nu te cred. Blackthorne o cîntărise în mînă şi mai bănuitor. Trebuie să ştii că această carte mă va face egal cu tine. Îmi dă toate cunoştinţele tale şi ne scuteşte pe

noi, cei de curînd sosiţi, de zece, poate douăzeci de ani de muncă. Cu ea, curînd am să vorbesc tot atît de bine ca şi tine. O dată ce eu voi putea vorbi am să-i învăţ şi pe ceilalţi. Asta-nseamnă cheia pentru Japonia, *neh* ? Limba e cheia pentru orice loc străin, *neh* ? În şase luni am să pot sta de vorbă direct cu Toranaga-sama.

— Da, probabil c-ai s-o faci. Dacă mai trăieşti şase luni.

— Ce vrei să spui ?

— Nimic mai mult decît ce ştii şi tu. Seniorul Toranaga va muri cu mult înainte de şase luni.

— De ce ? Ce veşti i-ai adus ? De cînd a stat de vorbă cu tine e ca un taur înjunghiat. Ce i-ai spus ?

— Mesajul meu a fost din partea Eminenţei sale numai către seniorul Toranaga. Îmi pare rău, eu nu sînt decît un mesager. Generalul Ishido stăpîneşte Osaka, după cum cu siguranţă ştii, şi, cînd Toranaga-sama se va duce la Osaka, totul va fi terminat pentru el şi pentru tine.

Blackthorne simţi că-l trec fiori de gheaţă pînă-n măduva oaselor.

— De ce şi pentru mine ?

— Nu poţi fugi de soartă, pilotule. L-ai ajutat pe Toranaga împotriva lui Ishido. Ai uitat ? L-ai pus într-o mare încurcătură pe Ishido. Tu ai condus fuga din portul Osaka. Îmi pare rău, dar vorbitul japonezei, săbiile tale şi statutul de samurai n-or să te ajute absolut deloc. Probabil că acum e mai rău că eşti samurai. Acum ţi se va porunci să-ţi faci *seppuku* şi dacă refuzi... Alvito adăugase cu aceeaşi voce blîndă : Ţi-am mai spus că ei sînt un popor simplu.

— Şi noi, englezii, sîntem un popor simplu, spusese el, bravînd. Cînd murim, murim, dar, pînă atunci, ne punem credinţa în Dumnezeu şi ţinem praful de puşcă uscat. Mi-au mai rămas cîteva şiretlicuri, nu te teme.

— O, nu mă tem, pilotule. Nu mă tem de nimic, nici de tine, nici de erezia ta, nici de puştile tale. Toate nu duc la nimic, după cum şi soarta ta e pecetluită.

— Asta e *karma*, sau totul e în mîinile Domnului, zi-i cum vrei, spusese repede Blackthorne. Dar, pe Dumnezeul meu, am să-mi iau nava înapoi şi, peste cîţiva ani, am să aduc aici un escadron de nave şi am să vă trimit pe voi toţi la dracu, afară din Asia !

Alvito vorbise iar cu calmul lui desăvîrşit, care te scotea din minţi.

— Asta e-n mîinile Domnului, pilotule, dar aici zarurile au fost aruncate şi nimic din ce spui tu n-o să se-ntîmple. Nimic. Alvito-l privise de parcă ar fi fost deja mort. Fie ca Domnul să aibă milă de tine, pentru că, aşa să-mi ajute Dumnezeu, pilotule, eu cred că tu n-o să părăseşti niciodată aceste insule.

Blackthorne se înfioră amintindu-şi din nou de convingerea deplină cu care Alvito o spusese.

— Ţi-e frig, Anjin-san ?

Mariko stătea în picioare lîngă el, în verandă, scuturîndu-şi umbrela în întuneric.

— O, nu, nu mi-e frig, rătăceam doar cu gîndul.

Îşi ridică privirile spre trecătoare. Toată coloana dispăruse în masa de nori. Ploaia se mai potolise puţin, devenind blîndă şi liniştită. Cîţiva săteni şi servitori lipăiau prin băltoace, îndreptîndu-se spre casele lor. Curtea exterioară era pustie şi grădina plină de apă. Felinarele se mişcau încoace şi-ncolo prin tot satul. Nu mai erau santinele la poartă, nici la capetele podului. Un pustiu imens părea că învăluie amurgul.

— E mult mai frumos noaptea, nu-i aşa ? spuse ea.

— Da, răspunse el, conştient că erau singuri, împreună, şi în siguranţă dacă vor fi prevăzători şi dacă ea voia ceea ce voia şi el.

Veni o slujnică şi luă umbrela, aducînd şosetele-*tabi*. Îngenunche şi începu să şteargă picioarele lui Mariko cu un prosop.

— Mîine în zori o să-ncepem călătoria, Anjin-san.

— Cît o să dureze ?

— Un număr de zile, Anjin-san. Seniorul Toranaga a spus... Mariko privi spre Gyoko, care ieşea cu o faţă smerită din han. Seniorul Toranaga mi-a spus că avem timp destul.

Gyoko făcu o plecăciune adîncă.

— Bună seara, doamna Toda. Vă rog să mă iertaţi că vă întrerup.

— Ce mai faci, Gyoko-san ?

— Bine, mulţumesc, deşi aş vrea ca ploaia asta să se oprească. Nu-mi place umezeala. Dar, cînd o să stea ploaia, vine căldura şi asta e cu mult mai rău, *neh* ? Însă

toamna nu e departe... o, sîntem atît de norocoşi c-avem de aşteptat toamna şi divina primăvară, *neh* ?

Mariko nu răspunse. Slujnica îi legă şnurul şosetelor-*tabi* şi se ridică.

— Mulţumesc, îi spuse Mariko. Deci, Gyoko-san ? Pot să-ţi fiu de folos cu ceva ?

— Kiku-san întreabă dacă doriţi să vă servească la cină, sau să vă cînte, sau să danseze pentru dumneavoastră astă-seară. Seniorul Toranaga a lăsat porunci să vă distreze, dacă doriţi.

— Da, mi-a spus şi mie, Gyoko-san. Ar fi foarte drăguţ, dar poate nu astă-seară. Trebuie să plecăm în zori şi eu sînt foarte obosită. O să mai fie şi alte nopţi, *neh* ? Te rog, transmite-i scuzele mele şi, o, da, te rog, spune-i că sînt încîntată de tovărăşia voastră, a amîndurora, la drum.

Toranaga poruncise ca Mariko să le ia pe cele două femei şi ea-i mulţumise, bucuroasă să le aibă ca însoţitoare oficiale.

— Sînteţi mult prea amabilă, spuse Gyoko cu miere-n glas, dar cinstea e a noastră. O să mergem şi noi, totuşi, la Yedo ?

— Da, bineînţeles. De ce ?

— Nimic, doamnă Toda. Dar, în acest caz, ne-am putea opri o zi sau două în Mishima ? Kiku-san ar dori să-şi ia cîteva haine. Nu se simte îmbrăcată aşa cum se cuvine pentru seniorul Toranaga şi am auzit că vara la Yedo e înăbuşitoare şi plină de ţînţari. Trebuie să le ia, aşa modeste cum sînt.

— Da, bineînţeles. Amîndouă veţi avea timp mai mult decît suficient.

Gyoko nu aruncase nici o privire spre Blackthorne, deşi amîndouă erau foarte conştiente de prezenţa lui.

— E... e de rău cu stăpînul nostru, *neh* ?

— *Karma*, răspunse Mariko calm. Apoi adăugă, cu o mică răutate feminină : Dar nu s-a schimbat nimic, Gyoko-san. Ai să fii plătită în ziua cînd soseşti, în argint, aşa cum zice contractul.

— O, îmi pare rău, îi spuse bătrîna, prefăcîndu-se surprinsă. Îmi pare rău, doamnă Toda, dar ce contează banii ? Nu mi-a trecut cîtuşi de puţin prin minte... Eram doar îngrijorată de viitorul stăpînului nostru.

— El e stăpîn pe viitorul său, o spuse Mariko cu uşurinţă, fără s-o mai creadă nici ea. Dar viitorul tău e bun, nu ? Orice se va întîmpla. Acum eşti bogată. Toate necazurile tale de pe lumea asta s-au sfîrşit. Curînd ai să fii o putere în Yedo, cu noua ta breaslă de curtezane, indiferent cine va guverna în Kwanto. În scurt timp ai să fii cea mai importantă dintre toate *mama-san* şi, orice s-ar întîmpla, Kiku-san e încă protejata ta, iar tinereţea ei nu este atinsă şi nici *karma* ei, *neh ?*

— Sigura mea grijă e pentru seniorul Toranaga, răspunse Gyoko cu gravitate prefăcută, trecînd-o fiorii la gîndul celor două mii cinci sute de *koku,* care nu mai aveau decît puţin pînă s-ajungă în casa ei de bani. Dacă aş putea să-l ajut cu ceva, aş...

— Cîtă generozitate din partea ta, Gyoko-san ! Am să-i spun de oferta ta. Da, o mie de *koku* mai puţin din preţ i-ar prinde foarte bine. Accept în numele lui.

Gyoko îşi flutură evantaiul, îşi aşternu un zîmbet graţios pe chip şi cu greu izbuti să nu urle de prostia ei de a fi căzut în cursă ca o novice ameţită de *saké.*

— O, nu, doamnă Toda, cum ar putea banii să ajute un patron atît de generos ? Nu, categoric, banii nu sînt de nici un folos pentru el, se bîlbîi ea, încercînd să-i recîştige. Nu, banii nu sînt de nici un ajutor. Mai degrabă informaţii, sau un serviciu, sau...

— Iartă-mă, ce informaţii ?

— Nici una, nici una în momentul de faţă. O spusesem aşa, doar ca o figură de stil, îmi pare rău. Dar banii...

— A, îmi pare rău. Bine, am să-i spun despre oferta ta. Şi despre generozitatea ta. Îţi mulţumesc în numele lui.

Gyoko se înclină şi se-ntoarse grăbită la han.

Pe chipul lui Mariko se aşternu încet-încet un surîs.

— De ce rîzi, Mariko-san ?

Ea-i povesti ce se spusese.

— Toate *mama-san* sînt, pesemne, la fel în lume. Ea e-ngrijorată doar pentru banii ei.

— Seniorul Toranaga va plăti chiar dacă... Blackthorne se opri. Mariko aşteptă sincer interesată. Apoi, sub privirea ei, el continuă : Părintele Alvito a spus că, atunci cînd seniorul Toranaga se va duce la Osaka, totul se va sfîrşi pentru el.

— O, da. Anjin-san, asta e foarte adevărat, spuse Mariko cu o seninătate pe care nu o avea. Apoi îşi mută

gîndurile de la Toranaga şi Osaka şi fu din nou liniştită. Osaka e hăt departe — la multe leghe şi la un număr de ceasuri ce nu pot fi numărate şi, pînă atunci, pînă cînd ce e scris să fie *o să fie,* nimeni nu ştie ce-o să se-ntîmple cu-adevărat, nici Ishido, nici bunul părinte şi nici noi. *Neh ?* În afară de Dumnezeu. Dar El n-o să ne spună, nu ? Poate pînă în clipa în care totul se va întîmpla. *Neh ?*

— *Hai.* Rîseră amîndoi. Eşti atît de înţeleaptă.

— Mulţumesc. Am o propunere, Anjin-san. În timpul călătoriei, hai să uităm de toate grijile ce nu ne privesc.

— Tu... spuse el în latină. Mă bucur aşa de mult că te văd.

— Şi eu. Trebuie s-avem foarte mare grijă în faţa celor două femei pe timpul călătoriei, *neh ?*

— Bizuie-te pe mine, doamnă.

— Mă bizui. De fapt, mă bizui foarte mult.

— Acum sîntem aproape singuri, *neh ?* Tu şi cu mine.

— Da, dar ce-a fost nu s-a-ntîmplat niciodată.

— Adevărat. Ai din nou dreptate. Eşti frumoasă.

Un samurai intră pe poartă cu paşi mari şi o salută. Era de vîrstă mijlocie, încărunţit, cu faţa ciupită de vărsat şi mergea şchiopătînd uşor.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă Toda, dar plecăm în zori, *neh ?*

— Da, Yoshinaka-san. Însă n-are importanţă dacă amînăm pînă la prînz, dacă doreşti. Avem destul timp.

— Da, cum doriţi. Plecăm atunci la prînz. Bună seara, Anjin-san. Vă rog permiteţi-mi să mă prezint. Sînt Akira Yoshinaka, căpitanul suitei dumneavoastră.

— Bună seara, căpitane.

Yoshinaka se întoarse iar spre Mariko.

— Răspund de dumneavoastră şi de el, doamnă, aşa că vă rog să-i spuneţi că am poruncit ca doi oameni să doarmă noaptea în camera lui, ca gardă personală. În fiecare noapte vor mai fi de pază zece santinele. Toţi vor fi în preajma Domniilor voastre. Am o sută de oameni cu totul.

— Foarte bine, căpitane. Dar cred că ar fi mai bine să nu pui nici un om în camera lui Anjin-san. Obiceiul lor este să doarmă singuri sau cu o doamnă. Slujnica mea va sta cu el, aşa că va fi apărat. Te rog, ţine gărzile în preajmă, dar nu prea aproape, ca el să nu fie deranjat.

Yoshinaka se scărpină-n cap şi se încruntă.

— Foarte bine, doamnă. Da, sînt de acord, deşi ar fi mai bine cum zic eu. Atunci, vă rog să mă iertaţi, spuneţi-i să nu se mai plimbe noaptea. Pînă ajungem la Yedo răspund cu capul şi, cînd sînt răspunzător de persoane foarte importante, îmi ies foarte uşor din fire.

Se înclină rigid şi plecă.

— Căpitanul te roagă să nu te plimbi singur în timpul călătoriei. Dacă te trezeşti noaptea, să iei totdeauna un samurai cu tine, Anjin-san. El spune că asta i-ar uşura misiunea.

— E-n ordine. Da, aşa am să fac. Blackthorne îl urmărea cu privirea pe căpitanul care se îndepărta. Ce altceva a mai spus ? Am prins ceva în legătură cu dormitul. Nu l-am putut înţelege foarte...

Se opri. Kiku ieşise din han. Purta un halat de baie şi un prosop înfăşurat în jurul capului. Păşea desculţă şi agale spre casa de baie cu izvoare calde. Îşi înclină uşor capul spre ei şi le făcu veselă semn cu mîna. Ei îi răspunseră la salut.

Blackthorne îi privi îndelung picioarele lungi şi unduirea mersului pînă cînd ea dispăru. Simţi ochii lui Mariko urmărindu-l atent şi se-ntoarse spre ea.

— Nu, spuse el calm şi clătină din cap.

Ea rîse.

— Mă gîndeam că s-ar putea să-ţi fie greu, poate stînjenitor, s-o ai doar ca tovarăş de drum, după ce ai împărţit perna cu ea.

— Stînjenitor, nu. Dimpotrivă, foarte plăcut. Sînt bucuros că acum aparţine seniorului Toranaga. Asta uşurează totul, pentru ea şi pentru el şi pentru toată lumea. Avea de gînd să adauge : toată lumea, în afară de Omi, dar se răzgîndi. La urma urmelor, pentru mine ea n-a fost decît un dar foarte preţios şi foarte deosebit. Nimic mai mult. *Neh* ?

— A fost un dar, da.

Voia s-o atingă pe Mariko, dar n-o făcu. În schimb, se-ntoarse şi-şi aţinti privirile spre trecătoare, ascunsă acum de noapte şi de nori. Apa picura plăcut de pe acoperiş.

— Ce altceva a mai spus căpitanul ?

— Nimic important, Anjin-san.

Capitolul 45

Călătoria spre Mishima a ţinut nouă zile şi ei au fost împreună o bună parte din fiecare noapte. Pe ascuns. Fără voia lui, Yoshinaka i-a ajutat. La fiecare han el alegea, cum era şi firesc, camere alăturate pentru ei toţi.

— Sper să n-aveţi nimic împotrivă, doamnă, dar aşa se asigură paza mult mai uşor, spunea el întotdeauna, iar Mariko încuviinţa şi lua camera din mijloc, Kiku şi Gyoko într-o parte, Blackthorne în cealaltă.

Apoi, în întunericul nopţii, ea-şi părăsea slujnica, pe Chimmoko, şi se ducea la el. Date fiind camerele alăturate, tăifăsuiala obişnuită din hanuri, zgomotele nopţii, cîntatul şi benchetuiala celorlalţi călători cu mulţimea lor de slugi, mereu prezente şi dornice să placă, vigilentele străji n-au aflat nimic. Numai Chimmoko le ştia taina.

Mariko îşi dădea seama că, în cele din urmă, Gyoko, Kiku şi toate femeile din grupul lor aveau să afle, dar asta n-o îngrijora. Ea era samurai şi ele nu. Cuvîntul ei avea greutate faţă de-al lor, numai dacă nu era prinsă fără putinţă de tăgadă, or, nici un samurai, nici chiar Yoshinaka, n-ar fi îndrăznit să-i deschidă uşa în timpul nopţii, neinvitat. Pentru ceilalţi, Blackthorne împărţea patul cu Chimmoko sau cu una din slujnicele de pe la hanuri. Asta nu era treaba nimănui, ci doar a lui. Numai o femeie putea s-o trădeze şi, dacă ar fi fost trădată, cea care o făcea şi toate femeile din suită aveau să moară de-o moarte mai urîtă şi mai înceată decît a ei, pentru o faptă atît de dezgustătoare. De asemeni, toţi ştiau că, dacă ea voia, înainte de-a ajunge la Mishima sau la Yedo, putea să-i trimită pe toţi la moarte, după bunul ei plac, pentru cea mai vagă indiscreţie, adevărată sau închipuită. Mariko era sigură că Toranaga n-ar fi avut nimic împotrivă. Cu siguranţă ar fi fost mulţumit de moartea lui Gyoko şi, în adîncul inimii, Mariko era convinsă că el n-ar fi zis nimic nici de cea a lui Kiku. Cu două mii şi jumătate de *koku* ar fi putut să-şi cumpere o mulţime de curtezane de primă clasă.

Ea se simţea în siguranţă în privinţa femeilor, dar nu şi în cea a lui Blackthorne, cu atît mai mult cu cît acum îl iubea. El nu era japonez. El nu fusese învăţat, de cînd deschisese ochii în această lume, să-şi ascundă

sentimentele. Chipul, felul de a se purta sau mîndria lui aveau să-i trădeze. Pentru ea însăşi nu se temea, ci doar pentru el.

— În sfîrşit, ştiu şi eu ce-nseamnă iubirea, murmurase ea în prima noapte. Şi pentru că nu mai lupta împotriva asaltului nestăvilit al iubirii, ci se lăsa în voia forţei ei irezistibile, spaima pentru viaţa lui o secătuia. Te iubesc, aşa că mi-e teamă pentru tine, şoptise ea agăţîndu-se de el, folosind latina, limba îndrăgostiţilor.

— Te iubesc. O, cît de mult te iubesc.

— Te-am distrus, iubitule, de la bun început. Acum sîntem condamnaţi. Te-am distrus, ăsta e adevărul.

— Nu, Mariko, o să se-ntîmple ceva, cumva, ca totul să fie bine.

— Nu trebuia să-ncep. Vina e a mea.

— Nu-ţi face griji, te rog din suflet. *Karma e karma.*

În cele din urmă, se prefăcuse liniştită şi se lăsase înlănţuită de braţele lui, dar era sigură că el o să se dea pe faţă.

Nopţile erau fericirea lor. Zilele erau uşoare pentru ea, grele pentru el. El era tot timpul în gardă, hotărît, de dragul ei, să nu facă nici o greşeală.

— Nu se va întîmpla nimic rău, îi spuse ea, în timp ce călăreau alături în siguranţă, departe de restul grupului, arborînd acum un aer de încredere absolută, după ce lăsase să i se vadă temerile în prima noapte. Tu eşti puternic. Eşti samurai şi n-o să faci nici o greşeală.

— Şi cînd vom ajunge la Yedo ?

— Să lăsăm ca la Yedo să hotărască tot *karma.* Te iubesc.

— Da, şi eu te iubesc.

— Atunci de ce eşti atît de trist ?

— Nu sînt trist, doamnă. Tăcerea a devenit dureroasă, aş vrea să-mi strig iubirea de pe vîrful munţilor.

Erau încîntaţi de singurătatea lor şi de certitudinea că se aflau departe de privirile iscoditoare.

— Ce se va întîmpla cu ei, Gyoko-san ? întrebase Kiku în şoaptă, în palanchinul lor, în timpul primei zile a călătoriei.

— O mare nenorocire, Kiku-san. Nu e nici o speranţă pentru viitorul lor. El o ascunde bine, dar ea... ! Iubirea i se citeşte pe chip. Uită-te la ea ! Se poartă ca o fetişcană ! O, cît poate fi de naivă !

— O, dar cît e de frumos, *neh* ? Ce noroc să ai parte de atîta împlinire, *neh* ?

— Da, dar chiar şi aşa, n-aş dori nimănui moartea lor.

— Ce o să facă Yoshinaka cînd o să descopere ? întrebase Kiku.

— Poate că n-o să afle. Mă rog zeilor să nu-i descopere. Bărbaţii sînt atît de nesăbuiţi şi de proşti. Ei nu pot să vadă la femei nici cele mai simple lucruri, mulţumită lui Buddha, binecuvîntat fie-i numele. Să ne rugăm să nu fie daţi în vileag pînă ce ne-om termina treburile în Yedo. Să ne rugăm să nu fim făcute răspunzătoare. În după-amiaza asta, cînd vom face un popas, să căutăm cel mai apropiat altar. Am să aprind zece beţe de tămîie, ca zeii să ne aibă în pază. Jur că, dacă scăpăm şi dacă-mi primesc banii, am să înzestrez un templu al tuturor zeilor cu trei *koku* pe an, timp de zece ani.

— Dar ei sînt atît de frumoşi împreună, *neh* ? N-am văzut niciodată o femeie atît de înfloritoare.

— Da, dar ea o să se ofilească precum o camelie ruptă, cînd o să fie învinuită în faţa lui Buntaro-san. *Karma* lor este *karma* lor şi noi nu putem face nimic pentru ei, nici pentru seniorul Toranaga şi nici chiar pentru Omi-san. Nu plînge, copilă.

— Bietul Omi-san.

Omi îi ajunsese din urmă în cea de a treia zi. Stătuse la hanul lor şi, după cină, vorbise între patru ochi cu Kiku, rugînd-o ceremonios să i se alăture întru eternitate.

— Din toată inima, Omi-san, din toată inima, răspunsese ea imediat, începînd să plîngă pentru că ţinea foarte mult la el. Dar datoria mea faţă de seniorul Toranaga, care m-a ajutat, şi faţă de Gyoko-san, care m-a educat, îmi interzice s-o fac.

— Dar seniorul Toranaga a pierdut drepturile asupra ta. El a capitulat.

— Dar contractul lui rămîne încă în picioare, Omi-san, oricît de mult aş dori-o să nu fie. Contractul lui e legal şi obligatoriu. Te rog, iartă-mă, trebuie să refuz...

— Nu-mi da răspunsul acum, Kiku-san. Mai gîndeşte-te. Te rog, te rog din suflet. Îmi dai mîine răspunsul, spusese el şi plecase.

Dar răspunsul ei, înlăcrimat, fusese acelaşi.

— Nu pot să mă gîndesc doar la mine, Omi-san. Te rog, iartă-mă. Datoria mea față de seniorul Toranaga și față de Gyoko-san... nu pot, oricît de mult aș dori-o. Te rog, iartă-mă.

El insistase. Curseseră și mai multe lacrimi. Își juraseră iubire veșnică și apoi ea îi promisese :

— Dacă nu va mai fi valabil contractul, sau dacă seniorul Toranaga moare și eu voi fi liberă, atunci am să fac orice dorești, am să-ți dau ascultare, orice vei porunci.

Și așa, el plecase de la han îndreptîndu-se călare spre Mishima, plin de presimțiri rele, iar ea-și ștersese lacrimile și-și refăcuse machiajul. Gyoko o lăudase :

— Ești atît de înțeleaptă, copilă. O, cît aș vrea ca doamna Toda să aibă jumătate din înțelepciunea ta.

Yoshinaka îi condusese fără grabă din han în han, de-a lungul rîului Kano, ce șerpuia spre nord, către mare, învoindu-se, fără să se sinchisească de timp, cu întîrzierile care întotdeauna păreau să vină din întîmplare. Toranaga îi spusese, între patru ochi, că nu era nevoie să se grăbească, cu condiția să-i aducă în siguranță la Yedo cam de lună nouă.

— Mai degrabă să fie acolo mai tîrziu decît mai devreme. Înțelegi ?

— Da, Alteță, răspunsese el.

Acum el își binecuvînta *kami*-ul protector pentru că-i dăduse răgazul de care avea nevoie. La Mishima, pentru seniorul Hiro-matsu, sau la Yedo, pentru seniorul Toranaga, el trebuia să-și facă raportul obligatoriu, verbal și în scris. Atunci va trebui să hotărască dacă să scrie ce gîndea și nu ceea ce fusese atît de grijuliu să nu vadă. Ehei, își spuse el înspăimîntat, cu siguranță că greșesc. Tocmai doamna Toda ? Ea, cu un bărbat oarecare, și mai ales cu acest barbar !

Nu e datoria ta să vezi ? se întrebă el. Să cauți dovezi. Să-i prinzi în dosul ușilor închise, împărțind patul amîndoi. Tu însuți ai să fii condamnat pentru complicitate, dacă n-o faci, *neh* ? Ar fi atît de ușor, chiar dacă ei sînt foarte prevăzători.

Da, dar numai un nebun ar aduce o asemenea veste, gîndi el. Nu e mai bine să faci pe prostul și să te rogi ca nimeni să nu-i trădeze ? Astfel ca nimeni să nu te trădeze și pe tine ? Viața ei e sfîrșită, noi toți sîntem condamnați,

așa că, oricum, ce mai contează ? Întoarce-ți ochii în altă parte. Lasă-i pe ei cu *karma* lor. Ce importanță mai are ?

În adîncul sufletului, samuraiul știa că avea totuși o foarte mare importanță.

* * *

— A, bună dimineața, Mariko-san. Ce zi frumoasă ! spuse părintele Alvito înaintînd spre ei. Se aflau în fața hanului, gata de plecare în călătoria zilnică. El făcu semnul crucii spre ea. Domnul să te binecuvînteze și să te aibă în pază pentru totdeauna.

— Mulțumesc, părinte.

— Bună dimineața, pilotule. Azi cum o mai duci ?

— Bine, mulțumesc. Dar tu ?

În timpul călătoriei, grupul lor și iezuiții se ajunseseră din urmă cînd unii, cînd ceilalți. Uneori trăseseră la același han. Alteori călătoriseră împreună.

— N-ai vrea să călăresc lîngă tine în dimineața asta, pilotule ? Aș fi fericit să continuăm lecțiile de japoneză, dacă dorești.

— Mulțumesc, da, aș dori.

În prima zi Alvito se oferise să încerce să-l învețe pe Blackthorne limba japoneză.

— În schimbul a ce ? întrebase Blackthorne prudent.

— A nimic. Mi-ar ajuta să-mi treacă timpul mai ușor și, ca să-ți spun drept, acum viața mă întristează și mă simt bătrîn. Poate și pentru a-mi cere iertare pentru cuvintele mele aspre.

— N-aștept nici o scuză de la tine. Tu ai calea ta, eu pe a mea. Drumurile noastre nu se pot întîlni niciodată.

— Poate, dar în timpul călătoriei ne-am putea împărtăși diverse păreri, *neh* ? Sîntem călători pe același drum. Mi-ar plăcea să te ajut.

— De ce ?

— Cunoștințele aparțin lui Dumnezeu, nu omului. Mi-ar plăcea să te ajut, ca un dar, fără să-ți cer nimic în schimb.

— Mulțumesc, dar n-am încredere în tine.

— Atunci, dacă ții neapărat, spune-mi, în schimb, despre lumea ta, ce-ai văzut, pe unde-ai fost. Orice dorești, dar numai ceea ce dorești. Adevărul adevărat. Pe drept

cuvînt că m-ar fascina şi-ar fi un schimb cinstit. Eu am venit în Japonia cînd aveam treisprezece sau paisprezece ani şi n-am văzut lumea. Am putea cădea la învoială, la un armistiţiu pe timpul călătoriei, dacă vrei.

— Dar nimic despre religie, politică sau dogme papistaşe.

— Eu sînt ceea ce sînt, pilotule, dar am să-ncerc.

Aşa că ei începuseră să facă schimb de cunoştinţe cu prudenţă. Lui Blackthorne tîrgul i se părea necinstit ; erudiţia lui Alvito era vastă, iar el un dascăl desăvîrşit, în timp ce Blackthorne era convins că îi povestea lucruri pe care le ştia orice pilot.

— Dar asta nu e adevărat, îi spusese Alvito. Tu eşti un pilot de excepţie, ai făcut lucruri de necrezut. Eşti unul dintre cei cinci-şase cei mai buni piloţi de pe pămînt, *neh* ?

Încetul cu încetul, se stabilise un armistiţiu între ei şi asta-i plăcea lui Mariko.

— Asta înseamnă prietenie, Anjin-san, sau începutul ei, spusese Mariko.

— Nu. Nu e prietenie. Eu, ca-ntotdeauna n-am încredere în el, după cum nici el nu are în mine. Noi sîntem duşmani pe veci. Eu n-am uitat nimic, nici el n-a uitat. Asta e un răgaz vremelnic, pesemne pentru un scop anume, pe care el nu mi l-ar spune niciodată, dacă ar fi să-l întreb. Îl înţeleg şi nu e nici un pericol, atîta vreme cît sînt în gardă.

Atunci cînd el îşi petrecea vremea cu Alvito, ea călărea la pas cu Kiku şi cu Gyoko şi vorbeau despre împărţitul pernei, despre cum să-i încînţi pe bărbaţi şi despre Lumea Sălciilor. În schimb, ea le povestea despre lumea ei, dezvăluindu-le lucruri la care fusese martoră, sau pe care le auzise despre dictatorul Goroda, despre *taikō* şi chiar despre seniorul Toranaga, poveşti înţelepte despre oameni iluştri, pe care un om de rînd nu le putea şti niciodată.

La cîteva leghe la sud de Mishima, unde rîul şerpuia spre apus, curgînd domol către coastă şi spre marele port Numazu, au părăsit defileul şi-au apucat-o peste cîmpiile plate, cu lanuri de orez, pe drumul larg, aglomerat, care se-ndrepta spre nord. Aveau de trecut multe rîuri şi afluenţi. Unele erau adînci şi foarte late, şi-a trebuit să le treacă cu şlepul. Poduri erau foarte puţine. De obicei, erau

trecuți în cîrcă de hamalii, care așteptau tot timpul în preajmă în număr mare, special pentru acest scop, și care vorbind și ținîndu-se scai de tine, încercau să te convingă să le faci această favoare.

Era cea de-a șaptea zi de cînd plecaseră de la Yokosé. Drumul se bifurca și aici părintele Alvito spuse că trebuie să-i părăsească. El urma s-o apuce spre apus, ca să se întoarcă la nava lui pentru o zi sau două, dar avea să-i prindă din urmă și să li se alăture din nou pe drumul de la Mishima la Yedo, dacă i se permitea.

— Bineînțeles, amîndoi sînteți bineveniți, dacă doriți să mă însoțiți.

— Mulțumesc, dar îmi pare rău, am multe lucruri pe care trebuie să le fac în Mishima, spuse Mariko.

— Anjin-san ? Dacă doamna Mariko are să fie ocupată, vei fi binevenit și singur. Bucătarul nostru e foarte bun, și vinul grozav. Dumnezeu mi-e martor, ai să fii în siguranță și liber să vii și să pleci după cum dorești. Rodrigues este la bord.

Mariko văzu că Blackthorne voia s-o părăsească. Cum poate ? se întrebă ea cu mare tristețe. Cum vrea să mă părăsească cînd timpul e atît de scurt ?

— Te rog, du-te, Anjin-san, spuse ea. Ar fi plăcut pentru tine și-ar fi bine să-l vezi pe Rodrigues, *neh* ?

Dar Blackthorne nu plecă, oricît îi dădea ghes inima. N-avea încredere în preot. Nici chiar pentru Rodrigues nu și-ar fi vîrît capul în laț. Îi mulțumi lui Alvito și-l priviră amîndoi cum se-ndepărta călare.

— Să ne oprim acum, Anjin-san, spuse Mariko, deși era abia prînzul. N-avem de ce să ne grăbim, *neh* ?

— Minunat. Da, mi-ar plăcea.

— Părintele e un om bun, dar sînt bucuroasă că a plecat.

— Și eu la fel, dar nu e un om bun. E preot.

Ea fu surprinsă de îndîrjirea din glasul lui.

— O, îmi pare rău, Anjin-san, te rog iartă-mă pentru ce-am sp...

— N-are importanță, Mariko-chan. Ți-am mai spus : nu am uitat nimic. Totdeauna va trebui să mă feresc de el.

Blackthorne plecă să-l găsească pe căpitanul Yoshinaka.

Tulburată, ea privi spre răscrucea de la apus.

Caii grupului părintelui Alvito se mişcau fără zor printre ceilalţi călători. Unii trecători se înclinau spre mica procesiune, alţii îngenuncheau cu umilinţă, mulţi erau curioşi, mulţi priveau cu asprime, dar toţi se dădeau politicoşi din drum. În afară de samurai, chiar şi cei mai umili. Cînd părintele Alvito întîlnea un samurai, se dădea în stînga sau în dreapta şi ciracii lui îl urmau.

Era bucuros că-i părăsea pe Mariko şi pe Blackthorne, era bucuros de răgaz. Avea mesaje urgente de trimis Părintelui Superior, pe care nu le putuse trimite, pentru că porumbeii săi fuseseră omorîţi în Yokosé. Erau aşa de multe probleme de rezolvat : Toranaga, Uo, pescarul, Mariko şi piratul. Şi Joseph care se ţinea mereu pe urmele lui.

— Ce face el acolo, căpitane? izbucnise Alvito în prima zi, cînd îl zărise pe Joseph printre străji, purtînd un chimonou militar şi, cu stîngăcie, săbiile.

— Seniorul Toranaga mi-a poruncit să-l duc la Mishima, Tsukku-san. Acolo urmează să-l predau seniorului Hiro-matsu. O, îmi pare rău, vă deranjează că-l vedeţi ?

— Nu, nu, spusese el neconvingător.

— A, vă uitaţi la săbiile lui ? N-aveţi de ce vă-ngrijora. Nu sînt decît mînerele, lamele lipsesc. Aşa a poruncit seniorul Toranaga. Dat fiind că el a intrat în ordinul vostru atît de tînăr, nu ştiu dacă trebuie să aibă săbii adevărate sau nu, oricît ar fi de îndreptăţit să le poarte, oricît de mult şi le-ar dori el. Am auzit că a intrat în ordinul vostru de copil, Tsukku-san. Chiar şi aşa, noi nu putem, bineînţeles, să avem un samurai fără săbii, *neh* ? Uraganoh-Tadamasa e samurai, deşi a fost preot barbar timp de douăzeci de ani. Stăpînul nostru, în chip înţelept, a făcut această concesie.

— Ce-o să se-ntîmple cu el ?

— Eu trebuie să-l predau seniorului Hiro-matsu. Poate c-o să fie trimis înapoi la unchiul lui pentru judecată, poate c-o să stea la noi. Eu nu fac altceva decît să ascult poruncile, Tsukku-san.

Părintele Alvito se dusese să vorbească cu Joseph, dar Yoshinaka îl oprise politicos.

— Îmi pare rău, dar stăpînul meu mi-a poruncit să stea singur, departe de oricine şi mai ales de creştini. Pînă cînd seniorul Harima va hotărî într-un fel. Uraga-

san e vasalul seniorului Harima, *neh* ? Seniorul Harima e şi el creştin. *Neh* ? Seniorul Toranaga spune că un *daimyo* creştin trebuie să aibă grijă de creştinul renegat. La urma urmelor, seniorul Harima e unchiul lui şi conducătorul familiei şi el i-a poruncit întîia oară să intre sub oblăduirea voastră.

Deşi-i fusese interzis, Alvito încercase din nou să stea de vorbă cu Joseph între patru ochi, să-l roage să renunţe la nesupunere şi să îngenuncheze cu pocăinţă în faţa Părintelui Superior, dar tînărul se îndepărtase cu răceală, fără să-l asculte. După această întîmplare Joseph fusese trimis să meargă mereu în faţă.

Doamne, trebuie cumva să-l aducem înapoi către mila Ta, gîndi Alvito neliniştit. Ce pot să fac ? Poate că Părintele Superior o să ştie cum să discute cu Joseph. Da, el o să ştie ce e de făcut cu incredibila hotărîre a lui Toranaga de a se supune, hotărîre pe care ei, în întrunirea lor secretă, o înlăturaseră ca imposibilă.

— Nu, asta e cu totul împotriva firii lui Toranaga, spusese dell'Aqua. El o să meargă la război. Cînd se opresc ploile, poate chiar mai-nainte, dacă izbuteşte să-l facă pe Zataki să se răzgîndească şi să-l trădeze pe Ishido. Părerea mea e că el o să aştepte atît cît o să poată şi o să-ncerce să-l forţeze pe Ishido să facă prima mişcare. Este jocul lui obişnuit de-a aştepta. Orice se-ntîmplă, atîta vreme cît Kiyama şi Onoshi îl sprijină pe Ishido, Kwanto-ul va fi cotropit şi Toranaga distrus.

— Dar Kiyama şi Onoshi ? O să-şi ţină îngropată propria lor vrăjmăşie pentru binele general ?

— Da. Ei sînt întru totul convinşi că victoria lui Toranaga ar fi sfîrşitul sfintei biserici. Acum, că Harima o să treacă de partea lui Ishido, mi-e teamă că Toranaga va fi învins.

Iar război civil, gîndi Alvito. Frate împotriva fratelui, tată împotriva fiului, satele unul împotriva celuilalt. Anjiro gata de revoltă, înarmat cu muschetele furate, după cum îi şoptise Uo, pescarul. Şi cealaltă veste îngrozitoare : un regiment secret de muschete aproape gata ! O unitate modernă de cavalerie, de stil european, cu mai bine de două mii de muschete, adaptate războiului japonez. O, Doamne, apără-i pe credincioşi şi blestemat fie ereticul...

Ce păcat că Blackthorne are o minte răsucită şi deformată. Ar putea fi un aliat atît de preţios. N-aş fi crezut-o

niciodată, dar e adevărat. E incredibil de deștept în tot ce privește marea și lumea. Curajos și destoinic, cinstit în erezia lui, drept și sincer. Niciodată nu trebuie să-i spui ceva de două ori, memoria lui e uluitoare. M-a învățat atît de multe despre lume și despre el însuși. E asta greșit ? se întrebă Alvito trist în timp ce se întoarse să-i facă semn cu mîna lui Mariko pentru ultima oară. E greșit să înveți de la dușmanul tău și să-l înveți și tu pe el ? Nu. E greșit să închizi ochii la un păcat de moarte ?

La trei zile după ce plecaseră din Yokosé, spusele fratelui Michael îl zguduiseră.

— Crezi că ei sînt iubiți ?

— Ce este Dumnezeu decît iubire ? Nu acesta e cuvîntul Domnului ? răspunsese. Michael. Eu n-am spus decît că am văzut cum se sorbeau din ochi unul pe celălalt și era atît de frumos să-i privești. Despre trupurile lor nu știu, părinte, și, de fapt, nu-mi pasă. Sufletele lor se ating și din pricina asta simt că parcă sînt mai conștient de Dumnezeu.

— Trebuie să te fi înșelat în privința lor. Ea n-ar face niciodată asta ! E împotriva întregii ei moșteniri de veacuri, împotriva legii ei și a legii lui Dumnezeu. Ea e o creștină evlavioasă. Știe că adulterul e un păcat îngrozitor.

— Da, asta e ce predicăm noi, dar căsătoria ei a fost după ritualul *shinto*, n-a fost consacrată în fața lui Dumnezeu, așa că este oare un adulter ?

— Te îndoiești și tu de Cuvîntul Domnului ? Ești și tu molipsit de erezia lui Joseph ?

— Nu, părinte, vă rog să mă iertați, eu nu m-am îndoit niciodată de Cuvîntul Domnului. Doar de ceea ce a făcut omul din el.

De atunci înainte el îi urmărise mai atent. Era limpede că bărbatul și femeia se plăceau mult unul pe celălalt. Și de ce nu ? Nu era nimic rău în asta ! Fuseseră mereu aruncați laolaltă, fiecare învățînd de la celălalt. Femeii i se poruncise să-și uite religia, iar bărbatul n-avea nici o credință, sau numai o patină de erezie luterană, așa cum spusese dell'Aqua că au toți englezii. Amîndoi erau puternici, plini de vitalitate, deși atît de diferiți unul de altul.

La confesiune, ea nu-i destăinuise nimic și el n-o presase. Ochii ei spuneau totul și nimic, dar nu citise nimic concret în ei ca s-o poată judeca. El se auzea pe sine, explicîndu-i lui dell'Aqua :

— Michael trebuie să se fi înşelat, Eminenţă.

— Dar s-a făcut vinovată de adulter ? A existat vreo dovadă ?

— Slavă cerului, nici una.

Alvito struni calul şi-şi întoarse privirile pentru o clipă : O văzu stînd în picioare pe panta lină, pilotul discuta cu Yoshinaka, iar bătrîna şi tîrfa ei sulemenită erau lungite în palanchinul lor. Zelul fanatic îl sfredelea pînă-n măruntaie. Îndrăzni pentru prima oară să întrebe : „Ai preacurvit cu pilotul, Mariko-san ? Ţi-a condamnat el sufletul pe veci ? Tu, care ai fost aleasă să fii călugăriţă şi, probabil, prima noastră stareţă printre băştinaşi, trăieşti în păcatul scîrbavnic, nemărturisit, pîngărită — ascunzîndu-ţi sacrilegiul în faţa confesorului tău — şi întinată în faţa lui Dumnezeu ?“

El îi văzu fluturarea mîinii. De data asta se făcu a n-o vedea, se-ntoarse cu spatele, dădu pinteni calului şi se îndepărtă grăbit.

* * *

În noaptea aceea somnul nu prea s-a lipit de ei.

— Ce e, iubitule ?

— Nimic, Mariko-chan. Culcă-te.

Dar ea nu s-a culcat şi nici el. Cu mult înainte de vreme, ea se strecurase tiptil înapoi în camera ei, iar el se sculase şi rămăsese în curte, citind dicţionarul la lumina lumînării, pînă în zori. După ce răsărise soarele şi ziua se-ncălzise, grijile lor de peste noapte dispăruseră şi-şi continuaseră călătoria liniştiţi. Curînd au ajuns la drumul principal Tokaidō, care era la răsărit de Mishima, iar călătorii se făcuseră mult mai numeroşi. Cei mai mulţi mergeau, ca-ntotdeauna, pe jos, ducîndu-şi lucrurile în spate. Pe drum se zăreau cîţiva cai cu tot felul de boccele şi absolut nici o caleaşcă.

— A, caleaşcă, asta e ceva cu roţi, *neh* ? Ele nu sînt de nici un folos în Japonia, Anjin-san. Drumurile noastre sînt prea povîrnite şi mai mereu tăiate de rîuri şi pîraie. În plus roţile ar distruge drumurile, aşa că ele sînt interzise tuturor, cu excepţia împăratului. El merge în caleaşcă doar cîţiva *ri*, la ceremonii, pe o stradă anume în Kyoto. Nouă nu ne fac trebuinţă roţile. Cum poţi să

treci astfel peste rîuri şi pîraie ? Ele sînt atît de multe încît nu poţi să faci poduri peste tot. De aici pînă la Yedo sînt probabil şaizeci de rîuri de traversat, Anjin-san. Peste cîte am trecut deja ? Zeci, *neh* ? Nu, noi toţi mergem pe jos, sau călare. Bineînţeles, caii şi palanchinele sînt permise doar persoanelor importante, toţi *daimyo* şi anumiţi samurai au voie să folosească aşa ceva.

— Cum ? Chiar dacă-ţi poţi permite, nu ai voie să-nchiriezi unul ?

— Nu, dacă n-ai rangul cuvenit, Anjin-san. Asta e foarte înţelept, nu crezi ? Doctorii şi oamenii foarte bătrîni pot să călătorească cu calul sau în palanchin, sau cei foarte bolnavi, dacă au permisiune în scris de la seniorul lor. Ţăranii şi oamenii de rînd, Anjin-san, nu au voie să aibă palanchine şi cai. Asta ar putea să-i înveţe la lene, *neh* ? E mult mai sănătos pentru ei să meargă pe jos.

— Şi îi ţine şi la locul lor. *Neh* ?

— O, da, dar toate astea se fac pentru pace, ordine şi *wa*. Numai negustorii au bani de risipit şi ei nu sînt decît nişte paraziţi, care nu produc nimic, nu cultivă nimic şi nu fac decît să trăiască din munca altora ! Categoric *ei* trebuie cu toţii să meargă pe jos, *neh* ? În aceste probleme sîntem foarte înţelepţi.

— N-am văzut niciodată atîţia oameni în mişcare, spuse Blackthorne.

— O, asta-i nimic. Aşteaptă pînă ajungem lîngă Yedo. Nouă ne place la nebunie să călătorim, Anjin-san, dar foarte rar singuri. Ne place să călătorim în grup.

Mulţimea nu le stînjenise cu nimic mersul. Însemnele lui Toranaga de pe steagurile pe care le purtau, rangul personal al lui Mariko Toda, eficienţa imediată a lui Akira Yoshinaka şi olăcarii trimişi înainte să anunţe cine venea, le asigurau cele mai bune camere în fiecare noapte, la cel mai bun han, şi o călătorie neîntreruptă. Toţi ceilalţi călători şi samurai se dădeau la o parte şi se înclinau foarte adînc, aşteptînd pînă treceau.

— Trebuie să se oprească şi să îngenuncheze aşa cu toţii, în faţa oricui ?

— O, nu, Anjin-san. Doar în faţa *daimyo*-ilor şi persoanelor importante. Şi în faţa majorităţii samurailor. O practică foarte înţeleaptă pentru orice om de rînd. E politicos să facă aşa, Anjin-san, şi necesar, *neh* ? Dacă

oamenii de rînd nu-i respectă pe samurai şi nu se respectă pe ei înşişi, cum poate fi respectată legea şi cum poate fi guvernată ţara ? Legile astea sînt pentru toată lumea. Noi ne-am oprit, ne-am înclinat şi l-am lăsat să treacă pe mesagerul imperial, nu-i aşa ? Toţi trebuie să fim politicoşi ; *neh* ? *Daimyo* mai neînsemnat trebuie să descalece şi să se încline în faţa celor mai importanţi. Ritualul guvernează vieţile noastre, iar astfel ţara este în pace.

— Să zicem că doi *daimyo* de rang egal se întîlnesc ?

— Atunci amîndoi descalecă, se înclină egal şi apoi fiecare îşi vede de drum.

— Să zicem că seniorul Toranaga şi generalul Ishido se întîlnesc ?

Mariko începu să vorbească liniştită în latină :

— Cine sînt ei, Anjin-san ? Astăzi nu cunosc aceste nume, ele n-au ce căuta între noi doi.

— Ai dreptate. Te rog, iartă-mă.

— Ascultă, iubitule, te rog să facem un legămînt, dacă Dumnezeu ţine cu noi şi scăpăm cu bine de Mishima, numai la Yedo, la Primul Pod, cînd nu mai avem încotro, numai atunci să ne părăsim lumea noastră, da ?

— Ce pericol deosebit e în Mishima ?

— Acolo căpitanul nostru trebuie să-i prezinte un raport seniorului Hiro-matsu. Acolo şi eu trebuie să-l văd. El e un om înţelept, foarte ager. Ar fi foarte uşor să fim trădaţi.

— Am fost prevăzători. Să ne rugăm cerului ca temerile tale să fie fără motiv.

— Nu-mi fac griji pentru mine, doar pentru tine.

— Atunci făgăduim unul celuilalt să rămînem numai în lumea noastră ?

— Da, să ne închipuim că asta este lumea cea adevărată.

* * *

— Iată Mishima, Anjin-san.

Mariko arătă dincolo de ultimul rîu.

Oraşul-cetate tentacular, adăpostind aproape şaizeci de mii de suflete, abia se zărea prin ceaţa joasă a dimineţii. Se distingeau doar acoperişurile cîtorva case şi castelul de piatră. Dincolo de el, se vedeau munţii care

coborau spre apus către mare. Departe, spre nord-vest, era vestitul munte Fuji. La nord și la răsărit șirul de munți își înălța crestele în înaltul cerului.

— Acum ce urmează ?

— Acum Yoshinaka a fost rugat să găsească cel mai frumos han pe o distanță de zece *ri*. Vom rămîne acolo două zile. Atit îmi va trebui, pe puțin, ca să-mi termin treburile. În vremea asta Gyoko și Kiku-san ne vor părăsi. Apoi vom merge mai departe. Semnele tale despre vreme ce-ți spun de Mishima ?

— Că e prielnică și fără primejdii, răspunse el. După Mishima ce urmează ?

Arătă spre nord-est, neîncrezătoare.

— Apoi vom urma drumul acela. E un defileu care șerpuiește printre munți, către Hakoné. E cea mai istovitoare parte din tot drumul Tokaidō. După aceea drumul se lasă spre orașul Odawara, care e mult mai mare decît Mishima, Anjin-san. E la mare. De acolo la Yedo nu e decît o chestiune de timp.

— Cît timp ?

— Nu îndeajuns.

— Greșești, iubito, iartă-mă, spuse el. Avem tot timpul de pe lume.

Capitolul 46

Generalul Toda Hiro-matsu luă misiva personală pe care i-o înmînă Mariko. Rupse sigiliile lui Toranaga. Pergamentul spunea pe scurt ce se întîmplase la Yokosé, confirma hotărîrea lui Toranaga de a se supune, îi poruncea lui Hiro-matsu să apere hotarele și trecătorile spre Kwanto împotriva *oricărui* oaspe nepoftit pînă ce sosea el (dar să trimită degrabă orice sol de la Ishido sau din est) și dădea instrucțiuni în legătură cu creștinul renegat și cu Anjin-san. Obosit, bătrînul soldat citi mesajul a doua oară.

— Acum spune-mi tot ce-ai văzut sau ai auzit la Yokosé, care să-l privească pe seniorul Toranaga.

Mariko se supuse.

— Acum spune-mi ce crezi tu că s-a întîmplat.

Din nou ea-i dădu ascultare.

— Ce s-a petrecut la *cha-no-yu* între tine şi fiul meu?

Ea-i povesti totul, aşa cum se întîmplase.

— Fiul meu a spus că stăpînul nostru are să piardă ? *Înainte* de cea de-a doua întîlnire cu Zataki ?

— Da, Alteţă.

— Eşti sigură ?

— O, da, Alteţă.

Urmă o lungă tăcere în camera de sus, din donjonul castelului care domina oraşul. Hiro-matsu se ridică şi se îndreptă spre ambrazurile pentru arcaşi din zidul gros, de piatră ; spatele şi încheieturile îl dureau. Ţinea în mînă sabia scoasă din teacă.

— Nu înţeleg.

— Alteţă ?

— Nici pe fiul meu, nici pe stăpînul nostru. Noi putem să zdrobim oricîte armate aruncă Ishido în luptă. Cît priveşte hotărîrea de a se supune...

Ea se juca cu evantaiul privind cerul nopţii spuzit de stele, care-i încînta sufletul.

Hiro-matsu o privi atent.

— Arăţi foarte bine, Mariko-san, mai tînără ca oricînd. Care ţi-e secretul ?

— N-am nici unul, Alteţă, răspunse ea, simţind brusc că i se usucă gura.

Aşteptă să se năruie lumea cu ea, dar clipa trecu şi bătrînul îşi întoarse iar ochii ageri spre oraş.

— Acum spune-mi ce s-a întîmplat de cînd ai plecat din Osaka. Tot ce-ai văzut sau auzit, sau la ce-ai fost părtaşă, spuse el.

Era tîrziu în noapte cînd ea terminase. Îi povestise totul limpede, în afară de legăturile ei strînse cu Anjin-san. Avusese totuşi grijă să nu ascundă că-l plăcea, că-i respecta inteligenţa şi curajul şi că Toranaga-l admira pentru valoarea lui.

O vreme Hiro-matsu continuă să se plimbe în sus şi-n jos, mişcarea domolindu-i durerea. Totul se potrivea cu raportul lui Yoshinaka şi cu raportul lui Omi — pînă şi cu tirada lui Zataki înainte ca *daimyo*-ul să se pornească ca o furtună spre Shinano. Acum înţelegea multe lucruri care-i fuseseră neclare şi avea destule date ca să ia o hotărîre bine gîndită. Unele din cele povestite de ea îl dezgustaseră. Unele îl făcuseră să-şi urască fiul şi mai

mult ; îi înţelegea motivele, dar asta nu schimba cu nimic situaţia. Celelalte lucruri spuse de ea îl forţau să-i displacă barbarul şi uneori să-l admire.

— Tu l-ai văzut trăgîndu-l şi salvîndu-l pe stăpînul nostru ?

— Da. Seniorul Toranaga ar fi acum mort, Alteţă, dacă nu era el. Sînt foarte sigură. De trei ori l-a salvat pe stăpînul nostru : să scape din castelul Osaka, apoi pe galeră, în portul Osaka, şi absolut sigur în timpul cutremurului. Am văzut săbiile pe care Omi-san le-a scos din pămînt. Erau răsucite precum coca de tăiţei şi tot pe-atît de nefolositoare.

— Crezi că Anjin-san a vrut cu-adevărat să-şi facă *seppuku* ?

— Da. Pe Dumnezeul creştinilor, cred că el luase această hotărîre. Numai Omi-san l-a oprit s-o facă. Şi, Alteţă, eu sînt pe deplin convinsă că el merită să fie samurai, merită să fie *hatamoto.*

— Nu ţi-am cerut părerea.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, într-adevăr nu mi-aţi cerut-o, dar întrebarea asta o aveaţi totuşi în minte.

— Ai ajuns şi cititor de gînduri, nu numai educatorul barbarului ?

— O, nu, vă rog să mă iertaţi, Alteţă, bineînţeles că nu, spuse cu vocea ei cea mai plăcută. Eu am răspuns doar şefului clanului meu cît am putut de bine, după biata mea pricepere. Interesele stăpînului meu au primul loc în mintea mea. Interesele Domniei voastre sînt pe locul al doilea, după ale sale.

— Oare ?

— Vă rog să mă iertaţi, dar nu ar trebui să mă întrebaţi aşa ceva. Porunciţi-mi, Alteţă. Am să vă îndeplinesc porunca.

— De ce atîta mîndrie, Mariko-san ? întrebă el morocănos. Mîndrie arătată atît de făţiş...

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă. Am fost nepoliticoasă. Nu merit o asemenea...

— Ştiu ! Nici o femeie nu merită ! rîse Hiro-matsu. Dar chiar şi aşa, sînt vremuri cînd avem nevoie de judecata practică, vicleană, ranchiunoasă, crudă, rece a unei femei. Ele sînt cu mult mai deştepte decît noi, *neh* ?

— O, nu, Alteţă, spuse ea, întrebîndu-se ce era, de fapt, în mintea lui.

— Noroc că sîntem singuri. Dacă întîmplarea s-ar repeta de față cu alții, s-ar spune că bătrînul Pumn de Fier s-a ramolit, că e timpul să-și lase sabia, să se radă-n cap și să-nceapă să spună rugăciuni către Buddha, pentru sufletele celor pe care i-a trimis în Marele Necunoscut. Și ar avea dreptate.

— Nu, Alteță. E așa cum a spus stăpînul meu și fiul Vostru. Pînă ce soarta stăpînului nostru nu e hotărîtă, nu puteți să vă retrageți. Nici Domnia voastră, nici stăpînul și soțul meu. Nici eu.

— Da. Cu toate astea, aș fi încîntat să-mi las sabia și să caut pacea lui Buddha, pentru mine și pentru acei pe care i-am omorît.

Pentru o vreme, el rămase cu ochii ațintiți în noapte, simțind povara anilor, apoi își întoarse privirile spre ea. Îi făcea plăcere s-o privească, mai mult decît pe orice femeie pe care-o cunoscuse vreodată.

— Alteță ?

— Nimic, Mariko-san. Îmi aminteam de timpurile cînd te-am văzut prima oară.

Asta era pe vremea cînd Hiro-matsu își legase sufletul în taină de Goroda, spre a obține această fată subțirică pentru fiul său, același fiu care-și omorîse propria mamă, singura femeie pe care Hiro-matsu o adorase cu adevărat vreodată. De ce-am luat-o pe Mariko pentru el ? Pentru că voiam să-i fac în necaz lui *taikō*, care și el o dorea. Să-i fac în ciudă unui rival, nimic mai mult.

A fost concubina mea cu adevărat necredincioasă ? se întrebă bătrînul, redeschizînd o veche rană. O, zei, cînd am să vă privesc în față, am să vă cer un răspuns la această întrebare. Vreau un da, sau un nu ! Vreau adevărul ! Cred c-a fost o minciună, dar Buntaro a spus că ea era singură în cameră cu bărbatul acela, ciufulită și cu chimonoul slobod. Totul se petrecuse cu luni înainte de reîntoarcerea mea. Ar putea fi o minciună, *neh* ? Trebuie să fie adevărul ; cu siguranță, nici un fiu nu și-ar decapita propria mamă fără să fie sigur, nu ?

Mariko privea chipul brăzdat al lui Hiro-matsu, pielea-i căzută și fleșcăită de vîrstă, mușchii brațelor și umerii puternici cîndva. La ce te gîndești ? se întrebă în sinea ei. Știi deja despre mine și Anjin-san ? Știi că tremură inima-n mine pentru el ? Că atunci cînd va trebui să aleg între el și tine și Toranaga am să-l aleg pe el ?

Hiro-matsu stătea lîngă ambrazură privind în jos, spre oraș, strîngînd în pumn teaca și mînerul sabiei, Mariko dată cu totul uitării. Se gîndea la Toranaga și la ce-i spusese Zataki cu cîteva zile în urmă, cu un dezgust plin de amărăciune, dezgust pe care-l împărtășise și el.

— Da, bineînțeles că acum vreau să cuceresc Kwanto-ul, să-mi pun stindardul pe zidurile castelului Yedo și să-l stăpînesc eu. N-am vrut-o niciodată înainte, dar acum vreau, îi spusese Zataki. Dar în chipul ăsta ? Nu e nici o cinste ! Nici o cinste pentru fratele meu, nici pentru tine, nici pentru mine ! Pentru nimeni ! Doar pentru Ishido, și țăranul ăla e un troglodit.

— Atunci sprijină-l pe seniorul Toranaga ! Cu ajutorul tău Tora...

— Pentru ce ? Ca fratele meu să poată ajunge *shōgun* și să-l înlăture pe moștenitor ?

— El a spus de o sută de ori că-l sprijină pe moștenitor. Eu îl cred. Și-am avea un Minowara care să ne conducă, nu un țăran parvenit și pe scorpia de Ochiba, *neh* ? Nepricepuții ăia vor avea opt ani de guvernat înainte ca Yaemon să-mplinească vîrsta, dacă seniorul Toranaga moare. De ce să nu-i dai seniorului Toranaga cei opt ani ? *El e un Minowara !* El a spus de o mie de ori că are să-i predea puterea lui Yaemon. Ți-ai pierdut mințile ? Toranaga nu e dușmanul lui Yaemon și nici al tău !

— Nici un Minowara n-o să îngenuncheze în fața acelui țăran ! El nu dă doi bani pe onoarea lui, nici pe a noastră, a tuturor. Pe-a ta și pe-a mea !

Se certaseră și se-njuraseră, aproape ajungînd la bătaie, cînd fuseseră singuri.

— Haide, îl luase peste picior pe Zataki, trage-ți sabia, trădătorule ! Ești trădător față de fratele tău, care e șeful clanului vostru !

— Eu sînt șeful clanului meu. Avem aceeași mamă, dar nu și același tată. Tatăl lui Toranaga a alungat-o pe mama mea, ea e în dizgrație. Eu n-o să-l ajut pe Toranaga, dar, dacă abdică și-și spintecă burta, am să-l sprijin pe Sudara...

Nu e nevoie să facă asta, spuse Hiro-matsu nopții, încă furios. Nu e nevoie să facă asta, atîta vreme cît trăiesc eu, și nici să se plece cu umilință. Eu sînt generalul șef. Este datoria mea să apăr cinstea și casa stăpînului meu, chiar fără voia lui. Acum eu hotărăsc.

Îmi cer iertare, Alteță, dar de data asta eu nu mă voi supune. Din mîndrie. De data asta te trădez. Am de gînd ca, împreună cu fiul și moștenitorul tău, seniorul Sudara, și cu soția lui, doamna Genjiko, să poruncim „Cer de Purpură" cînd se opresc ploile ; atunci o să-nceapă războiul. Și, pînă nu moare ultimul bărbat din Kwanto, luptînd cu dușmanul, eu am să te țin în siguranță în castelul Yedo, orice-ai zice tu și cu orice preț.

* * *

Gyoko era încîntată că se afla iar acasă, în Mishima, printre fetele ei, printre registre, facturi, acte ipotecare și cambii.

— Te-ai descurcat destul de bine, îi spuse ea contabilului șef.

Bărbatul mic și uscățiv îi mulțumi printr-o ușoară plecăciune și plecă șchiopătînd. Ea se-ntoarse morocănoasă spre bucătarul șef.

— Treisprezece *chogini* [1] de argint și două sute *momne* [2] de aramă pentru hrana pe o săptămînă ?

— O, vă rog să mă iertați, stăpînă, dar zvonurile de război au urcat prețurile pînă la cer, spuse bărbatul gras, agresiv. Totul s-a scumpit. Pește, orez, legume, chiar și sosul de soia s-a făcut de două ori mai scump, față de luna trecută, iar *saké*-ul și mai și. Muncă, muncă și iar muncă, în bucătăria aia fierbinte, fără aer, la care sigur ar trebui făcute unele îmbunătățiri. Scump ! Ha ! Într-o săptămînă am servit o sută șaptezeci și doi de oaspeți, am dat să mănînce la zece curtezane, unsprezece ucenice lihnite de foame, patru bucătari, șaisprezece slujnice și paisprezece servitori ! Vă rog să mă iertați, stăpînă, îmi pare nespus de rău, dar bunica mea e foarte bolnavă și trebuie să vă cer zece zile ca să...

Gyoko se apucă cu mîinile de păr, atîta doar cît să facă impresie, fără să-și strice coafura, și-l expedie, spunînd că e ruinată, da, ruinată. Fără un bucătar șef atît de bun, va trebui să-nchidă cea mai faimoasă Casă de Ceai din Mishima și avea să fie numai din vina lui, pentru că ea va trebui să le concedieze pe toate fetele ei devotate și pe servitorii ei credincioși, dar fără de noroc.

[1], [2] Monede japoneze.

— Nu uita că vine iarna, se văită ea, ca o ultimă lovitură înainte de despărțire.

Apoi, singură și mulțumită, făcu balanța cîștigurilor și pierderilor, iar cîștigurile erau de două ori mai mari decît se așteptase. *Saké*-ul ei avea gust mai bun ca niciodată și, dacă prețurile la mîncare crescuseră, crescuse și prețul la *saké*. Îi scrise imediat fiului ei la Odawara, locul unde se afla fabrica lor de *saké*, spunîndu-i să dubleze cantitatea. Apoi descurcă inevitabilele certuri dintre slujnice, concedie trei și mai angajă patru ; trimise după samsarul de curtezane și se tîrgui mult pentru contractele a încă șapte fete pe care le admira.

— Și cînd ai dori să sosească onoratele doamne, Gyoko-san ? zîmbi afectat bătrîna, al cărei cîștig era considerabil.

— Imediat. Imediat. Dă-i drumul, zorește-te !

După aceea chemă tîmplarul și făcu planuri pentru extinderea Casei de Ceai, pregătind camere în plus pentru noile doamne.

— În sfîrșit, terenul de pe Strada a Șasea e de vînzare, stăpînă. Doriți să închei acum tîrgul ?

De luni de zile așteptase să se vîndă locul acela, dar acum clătină din cap și dădu instrucțiuni să aleagă patru hectare din terenul viran de pe deal, la nord de oraș.

— Dar nu-l lua pe tot tu singur. Folosește mijlocitori. Nu te lăcomi. Și nu vreau să se afle că-l cumperi pentru mine.

— Dar patru hectare ? Asta e...

— Cel puțin patru, poate cinci peste încă cinci luni. Dar numai cu drept de opțiune, înțelegi ? Toate să fie puse pe aceste nume.

Îi dădu lista persoanelor de încredere și-l zori să plece. De pe acum ea vedea cu ochii minții locul acela împrejmuit cu ziduri în interiorul unui oraș deja prosper. Chicoti de bucurie.

Apoi trimise după fiecare curtezană, pe unele le lăudă, pe altele le dojeni, la altele țipă, cu altele plînse. Le scăzu sau crescu prețurile la-mpărțitul pernei. Apoi, în mijlocul acestei tevaturi, a fost anunțat Omi.

— Îmi pare rău, dar Kiku-san nu se simte bine, îi spuse ea. Nimic grav ! Nu e decît de la schimbarea vremii. Biata copilă !

— Insist s-o văd.

— Îmi pare rău, Omi-san, dar cu siguranță dumneata nu *insiști*. Kiku-san aparține seniorului dumitale, *neh ?*

— Știu cui aparține, strigă Omi. Vreau s-o văd, asta-i tot.

— Bineînțeles, dumneata ai tot dreptul să țipi și să blestemi, dar te rog, iartă-mă. Îmi pare rău, ea nu se simte bine. În seara asta, sau poate mai tîrziu, sau mîine, ce pot să fac, Omi-san ? Dacă ea se face destul de bine, poate c-am să reușesc să trimit vorbă, dacă-mi spui unde stai...

El îi spuse, știind că nu poate face nimic, și plecă valvîrtej, dorind să facă praf și pulbere Mishima.

Gyoko rămase o clipă cu gîndul la Omi, apoi trimise după Kiku și-i spuse programul pe care i-l aranjase pentru cele două nopți în Mishima.

— Poate că izbutim s-o convingem pe doamna Toda să amîne plecarea cu patru sau cinci nopți, copilă. Știu aici vreo cinci sau șase persoane în stare să plătească sume fabuloase ca tu să-i distrezi la unele petreceri restrînse. Ehei ! Acum că marele *daimyo* te-a cumpărat, nici unul nu te mai poate atinge, niciodată, așa că poți să cînți, să dansezi, să faci pantomimă și să fii prima noastră *gei-sha !*

— Și bietul Omi, stăpînă ? Nu l-am auzit niciodată atît de mînios, îmi pare rău c-a strigat la tine.

— O ! Ce contează un strigăt sau două cînd noi, în sfîrșit, tratăm cu *daimyo* și cu cei mai bogați dintre bogații misiți de orez și mătase. Astă-seară am să-i spun lui Omi-san unde ai să cînți ultima oară, dar mult mai devreme, ca el să trebuiască s-aștepte. Am s-aranjez o cameră prin apropiere. Între timp, lui o să i se-aducă *saké* din belșug... și Akiko îl va servi. N-o să fie cu supărare dac-ai să-i cînți și lui după aceea un cîntec trist sau două — noi încă nu sîntem sigure în privința lui Toranaga-sama, *neh ?* Nu ne-am primit încă banii, ca să nu mai vorbim de primejdii.

— Te rog, iartă-mă, n-ar fi o alegere mai bună Choko ? E mai drăguță, mai tînără și mai dulce. Sînt sigură că i-ar plăcea mai mult.

— Da, copilă, dar Akiko e puternică și cu multă experiență. Cînd soiul ăsta de nebunie se-abate asupra bărbaților, ei sînt înclinați să fie foarte duri. Mai duri decît

ai putea crede. Chiar şi Omi-san. Nu vreau ca Choko să fie vătămată. Lui Akiko îi place primejdia şi are nevoie de un pic de violenţă ca să fie-n formă. Ea o să-i spulbere toată durerea ce mocneşte-n el. Du-te acum şi alege cel mai frumos chimonou şi cele mai bune parfumuri...

Gyoko o trimise pe Kiku să se pregătească şi, neobosită, se apucă iar să-şi pună la punct ultimele treburi ale casei. Apoi, cînd totul fu gata — pînă şi invitaţiile la ceaiul de a doua zi pentru opt din cele mai influente *mama-san* din Mishima, spre a discuta o problemă de mare importanţă —, ea se cufundă mulţumită în baie.

— Aaaah !

La timpul potrivit, urmă un masaj desăvîrşit, apoi parfumul, pudra, fardul şi coafura, după care chimonoul nou, lejer, din mătase vaporoasă. Mai tîrziu, exact cînd trebuia, sosi favoritul ei. Era un student de optsprezece ani, fiul unui samurai scăpătat, cu numele de Inari.

— O, ce drăguţă eşti ! Am zburat încoace în clipa cînd am primit poemul tău, spuse el pe nerăsuflate. Ai avut o călătorie plăcută ? Sînt atît de fericit să-ţi spun bine ai venit ! Mulţumesc, mulţumesc pentru daruri, sabia este desăvîrşită, la fel şi chimonoul ! O, ce bună eşti cu mine !

Da, sînt, îşi spuse în sinea ei, deşi, faţă de el, o nega cu-nverşunare. Nu mult mai tîrziu, ea zăcea lîngă el transpirată şi istovită. Oh, Inari, gîndea ea amuzată, nu eşti nici la degetul mic al lui Anjin-san, dar ai o vigoare de nestăpînit !

— De ce rîzi ? întrebă el aproape adormit.

— Pentru că mă faci fericită, suspină ea, încîntată că avusese marele noroc să fie educată.

Sporovăi cu naturaleţe, îl lăudă din belşug şi-l alintă ca să doarmă. Mîinile şi vocea-i dezobişnuite de atîta vreme izbutiră încet, cu un efort de voinţă, să facă tot ce era necesar. Mintea-i rătăcea departe. Se întreba despre Mariko şi iubitul ei şi cerceta toate posibilităţile. Cît de departe să-ndrăznească s-o constrîngă pe Mariko ? Faţă de cine să-i dea în vileag ? Cu cine s-o ameninţe, iscusit, bine-înţeles : cu Toranaga, cu Buntaro, sau cu cine altcineva ? Cu preotul creştin ? Ar fi vreun cîştig în asta ? Sau cu seniorul Kiyama. Cu siguranţă, orice scandal legat de marea doamnă Toda şi de barbar ar ruina şansa fiului ei de a se însura cu nepoata lui Kiyama. Ar aduce-o ameninţarea asta

la mîna mea ? Sau dacă nu fac nimic, cîştigul va fi mai mare aşa ?

Păcat de Mariko. O doamnă atît de drăguţă ! Ar fi fost o curtezană extraordinară ! Păcat de Anjin-san. La naiba, dar el e deştept, aş putea scoate şi de la el o avere.

Cum să folosesc mai bine taina asta, înainte ca ea să fie dezvăluită şi cei doi omorîţi ?

Fii atentă, Gyoko, se avertiză singură. N-ai mult timp la îndemînă ca să hotărăşti în legătură cu problema asta, şi cu celelalte noi secrete, puştile şi armele ascunse de ţăranii din Anjiro, de exemplu, sau noul regiment de muschete : număr de oameni, de puşti, ofiţeri şi organizare. Sau în legătură cu Toranaga, care, noaptea trecută, la Yokosé, a împărţit perna cu Kiku cu plăcerea şi vigoarea unui bărbat de treizeci de ani, şi-a dormit pînă-n zori ca un prunc. Nu aşa se comportă un bărbat înnebunit de teamă, *neh* ?

Sau chinurile preotului virgin, cu tonsură, care, gol şi în genunchi, s-a rugat mai întîi Dumnezeului său creştin, cerînd iertare pentru păcatul pe care era pe cale să-l facă şi pentru celălalt păcat, cel adevărat, pe care-l făcuse în Osaka. Acolo aflase lucruri ciudate, secrete, „taine de spovedenie", care-i fuseseră şoptite de un lepros, iar el, în chip necinstit, le spusese seniorului Harima. Cum s-ar folosi Toranaga de ele ? Vorbe, vorbe ce nu mai conteneau. Atîta ură, agonie şi ruşine măcinată de chinuri !

Sau despre ajutorul de bucătar al lui Omi, care i-a spus în taină unei slujnice, iar slujnica i-a spus iubitului ei şi acesta lui Akiko, cum că auzise, din întîmplare, pe Omi şi mama lui punînd la cale moartea lui Kasigi Yabu, seniorul lor ? Ehei ! Ştirea asta dată în vileag ar însemna dihonia intrată în clanul Kasigi ! Dar dacă ar ajunge la urechile lui Toranaga oferta făcută în taină lui Zataki de către Omi şi Yabu, sau cuvintele murmurate în somn de Zataki, pe care fata cu care a-mpărţit perna le-a ţinut minte şi mi le-a vîndut în ziua următoare pentru un *chogin* de argint. Cuvintele dădeau de înţeles că generalul Ishido şi doamna Ochiba mănîncă împreună, dorm împreună şi că însuşi Zataki îi auzise gîfîind şi strigînd cînd Yanq-ul străpungea Yin-ul pînă-n Cîmpia Îndepărtată. Gyoko zîmbi în sinea ei, mîndră de ea. Scandalos, *neh*, oameni în locuri atît de sus puse !

Ciudat era şi faptul că seniorul Zataki, în momentul Norilor şi Ploii, şi de cîteva ori puţin mai înainte, a numit-o, fără să-şi dea seama, pe fata cu care împărţea perna „Ochiba". Curios, *neh* ?

Zataki, cel atît de necesar ambelor părţi, şi-ar schimba jocul, dacă Toranaga i-ar oferi-o pe Ochiba ca momeală ? Gyoko chicoti înviorată de minunatele secrete, toate atît de valoroase pentru urechea potrivită, pe care bărbaţii le scăpaseră în clipele lor de extaz.

— L-ar schimba, murmură ea plină de încredere. Da, cu siguranţă.

— Poftim ?

— Nimic, nimic, Inari-chan. Ai dormit bine ?

— Poftim ?

Ea zîmbi şi-l lăsă să se cufunde iar în somn, apoi îl mîngîie şi-l sărută, pentru plăcerea lui. Şi-a ei.

* * *

— Unde e englezul, părinte ?

— Nu ştiu exact, Rodrigues. S-ar putea să fie într-unul din hanurile din sudul Mishimei. Am lăsat un servitor să afle în care anume.

Alvito înmuie o coajă de pîine proaspătă în restul de sos din farfurie.

— Cînd ai să ştii ?

— Mîine, negreşit.

— *Que va,* mi-ar plăcea să-l revăd. E sănătos ? întrebă calm Rodrigues.

— Da.

Clopotul navei bătu de şase ori. Erau trei ceasuri după-amiaza.

— Ţi-a povestit ce i s-a întîmplat de cînd a plecat din Osaka ?

— Ştiu cîte ceva de la el şi de la alţii. E o poveste lungă şi sînt multe de spus. Mai întîi o să mă ocup de mesajele mele şi apoi stăm de vorbă.

Rodrigues se lăsă pe spate în scaunul său din cabina mică de la pupa.

— Bun. Ar fi foarte bine. Privi chipul aprig al iezuitului, ochii tăioşi, căprui, cu irizaţii galbene. Ochi de pisică. Ascultă, părinte, spuse el, englezul mi-a salvat nava şi viaţa. Cu siguranţă că e duşman, cu siguranţă că e

eretic, dar e pilot, unul din cei mai buni din cîți au fost vreodată. Nu e greșit să respecți un dușman și chiar să-ți placă de unul.

— Isus și-a iertat dușmanii ; ei totuși l-au răstignit pe cruce. Calm, la rîndul lui, Alvito îl privi și el țintă pe pilot. Și eu îl plac sau, cel puțin, îl înțeleg mai bine. Să-l lăsăm deocamdată.

Rodrigues încuviință din cap bucuros. Băgă de seamă că farfuria preotului era goală, așa că se-ntinse peste masă și mută platoul mai aproape.

— Părinte, mai ia niște clapon. Pîine ?

— Mulțumesc, da, am să mai iau. Nu mi-am dat seama cît mi-era de foame.

Încîntat, preotul mai rupse un copan și-și puse și din tocătura de salvie, ceapă și pîine, apoi turnă ultima rămășiță de sos gras deasupra.

— Vin ?

— Da, mulțumesc.

— Unde-ți sînt ceilalați oameni, părinte ?

— I-am lăsat la un han, lîngă debarcader.

Rodrigues își aruncă privirea spre hublourile de la pupa care dădeau spre Nimazu, debarcadere, port și gura rîului Kano, ce se găsea chiar la tribord, unde apa era mai întunecată decît restul mării. O mulțime de bărci de pescuit se agitau încoace și-ncolo.

— Servitorul pe care l-ai lăsat, părinte, e de încredere ? Ești sigur c-o să ne găsească ?

— O, da. Cu siguranță ei n-or să plece în mai puțin de două zile. Alvito hotărîse deja să nu amintească nimic despre ceea ce el, sau mai bine zis, ceea ce fratele Michael bănuia, așa că adăugă doar atît : Nu uita că ei călătoresc cu mare pompă. La rangul Todei Mariko și sub steagurile lui Toranaga, ei călătoresc cu foarte mare pompă. Oricine, pe-o rază de patru leghe, are să știe unde sînt și unde trag.

Rodrigues rîse.

— Englezul cu mare pompă ? Cine ar fi crezut-o ? Ca un ticălos de *daimyo !*

— Asta nu e nimic, pilotule ! Toranaga l-a făcut samurai și *hatamoto.*

— Ce ?

— Acum pilotul șef Blackthorne poartă cele două săbii. Și pistoalele lui. Acum este, într-o anumită măsură, omul de încredere al lui Toranaga și protejatul lui.

— *Englezul ?*

— Da.

Alvito lăsă tăcerea să se-aştearnă în cabină şi se apucă iar de mîncat.

— Şi ştii de ce ? întrebă Rodrigues.

— Da, în parte. Toate la vremea lor, pilotule.

— Spune-mi doar de ce. Pe scurt. Amănuntele mai tîrziu, te rog.

— Anjin-san i-a salvat viaţa lui Toranaga de trei ori. De două ori în timpul fugii din Osaka şi ultima oară în Izu, în timpul unui cutremur.

Alvito mestecă cu poftă carnea de pe copan. O dîră de sos i se prelinse pe barba-i neagră.

Rodrigues aşteptă, dar preotul nu mai spuse nimic. Gînditor, îşi coborî privirea spre pocalul pe care-l ţinea în căuşul palmelor. Lumina se oglindea în vinul roşu rubiniu. După o lungă pauză spuse :

— N-o să fie bine pentru noi dacă afurisitul de englez e apropiatul lui Toranaga. Absolut deloc. Nu ?

— Aşa-i.

— Cu toate astea, mi-ar plăcea să-l văd.

Preotul nu spuse nimic. Rodrigues îl lăsă să mănînce tot din farfurie în tăcere, apoi îl mai servi, bucuria părăsindu-l. Acceptă ultimele resturi, ultima aripă şi încă un pocal de vin. Apoi, în încheiere, un excelent coniac franţuzesc, pe care părintele Alvito îl scoase dintr-un bufet.

— Rodrigues, vrei un pahar ?

— Mulţumesc.

Marinarul îl urmări cu privirea pe Alvito turnînd licoarea de culoarea alunei în paharul de cristal. Vinul şi coniacul proveneau din rezerva personală a Părintelui Superior, ca dar de plecare pentru prietenul său iezuit.

— Bineînţeles, Rodrigues, poţi să bei şi tu din el împreună cu părintele, spusese dell' Aqua. Mergeţi cu Dumnezeu ! Să vă ocrotească şi să v-aducă înapoi teferi.

— Mulţumesc, Eminenţă.

Da, mulţumesc, Eminenţă, dar să le ia naiba de mulţumiri, îşi spuse Rodrigues în sinea lui cu amărăciune, nici o mulţumire, pentru că l-aţi pus pe căpitanul general să-mi poruncească să mă îmbarc pe corabia asta nenorocită, sub comanda acestui iezuit şi să mă ia din braţele Graciei, draga de ea. Doamne, viaţa e atît de scurtă, prea scurtă şi prea nesigură ca s-o iroseşti însoţindu-i pe împutiţii de preoţi, fie el şi Alvito, care, mai mult decît oricine,

e un om și jumătate, și, tocmai de aceea, mai periculos. Doamne, ajută-mă !

— O ! Pleci, Rod-san ? Pleci așa de curînd ? Îmi pare rău...

— Mă-ntorc curînd, draga mea.

— O, îmi pare rău... o să-ți ducem dorul, micuțul și cu mine.

Pentru o clipă îi trecuse prin minte s-o ia la bordul *Santei Filipa,* dar imediat îndepărtase gîndul, știind că era periculos pentru ea, pentru copil și pentru navă.

— Îmi pare rău, mă-ntorc curînd.

— Noi așteptăm, Rod-san. Te rog, iartă-mi tristețea, îmi pare rău.

Auzea mereu portugheza pe care ea se străduia din răsputeri s-o vorbească, insistînd să fie chemată cu numele ei de botez, Gracia, și nu Nyan-nyan, care suna atît de frumos și care însemna Pisoi, ceea ce i se potrivea atît de bine, iar lui îi plăcea mai mult.

El pornise în larg din Nagasaki, urînd această plecare, blestemînd toți preoții și căpitanii generali, dorind să se termine vara și toamna ca să poată ridica ancora Corabiei Negre, deja cu calele pline de lingouri, să se-ndrepte, în sfîrșit, spre casă, bogat și fără să mai depindă de nimeni. Dar atunci ce-o să fie ? Îl măcina mereu aceeași întrebare. Ce-o să se întîmple cu *ea* și copilul ? Doamne, ajută-mă să aflu un răspuns în pace.

— O masă excelentă, Rodrigues, spuse Alvito, jucîndu-se cu un miez de pîine pe masă. Mulțumesc.

— Bun. Rodrigues era serios acum. Care îți e planul, părinte ? Ar trebui...

Se opri în mijlocul propoziției și privi pe fereastră. Apoi, nemulțumit, se ridică de la masă și se îndreptă șchiopătînd spre un hublou, ce dădea spre țărm, și privi atent afară.

— Ce e, Rodrigues ?

— Mi s-a părut că s-au schimbat curenții. Vreau doar să verific spațiul de manevră. Deschise mai mult hubloul și se plecă în afară, dar tot nu putu să vadă ancora prova. Iartă-mă o clipă, părinte.

Urcă pe punte. Apa clipocea pe lîngă lanțul ancorei ce intra oblic în mîl. Nici o mișcare, apoi apăru un ușor siaj și nava se lăsă împinsă de vîntul din pupa, spre a-și relua noua poziție o dată cu refluxul. El verifică direcția și apoi

posturile de veghe. Totul era în ordine. Nici o altă barcă nu era prin preajmă. După-amiaza era frumoasă, ceaţa dispăruse de mult. Erau cam la un cablu de ţărm, destul de în larg spre a evita un control neaşteptat din partea autorităţilor şi foarte departe de drumurile ce duceau la debarcadere.

Ambarcaţiunea lui era o *lorcha,* o navă japoneză, la care fuseseră adaptate o velatură şi un greement modern, portughez : rapidă, cu două catarge şi un bompres cu două vele. Avea patru tunuri pe puntea centru şi cîte două mai mici la pupa şi prova. Numele ei era *Santa Filipa* şi avea un echipaj de treizeci de oameni.

Îşi îndreptă privirea spre oraş şi spre dealurile din zare.

— Pesaro !

— Da, *senhor* ?

— Pregăteşte barcazul. Mă duc la ţărm înainte de lăsarea întunericului.

— Bine. E-n ordine. Cînd vă-ntoarceţi ?

— În zori.

— Şi mai bine ! Eu o să conduc grupul de zece oameni care va merge la ţărm.

— Nimeni nu pleacă la ţărm, Pesaro. E *kinjiru !* Ţi-ai pierdut minţile ?

Rodrigues străbătu cu paşi mari duneta şi se aplecă peste parapet.

— Nu e drept ca toţi să sufere, spuse nostromul Pesaro, frîngîndu-şi mîinile mari, pline de bătături. Eu o să conduc grupul şi promit că n-o să fie nici o dandana. Stăm închişi aici de două săptămîni.

— Autorităţile din portul ăsta spun *kinjiru,* aşa că, îmi pare rău, rămîne totuşi *kinjiru !* Ai uitat ? Aici nu e Nagasaki !

— Da, zău că e mai mare păcatul ! Omul mătăhălos se încruntă. N-a fost făcut zob decît un singur *jappo.*

— Unul mort, făcut chisăliţă, doi înjunghiaţi, o mulţime de răniţi şi o fată lovită, toate astea pînă cînd samuraiul a oprit scandalul. V-am prevenit pe toţi înainte de a pleca la ţărm : „Nimazu nu e Nagasaki, aşa că aveţi grijă ce faceţi !“ Doamne ! Am avut noroc că n-a murit decît un marinar de-al nostru. După lege, ei ar fi avut tot dreptul să vă ciopîrţească pe toţi cinci.

— După legea lor, pilotule, nu după a noastră. Să-l ia dracu de maimuțe ! N-a fost decît o încăierare la un bordel.

— Da, dar oamenii tăi au început-o, autoritățile mi-au pus nava sub carantină, așa că toți rămîneți la bord. Inclusiv tu ! Rodrigues își mișcă piciorul ca să-și mai domolească durerea. Ai răbdare, Pesaro. Acum, că părintele s-a-ntors, o să plecăm.

— Cu refluxul ? E un ordin ?

— Nu, nu încă. Doar pregătește barcazul. Gomez o să vină cu mine.

— Lăsați-mă și pe mine să vin, da ? *Por favor,* pilotule. Mi s-a făcut lehamite să stau vîrît în hîrdăul ăsta blestemat.

— Nu. Ai face bine să nu mergi la țărm în seara asta. Nici tu, nici oricare altul.

— Și dacă nu vă-ntoarceți pînă-n zori ?

— Înțepenești aici, la ancoră, pînă mă-ntorc. Clar ?

Nostromul se încruntă și mai mult. Șovăi, apoi bătu în retragere.

— Da, da, e limpede, pentru Dumnezeu.

— Bine.

Rodrigues coborî în cabina de jos. Alvito aținipise, dar se trezi în clipa cînd pilotul deschise ușa.

— Totu-i bine ? întrebă el, cu mintea și trupul ostoite acum.

— Da. N-a fost decît o rotire. Rodrigues sorbi cu lăcomie niște vin ca să-și îndepărteze greața. Totdeauna se-ntîmpla așa după ce era la un pas de răzmeriță. Dacă Pesaro n-o lăsa baltă pe loc, Rodrigues ar fi trebuit ori să-i ardă omului una peste mutră, ori să-l bage-n fiare, ori să poruncească cincizeci de lovituri, ori să-l treacă pe sub chilă, ori să pună în aplicare una din cele o sută de porcării esențiale prin legea mării, pentru a menține disciplina. Fără disciplină, orice navă era pierdută. Ce plan aveți acum, părinte ? Plecăm în zori ?

— Cum sînt porumbeii călători ?

— În bună stare. Mai avem încă șase : patru pentru Nagasaki și doi pentru Osaka.

Preotul se mai uită o dată la soare. Mai erau patru sau cinci ceasuri pînă la asfințit. Destul timp ca să trimită păsările cu primul mesaj codificat, pe care-l plănuise de multă vreme : „Toranaga capitulează în fața or-

dinelor regenţilor. Mă duc mai întîi la Yedo, apoi la Osaka. Îl voi însoţi pe Toranaga la Osaka. El zice că putem totuşi să înălţăm catedrala la Yedo. Amănunte prin Rodrigues."

— Vrei, te rog, să-i spui îngrijitorului să pregătească imediat doi pentru Nagasaki şi unul pentru Osaka ? spuse Alvito. Apoi o să stăm de vorbă. N-o să mă întorc cu tine. Am să merg la Yedo pe şosea. O să-mi ia mai toată noaptea şi ziua de mîine ca să scriu o misivă amănunţită pe care s-o duci Părintelui Superior, lui însuşi. Poţi să pleci imediat ce am terminat ?

— E-n ordine. Dacă are să fie prea aproape de căderea nopţii, am s-aştept pînă-n zori. Sînt bancuri de nisip şi nisipuri mişcătoare pe vreo zece leghe.

Alvito se-nvoi. Cele douăsprezece ceasuri în plus n-aveau mare importanţă. Ştia c-ar fi fost cu mult mai bine dacă ar fi putut trimite veştile din Yokosé. Dumnezeu să-l pedepsească pe diavolul păgîn care mi-a omorît acolo păsările ! Ai răbdare, îşi spuse. Ce rost are graba ? Nu e asta regula de bază a Ordinului nostru ? Răbdare. Cîştigă totul cel care aşteaptă şi munceşte. Ce contează douăsprezece ore sau chiar opt zile ? Acelea n-au să schimbe cursul istoriei. Zarurile au fost aruncate la Yokosé.

— O să călătoreşti cu englezul ? întrebă Rodrigues. Ca pînă acum ?

— Da, dar de la Yedo o să-mi urmez propria cale, înapoi spre Osaka. Am să-l însoţesc pe Toranaga. Aş vrea să te opreşti la Osaka cu o copie a misivei mele, în caz că Părintele Superior e acolo, sau a plecat din Nagasaki înainte de sosirea ta şi e-n drum către acolo. Poţi să i-o dai părintelui Soldi, secretarul său, dar numai lui.

— E-n ordine. Sînt bucuros că plec. Nu sîntem pe placul celor de aici.

— Cu mila lui Dumnezeu, putem să schimbăm toate astea, Rodrigues. Cu voia lui Dumnezeu o să creştinăm toţi păgînii de aici.

— Amin. Bărbatul înalt îşi simţi piciorul mai domolit, zvîcniturile potolindu-i-se pe moment. Rămase cu privirea pironită pe fereastră, apoi se ridică neliniştit. Am s-aduc eu însumi porumbeii. Scrieţi-vă mesajul, apoi o să stăm de vorbă despre englez.

Se duse pe punte şi alese păsările din panere. Cînd se-ntoarse, preotul folosise deja pana specială, ascuţită ca un ac, şi cerneala ca să scrie acelaşi mesaj cifrat pe foiţele minuscule de hîrtie. Alvito le puse în cilindri mici, îi sigilă şi dădu drumul păsărilor. Cele trei făcură o dată un cerc, apoi se-ndreptară stol către apus, în soarele după-amiezii.

— Stăm de vorbă aici sau jos ?

— Aici, e mai răcoare.

Rodrigues arătă spre postul de veghe de la mijlocul dunetei, unde nu puteau fi auziţi.

Alvito se aşeză pe scaunul de pe punte.

— Mai întîi despre Toranaga.

Îi spuse pilotului pe scurt ce se-ntîmplase în Yokosé, omiţînd incidentul cu fratele Joseph şi suspiciunile lui în legătură cu Mariko şi Blackthorne. Rodrigues era la fel de uluit de capitulare cum fusese şi el.

— Nici un război ? E un miracol ! Acum sîntem într-adevăr în siguranţă, Corabia Neagră la fel, biserica e bogată, noi sîntem bogaţi... să-i mulţumim lui Dumnezeu şi tuturor sfinţilor ! Asta e cea mai bună veste pe care ai fi putut-o aduce, părinte. Sîntem în siguranţă !

— Dac-o vrea Dumnezeu. Un singur lucru, care l-a spus Toranaga, m-a pus pe gînduri. El a zis aşa : „Pot să-l slobod pe creştinul meu — pe Anjin-san — cu nava şi cu tunurile lui."

Voia bună a lui Rodrigues îl părăsi.

— *Erasmus* e încă în Yedo ? Se află încă sub stăpînirea lui Toranaga ?

— Da. Se poate întîmpla ceva grav dacă englezul e lăsat liber ?

— Grav ? Nava aia ne-ar face harcea-parcea dacă ne-ar prinde Corabia Neagră în drum spre Macao, avîndu-l pe el la bord, înarmat şi cu un echipaj mai de doamne ajută. Noi n-avem decît o corabie mică să-i ţină calea, şi nu e de talia lui *Erasmus !* Dacă s-ar învîrti în jurul nostru, noi ar trebui să ne predăm !

— Eşti sigur ?

— Da, ar putea să ne termine ! Furios, Rodrigues îşi încleştă pumnii. Dar, stai puţin, englezul a spus că a ajuns aici cu doisprezece oameni şi nu toţi marinari, mulţi dintre ei negustori şi majoritatea bolnavi... Numai ei n-ar avea cum s-o manevreze. Singurul loc unde ar putea găsi

un echipaj ar fi la Nagasaki, sau la Macao. La Nagasaki ar putea să strîngă destui ! Acolo sînt cei care... mai bine să fie ţinut departe de Nagasaki şi de Macao !

— Ar putea să aibă un echipaj din băştinaşi ?

— Adică cîţiva din ticăloşii lui Toranaga ? sau *wako* ? Vrei să spui că, dacă Toranaga capitulează, toţi oamenii lui ajung *ronini, neh* ? Dacă englezul ar avea timp destul, i-ar putea pregăti cu uşurinţă. Doamne... te rog, iartă-mă, părinte, dar, dacă englezul are samurai sau *wako*... noi nu putem risca... el e prea bun. Am văzut-o cu toţii în Osaka ! Slobod, pe scîrba aia de navă, în Asia, cu un echipaj din samurai...

Alvito îl privi căzut pe gînduri.

— Cred c-ar fi mai bine să trimit un alt mesaj Părintelui Superior. Trebuie încunoştinţat dacă e urgent. El o să ştie ce e de făcut.

— Ştiu ce e de făcut ! Pumnul lui Rodrigues izbi parapetul. Se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa spre preot. Părinte, ascultă-mi confesiunea : în prima noapte — chiar întîia oară cînd a stat el lîngă mine pe galeră, în largul mării, cînd plecam din Anjiro —, inima mi-a spus să-l omor. Apoi am încercat din nou, în timpul furtunii. Atunci l-am trimis la prova şi, cu bună ştiinţă, am făcut o voltă-n vînt, fără să-l previn şi fără ca el să aibă centura de salvare, ca să-l omor, dar englezul nu a căzut peste bord, cum s-ar fi întîmplat cu oricare altul. M-am gîndit c-a fost mîna lui Dumnezeu şi am fost sigur de asta cînd, mai tîrziu, el mi-a nesocotit ordinul, salvîndu-mi nava. Apoi, cînd corabia mea a fost în siguranţă, cînd pe mine m-a luat valul şi eram gata să mă înec, ultimul meu gînd a fost că era pedeapsa lui Dumnezeu pentru omorul ce-l plănuisem. Aşa ceva nu se face unui pilot, el nu mi-ar fi făcut-o niciodată ! Am meritat-o atunci şi apoi, cînd am văzut că trăiesc şi că el mă ajuta să beau, am fost atît de ruşinat şi din nou am implorat mila Celui de Sus şi am jurat să caut să fac ceva pentru el. Doamne ! izbucni el chinuit, omul acela m-a salvat, deşi *ştia* c-am încercat să-l omor. Am văzut-o în ochii lui. El m-a salvat şi m-a ajutat să trăiesc, iar eu acum trebuie să-l omor.

— De ce ?

— Căpitanul general avea dreptate : Dumnezeu să ne-ajute, dacă englezul iese în larg cu *Erasmus,* înarmat şi cu un echipaj mai acătării.

* * *

În liniștea nopții, Blackthorne și Mariko dormeau în căsuța lor, una din puzderia de case ce forma Hanul Cameliilor, de pe Strada a Noua din Sud. Fiecare căsuță avea trei camere. Mariko luase o cameră pentru ea și Chimmoko, Blackthorne alta și cea de a treia, care dădea spre ușa din față și spre verandă, fusese lăsată liberă pentru stat peste zi, pentru mîncat și tăifăsuit.

— Crezi că așa sîntem în siguranță ? întrebase Blackthorne neliniștit. Fără Yoshinaka, sau fără multe slugi și străji care să doarmă acolo ?

— Nu, Anjin-san. Nimic nu e cu adevărat în siguranță, dar are să fie plăcut să fim singuri. Acest han e socotit cel mai frumos și cel mai renumit din Izu. E drăguț, *neh* ?

Era, într-adevăr. Fiecare căsuță înălțată pe piloni eleganți, cu verande de jur-împrejur și cu patru trepte făcute din cel mai bun lemn, totul lăcuit și strălucitor. Fiecare era separată, la cincizeci de pași de vecinele ei, și toate erau înconjurate de flori îngrijite, în interiorul unei grădini mai mari, împrejmuită cu un gard înalt, de bambus. În grădină se aflau o mulțime de izvoraşe, eleștee cu crini de pădure, cascade, pomi înfloriți, răspîndind tot felul de miresme — plăcute și dulci, pe timp de zi și de noapte —, cărări curate din dale, peste care se înălțau acoperișuri frumos ornamentate ce duceau spre băile centrale, reci, fierbinți și foarte fierbinți, alimentate de izvoare naturale. Pretutindeni erau lampioane multicolore, servitori și slujnice fericite și niciodată nu auzeai un cuvînt mînios, care să tulbure foșnetul pomilor, susurul apei și cîntul păsărilor din colivii.

— Bineînțeles că eu am cerut două case, Anjin-san, una pentru tine și una pentru mine. Din păcate, n-a fost liberă decît una, îmi pare rău. Yoshinaka nu e totuși nemulțumit, dimpotrivă, este încîntat că n-o să trebuiască să-și împartă oamenii. A pus străji la fiecare potecă, așa că sîntem în siguranță și nu putem fi deranjați ca în alte locuri. De ce să fim deranjați ? Ce-ar putea să nu fie în ordine cu o cameră aici și alta acolo și Chimmoko, care doarme în odaie cu mine ?

— Bine. N-am văzut niciodată un loc atît de frumos. Cît eşti de înţeleaptă şi de frumoasă !

— O, ce bun eşti cu mine, Anjin-san ! Mai întîi să facem baie, apoi cina, cu *saké* din belşug.

— Bine. Foarte bine.

— Lasă acum dicţionarul, Anjin-san, te rog.

— Dar tu întotdeauna m-ai încurajat...

— Dacă laşi dicţionarul, am... am să-ţi spun un secret.

— Ce ?

— L-am invitat pe Yoshinaka-san să mănînce cu noi. Am chemat şi cîteva doamne ca să ne distreze.

— O !

— După ce eu o să plec, tu o să alegi una, *neh ?*

— Îmi pare rău, dar asta ar putea să-ţi tulbure somnul.

— Promit că am să dorm buştean, iubitule. Serios, o schimbare ţi-ar putea prinde bine.

— Da, dar anul viitor, nu acum...

— Fii serios.

— Sînt.

— Atunci, dacă, din întîmplare, te răzgîndeşti şi o îndepărtezi în mod politicos pe doamna aceea — *după* ce Yoshinaka a plecat cu doamna lui — cine ştie ce-ar putea *kami*-ul nopţii să găsească pentru tine ?

— Ce ?

— Azi am făcut tîrguieli.

— O ! Şi ce-ai tîrguit ?

— Ehei !

Ea cumpărase o trusă cu instrumente folosite la-mpărţitul pernei, aşa cum le arătase Kiku şi, apoi, mult mai tîrziu, după ce Yoshinaka plecase şi Chimmoko stătea de pază în verandă, ea i le oferise cu o plecăciune adîncă. Pe jumătate în glumă, el le primise cu politeţe şi împreună aleseră un inel al plăcerii.

— Pare foarte aspru, Anjin-san, *neh ?* Nu ai nimic împotrivă ?

— Nu, dacă tu n-ai, dar nu mai rîde, c-o să strici totul. Stinge lumînările.

— O, nu, te rog, vreau să mă uit.

— Stinge lumînările, ori... Poftim, uite ce-ai făcut ! Nu mai rîde ! N-are rost să-ţi înfunzi capu-n aşternuturi...

— O ! Eşti... eşti sigur că n-ai nimic împotrivă ?

— Nu, dar nu prea mi-e de folos, cu toată vorbăria asta...

— O, n-are importanţă. A fost vina mea c-am rîs. O, Anjin-san, te iubesc atît de mult, te rog, iartă-mă.

— Te-am iertat.

— Îmi place să-ţi ating pielea.

— N-am simţit niciodată o mîngîiere ca a ta.

După aceea, ea adormise imediat, complet epuizată, dar el nu. Fusese preocupat numai de ea. Hotărîse ca de data aceasta să-i facă plăcere *ei.*

Apoi adormise. Mai tîrziu, zgomote de voci şi de ceartă, în japoneză şi în portugheză, îl treziră din somn. Pentru o clipă crezu că visează, apoi recunoscu vocea.

— Rodrigues !

Mariko murmură ceva, încă cufundată în somn.

La sunetul paşilor de pe potecă, el se lăsă în genunchi, stăpînindu-şi panica. O săltă ca pe o păpuşă, se îndreptă cu ea spre *shoji* şi se opri exact cînd uşa se deschidea pe dinafară. Era Chimmoko. Slujnica îşi ţinea capul plecat şi ochii închişi cu discreţie. Ţîşni pe lîngă ea cu Mariko în braţe şi, încă pe jumătate adormită, o aşeză uşor în propriile ei aşternuturi. Alergă apoi în vîrful picioarelor spre camera lui, lac de sudoare. Îşi puse pe bîjbîite un chimonou şi se grabi să iasă afară în verandă. Yoshinaka pusese deja piciorul pe cea de-a doua treaptă.

— *Nan desu ka,* Yoshinaka-san ?

— *Gomen nasai,* Anjin-san, spuse Yoshinaka. Arătă spre luminile de la poarta îndepărtată a hanului, adăugînd multe cuvinte pe care Blackthorne nu le înţelese. Bărbatul de-acolo, barbarul, vrea să te vadă şi eu i-am spus s-aştepte, dar el a zis că n-o s-aştepte. El se poartă ca un *daimyo,* dar nu e, şi a încercat să treacă cu forţa pe lîngă mine, dar eu l-am oprit. El a zis că e prietenul Domniei tale. E adevărat ?

— Hei, englezule ! Sînt eu, Vasco Rodrigues !

— Hei, Rodrigues ! îi strigă la rîndul lui Blackthorne fericit. E-n ordine. *Hai,* Yoshinaka-san. *Kare wa watashi no ichi yujin desu.* E prietenul meu.

— *Ah so desu !*

— *Hai. Domo.*

Blackthorne coborî scările pornind spre poartă. În spatele lui, auzi vocea lui Mariko.

— *Nan ja,* Chimmoko ? şi un răspuns în şoaptă, după care ea strigă cu autoritate : Yoshinaka-san !

— *Hai,* Toda-sama !

Blackthorne îşi întoarse privirile. Samuraiul urcă treptele şi se îndreptă spre camera lui Mariko. Uşa ei era închisă. Chimmoko stătea afară. Aşternutul ei mototolit era lîngă uşă, acolo unde dormea întotdeauna, dacă stăpîna ei, cum era şi firesc, nu voia s-o lase în camera ei. Yoshinaka se înclină spre uşă şi începu să raporteze. Blackthorne mergea desculţ pe potecă, într-o bună dispoziţie crescîndă, cu ochii aţintiţi la portughezul care-l aştepta cu un zîmbet larg. Lumina făcliilor îi dansa pe cercei şi pe catarama pălăriei fercheşe.

— Hei, Rodrigues. Mă bucur grozav că te văd. Ce-ţi face piciorul ? Cum de m-ai găsit ?

— Sfîntă Fecioară, te-ai înzdrăvenit, englezule, şi te-ai rotunjit ! Da, eşti viguros şi sănătos şi te porţi ca un ticălos de *daimyo.*

Rodrigues îl îmbrăţişă cu putere şi el îi răspunse la fel.

— Ce-ţi face piciorul ?

— Doare ca dracu, dar merge şi te-am găsit întrebînd unde este marele Anjin-san — ticălosul, banditul, matahala de barbar cu ochi albaştri !

Rîseră amîndoi, spunîndu-şi unul altuia tot felul de măscări, fără să se sinchisească de samuraii şi de servitorii care-i înconjurau. Imediat Blackthorne trimise un servitor după *saké* şi-l conduse pe Rodrigues spre casă. Amîndoi mergeau cu mersul lor de marinar ; Rodrigues, din obişnuinţă, cu mîna dreaptă pe mînerul floretei, şi degetul mare de la cealaltă îndoit sub cingătoarea lată, lîngă pistol. Blackthorne era cu un lat de palmă mai înalt, dar portughezul era mai spătos şi mai vînjos.

Yoshinaka aştepta în verandă.

— *Domo arigato,* Yoshinaka-san, spuse Blackthorne, mulţumind din nou samuraiului şi-i făcu semn lui Rodrigues spre una din perne. Să stăm de vorbă aici.

Rodrigues puse un picior pe trepte, dar se opri cînd Yoshinaka îi se aşeză în cale, arătînd spre floretă şi spre pistol, întinzînd apoi mîna stîngă cu palma în sus.

— *Dozo !*

Portughezul îl privi cu ochi duşmănoşi.

— *Iyé,* samurai-sama, *domo ari...*

— *Dozo !*

— *Iyé,* samurai-sama, *iyé !* repetă Rodrigues mai tălos. *Watashi yujin* [1], Anjin-san, *neh ?*

Blackthorne făcu un pas în față, încă uluit de confruntarea neașteptată.

— Yoshinaka-san, *shigata ga nai, neh ?* spuse el cu un zîmbet. Rodrigues *yujin, wata...*

— *Gomen nasai,* Anjin-san. *Kinjiru.* Yoshinaka dădu un ordin. Imediat samuraii înaintară împresurîndu-l pe Rodrigues amenințător și el întinse mîna din nou. *Dozo !*

— Tîrfele astea împuțite sînt pline de țîfnă, englezule, spuse el cu un zîmbet larg. Oprește-i, ce faci ? Pînă acum niciodată n-a trebuit să mă despart de armele mele.

— Stai, Rodrigues ! spuse el repede, intuind hotărîrea amenințătoare ce punea stăpînire pe prietenul său, apoi către Yoshinaka : *Domo, gomen nesai,* Rodrigues, *yujin, watash...*

— *Gomen nasai,* Anjin-san. *Kinjiru.* Apoi, dur, către portughez : *Ima !*

Rodrigues spuse pe un ton sardonic :

— *Iyé ! Wakarimasu ka ?*

Blackthorne trecu repede între ei.

— Hei, Rodrigues, ce importanță are ? Dă-i-le lui Yoshinaka. N-are nimic a face cu tine sau cu mine. E din cauza doamnei Toda Mariko-sama. Ea e acolo, înăuntru. Tu-i știi cît sînt de bănuitori cînd e vorba de arme în preajma *daimyo*-ilor sau a nevestelor lor. O să ne certăm toată noaptea, îi știi doar cum sînt, nu ? Ce importanță are ?

Portughezul se căzni să-și readucă zîmbetul pe chip.

— Bineînțeles. De ce nu ? *Hai. Shigata ga nai,* samurai-sama. *So desu !*

Se înclină ca un curtean, fără sinceritate, își desprinse floreta și teaca din cheutoare, își scoase pistolul și le oferi. Yoshinaka făcu semn unui samurai, care luă armele și fugi cu ele la poartă, unde le puse jos și rămase să le păzească. Rodrigues începu să urce treptele, însă din nou, politicos, dar ferm, Yoshinaka îl rugă să se oprească. Alți samurai înaintară ca să-l controleze. Furios, Rodrigues făcu un pas înapoi :

---

[1] Eu prieten (jpn.).

— *IYÉ ! Kinjiru,* pentru Dumnezeu. Ce...

Samuraii se aruncară asupra lui şi, înlănţuindu-i braţele, îl cercetară amănunţit. Găsiră două cuţite în carîmbul cizmelor, încă unul prins în curele pe antebraţul stîng, două pistoale mici — unul ascuns în căptuşeala hainei, altul sub cămaşă — şi o ploscă din cositor la şold.

Blackthorne cercetă pistoalele. Amîndouă erau încărcate.

— Şi celălalt a fost încărcat ?

— Da, bineînţeles. Ţara asta ne e vrăjmaşă, n-ai băgat de seamă, englezule ? Spune-le să-mi dea drumul !

— Nu în felul ăsta îţi vizitezi un prieten noaptea. *Neh ?*

— Îţi spun că pămîntul ăsta ne e vrăjmaş. Totdeauna sînt înarmat aşa. Nu eşti în toate minţile ? Pentru Dumnezeu, spune-le ticăloşilor ăstora să mă lase să plec.

— Asta-i tot ce ai ? Absolut totul ?

— Bineînţeles... Englezule, spune-le să mă lase să plec.

Blackthorne dădu pistoalele unui samurai şi înaintă cîţiva paşi. Pipăi cu atenţie căptuşeala cingătorii late, de piele, a lui Rodrigues. Un stilet foarte subţire, foarte flexibil, din cel mai bun oţel de Damasc alunecă din ascunzătoarea-i secretă. Yoshinaka îr sudui pe samuraii care făcuseră percheziţia. Ei îşi cerură scuze, dar Blackthorne nu se uita decît la Rodrigues.

— Mai ai ceva ? întrebă el cu stiletul în mînă.

Rodrigues se holba spre el încremenit.

— Am să le spun unde să se uite şi cum să se uite, Rodrigues. Aşa cum ar face-o un spaniol, unii din ei. Ce zici ?

— *Cabrón !*

— *Que va !* Grăbeşte-te ! Nu urmă totuşi nici un răspuns.

Blackthorne înaintă cu stiletul în mînă. *Dozo,* Yoshinaka-san. *Watashi...*

Rodrigues spuse răguşit :

— În panglica de la pălărie.

Blackthorne se opri.

— Bine, spuse el şi întinse mîna spre pălăria cu boruri largi.

— N>o să... n-o să le arăţi ?

— Tu n-ai face-o ?

— Ai grijă de pană, englezule, ţin la ea.

Panglica era lată şi băţoasă, pana ţanţoşă ca şi pălăria. Sub panglică era un stilet subţire, mai mic, făcut anume pentru aşa ceva, din oţel foarte bun, ce se putea modela cu uşurinţă după curbura pălăriei. Yoshinaka ţipă iarăşi la samurai.

— Jură, asta-i tot, Rodrigues ?

— Doamne sfinte... ţi-am spus doar !

— Jură.

Rodrigues se supuse.

— Yoshinaka-san, *ima ichi-ban. Domo,* spuse Blackthorne. Acum e în ordine. Mulţumesc.

Yoshinaka strigă un ordin. Oamenii lui dădură drumul portughezului. Rodrigues îşi frecă mădularele să-şi potolească durerea.

— Pot să mă aşez, englezule ?

— Da.

Rodrigues îşi şterse sudoarea cu o batistă roşie, apoi ridică plosca de cositor şi se aşeză pe una din perne cu picioarele încrucişate. Yoshinaka rămase prin apropiere, în verandă. Toţi samuraii, în afară de patru, se întoarseră la posturile lor.

— De ce sînt atît de bănuitori ? Şi tu, englezule, de ce eşti la fel ? Pînă acum niciodată n-a trebuit să-mi las armele. Sînt eu un asasin ?

— Te-am întrebat dacă acelea sînt toate armele tale şi ai minţit.

— Nu eram atent. Sfinte Dumnezeule ! Ai să... ai să mă crezi un criminal de rînd ? Rodrigues adăugă amărît : Ei, ce contează, englezule, ce mai contează ? De noaptea asta oricum s-a ales praful ...Ehei, dar ştai, englezule ! De ce să lăsăm un fleac să ne strice o seară grozavă ? Eu îi iert. Şi pe tine te iert, englezule. Tu ai avut dreptate şi eu am greşit. Îmi cer scuze. Mă bucur că te văd. Deşurubă dopul şi-i oferi plosca. Uite, ia nişte rachiu straşnic.

— Bea tu-ntîi.

Rodrigues se făcu pămîntiu la chip.

— Dumnezeule, crezi că aduc otravă ?

— Nu. Bea tu primul.

Rodrigues bău.

— Încă o dată !

Portughezul se supuse, apoi își șterse gura cu dosul palmei. Blackthorne luă plosca.

— *Salud.* O dădu peste cap și se prefăcu că-nghite, dar, fără să fie văzut, opri cu limba lichidul să i se ducă pe gît, oricît i-ar fi dat inima ghes să bea. Ah ! spuse el. A fost grozav. Poftim !

— Păstreaz-o, englezule ! E un dar.

— De la bunul părinte ? Sau de la tine ?

— De la mine.

— Juri ?

— Doamne Dumnezeule, jur ! spuse Rodrigues. A fost un dar de la mine și de la părinte ! Toată băutura de la bordul *Santei Filipa* îi aparține lui, dar Eminența sa a spus că pot să iau și eu. Plosca asta e una din duzina de la bord. E un dar. Unde-ți sînt bunele maniere ?

Blackthorne se prefăcu din nou că bea și i-o dădu înapoi.

— Poftim, mai trage o duşcă.

Rodrigues simți licoarea pînă-n vîrful degetelor și era bucuros că, după ce primise plosca plină de la Alvito, o golise pe-ascuns, o spălase bine și o reumpluse cu rachiu din propria lui sticlă. Doamne, se rugă el în gînd, iartă-mă că m-am îndoit de sfîntul părinte. O, Doamne, cobori iar pe pămînt și schimbă lumea asta în care cutezăm uneori să nu mai credem nici în preoți.

— Ce e ?

— Nimic, englezule. Mă gîndeam numai că lumea asta a ajuns o mare ticăloșenie, de vreme ce azi nu mai poți să ai încredere în nimeni. Am venit ca prieten și acum e o adevărată prăpastie între noi.

— Așa ai venit ?

— Da.

— Așa înarmat ?

— Totdeauna sînt înarmat așa. De-asta și trăiesc. *Salud !* Bărbatul mătăhălos ridică plosca posomorît și bău. Fac ceva pe lumea asta și pe toate !

— Vrei să zici că și pe mine ?

— Englezule, eu sînt Vasco Rodrigues, pilot în flota portugheză și nu un samurai împuțit. Am schimbat multe ocări cu tine, toate în glumă. În noaptea asta am venit să-mi văd prietenul și acum nu mai am nici un prieten. E foarte trist.

— Da!

— N-ar trebui să fiu trist, dar sînt. Fiind prieten cu tine, mi-am complicat teribil viața. Rodrigues se ridică, își dezmorți spatele, apoi se așeză iar. Nu-mi place să stau pe blestematele astea de perne ! Scaunele-s de mine. Pe navă. Ei bine, *salud,* englezule.

— Cînd ai virat-o cu prova-n vînt și eu eram la mijlocul navei, ai vrut să m-arunci peste bord, nu-i așa ?

— Da, răspunse imediat Rodrigues. Se ridică în picioare. Da, mă bucur că m-ai întrebat, pentru că asta-mi apăsa greu sufletul. Îmi pare bine că trăiesc și ți-o pot spune. Nu ți-am putut-o mărturisi pînă acum. Da, englezule. Nu-ți cer iertare, ori înțelegere, sînt bucuros să-ți mărturisesc rușinea asta.

— Crezi că eu ți-aș face la fel ?

— Nu, dar, dacă s-ar întîmpla... Niciodată nu știi pînă nu-ți vine timpul să fii pus la-ncercare.

— Ai venit aici să mă omori ?

— Nu. Cred că nu. Nu cred că asta a fost la-nceput în mintea mea, deși amîndoi știm că, pentru poporul și țara mea, ar fi mai bine să fii mort. E atît de trist, dar atît de adevărat. Ce stupidă e viața, nu, englezule ?

— Eu nu vreau să mori. Eu vreau doar Corabia voastră Neagră.

— Ascultă, englezule, spuse Rodrigues fără mînie. Dacă ne întîlnim în larg, tu, în nava ta, înarmat, eu, în a mea, păzește-ți viața. Asta-i tot ce-ți pot spune. Pentru asta am venit. Am crezut c-o să pot să ți-o spun ca prieten și să rămîn totuși prietenul tău. Îți sînt îndatorat pe veci, dar să nu ne întîlnim pe mare ! *Salud !*

— Nădăjduiesc să-ți prind Corabia Neagră în larg. *Salud,* pilotule.

Rodrigues se îndepărtă cu pași mari. Yoshinaka și samuraii îl urmară. La poartă, portughezul își adună armele. Curînd dispăru în noapte.

Yoshinaka așteptă pînă ce străjile se duseră la posturile lor. Cînd fu mulțumit că totul e-n ordine, plecă șchiopătînd spre locuința lui. Blackthorne se așeză iar pe una din perne și, într-o clipă, slujnica pe care o trimisese după *saké* apăru bucuroasă cu tava, cu pași abia simțiți.

Îi turnă o ceaşcă şi-ar fi rămas să-l servească în continuare, dar el o trimise la culcare. Acum era singur. Sunetele nopţii — freamătul frunzelor, cascada şi fîlfîitul păsărilor de noapte — îl împresurară. Totul era ca mai-nainte, dar totul se schimbase.

Trist, întinse mîna să-şi mai umple ceaşca, dar se auzi un foşnet de mătase şi o văzu pe Mariko care ţinea bútelca. Îi turnă şi umplu şi cealaltă ceaşcă pentru ea.

— *Domo,* Mariko-san.

— *Do, itashimashité,* Anjin-san.

Ea se aşeză pe cealaltă pernă. Sorbiră pe-ndelete vinul fierbinte.

— Avea de gînd să te omoare, *neh ?*

— Nu ştiu, nu sînt sigur.

— Ce-a vrut să-nsemne „să cauţi ca un spaniol" ?

— Unii din ei îşi dezbracă prizonierii, apoi îi caută în anume locuri. Şi nu cu blîndeţe. Ei o numesc „a cerceta *con significa*", cu înţeles. Uneori folosesc cuţite.

— A ! Ea sorbi din *saké* şi ascultă şopotul apei. Şi aici e la fel, Anjin-san. Uneori. De-asta e înţelept să nu fii luat niciodată în captivitate. Dacă eşti prins, eşti într-atît de dezonorat că, orice-ar face învingătorul... E mai bine să nu fii prizonier. *Neh ?*

El îşi aţinti privirea spre lampioanele ce se mişcau în briza plăcută şi răcoroasă.

— Yoshinaka a avut dreptate, eu am greşit. Controlul era necesar. A fost ideea ta, *neh ?* Tu i-ai spus lui Yoshinaka să-l caute ?

— Te rog, iartă-mă, Anjin-san, sper că nu ţi-a adus neplăceri. A fost doar pentru că mă tem pentru tine.

— Îţi mulţumesc, spuse el, iarăşi în latină, deşi îi părea rău că avusese loc percheziţia. Fără ea, ar mai fi avut totuşi un prieten. Poate, îşi zise cu prudenţă.

— N-ai pentru ce, spuse ea, dar nu mi-am făcut decît datoria.

Mariko purta un chimonou de noapte şi peste el un chimonou albastru, iar părul legat uşor cu o panglică îi ajungea pînă-n brîu. Îşi întoarse privirea spre poarta îndepărtată ce se zărea printre pomi.

— Ai fost foarte înţelept în privinţa băuturii, Anjin-san. Mi-era ciudă c-am uitat să-l previn pe Yoshinaka

despre asta. Ai fost foarte isteț făcîndu-l pe el să bea de două ori. La voi se folosește mult otrava ?

— Uneori. Unii oameni o fac. E un obicei murdar.

— Da, dar foarte sigur. Și aici se folosește.

— Înfiorător, nu-i așa, să nu poți avea încredere în nimeni ?

— O, nu, Anjin-san, îmi pare rău, răspunse ea. Asta e doar una din cele mai importante legi ale vieții — atît și nimic mai mult.

Cartea a patra

Capitolul 47

Lîngă debarcaderul din Yedo, nava *Erasmus* strălucea superb în soarele înalt al amiezii.

— Doamne, Mariko, uită-te la ea ! Ai văzut vreodată ceva asemănător ? Uită-te la conturul ei !

Nava lui se afla la o sută de paşi, dincolo de barierele închise, ancorată cu parîme noi la cheu. Împrejurimile erau straşnic păzite. Pe punte se vedeau numeroşi samurai, iar însemnele puse peste tot indicau că această zonă este interzisă, fără permisiunea personală a seniorului Toranaga.

Erasmus fusese proaspăt dată cu smoală şi vopsită, punţile erau curate, bordajul fusese călăfătuit şi tachelajul reparat. Pînă şi catargul prova, smuls de furtună, fusese înlocuit cu ultimul din rezervele din cală şi instalat perfect, la înclinaţia necesară. Toate parîmele erau strînse colac pe punte, iar în borduri tunurile străluceau sub stratul protector de ulei. Deasupra tuturor, ferfeniţit, flutura mîndru Leul Angliei.

— Ahoe ! strigă el, plin de bucurie, dincoace de bariere, dar nu veni nici un răspuns.

Una din santinele îi spuse că azi nu este nici un barbar pe navă.

— *Shigata ga nai,* spuse Blackthorne. *Domo.*

Îşi domoli nerăbdarea de a merge imediat pe corabie şi zîmbi radios spre Mariko.

— Mariko-san, arată de parcă-ar fi ieşit de la o reparaţie capitală din şantierul naval de la Portsmouth. Uită-te la tunurile ei, flăcăii trebuie să fi muncit pe brînci. E frumoasă, *neh* ? De-abia aştept să-i văd pe Baccus, Vinck şi pe ceilalţi. N-am crezut niciodată c-am s-o găsesc astfel. Doamne, arată grozav, *neh* ?

Mariko se uita la el, nu la navă ; ştia că acum ea fusese dată uitării.

N-are importanţă, îşi spuse, călătoria noastră s-a sfîrşit.

În dimineața asta ajunseseră la ultima barieră, la marginea orașului Yedo. Din nou fuseseră verificate documentele de călătorie și lăsați să treacă cu mare ceremonie, dar, de data asta, îi aștepta o nouă gardă de onoare.

— Ei ne vor duce la castel, Anjin-san. Tu ai să stai acolo și diseară o să ne întîlnim cu seniorul Toranaga.

— Bun, atunci înseamnă că avem o grămadă de timp. Privește, Mariko-san, docurile nu sînt la mai mult de o milă, *neh* ? Nava mea e pe undeva, pe acolo. Te rog, n-ai vrea să-l întrebi pe căpitanul Yoshinaka dacă nu ne putem duce pînă la ea ?

— El zice că-i pare rău, dar n-are instrucțiuni să facă asta, Anjin-san. El trebuie să ne conducă la castel.

— Te rog spune-i... poate-ar fi mai bine să-ncerc eu. *Taicho-san ! Okashira, sukoshi no aida watakushi wa ikatai no desu. Watakushi no funega asoko ni arimasu.* Căpitane, vreau să mergem în locul acela pentru puțin timp. Nava mea se află acolo.

— *Iyé,* Anjin-san, *gomen nasai. Ima...*

Mariko ascultase mulțumită și amuzată cum Blackthorne pledase politicos și insistase hotărît să-și vadă nava. Yoshinaka, fără tragere de inimă și încălcînd porunca, îl lăsase, dar numai pentru o clipă, *neh* ? Fusese îngăduitor deoarece Anjin-san își revendicase statutul de *hatamoto,* care îi dădea anumite drepturi de netăgăduit, și, totodată, îi arătase că o cercetare rapidă era importantă pentru seniorul Toranaga. Vizita lui pe navă ar salva, cu siguranță, timpul extrem de prețios al seniorului lor și era absolut necesară pentru întîlnirea din seara aceea.

— Da, Anjin-san se poate uita, dar, îmi pare rău, este interzis să meargă pe navă fără hîrtii semnate de seniorul Toranaga și trebuie să fie doar pentru puțin timp, pentru că sîntem așteptați, îmi pare rău.

— *Domo, taicho-san,* spusese Blackthorne plin de bucurie, mai mult decît încîntat că, pe zi ce trecea, înțelegea căile cele mai nimerite pentru a-i convinge și că stăpînea din ce în ce mai bine limba.

Noaptea trecută și mai toată ziua de ieri o petrecuseră la un han mai jos de drumul principal, cale de doi *ri* spre sud. Yoshinaka îi lăsase să lenevească la fel ca înainte.

O, asta a fost o noapte așa de frumoasă, își zise ea.

Fuseseră atîtea zile și nopți încîntătoare ! Totul mersese perfect, în afară de prima zi după ce părăsiseră Mishima, cînd părintele Tsukku-san îi prinsese din urmă și armistițiul precar dintre cei doi bărbați se destrămase. Cearta izbucnise brusc și fusese amarnică, hrănită de incidentul cu Rodrigues și de prea mult rachiu. După amenințări și blesteme, părintele Alvito plecase în grabă spre Yedo, lăsînd multă supărare în urma lui. Bucuria călătoriei se spulberase.

— Nu trebuia să lăsăm să se-ntîmple asta, Anjin-san.

— Dar omul n-avea nici un drept...

— O, da, sînt de acord, și, bineînțeles, tu ai fost corect. Dar, te rog, dacă îngădui ca această întîmplare să-ți distrugă armonia, ai să fii pierdut și eu la fel. Te rog, te rog din suflet, poartă-te ca un japonez ! Înlătură această întîmplare, este una între alte zeci de mii. Nu trebuie s-o lași să-ți distrugă armonia.

— Cum ? Cum să fac asta ? Uită-te la mîinile mele ! Sînt atît de furios că nu le pot opri din tremurat !

— Privește la piatra asta, Anjin-san. Ascult-o cum crește.

— Poftim ?

— Ascult-o cum crește, Anjin-san. Lasă-ți mintea să zăbovească asupra ei, asupra armoniei pietrei. Ascultă *kami*-ul acestei pietre. Ascultă, iubitule, de dragul vieții tale. Și de dragul meu.

El încercase dar prea puțin izbutise să înțeleagă vorbele ei cu tîlc. În zilele următoare, ea continuase să-l învețe cum să-și cîștige armonia și echilibrul sufletesc, pe care ei îl numeau Gardul de Opt Ori Împrejmuit. Construind ziduri interioare de apărare, omul reușea să-și găsească singura cale spre armonie și astfel putea supraviețui.

— Sînt atît de bucuroasă, Anjin-san, că preotul a plecat și n-o să se mai întoarcă.

— Da.

— Ar fi fost mai bine dacă nu v-ați fi certat. Mă tem pentru tine.

— Nu s-a schimbat nimic. El a fost întotdeauna dușmanul meu și-o să fie mereu. *Karma* e *karma*. Dar nu uita că tot ce se petrece în afara noastră nu există. Nici el, nici altcineva. Pînă ajungem la Yedo. *Neh* ?

— Da. Eşti înţelept şi din nou ai dreptate. Sînt atît de fericită că sînt cu tine...

De la Mishima, drumul părăsise curînd cîmpiile plate şi şerpuise în sus, pe munte, spre pasul Hakoné. Se odihniseră acolo două zile, bucuroşi şi mulţumiţi. Muntele Fuji, cu vîrfu-i învăluit într-o cunună de nori, arăta măreţ în zori şi la apus de soare.

— Totdeauna e aşa ?

— Da, Anjin-san, mai întotdeauna este învăluit în ceaţă. Dar asta face ca apariţia lui limpede şi clară să fie şi mai minunată, *neh* ? Poţi să urci pînă-n vîrf, dacă vrei.

— Hai să urcăm acum !

— Nu acum, Anjin-san. Într-o bună zi o s-o facem. Trebuie să lăsăm ceva şi pentru viitor, *neh* ? O să urcăm pe Fuji-san la toamnă...

Coborînd spre cîmpiile din Kwanto, au întîlnit la tot pasul hanuri retrase, încîntătoare. Şi mereu aveau de trecut rîuri, pîraie şi pîrîiaşe, după ce lăsaseră marea undeva în dreapta. Alaiul lor se îndreptase spre nord, de-a lungul aglomeratului şi agitatului drum Tokaidō, traversînd cele mai mari orezării din împărăţie. Cîmpiile plate, aluvionare erau pline cu apă. Fiecare petic de pămînt era cultivat. Aerul era fierbinte şi umed, greu mirositor, de la excrementele umane pe care ţăranii le amestecau cu apă şi le puneau din belşug la rădăcina plantelor, cu o grijă uimitoare.

— Orezul ne dă hrana pe care o mîncăm, Anjin-san, *tatami*, pe care dormim, sandalele cu care umblăm, hainele care ne apără de ploaie şi de frig, paiele care ne încălzesc casele şi din care facem hîrtie pentru scris. Fără orez, noi nu putem exista.

— Dar duhoarea e insuportabilă, Mariko-san !

— E un preţ de nimic pentru atîta dărnicie, *neh* ? Fă numai ce facem noi, deschide-ţi ochii, urechile şi mintea. Ascultă vîntul şi ploaia, gîzele şi păsările, ascultă plantele cum cresc şi priveşte-ţi cu ochii minţii urmaşii care vor veni după tine pînă la sfîrşitul timpului. Dacă vei înţelege toate astea, Anjin-san, curînd vei simţi numai bucuriile vieţii. Îţi cere un exerciţiu îndelungat... dar numai aşa vei putea ajunge cu adevărat japonez, *neh* ?

— O, îţi mulţumesc, doamna mea ! Ţin să-ţi mărturisesc că începe să-mi placă orezul. Da, îmi place mai mult decît cartofii şi să mai ştii un lucru : nu mai simt lipsa

cărnii. Nu e ciudat ? Şi nu-mi mai e atît de foame cum îmi era.

— Mie îmi e mai foame ca oricînd.

— Ah, eu vorbeam despre mîncare.

— Şi eu la fel.

La trei zile după pasul Hakoné, ea fusese indispusă şi-l rugase să ia pe una din slujnicele de la han.

— Ar fi înţelept, Anjin-san.

— Iartă-mă, n-aş vrea.

— Te rog, ţi-o cer. Trebuie să fim cu băgare de seamă. E mai prudent aşa.

— Pentru că mi-o ceri, atunci, da, dar mîine, nu astă-seară. În noaptea asta vom dormi liniştiţi.

Da, îşi zise Mariko, în noaptea aceea am dormit liniştiţi şi zorii au fost atît de minunaţi încît am părăsit căldura trupului său şi am stat în verandă cu Chimmoko şi am privit cum se zămislea o nouă zi.

— O, bună dimineaţa, doamna Toda. Gyoko stătea la poarta grădinii făcînd plecăciuni spre ea. Un revărsat de zori splendid, *neh* ?

— Da, minunat.

— Vă rog, pot să vă deranjez ? Aş putea să vorbesc numai cu dumneavoastră, singură ? Despre o chestiune de afaceri.

— Bineînţeles.

Mariko plecase din verandă, nevoind să tulbure somnul lui Anjin-san. O trimisese pe Chimmoko după ceai şi poruncise să fie puse pături pe iarbă, lîngă cascada mică din grădină.

Cînd fusese timpul cuvenit să înceapă şi erau doar ele singure, Gyoko spusese :

— Mă gîndeam cum aş putea să-i fiu de foarte mare ajutor lui Toranaga-sama.

— Cei o mie de *koku* au să fie mai mult decît o simplă dovadă de mărinimie.

— Trei secrete ar putea fi de şi mai mare preţ.

— Şi unul ar fi de-ajuns, Gyoko-san, numai să fie cel nimerit.

— Anjin-san e un om bun, *neh* ? Şi trebuie ajutat în viitor, *neh* ?

— Anjin-san are propria lui *karma,* răspunse ea ştiind că timpul tîrguielii sosise, întrebîndu-se ce trebuia să admită, dacă se încumetă să admită ceva. Vorbeam despre

seniorul Toranaga, *neh ?* Sau unul din secrete îl privește pe Anjin-san ?

— O, nu, doamnă. E așa cum ziceți. Anjin-san are propria lui *karma,* pe cît sînt de sigură că are propriile lui secrete. Mi-a trecut doar prin minte că Anjin-san e unul din vasalii favoriți ai seniorului Toranaga, așa că orice vine în apărarea stăpînului nostru, într-un fel, îi ajută și pe vasalii lui, *neh ?*

— Sînt de acord. Bineînțeles, e de datoria vasalilor să aducă la cunoștință *orice* știre, care ar putea să fie de folos stăpînului lor.

— Adevărat, doamnă, foarte adevărat. O, e o cinste așa de mare pentru mine să vă slujesc. *Honto.* Pot să vă spun cît de onorată sînt că mi s-a permis să călătoresc cu dumneavoastră, să vorbesc cu dumneavoastră, să mănînc și să rîd cu dumneavoastră și, din cînd în cînd, să vă fiu un modest povățuitor, oricît de slabe îmi sînt puterile, pentru care îmi cer iertare. Și, în cele din urmă, să vă spun că înțelepciunea Voastră e tot atît de mare pe cît frumusețea, iar curajul vă e tot atît de mare precum rangul.

— O, Gyoko-san, te rog, iartă-mă, ești prea amabilă și prea măgulitoare. Nu sînt decît soția unuia din generalii stăpînului nostru. Ce ziceai ? Patru secrete ?

— Trei, doamnă. Mă întrebam dacă ați vrea să le spuneți seniorului Toranaga în locul meu. Nu s-ar cădea ca eu să-i șoptesc la ureche ceea ce știu că nu e decît adevărul. Asta ar însemna să dau dovadă de maniere foarte proaste, pentru că n-aș ști să aleg cuvintele potrivite, sau cum să-i prezint știrile și, în orice caz, obiceiul nostru de a folosi un mijlocitor într-o problemă de oarecare importanță e mult mai bun, *neh ?*

— Cu siguranță, Kiku-san ar fi o alegere mai potrivită, nu ? N-am cum să știu cînd va trimite după mine, sau cît va trece pînă să fiu primită la el, sau nici măcar dacă ar fi interesat să asculte orice aș avea eu să-i spun.

— Vă rog, iertați-mă, doamnă, dar dumneavoastră ați fi cu mult mai bună. Puteți judeca valoarea informațiilor, pe cînd ea n-ar avea cum. Dumnevoastră ascultați cu urechile lui, ea se pricepe la alte lucruri.

— Eu nu sînt un sfetnic, Gyoko-san.

— Aș zice că ele merită o mie de *koku.*

— *So desu ka ?*

Gyoko se asigurase pe deplin că nu asculta nimeni, apoi îi povestise lui Mariko cele bîiguite de preotul creştin renegat, lucruri pe care i le mărturisise seniorul Onoshi în confesional şi pe care el le spusese unchiului său, seniorul Harima ; apoi ceea ce auzise, din întîmplare, cel de-al doilea bucătar al lui Omi despre uneltirea lui Omi şi a mamei lui împotriva lui Yabu ; şi, în sfîrşit, tot ceea ce ştia despre Zataki şi vădita lui poftă trupească pentru doamna Ochiba şi despre Ishido şi doamna Ochiba.

Mariko ascultase atentă, fără să comenteze, deşi darea în vileag a secretului confesional o uluise teribil şi mintea ei întrezărise noianul de posibilităţi pe care aceste informaţii le deschideau. Apoi îi pusese cu grijă tot felul de întrebări lui Gyoko ca să se asigure că înţelesese clar ceea ce i se spusese şi spre a şi le întipări bine în minte.

Cînd fusese mulţumită că ştia tot ceea ce Gyoko era pregătită să spună pentru moment — pentru că, evident, o persoană atît de vicleană ţine totdeauna multe de rezervă —, trimisese după ceai proaspăt.

Turnase ea însăşi în ceaşca lui Gyoko şi apoi îşi sorbiseră ceaiul pe îndelete. Amîndouă prudente, amîndouă sigure de propriile puteri.

— N-am cum să ştiu cît de importante sînt aceste informaţii, Gyoko-san.

— Bineînţeles, Mariko-sama.

— Cred că aceste informaţii şi mia de *koku* au să-i facă o foarte mare plăcere seniorului Toranaga.

Gyoko îşi stăpîni o sudalmă. Ea se aşteptase la o reducere însemnată a ofertei iniţiale.

— Îmi pare rău, dar banii n-au nici o însemnătate pentru un asemenea *daimyo*, deşi, pentru un om simplu ca mine, sînt o avere : o mie de *koku* îmi permit să las şi eu o moştenire, *neh* ? Fiecare trebuie să ştie întotdeauna exact cine este, nu, doamnă Toda ?

Tonul ei era tăios.

— Da, e bine să ştii ce eşti şi cine eşti, Gyoko-san. Asta este una din puţinele calităţi pe care le are o femeie faţă de un bărbat. O femeie întotdeauna ştie. Din fericire, eu ştiu ceea ce sînt. O, şi încă prea bine. Te rog, spune ce ai de spus.

Gyoko nu se dădu bătută sub ameninţare şi atacă scurt şi nepoliticos :

— Principalul este că amîndouă cunoaștem viața și înțelegem moartea, și amîndouă știm că felul cum ești privit în iad sau oriunde altundeva depinde de bani.

— Oare ?

— Da. Îmi pare rău, dar cred că o mie de *koku* e prea mult.

— Moartea e de preferat ?

— Mi-am scris deja poemul pentru moarte, doamnă :

Cînd am să mor,
să nu mă ardeți,
să nu mă îngropați
doar să-mi aruncați hoitul pe un ogor
să-ngrașe vreun cîine hămesit.

— Dorința aceasta ar fi ușor de îndeplinit.

— Da, dar eu am urechi lungi și limba ascuțită, ceea ce poate că e mai important...

Mariko mai turnă ceai. Doar pentru ea.

— Îmi pare rău, ai într-adevăr ?

— O, da, precis. Vă rog să mă iertați, doamnă, dar am fost bine educată în privința asta și în multe altele... Nu mi-e teamă să mor. Mi-am scris testamentul și-am lăsat instrucțiuni amănunțite familiei mele în cazul unei morți neașteptate. De multă vreme sînt împăcată cu zeii și știu că la patruzeci de zile după moarte voi renaște. Iar dacă nu — femeia ridică din umeri —, atunci o să fiu un *kami*. Evantaiul i se oprise. Pot să-mi permit să vreau luna de pe cer, *neh* ? Vă rog să mă iertați c-am spus-o, dar eu sînt ca dumneavoastră : nu mă tem de nimic. Dar, spre deosebire de dumneavoastră, eu n-am nimic de pierdut în această viață.

— Prea multe vorbe despre lucruri rele, Gyoko-san, într-o dimineață atît de plăcută. E plăcută, *neh* ? Mariko se pregăti să facă pace. Aș prefera să te văd în viață, trăindu-ți în cinste bătrînețea, ca unul din stîlpii noii tale bresle. Ai avut o idee bine chibzuită, o idee grozavă, Gyoko-san.

— Mulțumesc, doamnă. Și mie mi-ar plăcea să fiți în siguranță, fericită și înfloritoare, după placul inimii Voastre. Cu toate distracțiile și onorurile pe care le doriți.

— Distracții ? repetase Mariko, pe un ton amenințător.

Gyoko era ca un cîine dresat să adulmece vînatul.

— Doamnă, eu nu sînt decît o femeie simplă, aşa că n-am cum să ştiu ce onoruri doriţi, sau ce distracţii v-ar face plăcere dumneavoastră, *ori fiului dumneavoastră.*

Fără să bage de seamă vreuna din ele, partea fină, din lemn a evantaiului lui Mariko pocnise între degetele ei. Briza încetase. Aerul umed şi fierbinte plutea peste grădina ce dădea spre o mare fără valuri. Muştele bîntuiau încoace şi-ncolo, se aşezau şi o porneau din nou.

— Ce... ce onoruri sau distracţii ţi-ai dori ? Pentru tine ?

Mariko o privea fix, cu o fascinaţie plină de ură, ştiind acum că trebuie s-o distrugă pentru a-şi salva fiul.

— Pentru mine nimic, rosti Gyoko. Seniorul Toranaga mi-a dat onoruri şi bogăţii cum nici n-am visat. Dar pentru fiul *meu* ? O, da, lui i s-ar putea da o mînă de ajutor.

— Ce ajutor ?

— Două săbii.

— Imposibil.

— Ştiu, doamnă. Îmi pare rău. Sînt atît de uşor de dat şi totuşi acum e cu neputinţă... Cu toate astea, războiul bate la uşă şi va fi nevoie de mulţi oameni ca să lupte.

— Acum n-o să fie nici un război. Seniorul Toranaga va pleca la Osaka.

— Două săbii nu înseamnă mult.

— Imposibil. Îmi pare rău, asta nu stă-n puterea mea.

— Iertaţi-mă, dar n-am cerut de la *dumneavoastră* nimic, însă ăsta-i singurul lucru care mi-ar face plăcere. Nimic altceva. O picătură de sudoare căzu de pe faţa lui Gyoko în poală. Mi-ar plăcea să-i ofer seniorului Toranaga, în aceste vremuri grele, cinci sute de *koku* din preţul contractului, ca o dovadă a preţuirii mele. Ceilalţi cinci sute de *koku* vor merge la fiul meu. Un samurai are nevoie de avere, *neh* ?

— Îţi condamni fiul la moarte. Foarte curînd toţi samuraii lui Toranaga vor muri sau vor ajunge *ronini.*

— *Karma.* Doamnă, fiul meu are deja fii. Ei le vor spune fiilor lor că noi, cîndva, am fost samurai. Asta-i tot ce contează, *neh* ?

— Nu stă-n puterea mea s-o fac.

— Adevărat. Îmi pare rău, dar este singurul lucru care m-ar mulţumi.

Supărat, Toranaga clătină din cap.

— Informaţiile ei sînt interesante, poate, dar nu într-atît încît să-i fac fiul samurai.

Mariko răspunse :

— Alteţă, ea pare să fie un vasal credincios. A spus că ar fi onorată dacă aţi opri încă cinci sute de *koku* din preţul contractului pentru ajutorarea unor samurai aflaţi la strîmtoare.

— Asta nu e mărinimie. Nu, absolut deloc. Mai degrabă se face vinovată de preţul de camătă pe care l-a cerut la-nceput.

— Poate că merită să vă mai gîndiţi, Alteţă. Sugestia ei în legătură cu breasla, cu *gei-sha* şi noile clase de curtezane, o să aibă urmări pline de răsunet, *neh* ? Poate că n-o să fie nimic rău în asta.

— Nu sînt de acord. Nu. De ce trebuie să fie răsplătită ? Nu există nici un motiv să i se acorde această onoare. E caraghios ! Sigur că nu ea ţi-a cerut-o, nu ?

— Ar fi fost mai mult decît o obrăznicie din partea ei, Alteţă. Eu m-am gîndit la asta pentru că am credinţa că v-ar putea fi de foarte mare folos.

— Ar face bine să fie şi mai utilă. Probabil că secretele ei sînt nişte minciuni. Zilele astea n-am avut parte de altceva decît de minciuni.

Toranaga sună un clopoţel şi imediat apăru un ofiţer la uşa din celălalt capăt al încăperii.

— Alteţă ?

— Unde e curtezana Kiku ?

— La locuinţa Voastră, Alteţă.

— Femeia Gyoko este cu ea ?

— Da, Alteţă.

— Dă-le pe amîndouă afară din castel. Imediat ! Trimite-le înapoi la... Nu, instalează-le la un han, un han de mîna a treia, şi spune-le să aştepte acolo pînă trimit după ele. Cînd omul dispăru, Toranaga spuse morocănos : Dezgustător ! Codoaşe care vor să fie samurai ! Ţărani împuţiţi care nu-şi mai cunosc lungul nasului !

Mariko îl privea cum şedea pe pernă, fluturîndu-şi evantaiul. Era uluită de schimbarea lui. Mîhnire, iritare şi mînie acolo unde înainte fusese întotdeauna numai în-

credere şi bucurie. Ascultase secretele cu interes, dar nu cu freamătul la care se aşteptase. Bietul om, gîndi ea cu milă, s-a dat bătut. La ce-i mai foloseşte orice veste ? Poate că, în înţelepciunea lui, lasă treburile lumii deoparte şi se pregăteşte pentru Marele Necunoscut. Ai face mai bine ca şi tu să procedezi aşa, îşi zise. Da, dar tu nu poţi, nu încă, tu trebuie să-ţi aperi cumva fiul.

Se aflau la catul al şaselea al donjonului înalt şi fortificat, iar prin ferestre se vedeau mai bine de trei sferturi din oraş. În seara asta asfinţitul era întunecat, luna, ca un fir de aţă, coborîse la orizont, iar aerul era umed şi înăbuşitor. Odaia era scundă, bine apărată, şi se-ntindea pe jumătate de cat, celelalte încăperi ocupînd restul.

Toranaga luă misiva pe care Hiro-matsu o trimisese prin Mariko şi o citi din nou. Ea-i observă tremurul mîinilor.

Mîniat, Toranaga aruncă sulul de hîrtie deoparte.

— De ce vrea să vină la Yedo ?

— Nu ştiu, Alteţă, îmi pare rău. El m-a rugat numai să vă dau acest mesaj.

— Ai stat de vorbă cu creştinul renegat ?

— Nu, Alteţă. Yoshinaka-san a spus că aţi poruncit ca nimeni să nu facă asta.

— Cum a fost Yoshinaka în timpul călătoriei ?

— Foarte destoinic, Alteţă, spuse ea, răspunzînd răbdătoare la întrebare pentru a doua oară. Foarte folositor. Ne-a asigurat o pază foarte bună şi ne-a adus exact la timp.

— De ce preotul Tsukku-san nu v-a însoţit tot drumul ?

— După ce-am plecat din Mishima, el şi Anjin-san s-au certat, Alteţă, răspunse Mariko, neştiind ce i-a spus deja părintele Alvito lui Toranaga, dacă acesta trimisese, într-adevăr, după el pînă acum. Părintele a hotărît să călătorească singur.

— Pentru ce-a fost cearta ?

— În parte, pentru mine, pentru sufletul meu, Alteţă. Cel mai mult, din pricina duşmăniei lor religioase şi din pricina războiului dintre conducătorii lor.

— Cine a pornit-o ?

— Amîndoi sînt la fel de vinovaţi. A început de la o ploscă de băutură.

Mariko îi spuse ce se întîmplase cu Rodrigues, apoi continuă :

— Tsukku-san a adus a doua ploscă în dar, voind, după cum zicea el, să pună o vorbă bună pentru Rodrigues, dar Anjin-san a spus, într-un chip surprinzător de grosolan, că nu vrea nici o „băutură papistaşă", preferă *saké*-ul şi nu are încredere în preoţi. Sfîntul părinte s-a făcut foc de supărare şi a fost la fel de surprinzător de grosolan. El a spus că el nu s-a-ndeletnicit niciodată cu otrava şi n-ar putea ierta niciodată o asemenea insultă.

— A, otravă ? Folosesc otrava ca armă ?

— Anjin-san mi-a spus că unii din ei da, Alteţă. Asta a dus la vorbe şi mai pătimaşe şi apoi s-au hărţuit unul pe altul pentru religie, pentru sufletul meu, în legătură cu catolicii şi protestanţii... Am plecat cît am putut de repede să-l aduc pe Yoshinaka-san şi el a curmat cearta.

— Barbarii n-aduc altceva decît necazuri. Creştinii n-aduc altceva decît necazuri. *Neh* ?

Ea nu-i răspunse. Mînia lui o tulbura. Era atît de nefirească pentru el şi nu părea să existe nici un motiv pentru o asemenea prăbuşire a legendarei lui stăpîniri de sine. Pesemne că şocul de a se vedea înfrînt este prea mare pentru el, îşi spuse. Fără el, s-a zis cu noi toţi, s-a zis cu fiul meu şi curînd Kwanto-ul va încăpea pe alte mîini. Mîhnirea lui o cuprindea şi pe ea. Observase, pe străzi şi la castel, tristeţea ce părea să-nvăluie întregul oraş ; un oraş vestit pentru veselia, buna dispoziţie şi pofta de viaţă a oamenilor care trăiau acolo.

— M-am născut în anul în care au sosit aici primii creştini şi de atunci au zăpăcit ţara, spuse Toranaga. De cincizeci şi opt de ani ei nu aduc decît nenorociri. *Neh* ?

— Îmi pare rău că ei vă aduc neplăceri, Alteţă. Mai doriţi altceva ? Cu permisiunea Voas...

— Stai jos. N-am terminat încă. Toranaga sună din nou clopoţelul. Uşa se deschise. Trimite-l aici pe Buntaro.

Buntaro păşi înăuntru. Încruntat la chip, îngenunche şi se înclină. Ea se înclină spre el încremenită, dar el n-o băgă în seamă.

Buntaro întîlnise alaiul lor puţin mai înainte, la poarta castelului. După un salut scurt, îi spusese că ea urma să meargă imediat la seniorul Toranaga. Anjin-san avea să fie chemat mai tîrziu.

— Buntaro-san, mi-ai cerut să mă vezi în prezenţa soţiei tale cît mai curînd cu putinţă.

— Da, Alteţă.

— Ce dorești ?

— Cu umilință vă cer îngăduința să-i iau capul lui Anjin-san, spuse Buntaro.

— De ce ?

— Vă rog să mă iertați, dar mie... mie nu-mi place felul în care se uită la soția mea. Am vrut ...am vrut să v-o spun de față cu ea. De asemeni, el m-a insultat în Anjiro și nu mai pot trăi cu această rușine.

Toranaga își aruncă privirea spre Mariko, care părea să fi înghețat pe loc.

— O învinuiești că l-a încurajat ?

— Eu... eu vă cer permisiunea să-i iau *lui* capul.

— O învinuiești că l-a încurajat ? Răspunde la întrebare !

— Vă rog să mă iertați, Alteță, dar, dacă credeam asta, datoria mi-o cerea să-i iau ei capul imediat, răspunse Buntaro împietrit, cu ochii-n pământ. Barbarul este o neîntreruptă primejdie pentru armonia casei mele. Cred că și pentru Înălțimea voastră este o povară. Lăsați-mă să-i iau capul, vă rog. Își înalță privirile. Fălcile puternice-i erau nebărbierite, ochii întunecați. Sau lăsați-mă să-mi iau acum nevasta și să plecăm la noapte înaintea Voastră, să vă pregătim drumul.

— Tu ce spui, Mariko-san ?

— El e soțul meu, Alteță. Ce va hotărî asta voi face, numai dacă nu-l veți dezaproba. Asta e datoria mea.

Toranaga își mută privirea de la bărbat la femeie, apoi vocea i se oțeli și, pentru o clipă, fu Toranaga cel de altădată.

— Mariko-san, peste trei zile pleci la Osaka. Îmi vei pregăti drumul și ai să mă aștepți acolo. Buntaro-san, cînd plec, tu ai să mă însoțești ca șef al suitei mele. După ce vei fi secundantul meu la *seppuku*, tu sau unul din oamenii tăi poate să facă același lucru pentru Anjin-san, cu sau fără voia lui.

Buntaro își drese glasul :

— Alteță, vă rog, porunciți. Cer de...

— Taci ! Ți-ai întrecut măsura ! Să nu ți-o spun a treia oară. Data viitoare, cînd o să ai neobrăzarea să-mi dai un sfat nedorit, ai să-ți spinteci burta într-o hazna din Yedo !

Capul lui Buntaro era pe *tatami*.

— Vă cer iertare, Alteță. Vă cer iertare pentru necuviința mea.

Mariko era uluită de proastele maniere ale lui Toranaga şi de izbucnirea lui ruşinoasă. Se înclină adînc, ca să-şi ascundă stînjeneala. Imediat Toranaga spuse :

— Vă rog să mă iertaţi că mi-am ieşit din fire. Dorinţa îţi va fi îndeplinită, Buntaro-san, dar numai după ce vei fi secundantul meu.

— Mulţumesc, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi că v-am supărat.

— V-am poruncit să vă împăcaţi. Aţi îndeplinit porunca ?

Buntaro dădu scurt din cap. Mariko de asemeni.

— Bine, Mariko-san, tu ai să vii aici din nou cu Anjin-san diseară, la Ora Cîinelui. Acum poţi să pleci.

Ea se înclină şi plecă.

Toranaga se uita ţintă la Buntaro.

— Ei bine ? *Tu* o învinovăţeşti pe ea ?

— Nici... nici nu poate fi vorba că ea m-ar înşela, Alteţă, răspunse Buntaro ursuz.

— Sînt de acord. Obosit, Toranaga îndepărtă o muscă cu evantaiul. O să ai capul lui Anjin-san curînd. Mai am însă nevoie să-i rămînă pe umeri încă puţină vreme.

— Mulţumesc, Alteţă. Din nou îmi cer iertare că v-am scos din fire.

— Trăim vremuri care te scot din minţi. Nenorocite timpuri ! Ascultă, vreau să pleci imediat la Mishima ca să-i ţii locul tatălui tău pentru cîteva zile. El îmi cere permisiunea să vină aici să se sfătuiască cu mine. Nu ştiu în legătură cu ce... Oricum, eu trebuie să am pe cineva de încredere în Mishima. Te rog, vrei să pleci în zori, dar prin Takato.

— Alteţă ?

Buntaro văzu că Toranaga îşi păstra calmul doar cu un mare efort şi, în ciuda voinţei lui, vocea îi tremura.

— Am un mesaj personal pentru mama mea, în Takato. Nu trebuie să spui nimănui că te duci acolo. Dar, imediat ce ieşi din oraş, tai-o spre nord.

— Înţeleg.

— S-ar putea ca seniorul Zataki să te oprească să i-l dai, e posibil să-ncerce. Trebuie să-l laşi numai în mîinile ei. Înţelegi ? Numai într-ale ei. Ia douăzeci de oameni şi porniţi în galop. Am să trimit un porumbel călător ca să-i spun lui Zataki să-ţi lase cale liberă.

— Mesajul va fi prin viu grai sau în scris, stăpîne ?

— În scris.

— Şi dacă nu-l pot înmîna ?

— Trebuie să-l înmînezi, bineînţeles că trebuie. De asta te-am ales pe tine, nu ? Dar... dacă eşti trădat aşa cum am fost eu... dacă eşti trădat, distruge-l înainte de a-ţi pune capăt zilelor. Cînd am să aud asemenea veşti proaste, capul lui Anjin-san va zbura de pe umeri. Şi dacă... cum rămîne cu Mariko-san ? Ce se va întîmpla cu soţia ta dacă nu vei reuşi ?

— Vă rog trimiteţi-o în cealaltă viaţă, Alteţă, înainte de moartea Voastră. Aş fi onorat dacă... Ea merită un secundant pe măsură.

— Ea n-o să moară ruşinos, ţi-o făgăduiesc. Mă voi îngriji de asta eu însumi. Acum, te rog, să te întorci în zori după mesaj. Să nu-mi înşeli aşteptările. Îl laşi numai în mîinile mamei mele.

Buntaro îi mulţumi şi plecă ruşinat de teama vădită ce pusese stăpînire pe Toranaga.

Rămas singur, Toranaga luă o batistă şi-şi şterse sudoarea de pe faţă. Degetele-i tremurau. Încercă să şi le stăpînească, dar nu izbuti. Îi trebuise toată puterea ca să continue să facă pe neghiobul şi să-şi ascundă freamătul nestăvilit în legătură cu secretele, care, uimitor, promiteau amînarea atît de mult sperată.

— O amînare posibilă, dacă sînt adevărate, spuse el cu voce tare, abia putînd să mai gîndească, în timp ce informaţiile uluitoare şi atît de bine venite pe care Mariko i le adusese de la Gyoko îi clocoteau încă în minte.

Ochiba, jubila el de bucurie... deci harpia asta e momeala cu care să-l aduc val-vîrtej pe fratele meu din cuibul lui din munţi. *Fratele meu o vrea pe Ochiba.* Dar acum e limpede că el vrea mai mult decît atît şi mai mult chiar decît Kwanto. Vrea împărăţia. El îl urăşte pe Ishido. Pe creştini nu-i poate suferi şi acum e măcinat de gelozie pe Ishido. Aşa că el o să rupă legămîntul cu Ishido, Kiyama şi Onoshi, pentru că ce vrea, de fapt, fratele meu trădător este să fie *shōgun.* El este un adevărat Minowara, din moşi-strămoşi, ambiţios, dar fără împuternicire şi fără Kwanto. Mai întîi trebuie să pună mîna pe Kwanto ca apoi să capete restul.

Toranaga îşi frecă mîinile de bucurie pentru toate aceste noi, posibile şi minunate manevre care i se ofereau împotriva fratelui său.

Şi leprosul de Onoshi ! O picătură de miere în urechea lui Kiyama la momentul potrivit, gîndi el, doar miezul puţin răstălmăcit din spusele renegatului şi s-ar putea ca Kiyama să-şi adune oştile şi să-l treacă pe Onoshi prin foc şi sabie.

— Gyoko e foarte sigură, Alteţă. Acolitul, fratele Joseph, a spus că seniorul Onoshi i-a mărturisit în confesional că făcuse o înţelegere de taină cu Ishido împotriva unui prieten, un *daimyo* creştin, şi voia dezlegare. Înţelegerea consfinţea în chip solemn că, în schimbul sprijinului de acum, Ishido se angaja ca, în ziua în care Înălţimea ta vei fi mort, acel prieten creştin să fie acuzat de trădare şi trimis în Marele Necunoscut, cu forţa, dacă era necesar, iar fiul şi urmaşul lui Onoshi avea să moştenească toate pămînturile. Creştinul n-a fost numit, Alteţă.

Kiyama sau Harima din Nagasaki ? se întrebă Toranaga. N-are importanţă, pentru mine trebuie să fie Kiyama.

În ciuda acestei bucurii, se ridică totuşi clătinîndu-se, se îndreptă pe bîjbîite spre una din ferestre şi se aplecă anevoie peste pervazul de lemn. Privi scrutător luna şi cerul îndepărtat. Stelele abia se vedeau. Se adunau nori de ploaie.

— Buddha şi toţi zeii laolaltă şi fiecare în parte, faceţi ca fratele meu să muşte momeala şi faceţi ca vorbele acelei femei să fie adevărate !

Nu apăru nici o stea căzătoare ca să arate că mesajul fusese primit de zei. Nu se iscă nici un vînt, nici un nor nu acoperi brusc Craiul Nou. Chiar dacă ar fi fost un semn foarte vădit, el l-ar fi socotit o simplă întîmplare.

Ai răbdare. Ia în seamă numai faptele. Aşază-te şi gîndeşte, îşi spuse.

Ştia că încordarea începea să-şi spună cuvîntul, dar era absolut necesar ca nimeni din prietenii sau vasalii lui — şi astfel nici unul din puzderia de imbecili cu gură slobodă, ori iscoadele din Yedo — să nu bănuiască cîtuşi de puţin că el se prefăcea numai că a capitulat şi juca rolul unui om înfrînt. La Ykosé îşi dăduse imediat seama că, acceptînd cel de al doilea pergament de la fratele său, şi-ar fi semnat imediat condamnarea la moarte. Hotărîse că singura lui posibilitate de supravieţuire era să convingă pe toată lumea, chiar şi pe el însuşi, că acceptase categoric înfrîngerea, deşi, în fapt, nu era decît o

acoperire spre a cîştiga timp, continuîndu-şi obiceiul de o viaţă de a negocia, de a amîna şi de a se preface că bate-n retragere, aşteptînd întotdeauna liniştit pînă ce apărea un punct slab în tabăra duşmanului. Apoi lovea cu ferocitate, fără şovăire.

După Yokosé urmaseră zile şi nopţi de veghe singuratică, fiecare din ele tot mai greu de suportat. Nu vînătoare, nu rîs, nu uneltiri sau planuri, nu înot, nici glume, nu dans sau cîntat în piesele Nōh, care-l încîntaseră întotdeauna. Numai acelaşi unic rol, cel mai greu din viaţa sa : tristeţe, capitulare, nehotărîre, aparentă neajutorare şi un fel de înfometare impusă.

Ca să-i treacă mai uşor timpul, continuase să facă unele cizelări la cartea sa de învăţătură pentru urmaşi. Ea reprezenta o serie de rînduieli pentru succesorii săi, pe care le formulase în decursul anilor asupra celui mai bun mod de guvernare. Sudara jurase deja să se supună legatului, aşa cum se cerea oricărui moştenitor s-o facă. În această privinţă, viitorul clanului avea să fie asigurat. Ar putea fi asigurat... îşi reaminti Toranaga, în timp ce schimba un cuvînt, ori adăuga o propoziţie, ori elimina un paragraf... cu o condiţie : să scap din capcana asta.

Cartea de învăţătură începea aşa : „Datoria seniorului unei provincii este să asigure pacea şi securitatea oamenilor, nu să-şi acopere de glorie strămoşii, ori să muncească pentru prosperitatea urmaşilor..."

Una din maxime era : „Ţine minte că norocul şi nenorocul trebuiesc lăsate cerului şi legilor firii. Ele nu pot fi aduse prin rugăciunile sau prin vicleşugurile la care s-a gîndit vreun om sau vreun aşa-zis sfînt."

Toranaga tăie „...aşa-zis sfînt", încheind propoziţia cu „vreun om oarecare".

De obicei, îi făcea plăcere să-şi încordeze mintea ca să scrie clar şi pe scurt, dar îi trebuise toată stăpînirea de sine ca, nopţi şi zile la rînd, să joace un rol atît de străin lui.

Că izbutise atît de bine îl încînta, dar îl şi înspăimînta. Cum pot oamenii să fie atît de uşor amăgiţi ?

Mulţumeşte zeilor că sînt aşa, îşi spuse pentru a mia oară. Acceptînd „înfrîngerea", ai evitat de două ori războiul. Eşti încă în capcană, dar acum, în sfîrşit, răbdarea ta şi-a arătat roadele şi se-ntrezăresc noi sorţi de izbîndă.

Poate că ai o şansă, se corectă el, dacă secretele nu sînt mincinoase şi nu sînt născocite de un duşman ca să te prindă într-o nouă cursă.

Pieptul începu să-l doară, se simţea ameţit şi slăbit, aşa că se aşeză jos şi respiră adînc, cum îl învăţaseră profesorii Zen cu ani în urmă. „De zece ori adînc, de zece ori uşor, zece adînc, zece uşor, trimite-ţi mintea în Marele Necunoscut. Nu există nici trecut, nici viitor, nici fierbinte, nici rece, nici durere, nici bucurie... din nimic în nimic..."

Curînd începu să gîndească iarăşi clar, apoi se duse la măsuţa joasă şi începu să scrie. O ruga pe mama sa să facă pe mijlocitorul între el şi fratele său vitreg şi să-i prezinte o propunere pentru viitorul clanului. În primul rînd, îl ruga pe fratele său să se gîndească la o căsătorie cu doamna Ochiba : „...bineînţeles, pentru mine ar fi cu neputinţă să fac asta, frate. Prea mulţi *daimyo* ar fi furioşi de «ambiţia mea peste măsură», dar, o asemenea legătură ar întări pacea împărăţiei şi-ar asigura succesiunea lui Yaemon — nimeni nepunînd la îndoială credinţa ta, deşi unii, greşind, se îndoiesc de a mea. Cu siguranţă, tu ai putea să faci o partidă mai bună, dar ea cu greu şi-ar putea găsi un soţ mai bun. De îndată ce trădătorii Înălţimii sale imperiale sînt îndepărtaţi şi eu îmi reiau locul de drept ca preşedinte al Consiliului Regenţilor, am să-l invit pe Fiul Cerului să ceară căsătoria, dacă tu vei fi de acord să-ţi iei o asemenea povară. Eu cred din inimă că această jerftă este singura cale prin care noi amîndoi putem să asigurăm succesiunea şi să ne facem datoria, după cum am jurat faţă de *taikō*. În al doilea rînd, ţi se oferă toate domeniile trădătorilor creştini Kiyama şi Onoshi, care, acum, pun la cale cu preoţii barbari un război viclean împotriva tuturor *daimyo*-ilor necreştini, sprijiniţi de o năvală a barbarilor înarmaţi cu muschete, *aşa cum au făcut mai înainte împotriva seniorului nostru, taikō*. Ţi se mai oferă pămînturile tuturor celorlalţi creştini din Kyushu, care trec în această ultimă bătălie de partea trădătorului Ishido şi împotriva mea. (Ai aflat că ţăranul parvenit a avut neobrăzarea să facă cunoscut că, o dată ce eu voi fi mort şi el va *conduce* regenţii, va plănui desfiinţarea Consiliului şi se va însura cu mama moştenitorului ?)

În schimbul celor de mai sus, frate, îți cer numai atît : o înțelegere tainică de alianță, o cale sigură de trecere pentru armatele mele prin munții Shinano, un atac unit, sub comanda mea, împotriva lui Ishido la vremea și în felul ales de mine. În sfîrșit, ca o măsură a credinței mele, ți-l voi trimite imediat în Takato pe fiul meu, Sudara, pe soția lui, doamna Genjiko, și pe copiii lor, laolaltă cu singurul meu nepot..."

Ăsta nu e planul unui om înfrînt, își spuse Toranaga în timp ce sigila sulul de hîrtie. Zataki o să-și dea seama imediat. Da, dar acum momeala e pusă în capcană. Shinano stă de-a curmezișul singurului drum pe care-l pot urma și Zataki e prima cheie pentru cîmpiile Osakăi.

E adevărat că Zataki o vrea pe Ochiba ? Eu risc atît de mult sprijinindu-mă doar pe presupusele șoapte ale unei slujnice și ale unui bărbat la așternut. S-ar putea ca Gyoko, ploșnița aia neobrăzată, să mintă spre propriu-i folos ! Samurai ? Deci asta e cheia cu care să-i deschid toate secretele.

Pesemne că are dovezi despre Mariko și Anjin-san. De ce altceva mi-ar fi făcut Mariko o asemenea cerere ? Toda Mariko și barbarul ! Barbarul și Buntaro ! Ehei, viața e așa de ciudată.

Un alt spasm violent la inimă îl secătui de tot. După puțin timp, scrise mesajul pentru porumbelul călător și urcă anevoie pe scări pînă-n hulubăria de deasupra. Alese cu grijă un porumbel pentru Takato, dintr-unul din numeroasele panere, și strecură ușor micuțul cilindru la locul lui. Apoi puse porumbelul pe o stinghie în cutia lăsată deschisă, din care avea să zboare la prima geană de lumină.

Mesajul o ruga pe mama sa să ceară cale liberă pentru Buntaro, care avea o misivă importantă pentru ea și pentru fratele lui. Îl semnase aidoma ofertei : Yoshi Toranaga-noh-Minowara, avînd nevoie de scutul numelui său pentru prima oară în viață.

— Zbori cu bine și teafără, micuță pasăre, spuse el mîngîind-o cu o pană căzută. Duci o moștenire de zece mii de ani.

Își aruncă încă o dată ochii spre oraș. O fîșie subțire de lumină se zărea spre apus, la orizont. Jos, în zona docurilor, vedea luminițele ce înconjurau nava barbară.

Mai exista o cheie, gîndi el şi începu să cerceteze iarăşi cele trei secrete. Ştia că ceva îi scăpase.

— Aş vrea să fie Kiri aici, spuse el noptii.

* * *

Mariko îngenunche în faţa oglinzii din metal lustruit. Îşi întoarse privirea de la chipul ei. Ţinea în mîini pumnalul care reflecta lumina pîlpîindă a opaiţului.

— Ar trebui să te folosesc, spuse ea plină de amărăciune. Ochii-i căutară Fecioara cu Pruncul, din nişa de lîngă minunatul aranjament floral, şi i se umplură de lacrimi. Ştiu că sinuciderea e un păcat de moarte, dar ce pot să fac ? Cum am să trăiesc cu această ruşine ? E mai bine pentru mine s-o fac înainte de a fi trădată.

Camera era liniştită, ca şi casa. Aceasta era locuinţa familiei ei, construită în inelul central de fortificaţii al castelului, unde li se permitea să locuiască numai celor mai favorizaţi şi demni de încredere *hatamoto*. De jurîmprejurul casei era o grădină străjuită de o perdea de bambuşi şi prin ea curgea un pîrîiaş, abătut din puzderia de ape din preajma castelului.

Desluşi paşi. Uşa de la intrare se deschise scîrţîind şi se auziră servitorii alergînd să-şi întîmpine stăpînul. Ea-şi puse repede stiletul în *obi* şi-şi şterse lacrimile. Curînd paşii se apropiară şi ea deschise uşa înclinîndu-se politicos.

Prost dispus, Buntaro îi spuse că Toranaga se răzgîndise iar, că acum îi poruncise să meargă pentru o vreme la Mishima.

— Am să plec în zori. Voiam să-ţi urez drum bun... Se opri şi se holbă spre ea. De ce plîngi ?

— Te rog să mă ierţi, Alteţă. Plîng doar pentru că sînt femeie şi viaţa îmi pare atît de grea. Şi din pricina lui Toranaga-sama.

— Este un om de nimic. Mi-e ruşine s-o spun. E cumplit, dar aici a ajuns. Ar trebui să pornim războiul. Ar fi cu mult mai bine să ne batem decît să ştiu că singurul viitor pe care-l am e să văd faţa împuţită a lui Ishido bătîndu-şi joc de *karma* mea !

— Da, îmi pare atît de rău. Aş vrea să pot face ceva ca să-l ajut. Ce-aţi dori, ceai ori *saké* ?

Buntaro se întoarse şi răcni la o slujnică ce aştepta pe coridor.

— Adu *saké*. Grăbeşte-te !

Buntaro intră în cameră. Mariko închise uşa. El rămase la fereastră privind zidurile castelului şi donjonul.

— Te rog să nu-ţi faci griji, Alteţă, spuse ea împăciuitoare. Baia e pregătită şi am trimis după favorita ta.

El rămase cu ochii pironiţi asupra donjonului, fierbînd de mînie. Apoi spuse :

— Ar trebui să lase clanul în seama seniorului Sudara, dacă nu mai are chef să conducă. Seniorul Sudara e fiul şi moştenitorul său legal, *neh ? Neh ?*

— Da, Alteţă.

— Da. Ori şi mai bine, ar trebui să facă ce i-a sugerat Zataki. Să-şi facă *seppuku*. Atunci l-am avea alături de noi pe Zataki cu armatele lui. Cu ei şi cu muschetele, am putea să ne croim drum spre Kyoto, nimicind totul în cale. Chiar dacă n-am izbuti, mai bine asta decît să ne dăm bătuţi ca împuţiţii şi laşii. Stăpînul nostru şi-a pierdut toate drepturile. *Neh ?*

Se răsuci spre ea.

— Te rog să mă ierţi, Alteţă, n-am căderea s-o spun. El este seniorul nostru.

Buntaro se întoarse iar spre fereastră, căzut pe gînduri, rămînînd cu privirea pironită pe donjon. Luminile pîlpîiau la toate caturile. Mai cu seamă la al şaselea.

— Sfatul meu pentru sfetnicii lui este să-l invite să plece şi, dacă n-o vrea, să-l ajute. S-a mai făcut asta şi alte dăţi ! Sînt mulţi care-mi împărtăşesc părerea, dar seniorul Sudara nu, încă. Poate că o face în taină, cine ştie ce gîndeşte el, de fapt ? Cînd îi întîlneşti nevasta, cînd o întîlneşti pe doamna Genjiko, stai de vorbă cu ea, înduplec-o. Apoi ea o să-l convingă, ea-l duce de nas, *neh ?* Voi sînteţi prietene, o să te asculte. Convinge-o.

— Cred că ar fi foarte rău s-o fac, Alteţă. Asta e trădare.

— Îţi poruncesc să vorbeşti cu ea !

— Am să-ţi îndeplinesc porunca.

— Da, tu ai să îndeplineşti o poruncă, nu-i aşa? spuse el pe un ton sarcastic. Dai ascultare ? De ce eşti întotdeauna aşa rece şi aspră ? Ei ? Ridică oglinda şi i-o împinse în faţă. Priveşte-te !

— Te rog să mă ierți dacă nu-ți sînt pe plac, Alteță. Vocea-i era calmă și-l privea peste oglindă, drept în față. Nu vreau să te mînii.

El se uită la ea pentru o clipă, apoi azvîrli morocănos oglinda înapoi pe masa lăcuită.

— Eu nu te-am acuzat pe tine. Dac-aș fi crezut asta, n-aș... n-aș fi șovăit.

Mariko se auzi spunînd necruțător :

— N-ai fi șovăit să faci ce ? Să mă omori, Alteță ? Sau să mă lași să trăiesc, ca să mă umilești și mai mult ?

— Nu te-am acuzat pe tine, doar pe el ! urlă Buntaro.

— Dar eu te acuz ! țipă ea. Și tu, *într-adevăr,* m-ai acuzat !

— Tacă-ți gura !

— M-ai umilit în fața stăpînului nostru ! M-ai acuzat și n-ai să-ți faci datoria ! Ți-e frică ! *Ești* un laș ! Un laș și un fricos împuțit !

Sabia-i ieși din teacă și ea triumfă pentru că, în sfîrșit, îndrăznise să-l scoată din sărite.

Dar sabia rămase nehotărîtă în aer.

— Am... am promisiunea ta în fața ...Dumnezeului tău, în Osaka. Înainte ca noi... să mergem în moarte... am promisiunea ta și ...am să te fac să ți-o ții !

Rîsul ei era ascuțit și răutăcios.

— O, da, stăpîn atotputernic ! Am să-ți mai servesc drept pernă doar o singură dată, dar vei fi întîmpinat cu uscăciune, amărăciune și acreală !

Apucînd sabia cu amîndouă mîinile lovi orbește în stîlpul din colț și lama trecu aproape complet prin lemnul uscat, de grosimea unui picior. Trase cu forță, dar sabia rămase înțepenită. Aproape scos din minți, o răsuci, trase cu putere de ea și apoi sabia se frînse. Cu o ultimă înjurătură, azvîrli mînerul rupt din panoul subțire și se îndreptă spre ușă, clătinîndu-se ca un om beat. Slujnica stătea acolo tremurînd, cu *saké*-ul pe tavă. Buntaro i le zbură din mîini, făcîndu-le țăndări. Slujnica îngenunche pe loc, își puse capul pe dușumea și îngheță.

Buntaro se rezemă de cadrul ușii făcută zob.

— Așteaptă... așteaptă pînă la Osaka.

Ieși din casă orbecăind prin întuneric.

Pentru o vreme, Mariko rămase nemișcată, ca-n transă, apoi culoarea începu să-i revină în obraji. Privirea-i era concentrată. Se întoarse tăcută spre oglindă. Își studie

chipul pentru o clipă, apoi, destul de calmă, termină machiajul.

* * *

Blackthorne, însoţit de garda sa, urca grăbit cîte două trepte deodată. Se aflau pe scara principală din donjon şi era bucuros că săbiile nu-l mai stînjeneau. Le predase, conform ritualului, primelor străji din curte, care, de asemeni, îl controlaseră politicos, dar amănunţit. Scara şi palierele erau luminate de torţe. La catul al patrulea se opri, aproape nemaiputîndu-şi stăpîni emoţia şi strigă în urmă :

— Mariko-san, te simţi bine ?

— Da, da. Bine, mulţumesc, Anjin-san.

Începu să urce iar, simţindu-se uşor şi foarte puternic, pînă ajunse la ultimul palier de la catul al şaselea. Acesta era puternic păzit, la fel ca toate celelalte. Samuraiul care-l escorta se îndreptă spre ceilalţi, îngrămădiţi la ultima uşă ferecată în fier, şi se înclină. Ei îi răspunseră la plecăciune şi-i făcură semn lui Blackthorne să aştepte.

Feroneria şi tîmplăria din tot castelul erau excelente. Aici, în donjon, toate ferestrele, deşi delicate şi elansate, serveau şi de posturi pentru arcaşi, iar obloane grele, ferecate în fier stăteau gata să fie trase pentru o şi mai bună pază.

Mariko dădu ultimul cot al scării, uşor de apărat, şi-l prinse din urmă.

— Te simţi bine ?

— O, da, mulţumesc, răspunse ea, gîfîind uşor.

Dar pe chipul ei încă mai putea citi acea stranie seninătate şi detaşare pe care el le observase imediat cînd se întîlniseră în curtea castelului şi pe care nu le mai văzuse niciodată pînă acum.

Nu e nimic, îşi zise plin de încredere, nu e decît din pricina castelului, a lui Toranaga şi a lui Buntaro şi pentru că ne aflăm aici, în Yedo. Acum ştiu ce am de făcut.

De cînd îşi văzuse nava fusese cuprins de o bucurie fără margini. De fapt, nu se aşteptase deloc s-o găsească într-o stare atît de perfectă, atît de curată, îngrijită şi gata să pornească în larg. Acum nu mai este nici un mo-

tiv să rămîn în Yedo, îşi zise. Va trebui doar să arunc o scurtă privire asupra părţii de jos, să văd santinele, să mă las sub apă să cercetez chila, apoi tunurile, pulberăria, muniţia, ghiulelele şi velele. În timpul călătoriei spre Yedo plănuise cum să folosească mătasea grea sau ţesătura de bumbac pentru vele ; Mariko îi spusese că în Japonia nu există pînză de vele. Numai să am eu velele pregătite, jubilă el, şi celelalte rezerve de care avem nevoie, şi apoi pornim ca fulgerul spre Nagasaki.

— Anjin-san !

Samuraiul se întorsese.

— *Hai ?*

— *Dozo.*

Uşa ferecată se deschise fără zgomot. Toranaga era aşezat în celălalt capăt al camerei pătrate, pe un fel de podium din *tatami.* Singur.

Blackthorne îngenunche şi se plecă adînc, cu mîinile lipite de duşumea.

— *Konbanwa* [1], Toranaga-sama. *Ikaga desu ka* [2] ?

— *Okagesana de genki desu. Anata wa* [3] ?

Toranaga părea îmbătrînit, fără vlagă şi mult mai slab ca pînă acum. *Shigata ga nai,* îşi spuse Blackthorne. *Karma* lui Toranaga n-o s-o atingă pe *Erasmus,* nava asta o să fie salvarea lui, pe Dumnezeul meu.

El răspunse la obişnuitele întrebări ale lui Toranaga într-o japoneză simplă, dar cu accent corect, folosind o tehnică simplificată pe care şi-o însuşise cu ajutorul lui Alvito. Toranaga îl felicită pentru progresele făcute şi începu să vorbească mai repede.

Blackthorne folosi una din frazele gata învăţate, pe care le pregătise cu Alvito şi Mariko :

— Vă rog să mă iertaţi, stăpîne, dar cum japoneza mea e săracă, n-aţi vrea să vorbiţi mai rar şi să folosiţi cuvinte simple, pentru că şi eu trebuie să folosesc cuvinte simple. Vă rog să mă iertaţi că vă fac atîtea greutăţi.

— E-n ordine. Da, desigur. Spune-mi, ţi-a plăcut Yokosé-ul ?

Blackthorne răspunse, ţinînd pasul cu Toranaga, poticnindu-se ici-colo, vocabularul fiindu-i încă foarte li-

---

[1] Bună seara (jpn.).
[2] Ce mai faceţi (jpn.).
[3] Bine, mulţumesc. Dar tu (jpn.).

mitat, pînă ce Toranaga puse o întrebare ale cărei cuvinte cheie nu le cunoştea deloc.

— *Dozo ? Gomen nasai*, Toranaga-sama, spuse el cerîndu-şi scuze. *Wakarimasen.* Nu înţeleg.

Toranaga repetă ceea ce spusese, în cuvinte mai simple. Blackthorne îşi aruncă privirea spre Mariko.

— Iartă-mă, Mariko-san, ce-nseamnă *sonkei su beki umi ?*

— În stare să navigheze, Anjin-san.

— A ! *Domo.* Blackthorne se întoarse spre Toranaga. *Daimyo* îl întrebase dacă putea să se asigure rapid în ce măsură nava îi era în perfectă stare şi cît i-ar trebui pentru asta. Răspunse : Da, uşor. Jumătate de zi, stăpîne.

Toranaga se gîndi o clipă, apoi îi spuse s-o facă mîine şi să-i raporteze după-amiază, la Ora Caprei.

— *Wakarimasu ?*

— *Hai.*

— Atunci poţi să-ţi vezi oamenii, adăugă Toranaga.

— Alteţă ?

— Vasalii tăi. Te-am chemat ca să-ţi spun că mîine o să-ţi vezi vasalii.

— A, iertaţi-mă. Înţeleg. Vasali samurai. Două sute de oameni.

— Da. Noapte bună, Anjin-san. Am să te văd mîine.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, pot respectuos să vă cer trei lucruri ?

— Ce ?

— Primul : Pot vădi echipajul meu acum, vă rog ? Economie de timp, *neh* ? Vă rog.

Toranaga fu de acord şi dădu un ordin scurt unuia din samurai să-l conducă pe Blackthorne.

— Ia o gardă de zece oameni cu tine. Îl duci pe Anjin-san acolo şi-l aduci înapoi la castel.

— Da, Alteţă.

— Următorul, Anjin-san.

— Vă rog, putem vorbim singuri ? Puţină vreme. Vă rog să iertaţi nepolitetea.

Blackthorne încercă să-şi ascundă neliniştea în timp ce Toranaga o întreba pe Mariko despre ce era vorba. Ea răspunse, aşa cum şi era, că nu ştia decît că Anjin-san are să-i spună ceva numai lui, dar că nu-l întrebase ce anume.

— Eşti sigură c-o să fie bine pentru mine dacă-l rog, Mariko-san ? îi spusese Blackthorne cînd începuseră să urce scările.

— O, da. Numai să aştepţi pînă termină el. Dar să ştii exact ce vrei să-i spui, Anjin-san. El nu... el nu mai are răbdarea pe care o avea de obicei.

Ea nu-l iscodise ce voia să-ntrebe şi nici el nu se oferise să-i spună ceva.

— Foarte bine, Anjin-san, spuse Toranaga. Mariko-san, te rog, aşteaptă afară. Ea se înclină şi plecă. Ce este ?

— Mă iertaţi, auzit seniorul Harima din Nagasaki acum duşman.

Toranaga fu uimit, pentru că el însuşi aflase despre trecerea făţişă a lui Harima sub steagurile lui Ishido abia cînd ajunsese în Yedo.

— De unde ai această ştire ?

— Vă rog ?

Toranaga repetă întrebarea mai rar.

— A ! Înţeleg. Auzit despre seniorul Harima la Hakoné. Gyoko-san spus la noi. Gyoko-san auzit în Mishima.

— Femeia aceea e bine informată. Chiar prea bine, poate.

— Alteţă, pot, cu respect, să spun : nava mea, armă puternică asupra Corabiei Negre, *neh* ? Dacă iau Corabia Neagră foarte repede, preoţii sînt foarte furioşi, pentru că lucrarea creştină nu mai are nici un ban, la fel şi portughezii de pe alte meleaguri nu mai au nici un ban. Anul trecut nu fost nici o Corabie Neagră aici, aşa că nu fost nici un ban, *neh* ? Dacă iau acum Corabia Neagră repede, foarte repede, şi la fel şi la anul, toţi preoţii sînt la mare ananghie. Acesta este adevărul, Alteţă. Cred că preoţii *trebuie* să se plece, dacă sînt ameninţaţi. Fac aşa la preoţi, pentru Toranaga-sama !

Blackthorne îşi închise palmele pocnindu-le ca să fie mai bine înţeles.

Toranaga îl ascultase atent privindu-i buzele, aşa cum făcuse şi el.

— Te urmăresc, Anjin-san, dar care-i ţelul ?

— Alteţă ?

Toranaga recurse la acelaşi procedeu de a folosi cuvinte puţine.

— Să obţii ce ? Să prinzi ce ? să te-alegi cu ce ?

— Seniorul Onoshi, seniorul Kiyama şi seniorul Hárima.

— Deci tu vrei să te amesteci în treburile noastre politice, precum preoţii ? Anjin-san, tu crezi că ştii şi cum să ne guvernezi ?

— Îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi, nu înţeleg.

— N-are importanţă. Toranaga căzu pe gînduri o bună bucată de vreme, apoi spuse : Preoţii zic că n-au nici o putere să poruncească *daimyo*-ilor creştini.

— Nu este adevărat, Alteţă, vă rog să mă iertaţi. Banii au *mare* putere la preoţi, acesta este adevărul, Alteţă. Dacă nu Corabie Neagră anul acesta şi nici la anul, atunci jale. Foarte, foarte rău pentru preoţi. Acesta e adevărul, Alteţă. Banii au putere. Vă rog, gîndiţi-vă : dacă în acelaşi timp, sau mai înainte, este „Cer de Purpură" eu atac Nagasaki, Nagasaki e duşman acum, *neh ?* Eu iau Corabia Neagră şi atac pe mare între Kyushu şi Honshu. Poate ameninţarea e destul de mare ca să facă duşmanul prieten ?

— Nu. Preoţii or să oprească negoţul. Eu nu sînt în stare de război cu preoţii, nici cu Nagasaki. Nici cu altcineva. Plec la Osaka. N-o să fie nici un „Cer de Purpură". *Wakarimasu ?*

— *Hai.*

Blackthorne nu era deloc tulburat. Ştia că acum Toranaga înţelesese clar că această posibilă tactică ar face, cu siguranţă, să bată-n retragere o mare parte din forţele lui Kiyama, Onoshi şi Harima, care toate îşi aveau baza în Kyushu. Iar *Erasmus*, categoric, ar putea să scufunde orice transport de trupe de mari proporţii de pe insula aceea pe insula principală. Ai răbdare, îşi spuse. Lasă-l pe Toranaga să se gîndească. Poate c-o să fie aşa cum zice Mariko : Mai e destulă vreme pînă la întîlnirea de la Osaka şi cine ştie ce se poate întîmpla ? Pregăteşte-te pentru ce e mai bine, dar nu te teme de ce e mai rău.

— Anjin-san, de ce n-ai spus asta de faţă cu Mariko-san ? Pentru c-o să le spună preoţilor ? Crezi asta ?

— Nu, Alteţă. Am vrut numai să încerc vorbesc direct. Războiul nu e treabă de femeie. Ultima rugăminte, Toranaga-sama. E obicei ca *hatamoto* cere favoare, uneori. Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, pot acum, cu respect, spun rugămintea ?

Evantaiul lui Toranaga se opri.

— Ce favoare ?

— Știu divorț ușor aici, dacă seniorul spune. Cer Toda Mariko-sama soție. Toranaga era uluit și Blackthorne se temea că mersese prea departe. Vă rog să iertați nepolitețea, adăugă el.

Toranaga își reveni repede.

— Mariko-san este de acord ?

— Nu, Toranaga-sama. Secret *al meu*. Niciodată spus la ea, la nimeni. Secret al meu doar. Nu spuneți la Toda Mariko-san. Niciodată. *Kinjiru, neh* ? Dar știu că e supărare între bărbat și nevastă. Divorț ușor în Japonia. Aceasta secret al meu doar. Întreb numai pe seniorul Toranaga. Foarte secret. Niciodată pe Mariko-san. Vă rog mă iertați dacă v-am supărat.

— E o cerere îndrăzneață pentru un străin. Nu s-a mai pomenit așa ceva ! Pentru că ești *hatamoto*, datoria mă obligă să mă gîndesc la rugămintea ta, totuși ți se interzice categoric să pomenești ceva, ei sau soțului ei. E limpede ?

— Vă rog ? întrebă Blackthorne neînțelegînd nimic, abia fiind în stare să gîndească cît de cît.

— Gînd și cerere foarte rea, Anjin-san. Înțelegi ?

— Da, Alteță, rog să mă...

— Pentru că Anjin-san e *hatamoto*, nu sînt furios. Mă voi mai gîndi. Înțelegi ?

— Da, cred că da. Mulțumesc. Vă rog să iertați japoneza proastă, îmi pare rău.

— Anjin-san, nu scoți o vorbă cu ea despre divorț. Cu Mariko-san sau cu Buntaro-san. *Kinjiru, wakarimasu?*

— Da, Alteță. Înțeleg. Secret, eu și Înălțimea ta știm numai. Secret. Mulțumesc. Vă rog să iertați neobrăzarea și mulțumesc pentru răbdarea cu mine.

Blackthorne se înclină perfect și, aproape ca-n vis, ieși din cameră. Ușa se închise în urma lui. Pe palier toți îl priveau ciudat.

Voia să-i împărtășească lui Mariko victoria lui, dar fu oprit de seninătatea ei detașată și de prezența străjilor.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

— Nu face nimic, răspunse ea, la fel de nehotărît.

Porniră iarăși pe scări, în jos. Apoi, după cîteva trepte, ea spuse :

— Anjin-san, felul tău simplu de a vorbi este ciudat, totuși poți fi înțeles destul de bine.

— M-am pierdut de multe ori. Însă m-a ajutat foarte mult faptul că te ştiam acolo.

— N-am făcut nimic.

Continuară să meargă în tăcere, Mariko uşor în urma lui, cum cerea obiceiul. La fiecare cat, treceau printr-un cordon de samurai, apoi, la o cotitură a scărilor, tivul de la chimonoul ei, care mătura pămîntul, se agăţă într-un grilaj şi ea se împiedică. El o prinse să nu cadă şi atingerea bruscă le făcu plăcere.

— Mulţumesc, spuse ea tulburată, în timp ce el o reechilibră.

Îşi văzură mai departe de drum, simţindu-se mai aproape unul de celălalt decît fuseseră în tot cursul serii.

Afară, în curtea exterioară, luminată de torţe, samuraii împînzeau pămîntul. Permisele de liberă trecere le-au fost verificate din nou şi-au fost escortaţi din donjon, laolaltă cu hamalii-purtători de torţe, de-a lungul unui drum ce şerpuia ca un labirint printre ziduri înalte, crenelate, către poarta următoare, care ducea la şanţul cu apă şi la podul de lemn din inima fortăreţei. În cetate erau în total şapte şanţuri cu apă. Unele fuseseră făcute de mîna omului, altele fuseseră amenajate din pîraiele şi rîurile, care erau din belşug. În timp ce se îndreptau spre poarta principală, poarta de sud, Mariko îi spuse că, peste doi ani, cînd fortăreaţa avea să fie gata, va adăposti o sută de mii de samurai şi douăzeci de mii de cai, cu toate proviziile necesare pentru un an de zile.

— Atunci va fi cea mai mare din lume, spuse Blackthorne.

— Acesta a fost planul seniorului Toranaga. Vocea ei era gravă. *Shigata ga nai, neh ?*

În sfîrşit, ajunseră la ultimul pod.

— Uite, Anjin-san, aici poţi să vezi, că, de fapt, castelul este inima oraşului Yedo. Este centrul unui păienjeniş de străzi ce pornesc ca nişte raze spre a forma oraşul. Aici, în urmă cu zece ani, nu era decît un mic sat de pescari. Acum cine mai ştie numărul oamenilor ? Trei sute de mii ? Două ? Patru ? Seniorul Toranaga încă nu i-a numărat, dar ei se află cu toţii aici pentru un singur scop : spre a sluji castelul, care apără portul şi cîmpiile ce hrănesc armatele.

— Pentru nimic altceva ? întrebă el.

— Nu.

N-ai de ce să fii îngrijorată şi să arăţi atît de gravă, Mariko, îşi zise el fericit. Eu am aranjat totul. Toranaga o să-mi împlinească toate rugăminţile.

La celălalt capăt luminat de felinare al lui *Ichi-bashi* — Primul Pod —, care ducea spre oraşul propriu-zis, ea se opri.

— Acum trebuie să te las, Anjin-san.

— Cînd pot să te văd ?

— Mîine la Ora Caprei. Am să te aştept în curtea exterioară.

— Nu te pot vedea în seara asta, dacă mă-ntorc devreme ?

— Nu, îmi pare rău, te rog să mă ierţi. Nu în astă seară. Apoi ea se înclină protocolar. *Konbanwa,* Anjin-san.

El se înclină. Ca un samurai. O privi cum traversa iar podul, însoţită de o parte din purtătorii de torţe, insectele roind în jurul faclelor prinse în suporţii de pe zid. Curînd fu înghiţită de mulţime şi de noapte.

Apoi, emoţia punînd tot mai mult stăpînire pe el, îşi întoarse spatele spre castel şi o porni după călăuză.

Capitolul 48

— Barbării locuiesc acolo, Anjin-san.

Samuraiul arătă ceva în faţă.

Stînjenit, Blackthorne scrută întunericul, simţind aerul înăbuşitor, de nerespirat.

— Unde ? Casa aceea ? Acolo ?

— Da. Acolo. O vedeţi ?

La o sută de paşi în faţă, dincolo de fîşia de pămînt mocirlos, era un alt labirint de ulicioare şi şandramale, iar deasupra lor o casă mare se profila vag pe cerul întunecat.

Blackthorne îşi aruncă o clipă ochii în jur să se orienteze cît de cît, îndepărtînd cu evantaiul insectele care roiau în jurul lui. După ce părăsiseră Primul Pod el se simţise rătăcit în labirint.

Străbătuseră în drumul lor o mulţime de străzi şi alei, îndreptîndu-se mai întîi către ţărm, pe care-l urmaseră

o vreme spre răsărit, traversînd poduri şi podeţe, apoi o apucaseră din nou spre nord, de-a lungul unui alt riu ce şerpuia prin mahalale, locul aici fiind jos şi mustind de apă. Cu cît se îndepărtau de castel, cu atît drumurile deveneau mai proaste, locuinţele mai prăpădite. Oamenii arătau foarte umili şi prin *shoji* răzbăteau tot mai puţine licăriri de lumină. Yedo era o îngrămădeală lăbărţată care lui îi părea formată din cătune despărţite, pur şi simplu, de drumuri sau pîraie.

Aici, la marginea de sud-est a oraşului, terenul era destul de mlăştinos, iar drumul împrăştia un miros dezgustător. Duhoarea se-nteţise vădit, se simţeau tot felul de miasme — de alge, de fecale şi nămol — şi, peste toate, un miros dulce, înţepător, pe care nu-l putea identifica, dar care-i părea cunoscut.

— Pute precum Billingsgate [1] la sfîrşitul zilei, murmură el omorînd încă o insectă de noapte, de pe obraz.

Tot trupul îi era leoarcă de transpiraţie.

Apoi auzi un crîmpei vag dintr-un cîntec vesel marinăresc, în olandeză, şi toată senzaţia neplăcută fu dată uitării.

— Nu-i acela Vinck ?

Înveselit, se îndreptă în direcţia glasului. Hamalii îi luminau drumul cu grijă şi samuraii îl urmau.

Acum, mai de-aproape, văzu că locuinţa cu un singur cat era în parte japoneză, în parte europeană. Era ridicată pe piloni şi înconjurată cu un gard înalt şi şubred de bambus, avînd propria ei parcelă de pămînt şi era mult mai mare decît colibele ce se înghesuiau în preajmă. Nu exista o poartă, doar o spărtură în gard. Acoperişul era din paie, uşa din faţă solidă, pereţii din scînduri grosolane şi ferestrele cu obloane, de tip olandez. Ici-colo lumina străbătea prin crăpături. Cîntecul şi rîsetele se auzeau mai bine, dar el încă nu recunoştea nici o voce. Dale de piatră duceau direct, printr-o grădină neîngrijită, spre treptele verandei. La poartă era legat un catarg scurt pentru pavilion. Se opri şi-şi aţinti ochii asupra lui. O improvizaţie de steag olandez mototolit flutura nepăsător. Cînd îl văzu, inima începu să-i bată mai tare.

Uşa din faţă era deschisă. O pală de lumină se revărsa în verandă. Baccus van Nekk, beat, veni împleticindu-se

---

[1] Piaţă de peşte din Londra.

pînă la marginea ei cu ochii pe jumătate închiși, se descheie la prohab și slobozi un jet de urină înalt și boltit.

— Aaaah ! murmură el în culmea fericirii. Nimic nu e mai grozav !

— Nu-i așa ? strigă din poartă Blackthorne în olandeză. De ce nu folosești o găleată ?

— Ce ? Van Nekk clipi miop în întuneric către Blackthorne, care stătea cu samuraii în lumina torțelor. DoamneDumnezeulesamurai ! Mormăi, venindu-și în fire și se plecă anevoie din șale. *Gomen nasai,* samurai-sama. *Ichibon gomen nasai,* pentru toate maimuțele-sama. Reveni la verticală, schiță cu greu un zîmbet chinuit și murmură mai mult pentru sine : Sînt mai beat decît am crezut. Mi s-a părut că ticălosul a vorbit în olandeză ! *Gomen nasai, neh ?* strigă el iar și plecă, împleticindu-se, în spatele casei, scărpinîndu-se și căutîndu-și pe bîjbîite prohabul.

— Hei, Baccus, altceva mai bun nu știi decît să-ți pîngărești propria casă ?

— Ce ? Van Nekk se răsuci brusc și se uită năuc spre lumini încercînd disperat să vadă clar. Pilotule ? spuse el înecîndu-se. Tu ești, pilotule ? Să-i ia naiba de ochi, nu văd nimic cu ei. Pilotule, pentru Dumnezeu, tu ești ?

Blackthorne rîse. Vechiul lui prieten arăta atît de jalnic, atît de caraghios, cu penisul atîrnîndu-i afară din pantaloni.

— Da, eu sînt ! Apoi către samuraii care priveau cu un dispreț abia mascat : *Matte kurasai.* Așteptați-mă, vă rog.

— *Hai,* Anjin-san.

Blackthorne înaintă și, în dîra de lumină, văzu gunoiul zăcînd vraiște în grădină. Dezgustat, își aruncă saboții din picioare și urcă în fugă treptele.

— Bună, Baccus, te-ai mai îngrășat față de cum erai cînd am plecat din Rotterdam, *neh ?*

Îl bătu prietenos pe umeri.

— Doamne Dumnezeule, tu ești de-adevăratelea ?

— Da, bineînțeles că eu sînt.

— Noi te-am crezut mort de multă vreme. Van Nekk întinse mîna și-l atinse pe Blackthorne, să se asigure că nu visa. Doamne, rugăciunile mele au fost ascultate. Pilotule, ce ți s-a întîmplat, de unde vii ? E un miracol ! Ești tu cu-adevărat ?

— Acum, te rog, încheie-te la prohab și să mergem înăuntru, îi spuse Blackthorne cu gîndul la samuraii săi.

— Ce ? O ! Iartă-mă, eu... Van Nekk se execută rapid şi începură să-i curgă lacrimi pe obraz. O, Doamne, pilotule... am crezut că diavolii din gin îmi fac iar festa. Haide, dar lasă-mă să te anunţ, da ?

Porni spre intrare, împleticindu-se uşor. Beţia îi dispăruse în bună măsură din pricina bucuriei. Blackthorne venea după el. Van Nekk îi ţinu uşa deschisă ca să intre apoi strigă acoperind cîntecul răguşit :

— Băieţi ! Priviţi ce ne-a adus Moş Crăciun !

Trînti uşa puternic în spatele lui Blackthorne ca să sporească efectul.

Brusc, se făcu linişte.

Lui Blackthorne îi trebui o clipă să-şi obişnuiască ochii cu lumina. Aerul fetid aproape că-l înăbuşea. Îi văzu cum se uitau toţi la el cu gurile căscate, ca la o stafie. Apoi vraja se risipi şi urmară strigăte de bucurie şi de bunvenit. Toţi se-nghesuiau şi-l băteau pe spate, vorbind deodată.

— Pilotule, de unde vii ?

— Hai să bei ceva !

— Doamne, e cu putinţă...

— Să mă ia naiba, mă bucur grozav că te văd !

— Noi te-am crezut mort.

— Nu, noi sîntem bine, cel puţin, în mare parte, bine.

— Ridică-te, tîrîtură, pilot-sama trebuie să stea pe cel mai bun scaun.

— Hei, aduceţi grog, *neh*, repede, blestematilor, repede ! Să-i ia naiba de ochi, daţi-vă la o parte, vreau să-i strîng mîna...

În cele din urmă, Vinck urlă cît îl ţinu gura :

— Pe rînd, băieţi ! Lăsaţi-l să vorbească ! Aduceţi-i pilotului un scaun şi băutură, pentru Dumnezeu ! Da, şi eu am crezut că e samurai...

Cineva puse un pocal de lemn în mîna lui Blackthorne. El se aşeză pe scaunul şubred şi toţi ridicară ceştile, iar potopul de întrebări începu din nou.

Blackthorne privi în jur. Camera era mobilată cu bănci, cîteva mese şi scaune grosolane şi era luminată cu lumînări şi opaiţe. Un butoiaş destul de mărişor cu *saké* stătea pe podeaua murdară. Pe una din mese zăceau vraişte farfurii soioase şi o ciosvîrtă de carne pîrjolită, năpădită de muşte.

Șase femei șleampete se ghemuiseră în genunchi, cu spatele la perete, înclinîndu-se spre el.

Oamenii lui, radiind de bucurie, așteptau ca el să înceapă : Sonk, bucătarul, Johann Vinck, ajutorul nostromului și tunar șef, Salamon, mutul, Ginsel, velarul, Baccus van Nekk, negustătorul șef și trezorierul, și ultimul, Jan Roper, celălalt negustător, care stătea deoparte, ca întotdeauna, cu același zîmbet strepezit pe fața-i uscățivă și încordată.

— Unde e căpitanul general ? întrebă Blackthorne.

— E mort, pilotule... a murit, răspunseră șase voci, bulucindu-se una peste alta, învălmășind povestea pînă ce Blackthorne ridică o mînă.

— Baccus ?

— E mort, pilotule. El n-a mai ieșit din pivniță. Îți aduci aminte că era bolnav, da ? După ce te-au luat pe tine, ei bine, în noaptea aceea l-am auzit sufocîndu-se în întuneric. Așa-i, băieți ?

Toți spuseră da în cor și van Nekk adăugă :

— Eu stăteam lîngă el, pilotule. Încerca să ajungă la apă, dar nu mai era nici un strop. Gemea. Nu sînt prea sigur în privința timpului — toți eram înspăimîntați de moarte —, dar, în cele din urmă, s-a sufocat și apoi a urmat horcăitul morții. A fost cumplit, pilotule.

Jan Roper adăugă :

— A fost îngrozitor, da, dar a fost pedeapsa lui Dumnezeu.

Blackthorne își plimbă privirea de la unul la celălalt.

— L-a lovit cineva ?

— Nu... nu, o, nu, răspunse van Nekk. A dat ortul popii, pur și simplu. A fost lăsat în groapă cu celălalt, japonezul, ți-l amintești, cel care a încercat să se înece în găleata cu urină ? Seniorul Omi i-a pus să scoată cadavrul lui Spellberger afară și l-au ars, dar nenorocitul celălalt a fost lăsat jos. Seniorul Omi i-a dat doar un pumnal, iar el și-a despicat blestemata de burtă și ei au umplut gropa. Ți-l amintești, pilotule ?

— Da, dar Maetsukker ?

— Asta mai bine spune-i-o tu, Vinck.

— Bietul Față de Șobolan a putrezit, pilotule. Vinck începu, iar ceilalți se porniră să strige amănunte și să spună povestea, pînă ce Vinck urlă : Baccus m-a rugat pe mine, pentru Dumnezeu ! O să vă vină rîndul la toți !

Vocile se potoliră şi Sonk spuse plin de bunăvoinţă :

— Spune-o, Johann.

— Pilotule, braţul începuse să-i putrezească. În încăierare s-a ales c-o tăietură, îţi aminteşti, cînd tu ai fost scos din luptă ? Doamne, parcă s-a întîmplat cu atîta vreme în urmă ! În orice caz, braţul i s-a obrintit. I-am luat sînge în zilele următoare, apoi a început să se înnegrească. I-am spus de mai multe ori că mai bine i l-aş deschide, ca să nu piardă tot braţul, dar el n-a vrut. În cea de-a cincea zi rana a început să pută. L-am ţinut cu forţa şi eu i-am tăiat mai toată putreziciunea, dar n-a ajutat. Ştiam că n-o să fie de folos, dar unii dintre noi au crezut că merită încercat. Ticălosul de doctor galben a venit de cîteva ori, dar nici el n-a putut face nimic. Faţă de Şobolan a mai rezistat o zi sau două, dar putreziciunea era prea adîncă şi el delira. Spre sfîrşit, a trebuit să-l legăm.

— Aşa-i, pilotule, spuse Sonk, scărpinîndu-se liniştit. A trebuit să-l legăm.

— Ce s-a întîmplat cu cadavrul lui ? întrebă Blackthorne.

— La fel, l-au dus pe deal şi l-au ars. Noi am vrut să-i facem şi lui şi căpitanului general o înmormîntare creştinească, cum se cuvine, dar nu ne-au lăsat. Ei i-au ars, pur şi simplu.

Se lăsă tăcere.

— Nu te-ai atins de băutură, pilotule !

Blackthorne duse pocalul la gură şi aproape că vomită. Alcoolul brut îl arse pe gît. Duhoarea de trupuri neîmbăiate şi de haine nespălate şi rîncede aproape că-l dobora.

— Cum e grogul, pilotule ? întrebă van Nekk.

— Bun, bun.

— Povesteşte-i despre el, Baccus, dă-i drumul !

— Ehei ! Eu am făcut un cazan de rachiu. Van Nekk era foarte mîndru de el şi ceilalţi erau la fel de radioşi. Acum îl facem cu butoiaşul. Orez, fructe şi apă şi le lăsăm să fermenteze, aşteptăm cam o săptămînă şi apoi, cu ajutorul unei mici magii... Bărbatul rotofei rîse şi se scărpină fericit. Bineînţeles ar fi mai bine să-l ţinem cam un an să se înmoaie, dar noi îl bem mai repede decît...

Cuvintele i se pierdură. Nu-ţi place ?

— O, iartă-mă, e bun... bun.

Blackthorne văzu un păduche în părul rar al lui van Nekk.

Jan Roper spuse sfidător :

— Şi tu, pilotule ? Eşti bine, nu ? Ce ne spui despre tine ?

Urmă un alt potop de întrebări, care încetă în momentul în care Vinck strigă :

— Lăsaţi-l să vorbească ! Apoi bărbatul cu faţa tăbăcită izbucni fericit : Doamne, cînd te-am văzut stînd la uşă, am crezut că eşti una din maimuţe, pe cinstite... zău !

Un alt cor de încuviinţări şi van Nekk se dezlănţui iar :

— Aşa e. Să le ia dracu de chimonouri nenorocite, arăţi ca o femeie, pilotule, sau unul din ăia care sînt bărbaţi doar pe jumătate ! Pederaşti blestemaţi ! Zău, o mulţime de japonezi sînt pederaşti ! Unul umbla după Croocq...

Urmă o avalanşă de ţipete şi glume deocheate, apoi van Nekk continuă :

— O să ai nevoie de hainele tale adevărate, pilotule. Ştii, le avem aici. Noi am venit la Yedo cu *Erasmus*. Au adus nava remorcată şi ne-au lăsat să ne luăm la ţărm hainele şi nimic altceva. Ne-au îngăduit să le luăm, şi pe-ale tale, să ţi le păstrăm. Am umplut o raniţă cu toate hainele tale marinăreşti. Sonk, le aduci, da ?

— Bineînţeles c-am să le aduc, Baccus, dar mai tîrziu ! Nu vreau să-mi scape nimic.

— Bine.

Zîmbetul vag al lui Jan Roper era batjocoritor ;

— Săbii şi chimonouri, eşti ca un adevărat păgîn ! Pesemne că acum îţi plac mai mult obiceiurile păgîne, pilotule ?

— Hainele sînt răcoroase, mai bune ca ale noastre, răspunse Blackthorne stînjenit. Uitasem că sînt îmbrăcat altfel. S-au întîmplat atît de multe. Acestea sînt singurele pe care le am, aşa că m-am obişnuit să le port. Nu m-am gîndit niciodată prea mult la asta. Fără doar şi poate, sînt mai uşoare.

— Acelea sînt săbii adevărate ?

— Da, bineînţeles, de ce ?

— Pe noi nu ne lasă să purtăm arme. Nici o armă ! Jan Roper se încruntă. Pe tine de ce te lasă ? La fel ca orice samurai păgîn ?

Blackthorne rîse scurt.

— Nu te-ai schimbat, Jan Roper. Eşti chiar mai sfînt decît ai fost, nu ? Ei bine, în privinţa săbiilor mele, toate la vremea lor, dar, mai întîi, cea mai bună veste din toate. Ascultaţi, cam într-o lună vom fi iar în largul mării.

— Doamne, într-adevăr, pilotule ? spuse Vinck.

— Da.

Urmă un ropot de strigăte şi o altă învălmăşeală de întrebări şi răspunsuri.

— V-am spus c-o să plecăm... V-am spus că Dumnezeu ţine cu noi !

— Lăsaţi-l să vorbească... lăsaţi-l pe pilot să vorbească...

În cele din urmă, Blackthorne le făcu semn cu mîna să tacă. Arătă spre femeile încă îngenunchеate şi nemişcate, care acum, sub privirea lui, erau mai jalnice.

— Ele cine sînt ?

Sonk rîse.

— Sînt damele noastre, pilotule. Tîrfele noastre, şi sînt ieftine, Dumnezeule, abia dacă ne costă un crăiţar pe săptămînă ! Alături avem o casă întreagă... şi-n sat sînt şi mai multe...

— Sînt sperioase ca herminele, se vîrî în vorbă Croocq.

Sonk spuse :

— Aşa-i pilotule. Bineînţeles că sînt bondoace şi crăcănate, dar au vigoare şi n-au sifilis. Vrei una, pilotule ? Avem propriile noastre paturi, nu stăm ca maimuţele, avem paturile şi camerele noastre...

— Încearc-o pe Mary-Fund Mare, ea e pentru tine, pilotule, spuse Croocq.

Vocea lui Jan Roper le acoperi pe toate celelalte.

— Pilotul nu vrea nici una din damele noastre. El le are pe ale lui proprii. Nu, pilotule ?

Feţele le străluciră.

— E-adevărat, pilotule ? Ai femei ? Hai, spune-ne, da ? Maimuţele astea sînt cele mai bune din cîte am pomenit vreodată, nu ?

— Povesteşte-ne despre damele tale, pilotule !

Sonk se scărpină iar de păduchi.

— Sînt multe de povestit, zise Blackthorne, dar ar trebui să fim numai noi. Cu cît mai puţine urechi, cu atît mai bine, *neh* ? Trimiteţi femeile de aici să putem vorbi de-ale noastre.

Vinck le amenință cu degetul :

— Spălați putina, *hai* ?

Femeile se înclinară, murmurară mulțumiri și scuze și zburară din cameră, închizînd încet ușa.

— Mai întîi despre navă. E de necrezut. Vreau să vă mulțumesc și să vă felicit pentru toată munca. Cînd o să ajungem acasă am să stărui să primiți, pentru cît ați muncit, de trei ori partea din banii capturați și are să fie o captură ce depășește... Văzu că oamenii se uitau unii la alții încurcați. Ce este ?

Van Nekk spuse stingherit :

— N-am fost noi, pilotule. Au fost oamenii regelui Toranaga. Ei au reparat-o, Vinck le-a arătat cum, dar noi n-am făcut nimic.

— Poftim ?

— După ce am fost prima oară, pe noi nu ne-au mai lăsat pe navă. Nimeni din noi n-a mai ajuns la bord, în afară de Vinck și el se ducea cam la fiecare zece zile. Noi n-am făcut nimic.

— El e singurul, spuse Sonk. Johann le-a arătat.

— Dar cum ai vorbit cu ei, Johann ?

— E un samurai care știe portugheza și am vorbit în portugheză, destul cît să ne înțelegem unul cu altul. Samuraiul ăsta, numele lui e Sato-sama, a fost pus la comandă cînd am sosit noi aici. El a întrebat care sînt ofițeri și marinari dintre noi. I-am spus că ar fi Ginsel, dar el e mai mult tunar, și aș mai fi și eu și Sonk care...

— Care e cel mai prost bucătar din...

— Tacă-ți gura blestemată, Croocq !

— Pe dracu, tu nu ești în stare să gătești pe uscat, dară-mi-te pe navă !

— Vă rog, potoliți-vă amîndoi ! spuse Blackhtorne. Zi-i mai departe, Johann.

Vinck continuă :

— Sato-sama m-a întrebat ce nu e-n ordine la navă și eu i-am spus că ar trebui carenată, rașchetată și reparată în întregime. I-am spus tot ce știam și ei s-au apucat de ea. Au carenat-o bine și au curățat calele, le-au frecat cu peria de parc-ar fi fost o casă de prinț, pe puțin. Samuraii erau șefii și celelalte maimuțe, cu sutele, munceau ca diavolii. Zău, pilotule, n-ai văzut niciodată oameni să lucreze ca ei !

— Asta e adevărat, spuse Sonk. Ca diavolii !

— Am făcut tot ce am putut pentru ziua... Doamne, pilotule, crezi, într-adevăr, că putem pleca ?

— Da, dacă avem răbdare şi dacă...

— Dacă vrea Dumnezeu, pilotule. Numai atunci.

— Da. Poate că ai dreptate, răspunse Blackthorne, gîndind : Ce contează că Roper e fanatic ? Am nevoie de el, de ei toţi. Şi de ajutorul lui Dumnezeu. Da, avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, spuse el şi se-ntoarse iar spre Vinck. Cum e chila ?

— Curată şi solidă, pilotule. Au făcut-o mai bine decît aş fi crezut că e cu putinţă. Ticăloşii ăia sînt tot atît de deştepţi ca oricare dulgher, marangoz şi frînghier din toată Olanda. Tachelajul e perfect, totul.

— Velatura ?

— Au făcut o garnitură din mătase, rezistentă ca pînza de vele. Cu un set de schimb. Le-au dat pe-ale noastre jos şi le-au copiat exact, pilotule. Tunurile sînt, pe cît se poate, în ordine — toate înapoi la bord, iar praful de puşcă şi ghiulelele sînt din belşug. E gata să plece în larg o dată cu refluxul, în noaptea asta, dacă e nevoie. Pentru că n-a fost în larg, n-o să ştim cum e cu pînzele pînă nu trecem prin furtună, dar, pun pariu pe viaţa mea, harmuzurile-i sînt la fel de rezistente ca atunci cînd a fost lansată la apă prima oară în Zuider Zee, ba chiar mai bune, pentru că acum, slavă zeilor, lemnăria e uscată. Vinck făcu o pauză să respire. Cînd plecăm ?

— Într-o lună. Cam aşa.

Se-nghiontiră unii pe alţii nemaiputînd de bucurie şi închinară zgomotos în cinstea pilotului şi a navei.

— Cum e cu corăbiile duşmane ? Sînt prin preajmă ? Ce e cu captura, pilotule ? întrebă Ginsel.

— Din belşug, cum nici n-aţi visat. Sîntem cu toţii bogaţi.

Alte strigăte de bucurie.

— Era şi timpul.

— Bogaţi, da ? O să-mi cumpăr un castel.

— Doamne Dumnezeule, cînd o să ajung acasă...

— Bogaţi ! Ura pentru pilot !

— Sînt mulţi papistaşi de omorît ? Bine, spuse Jan Roper potolit. Foarte bine.

— Care e planul, pilotule ? întrebă van Nekk şi se opriră cu toţii din vorbă.

— O să ajung la asta îndată. Sînteţi păziţi ? Puteţi să vă mişcaţi prin preajmă liberi, cînd doriţi ? Cît de des...

Vinck spuse repede :

— Putem să ne mişcăm oriunde în sat, pe o rază de cel mult jumătate de leghe de aici, dar nu ni se dă voie în Yedo şi nu...

— Nu dincolo de pod, spuse repede Sonk fericit. Zi-i despre pod, Johann !

— O, pentru Dumnezeu, ajungeam la pod, Sonk. Pentru Dumnezeu, nu mă mai întrerupeţi. Pilotule, e un pod cam la o jumătate de milă spre sud-vest. Sînt o grămadă de semne pe el. Numai pînă acolo ne lasă să mergem. N-avem voie să trecem dincolo de el. *Kinjiru,* zice samuraiul. Ştii ce-nseamnă *kinjiru,* pilotule ?

Blackthorne dădu din cap şi nu spuse nimic.

— În afară de asta, putem să mergem unde dorim, dar numai pînă la bariere. Sînt bariere de jur-împrejur, cam la o jumătate de leghe. Doamne Dumnezeule... nici nu-ţi vine să crezi, în curînd o să fim acasă !

— Spune-i despre doctor, nu ? Şi despre...

— Samuraii trimit din cînd în cînd un doctor, pilotule, şi trebuie să ne scoatem hainele şi el se uită la noi...

— Da, e destul cît să te facă să borăşti cînd vezi o ticăloasă de maimuţă păgînă uitîndu-se la tine, aşa gol cum eşti.

— În afară de asta, pilotule, ei nu ne supără cu nimic, doar că...

— Hei, nu uita că doctorul ne dă nişte împutite de ierburi pisate de „ceai", pe care ar trebui să le băgăm în apă fierbinte, dar noi le aruncăm. Cînd sîntem bolnavi, bătrînul Johann ne ia sînge şi ne facem bine.

— Da, spuse Sonk. Aruncăm „ceaiul".

— În afară de asta...

— Aici am avut noroc, pilotule, nu ca prima oară.

— Aşa-i. La început...

— Spune-i despre inspecţie, Baccus !

— Ajungeam la asta, pentru Dumnezeu, aveţi răbdare, lăsaţi-mă să vorbesc. Cum pot să-i spun ceva cînd voi toţi trăncăniţi ? Toarnă-mi nişte rachiu ! spuse van Nekk însetat şi continuă : La fiecare zece zile vin cîţiva samurai aici, iar noi ne aliniem afară şi ei ne numără. Apoi ne dau saci de orez şi bani peşin, bani de aramă. O mulţime, pentru toate, pilotule. Noi schimbăm orezul

pe carne, legume, fructe sau orice altceva. Sînt de toate din belşug şi femeile fac orice vrem. La început noi...

— Dar n-a fost aşa la început. Spune-i despre asta, Baccus !

Van Nekk se aşează pe duşumea.

— Doamne, dă-mi putere !

— Nu te simţi bine, bătrîne ? întrebă Sonk plin de bunăvoinţă. N-ar mai trebui să bei, că iar te apucă dracii, nu ? Îl apucă dracii o dată pe săptămînă, pilotule. Pe toţi ne apucă.

— Aveţi de gînd să tăceţi cît îi povestesc pilotului ?

— Cine, eu ? Eu n-am scos o vorbă. Nu eu te opresc. Poftim, ia-ţi băutura !

— Mulţumesc, Sonk. Ei bine, pilotule, la început ne-au dus într-o casă în partea de vest a oraşului...

— Era în partea de jos, lîngă ogoare.

— La dracu, atunci spune tu povestea, Johann !

— Bine. Doamne, pilotule, a fost cumplit. Nici haleală, nici băutură şi cu blestematele alea de case din hîrtie e ca şi cum ai sta în cîmp, nu poţi să-ţi faci nevoile, să te scobeşti în nas, nu poţi face nimic, fără să nu se uite cineva la tine, nu ? Da, şi cel mai mic zgomot ne punea vecinii-n cap, iar samuraii erau grămadă pe noi şi cine-i vrea pe ticăloşii ăia prin preajmă, nu ? Îşi fluturau blestematele de săbii, strigînd şi urlînd cît îi ţinea gura, spunîndu-ne să păstrăm liniştea. Ei bine, într-o noapte, cineva a răsturnat o lumînare şi să te ţii drace cu samuraii ! Doamne, trebuia să-i fi auzit ! Au ieşit ca furnicile din casele de lemn cu găleţi cu apă, nebunii dracului, sîsîind, înclinîndu-se şi înjurînd... Numai un nenorocit de perete a ars de tot. Au năvălit cu sutele pe casă, ca libărcile. Ticăloşii ! Ai...

— Hai, mai dă-o dracului !

— Vrei să povesteşti tu ?

— Dă-i drumul, Johann. Nu te uita la el. Nu e decît un bucătar împuţit.

— Ce ?

— O, tacă-ţi fleanca ! Pentru Dumnezeu ! Grăbit, van Nekk îşi începu iar povestea. Ziua următoare, pilotule, ne-au scos de acolo şi ne-au dus într-o altă casă pe lîngă debarcader. Aceea era la fel de rea. Apoi, peste cîteva săptămîni, Johann a dat din întîmplare de locul ăsta. Pe vremea aceea, el era singurul dintre noi căruia i se per-

mitea să iasă, din pricina navei. Ei îl luau în fiecare zi şi-l aduceau înapoi la apusul soarelui. El a fost la pescuit, aici ne aflăm numai la cîteva sute de iarzi de mare... Mai bine povesteşte-i tu, Johann.

Blackthorne simţi o ciupitură pe laba goală a piciorului şi se scărpină nepăsător. Iritaţia crescu. Văzu roşeaţa de la pişcătura puricelui pe cînd Vinck continua fălos :

— E aşa cum a spus Baccus, pilotule. L-am întrebat pe Sato-sama dacă nu ne putem muta şi el a zis da, de ce nu ? Ei mă lăsau să pescuiesc cu una din bărcile lor mici, ca să-mi treacă timpul. Nasul meu m-a adus aici, pilotule. Bătrînul nas m-a adus aici : mirosea a sînge !

Blackthorne spuse :

— Un abator ! Un abator şi o argăsitorie ! Acesta e...

Se opri şi se făcu alb ca varul.

— Ce se-ntîmplă ? Ce e ?

— Acesta e un sat *eta* ? Doamne, oamenii ăştia sînt *eta* ?

— Ce nu e-n ordine cu „eţii" ? întrebă van Nekk. Bineînţeles că sînt „eţi".

Blackthorne alungă cu mîna ţînţarii care roiau în jur, simţind cum îl furnică pielea.

— Să le ia dracu de insecte. Sînt... sînt îngrozitoare, nu ? E o tăbăcărie pe aici, nu-i aşa ?

— Da. Cîteva străzi mai sus. De ce ?

— Nimic. N-am recunoscut mirosul, asta-i tot.

— Ce e cu „eţii" ?

— Nu... nu mi-am dat seama, prostul de mine. Dac-aş fi văzut vreun bărbat, aş fi ştiut după tunsoarea scurtă. Cu femeile, niciodată n-ai cum să ştii. Îmi pare rău. Continuă-ţi povestea, Vinck.

— Ei bine, atunci ei au zis...

Jan Roper îl întrerupse :

— Stai puţin, Vinck. Ce nu e-n ordine, pilotule ? Ce e cu „eţii" ?

— Atîta doar că japonezii îi consideră diferiţi. Ei fac meseria de gîde, tăbăcesc pieile şi se ocupă de cadavre. El le simţi privirile, în special pe cea a lui Jan Roper. Cei din *eta* tăbăcesc pieile, spuse, încercînd să-şi păstreze vocea nepăsătoare, omoară toţi caii bătrîni şi oile şi se ocupă de cadavre.

— Dar ce e rău în asta, pilotule ? Tu însuţi ai înmormîntat o duzină, i-ai pus în giulgii, i-ai spălat, noi toţi

am făcut-o, nu ? Noi ne tăiem animalele pentru mîncare, totdeauna am făcut-o. Ginsel, aici de față, a fost gîde... Ce e rău în toate astea ?

— Nimic, spuse Blackthorne știind că era adevărat, dar cu toate acestea se simțea întinat.

Vinck rîse zgomotos.

— „Eții" sînt cei mai buni păgîni pe care i-am întîlnit aici. Seamănă mai mult cu noi decît cu ticăloșii ceilalți. Sîntem al dracului de norocoși că ne aflăm aici, pilotule, carnea proaspătă nu e o problemă, nici seul. Ei nu ne fac nici un rău.

— Așa e. Dac-ai fi trăit printre „eți", pilotule...

— Doamne, pilotul a trebuit să trăiască printre ceilalți ticăloși tot timpul ! El n-are cum să știe. Sonk, ce-ar fi s-o aduci pe Mary-Fund Mare ?

— Sau pe Twicklebum ?

— Pe dracu, nu pe ea, nu pe tîrfa aia bătrînă. Pilotului îi trebuie ceva deosebit. S-o întrebăm pe *mama-san*...

— Pariez că jinduiește după o haleală ca lumea ! Hei, Sonk, taie-i o bucată de carne.

— Mai ia puțin grog...

— De trei ori ura pentru pilot...

În larma plină de veselie, van Nekk îl bătu ușor pe Blackthorne pe umăr.

— Ești acasă, bătrîne. Acum te-ai întors, rugile noastre au fost ascultate și totul e bine pe lume. Ești acasă, bătrîne. Ascultă, ia patul meu. Țin cu tot dinadinsul.

* * *

Vesel, Blackthorne flutură mîna pentru ultima oară. Din întuneric, de la celălalt capăt al podețului, se auzi un strigăt de răspuns. Apoi își întoarse capul, entuziasmul forțat dispăru și dădu colțul înconjurat de garda sa de zece samurai.

În drum spre castel, mintea-i era pradă confuziei. Nimic nu era în neregulă cu cei din *eta* și totuși era ; cei de acolo sînt echipajul meu, propriii mei oameni și aceștia sînt păgîni, străini și dușmani...

Străzi, alei, poduri nici nu le vedea, apoi își dădu seama că-și băgase mîna-n chimonou pentru a se scărpina și se opri din drum.

— Să-i ia naiba de-mpuţiţi...

Îşi desfăcu cingătoarea şi-şi smulse de pe el chimonoul plin de purici arucîndu-l în şanţ ca pe-o zdreanţă.

— *Dozo, nan desu ka,* Anjin-san ? întrebă unul dintre samurai.

— *Nani mo !* Nimic, pentru Dumnezeu !

Blackthorne o porni iar la drum cu săbiile în mînă.

— *Ah ! Eta ! Wakarimasu ! Gomen nasai !*

Samuraii discutau între ei, dar nu le dădu nici o atenţie.

Aşa e mai bine, îşi zise el, teribil de uşurat, fără să bage de seamă că era aproape gol, simţind doar că pielea nu-l mai mînca, acum că azvîrlise chimonoul plin de purici.

Doamne, ce bine mi-ar pica o baie chiar acum !

El povestise echipajului său întîmplările prin care trecuse, dar nu pomenise că era samurai şi *hatamoto,* nici că era unul din protejaţii lui Toranaga, nici despre Fujiko, nici despre Mariko. Nu le spusese că vor acosta la Nagasaki, c-au să ia Corabia Neagră cu asalt şi că el va fi în fruntea samurailor. Astea pot fi spuse mai tîrziu, îşi zise obosit, ca toate celelalte.

Am să pot vreodată să le povestesc despre Mariko-san ?

Saboţii-i bocăniră pe traversele de lemn ale Primului Pod. Santinelele-samurai, şi ei pe jumătate dezbrăcaţi, stăteau lenevind, apoi, cînd el trecu, se înclinară şi-l urmăriră îndelung cu privirea, pentru că acesta era nemaipomenitul barbar care — lucru de mirare — se bucura de favorurile seniorului Toranaga, care îi acordase cinstea de samurai şi *hatamoto,* cinste — niciodată — acordată — unui — barbar — pînă — acum.

La poarta principală, poarta de sud a castelului, îl aştepta o altă călăuză. Fu escortat spre locuinţa sa din inelul central de fortificaţii. I se dăduse o cameră într-una din casele de oaspeţi, fortificată, totuşi plăcută, însă el refuză politicos să meargă direct acolo.

— Mai întîi o baie, te rog, îi spuse el samuraiului.

— A, înţeleg. E foarte înţelept din partea Domnici voastre. Casa de baie e pe aici, Anjin-san. Da, e o noapte fierbinte, *neh ?* Şi am auzit că aţi fost jos, la Cei Mur-

dari. Ceilalţi oaspeţi din casă vor preţui grija Domniei voastre. Vă mulţumesc în numele lor.

Blackthorne nu înţelese toate cuvintele, dar pricepu sensul. „Cei Murdari". Asta se referă la oamenii mei şi la mine...

— Bună seara, Anjin-san, spuse şeful servitorilor de la baie.

Era un bărbat solid, de vîrstă mijlocie cu un pîntec voluminos. O slujnică abia îl trezise să-i anunţe sosirea unui client. Bătu din palme. Slugile de la baie îşi făcură apariţia. Blackthorne le urmă în camera pentru curăţare, unde fu săpunit şi spălat, iar el le convinse s-o facă şi a doua oară. Apoi trecu în cealaltă încăpere, cu vana adîncă, intră în apa fierbinte, adusă prin ţevi, îndură la început cu greu fierbinţeala, apoi se lăsă învăluit în îmbrăţişarea ei binefăcătoare.

La vremea potrivită, mîini puternice îl ajutară să iasă afară, îi frecară trupul cu ulei aromat, şi-i dezmorţiră muşchii şi gîtul, apoi îl conduseră în camera de odihnă şi-i dădură un chimonou de bumbac proaspăt spălat şi călcat. Se lungi, oftînd adînc de plăcere.

— *Dozo gomen nasai,* ceai, Anjin-san ?

— *Hai. Domo.*

Ceaiul sosi. Îi spuse slujnicei c-avea să rămînă aici peste noapte şi că n-o să mai meargă la propria sa locuinţă. Apoi, singur şi-n tihnă, sorbi pe îndelete din ceai, simţind cum îl purifică. „...Împuţitele ierburi de ceai..." îşi aminti el dezgustat.

— Fii liniştit, nu lăsa ca întîmplarea asta să-ţi distrugă armonia, spuse el cu voce tare. Ei nu sînt decît nişte ignoranţi amărîţi, care nu ştiu altceva mai bun. Cîndva şi tu ai fost la fel. N-are importanţă, acum ai să poţi să-i înveţi pe ei, *neh ?*

Şi-i scoase din minte şi-şi întinse mîna după dicţionar, dar în noaptea asta, pentru prima oară de cînd avea cartea, o puse cu grijă deoparte şi suflă în lumînare. Sînt prea obosit, îşi zise.

Dar nu atît de obosit încît să nu răspunzi la o întrebare simplă : sînt ei, într-adevăr, proşti, ignoranţi, sau tu eşti cel care te amăgeşti singur ?

Am să răspund la asta mai tîrziu, cînd o să am vreme. Acum răspunsul nu e important. Acum ştiu doar că nu mai vreau să-i văd în preajma mea.

Se întoarse în așternut și adormi.

Se trezi refăcut. Lîngă el erau așezate un chimonou curat, fîșia de pînză de pus în brîu și șosetele. Tecile săbiilor fuseseră lustruite. Se îmbrăcă repede. Samuraii așteptau afară. Făcură o plecăciune.

— Astăzi noi sîntem straja Domniei voastre, Anjin-san.

— Mulțumesc. Mergem corabie acum ?

— Da. Poftiți biletul de liberă trecere.

— Bine. Mulțumesc. Cum te cheamă, te rog ?

— Musashi Mitsutoki.

— Mulțumesc. Musashi-san. Mergem acum ?

Coborîră spre docuri. *Erasmus* fusese ancorată solid la trei stînjeni deasupra fundului nisipos al mării. Calele erau o minunăție. Sări în apă și înotă sub chilă. Erau pline alge și doar cîteva crustacee. Cîrma părea trainică. În depozitul de muniții, care era uscat și curat-lună, găsi cremene și aprinse o flacără lîngă cîteva firicele de praf de pușcă spre a-l încerca. Arseră pe dată.

Își ridică privirile spre arboradă, căutînd plesnituri periculoase. Nu erau nici pe grijéle, nici pe vergile aflate la vedere. Multe din parîme, fungi și întinzătoare fuseseră legate greșit, dar asta nu cerea decît o jumătate de ceas ca să fie schimbate.

Ajuns iar pe dunetă, își permise un zîmbet larg.

— Ești solidă precum o... precum ce ? Nu-i veni în minte un „ce" suficient de puternic, așa că se mulțumi doar să rîdă și coborî. În cabina lui se simțea străin. Și foarte singur. Săbiile-i erau pe pat. Le atinse, apoi scoase din teacă „Vînzătorul de Ulei". Lucrătura-i era minunată și tăișul desăvîrșit. Îi făcea plăcere să se uite la sabie, pentru că era, într-adevăr, o operă de artă, dar fatală, gîndi el ca-ntotdeauna, răsucind-o în lumină.

Cîte morți ai pricinuit în viața ta de două sute de ani ? Și cîte altele o să mai aduci înainte ca tu însăți să pieri ? Într-adevăr, unele săbii au o viață a lor, așa cum zice Mariko ? Mariko. Ce e cu e ea...

Apoi își văzu lada de drum reflectată în luciul sabiei și asta-l scoase din brusca-i melancolie.

Puse sabia în teacă cu mare băgare de seamă ca să nu-i

atingă lama cu degetele, pentru că legenda spunea că pînă și o simplă atingere putea să strice o asemenea perfecțiune.

Cînd se lungi pe pat, ochii i se opriră pe lada lui de marinar, goală.

— Unde or fi cărțile de drum ? Și instrumentele de navigație ? își întrebă el chipul reflectat de lampa de aramă meticulos lustruită, ca, de altfel, toate celelalte. Se văzu pe sine răspunzînd : Ai să le cumperi la Nagasaki, o dată cu echipajul. Și o să pui mîna pe Rodrigues. Da, înainte de atac. *Neh ?*

Își privi zîmbetul larg reflectat în lampa de aramă.

— Ești foarte sigur că Toranaga o să te lase să te duci, nu-i așa ?

— Da, își răspunse pe deplin convins. Fie că el se duce la Osaka fie că nu, eu o să-mi iau ce vreau. Și-am s-o iau și pe Mariko.

Mulțumit, își prinse săbiile în cingătoare, urcă pe punte și așteptă pînă ce ușile fură din nou sigilate.

Cînd ajunse înapoi la castel, nu era încă amiază, așa că se duse să mănînce la locuința sa. Mîncă orez și două porții de pește pe care propriul său bucătar le prăjise în soia pe sobița de cărbuni, așa cum îl învățase el. Bău o mică butelcă de *saké,* apoi ceai.

— Anjin-san ?

— *Hai ?*

Shoji-ul se deschise și Fujiko zîmbi timid și se înclină.

Capitolul 49

— De tine uitasem, spuse el în engleză. Mi-era teamă c-ai murit.

— *Dozo goziemashita,* Anjin-san, *nan desu ka ?*

— *Nani mo,* Fujiko-san, îi spuse rușinat de el însuși. *Gomen nasai. Ma-suware odoroita honto ni mata aete ureshi.* Te rog, iartă-mă,... o surpriză, *neh ?* Îmi pare bine că te văd. Te rog, ia loc.

— *Domo arigato gozaimashita,* răspunse ea și, cu vocea-i subțire și înaltă, îi spuse cît era de încîntată că-l vede, cît de mult i se îmbunătățise japoneza, cît de bine arăta și cît era de fericită că se afla aici.

O privi îngenunchind anevoie pe perna din faţa lui.

— Picioarele... Căută cuvîntul „arsuri", dar nu şi-l putu aminti aşa că spuse, în schimb : Picioare foc durere. Rău ?

— Nu, dar încă mă mai dor puţin cînd mă aşez, spuse Fujiko urmărindu-i atent buzele. Picioarele dor, iartă-mă.

— Te rog, arată-mi.

— Îmi pare rău, Anjin-san, nu vreau să te tulbur. Dumneata ai alte treburi. Eu sînt...

— Nu înţeleg. Prea repede. Îmi pare rău.

— A, iartă-mă. Totul e-n ordine cu picioarele. Nici o grijă, insistă ea.

— Grijă. Tu eşti concubina mea, *neh* ? Nu ruşine. Arată acum !

Ascultătoare, ea se ridică. Se vedea cît de colo că era stînjenită, dar, odată ridicată, începu să-şi desfacă şireturile de la *obi*.

— Te rog, cheamă, slujnica, porunci el.

Ea se supuse. Imediat *shoji* se deschise şi o femeie pe care el n-o recunoscu se repezi s-o ajute.

Mai întîi fu desfăcut *obi*-ul rigid. Slujnica puse deoparte *obi*-ul şi stiletul băgat în teaca lui.

— Cum te cheamă, întrebă el cu bruscheţe, aşa cum trebuia să facă un samurai.

— O, vă rog, iertaţi-mă, Alteţă. Numele meu e Hana-ichi.

El mormăi ceva în semn că reţinuse. Domnişoara Prima Floare, în sfîrşit, un nume frumos ! De obicei, toate slugile se numeau domnişoara Perie, sau Cocor, sau Peşte, sau Cea de-a Doua Mătură, sau Pătrar de Lună, sau Stea, sau Pom, sau Ramură şi aşa mai departe.

Hana-ichi era de vîrstă mijlocie şi foarte grijulie. Pun pariu că e o servitoare de-a casei, îşi spuse. Poate un vasal al fostului soţ al lui Fujiko. Soţ ! Uitasem şi de el şi de copilul ucis, şi că soţul a fost omorît de diavolul de Toranaga, care nu e un diavol ci un *daimyo*, şi unul bun, poate chiar un mare conducător. Da. Pesemne că soţul şi-a meritat soarta, dacă s-ar şti adevărul-adevărat, *neh* ? Dar nu şi copilul, gîndi el. Pentru asta nu există nici o scuză.

Fujiko lăsă să-i cadă chimonoul verde, cu desene, de deasupra. Degetele-i tremurau în timp ce-şi desfăcea eşarfa fină, de mătase a chimonoului galben de dedesubt

şi-l lăsă şi pe acesta să cadă. Pielea-i era catifelată şi sînii, atît cît îi putea zări prin cutele mătăsii, păreau să fie plaţi şi mici. Hana-ichi îngenunche şi începu să-i dezlege şnurul de la jupa de dedesubt ce ajungea pînă-n pămînt, ca stăpîna să poată să iasă din ea.

— *Iyé,* porunci el. Înaintă şi ridică tivul. Arsurile începeau de la partea posterioară a gambei. *Gomen nasai,* spuse el.

Ea stătea nemişcată. O picătură de sudoare i se prelinse pe obraz stricîndu-i machiajul. El ridică fusta mai sus. Pielea era arsă pe toată partea posterioară a picioarelor, dar părea să se vindece perfect. Ţesutul de sub rană deja se refăcuse şi nu era nici o infecţie, nici o supuraţie, numai un strop de sînge curat la-ncheietura genunchilor, acolo unde noul ţesut se rupsese atunci cînd se aşezase.

Îi dădu chimonoul într-o parte şi desfăcu şnurul din talia jupei. Arsurile se opreau în partea de sus a picioarelor, îi ocoleau şezutul, acolo unde bîrna o ţinuse ţintuită jos şi-o apărase, apoi reapăreau la scobitura şalelor. O arsură de jumătate de palmă îi înconjura talia. Noul ţesut se forma cu încreţituri ce n-aveau să dispară niciodată. Rana era neplăcută la vedere, dar se vindeca perfect.

— Doctor foarte bun. Cel mai bun văzut eu vreodată ! Îi lăsă chimonoul în jos. Cel mai bun, Fujiko-san ! Cicatricele, ce contează, *neh ?* Nimic. Eu văzut multe răni foc, înţelegi ? Eu vrut văd, apoi sigur bun, ori nu bun. Doctor foarte bun. Buddha veghează, Fujiko-san. Îşi puse mîinile pe umerii ei şi o privi în ochi. Nici o grijă acum. *Shigata ga nai, neh ?* Înţelegi ?

Începură să-i curgă lacrimile.

— Te rog, iartă-mă, Anjin-san. Sînt aşa de încurcată. Te rog, iartă-mi neghiobia că mă aflam acolo, că m-a prins aşa ca pe un *eta* căruia nu-i merge mintea decît pe jumătate. Trebuia să fi fost cu dumneata, să te apăr, nu să rămîn cu servitorii acasă. N-aveam nimic de făcut în casă, chiar nimic, n-aveam nici un motiv pentru care să mă aflu în casă...

Deşi nu înţelegea aproape nimic din ce spunea ea, el o lăsă să vorbească, continuînd s-o ţină de umeri cu milă. Trebuie să aflu ce-a folosit doctorul, gîndi emoţionat. E vindecarea cea mai rapidă şi cea mai bună pe care am văzut-o vreodată. Fiecare căpitan de pe oricare din

navele Maiestății sale și fiecare căpitan de pe orice navă din Europa trebuie să cunoască acest secret. Stai puțin, pentru acest secret n-ar plăti orice căpitan bani grei ? Ai putea să faci o avere ! Da, dar nu-n felul ăsta, își spuse. Niciodată de pe urma suferinței unui marinar.

Totuși, ea a fost norocoasă că nu a avut arsuri decît la picioare și la șale, nu și la față. Își îndreptă privirile spre chipul ei, la fel de pătrat și plat ca-ntotdeauna, cu dinții ascuțiți, ca de dihor, dar înnobilat de căldura care-i izvora din ochi și-i compensa urîțenia. O mai îmbrățișă o dată :

— Acum fără plîns. Poruncă !

El trimise slujnica după ceai proaspăt, *saké* și multe perne și-o ajută să stea sprijinită de ele, oricît se-mpotrivi ea la-nceput.

— Cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată ? spuse ea.

— Nici o mulțumire. Eu dat înapoi la tine. Blackthorne se gîndi o clipă, dar nu-i veneau în minte cuvintele japoneze pentru „favoare" și „a aminti", așa că-și scoase dicționarul și căută în el. „Favoare : *o-negai*"... „a aminti : *omoi dasu*". *Hai, mondoso o-negai ! Omi desu ka* ? Ți-am restituit o favoare. Îți amintești ? Își înălță pumnii, imitînd pistoalele și luarea țintei. Omi-san, îți amintești ?

— O, bineînțeles, exclamă ea. Apoi, foarte uimită, îl rugă s-o lase să se uite la carte. Ea nu mai văzuse niciodată pînă acum scrierea latină, iar coloanele de cuvinte în latină și portugheză n-aveau nici un înțeles pentru ea, dar îi descoperi repede rostul. E o carte cu toate cuvintele noastre... Carte de cuvinte, *neh* ?

— *Hai.*

— *Hombun* ? întrebă ea.

El îi arătă cum să caute cuvîntul în latină și portugheză.

— *Hombun :* datorie. Apoi adăugă în japoneză. Eu înțeleg datorie. Samurai datorie, *neh* ?

— *Hai.*

Ea bătu din palme bucuroasă, de parcă i s-ar fi arătat o jucărie vrăjită. Dar e vrăjită, nu ? își spuse în sinea lui, e un dar divin. Aceasta e cheia pentru mintea ei și a lui Toranaga. În curînd am să vorbesc perfect.

Ea-i dădu alte cuvinte şi el i le spuse în engleză, latină sau portugheză, înţelegînd cuvintele alese de ea şi găsindu-le întotdeauna. Dicţionarul nu dădu greş deloc.

El căută un cuvînt.

— *Majutsu desu, neh ?* E vrăjit, nu ?

— Da, Anjin-san. Cartea e vrăjită. Ea sorbi pe-ndelete din ceai. Acum pot să vorbesc cu dumneata.

— Un pic. Numai nu repede, înţelegi ?

— Da. Te rog, ai răbdare cu mine. Te rog, iartă-mă.

Clopotul enorm din donjon bătu Ora Caprei şi templele din Yedo repetară ca un ecou schimbarea orei.

— Eu plec acum. Merg senior Toranaga.

Îşi puse cartea în mînecă.

— Am să aştept aici, dacă se poate.

— Unde stai ?

Ea-i arătă cu mîna.

— O, acolo, camera mea e alături. Te rog să-mi ierţi sosirea neaşteptată...

— Rar. Vorbeşte rar. Vorbeşte simplu !

Ea repetă mai rar, cu mai multe scuze.

— Bine, spuse el. Bine. Te văd mai tîrziu.

Ea dădu să se ridice, dar el îi făcu semn din cap că nu şi ieşi în curte. Afară era înnorat şi aerul înăbuşitor. Gărzile îl aşteptau. Curînd ajunse în curtea exterioară a donjonului. Mariko era acolo, mai străvezie, mai firavă ca niciodată, cu faţa de alabastru sub umbrela galben-ruginie. Purta un chimonou sobru, maro, brodat cu verde.

— *Ohayo,* Anjin-san. *Ikaga desu ka ?* întrebă ea înclinîndu-se ceremonios.

El îi spuse că se simţea bine, continuîndu-şi fericit obiceiul de a vorbi în japoneză cît putea de mult, trecînd pe portugheză doar cînd era obosit sau cînd voiau să-şi spună lucruri mai secrete.

— Tu..., spuse el în latină precaut, în timp ce urcau scările donjonului.

— Tu... repetă ca un ecou Mariko şi o schimbă imediat pe portugheză, cu aceeaşi gravitate ca-n noaptea trecută. Îmi pare rău, te rog, iartă-mă, fără latină azi, Anjin-san, astăzi latina nu se potriveşte, latina nu poate sluji scopului pentru care a fost făcută, *neh ?*

— Cînd pot să-ţi vorbesc ?

— Asta e foarte greu, îmi pare rău. Am îndatoriri...

— Ceva nu e-n ordine ?

— O, nu, răspunse ea. Te rog, iartă-mă, ce ar putea să nu fie-n ordine ? Totul e cum trebuie.

Urcară în tăcere un alt rînd de trepte. La catul următor, biletele de liberă trecere le fură verificate ca de obicei, străjile mergînd înainte şi în urma lor. Începu să plouă cu găleata şi zăpuşeala se mai potoli.

— O să toarne ceasuri în şir, spuse el.

— Da, dar fără ploaie nu se face orezul. Curînd ploile au să înceteze de tot, în două sau trei săptămîni, apoi o să fie arşiţă şi umezeală, pînă la toamnă. Privi afară ploaia torenţială, care învăluia totul. O să-ţi placă toamna, Anjin-san.

— Da. Ochii-i rămaseră pironiţi asupra lui *Erasmus*, hăt-departe, lîngă debarcader. Apoi nava lui nu se mai văzu din cauza ploii şi el mai urcă nişte trepte. După ce vorbim cu seniorul Toranaga, o să trebuiască s-aşteptăm pînă trece ploaia. Poate c-o să izbutim să stăm de vorbă pe aici, pe undeva.

— Asta s-ar putea să fie destul de greu, spuse ea şi el îi găsi vorbele ciudate. De obicei, ea era hotărîtă şi îndeplinea „sugestiile" lui politicoase ca pe nişte ordine, aşa cum le considerau ei în mod firesc. Te rog, iartă-mă, Anjin-san, dar acum, lucrurile sînt dificile pentru mine şi am multe de făcut. Se opri pentru o clipă şi-şi mută umbrela în cealaltă mînă ca să-şi ţină marginea fustei. Cum a fost seara ? Ce făceau prietenii tăi, echipajul tău ?

— Bine. Totul a fost bine, spuse el.

— Dar nu chiar bine ? întrebă ea.

— Bine, dar foarte ciudat. Îşi întoarse privirea spre ea. Observi totul, nu-i aşa ?

— Nu, Anjin-san. Însă n-ai pomenit nimic de ei şi-n ultima săptămînă te-ai gîndit mult la ei. Eu nu sînt un vrăjitor, îmi pare rău.

După o pauză, el spuse :

— Precis te simţi bine ? N-ai nici un necaz cu Buntaro-san, nu ?

De la Yokosé, el nu vorbise niciodată cu ea despre Buntaro şi nici nu-i pomenise numele. Se învoiseră din prima clipă să nu fie amintit niciodată de vreunul din ei.

— Asta e singura mea rugăminte, Anjin-san, îi şoptise ea în prima noapte. Orice se-ntîmplă în timpul că-

lătoriei noastre pînă la Mishima sau, dacă vrea Domnul, pînă la Yedo, asta n-are nici o legătură cu nimeni, decît cu noi doi, *neh* ? Nu trebuie să pomenim nimic despre lucrurile care există, de fapt, în realitate. *Neh* ? Nimic. Te rog, da ?

— De acord. Jur.

— Şi eu. În cele din urmă, călătoria noastră se va termina la Primul Pod din Yedo.

— Nu.

— Trebuie să fie un sfîrşit, dragul meu. La Primul Pod, călătoria noastră se va termina. Te rog, altfel am să mor de teamă pentru tine, pentru primejdia în care te-am pus...

Ieri dimineaţă, el se oprise în faţa Primului Pod, cu o greutate neaşteptată pe suflet, în ciuda bucuriei pricinuite de *Erasmus*.

— Acum trebuie să trecem podul, Anjin-sau, îi spusese ea.

— Da, dar nu e decît un pod. Unul din multe altele. Haide, Mariko-san, păşeşte alături de mine pe *acest* pod. Lîngă mine, te rog. Să mergem împreună. Apoi adăugase în latină : Să fii convinsă că te poţi bizui pe mine şi că vom păşi alături şi-n viitor.

Ea coborîse din palanchin şi mersese alături de el pînă ajunseseră pe celălalt mal, apoi se urcase din nou şi o luaseră încet pe panta uşoară. Buntaro aştepta la poarta castelului.

Blackthorne îşi aminti cum se rugase să cadă fulgerul din senin.

— Nu ai nici un necaz cu el, nu ? întrebă din nou cînd ajunseră la ultimul cat.

Ea clătină din cap.

* * *

Toranaga spuse :

— Nava e gata, Anjin-san ? Nu e nici o greşeală ?

— Nici o greşeală, Alteţă. Nava e-n ordine.

— Cîţi oameni în plus... cîţi oameni mai vrei pentru navă... Toranaga îşi aruncă privirile spre Mariko. Te rog, întreabă-l de cîţi oameni o să aibă nevoie ca să navigheze cum trebuie. Ţin să fiu foarte sigur că înţelege ce vreau să aflu.

— Anjin-san spune că pe puţin treizeci de marinari şi douăzeci de tunari. Echipajul cu care a pornit la drum a fost de o sută şapte, cu bucătari şi negustori, cu tot. Ca să navigheze şi să lupte în aceste ape, două sute de samurai ar fi de-ajuns.

— Şi el crede că ceilalţi oameni de care are nevoie ar putea fi angajaţi la Nagasaki ?

— Da, Alteţă.

Toranaga spuse nemulţumit :

— Eu, în nici un caz, n-aş avea încredere în mercenari.

— Vă rog să mă iertaţi, doriţi să tălmăcesc asta, Alteţă ?

— Poftim ? O, nu, asta n-are importanţă.

Toranaga se ridică, continuînd să se prefacă prost dispus şi privi ploaia de afară. Oraşul nu se mai vedea din cauza rafalelor de ploaie. De-ar ploua luni în şir, gîndi el. Zei, faceţi ca ploaia să ţină pînă la Anul Nou. Oare cînd o să-l vadă Buntaro pe fratele meu ?

— Spune-i lui Anjin-san c-am să-i dau vasalii mîine. Azi e prăpăd. Ploaia asta o să ţină toată ziua. N-are rost să-i ude.

— Da, Alteţă, o auzi el spunînd şi zîmbi ironic în sinea sa. Niciodată, în toată viaţa lui, nu-l oprise vremea de la nimic. Asta, cu siguranţă, trebuie s-o convingă pe ea, şi pe oricare altul care mai are îndoieli, că m-am schimbat şi că mă schimb pe zi ce trece în mai rău, gîndi el, ştiind că încă nu putea să se abată de la drumul ales.

— Mîine sau poimîine, ce importanţă are ? Spune-i că am să trimit după el cînd sînt gata. Pînă atunci să aştepte în castel.

El o auzi transmiţînd poruncile lui Anjin-san.

— Da, mărite Toranaga, înţeleg, răspunse Blackthorne direct în japoneză. Dar pot cu respect cer : pot merg Nagasaki repede ? Cred că e important. Îmi cer iertare.

— Asta am s-o hotărăsc mai tîrziu, spuse Toranaga cu bruschete, fără să-l cruţe. Îi făcu semn să plece. La revedere, Anjin-san. Am să-ţi hotărăsc viitorul curînd. Văzu că omul voia să insiste, dar, din politeţe, n-o făcu. Bun, gîndi, în sfîrşit, învaţă şi el cît de cît să se poarte ! Spune-i lui Anjin-san că nu e nevoie să te aştepte, Mariko-san. La revedere, Anjin-san.

Mariko făcu precum i se poruncise. Toranaga se întoarse să privească oraşul şi potopul de-afară. Ascultă zgomotul ploii. Uşa se închise după Anjin-san.

— Pentru ce a fost cearta ? întrebă Toranaga fără să se uite la ea.

— Alteță ?

Urechile-i agere prinseră ușorul tremur din vocea ei.

— Bineînțeles, dintre dumneata și Buntaro, sau ai mai avut o altă ceartă, care să mă privească ? adăugă el cu un sarcasm usturător, trebuind să grăbească lucrurile. Poate cu Anjin-san, sau poate cu dușmanii mei creștini, sau poate cu Tsukku-san ?

— Nu, Alteță, vă rog să mă iertați. A început ca de obicei, Alteță, cum încep mai toate certurile dintre bărbat și nevastă. De fapt, pentru nimic. Apoi, dintr-o dată, tot ca de obicei, răbufnește trecutul și tulbură bărbatul și femeia, dacă sînt în toane proaste.

— Și tu ai fost în toane proaste ?

— Da. Vă rog să mă iertați. Eu l-am întărîtat pe soțul meu, fără milă. A fost întru totul vina mea. Îmi pare rău, Alteță, îmi cer iertare, în asemenea clipe oamenii spun lucruri nesăbuite.

— Haide, dă-i drumul, ce lucruri nesăbuite ?

Ea era ca o ciută încolțită. Fața i se făcu albă ca varul. Știa că iscoadele trebuie să-i fi șoptit deja ce se strigase în casa lor.

Îi povesti cele ce spuseseră pe cît de bine își putu aminti, apoi adăugă :

— Cred că vorbele soțului meu au fost rostite în furia sălbatică pe care i-am stîrnit-o eu. El vă e credincios... știu că vă e credincios. Dacă trebuie pedepsit cineva, eu sînt aceea, Alteță. Eu l-am făcut să-și iasă din minți.

Toranaga se așeză iar pe pernă, cu spatele țeapăn și fața de granit.

— Ce a spus doamna Genjiko ?

— N-am vorbit cu ea, Alteță.

— Dar ai de gînd, sau ai avut de gînd s-o faci, *neh* ?

— Nu, Alteță. Cu permisiunea Voastră vreau să plec imediat la Osaka.

— Ai să pleci cînd am să-ți spun eu și nu mai-nainte ; iar trădarea e o fiară ticăloasă, oriunde s-ar găsi !

Ea se plecă sub șfichiuirea vorbelor lui.

— Da, Alteță. Vă rog să mă iertați. Vina e a mea.

El sună un clopoțel. Ușa se deschise. Naga stătea în prag.

— Da, Alteță ?

— Poruncește seniorului Sudara să vină aici cu doamna Genjiko imediat.

— Da, Alteță.

Naga dădu să plece.

— Așteaptă ! Apoi adună-mi Consiliul, Yabu și toți... toți generalii de armată. Să fie aici la miezul nopții. Și dă-i afară pe toți de la acest cat. Toate străjile ! Te întorci cu Sudara !

— Da, Alteță.

Alb la față ca varul, Naga închise ușa după el.

Toranaga auzi oamenii coborînd cu zgomot scările. Se duse la ușă și o deschise. Palierul era gol. Trînti ușa și o zăvorî. Ridică un alt clopoțel și, sună. O ușă interioară, la celălalt capăt al camerei, se deschise. Această ușă aproape că nici nu se vedea, atît de meșteșugit fusese încorporată în lambriuri. O femeie solidă, de vîrstă mijlocie stătea în prag. Purta o rasă cu glugă, de călugăriță budistă.

— Da, Mărite Stăpîn ?

— Ceai, te rog, Chano-chan, spuse el. Ușa se închise. Ochii lui Toranaga se-ntoarseră spre Mariko. Deci tu crezi că el îmi e credincios ?

— O știu, Alteță. Vă rog să mă iertați, a fost vina mea, nu a lui, spuse ea, dorind cu disperare să-i intre în voie. Eu l-am întărîtat.

— Da. Tu ai făcut-o. Dezgustător ! Cumplit ! De neiertat ! Toranaga scoase un șervețel de hîrtie și-și șterse fruntea. Dar, spre norocul meu, spuse el.

— Alteță ?

— Dacă nu l-ai fi atîțat, pesemne că n-aș fi aflat niciodată de nici o trădare. Și, dacă el ar fi spus toate astea fără să fie stîrnit, n-ar fi fost decît un singur lucru de făcut, dar, așa cum stau treburile, tu-mi oferi încă o cale de ales.

— Alteță ?

El nu răspunse. Medita : Aș vrea ca Hiro-matsu să fie aici, atunci aș avea măcar un om în care să am încredere deplină.

— Dar tu ? Cum rămîne cu statornicia ta ?

— Vă rog, Alteță, nu trebuie să vă-ndoiți de ea.

El nu răspunse. Privirea-i era necruțătoare.

Ușa interioară se deschise și Chano, călugărița, intră cutezătoare în cameră, fără să bată la ușă, cu o tavă în mîini.

— Poftim, Mărite Stăpîn, era pregătit pentru tine. Îngenunche ca o țărancă ; avea mîinile aspre, dar siguranța-i de sine era fără margini și mulțumirea lăuntrică i se citea pe chip. Fie ca Buddha să te binecuvînteze cu pacea lui. Apoi se întoarse către Mariko, se plecă așa cum ar fi făcut o țărancă și se așeză mulțumită la loc. Poate c-o să-mi faceți cinstea să turnați dumneavoastră, doamnă. O s-o faceți cu îndemînare, fără să-l vărsați, *neh* ?

Ochii ei licăriră amuzați.

— Cu plăcere, Oku-san, spuse Mariko, numind-o cu numele religios de maică, superioară, și ascunzîndu-și uimirea.

Ea n-o văzuse niciodată pînă acum pe mama lui Naga. Le știa pe mai toate celelalte doamne oficiale ale lui Toranaga, pe carè le văzuse la ceremonii, dar era prietenă doar cu Kiritsubo și cu doamna Sazuko.

Toranaga spuse :

— Chano-chan, aceasta este doamna Toda Mariko-noh-Buntaro.

— *Ah, so desu,* îmi pare rău, am crezut că ești una din preacinstitele doamne ale Măritului Stăpîn. Vă rog să mă iertați, doamnă Toda, fie ca Buddha să vă binecuvînteze.

— Mulțumesc, spuse Mariko.

Îi oferi ceașca lui Toranaga. El o acceptă și luă o înghițitură.

— Toarnă-i lui Chano-chan și ție, spuse el.

— Cu îngăduința ta, Mărite Stăpîn, eu nu vreau, îmi cer iertare.

— Puțină mișcare ți-ar prinde bine, spuse Toranaga, bucuros că trimisese după ea, cînd se-ntorsese la Yedo.

— Da, Mărite Stăpîn. Ai dreptate, așa cum ai avut întotdeauna. Binevoitoare, Chano își întoarse iar atenția spre Mariko. Deci tu ești fata seniorului Akechi Jinsai.

Ceașca lui Mariko șovăi o clipă în aer.

— Da. Vă rog să mă iertați...

— O, n-ai de ce să te scuzi, copilă. Chano rîse blînd și simți cum i se-ntoarce stomacul pe dos. Nu te-am recunoscut pînă nu ți-am aflat numele, te rog să mă ierți, dar ultima oară cînd te-am văzut a fost la nunta ta.

— Da ?

— O, da, eu te-am văzut la nuntă, dar tu nu m-ai văzut pe mine. M-am uitat la tine de după paravan. Da, la tine şi la dictator şi la Nakamura, viitorul *taikō*, şi la toţi seniorii. O, eram mult prea ruşinoasă ca să mă amestec printre asemenea feţe sus-puse. Dar atunci au fost vremuri aşa de bune pentru mine, cele mai bune din viaţa mea. Era cel de-al doilea an de cînd mă bucuram de cinstea Măritului Stăpîn. Mă lăsase de curînd grea. Făcu creţuri la ochi şi adăugă : Eşti foarte puţin schimbată faţă de atunci şi eşti încă una din cei aleşi de Buddha.

— O, aş vrea să fie adevărat, Oku-san.

— E adevărat. Ştiai că eşti una din cei aleşi de Buddha ?

— Nu sînt, Oku-san, oricît de mult aş dori să fiu.

Toranaga spuse :

— E creştină.

— A, creştină... ce contează pentru o femeie, Mărite Stăpîn, că e creştină ori budistă ? Uneori unei femei îi trebuie un zeu. Chano chicoti veselă. Noi, femeile, avem nevoie de un zeu, Mărite Stăpîn, să ne ajute cînd ne dau de furcă bărbaţii.

— Şi nouă, bărbaţilor, ne trebuie răbdare, răbdare de zeu, ca s-o scoatem la capăt cu femeile, *neh* ?

Femeia rîse şi atmosfera se încălzi, iar, pentru o clipă, neliniştea lui Mariko dispăru.

— Da, Mărite Stăpîn, continuă Chano, şi toate din pricina unui Pavilion Ceresc, care n-are viitor, ci doar puţină căldură şi iad din belşug.

Toranaga mormăi :

— Ce zici de asta, Mariko-san ?

— Doamna Chano îşi depăşeşte anii în înţelepciune, spuse Mariko.

— O, doamnă, dumneata spui vorbe bune unei bătrîne zănatice, rosti călugăriţa. Îmi aduc aşa de bine aminte de dumneata. Chimonoul ţi-era albastru, cu cele mai frumoase desene de cocori din cîte am văzut vreodată. Îşi întoarse privirile spre Toranaga. Mărite Stăpîn, eu voiam să stau doar o clipă. Acum, rogu-te, iartă-mă.

— Mai e încă vreme. Rămîi.

— Da, Mărite Stăpîn, spuse Chano ridicîndu-se anevoie. M-aş supune ca-ntotdeauna, dar natura-şi cere drepturile. Rogu-te, fii îngăduitor cu o ţărancă bătrînă, nu-mi

place să vă fac de ruşine. E timpul să plec, Mărite Stăpîn. Totul e pregătit, mîncare, *saké*, cînd pofteşti.

— Mulţumesc.

Uşa se închise fără zgomot în urma ei. Mariko aşteptă pînă cînd ceaşca lui Toranaga se goli, apoi i-o umplu din nou.

— La ce te gîndeşti ?

— Aşteptam, Alteţă.

— Ce, Mariko-san ?

— Stăpîne, eu sînt *hatamoto*. Pînă acum n-am cerut nici o favoare. Aş vrea să vă cer o favoare ca *hata*...

— Nu vreau să-mi ceri nici o favoare ca *hatamoto*, spuse Toranaga.

— Atunci o „dorinţă pe o viaţă".

— Eu nu-ţi sînt soţ ca s-o acord.

— Uneori un vasal poate să ceară unui senior...

— Da, uneori, dar acum nu ! Acum să nu aud de „dorinţe pe o viaţă", favoare, cerere sau orice altceva !

O „dorinţă pe o viaţă" era o favoare pe care, după un obicei străvechi, o nevastă putea s-o ceară soţului, sau fiul tatălui — şi uneori soţul soţiei —, fără să-şi păteze obrazul, cu singura condiţie ca persoana căreia i s-a acordat să nu mai ceară niciodată o altă favoare în această viaţă, dacă dorinţa îi era îndeplinită. Prin tradiţie, nu se punea nici o întrebare în legătură cu favoarea ce putea fi cerută şi nici nu se mai pomenea de ea vreodată.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Trage zăvorul, spuse Toranaga.

Ea se supuse. Intră Sudara urmat de soţia sa, doamna Genjiko, şi Naga.

— Naga-san ! Coboară la catul de dedesubt şi pune-le-n vedere să nu urce nimeni, fără ordinul meu.

Naga plecă ţanţoş.

— Mariko-san, închide uşa şi aşază-te acolo.

Toranaga arătă spre un loc cam în dreptul lui şi cu faţa spre ceilalţi.

— V-am poruncit la amîndoi să veniţi aici, pentru că avem de discutat probleme de familie, urgente şi secrete.

Fără să vrea, ochii lui Sudara se îndreptară spre Mariko, apoi înapoi spre tatăl său. Ai doamnei Genjiko nici nu clipiră.

Toranaga spuse dur :

— Fiule, ea se află aici din două motive : primul, pentru că eu vreau ca ea să fie aici, al doilea, tot pentru că eu vreau ca ea să fie aici !

— Da, tată, răspunse Sudara ruşinat de nepolitețea tatălui său faţă de ei toţi. Pot să te-ntreb cu ce te-am supărat ?

— Există vreun motiv ca eu să fiu supărat ?

— Nu, Alteţă, numai dacă zelul meu în a te şti în siguranţă şi împotrivirea mea în a te lăsa să pleci de pe acest pămînt constituie un motiv.

— Cu trădarea cum e ? Aud că te grăbeşti să-mi iei locul ca şef al clanului !

Chipul lui Sudara păli. La fel şi al doamnei Genjiko.

— N-am făcut niciodată asta cu gîndul, cu vorba sau cu fapta. Nici unul din familia mea, nici altcineva de faţă cu mine.

— E adevărat, Alteţă, spuse doamna Genjiko cu aceeaşi tărie.

Sudara era un bărbat uscăţiv, mîndru, cu ochii înguşti, reci şi cu buze subţiri, care nu zîmbeau niciodată. Avea douăzeci şi patru de ani, era un bun general şi era al doilea din cei cinci fii în viaţă ai lui Toranaga. Îşi adora copiii, n-avea nici o concubină şi era devotat soţiei sale.

Genjiko avea cu trei ani mai mult decît soţul ei. Era scundă şi rotofeie, de la cei patru copii pe care-i născuse, semeaţă, ocrotitoare, mîndră şi nemiloasă cînd era vorba de progeniturile ei, precum Ochiba. Caracterul ei era înzestrat cu aceeaşi ferocitate ascunsă, moştenită de la bunicul lor, Goroda.

— Indiferent cine l-a-nvinuit pe soţul meu este un mincinos, spuse ea.

— Mariko-san, zise Toranaga, cere-i doamnei Genjiko ceea ce soţul tău ţi-a poruncit să faci !

— Stăpînul meu, Buntaro, m-a rugat, mi-a poruncit să te conving c-a venit timpul ca seniorul Sudara să ia puterea. El mi-a spus că şi alţii din Consiliu împărtăşesc părerea soţului meu, că, dacă stăpînul nostru Toranaga, nu vrea să lase puterea să... să-i fie luată cu forţa.

— Nici unul din noi, tată, n-a avut vreodată acest gînd, spuse Sudara. Noi îţi sîntem credincioşi şi eu niciodată n-aş con...

— Dacă eu ţi-aş da puterea ce-ai face ? întrebă Toranaga.

Genjiko răspunse pe loc :

— Cum poate să ştie seniorul Sudara, cînd el nu s-a gîndit niciodată la o asemenea nelegiuire ? Îmi pare rău, Alteţă, dar el nu poate să răspundă, pentru că n-a avut niciodată un asemenea gînd. Cum putea să-i treacă aşa ceva prin cap ? Cît despre Buntaro-san, este limpede că e posedat de *kami.*

— Buntaro a spus că şi alţii împărtăşesc părerea lui.

— Cine ? întrebă Sudara cu venin în glas. Spune-mi cine şi voi muri imediat.

— Tu să-mi spui cine !

— Eu nu ştiu nimic, Alteţă, altfel ţi-aş fi dat de veste.

— Nu i-ai fi omorît mai întîi ?

— Tu ne povăţuieşti să avem multă răbdare şi eu ţi-am urmat totdeauna poruncile. Aş fi aşteptat şi ţi-aş fi spus. Dacă te-am supărat, porunceşte să-mi fac *seppuku.* Nu merit mînia ta, stăpîne, eu nu te-am trădat. Nu pot să-ndur să-ţi reversi mînia asupra mea.

I se alătură şi doamna Genjiko :

— Da, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, dar, cu smerenie, împărtăşesc părerea soţului meu. El e nevinovat, la fel şi toţi oamenii noştri. Noi îţi sîntem credincioşi, tot ce avem e al tău, tot ceea ce sîntem ţie îţi datorăm, orice poruncesti, vom face.

— Aşa deci ! Sînteţi vasali credincioşi, nu-i aşa ? Ascultători ? Totdeauna vă supuneţi poruncilor ?

— Da, Alteţă.

— Bine. Atunci du-te şi trimite-ţi copiii la moarte. Acum.

Sudara îşi desprinse ochii de pe tatăl său şi-şi privi soţia.

Capul ei se mişcă uşor, în semn de încuviinţare.

Sudara se înclină spre Toranaga. Mîna i se încordă pe mînerul sabiei şi el se ridică de jos. Trase încet uşa după el. În urma lui se lăsă o tăcere adîncă. Genjiko privi o dată spre Mariko, apoi îşi aţinti privirile-n podea.

Clopotele băturâ Ora Caprei. Aerul în cameră părea mai dens. Ploaia se opri pentru scurtă vreme, apoi începu iar, mai cumplită ca-nainte.

Imediat după ce clopotele băturâ ora următoare se auzi un ciocănit la uşă.

— Da ?

Uşa se deschise. Naga spuse :

— Vă rog să mă iertați, Alteță, fratele meu... seniorul Sudara vrea să urce iar.

— Lasă-l, apoi întoarce-te la postul tău.

Sudara intră, îngenunche și se înclină. Era leoarcă și avea părul încîlcit din cauza ploii. Umerii-i tremurau ușor.

— Copiii... copiii mei sînt... Alteță, mi-ai luat deja copiii.

Genjiko se clătină și fu aproape gata să se prăbușească, dar își stăpîni slăbiciunea și își pironi ochii asupra soțului ei :

— Nu... nu i-ai omorît ?

Sudara clătină din cap și Toranaga spuse încruntat :

— Copiii voștri sînt în locuința mea, la catul de dedesubt. După ce v-am trimis poruncă să veniți aici, i-am poruncit lui Chano-san să-i aducă. Aveam nevoie să fiu sigur de voi amîndoi. Timpurile tăcăloase cer încercări tăcăloase.

Sună clopoțelul.

— Vă... vă retrageți po... porunca, Alteță ? întrebă Genjiko, încercînd cu disperare să-și păstreze o demnitate glacială.

— Da, porunca mea e retrasă. De data asta. Era nevoie să *te* cunosc pe tine și pe moștenitorul meu.

— Mulțumesc, mulțumesc, Alteță,

Sudara își înclină capul cu umilință.

Ușa interioară se deschise.

— Chano-san, adu-mi nepoții pentru o clipă, spuse Toranaga.

Curînd trei doici îmbrăcate sobru și cea care-l alăpta pe cel mic aduseră copiii. Fetele aveau patru, trei și doi ani, iar băiatul, care avea cîteva săptămîni, dormea în brațele doicii. Fetele purtau toate chimonouri de un roșu intens și funde roșii în păr. Doicile îngenuncheară și se plecară în fața lui Toranaga. Copiii le imitară, plini de importanță și puseră și ei capetele pe *tatami*, în afară de fetița cea mai mică, al cărui cap avea nevoie de ajutor din partea unei mîini bune, blînde, dar ferme.

Toranaga se înclină la rîndul lui grav. Apoi, datoria fiind împlinită, copiii se aruncară în brațele lui, cu excepția celei mai mici care, pășind mărunt, se opri în brațele mamei.

* * *

La miezul nopţii Yabu traversa cu pas semeţ curtea luminată de torţe a donjonului. Corpul de elită a străjilor lui Toranaga împînzea tot locul. Luna era în ceaţă, iar stelele abia se vedeau.

— A, Naga-san, care-i pricina pentru toate astea ?

— Nu ştiu, Alteţă, dar tuturor li s-a poruncit să fie în sala de întrunire. Vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să vă lăsaţi săbiile la mine.

Yabu se aprinse la faţă la această nemaiauzită încălcare a etichetei :

— Eşti... Se răzgîndi simţind încordarea ce te îngheţa a tînărului şi agitaţia neliniştită a străjilor din preajmă. Din ale cui porunci, te rog, Naga-san ?

— Ale tatălui meu, Alteţă. Îmi pare rău, faceţi cum doriţi, dacă nu vreţi să mergeţi la întrunire, dar trebuie să vă spun că vi se porunceşte să fiţi acolo fără săbii şi, regret, n-aveţi încotro. Vă rog să mă iertaţi, dar n-am de ales.

Yabu văzu grămada de săbii ce se aflau deja în veranda de la casa străjii, de lîngă uriaşa poartă principală. Îşi lăsă săbiile fără tragere de inimă. Naga se înclină politicos, la fel de stînjenit cînd le acceptă. Yabu păşi înăuntru. Sala uriaşă avea dale de piatră, grinzi de lemn şi ambrazuri.

Curînd se adunară cei cincizeci de generali de armată, douăzeci şi trei de sfetnici şi şapte *daimyo* prieteni din provincii mai mici, din nord. Toţi aşteptau cu-nfrigurare şi se agitau neliniştiţi.

— Despre ce e vorba ? întrebă Yabu în timp ce se aşeza posomorît la locul lui.

Un general ridică din umeri.

— Pesemne în legătură cu călătoria la Osaka.

Un altul privi în jur plin de speranţă.

— Poate că este o schimbare a planului, *neh ?* Are de gînd să pornească Cer de Pur...

— Iartă-mă, dar ţi-e capu-n nori. El a hotărît. Seniorul nostru a hotărît : Osaka şi nimic altceva ! Hei, Yabu-sama, cînd ai ajuns aici ?

— Ieri. Am stat înţepenit mai bine de două săptămîni într-un sat de pescari, numit Yokohama, la sud de aici.

Portul e bun, dar ce te faci cu gîndacii ! Ţînţari nesuferiţi şi gîndaci — niciodată n-au fost atît de răi în Izu.

— Ţi-au ajuns la urechi toate veştile ?

— Vrei să zici toate veştile proaste ? Plecarea este totuşi peste şase zile, *neh* ?

— Da, îngrozitor. Ruşinos !

— Adevărat, dar în noaptea asta e şi mai rău, spuse un alt general. Pînă acum nu mi s-a întîmplat să fiu fără săbii. Niciodată.

— Este o insultă, spuse Yabu cu bună ştiinţă.

Toţi cei din jur îl priviră.

— Şi eu zic la fel, răspunse generalul Kiyoshio, spărgînd tăcerea. Serata Kiyoshio, un om cărunt şi dur, era comandantul Armatei a Şaptea. Pînă acum nu am apărut niciodată în public fără săbii. Mă face să mă simt ca un împuţit de negustor !

— Aşa-i, spuse cineva. Ce-ar fi făcut bătrînul Pumn de Fier dacă ar fi fost aici ?

— Şi-ar fi spintecat burta înainte de a-şi fi dat săbiile ! Ar fi făcut-o în noaptea asta în curtea exterioară ! spuse un tînăr. Era Serata Tomo, fiul cel mai mare al generalului, ajutor de comandant al Armatei a Patra. Ce n-aş da ca Pumn de Fier să fie aici ! El ştia ce să facă... şi-ar fi spintecat burta primul.

— Şi eu m-am gîndit la asta. Generalul Kiyoshio îşi drese cu putere glasul. Cineva trebuie să fie răspunzător şi să-şi facă datoria ! Cineva trebuie să spună răspicat că senior feudal înseamnă responsabilitate şi datorie !

— Iertaţi-mă, dar ar trebui să fiţi mai cu băgare de seamă şi să vă ţineţi limba, îl sfătui Yabu.

— La ce mai foloseşte limba în gura unui samurai dacă i se interzice să fie samurai ?

— La nimic, răspunse un sfetnic bătrîn, Isamu. Şi eu zic la fel. Mai bine mort.

— Îmi pare rău, Isamu-san, dar oricum, asta ne aşteaptă în viitorul apropiat, spuse tînărul Serata Tomo. Noi sîntem porumbeii priponiţi pentru un uliu făcut de ocară !

— Te rog, ţine-ţi gura ! spuse Yabu, ascunzîndu-şi propria satisfacţie. Apoi adăugă prudent : El e seniorul nostru şi pînă ce seniorul Sudara sau Consiliul nu-şi ia deschis răspunderea, el rămîne seniorul nostru şi trebuie ascultat. *Neh* ?

Generalul Kiyoshio îl cercetă atent, mîna-i căutînd inconştient mînerul sabiei.

— Ce ai auzit, Yabu-sama ?

— Nimic.

— Buntaro-san a spus că... începu sfetnicul.

Generalul Kiyoshio îl întrerupse cu o voce subţire :

— Te rog, iartă-mă, Isamu-san, dar ce-a spus, ori n-a spus generalul Buntaro nu e important. Ce spune Yabu-sama e adevărat. Un senior feudal este un senior feudal. Dar chiar şi aşa, samuraiul îşi are drepturile lui, vasalul drepturile lui. Chiar şi *daimyo*-ii. *Neh ?*

Yabu îşi întoarse privirile spre el cîntărind tăria acestei invitaţii.

— Izu este provincia seniorului Toranaga. Eu nu mai sînt *daimyo* de Izu, guvernez doar în numele lui. Îşi aruncă privirea roată prin camera uriaşă. Toată lumea e aici, *neh ?*

— În afară de seniorul Noboru, spuse un general, numindu-l pe fiul cel mai mare al lui Toranaga, care era urît de toată lumea.

— Da. Cu-atît mai bine. N-are importanţă, generale, boala chinezească o să-l răpună curînd şi o să scăpăm pentru totdeauna de glumele lui dezgustătoare, spuse cineva.

— Şi de duhoare.

— Cînd se-ntoarce ?

— Cine ştie ? Noi nici măcar nu ştim de ce Toranaga-sama l-a trimis în nord. Mai bine-ar rămîne acolo, *neh ?*

— Dacă şi tu ai avea boala aceea, ai fi tot atît de spurcat la gură ca şi el, *neh ?*

— Da, Yabu-san. Da, aşa-i. Păcat că are sifilis, altfel este un bun general, mai bun decît Peştele Mort, adăugă generalul Kiyoshio, folosind porecla lui Sudara.

— Ehei, fluieră sfetnicul, în noaptea asta umblă duhuri necurate pe aici, de eşti aşa slobod de gură. Sau *sakéul* e de vină ?

— Poate că e boala chinezească, răspunse generalul Kiyoshio cu un rîs amar.

— Buddha să mă apere de aşa ceva ! spuse Yabu. Numai de s-ar răzgîndi seniorul Toranaga în legătură cu Osaka !

— Mi-aş face *seppuku* acum, dacă asta l-ar convinge, spuse tînărul.

— Fără supărare, fiule, dar ţi-e capu-n nori. El n-o să se răzgîndească niciodată.

— Da, tată. Dar eu, pur şi simplu, nu-l înţeleg...

— Trebuie să mergem toţi cu el ? În aceeaşi solie ? întrebă Yabu după puţin timp.

Isamu, bătrînul sfetnic, spuse :

— Da. Trebuie să mergem ca escortă. Cu două mii de oameni, cu valtrapuri şi cu tot echipamentul de ceremonie. O să ne ia treizeci de zile să ajungem acolo. Nu ne-au rămas decît şase.

Generalul Kiyoshio spuse :

— Asta nu-i mult. Nu-i aşa, Yabu-sama ?

Yabu nu răspunse. Nu era nevoie. Generalul nu aştepta nici un răspuns. Rămaseră cu toţii adînciţi în propriile lor gînduri.

Se deschise o uşă laterală. Toranaga intră. Sudara îl urma. Toţi se înclinară rigid. Toranaga se înclină la rîndul lui şi se aşeză cu faţa spre ei. Sudara, ca presupus moştenitor, puţin mai înaintea lui, tot cu faţa spre ceilalţi. Naga veni pe uşa principală şi o închise.

Numai Toranaga purta săbii.

— Mi-a ajuns la urechi că unii din voi îndemnaţi la trădare, vă gîndiţi la trădare şi faceţi planuri de trădare, spuse el dur.

Nimeni nu răspunse, nici nu se clinti. Toranaga îşi plimbă privirile de la un chip la altul, încet, necruţător.

Totuşi, nici o mişcare, apoi generalul Kiyoshio vorbi :

— Alteţă, pot să vă întreb respectuos ce înţelegeţi prin „trădare" ?

— Orice cîrteală împotriva unei hotărîri sau a purtării unui senior este trădare, i-o trînti cu violenţă Toranaga.

Generalul înţepeni.

— Atunci mă fac vinovat de trădare.

— Atunci pleacă şi fă-ţi imediat *seppuku.*

— Îmi voi face, Alteţă, răspunse generalul cu mîndrie, dar mai întîi îmi cer dreptul de a vorbi deschis în faţa credincioşilor tăi vasali, ofiţeri şi sfet...

— Ţi-ai pierdut toate drepturile !

— Foarte bine. Atunci o cer ca o ultimă dorinţă înaintea morţii — ca *hatamoto* — şi în schimbul celor douăzeci şi opt de ani cît v-am slujit cu credinţă !

— Fă-o, dar fii foarte scurt.

— Aşa voi face, Alteţă, răspunse generalul Kiyoshio glacial. Vă rog să-mi permiteţi să spun în primul rînd că mergînd la Osaka şi înclinîndu-te în faţa ţăranului de Ishido, aceasta înseamnă trădare faţă de onoarea ta, faţă de onoarea clanului tău, faţă de onoarea credincioşilor tăi vasali, faţă de moştenirea lăsată de strămoşii tăi. Şi e cu totul împotriva codului nostru, *bushido*. Al doilea : te acuz de această trădare şi spun că ţi-ai pierdut, ca atare, dreptul de a fi seniorul nostru. Al treilea : îţi cer să abdici imediat în favoarea seniorului Sudara şi să părăseşti onorabil această viaţă, sau rade-te în cap şi retrage-te la o mînăstire, pe care din ele vrei s-o alegi.

Generalul se înclină rigid, apoi se aşează la loc. Toţi aşteptau abia mai respirînd, acum că vorbele de necrezut fuseseră rostite.

Brusc Toranaga spuse :

— Ce mai aştepţi ?

Generalul Kiyoshio rămase cu privirea aţintită asupra lui.

— Nimic, Alteţă, vă rog să mă scuzaţi.

Fiul lui dădu să se ridice.

— Nu. Ţi se porunceşte să stai aici ! spuse Toranaga.

Generalul se înclină pentru ultima oară în faţa lui Toranaga, se ridică şi plecă cu mare demnitate. Unii se mişcară neliniştiţi şi un freamăt străbătu încăperea, dar duritatea lui Toranaga îi stăpîneă iar.

— Mai este cineva care-şi recunoaşte trădarea ? Altcineva care îndrăzneşte să încalce *bushido*-ul, altcineva care cutează să-şi acuze seniorul de trădare ?

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, zise calm Isami, bătrînul sfetnic, îmi pare rău că trebuie să spun că, dacă te duci la Osaka, trădezi moştenirea lăsată de strămoşii tăi.

— În ziua în care eu voi pleca la Osaka, tu vei părăsi acest pămînt.

Bătrînul cu părul cărunt se înclină ceremonios.

— Da, Alteţă.

Toranaga îşi aruncă privirea asupra lor. Necruţător. Cineva se mişcă neliniştit şi ochii se opriră fulgerător asupra lui. Samuraiul, un războinic care cu ani în urmă îşi pierduse dorinţa de a mai lupta şi se răsese în cap spre a se face călugăr budist şi care acum făcea parte din administraţia civilă a lui Toranaga, nu spuse nimic, pierzîndu-se cu firea, cuprins de o teamă nenorocită, pe care încerca disperat s-o ascundă.

— De ce ţi-e frică, Numata-san ?

— De nimic, Alteţă, spuse omul cu ochii-n pămînt.

— Bine. Atunci du-te şi-ţi fă *seppuku,* pentru că eşti un mincinos şi frica ta e o duhoare molipsitoare.

Omul scînci şi ieşi împleticindu-se. Teama punea încet stăpînire pe toţi. Toranaga îi privea şi aştepta.

Atmosfera era apăsătoare, cel mai uşor sfîrîit al torţelor părea ciudat de puternic. Apoi, ştiind că era datoria şi responsabilitatea lui, Sudara se întoarse şi se înclină :

— Vă rog, Alteţă, pot să spun ceva ?

— Ce să spui ?

— Alteţă, cred că nu este nici o... nu mai este nici o trădare aici şi că n-o să mai fie nici o tră...

— Nu-ţi împărtăşesc părerea.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, ştiţi că vă voi da ascultare. Noi toţi ne vom supune. Noi căutăm doar ce este cel mai bine pentru ti...

— Cea mai bună este hotărîrea *mea.* Ce hotărăsc eu este cel mai bine.

Fără să mai poată face ceva, Sudara se înclină supus şi amuţi. Toranaga nu-şi dezlipi ochii de pe el. Privirea lui era necruţătoare.

— Nu mai eşti moştenitorul meu.

Sudara păli, apoi Toranaga spulberă încordarea din începere.

— *Aici eu sînt seniorul.*

Aşteptă un moment şi apoi, într-o tăcere deplină, se ridică şi ieşi din cameră cu paşi mari. Uşa se închise în urma lui. Un suspin adînc străbătu încăperea. Mîinile căutară neputincioase mînerele săbiilor, dar nimeni nu-şi părăsi locul.

— În... în dimineaţa asta... am auzit de la comandantul nostru, începu, în cele din urmă, Sudara. Seniorul Hiro-matsu va fi aici în cîteva zile. Am... am să vorbesc cu el. Să fim liniştiţi, s-avem răbdare şi să fim credincioşi seniorului nostru. Să mergem ~~să-i~~ acordăm onorurile cuvenite generalului Serata Kiyoshio...

Toranaga urca scările apăsat de o imensă singurătate. Paşii-i răsunau în turnul gol. Aproape de vîrf se opri şi se sprijini o clipă de zid, suflînd din greu. Durerea îi strîngea iar pieptul şi se masă încercînd s-o îndepărteze.

— Nu este decît lipsa de mişcare, murmură el. Asta-i tot, doar lipsa de mişcare...

Își continuă drumul. Știa că era în mare primejdie. Trădarea și teama erau molipsitoare și amîndouă trebuiau arse cu fierul fără milă în clipa cînd apăreau. Nu puteai fi niciodată sigur dacă erau stîrpite din rădăcini. Lupta în care era încleștat nu era un joc de copii. Cei slabi trebuiau să fie hrană pentru cei viguroși, pionii puternici pentru cei foarte puternici. Dacă Sudara se proclama public conducătorul clanului, n-avea nici o putere să-l oprească. Pînă primea răspunsul lui Zataki trebuia să aștepte.

Toranaga închise ușa, trase zăvorul și se îndreptă spre fereastră. Jos, își vedea generalii și sfetnicii răspîndindu-se în tăcere spre casele lor, din afara zidurilor donjonului. Dincolo de zidurile castelului, orașul zăcea aproape cu totul cufundat în întuneric. Deasupra, luna era palidă și-nvăluită-n ceață. Noaptea era întunecată și amenințătoare, iar lui i se părea că moartea colindă cerul.

Capitolul 50

Blackthorne stătea singur în soarele dimineții, cu dicționarul în mînă, visînd cu ochii deschiși într-un colț al grădinii ce-nconjura casa de oaspeți. Era o zi frumoasă, fără nori — prima după atîtea săptămîni — și a cincea de cînd îl văzuse ultima oară pe Toranaga. În tot acest răstimp, fusese obligat să rămînă în castel, fără să poată s-o vadă pe Mariko, sau să-și viziteze nava, ori echipajul, fără să cutreiere orașul sau să se ducă la vînătoare, ori să călărească. O dată pe zi mergea să înoate cu alți samurai într-unul din șanțurile cu apă ce-nconjurau castelul și, ca să-i treacă timpul, îi învăța pe unii din ei să înoate și să se scufunde, dar asta nu-i făcea așteptarea mai ușoară.

— Îmi pare rău Anjin-san, dar pentru toată lumea e la fel, îi spusese Mariko ieri cînd o întîlnise, din întîmplare, în aripa lui din castel. Chiar și seniorul Hiro-matsu este ținut să aștepte. El a venit de două zile și încă nu l-a văzut pe seniorul Toranaga. Nimeni nu l-a văzut.

— Dar asta e important, Mariko-san. Am crezut c-a înțeles că fiecare zi contează. Nu e nici o cale pentru a trimite un mesaj ?

— O, ba da, Anjin-san. E simplu. Îi scrii. Dacă-mi spui ce vrei să-i comunici, am să-i scriu eu pentru tine. Toată lumea trebuie să i se adreseze în scris dacă vrea să-i spună ceva, acestea sînt poruncile lui în momentul de față. Te rog, ai răbdare, asta-i tot ce putem face.

— Atunci, te rog, cere o întrevedere. Ți-aș fi foarte recunoscător...

— Cu plăcere, asta nu e greu.

— Unde ai fost ? Nu te-am văzut de patru zile.

— Te rog să mă ierți, dar am avut atîtea lucruri de făcut. E... e puțin cam greu pentru mine, atîtea pregătiri...

— Ce se-ntîmplă ? Tot castelul, de aproape o săptămînă, e ca un stup de albine gata să roiască.

— O, iartă-mă. Totu-i bine, Anjin-san.

— Oare ? Nu te supăra, dar un general și un administrator de rang înalt și-au făcut *seppuku* în curtea exterioară a donjonului. Asta e bine ? Seniorul Toranaga se-nchide în turnul de fildeș și-i lasă pe oameni să aștepte fără vreun motiv vădit ! Asta tot bine e ? Și seniorul Hiro-matsu ?

— Seniorul Toranaga e suveranul nostru. Orice face el e bine.

— Și tu, Mariko-san ? Pe tine de ce nu te-am văzut ?

— Îmi pare rău, te rog iartă-mă, dar seniorul Toranaga mi-a poruncit să te las să studiezi. Acum vin în vizită la concubina ta, Anjin-san. Pe tine nu-mi este îngăduit să te văd.

— De ce să se opună el la asta ?

— Cred că numai ca să te oblige să vorbești limba noastră. N-au trecut decît cîteva zile, *neh ?*

— Cînd pleci la Osaka ?

— Nu știu. Credeam că o să plec acum trei zile, dar seniorul Toranaga nu mi-a semnat încă biletul de liberă trecere. Am aranjat totul — hamali și cai — și-n fiecare zi îi dau la semnat secretarului său hîrtiile mele de călătorie, dar mereu sînt trimise înapoi cu vorbele „Aduceți-le mîine".

— Credeam c-am să te duc la Osaka pe mare. N-a zis el să te duc cu nava ?

— Ba da. Da, așa a zis, dar,... ei bine, Anjin-san, cu seniorul nostru nu știi niciodată cum e. El își schimbă planurile.

— Aşa a fost întotdeauna ?

— Da şi nu. De la Yokosé e plin de — cum îi spui tu ? — de melancolie, *neh* ?... Da, melancolie, şi e foarte schimbat. E... da, este schimbat acum.

— De la Primul Pod şi tu eşti plină de melancolie şi foarte schimbată. Da, eşti foarte schimbată acum.

— Primul Pod a fost un sfîrşit şi un început. Anjinsan, ţii minte făgăduiala noastră ? *Neh* ?

— Da. te rog, iartă-mă.

Ea se înclinase trist şi plecase, apoi, cînd era departe şi în siguranţă, şoptise fără să se-ntoarcă : „Tu...". Cuvîntul se tîrîse în urma ei pe coridor laolaltă cu parfumul.

La cină încercase s-o întrebe pe Fujiko, dar nici ea nu ştia nimic deosebit, ori nu voia, ori nu putea să explice ce nu era în ordine la castel.

— *Dozo gomen nasai,* Anjin-san.

El se dusese la culcare fierbînd de mînie din cauza amînărilor şi a nopţilor fără Mariko. Tot timpul ăsta fusese un coşmar s-o ştie atît de aproape şi pe Buntaro plecat din oraş. Acum, din pricina acelui „Tu...", ştia că şi dorinţa ei era atît de arzătoare, ca a lui. Cu cîteva zile în urmă se dusese la casa ei sub cuvînt c-ar avea nevoie de ajutor la japoneză. Samuraii de pază îi spuseseră că le pare rău, dar ea nu era acasă. Le mulţumise şi apoi rătăcise lipsit de orice interes spre poarta principală, de sud. De acolo putea să vadă oceanul. Dar nu zărise nimic din debarcadere sau docuri, deşi crezuse c-ar putea distinge în depărtare catargele înalte ale navei sale.

Oceanul îl chema. Mai mult orizontul nemărginit decît adîncurile, nevoia de un vînt prielnic, care să spargă valurile, ochii să-i măsoare tăria, limba să-i simtă gustul sărat, puntea să se-ncline, arborada să scîrţîie şi să geamă sub presiunea velelor, care, din cînd în cînd, ar chicoti de bucurie cînd o rafală mai zdravănă şi-ar schimba direcţia cu un punct sau două.

Mai mult decît orizontul nemărginit îşi dorea libertatea. Libertatea să meargă oriunde, pe orice vreme şi după pofta inimii. Să stea pe dunetă şi să fie *cel care hotărăşte,* aşa cum aici Toranaga era singurul *care hotăra.*

Blackthorne îşi înalţă privirile spre creasta donjonului. Arcaturile din olane, bine proporţionate, străluceau în lumina soarelui. Nu văzuse niciodată nici o mişcare acolo,

deşi ştia că fiecare fereastră de la catul de dedesubt era păzită.

Clopotele bătură schimbarea orei. Pentru prima oară mintea-i spuse că era mijlocul Orei Calului şi nu ceasurile patru ale acestui cart, cartul de zi.

Îşi puse dicţionarul în mîneca chimonoului, bucuros că era timpul primei mese adevărate.

Astăzi avea orez, creveţi fripţi pe jar, ciorbă de peşte şi legume murate.

— Mai vrei, Anjin-san ?

— Mulţumesc, Fujiko. Da. Orez, te rog. Şi peşte. Bun, foarte... Căută în dicţionar cuvîntul „delicios" şi-l spuse de cîteva ori ca să şi-l întipărească în minte. Da, delicios, *neh ?*

Fujiko era încîntată.

— Mulţumesc. Peştele acesta e din nord. Apa e mai rece la nord. Înţelegi ? Numele lui e *kurima-ebi.*

El repetă numele fixîndu-şi-l în minte. După ce termină, iar tăvile fuseseră luate, ea-i mai turnă ceai şi scoase un pachet din mînecă.

— Poftim bani, Anjin-san. Îi arătă monezile de aur. Cincizeci de *kobani.* Fac o sută cincizeci de *koku.* Îi vrei, *neh ?* Pentru marinari. Te rog, iartă-mă, înţelegi ?

— Da, mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Ajung ?

— Da. Cred că da. De unde luat ?

— De la... Fujiko căută să-i spună cît mai simplu. Eu mers la om important de-al lui Toranaga. Căpetenie. Ca Mura, *neh ?* Nu samurai, doar zaraf. Semnat numele meu pentru dumneata.

— A, înţeleg. Mulţumesc. Banii mei ? *Koku* al meu ?

— O, da.

— Casa asta. Mîncarea. Slugile. Cine plăteşte ?

— O, eu plătesc. Din... din simbria ta pe un an.

— E destul ? Destul *koku ?*

— O, da. Cred că da, spuse ea.

— De ce îngrijorare ? Îngrijorare pe chipul tău ?

— O, te rog, iartă-mă, Anjin-san. Nu sînt îngrijorată. Nici o îngrijorare.

— Doare ? Arsura doare ?

— Nu doare. Uite. Fujiko scoase cu grijă pernele groase pe care el ţinea neapărat ca ea să le folosească. Îngenunche direct pe *tatami,* fără a da vreun semn de

durere, apoi se lăsă pe călcîie şi se aşeză. Acolo, totul mai bine.

— Bravo, foarte bine, spuse el bucuros pentru ea. Arată, da ?

Ea se ridică cu grijă, îşi săltă poala chimonoului, dezvelindu-şi partea posterioară a gambelor. Ţesutul cicatrizat nu se rupsese şi nu era nici o supuraţie.

— Foarte bine, spuse el. Da, curînd piele de bebeluş, *neh ?*

— Mulţumesc, da. Catifelată. Mulţumesc, Anjin-san.

El observă uşoara schimbare din vocea ei, dar nu zise nimic.

Noaptea n-a trimis-o în camera ei să se culce.

Împărţitul pernei a fost mulţumitor. Nu mai mult. El n-a rămas nici c-o senzaţie de moleşeală plăcută şi nici de bucurie. O împreunare şi-atît. A fost o greşeală, gîndi el, şi totuşi nu, *neh ?*

Înainte de a pleca, ea îngenunche, se înclină iar şi-i puse mîinile pe frunte.

— Îţi mulţumesc din toată inima. Te rog, culcă-te acum, Anjin-san.

— Mulţumesc, Fujiko-san. Mă culc mai tîrziu.

— Te rog, culcă-te acum. E datoria mea şi m-ar bucura mult.

Atingerea mîinii ei era caldă şi searbădă şi nu-i făcea plăcere. Totuşi se prefăcu a dormi. Ea-l mîngîie neîndemînatică, dar cu mare răbdare. Apoi se-ntoarse tiptil în camera ei. Bucuros că era singur din nou; Blackthorne îşi duse mîinile sub cap şi rămase cu privirile pironite în întuneric.

Hotărîrea în privinţa lui Fujiko o luase în timpul călătoriei de la Yokosé la Yedo.

— E datoria ta, îi spusese Mariko, culcată în braţele lui.

— Cred c-ar fi o greşeală, *neh ?* Dacă rămîne grea, ei bine, mie îmi trebuiesc patru ani să navighez spre casă şi să mă-ntorc, iar, în timpul ăsta, Dumnezeu ştie ce se poate întîmpla.

Îşi aminti cum tremurase atunci Mariko.

— O, Anjin-san, asta e foarte multă vreme.

— Trei ani atunci. Dar tu o să fii cu mine pe navă. Am să te aduc înapoi cu...

— Dragul meu, ţi-ai uitat promisiunea ! Nimic din toate acestea *nu există, neh ?*

— Ai dreptate, dar cu Fujiko se pot întîmpla atîtea lucruri rele. Nu cred că ea ar vrea un copil de la mine.

— Nu poţi să ştii. Eu nu te înţeleg, Anjin-san. E *datoria ta*. Ea întotdeauna ar putea să-mpiedice apariţia unui copil, *neh* ? Nu uita, ea este concubina ta. De fapt o faci de ruşine dacă n-o inviţi să-mpartă perna cu tine. La urma urmelor, însuşi Toranaga i-a poruncit să vină-n casa ta.

— De ce a făcut el asta ?

— Nu ştiu. N-are importanţă. El i-a poruncit şi, ca atare, aşa este bine pentru tine şi pentru ea. A fost bine, *neh* ? Ea şi-a făcut datoria cît a putut de bine, *neh* ? Te rog, iartă-mă, dar nu crezi că şi tu ar trebui să ţi-o faci pe a ta ? O, am uitat, te rog, aprinde lampa, Anjin-san. Am să-ţi arăt ceva.

— Mai tîrziu, acum...

— O, te rog, iartă-mă, trebuie acum. Am cumpărat-o pentru tine. E o carte despre împărţitul pernei. Desenele sînt foarte hazlii.

— Nu vreau să mă uit acum într-o carte de asta...

Blackthorne îşi aminti că cel mai mult îi plăcea să facă dragoste cu Mariko ; ea îl făcea mai fericit decît Kiku, iar Fujiko era nimic pe lîngă fiecare din ele. Dar Felicity ?

A, Felicity, gîndi el, concentrîndu-se asupra marii lui probleme. Trebuie să fiu nebun s-o iubesc pe Mariko şi pe Kiku. Şi totuşi... adevărul e că Felicity acum nu se poate compara nici măcar cu Fujiko. Fujiko e curată. Biata Felicity. N-am să i-o pot spune niciodată, dar cînd îmi amintesc cum ne-mpreunam ca animalele în fîn sau sub pături soioase, se-nfioară pielea pe mine. Dar acum ştiu cum e mai bine. Acum aş putea s-o-nvăţ şi pe ea, dar ar vrea să-nveţe ? Şi cum am putea noi s-ajungem vreodată curaţi, să rămînem curaţi şi să trăim în curăţenie ?

Acasă — mormane de gunoi claie peste grămadă. Dar acolo e soţia mea, acolo-s copiii, acolo e locul meu.

— Nu te mai gîndi la căminul *acela*, Anjin-san, îi spusese odată Mariko, cînd gînduri negre se abătuseră asupra lui. Adevărata casă e aici, cealaltă e la o depărtare de zeci şi zeci de mii de „bețe de timp". Acesta-i adevărul. Ai să-nnebuneşti dacă încerci să-ţi capeţi *wa*-ul gîndindu-te la asemenea lucruri cu neputinţă de făcut. Ascultă, dacă vrei pace pentru sufletul tău, trebuie să-nveţi să bei ceai dintr-o ceaşcă goală.

Ea-i explicase cum.

— *Gîndeşti* că realitatea e-n ceaşcă, gîndeşti că ceaiul e-acolo — băutura caldă, verde pal, a zeilor. Dacă te concentrezi intens... O, un profesor Zen ţi-ar putea arăta cum, Anjin-san. E foarte greu, dar atît de uşor. Cît aş vrea să fiu destul de deşteaptă ca să-ţi arăt, pentru că atunci toate lucrurile de pe lume pot să fie ale tale doar cerîndu-le... chiar darul cel mai de neobţinut, pacea desăvîrşită a sufletului.

El încercase de multe ori, dar nu reuşise niciodată să soarbă din băutura inexistentă.

— Nu face nimic, Anjin-san. Îţi trebuie atît de mult timp ca să-nveţi, dar cîndva ai să izbuteşti.

— Tu poţi ?

— Rareori. Numai în clipele de mare tristeţe şi singurătate. Dar gustul ceaiului ireal pare să dea un sens vieţii. E greu de explicat. Eu am reuşit o dată sau de două ori. Uneori obţii *wa*-ul doar încercînd.

Stînd acum lungit în întunericul castelului, somnul nelipindu-se de el, aprinse lumînarea cu amnarul şi se concentră asupra micii ceşti de porţelan pe care i-o dăduse Mariko şi pe care-o ţinea mereu lîngă pat. Încercă timp de un ceas. Dar nu-şi putu limpezi mintea. Inevitabil, aceleaşi gînduri se alungau unul pe celălalt : Vreau să plec, vreau să rămîn. Mi-e teamă să plec, mi-e teamă să rămîn. Le urăsc pe amîndouă şi le vreau pe amîndouă. Şi apoi mai sînt şi „eţii".

Dac-ar fi numai după mine, n-aş pleca, nu încă. Dar sînt şi alţii şi ei nu sînt „eţi", iar eu mi-am dat semnătura de pilot : „Jur pe sfîntul Dumnezeu să duc flota în largul mărilor şi, cu mila Domnului, s-o aduc iar acasă". O vreau pe Mariko. Vreau să-mi văd pămîntul dat de Toranaga şi trebuie să stau aici să mă bucur doar încă puţin de roadele marelui meu noroc. Da, dar eu am o datorie care este mai presus de toate, *neh* ?

Cînd se crăpă de ziuă, Blackthorne ştiu că, deşi amînase iar hotărîrea, de fapt, alesese. Fără putinţă de a mai da înapoi.

Dumnezeu să-mi ajute, în primul şi-n ultimul rînd că sînt pilot.

* * *

Toranaga desfăşură fîşia minusculă de hîrtie sosită la două ceasuri după ivirea zorilor. Mesajul de la mama lui

spunea simplu : „Fiul meu, fratele tău se-nvoieşte. Scrisoarea lui de încuviinţare va fi pusă azi în mîini sigure. Vizita seniorului Sudara şi a familiei lui trebuie să-nceapă peste zece zile."

Fără vlagă, Toranaga se aşeză jos. Porumbeii băturâ din aripi pe stinghiile lor, apoi se aşezară la loc. Soarele dimineţii se strecura plăcut în hulubărie, deşi se strîngeau nori de ploaie. Adunîndu-şi puterile, coborî în grabă scările spre locuinţa sa de dedesubt ca să se pună pe treabă.

— Naga-san !

— Da, tată ?

— Trimite-l pe Hiro-matsu aici. După el, pe secretarul meu.

— Da, tată.

Bătrînul general sosi imediat. Articulaţiile-i trosneau din cauza urcuşului şi se plecă adînc, cu sabia slobodă în mîini, ca-ntotdeauna, mai aprig la chip ca oricînd, mai bătrîn ca oricînd, dar mult mai dîrz.

— Fii bine venit, bătrîn prieten.

— Mulţumesc, stăpîne. Hiro-matsu îşi ridică privirile. Sînt mîhnit să văd şi să aud atîta trădare.

— Da. Trădarea e un lucru cumplit.

Toranaga văzu ochii bătrîni şi neînduplecaţi măsurîndu-l.

— Vorbeşte deschis.

— M-ai ştiut vreodată altfel, Alteţă ?

Bătrînul era grav.

— Te rog, iartă-mă că te-am ţinut s-aştepţi.

— Te rog să mă ierţi că te necăjesc. Care-i dorinţa ta, Alteţă ? Te rog spune-mi hotărîrea ta privind viitorul casei tale. Rămîne, pînă la urmă, Osaka, ne plecăm în faţa grămezii ăleia de bălegar ?

— M-ai văzut vreodată luînd o hotărîre definitivă în legătură cu ceva ?

Hiro-matsu se încruntă, apoi, căzut pe gînduri, îşi îndreptă spatele ca să-şi domolească durerea din umeri.

— Totdeauna am ştiut c-ai avut răbdare şi-ai fost chibzuit şi totdeauna ai cîştigat. De-asta nu te pot înţelege acum. Nu e-n firea ta să te dai bătut.

— Împărăţia nu este mai importantă decît viitorul *meu* ?

— Nu.

— Ishido şi ceilalţi regenţi sînt totuşi conducătorii legali, după testamentul lui *taikō*.

— Eu sînt vasalul lui Yoshi Toranaga-noh-Minowara şi nu recunosc pe nimeni altcineva.

— Bine. Poimîine e ziua pe care am ales-o să plec la Osaka.

— Da, am auzit asta.

— Ai să fii comandantul escortei mele, iar Buntaro înlocuitor la comandă.

Bătrînul general oftă.

— Ştiu şi asta, Alteţă. Da, de cînd m-am întors, Alteţă, am vorbit cu sfetnicii tăi şi cu gener...

— Da. Ştiu. Şi care e părerea lor ?

— Că nu trebuie să pleci din Yedo. Că poruncile tale ar trebui zădărnicite o vreme.

— De către cine ?

— De mine. De poruncile mele.

— Asta doresc ei ? Sau asta ai hotărît tu ?

Hiro-matsu îşi puse sabia pe duşumea, mai aproape de Toranaga şi acum, lipsit de apărare, privi direct spre el.

— Te rog să mă ierţi, Alteţă, vreau să te-ntreb ce trebuie să fac eu. Datoria îmi zice să preiau comanda şi să te opresc să pleci. Asta o să-l forţeze pe Ishido să vină imediat asupra noastră. Da, bineînţeles că o să pierdem, dar pare a fi singura cale onorabilă.

— Dar prostească, *neh* ?

Sprîncenele sure ale generalului se-mpreunară.

— Nu. Noi murim în bătălie cu cinste. Ne recîştigăm *wa*-ul. Kwanto va fi o pradă de război, dar noi n-o să vedem noul stăpîn în viaţa asta. *Shigata ga nai.*

— Niciodată nu mi-a plăcut să pierd oamenii fără rost. N-am pierdut niciodată o bătălie şi nu văd de ce-ar trebui să încep acum.

— Să pierzi o bătălie nu e o dezonoare, Alteţă. Supunerea e onorabilă ?

— V-aţi înţeles cu toţii să mă trădaţi ?

— Alteţă, te rog să mă ierţi, am cerut oamenilor doar o părere militară. Nu e nici o trădare şi nici un complot.

— Ţi-ai plecat totuşi urechea la glasul trădării.

— Te rog să mă ierţi, dar, dacă eu, în calitate de comandant suprem, sînt de acord, atunci nu mai e trădare, ci doar politică legală de stat.

— Să iei seniorului tău puterea de a hotărî înseamnă trădare.

— Alteță, de prea multe ori înainte au fost maziliți seniori. Tu ai făcut-o, Goroda a făcut-o, *taikō*... noi toți am făcut asta, ba chiar mai rău. Pentru învingător nu există trădare.

— Ai hotărît să mă mazilești ?

— Îți cer ajutorul în această hotărîre.

— Ești singurul om în care am crezut că pot avea încredere.

— Pe toți zeii, nu vreau decît să-ți fiu cel mai devotat vasal. Nu sînt decît soldat. Vreau să-mi fac datoria față de tine. Nu mi-e gîndul decît la tine. Merit încrederea ta. Dacă ți-e de folos, ia-mi capul. Dacă asta te convinge să lupți, îmi dau bucuros viața, viața clanului meu, acum, în public sau între patru pereți, sau oricum dorești. Nu așa a procedat prietenul nostru, generalul Kiyoshio ? Îmi pare rău, dar nu văd de ce trebuie să te las să dai cu piciorul la o muncă de o viață.

— Deci refuzi să dai ascultare poruncilor mele și să-mi conduci suita ce va pleca la Osaka poimîine ?

Un nor acoperi soarele și amîndoi bărbații își îndreptară privirile spre fereastră.

— O să plouă curînd, spuse Toranaga.

— Da. A fost prea multă ploaie anul ăsta, *neh* ? Ploile trebuie să se oprească curînd, altfel se duce de rîpă toată recolta.

Priviră unul la celălalt.

— Ei bine ?

Pumn de Fier spuse simplu :

— Alteță, te întreb oficial, îmi poruncești să te escortez poimîine din Yedo, spre a începe călătoria către Osaka?

— Cum sfatul tuturor sfetnicilor mei pare să fie contrar, am să accept părerea lor, și pe a ta, și am să-mi amîn plecarea.

Hiro-matsu era complet nepregătit pentru asta.

— Cum ? N-o să pleci ?

Toranaga rîse, masca-i căzu și deveni iar Toranaga de altădată.

— N-am avut niciodată de gînd să plec la Osaka. De ce să fiu atît de idiot ?

— Ce ?

— Încuviinţarea mea de la Yokosé n-a fost altceva decît o înşelătorie ca să cîştig timp, spuse Toranaga binevoitor. Ishido a înghiţit momeala. Proştii mă aşteaptă la Osaka peste cîteva săptămîni. Şi Zataki a-nghiţit momeala. Şi tu şi toţi vitejii şi necredincioşii mei vasali aţi înghiţit momeala. Fără a fi lăsat, cu adevărat, nimic de la mine am cîştigat o lună şi am băgat zîzania între Ishido şi ticăloşii lui aliaţi. Aud că deja se-ncaieră pentru Kwanto. I s-a promis atît lui Kiyama, cît şi lui Zataki.

— N-ai avut niciodată de gînd să pleci ? Hiro-matsu clătină din cap, apoi, brusc, limpezindu-i-se mintea, faţa i se destinse într-un zîmbet plin de încîntare. Totul n-a fost decît un vicleşug ?

— Bineînţeles. Ascultă, toată lumea trebuia păcălită, *neh* ? Zataki, toţi, pînă şi tu ! Altfel iscoadele i-ar fi spus lui Ishido şi el s-ar fi pornit imediat asupra noastră şi nici un noroc pe acest pămînt şi nici un zeu din cer n-ar fi putut opri dezastrul abătut asupra mea.

— Asta aşa e... o, stăpîne, iartă-mă. Sînt atît de prost. Merit să-mi pierd capul ! Dar... dar cum e cu generalul Kiyoshio ?

— El a spus că e vinovat de trădare. Eu n-am nevoie de generali trădători, ci doar de vasali supuşi.

— Dar de ce te-ai pornit asupra seniorului Sudara ? De ce l-ai dezmoştenit ?

— Pentru că aşa mi-e vrerea, spuse Toranaga răguşit.

— Da. Te rog, iartă-mă. Acesta este dreptul tău. Îmi cer iertare că m-am îndoit de tine.

— De ce să te iert, bătrîn prieten, că ai fost tu însuţi ? Mi-a fost de folos ca tu să faci ce ai făcut şi să spui ce ai spus. Acum am nevoie de tine mai mult ca oricînd. Trebuie să am pe cineva pe care să mă pot bizui. De asta am încredere în tine, dar trebuie să rămînă o taină între noi doi.

— O, stăpîne. Mă faci atît de fericit...

— Da, spuse Toranaga. Acesta e singurul lucru de care mă tem.

— Alteţă ?

— Eşti comandant suprem. Numai tu poţi să zădărniceşti răzmeriţa prostească ce o să mocnească cît eu aştept. Am încredere în tine şi trebuie să am. Fiul meu nu-i poate ţine pe generali în frîu, deşi el nu şi-ar arăta nici-

odată pe chip bucuria acestei taine — dacă ar şti-o —, dar faţa ta, bătrîn prieten, ţi-e oglinda sufletului.

— Atunci lasă-mă să-mi iau viaţa după ce i-am potolit pe generali.

— Asta nu-mi ajută. *Tu* trebuie să-i ţii laolaltă în timpul aşa-zisei mele plecări, *neh* ? Tu trebuie doar să-ţi păzeşti faţa şi somnul cum n-ai făcut-o niciodată pînă acum. Eşti singurul om de pe lume care ştie, eşti singurul în care trebuie să am încredere, *neh* ?

— Iartă-mă pentru prostia mea. N-am să greşesc. Lămureşte-mă ce trebuie să fac.

— Spune-le generalilor mei adevărul : că tu m-ai convins să-ţi urmez sfatul, care e şi al lor, *neh* ? Oficial poruncesc ca plecarea să-mi fie amînată cu şapte zile. Mai tîrziu am s-o amîn din nou. Boala, de data asta. Tu eşti singurul care ştii.

— Apoi ? Apoi are să fie Cer de Purpură ?

— Nu cum a fost plănuit la început. Cer de Purpură a fost întotdeauna un ultim plan, *neh* ?

— Da. Cum rămîne cu regimentul de muschete ? Poate să-şi croiască drum prin munţi ?

— În parte, dar nu tot drumul spre Kyoto.

— Pune să-l asasineze pe Zataki.

— Asta s-ar putea, dar Ishido şi aliaţii lui rămîn totuşi de neînvins. Toranaga îi povesti ce spuseseră Omi, Yabu, Igurashi şi Buntaro în ziua cutremurului. La vremea aceea am poruncit Cer de Purpură tot ca un şiretlic, ca să-l zăpăcesc pe Ishido... şi am făcut ca unele vorbe spuse atunci să ajungă unde se cuvenea. Dar armata lui Ishido e încă de neînvins.

— Cum putem să-i dezbinăm ? Ce zici de Kiyama şi Onoshi ?

— Nu, aceia sînt categoric împotriva mea. Toţi creştinii vor fi împotriva mea, în afara creştinului meu şi curînd am să-l folosesc, pe el şi nava lui, exact cum e mai bine. Cel mai mult am nevoie de timp. Am aliaţi şi prieteni, neştiuţi de nimeni, în toată împărăţia şi dacă aş avea timp... Fiecare zi pe care o cîştig îl slăbeşte pe Ishido tot mai mult. Acesta este planul meu de bătaie. Fiecare zi de amînare este importantă. Ascultă, după ploi, Ishido o să vină asupra Kwanto-ului : or să atace deodată — Ikawa Jikkyu ca avangardă în sud, Zataki în nord. Îl ţinem în loc pe Jikkyu la Mishima, apoi ne retragem spre pasul

Hakoné şi Odawara, unde ne organizăm rezistenţa finală. În nord îl vom opri pe Zataki în munţi, de-a lungul drumului Hosho-kaidō, undeva lîngă Mikawa. E adevărat ce au spus Omi şi Igurashi : putem să respingem primul atac şi *n-are să mai fie* o altă invazie de mari proporţii. Luptăm şi aşteptăm în spatele munţilor noştri. Luptăm, amînăm şi aşteptăm şi apoi, cînd fructul e copt ca să fie cules — Cer de Purpură.

— Eheeei, fie ca ziua aceea să vină curînd.

— Ascultă, bătrîn prieten, numai tu poţi să-mi ţii generalii în frîu. Cu timpul de partea noastră şi avînd Kwanto-ul în siguranţă, putem să trecem cu bine prin primul atac şi apoi alianţele lui Ishido au să înceapă să se destrame. O dată ce o să se-ntîmple asta, viitorul lui Yaemon este asigurat şi testamentul lui *taikō* neatins.

— N-ai să iei singur puterea, Alteţă ?

— Pentru ultima oară îţi spun : „Legea poate să supere dreapta judecată, dar aceasta nu trebuie niciodată să tulbure legea, pentru că altfel întreaga noastră societate are să se destrame ca un *tatami* vechi. Legea poate fi folosită să pună în încurcătură judecata, dar judecata, sub nici o formă, nu trebuie folosită să răstoarne legea.“ Testamentul lui *taikō* este lege.

Hiro-matsu se înclină în semn de acceptare.

— Foarte bine, Alteţă. N-am s-o mai spun niciodată. Te rog să mă ierţi. Acum... Lăsă să i se vadă zîmbetul. Acum ce trebuie să fac ?

— Prefă-te că m-ai convins să amîn. Atîta numai, să-i ţii pe toţi în pumnul tău de fier.

— Cît timp trebuie să mă prefac ?

— Nu ştiu.

— N-am încredere în mine, Alteţă. S-ar putea să fac o greşeală fără să vreau. Cred că n-o să-mi pot ascunde bucuria de pe chip cîteva zile. Cu permisiunea ta, „durerile“ mele o să mă chinuie atît c-o să trebuiască să stau în pat, fără nici un vizitator, *neh ?*

— Bine. Fă-o peste patru zile. Începi să dai semne de boală chiar de azi. N-o să-ţi fie greu, *neh ?*

— Nu, Alteţă. Îmi pare rău. Mă bucur că bătălia începe anul ăsta. Următorul... poate că n-am să mai pot să-ţi fiu de folos.

— Prostii. Dar va fi anul acesta, fie că zic eu da sau nu. Peste şaisprezece zile voi pleca din Yedo către Osaka.

Pînă atunci îţi vei da în silă „aprobarea" şi ai să conduci marşul. Numai eu şi cu tine ştim c-o să mai fie alte amînări şi că, înainte cu mult de a ajunge la hotar, am să mă întorc la Yedo.

— Te rog să mă ierţi că m-am îndoit de tine. Dacă n-ar trebui să rămîn în viaţă ca să-ţi fiu de folos, n-aş mai putea trăi cu această ruşine.

— N-are de ce să-ţi fie ruşine, bătrîn prieten. Dacă tu n-ai fi fost convins, Ishido şi Zataki ar fi întrezărit şiretlicul. O, bine că mi-am adus aminte, cum era Buntaro-san cînd l-ai văzut ?

— Fierbea, Alteţă. O bătălie îi va cădea tocmai bine.

— A pomenit ceva despre înlocuirea mea ca senior ?

— Dacă mi-ar fi spus asta mie, i-aş fi zburat capul !

— Am să te chem peste trei zile. Cere să mă vezi în fiecare zi, dar, pînă atunci, eu am să te refuz.

— Da, Alteţă. Bătrînul general se înclină cu umilinţă. Te rog să-l ierţi pe acest bătrîn prost. Acum, ai dat iar vieţii mele un rost.

Plecă.

Toranaga scoase micul petic de hîrtie din mînecă şi reciti cu mare mulţumire epistola de la mama lui. Cu posibilitatea ce se întrezărea ca drumul de nord să fie deschis, iar Ishido să fie trădat acolo, sorţii lui de izbîndă creşteau enorm. Duse mesajul deasupra lumînării. Hîrtia se răsuci şi se făcu scrum. Mulţumit, făcu cenuşa pulbere. Cine va fi noul comandant suprem ? se întrebă el.

*

* *

La prînz, Mariko traversă curtea exterioară a donjonului printre şirurile tăcute de străji, adîncite în gînduri, şi intră înăuntru. Secretarul lui Toranaga o aştepta într-una din anticamerele de la parter.

— Îmi cer iertare, doamnă Toda, c-am trimis după Domnia ta, spuse el fără viaţă.

— Plăcerea este de partea mea, Kawanabi-san.

Kawanabi era un samurai în vîrstă, cu trăsături ascuţite şi cu capul ras. Cîndva fusese preot budist. De ani de zile se îndeletnicea cu toată corespondenţa lui Toranaga. De felul lui era vesel şi plin de voie bună. Astăzi, ca mai toţi din castel, era foarte tulburat. Îi înmînă un mic sul de hîrtie.

— Poftiți documentele de călătorie pentru Osaka, semnate, totul în ordine. Urmează să plecați mîine și să ajungeți acolo cît mai curînd cu putință.

— Mulțumesc.

Propria-i voce îi sună lui Mariko firavă și fără putere.

— Seniorul Toranaga spune că s-ar putea să aibă cîteva mesaje pe care Domnia ta să le duci doamnei Kiritsubo și doamnei Koto. De asemeni, mai sînt altele pentru generalul Ishido și doamna Ochiba. Vi se vor da mîine în zori dacă... iertați-mă, dacă sînt gata. Mă voi ocupa să vă fie înmînate.

— Mulțumesc.

Din numeroasele suluri de hîrtie stivuite cu grijă pe măsuța joasă, Kawanabi alese un document oficial.

— Mi s-a poruncit să vi-l dau. Este feuda mărită a fiului Domniei tale, așa cum a fost promisă de seniorul Toranaga. Zece mii de *koku* pe an. Este datat cu ultima zi a ultimei luni și... uitați-l.

Ea-l primi, îl citi și verifică sigiliile oficiale. Totul era în ordine. Dar nu-i aducea nici o fericire. Amîndoi credeau că acum nu era mai mult decît o simplă hîrtie. Dacă viața fiului ei va fi cruțată, el o să ajungă *ronin*.

— Mulțumesc. Te rog să-i mulțumești seniorului Toranaga pentru cinstea pe care ne-o face. Mi se permite să-l văd înainte de a pleca ?

— O, da. După ce plecați de aici, sînteți rugată să mergeți la nava barbarilor. Vi se cere să-l așteptați acolo.

— Urmează... urmează să tălmăcesc ?

— N-a spus. Eu aș crede că da, doamnă Toda. Secretarul trase cu coada ochiului spre o listă pe care o avea în mînă. Căpitanul Yoshinaka a primit poruncă să conducă suita Domniei tale spre Osaka, dacă vă face plăcere.

— Aș fi onorată să mă aflu iar în grija lui. Mulțumesc. Pot să-ntreb cum se simte seniorul Toranaga ?

— Pare destul de bine, dar pentru un om activ ca el să stea închis așa zile în șir... Ce pot eu să spun ? Își întinse mîinile neputincios. Îmi pare rău. Cel puțin astăzi l-a văzut pe seniorul Hiro-matsu și a încuviințat o amînare. De asemeni, a acceptat să se ocupe de alte lucruri... prețurile la orez trebuie fixate acum, în caz de recoltă proastă... Dar sînt atît de multe de făcut și... totuși el nu e el, doamnă Toda. Vremurile sînt cumplite, *neh* ? Și prevesti-

riile sînt rele : prezicătorii spun că recolta o să fie un dezastru anul ăsta.

— Nu le dau nici o crezare... pînă nu vine timpul culesului.

— Înțelept, foarte înțelept, dar puțini dintre noi vor apuca vremea culesului. Eu o să plec cu el la Osaka. Kawanabi fu străbătut de un fior și se aplecă în față nervos. Am auzit un zvon, c-a-nceput iar molima între Kyoto și Osaka... ciuma. Să fie ăsta un alt semn ceresc că zeii își întorc fața de la noi ?

— Nu e-n firea dumitale, Kawanabi-san, să crezi în zvonuri sau în semne cerești și nici să le spui mai departe. Știi ce gîndește seniorul Toranaga despre asta.

— Știu. Îmi cer iertare. Dar, ei bine,... nimeni nu pare în toate mințile în zilele astea, *neh* ?

— Pesemne că zvonul nu este adevărat ; eu mă rog să nu fie adevărat. Își alungă neliniștea. A fost hotărîtă noua dată a plecării ?

— Am înțeles că seniorul Hiro-matsu a spus c-a fost amînată cu șapte zile. Sînt atît de bucuros că s-a întors comandantul nostru suprem și că l-a convins... Aș vrea ca plecarea să fie amînată pentru totdeauna. Mai bine să luptăm aici decît să fim dezonorați acolo, *neh* ?

— Da, încuviință ea, știind că n-avea rost să se mai prefacă, pentru că asta era în mintea fiecăruia. Acum că seniorul Hiro-matsu s-a întors, poate că stăpînul nostru o să vadă că cea mai bună cale nu este capitularea.

— Doamnă, îți spun ceva numai pentru urechile Domniei tale : seniorul Hiro-matsu... Se opri, își ridică privirile și-și așternu un zîmbet pe chip. Yabu intră cu pași mari în cameră, zornăindu-și sabia. A, nobile Kasigi Yabu, ce plăcere să vă văd. Se înclină, la fel și Mariko, urmă un schimb de amabilități, apoi spuse : Seniorul Toranaga vă așteaptă, Alteță. Vă rog, urcați imediat.

— Bine. Pentru ce vrea să mă vadă ?

— Îmi pare rău, Alteță, nu mi-a spus decît că vrea să vă vadă.

— Cum se simte ?

Kawanabi șovăi.

— Nici o schimbare, Alteță.

— În privința plecării, a fost hotărîtă o nouă dată ?

— Am înțeles că va fi peste șapte zile.

— Poate că seniorul Hiro-matsu o s-o amîne şi mai mult, *neh* ?

— Asta are să hotărască stăpînul nostru, Alteţă.

— Bineînţeles.

Yabu ieşi.

— Ce spuneaţi despre seniorul Hiro-matsu ?

— Numai pentru urechile dumneavoastră, doamnă, dat fiind că Buntaro-san nu este aici, şopti secretarul. Cînd bătrînul Pumn de Fier a ieşit de la seniorul Toranaga, a trebuit să se odihnească aproape un ceas. Avea dureri foarte mari, doamnă.

— O ! Ar fi îngrozitor dacă i s-ar întîmpla acum ceva !

— Da. Fără el o să fie revoltă, *neh* ? Amînarea asta nu rezolvă nimic, nu ? Nu este decît un armistiţiu. Mă tem... mă tem că adevăratul necaz este altul : de cînd seniorul Sudara i-a fost secundant generalului Kiyoshio, de fiecare dată cînd este pomenit numele seniorului Sudara, stăpînul nostru se face foc şi pară... Numai seniorul Hiro-matsu l-a convins să amîne şi acesta e singurul lucru care... Lacrimile începură să curgă pe obrajii secretarului. Ce se-ntîmplă, doamnă ? Şi-a pierdut autoritatea, *neh* ?

— Nu, spuse ea ferm, fără s-o mai creadă nici ea. Sînt sigură că totul o să fie în ordine. Mulţumesc pentru că mi-ai spus. Am să-ncerc să-l văd pe seniorul Hiro-matsu înainte de a pleca.

— Mergi cu Dumnezeu, doamnă.

Ea fu surprinsă.

— N-am ştiut că eşti creştin, Kawanabi-san.

— Nu sînt, doamnă, dar ştiu c-aşa se obişnuieşte la voi.

Ieşi afară, în soare, foarte îngrijorată în privinţa lui Hiro-matsu şi, în acelaşi timp, binecuvîntîndu-l pe Dumnezeu că aşteptarea ei luase sfîrşit şi că mîine avea să scape. Se îndreptă spre palanchin şi suita care o aştepta.

— A, doamnă Toda, spuse Gyoko, ieşind de la umbră şi tăindu-i calea.

— A, bună dimineaţa, Gyoko-san, ce plăcere să te văd. Sper că eşti bine, nu ? spuse ea cu amabilitate, cuprinsă brusc de un fior de gheaţă.

— Mi-e teamă că nu sînt bine deloc, îmi pare rău. Sînt atît de necăjită. Se pare că nu mai sîntem în graţiile stăpînului nostru. Eu şi Kiku-san. De cînd am ajuns aici, sîntem ţinute într-un han împuţit de mîna a treia.

— O, îmi pare rău. Sînt sigură că trebuie să fie vreo greşeală.

— O, da, o greşeală. Cu siguranţă, aşa nădăjduiesc, doamnă. Astăzi, în sfîrşit, mi s-a dat permisiunea să vin la castel şi, în sfîrşit, există un răspuns la cererea mea de a-l vedea pe Măritul Stăpîn. Voi fi lăsată să mă înclin iar în faţa Luminăţiei sale... astăzi, ceva mai tîrziu. Gyoko îi zîmbi fătarnic. Am auzit că şi Domnia ta vii să-l vezi pe domnul secretar, aşa că m-am gîndit să te aştept să-ţi dau bineţe. Sper să nu vă fie cu supărare.

— Mă bucur că te văd, Gyoko-san. V-aş fi vizitat, pe dumneata şi pe Kiku, sau v-aş fi invitat pe amîndouă să-mi faceţi o vizită, dar, din păcate, n-a fost cu putinţă.

— Da... e atît de trist. Trăim vremuri grele. Grele pentru nobili. Grele pentru ţărani. Biata Kiku-san e aproape bolnavă de supărare că nu mai e-n graţiile stăpînului nostru.

— Sînt sigură că nu-i aşa, Gyoko-san. El, seniorul Toranaga, are multe necazuri care-i dau bătaie de cap, *neh ?*

— Adevărat... adevărat. N-am putea să luăm acum un ceai, doamnă Toda ? Mi-aţi face o mare cinste dacă mi-aţi permite să vorbesc cu dumneavoastră pentru o clipă.

— O, îmi pare rău, dar mi s-a poruncit să merg cu treburi oficiale. Altfel aş fi fost onorată.

— A, da, trebuie să mergeţi acum la nava lui Anjin-san. O, am uitat, îmi pare rău. Ce face Anjin-san ?

— Cred că e bine, spuse Mariko furioasă că Gyoko era la curent cu treburile ei personale. Nu l-am văzut decît o dată de cînd am venit şi atunci doar pentru cîteva clipe.

— E un bărbat interesant. Da, foarte. E trist să nu-ţi vezi prietenii, *neh ?*

Amîndouă femeile erau numai zîmbete, cu glasuri politicoase şi indiferente, amîndouă luînd aminte la samuraii neliniştiţi, care le urmăreau şi le ascultau.

— Am auzit că Anjin-san şi-a vizitat prietenii, echipajul. Cum i-a găsit ?

— Nu mi-a spus nimic, Gyoko-san. Cum ţi-am zis, nu l-am văzut decît pentru o clipă. Îmi pare rău, dar trebuie să plec...

— E trist să nu-ţi vezi prietenii. Poate c-aş putea să vă spun cîte ceva despre ei. De pildă, că locuiesc într-un sat *eta.*

— Poftim ?

— Da. Se pare că prietenii lui au cerut permisiunea să locuiască acolo, plăcîndu-le mai mult decît în cartierele civilizate. Curios, *neh* ? Nu ca Anjin-san, care e diferit. Se zvoneşte că ei se simt ca acasă în satul *eta*. Curios, *neh*...

Mariko îşi aminti cît de ciudat fusese Anjin-san în ziua aceea, pe trepte. Asta e explicaţia, gîndi ea. *Eta !* Doamne, bietul om ! Cît de ruşine trebuie să-i fi fost !

— Iartă-mă, Gyoko-san, ce-ai zis ?

— Doar că e curios că Anjin-san e atît de diferit de ceilalţi.

— Cum sînt ei ? I-ai văzut ? Pe ceilalţi ?

— Nu, doamnă. Eu n-am de ce să mă duc acolo. Ce legătură să am eu cu ei ? Sau cu *eta* ? Trebuie să mă gîndesc la clienţii mei şi la Kiku-san. Şi la fiul meu.

— A, da, fiul tău.

Sub umbrelă, chipul lui Gyoko se întristă, dar ochii-i rămaseră de un maro închis, asemeni chimonoului.

— Te rog să mă ierţi, dar bănui că Domnia ta n-ai cunoştinţă de ce am ieşit din graţiile seniorului Toranaga?

— Nu. Sînt sigură că e o greşeală. Contractul a fost încheiat, *neh* ? Conform înţelegerii ?

— O, da, mulţumesc. Am o scrisoare de credit pentru neguţătorii de orez din Mishima, plătibilă la cerere. Mai puţin suma pe care am stabilit-o. Dar banii mi-au şi ieşit din minte. Ce contează banii cînd ai pierdut bunăvoinţa patronului tău, oricine ar fi el. *Neh* ?

— Sînt sigură că ai rămas în graţiile lui.

— Ah, graţii ! Eram îngrijorată şi pentru bunăvoinţa Domniei tale, doamnă Toda.

— Totdeauna te-ai bucurat de bunăvoinţa şi de prietenia mea, Gyoko-san. Poate c-o să putem discuta altădată, acum trebuie să plec, îmi pare rău..

— O, da, ce amabilă sînteţi. Mi-ar face plăcere. Cînd Mariko dădu să plece, Gyoko adăugă pe vocea ei cea mai mieroasă : Dar o să ai Domnia ta timp ? Mîine pleci, *neh* ? La Osaka ?

Mariko simţi brusc fiori de gheaţă în piept cînd capcana se închise.

— Ceva nu e-n ordine, doamnă ?

— Nu... nu, Gyoko-san. Ţi-ar... diseară, la Ora Ciinelui... ţi-ar conveni ?

— Sînteţi prea amabilă, doamnă. O, da, de vreme ce urmează să-l vedeţi acum pe stăpînul nostru, înaintea mea, n-aţi vrea să puneţi o vorbă bună pentru noi ? Avem nevoie de o asemenea mică favoare. *Neh ?*

— Aş fi bucuroasă s-o fac. Mariko se gîndi o clipă. Unele favoruri pot fi cerute, dar, cu toate acestea, nu sînt şi acordate.

Gyoko înţepeni uşor.

— A ! Domnia ta i-ai cerut... i-ai cerut deja să ne acorde o favoare ?

— Bineînţeles, de ce nu ? Mariko spuse cu grijă : Nu este Kiku-san favorita ? Şi dumneata nu-i eşti un vasal credincios ? În trecut nu ţi s-au acordat favoruri ?

— Cererile mele sînt întotdeauna atît de neînsemnate. Tot ce am spus mai-nainte rămîne în picioare, doamnă. Poate chiar mai mult.

— Despre cîinii hămesiţi ?

— Despre urechi lungi şi limbi ascuţite.

— A, da, şi secretele...

— Aş putea fi mulţumită atît de uşor. Bunăvoinţa stăpînului meu şi a doamnei mele, nu cer mult, *neh ?*

— Nu. Dacă se iveşte vreun prilej... nu pot promite nimic.

— Pe diseară, doamnă.

Se înclinară una spre cealaltă. Nici un samurai nu pricepuse mare lucru din vorbele lor. Mariko intră în palanchin cu şi mai multe plecăciuni, spre a ascunde tremurul ce o copleşea, şi cortegiul porni. Gyoko rămase uitîndu-se lung după ea.

— Tu, femeie, îi spuse tăios un samurai tînăr, trecînd pe lîngă ea. Ce aştepţi ? Du-te şi vezi-ţi de treburi !

— Ha ! spuse Gyoko dispreţuitor, spre hazul celorlalţi. Femeie, zici ? Dacă mi-aş pune mintea să-ţi găsesc socoteala s-ar putea să am mare bătaie de cap, chiar dacă nu eşti destul de copt ca să-ţi fi dat tuleiele !

Ceilalţi rîseră. Cu o aruncare semeaţă din cap, Gyoko îşi văzu fără teamă de drum.

*

* *

— Bună, spuse Blackthorne.

— Bună ziua, Anjin-san. Pari fericit !

— Mulţumesc. Asta-i pentru că văd o doamnă atît de încîntătoare, *neh* ?

— A, mulţumesc, răspunse Mariko. Cum e nava ?

— Clasa întîi. N-ai vrea să vii la bord ? Mi-ar plăcea să ţi-o arăt.

— E permis ? Mi s-a poruncit să vin aici să-l întîlnesc pe seniorul Toranaga.

— Da. Toţi îl aşteptăm. Blackthorne se întoarse şi-i vorbi samuraiului de rang superior de la debarcader. Căpitane, eu duc doamna Toda acolo. Arăt nava. Cînd soseşte seniorul Toranaga, tu chemi, *neh* ?

— Cum doreşti, Anjin-san.

Blackthorne porni urmat de Mariko. Barierele erau înţesate de samurai, iar paza de ţărm şi de punte era mai puternică decît oricînd. Urcă mai întîi pe dunetă.

— Asta este a mea, numai a mea, spuse el cu mîndrie.

— E vreunul din echipajul tău aici ?

— Nu, nici unul. Astăzi nu, Mariko-san. Îi arătă totul cît putu de repede, apoi o conduse jos. Aceasta este cabina principală.

Hublourile din pupa dădeau spre plajă. El închise uşa. Acum erau complet singuri.

— Asta e cabina ta ? întrebă ea.

El clătină din cap, învăluind-o cu privirea. Ea i se ghemui în braţe şi el o strînse la piept.

— O, ce dor mi-a fost de tine.

— Şi mie mi-a fost dor...

— Am atîtea să-ţi spun şi să te-ntreb, zise el.

— Eu n-am nimic să-ţi spun. Decît că te iubesc din toată inima. Ea-i tremura în braţe, încercînd să-şi alunge groaza că Gyoko sau altcineva i-ar putea da în vileag. Mă tem atît de mult pentru tine.

— Nu-ţi fie teamă, Mariko, scumpa mea. Totul are să fie bine.

— Şi eu îmi spun la fel, dar azi mi-e cu neputinţă să accept *karma* şi voia Domnului.

— Ai fost atît de rece în ultima vreme.

— Acesta e Yedo, iubitule. Şi sîntem dincolo de Primul Pod.

— *A fost* din pricina lui Buntaro-san. Nu-i aşa ?

— Da, spuse ea simplu. Din cauza lui şi a hotărîrii lui Toranaga de a capitula. Este o ruşine fără noimă... N-am

crezut niciodată c-am să spun asta vreodată cu voce tare, dar trebuie s-o spun. Îmi pare rău.

Se ghemui mai strîns în braţele lui ocrotitoare.

— Cînd se va duce la Osaka, se va sfîrşi şi cu tine ?

— Da. Clanul Toda e prea puternic şi important. În orice caz, eu n-o să fiu lăsată în viaţă.

— Atunci trebuie să vii cu mine. O să scăpăm. O să...

— Îmi pare rău, dar nu există nici o scăpare.

— Doar dacă o îngăduie Toranaga, *neh* ?

— De ce ar face-o ?

Blackthorne îi povesti repede ce-i spusese lui Toranaga, dar nu şi că o ceruse de nevastă.

— Ştiu că-i pot forţa pe preoţi să-l aducă pe Kiyama sau pe Onoshi de partea lui, dacă mă lasă să iau Corabia Neagră din anul *ăsta,* termină el emoţionat, şi ştiu c-o pot face !

— Da, spuse ea bucuroasă pentru biserică, fiindcă-l ţinea în loc hotărîrea lui Toranaga. Cercetă iar logica planului său şi-l găsi fără cusur. Ar trebui să reuşească, Anjin-san. Acum, că Harima este duşman, n-ar mai fi nici un motiv pentru care Toranaga-sama să nu poruncească un atac, dacă porneşte războiul şi nu se predă.

— Dacă seniorul Kiyama, sau seniorul Onoshi, sau amîndoi i se alătură, asta n-ar face să se-ncline balanţa de partea lui ?

— Da, spuse ea. Dacă i se alătură Zataki şi dacă va avea vreme. Ea îi explicase importanţa strategică a controlului pe care-l avea Zataki asupra drumului de nord. Dar Zataki îi este potrivnic lui Toranaga-sama.

— Ascultă, eu pot să-i strîng cu uşa pe preoţi. Iartă-mă, dar ei *sînt* duşmanii mei, cu toate că sînt preoţii tăi. Pot să-i ţin în frîu în numele lui şi al meu. Vrei să mă sprijini să-l ajut ?

Ea-şi ridică privirile spre el.

— Cum ?

— Ajută-mă să-l înduplec să mă lase să încerc şi convinge-l să-şi amîne plecarea la Osaka.

Se auziră zgomote de cai şi voci la debarcader. Se îndreptară uimiţi spre hublouri. Samuraii dădeau la o parte una din bariere. În locul rămas gol îşi făcu apariţia părintele Alvito dînd pinteni calului.

— Ce vrea ? mormăi Blackthorne mîniat.

Îl văzură pe preot cum descalecă, scoate o hîrtie făcută sul din mînecă şi i-o dă samuraiului de rang superior. Omul o citi. Alvito îşi ridică privirile spre navă.

— Orice o fi, e ceva oficial, spuse ea încet.

— Ascultă, Mariko-san, eu nu sînt împotriva bisericii. Biserica nu e rea, preoţii sînt răi. Şi nu toţi. Alvito nu e, deşi e fanatic. Jur că iezuiţii se vor pleca în faţa seniorului Toranaga dacă le iau Corabia Neagră şi o ameninţ pe cea de anul viitor, pentru că ei au nevoie de bani. Spania şi Portugalia vor bani. Toranaga e mai important. Vrei să mă ajuţi ?

— Da, am să te ajut, Anjin-san. Dar, te rog, iartă-mă, nu pot să trădez biserica.

— Tot ce-ţi cer e să vorbeşti cu Toranaga, sau să mă ajuţi s-o fac eu, dacă crezi că e mai bine.

În depărtare se auzi un corn de vînătoare. Priviră iar pe hublouri. Toţi ochii erau aţintiţi spre apus. Din direcţia castelului se apropia capul coloanei de samurai care înconjurau o lectică cu perdeluţe trase.

Uşa cabinei se deschise.

— Anjin-san, te rog, vino acum, spuse samuraiul.

Blackthorne urcă pe punte, urmat de Mariko, apoi coborî pe debarcader. Înclină din cap către Alvito, politicos şi rece. Preotul îi răspunse la fel de glacial.

Cu Mariko, Alvito fu mai amabil.

— Bună, Mariko-san. Sînt bucuros că te văd.

— Mulţumesc, părinte, spuse ea, plecîndu-se adînc.

— Dumnezeu să te binecuvînteze. Făcu semnul crucii asupra ei. *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.*

— Mulţumesc, părinte.

Alvito îşi aruncă privirea spre Blackthorne.

— Deci, pilotule, ce-ţi face nava ?

— Sînt sigur că ştii.

— Da, ştiu. Alvito privi spre *Erasmus* cu faţa încordată. Dumnezu s-o blesteme pe ea şi pe cei care navighează în ea, dacă e folosită împotriva credinţei şi a Portugaliei.

— Pentru asta ai venit aici ? Să împroşti şi mai mult venin ?

— Nu, pilotule, spuse Alvito. Am fost chemat aici ca să-l întîlnesc pe seniorul Toranaga. Găsesc prezenţa ta la fel de supărătoare cît o găseşti şi tu pe a mea.

— Prezența ta nu e supărătoare, părinte. Doar răul pe care-l aduci cu tine.

Alvito se-nroși și Mariko spuse repede :

— Vă rog. Nu e bine să vă certați astfel în văzul lumii. Vă rog pe amîndoi să fiți mai atenți !

— Da. Te rog, iartă-mă. Îmi cer scuze, Mariko-san.

Părintele Alvito se întoarse și privi lectica cu perdeluțe ce trecea bariera, cu fanionul lui Toranaga fluturînd în vînt, precedată și urmată de samurai în uniformă, înconjurați de un alt grup răsfirat și pestriț de samurai.

Palanchinul se opri. Perdelele fură trase. Yabu păși afară. Toți erau uimiți. Oricum, se înclinară. Yabu le întoarse salutul arogant.

— A, Anjin-san, spuse Yabu. Ce mai faci ?

— Bine, mulțumesc, Alteță. Dar Domnia ta ?

— Bine, mulțumesc. Seniorul Toranaga este bolnav. Mi-a cerut să vin în locul lui. Înțelegi ?

— Da, înțeleg, răspunse Blackthorne, încercînd să-și ascundă dezamăgirea. Îmi pare rău seniorul Toranaga bolnav.

Yabu ridică din umeri, o salută pe Mariko politicos, se prefăcu că nu-l vede pe Alvito și cercetă pentru o clipă nava. Cînd se întoarse spre Blackthorne, zîmbetu-i era crispat.

— *So desu,* Anjin-san. Nava ta e cu totul alta față de ultima oară cînd ți-am văzut-o, *neh ?* Da, nava e alta, totul e deosebit, chiar și lumea noastră e alta ! *Neh ?*

— Îmi pare rău, nu înțeleg, Alteță. Vă rog să mă iertați, dar cuvintele voastre foarte repede. Cum... Blackthorne începu formula-i obișnuită, dar Yabu îl întrerupse gutural :

— Mariko-san, te rog tălmăcește-i.

Ea făcu întocmai.

Blackthorne încuviință din cap și spuse rar :

— Da, alta, Yabu-sama.

— Da, foarte diferit, tu nu mai ești barbar, ci samurai, la fel și nava ta, *neh ?*

Blackthorne observă zîmbetul de pe buzele lui groase, ținuta lui bătăioasă, și brusc se revăzu înapoi în Anjiro, în genunchi pe plajă, îl văzu pe Croocq în cazan, auzi urletele lui Pieterzoon, simți din nou în nări duhoarea din groapă... Parcă auzi un glas strigîndu-i : Totul e atît de fără rost,

toată suferința, groaza, Pieterzoon, Spillbergen, Maetsukker, închisoarea, *eta* și situația fără ieșire în care sînteți și toate sînt numai din vina ta !

— Te simți bine, Anjin-san ? întrebă Mariko, neliniștită de căutătura din ochii lui.

— Poftim ? O... o, da. Da, mi-e bine.

— Ce e cu el ? spuse Yabu.

Blackthorne își scutură capul, încercînd să-și îndepărteze supărarea și ura de pe chip.

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertați. Sînt... sînt... nu e nimic. Capul doare... nu dormit. Îmi pare rău. Își pironi din nou privirile în ochii lui Yabu, sperînd că-și mascase scăparea periculoasă. Îmi pare rău Toranaga-sama bolnav... sper nu necazuri, Yabu-sama.

— Nu, nici un necaz. Yabu gîndea : Da, necazuri, tu nu ești altceva decît un mare necaz, eu n-am avut altceva decît necazuri de cînd ai venit tu cu nava ta împuțită pe țărmurile mele. Izu s-a dus, armele s-au dus, onoarea s-a dus și acum o să-mi pierd capul din pricina unui laș. Nici un necaz, Anjin-san, spuse el binevoitor. Toranaga-sama mi-a cerut să-ți predau vasalii, așa cum ți-a făgăduit. Ochii lui se opriră asupra lui Alvito. Deci, Tsukku-san ! De ce ești dușmanul lui Toranaga-sama ?

— Nu sînt, Kasigi Yabu-sama.

— *Daimyo*-ii tăi creștini sînt, *neh* ?

— Vă rog să mă iertați, Alteță, dar noi nu sîntem decît preoți, noi nu sîntem răspunzători pentru părerile politice ale acelor ce preamăresc adevărata credință, nici nu avem vreo putere asupra acelor *daimyo* care...

— *Adevărata credință* a acestui Pămînt al Zeilor este *shinto*, laolaltă cu *tao* și *Calea lui Buddha !*

Alvito nu răspunse. Yabu se întoarse disprețuitor și dădu scurt un ordin. Grupul de samurai zdrențăroși începu să se alinieze în fața navei. Nici unul nu era înarmat. Cîțiva aveau mîinile legate.

Alvito făcu un pas în față și se înclină.

— Poate că pe mine mă veți scuza, Alteță. Eu urma să-l văd pe seniorul Toranaga. Cum Înălțimea sa nu vine...

— Seniorul Toranaga a vrut să fii aici ca să tălmăcești pentru el și Anjin-san, îl întrerupse Yabu, cu bună știință nepoliticos, așa cum îi spusese Toranaga să facă. Da, să tălmăcești așa cum numai tu poți s-o faci, atît de inteligent, direct și imediat, *neh* ? Bineînțeles că, înainte de a

pleca, n-ai nimic împotrivă să faci pentru mine ce a cerut seniorul Toranaga.

— Nu, bineînțeles că nu, Alteță.

— Bine. Mariko-san ! Seniorul Toranaga cere ca tu să urmărești ca răspunsurile lui Anjin-san să fie tălmăcite tot pe-atît de limpede.

Alvito se-nroși, dar își păstră cumpătul.

— Da, Alteță, spuse Mariko, urîndu-l pe Yabu.

Yabu dădu scurt un alt ordin. Doi samurai se duseră la lectică și se întoarseră cu casa de bani de pe navă, cărînd-o anevoie, fiecare de cîte o parte.

— Tsukku-san, acum ai să-ncepi : ascultă, Anjin-san, mai întîi, seniorul Toranaga m-a rugat să-ți dau înapoi asta. E proprietatea ta, *neh* ? Deschide-o, porunci el samuraiului. Cutia era plină-ochi cu monezi de argint. E așa cum a fost luată de pe navă.

— Mulțumesc.

Blackthorne cu greu își putea crede ochilor, pentru că astfel putea să-și cumpere cel mai bun echipaj, și cu bani peșin.

— Trebuie pusă în trezoreria navei.

— Da, bineînțeles.

Yabu făcu semn cu mîna samurailor s-o ducă la bord. Apoi, spre furia crescîndă a lui Alvito care-și continua tălmăcirea aproape simultană, Yabu spuse :

— Mai departe, seniorul Toranaga zice că ești liber să pleci sau să rămîi. Cît te afli pe pămîntul nostru ești samurai, *hatamoto* și ești sub legea samurailor. Pe mare, dincolo de țărmurile noastre, rămîi așa cum ai fost înainte de a veni aici și ești sub puterea legilor barbare. Ți se acordă dreptul pe viață să ancorezi în orice port aflat sub stăpînirea seniorului Toranaga, fără să fii cercetat de autoritățile portuare. Și, în sfîrșit, acești două sute de oameni sînt vasalii tăi. Mi-a cerut să ți-i predau în mod oficial, cu arme, așa cum a promis.

— Pot să plec cînd și cum doresc ? întrebă neîncrezător Blackthorne.

— Da, Anjin-san, poți să pleci așa cum a încuviințat seniorul Toranaga.

Blackthorne se uită la Mariko, dar ea-i ocoli privirea, așa că el se întoarse iar spre Yabu.

— Aș putea să plec mîine ?

— Da, dacă dorești. Yabu adăugă : În legătură cu acești oameni, toți sînt *ronini*. Toți sînt din provinciile din nord. Toți au încuviințat să-ți jure credință veșnică, ție și seminției tale. Toți sînt buni războinici. Nici unul n-a făcut vreo crimă, care să poată fi dovedită. Toți au ajuns *ronini* pentru că seniorii lor au fost omoriți, au murit sau au fost maziliți. Mulți au luptat pe nave împotriva unor dușmani ca *wako*. Yabu zîmbi în felul lui răutăcios. Unii s-ar putea să fi fost *wako*. Tu înțelegi cuvîntul *wako* ?

— Da, Alteță.

— Cei legați sînt, pesemne, tîlhari sau *wako*. Au venit în grup și s-au oferit să te slujească cu vitejie în schimbul iertării crimelor din trecut. Au jurat în fața seniorului Noboru — care ți-a ales toți acești oameni din porunca seniorului Toranaga — că n-au făptuit nici o fărădelege împotriva seniorului Toranaga, nici împotriva vreunuia din samuraii săi. Poți să-i primești pe fiecare în parte, sau în grup, sau să-i respingi. Înțelegi ?

— Pot să refuz vreunul din ei ?

— De ce ai face-o ? întrebă Yabu. Seniorul Noboru i-a ales cu grijă.

— Bineînțeles, iertați-mă, spuse Blackthorne cu un aer obosit, conștient de proasta dispoziție crescîndă a *daimyo*-ului. Înțeleg, dar ce se va întîmpla cu cei care sînt legați, dacă eu nu-i vreau ?

— Li se vor tăia capetele. Bineînțeles. Dar ce are una cu alta ?

— Nimic. Iertați-mă.

— Urmează-mă.

Yabu se îndreptă țanțoș spre lectică.

Blackthorne aruncă o privire spre Mariko.

— Pot *să plec*. Ai auzit !

— Da.

— Asta înseamnă... E aproape ca un vis. El a zis...

— Anjin-san !

Ascultător, Blackthorne plecă grăbit după Yabu. Lectica servea acum drept podium. Un slujbaș așezase pe ea o masă joasă, pe care erau hîrtii făcute sul. Ceva mai departe, samuraii păzeau o grămadă de săbii scurte și lungi, sulițe, scuturi, barde, arcuri și săgeți pe care hamalii le descărcau de pe cai. Yabu îi făcu semn lui Blackthorne să se așeze lîngă el, Alvito chiar în fața lui și Mariko de cealaltă parte. Slujbașul începu să strige numele. Fiecare

bărbat păşea în faţă, se înclina ceremonios, spunea cum îl cheamă şi din ce neam se trage, jura credinţă, îşi semna sulul de hîrtie şi-l pecetluia cu o picătură de sînge din înţepătura pe care slujbaşul i-o făcea în deget conform ritualului. Fiecare îngenunchea pentru ultima oară în faţa lui Blackthorne, apoi se ridica şi se grăbea spre armurier. Mai întîi i se înmîna sabia pentru ucidere, apoi cea scurtă. Fiecare primea cele două săbii cu o plecăciune şi le cerceta cu de-amănuntul, exprimîndu-şi mîndria privind calitatea lor şi le punea la cingătoare cu o bucurie sălbatică. Apoi i se dădeau alte arme şi un scut. Cînd bărbaţii îşi luau noile lucruri, complet înarmaţi acum, din nou samurai, încetînd a mai fi *ronini*, arătau mai puternici şi mai bătoşi, şi păreau chiar mai fioroşi.

Ultimii fură cei treizeci de *ronini* legaţi. Blackthorne insistă ca el însuşi să taie legăturile fiecăruia. Rînd pe rînd jurară supunere cum făcuseră toţi ceilalţi : „Jur pe cinstea mea de samurai că duşmanii tăi sînt şi duşmanii mei şi jur supunere deplină".

După ce jura, fiecare îşi lua armele.

Yabu strigă :

— Uraga-noh-Tadamasa !

Bărbatul păşi în faţă. Alvito fu cuprins de amărăciune. Uraga — fratele Joseph — stătuse neobservat printre samuraii grupaţi prin apropiere. Era neînarmat şi purta un chimonou simplu şi o pălărie de bambus. Yabu surîse mîndru, văzînd tulburarea lui Alvito, şi se întoarse spre Blackthorne.

— Anjin-san. Acesta e samuraiul Uraga-noh-Tadamasa, acum *ronin*. Îl recunoşti ? Înţelegi „recunoşti" ?

— Da, înţeleg. Da, recunosc.

— Bun. Cîndva a fost preot creştin, *neh* ?

— Da.

— Acum nu. Înţelegi ? Acum *ronin*.

— Înţeleg, Yabu-sama.

Yabu îl privi pe Alvito. Alvito se uita fix la apostat, care-l privea, la rîndul lui, cu ură.

— A, Tsukku-san, îl recunoşti şi tu ?

— Da, îl recunosc, Alteţă.

— Eşti gata să tălmăceşti iar, sau nu mai ai chef s-o faci ?

— Vă rog continuaţi, Alteţă.

— Bun. Yabu flutură o mînă spre Uraga. Ascultă, Anjin-san, seniorul Toranaga îţi dă acest bărbat, dacă-l vrei. Cîndva a fost preot creştin, novice. Acum nu mai e. Acum s-a lepădat de zeul străin neadevărat şi s-a întors la credinţa cea adevărată, *shinto*, şi... Se opri, la fel şi părintele. Ai spus exact, Tsukku-san ? *Credinţa cea adevărată, shinto ?*

Preotul nu răspunse. Dădu drumul aerului din piept, apoi tălmăci exact, adăugînd :

— Asta e ce a spus *el*, Anjin-san, Dumnezeu să-l ierte.

Mariko lăsă vorbele preotului să treacă fără să spună nimic, urîndu-l şi mai mult pe Yabu, promiţîndu-şi să se răzbune într-o zi, cît de curînd.

Yabu îi privi, apoi continuă :

— Deci, Uraga-san e un fost creştin. Acum e gata să-ţi slujească. El ştie să vorbească limba barbară şi limba preoţilor şi a fost unul din cei patru tineri samurai trimişi pe pămînturile voastre. Se spune că el chiar l-a întîlnit pe mai marele tuturor creştinilor, dar acum îi urăşte pe toţi, ca şi tine, *neh* ? Yabu îl urmărea pe Alvito, zădărîndu-l, ochii zburîndu-i de la el la Mariko, care asculta tot atît de atentă. Anjin-san, îi urăşti pe creştini, *neh* ?

— Mai toţi catolicii sînt duşmanii mei, da, răspunse el, complet conştient de Mariko, rămasă cu privirea aţintită-n gol. Spania şi Portugalia sînt duşmanii ţării mele, da.

— Creştinii sînt şi duşmanii noştri. Nu, Tsukku-san ?

— Nu, Alteţă. Creştinismul îţi dă cheia vieţii veşnice.

— Aşa-i, Uraga-san ? spuse Yabu.

Uraga îşi clătină capul. Vocea-i era aspră :

— Eu nu mai gîndesc aşa, Alteţă. Nu.

— Spune-i lui Anjin-san.

— *Senhor* Anjin-san, spuse Uraga cu un accent dur, dar cuvintele portugheze erau corecte şi uşor de înţeles. Eu nu cred că acest catolicism e lăcătul... iertaţi-mă, e cheia spre nemurire.

— Da, spuse Blackthorne. Şi eu zic la fel.

— Bun, continuă Yabu. Deci, seniorul Toranaga îţi oferă acest *ronin*, Anjin-san. E renegat, dar dintr-o familie bună de samurai. Uraga jură, dacă-l vei accepta, că va fi secretarul şi tălmaciul tău şi va face orice doreşti. Va trebui să-i dai săbii. Mai ai altceva, Uraga ? Spune-i.

— *Senhor*, vă rog să mă iertați. Mai întîi... Uraga își scoase pălăria. Păru-i era tuns scurt și căpățîna rasă după moda samurailor, dar nu avea coada în creștet. Mai întîi, mi-e rușine că părul nu mi-e corect pieptănat și că nu am nici un moț în creștet, cum ar trebui să aibă un samurai, dar părul o să-mi crească. Își puse pălăria înapoi pe cap. Îi spuse lui Yabu ce zisese, iar *roninii* care erau în preajmă și-l puteau auzi ascultau și ei atenți în timp ce el continua : În al doilea rînd, vă rog mult să mă scuzați, dar eu nu știu să mînuiesc săbiile, de altfel, nu știu să folosesc nici o armă. N-am... n-am fost niciodată instruit pentru asta, dar am să învăț. Vă rog să mă scuzați pentru rușinea asta. Vă jur supunere absolută și vă rog să mă primiți...

Sudoarea i se prelingea pe față și pe spinare.

Blackthorne spuse înțelegător :

— *Shigata ga nai, neh ? Ukeru anatawa desu*, Uraga-san. Ce contează ? Te primesc, Uraga-san.

Uraga se înclină, apoi îi explică lui Yabu ce spusese. Nimeni nu rîse. În afară de Yabu. Dar rîsul lui fu brusc întrerupt de cearta iscată între ultimii doi *ronini* pentru alegerea săbiilor rămase.

— Voi doi, gura ! spuse el.

Amîndoi bărbații se întoarseră și unul rosti pe un ton dur :

— Dumneata nu ești stăpînul meu ! De ce nu vorbești politicos ? Spune „vă rog" sau „tăceți."

Imediat Yabu sări în picioare și țîșni cu sabia ridicată spre *roninul* care-l ofensase. Oamenii se-mprăștiară și *roninul* fugi. Lîngă marginea debarcaderului omul își smulse sabia și se întoarse brusc să atace cu un strigăt diabolic de luptă. Pe loc toți prietenii lui năvăliră să-l salveze, cu săbiile pregătite, și Yabu fu încercuit. Bărbatul atacă. Yabu evită o lovitură violentă de sabie, atacă și el și dădu greș, în timp ce grupul se năpusti să-l omoare. Samuraii lui Toranaga țîșniră prea tîrziu, știind că Yabu era acum un om mort.

— *Stați !* strigă Blackthorne în japoneză. Toți înghețară de puterea vocii lui. *Mergeți acolo !* Arătă spre locul unde fuseseră aliniați înainte. *Acum ! Ordin !*

Pentru o clipă toți oamenii de pe debarcader rămaseră pe loc. Apoi începură să se miște. Vraja se risipi. Yabu se repezi la bărbatul care-l insultase. *Roninul* sări înapoi,

făcu un pas în lături cu sabia ținută zdravăn cu ambele mîini deasupra capului, așteptînd neînfricat următorul atac. Prietenii lui șoviră.

— *Mergeți acolo ! Acum ! Ordin !*

Fără tragere de inimă, dar supuși, ceilalți oameni bătură-n retragere și-și băgară săbiile-n teacă. Yabu și omul se roteau încet unul în jurul celuilalt.

— Tu, strigă Blackthorne. Stai ! Sabia jos ! *Eu poruncesc !*

Omul rămase cu ochii furioși pironiți asupra lui Yabu, dar auzi ordinul și-și umezi buzele. Se prefăcu că atacă pe stînga, apoi pe dreapta. Yabu se retrase și omu-i scăpă printre degete, țîșni lîngă Blackthorne și-și puse sabia jos, în fața lui.

— Mă supun, Anjin-san. Eu nu l-am atacat.

Cum Yabu atacă din nou, omul îi sări din cale și se retrase fără teamă, mai sprinten și mai tînăr decît Yabu, luîndu-l și-n zeflemea.

— Yabu-san, strigă Blackthorne. Îmi cer iertare, cred că greșeală, *neh* ? Poate...

Dar Yabu revărsă un potop de insulte în japoneză și se aruncă asupra omului care sări iarăși fără teamă.

Alvito se amuza în sinea lui.

— Yabu-san a zis că nu e nici o greșeală, Anjin-san. Acest *cabrón* trebuie să moară, spune el. Nici un samurai nu poate să accepte o asemenea insultă !

Blackthorne simți toți ochii ațintiți asupra lui în timp ce încerca disperat să hotărască ce era de făcut. Îl văzu pe Yabu urmărindu-l pe barbar. Chiar în stînga lui, un samurai de-al lui Toranaga puse săgeata în arc. Singurul zgomot era al celor doi oameni care gîfîiau, alergau și strigau unul la celălalt. *Ronin*-ul se trăgea înapoi, apoi se întorcea și se punea pe fugă, înconjurînd luminișul, ferindu-i-se din cale, strecurîndu-se, tot timpul revărsînd un potop gutural, șuierat, de ocări.

Alvito spuse :

— Îl întărîtă pe Yabu, Anjin-san. El zice : „Sînt samurai... eu nu omor oameni neînarmați cum faci tu... tu nu ești samurai, ești un țăran care pute a bălegar... a, deci asta e, nu ești samurai, ești *eta, neh* ? Maică-ta a fost *eta*, taică-tău a fost *eta* și..“ Iezuitul se opri cînd Yabu dădu drumul unui răcnet de furie, făcu semn unuia din oameni și strigă ceva. Yabu zice : „Tu ! Dă-i sabia !“

Ronin-ul şovăi şi privi spre Blackthorne, aşteptînd porunca.

Yabu se întoarse spre Blackthorne şi strigă :

— Dă-i sabia !

Blackthorne ridică sabia.

— Yabu-san, rog nu luptă, spuse el, dorind să-l vadă mort. Te rog nu luptă...

— *Dă-i sabia !*

Un murmur de furie străbătu oamenii lui Blackthorne. El îşi înălţă mîna.

— Tăcere ! Privi spre *ronin,* vasalul lui : Vino aici. Te rog !

Omul îl privi pe Yabu, se făcu c-o ia spre stînga, apoi spre dreapta şi de fiecare dată Yabu se repezi asupra lui cu o furie sălbatică, dar *ronin*-ul izbuti să scape şi alergă spre Blackthorne. De data asta Yabu nu-l mai urmări. Aştepta şi privea ca un taur turbat, pregătindu-şi atacul. Omul se înclină spre Blackthorne şi luă sabia. Apoi se întoarse spre Yabu şi, cu un strigăt de bătălie din rărunchi, se aruncă asupra lui. Săbiile se loviră din nou. Acum cei doi bărbaţi se învîrteau în tăcere. Urmă o altă încleştare violentă. Săbiile zornăiră. Apoi Yabu se poticni şi *ronin*-ul atacă, pregătindu-se să-l omoare lesne, dar Yabu se feri cu iscusinţă şi lovi. Mîinile omului, încă ţinînd sabia, fură retezate. Pentru o clipă *ronin*-ul rămase în picioare urlînd, holbîndu-se la cioatele lui, apoi Yabu îi reteză capul.

Se făcu tăcere, apoi Yabu fu asaltat de un ropot de aplauze. Yabu mai lovi o dată trupul care se zvîrcolea. Apoi, onoarea fiind răzbunată, ridică ţeasta de moţul din creştet, o scuipă cu un gest cumpănit, drept în faţă, şi o aruncă. Se-ntoarse calm spre Blackthorne şi se înclină.

— Te rog să-mi scuzi proastele purtări, Anjin-san. Îţi mulţumesc că i-ai dat sabia, spuse el cu voce politicoasă, în timp ce Alvito tălmăcea. Îmi cer iertare pentru strigăte. Îţi mulţumesc că mi-ai îngăduit să-mi scald cu cinste sabia în sînge. Ochii-i căzură spre sabia dată de Toranaga. Îi cercetă atent tăişul. Era încă perfect. Îşi desfăcu eşarfa de mătase să şteargă sîngele. Niciodată să n-atingi o lamă cu degetele, Anjin-san, c-ai s-o distrugi. O sabie trebuie să simtă doar mătasea sau trupul duşmanului. Se opri şi-şi ridică privirile. Pot să te sfătuiesc politicos

să le dai voie vasalilor tăi să-şi încerce săbiile ? Va fi de bun augur pentru ei.

Blackthorne se întoarse spre Uraga :

— Spune-le.

* * *

Ziua era pe sfîrşite cînd Yabu se întoarse acasă. Slugile îi luară hainele îmbibate de sudoare, îi dădură un chimonou proaspăt spălat şi-i puseră şosete curate în picioare. Yuriko, soţia lui, îl aştepta în răcoarea verandei cu ceai şi *saké* fierbinte, aşa cum îi plăcea lui să bea.

— *Saké,* Yabu-san ?

Yuriko era o femeie înaltă, subţire, cu părul cărunt. Chimonou-i de culoare închisă, modest, îi scotea plăcut în evidenţă paloarea pielii.

— Mulţumesc, Yuriko-san.

Yabu bău vinul cu plăcere, savurîndu-i pişcătura dulce-acrişoară în timp ce-i aluneca pe gîtul însetat.

— A mers bine, am auzit.

— Da.

— Ce obraznic, *ronin*-ul acela !

— Mi-a prins bine, doamnă, foarte bine. Acum mă simt minunat. Am umplut de sînge sabia lui Toranaga şi am făcut-o cu adevărat a mea. Yabu termină ceaşca şi ea i-o umplu iar. Mîna lui mîngîie mînerul sabiei. Dar ţie nu ţi-ar fi plăcut lupta. El era un copil... a căzut în prima capcană.

Ea-l atinse cu blîndeţe.

— Mă bucur c-a făcut-o.

— Mulţumesc, dar eu abia dacă am apucat să năduşesc. Yabu rîse. Merita totuşi să-l fi văzut pe preot ! Te-ar fi amuzat să-l priveşti pe barbarul ăla cum îl treceau toate apele. Nu l-am văzut niciodată atît de furios. A fost atît de mînios, încît aproape că s-a înecat încercînd să se stăpînească. Canibal ! Toţi sînt canibali. Păcat că n-avem cum să terminăm cu ei înainte de a părăsi această viaţă.

— Crezi că Anjin-san ar putea s-o facă ?

— El are de gînd să-ncerce. Cu zece nave ca a lui şi cu zece oameni ca el eu aş putea stăpîni mările de aici pînă-n Kyushu. Numai cu el, şi aş putea să-i lovesc pe Kiyama, Onoshi şi Harima, să-l zdrobesc pe Jikkyu şi să păstrez Izu ! N-avem nevoie decît de puţin timp şi fie-

care *daimyo* o să lupte cu propriul lui dușman. Izu are să fie în siguranță și din nou al meu ! Nu înțeleg de ce Toranaga are de gînd să-l lase pe Anjin-san să plece ! Asta e altă pierdere prostească !

Își strînse pumnul și izbi în *tatami*. Slujnica tresări, dar nu zise nimic. Yuriko nu făcu nici cea mai mică mișcare. Doar un surîs fugar îi străbătu chipul.

— Cum și-a primit Anjin-san libertatea și vasalii ? întrebă ea.

— Era atît de fericit, ca un bătrîn care se visa iar în floarea tinereții. El... o, da... Yabu se încruntă cînd își aminti. Dar a fost un lucru pe care totuși nu-l înțeleg. Cînd acei *wako* m-au împresurat prima oară, eu eram un om mort. Nici o îndoială în legătură cu asta, dar Anjin-san i-a oprit și mi-a redat viața. N-avea nici un temei s-o facă, *neh* ? Chiar mai-nainte văzusem ura întipărită pe chipul lui. E atît de naiv !

— El ți-a dăruit viața ?

— O, da. Curios, *neh* ?

— Da. Se petrec multe lucruri ciudate, bărbate. Ea alungă slujnica, apoi întrebă încet : Ce vrea, de fapt, Toranaga ?

Yabu se aplecă în față și spuse în șoaptă :

— Cred că vrea să mă pună comandant suprem.

— De ce ar face asta ? Pumn de Fier e pe moarte ? întrebă Yuriko. Ce e cu seniorul Sudara ? Sau Buntaro ? Sau seniorul Noboru ?

— Cine știe, doamnă ? Toți sînt în dizgrație, *neh* ? Toranaga se răzgîndește atît de des, încît nimeni nu poate prezice ce va face. Mai întîi m-a rugat să mă duc la debarcader în locul lui și mi-a explicat cum voia el să fie zis fiecare lucru, apoi a vorbit despre Hiro-matsu și de cît de mult a îmbătrînit. M-a întrebat ce cred eu despre regimentul de muschete.

— Ar putea să pregătească iar Cer de Purpură ?

— Acesta e oricînd gata, dar el nu mai are vlagă pentru așa ceva. Asta cere spirit de conducere și pricepere. Cîndva le-a avut, dar acum nu le mai are. Acum e umbra acelui Minowara, care a fost odată. Am fost uimit de cum arăta. Îmi pare rău, am făcut o greșeală. Trebuia să fi mers cu Ishido.

— Eu zic c-ai ales bine.

— Poftim ?

— Mai întîi fă-ţi baia, apoi cred că am un dar pentru tine.

— Ce dar ?

— Fratele tău, Mizuno, vine după cină.

— Asta-i dar ? se burzului Yabu. Ce să vreau de la prostul ăla ?

— O ştire deosebită, sau o vorbă înţeleaptă, chiar şi de la un prost, pot să fie tot atît de preţioase ca de la un sfetnic înţelept, *neh* ? Uneori chiar mai mult.

— Ce ştire ?

— Mai întîi baia şi masa. În seara asta o să ai nevoie de o minte limpede, Yabu-chan.

Yabu ar mai fi stăruit, dar baia îl ispitea şi, de fapt, era cuprins de o moleşeală plăcută pe care n-o simţise de prea multe ori. În parte, se datora cinstei ce i-o făcuse Toranaga de dimineaţă şi respectului generalilor din ultimele cîteva zile. Dar cel mai mult era din pricina omorului, a freamătului de bucurie ce ţîşnise din sabie, în braţ, apoi în cap. O, să omori atît de curat, de la bărbat la bărbat — în faţa *bărbaţilor* — asta e o bucurie ce e dată la atît de puţini şi atît de rar ! Destul de rar, ca să fie apreciată şi savurată.

Aşa că-şi părăsi nevasta şi-şi savură mai departe bucuria. Lăsă ca mîini pricepute să-i îngrijească trupul şi apoi, proaspăt şi renăscut, se duse în verandă. Ultimele raze ale asfinţitului împodobeau cerul. Luna era joasă, firavă şi-n creştere. Una din slujnice îi servi cu gesturi delicate cina. Mîncă puţin şi în tăcere. Ceva supă, peşte şi legume murate.

Fata zîmbi îmbietor.

— Să fac patul acum, Alteţă ?

Yabu clătină din cap.

— Mai tîrziu. Mai întîi spune-i soţiei mele că vreau s-o văd.

Yuriko sosi îmbrăcată într-un chimonou de bun gust, dar vechi.

— *So desu ka ?*

— Fratele tău aşteaptă. Ar trebui să-l primim singuri. Îl vedem pe el întîi, Alteţă, apoi o să stăm de vorbă noi doi, tot singuri. Te rog să ai răbdare, *neh* ?

Kasigi Mizuno, fratele mai mic al lui Yabu şi tatăl lui Omi, era un bărbat scund, cu ochi bulbucaţi, frunte înaltă şi păr puţin. Săbiile nu păreau să i se potrivească şi abia

le putea mînui. Nici cu arcul şi săgeata nu se descurca mai bine.

Mizuno se înclină şi-l felicită pentru iscusinţa dovedită mai devreme, pentru că ştirea despre isprava lui se răspîndise rapid, făcînd ocolul castelului, sporind şi mai mult faima de luptător a lui Yabu. Apoi, nerăbdător să-i facă plăcere, trecu la subiect.

— Alteţă, astăzi am primit o scrisoare cifrată de la fiul meu. Doamna Yuriko s-a gîndit c-ar fi mai bine să ţi-o dau ţie în mînă.

Îi înmînă lui Yabu sulul de hîrtie. Misiva de la Omi spunea :

„Tată, te rog, vorbeşte cu seniorul Yabu degrabă şi personal. Întîi : seniorul Buntaro a venit la Mishima, *în taină, trecînd prin Takato.* Unul din oamenii lui a scăpat această vorbă seara, la cheful dat în cinstea lor. Al doilea : în timpul acestei vizite secrete la Takato — care a ţinut trei zile — Buntaro l-a văzut pe seniorul Zataki de două ori şi pe doamna, mama lui Zataki, de trei ori. Al treilea : Înainte ca seniorul Hiro-matsu să plece din Mishima, i-a spus noii sale concubine, doamna Oko, să nu-şi facă griji, pentru că : „atîta vreme cît trăiesc eu, seniorul Toranaga n-o să plece niciodată din Kwanto". Al patrulea :...

Yabu îşi ridică privirile.

— Cum poate Omi să ştie ce i-a spus Pumn de Fier, între patru ochi, concubinei sale ? Noi n-avem iscoade în casa lui.

— Acum avem, Alteţă. Vă rog să citiţi mai departe.

— „Al patrulea : Hiro-matsu este hotărît să trădeze, *dacă e necesar,* şi o să-l reţină pe Toranaga în Yedo, *dacă e necesar,* şi o să poruncească Cer de Purpură peste capul lui Toranaga, cu sau fără consimţămîntul seniorului Sudara, *dacă e necesar.* Al cincelea : acestea sînt adevăruri care pot fi crezute. Slujnica doamnei Oko este fiica doicii soţiei mele şi a fost recomandată în serviciul doamnei Oko aici, în Mishima, cînd, în mod regretabil, propria ei slujnică a început, *în chip ciudat,* să se topească pe picioare văzînd cu ochii. Al şaselea : Buntaro-san e ca un nebun, mocneşte, tună şi fulgeră, astăzi a provocat un samurai şi l-a măcelărit fără rost, blestemînd numele lui Anjin-san. Ultimul : Iscoadele spun că Ikawa Jikkyu a

adunat zece mii de oameni în Suruga, gata să ne treacă hotarele. Te rog, transmite-i seniorului Yabu urările mele..."

Restul misivei era fără importanţă.

— Jikkyu, ehei ! Am să mor fără să mă răzbun pe diavolul ăsta !

— Te rog, ai răbdare, Alteţă, zise Yuriko. Spune-i, Mizuno-san.

— Alteţă, începu omul, de luni de zile încercăm să vă punem în aplicare planul, cel pe care l-aţi sugerat cînd a sosit prima oară barbarul. Vă amintiţi, atunci, cu toate acele monede de argint, aţi spus că o sută sau chiar cinci sute în mîinile unui bucătar potrivit l-ar scoate din joc pe Ikawa Jikkyu odată pentru totdeauna. Ochii lui Mizuno păreau să se facă şi mai bulbucaţi, ca de broască. Se pare că Mura, starostele din Anjiro, are un văr care, la rîndul lui, are şi el un văr, al cărui frate este acum cel mai bun bucătar din Suruga. Am auzit astăzi că a fost primit în casa lui Jikkyu. I s-a dat o arvună de două sute şi preţul întreg e de cinci su...

— N-avem atîţia bani ! Peste poate ! De unde să scot cinci sute, sînt aşa de dator acum, că nu pot să strîng nici măcar o sută !

— Te rog, iartă-mă, Alteţă. Îmi pare rău, dar banii sînt deja puşi deoparte. N-au rămas toate monedele barbarului în casa de bani. O mie s-au rătăcit pe drum, înainte de a se face numărătoarea oficial. Îmi cer iertare.

Yabu se uita la el cu gura căscată.

— Cum ?

— Se pare că i s-a poruncit lui Omi să facă asta în numele tău. Banii au fost aduşi aici în taină şi daţi doamnei Yuriko, de la care s-a cerut încuviinţarea, înainte de a risca să vă nemulţumim, şi ea a fost de acord.

Yabu reflectă îndelung.

— Cine a dat porunca ?

— Eu. După ce am cerut permisiunea.

— Mulţumesc, Mizuno-san. Şi mulţumesc, Yuriko-san. Yabu se înclină spre amîndoi. Aşa deci ! Jikkyu, nu ? În sfîrşit ! Îl bătu cu drag pe fratele său pe umăr şi omul mărunţel fu aproape patetic în bucuria lui slugarnică. Frate, ai procedat foarte bine. Am să-ţi trimit cîteva bucăţi de mătase din vistierie. Ce mai face doamna, soţia ta ?

— Bine, Alteță, foarte bine. Vă roagă să-i primiți urările de sănătate.

— Trebuie să luăm masa împreună. Bun, bun ! Acum, despre restul raportului, tu ce crezi ?

— Nimic, Alteță. Aș fi foarte interesat să știu ce crede Înălțimea ta.

— În primul rînd... Yabu se opri, prinzînd privirea soției sale care-l punea în gardă și schimbă ce-avea de gînd să zică. În primul și-n ultimul rînd înseamnă că Omi-san, fiul tău, este un vasal foarte bun și-mi e credincios. Dacă viitorul ar depinde de mine, l-aș înălța în rang... da, el merită să fie înălțat, *neh ?*

Mizuno era numai miere de bucurie. Yabu avu răbdare cu el, stînd la taclale, lăudîndu-l din nou și, de îndată ce timpul cerut de politețe trecu, îl lăsă să plece.

Yuriko trimise după ceai. Cînd fură iarăși singuri, el spuse :

— Ce-nseamnă, de fapt, restul ?

Emoția se citea pe chipul ei.

— Te rog să mă ierți, Alteță, dar vreau să-ți dau o idee nouă : *Toranaga ne ia pe toți drept proști și el n-are nici un gînd, nici n-a avut vreodată, de-a merge la Osaka spre a se preda.*

— Prostii !

— Lasă-mă să-ți înșirui faptele... O, Alteță, nici nu știi ce norocos ești cu vasalul tău, Omi, și cu prostul ăla de frate care a furat cele o mie de monede. Dovadă a ce-ți zic ar putea fi cele ce urmează: Buntaro-san, un prieten de încredere, e trimis la Zataki în taină. De ce? Vădit ca să transmită o nouă ofertă. Ce l-ar ademeni pe Zataki ? Kwanto, numai asta. Așa că oferta este Kwanto, în schimbul supunerii, o dată ce Toranaga e din nou *președinte al Consiliului Regenților — un consiliu nou, cu un nou mandat.* Își poate permite să i-l dea atunci, *neh ?* Ea așteptă, apoi continuă cu zel. Dacă-l convinge pe Zataki să-l trădeze pe Ishido, e la un sfert de drum de capitală, de Kyoto. Cum poate fi întărit pactul cu fratele lui ? Cu ostatici ! Am auzit în după-amiaza asta că seniorul Sudara, doamna Genjiko, fiicele *și* fiul lor au să meargă să-și viziteze venerata bunică din Takato peste zece zile.

— Toți ?

— Da. Mai departe : Toranaga îi dă lui Anjin-san înapoi nava, pusă la punct ca nouă, cu toate tunurile, pra-

ful de pușcă, două sute de vasali și toți banii aceia, cu siguranță destui ca să cumpere mai mulți mercenari barbari și ticăloși de *wako* din Nagasaki. De ce ? Ca să-l lase să atace și să ia Corabia Neagră a barbarilor. Și atunci, gata cu Corabia Neagră, gata cu banii și încep necazurile cu nemiluita pentru preoții creștini care-i ațîță pe Kiyama, Onoshi și pe toți trădătorii de *daimyo* creștini.

— Toranaga n-ar îndrăzni să facă asta ! *Taikō* a încercat și-a dat greș, iar el a avut toată puterea. Barbarii au să plece furioși. Și iar n-o să mai facem negoț niciodată.

— Da, dacă am face-o *noi*. De data asta e barbar împotriva barbarului, *neh* ? N-are nici o legătură cu noi. Și să zicem că Anjin-san atacă Nagasaki și-i dă foc. Harima, Kiyama și Onoshi ne sînt dușmani și, din pricina lor, majoritatea *daimyo*-ilor din Kyushu. Să zicem că Anjin-san dă foc la cîteva din celelalte porturi ale lor, le prăduiește navele și în același timp...

— În același timp Toranaga pune-n mișcare Cer de Purpură ! explodă Yabu.

— Da. O, da, încuviință Yuriko fericită. Toate acestea lămuresc purtarea lui Toranaga ! Nu face el ce a făcut întotdeauna, așteptînd ca-ntotdeauna, cîștigînd timp ca-ntotdeauna, o zi aici, o zi dincolo, și în curînd a trecut o lună, iar el are din nou o forță covîrșitoare cu care să-i mătură pe toți care i se opun. A cîștigat aproape o lună de cînd Zataki i-a adus somațiile la Yokosé.

Yabu își simțea bătăile inimii în urechi.

— Atunci sîntem în siguranță ?

— Nu, dar nu sîntem pierduți. Cred că nu e nici o capitulare. Ea șovăi. Dar toți au fost duși de nas. O, el e atît de deștept, *neh* ? Toți au fost prostiți, la fel ca noi. Pînă în seara asta. Omi mi-a dat cheia. Noi toți am uitat că Toranaga e un mare actor *Nōh*, care-și poate purta propria-i față ca pe-o mască, dacă trebuie. *Neh* ?

Yabu încercă să-și rînduiască gîndurile, însă nu izbuti.

— Dar Ishido are, încă, toată Japonia împotriva noastră !

— Da. Mai puțin Zataki. Și trebuie să mai fie și alte alianțe secrete. Pînă atunci tu și Toranaga puteți să țineți trecătorile.

— Ishido are castelul Osaka și pe moștenitor și bogăția lui *taikō*.

— Da, dar el stă ascuns în bîrlog. Cineva o să-l trădeze.

— Ce-ar trebui să fac ?

— Ce nu face Toranaga. Lasă-l pe el să aştepte, tu trebuie să forţezi pasul.

— Cum ?

— Primul lucru, Alteţă, este acesta : Toranaga a uitat un amănunt pe care tu l-ai observat în după-amiaza asta. Furia lui Tsukku-san. De ce ? Pentru că Anjin-san ameninţă viitorul creştinilor, *neh* ? Aşa că trebuie să-l iei imediat pe Anjin-san sub protecţia ta, pentru că preoţii aceia, ori marionetele lor au să-l omoare în cîteva ceasuri. Mai departe : Anjin-san are nevoie să-l aperi şi să-l îndrumi, să-l ajuţi să-şi facă un nou echipaj la Nagasaki. Fără tine şi oamenii tăi el n-are să izbutească. Fără el şi nava lui şi fără mai mulţi barbari, Nagasaki n-o să ardă, iar asta trebuie neapărat să se întîmple, pentru că altfel Kiyama, Onoshi, Harima şi împuţiţii de preoţi n-au să fie loviţi îndeajuns ca să nu-l mai sprijine pentru o vreme pe Ishido. Între timp, Toranaga, ajutat în chip miraculos de Zataki şi de fanaticii lui, cu tine conducînd regimentul de muschete, trece prin pasul Shinano, în jos, spre cîmpiile din Kyoto.

— Da. Da, ai dreptate, Yuriko-chan ! Aşa trebuie să fie. O, tu eşti atît de deşteaptă, de înţeleaptă !

— Înţelepciunea şi norocul nu sînt bune la nimic dacă n-ai mijloacele de a-ţi pune planul în aplicare, Alteţă. Numai tu poţi face asta, tu eşti conducătorul, luptătorul, generalul de război pe care *trebuie* să-l aibă Toranaga. Trebuie să-l vezi în seara asta.

— Nu mă pot duce la Toranaga să-i spun că i-am ghicit vicleşugul, *neh* ?

— Nu, dar ai să-l rogi să te lase să mergi cu Anjin-san, că trebuie să plecaţi imediat. Ne putem gîndi la un motiv demn de crezare.

— Dar dacă Anjin-san atacă Nagasaki şi Corabia Neagră, n-or să oprească barbarii negoţul şi n-or să plece ?

— Da. Tot ce se poate. Dar asta la anu'. Pînă atunci Toranaga va fi regent, preşedinte al regenţilor, iar tu comandantul lui suprem.

Yabu coborî cu picioarele pe pămînt.

— Nu, spuse el hotărît. O dată ce va avea puterea, o să-mi poruncească să-mi fac *seppuku*.

— Cu mult înainte de asta o să ai Kwanto-ul.

Lui îi sclipiră ochii.

— Cum ?

— Toranaga n-o să-i dea, de fapt, niciodată fratelui său vitreg Kwanto-ul. Zataki este o amenințare continuă. Zataki e un om sălbatic, plin de mîndrie, *neh* ? Va fi atît de ușor pentru Toranaga să-l facă pe Zataki să-i ceară un loc în fruntea bătăliei. Dacă Zataki nu e omorît... poate că un glonț sau o săgeată rătăcită ? Pesemne un glonț. În bătălie, tu trebuie să conduci regimentul de muschete, Alteță.

— De ce n-aș primi și eu la fel de bine un glonț rătăcit ?

— S-ar putea, Alteță, dar tu nu ești neam cu Toranaga și-atunci nu ești o amenințare pentru puterea lui. Tu ai să devii *vasalul* lui cel mai devotat. El are nevoie de generali destoinici. Ai să cîștigi Kwanto-ul și acesta trebuie să fie singurul tău țel. El o să ți-l dea cînd Ishido va fi trădat, pentru că el o să ia Osaka pentru el însuși.

— Vasal ? Dar ai spus să aștept și în curînd...

— Acum te sfătuiesc să-l sprijini cu toată puterea ta. Nu să-i urmezi poruncile orbește, ca bătrînul Pumn de Fier, ci în chip înțelept. Nu uita, Yabu-san, în timpul luptei, ca-n orice luptă, soldații fac greșeli, gloanțe rătăcite se întîmplă. Cîtă vreme conduci regimentul, tu poți totuși s-alegi oricînd, *neh* ?

— Da, spuse el plin de respect pentru ea.

— Ține minte, Toranaga merită să fie urmat. El e un Minowara. Ishido e un țăran. Ishido e un prost. Acum mi-e foarte limpede. Ishido ar trebui să bată chiar acum la porțile Odawarei, fie că sînt ploi sau nu. N-a spus și Omi-san asta cu luni în urmă ? Nu duce Odawara lipsă de oameni ? Nu e Toranaga izolat ?

Yabu izbi dușumeaua cu pumnul, plin de încîntare.

— Atunci, pînă la urmă e război ! Ce deșteaptă ești că l-ai ghicit ! Așa deci, el s-a prefăcut tot timpul, *neh* ?

— Da, spuse ea foarte mulțumită.

* * *

Mariko ajunsese la aceeași uluitoare concluzie, deși nu pe baza acelorași fapte. Toranaga pesemne se preface, joacă un joc știut numai de el, gîndi ea. Aceasta este singura explicație posibilă pentru incredibila lui purtare : să-i dea lui Anjin-san nava, banii, toate tunurile și liber-

tatea, în fața lui Tsukku-san. Acum Anjin-san, desigur, are să meargă împotriva Corabiei Negre. O s-o ia, și o s-o amenințe pe cea din anul viitor, și atunci o să lovească cumplit sfînta biserică, și are să-i forțeze pe sfinții părinți să-i oblige pe Kiyama și Onoshi să-l trădeze pe Ishido...

Dar de ce ? Dacă asta e adevărat, gîndi ea descumpănită, și Toranaga are în minte un asemenea plan cu bătaie lungă, atunci, bineînțeles, el nu se poate duce la Osaka și să se plece în fața lui Ishido, *neh* ? El trebuie... Ah ! Ce e cu amînarea de azi, pe care Hiro-matsu l-a convins pe Toranaga s-o facă ? O, Doamne, Toranaga n-a avut niciodată de gînd să se predea ! *Totul* nu e decît un șiretlic.

De ce ? Să cîștige timp.

Ca să obțină ce ? Să aștepte și să țeasă o mie alte șiretlicuri și nu mai are importanță ce, afară doar că Toranaga este ce a fost întotdeauna, atotputernicul mînuitor de marionete.

Cît o să mai treacă pînă ce Ishido o să-și piardă răbdarea, o să ridice steagul de luptă și o să pornească împotriva noastră ? O lună, poate două. Nu mai mult. Așa că prin luna a noua din acest al cincelea an al lui Keichō [1] lupta pentru Kwanto va începe !

Dar ce-a cîștigat Toranaga în două luni ? Nu știu, știu doar că acum fiul meu o să aibă norocul să-și moștenească cei zece mii de *koku*, și o să trăiască, și o să aibă urmași, așa că, probabil, spița tatălui meu n-o să se stingă de pe fața pămîntului.

Își savura noua descoperire, jucîndu-se cu ea, cercetînd-o pe toate fețele, găsindu-i logica fără cusur. Dar ce-i de făcut acum ? se întrebă ea. Nimic mai mult decît ce ai făcut deja, și ai hotărît să faci. *Neh* ?

— Stăpînă ?

— Da, Chimmoko ?

— Gyoko-san e aici. Zice că are o întîlnire.

— A, da. Am uitat să-ți spun. Mai întîi încălzește *saké*-ul, apoi adu-l aici și ad-o și pe ea.

Lui Mariko i se perindă prin minte după-amiaza. Își aminti brațele lui învăluind-o, atît de sigure, calde și puternice.

---

[1] Perioada între 1596—1614.

— Pot să te văd diseară ? o întrebase el foarte precaut, după ce Yabu și Tsukku-san plecaseră.

— Da, spusese ea năvalnic. Da, dragul meu. O, cît de fericită sînt pentru tine. Spune-i lui Fujiko-san... să trimită după mine la Ora Porcului.

În liniștea casei, simți cum i se pune un nod în gît. Atîta nebunie și atîta pericol.

Își cercetă machiajul și coafura într-o oglindă și încercă să se liniștească. Pașii se apropiau. *Shoji* se deschise.

— O, doamnă, spuse Gyoko plecîndu-se adînc. Ce amabil din partea dumitale să mă primești.

— Bine ai venit, Gyoko-san.

Băură *saké* turnat de Chimmoko.

— Un porțelan atît de drăguț, doamnă. Atît de frumos.

Urmă un schimb de amabilități, apoi Chimmoko plecă.

— Imi pare rău, Gyoko-san, dar stăpînul nostru n-a venit în după-amiaza asta. Nu l-am văzut, totuși sper să-l văd înainte de a pleca.

— Da, am auzit că Yabu-san s-a dus la debarcader în locul său.

— Cînd am să merg la Toranaga-sama am să-l mai rog o dată. Dar cred că răspunsul lui va fi același. Mariko turnă *saké* pentru amîndouă. Îmi pare rău, dar nu cred c-o să-mi îndeplinească cererea.

— Da, te cred, dacă nu este îmboldit.

— N-am cum s-o fac. Îmi pare rău.

— Și mie, doamnă.

Mariko își puse ceașca jos.

— Deci ai hotărît că cineva își poate da drumul la gură.

Gyoko răspunse fără ocolișuri :

— Dacă aveam de gînd să-mi dau drumul la gură despre dumneata, crezi că ți-aș fi spus-o în față ? Mă crezi atît de proastă ?

— Poate că ar fi mai bine să pleci, îmi pare rău, dar am atît de multe de făcut.

— Da, doamnă, și eu am la fel ! răspunse Gyoko dur. Seniorul Toranaga m-a întrebat fără nici un înconjur ce știu despre dumneata și Anjin-san. În după-amiaza asta i-am spus că nu e nimic între voi. I-am zis : „O, da, Alteță, și eu am auzit zvonuri murdare, dar nu e nici

un dram de adevăr în ele. Jur pe capul fiului meu, Alteță, și pe fiii lui. Dac-ar fi să știe cineva, cu siguranță, eu aș fi aceea. Fiți încredințat că totul nu e decît o minciună răutăcioasă — bîrfă, bîrfă din invidie, Alteță..." O, da, doamnă, puteți să mă credeți că am fost așa cum trebuie de uimită, jocul meu a fost perfect și el a fost convins. Gyoko sorbi cu poftă din *saké* și adăugă cu amărăciune : Acum toți sîntem nenorociți, dacă obține dovezi, ceea ce n-ar fi greu de obținut. *Neh ?*

— Cum ?

— Punîndu-l pe Anjin-san la încercare cu metode chinezești. Chimmoko cu metode chinezești. Eu, Kiku-san, Yoshinaka... îmi pare rău, chiar și dumneata, doamnă, cu metode chinezești.

Mariko trase adînc aer în piept.

— Pot... pot să te-ntreb... de ce ai luat asupră-ți o asemenea primejdie ?

— Pentru că în anumite împrejurări femeile trebuie să se apere unele pe altele împotriva bărbaților. Pentru că, de fapt, eu n-am văzut nimic. Pentru că dumneata nu mi-ai făcut mie nici un rău. Pentru că vă plac, pe dumneata și pe Anjin-san, și cred că amîndoi vă aveți propria voastră *karma*. Pentru că e mai bine să te am pe dumneata în viață și prietenă decît moartă și pentru că e înduioșător să vă privesc pe voi, trei fluturi, dînd rotocoale la flacăra vieții.

— Nu te cred.

Gyoko rîse blînd.

— Mulțumesc, doamnă. Stăpînă pe ea acum, spuse cu deplină sinceritate : Foarte bine, am să-ți spun adevăratul motiv. Am nevoie de ajutorul dumitale. Da, pesemne Toranaga-sama n-o să-mi îndeplinească cererea, dar poate dumneata te gîndești la o cale. Ești singura șansă pe care am avut-o și pe care o voi avea vreodată în această viață și nu pot s-o las să-mi scape cu ușurință. Poftim, acum știi. Te rog, cu umilință, te rog din suflet să m-ajuți. Își puse ambele mîini pe podea și se plecă adînc. Te rog să-mi scuzi neobrăzarea, doamnă Toda, dar tot ce am va fi pus de partea dumitale, dacă mă ajuți. Apoi se așeză la loc pe călcîie, își potrivi cutele chimonoului și-și termină *saké*-ul.

Mariko încerca să gîndească limpede. Intuiția-i spunea să aibă încredere în femeie, dar mintea încă-i era în parte

înceţoşată de noua ei descoperire în privinţa lui Toranaga şi de uşurarea că Gyoko n-o dăduse în vileag cum se aşteptase, aşa că hotărî să lase asta pentru mai tîrziu.

— Da, am să-ncerc. Trebuie să-mi dai timp, te rog.

— Pot să-ţi dau ceva mai bun decît atît. Poftim un fapt : Îi ştii pe Amida Tong ? Asasinii ?

— Ce e cu ei ?

— Îţi aminteşti de cel din castelul Osaka, doamnă ? El a venit pentru Anjin-san, nu pentru Toranaga-sama. Intendentul şef al seniorului Kiyama a dat două mii de *koku* pentru atacul acela.

— Kiyama ? De ce ?

— El e creştin, *neh* ? Anjin-san le era duşman chiar de atunci, *neh* ? Dară-mi-te acum ? Acum că Anjin-san e samurai şi liber cu nava lui.

— Un alt Amida ? Aici ?

Gyoko ridică din umeri.

— Cine ştie ? Dar eu n-aş da nici o ceapă degerată pe viaţa lui Anjin-san, dacă el nu-şi poartă de grijă în afara castelului.

— Unde e el acum ?

— La locuinţa lui, doamnă. Ai să-l vizitezi în curînd, *neh* ? Poate c-ar fi bine să-l previi.

— Pari să ştii tot ce se-ntîmplă, Gyoko-san !

— Îmi ţin urechile deschise, doamnă, şi ochii.

Mariko îşi domoli neliniştea în privinţa lui Blackthorne.

— I-ai spus lui Toranaga-sama ?

— O, da, i-am spus-o. Ridurile de la coada ochilor lui Gyoko se încreţiră şi ea sorbi din *saké*. De fapt, cred că el n-a fost surprins. Este interesant, nu găseşti ?

— Poate că te-ai înşelat.

— Poate. În Mishima am auzit un zvon, cum că s-ar fi pus la cale o urzeală împotriva seniorului Kiyama, să-l otrăvească. Îngrozitor, *neh* ?

— Ce urzeală ?

Gyoko îi povesti amănuntele.

— Cu neputinţă ! Un *daimyo* creştin n-ar face asta niciodată.

Mariko umplu ceştile.

— Pot să te-ntreb ce altceva ai mai vorbit, tu şi seniorul Toranaga ?

— O parte, doamnă, a fost pledoaria mea ca să reintru în grațiile lui și să scăpăm de hanul ăla năpădit de muște și cu asta el s-a învoit. Acum o s-avem o locuință cum se cuvine la castel, lîngă Anjin-san, într-una din casele de oaspeți și eu pot să vin și să plec, după cum mi-e voia. El i-a cerut lui Kiku-san să-l distreze diseară și asta e încă un lucru bun, deși nimic n-o să-l scoată din tristețea lui. *Neh ?* Gyoko o privea pe Mariko, cîntărind-o. Mariko își păstră aceeași expresie nevinovată pe chip și abia dacă dădu din cap. Cealaltă femeie oftă și continuă : Da, el e foarte trist. Păcat. Altă parte din timp a fost cu cele trei secrete. Mi-a cerut să-i repet ce știam, ce-ți spusesem dumitale.

A, gîndi Mariko, în timp ce încă un indiciu căpăta contur. Ochiba ? Deci asta era momeala pentru Zataki. Și Toranaga are, de asemeni, o sabie deasupra capului lui Omi, dacă ar fi necesar, și o armă pe care s-o folosească împotriva lui Onoshi prin Harima sau chiar Kiyama.

— Zîmbiți, doamnă ?

O, da, voia Mariko să spună, dorind să-și împărtășească bucuria lui Gyoko. Cît de prețioase trebuie să fi fost știrile tale pentru stăpînul nostru, ar fi vrut să-i zică lui Gyoko. Cum ar trebui să te răsplătească ! Tu însăți ar trebui să fii făcută *daimyo !* Și cît de uimitor este Toranaga-sama că a ascultat toate astea fără să i se citească pe chip nici urmă de interes. E minunat !

Dar Toda Mariko-noh-Buntaro dădu doar din cap și spuse calm :

— Îmi pare rău că știrile tale nu l-au înveselit.

— Nimic din ce i-am spus nu i-a îmbunătățit dispoziția, tot posomorît a rămas și abătut. Trist, *neh ?*

— Da, îmi pare rău.

— Da. Gyoko trase aer în piept. Înainte de a pleca, o altă știre care să te intereseze, doamnă, spre a statornici prietenia noastră. Se prea poate ca Anjin-san să fie foarte fertil.

— Poftim ?

— Kiku-san a rămas grea.

— Cu Anjin-san ?

— Da. Sau cu seniorul Toranaga, sau poate cu Omi-san. Toți au fost în perioada de timp potrivită. Bineînțeles, ea și-a luat măsuri de precauție după Omi-san, ca de obicei, dar, după cum știi, nici o metodă nu e perfectă,

nimic nu e garantat, greşeli se pot întîmpla, *neh* ? Ea crede că a uitat după Anjin-san, dar nu e sigură. Aceea a fost ziua cînd a sosit mesagerul în Anjiro şi, în emoţia plecării la Yokosé şi a cumpărării contractului ei de către seniorul Toranaga, e de înţeles, *neh* ? Gyoko îşi înalţă mîinile profund tulburată. După seniorul Toranaga, la sfatul meu, ea a făcut altminteri. De asemeni, amîndouă am aprins tămîie şi ne-am rugat să fie băiat.

Mariko îşi studia desenele de pe evantai.

— Cine ? Cine crezi că e ?

— Asta-i nenorocirea, doamnă. Nu ştiu. V-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi sfătui.

— Începutul ăsta trebuie oprit. Bineînţels. Nu e nici o primejdie pentru ea.

— Asta e şi părerea mea. Din păcate, Kiku-san nu se-nvoieşte.

— Ce ? Sînt uluită, Gyoko-san ! Bineînţeles că ea trebuie să accepte. Sau trebuie spus seniorului Toranaga. La urma urmelor, s-a întîmplat înainte ca el...

— *Poate* că s-a întîmplat înaintea lui, doamnă.

— Va trebui spus seniorului Toranaga. De ce e Kiku-san atît de neascultătoare şi nesăbuită ?

— *Karma*, doamnă. Ea vrea un copil.

— Al cui ?

— N-o să spună. Tot ce a zis a fost că, oricare ar fi din cei trei, ea ar avea de cîştigat.

— Ar fi înţeleaptă ca de data aceasta să scape şi data viitoare să fie sigură.

— Şi eu zic la fel. M-am gîndit că dumneata ar trebui să ştii în caz că... Mai sînt multe, multe zile pînă se bagă de seamă, sau pînă ca ea să fie în pericol, dacă-l pierde. Poate c-o să se răzgîndească. Aici nu pot s-o forţez. Ea nu mai e proprietatea mea, deşi, acum încerc să mă îngrijesc de ea. Ar fi minunat dacă copilul ar fi al seniorului Toranaga. Dar dacă are ochi albaştri... Un ultim sfat, doamnă: spune-i lui Anjin-san să aibă încredere în acest Uraga-noh-Tadamasa doar pînă la un punct şi niciodată în Nagasaki. Niciodată acolo. Credinţa cea din urmă a acestui om va fi către unchiul său, seniorul Harima.

— Cum afli aceste lucruri, Gyoko-san ?

— Bărbaţii simt nevoia să-şi spună tainele, doamnă. Asta-i face pe ei diferiţi de noi, *ei au nevoie* să-şi împăr-

tăşească secretele, dar noi, femeile, le dezvăluim doar ca să obţinem un avantaj. Cu puţini arginţi şi cu o ureche pregătită — şi eu le am pe amîndouă — totul e atît de uşor. Da, bărbaţii au nevoie să-şi *împărtăşească* tainele. De aceea le sîntem noi superioare şi ei au să fie întotdeauna în puterea noastră.

Capitolul 51

Chiar înainte de a se crăpa de ziuă, pe întuneric, grilajul cu ţepi de la o poartă laterală se ridică fără zgomot şi zece oameni traversară în grabă podul mobil, îngust, lăsat peste şanţul cu apă din interiorul cetăţii. Grilajul de fier coborî în urma lor. La capătul celălalt al podului, santinelele de obicei numai ochi şi urechi, acum se întoarseră cu spatele şi lăsară oamenii să treacă nesomaţi. Toţi purtau chimonouri de culoare închisă, pălării conice şi-şi ţineau strîns săbiile : Naga, Yabu, Blackthorne, Uraga-noh-Tadamasa şi şase samurai. Naga era în frunte, cu Yabu lîngă el, şi-i conducea fără greş printr-un labirint întortocheat, urcînd şi coborînd scări, de-a lungul unor coridoare puţin folosite. Ori de cîte ori întîlneau patrule sau santinele, totdeauna cu ochii în patru, Naga ridica o pecete de argint şi grupul era lăsat să treacă nestînjenit.

Pe căi ocolite, el îi scoase la poarta principală, de sud, care era singurul drum peste primul mare şanţ cu apă al castelului. Aici îi aştepta o companie de samurai. Aceşti bărbaţi înconjurară grupul lui Naga în tăcere, ca o pavăză şi trecură cu toţii în grabă podul. Nici ei nu fură somaţi. Îşi continuară drumul, coborînd panta uşoară spre Primul Pod, ţinîndu-se cît se putea în conurile de umbră lăsate de torţele ce erau din belşug în preajma castelului. Odată traversat Primul Pod, ei o cotiră spre sud şi dispărură în labirintul de alei ce ducea spre mare.

Chiar la cordonul de santinele, ce înconjura debarcaderul lui *Erasmus,* samuraii ce-i însoţiseră se opriră, le făcură semn celor zece să înainteze, apoi salutară, se întoarseră pe călcîie şi se topiră iar în întuneric.

Naga îi conduse printre bariere. Fură lăsaţi pe debarcader fără a fi întrebaţi nimic. Torţele şi străjile erau şi mai numeroase aici.

— Totu-i gata ? întrebă Yabu preluînd comanda.
— Da, Alteță, răspunse samuraiul de rang superior.
— Bine. Anjin-san, ai înțeles ?
— Da, mulțumesc, Yabu-san.
— Bun. Ar fi mai bine să te grăbești.

Blackthorne își văzu samuraii grupați într-un careu dezlînat și-i făcu semn lui Uraga să meargă la ei, așa cum fusese stabilit dinainte. Ochii-i alergară spre navă, verificînd și reverificînd, în timp ce urcă grăbit la bord și rămase în picioare pe dunetă, în culmea bucuriei. Cerul era întunecat, nu apăruse încă nici o geană de lumină. Toate semnele prevesteau o zi senină, cu o mare calmă.

Privi înapoi spre debarcader. Yabu și Naga erau adînciți în conversație. Uraga le explica vasalilor lui ce o să se-ntîmple. Apoi fură deschise iar barierele și apărură la vedere, poticnindu-se, Baccus van Nekk și restul echipajului, toți vădit neliniștiți, înconjurați de gărzi.

Blackthorne se duse la parapet și strigă :

— Hei ! Veniți la bord !

Cînd îl văzură, oamenii lui părură mai puțin înfricoșați și începură să se grăbească, dar gărzile îi suduiră și ei se opriră în drum.

— Uraga-san ! strigă Blackthorne. Spune-le să-mi lase oamenii pe punte. *Imediat.*

Uraga îi execută porunca plin de zel. Samuraii ascultară, se înclinară spre navă și lăsară echipajul să treacă.

Vinck fu primul la bord, iar Baccus ajunse pe bîjbîite ultimul. Oamenii erau încă înspăimîntați, dar nici unul nu urcă pe dunetă, care era locul lui Blackthorne și numai al lui.

— Doamne, pilotule, spuse gîfîind Baccus peste vacarmul de întrebări. Ce se-ntîmplă ?

— Ce nu e-n ordine, pilotule ? răsună vocea lui Vinck laolaltă cu a celorlalți. Sfinte Sisoe, noi dormeam, apoi s-a dezlănțuit tot iadul, ușa a fost dată în lături și maimuțele ne-au adus aici în marș forțat...

Blackthorne își înălță mîna.

— Ascultați ! Cînd se făcu tăcere începu calm : ducem nava într-un port sigur peste...

— N-avem oameni destui, pilotule, izbucni Vinck neliniștit. N-o să...

— Ascultă, Johann ! O să fim remorcați. Cealaltă navă o să fie aici dintr-o clipă într-alta. Ginsel, du-te la prora,

balansezi cablul de sondaj. Vinck, treci la timonă, Jan Roper și Baccus, stați pe lîngă vinciul prora, Salamon și Croocq, la pupa. Sonk, du-te jos și verifică proviziile noastre. Adu niște grog, dacă găsești ceva. Drum de capă !

— Stai puțin, pilotule ! spuse Jan Roper. Ce-i toată graba asta ? Unde mergem și de ce ?

Blackthorne simți că-l năpădește un val de furie la atîtea întrebări, dar își aminti că erau îndreptățiți să știe, ei nu erau vasali și nici *eta,* ci echipajul lui, camarazii lui de navă și, într-o careçare măsură, aproape parteneri.

— Acum începe anotimpul furtunilor. Ei le numesc taifunuri, furtuni mari. Dana asta nu e sigură. De partea cealaltă a portului, la cîteva leghe spre sud, este locul lor cel mai bun și mai sigur de ancorat. Se află lîngă un sat numit Yokohama. *Erasmus* va fi în siguranță acolo și va putea să treacă peste orice furtună. Hai, dați-i drumul !

Nimeni nu se mișcă.

Van Nekk spuse :

— Numai cîteva leghe, pilotule ?

— Da.

— Și apoi ? Ei, bine, de ce graba ?

— Seniorul Toranaga s-a-nvoit să mă lase s-o fac acum, răspunse Blackthorne, spunîndu-le jumătate de adevăr. Cu cît mai repede, cu atît mai bine, m-am gîndit eu. El ar putea iar să se răzgîndească, *neh ?* La Yokohama... Își îndreptă privirile spre Yabu care venea cu pași grei pe punte, însoțit de cele șase gărzi ale sale. Oamenii îi zburau din cale.

— Doamne, își înăbuși cu greu Vinck tulburarea. El e ! Ticălosul care i-a făcut-o lui Pieterzoon !

Yabu urcă pînă lîngă dunetă, zîmbind larg, conștient de teroarea ce punea stăpînire pe echipaj pe măsură ce era recunoscut. Arătă spre mare.

— Anjin-san, privește ! Acolo ! Totul e-n ordine, *neh ?*

Din întunericul de la apus înainta tăcută spre ei o galeră ca o monstruoasă omidă a mării.

— Bun, Yabu-sama ! Vrei stai aici ?

— Mai tîrziu, Anjin-san.

Yabu porni spre capătul pasarelei. Blackthorne se întoarse către oamenii săi.

— Treceți în prora. Grăbiți-vă și țineți-vă gura. Vorbiți doar în olandeză. E unul pe navă care înțelege portugheza ! O să vorbim cînd sîntem în larg. Mișcați-vă !

Oamenii se-mprăştiară, bucuroşi să scape de prezenţa lui Yabu. Uraga şi douăzeci din samuraii lui Blackthorne se urcară la bord. Ceilalţi se aliniau pe debarcader ca să urce pe galeră.

Uraga spuse :

— Acestea sînt gărzile dumneavoastră personale, *senhor,* dacă sînteţi de acord.

— Numele meu e Anjin-san, nu *senhor,* spuse Blackthorne.

— Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san.

Uraga începu să urce treptele.

— Stai ! Rămîi jos ! Nimeni nu vine niciodată pe dunetă fără voia mea ! Spune-le.

— Da, Anjin-san. Vă rog să mă iertaţi.

Blackthorne se duse la marginea punţii să vadă galera intrînd în port, chiar la vest de ei.

— Ginsel ! Du-te pe ţărm şi vezi să ne ia garlinele de remorcaj ! Ai grijă să fie legate cum trebuie. Mişcă-te !

Apoi, avînd nava sub control, Blackthorne îi privi atent pe cei douăzeci de oameni.

— De ce au fost aleşi cu toţii din grupul celor legaţi, Uraga-san ?

— Ei sînt un clan, *sen...* Anjin-san. Precum fraţii, Alteţă. Vă roagă să le acordaţi cinstea să vă apere.

— *Anatawa — anatawa — anatawa* [1]. Blackthorne arătă spre zece oameni la întîmplare şi le porunci să meargă la ţărm spre a fi înlocuiţi cu alţi vasali, care, de asemeni, să fie aleşi de Uraga la întîmplare. Şi-i spuse lui Uraga să fie limpede pentru toată lumea că *toţi* vasalii lui trebuiau să se aibă ca fraţii, dacă nu, puteau chiar acum să-şi facă *seppuku. Wakarimasu ?*

— *Hai,* Anjin-san. *Gomen nasai.*

Curînd garlinele prora au fost legate la cealaltă navă. Blackthorne inspectă totul, verifică iar vîntul, folosindu-şi toată priceperea într-ale mării, ştiind că pînă şi-n apele liniştite ale vastului port Yedo, călătoria lor putea fi periculoasă, dacă începea brusc furtuna.

— Mola ! strigă el. *Ima,* căpitan-san !

Celălalt căpitan făcu semn cu mîna şi-şi lăsă galera să se îndepărteze uşor de debarcader. Naga se afla la bordul galerei, ticsită cu samurai şi cu restul vasalilor lui

[1] Tu (jpn.).

Blackthorne. Yabu stătea lîngă Blackthorne pe duneta lui *Erasmus*. Nava se înclină uşor şi vibră din toate încheieturile cînd fu luată de un curent mai puternic. Blackthorne şi tot echipajul lui nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie, emoţia de a se afla iar în largul mării învingîndu-le neliniştea. Ginsel se plecă peste marginea micii platforme de la tribord lansînd sonda şi strigînd adîncimile. Debarcaderul rămase în urmă.

— Hei, în faţă, *Yukkuri sei !* Mai încet.

— *Hai,* Anjin-san, se auzi răspunsul.

Laolaltă, cele două nave îşi croiau drum în curentul marin cu luminile de drum la catarg.

— Bine, Anjin-san, spuse Yabu. Foarte bine !

Yabu aşteptă pînă ajunseră departe în larg, apoi îl trase pe Blackthorne deoparte.

— Anjin-san, spuse el cu grijă. Ieri mi-ai salvat viaţa. Înţelegi ? Oprindu-i pe *ronin*-ii aceia. Îţi aminteşti ?

— Da. Doar făcut datoria.

— Nu, nu datorie. La Anjiro, ţii minte, celălalt om, marinarul... îţi aduci aminte ?

— Da, aduc aminte.

— *Shigata ga nai, neh ? Karma, neh ?* Asta a fost înainte de a fi samurai sau *hatamoto*... Ochii lui Yabu străluceau în lumina felinarelor de pe navă şi el îi atinse sabia lui Blackthorne şi vorbi blajin şi clar... Înainte de „Vînzătorul de Ulei", *neh ?* De la samurai la samurai, te rog să uiţi ce-a fost înainte. Un început nou. În seara asta. Te rog, da ? Înţelegi ?

— Da, înţeleg.

— Ai nevoie de mine, Anjin-san. Fără mine, n-o să ai nici un barbar *wako*. Nu poţi să-i găseşti singur. Nu la Nagasaki. Niciodată. Eu pot să fac rost de ei, pot să te-ajut. Acum luptăm de aceeaşi parte. De partea lui Toranaga. De aceeaşi parte. Fără mine, nici un *wako,* înţelegi ?

Blackthorne privi o clipă galera din faţă, îşi verifică puntea şi oamenii, apoi îşi coborî ochii spre Yabu.

— Da, înţeleg.

— Înţelegi „ură", cuvîntul „ură" ?

— Da.

— Ura vine din teamă. Eu nu mă tem de tine. Tu nu trebuie să te temi de mine. Niciodată. Eu vreau ceea ce vrei şi tu. Noile tale nave vor fi aici, tu vei fi aici, căpi-

tan al noilor nave. Eu pot să te ajut foarte mult. Mai întîi, Corabia Neagră... o, da, Anjin-san, spuse el văzînd valul de bucurie ce străbătu chipul lui Blackthorne. Am să-l conving pe seniorul Toranaga. Ştii că sînt un bun luptător, *neh ?* Am să conduc atacul. Am să iau Corabia Neagră pentru tine. Laolaltă, tu şi cu mine, sîntem mai puternici decît de unul singur. *Neh ?*

— Da. Se poate mai mulţi oameni ? Mai mulţi decît două sute al meu ?

— Dacă ai nevoie de două mii de oameni... cinci mii ! Nu-ţi fă griji, tu conduci nava, eu voi conduce lupta. Te-nvoieşti ?

— Da. Negoţ cinstit. Mulţumesc. Mă-nvoiesc.

— Bine, foarte bine, Anjin-san, spuse Yabu mulţumit. Ştia că tovărăşia asta, prin bunăînvoială, n-avea să le-aducă decît cîştig la amîndoi, oricît de mult l-ar urî barbarul. Din nou judecata lui Yuriko fusese fără cusur.

În seara asta, mai devreme, îl văzuse pe Toranaga şi-i ceruse permisiunea să plece imediat la Osaka pentru a-i pregăti drumul.

— Vă rog să mă iertaţi, dar m-am gîndit că treaba e destul de grabnică. La urma urmelor, Alteţă, spusese Yabu cu tot respectul, aşa cum plănuiseră el şi soţia lui, ar trebui să aveţi acolo pe cineva de rang ca să fie sigur că toate pregătirile sînt în ordine. Ishido e un ţăran şi nu înţelege o ceremonie, *neh ?*

Fusese încîntat de uşurinţa cu care Toranaga se lăsase convins.

— Apoi, mai este şi nava barbară, Alteţă. Mai bine să fie dusă imediat la Yokohama, în caz de taifun. Cu permisiunea Voastră, am să mă ocup eu însumi de asta, înainte de a pleca. Regimentul de muschete poate să-i servească de gardă, să le dăm ceva de făcut, apoi am să plec cu galera direct la Osaka. Pe mare va fi mai bine şi mai repede, *neh ?*

— Foarte bine, da, dacă crezi că e înţelept, Yabu-san, fă-o. Dar ia-l pe Naga-san cu tine. Lasă-l la comandă la Yokohama.

— Da, Alteţă.

Apoi Yabu îi povestise lui Toranaga despre mînia lui Tsukku-san ; iar, dacă seniorul Toranaga voia ca Anjin-san să trăiască şi să facă rost de oameni la Nagasaki, în caz

că Toranaga dorea ca nava să pornească în larg, atunci asta trebuia făcut de-ndată, fără şovăire.

— Preotul a fost foarte furios... eu cred că destul de furios încît să-şi asmută convertiţii asupra lui Anjin-san !

— Eşti sigur ?

— O, da, Alteţă. Poate c-ar trebui, pentru moment, să-l iau pe Anjin-san sub pavăza mea. Apoi, de parcă atunci i-ar fi trecut prin minte, Yabu adăugase : Cel mai simplu ar fi să-l iau pe Anjin-san cu mine. Pot să-ncep pregătirile la Osaka... să merg apoi la Nagasaki, să fac rost de noii barbari, iar, la întoarcere, să termin pregătirile.

— Fă ce crezi că e nimerit, spusese Toranaga. Las în seama ta să hotărăşti, prietene. Ce contează, *neh* ? Parcă mai contează ceva ?

Yabu era fericit că, în sfîrşit, putea să acţioneze. Numai prezenţa lui Naga nu fusese plănuită, dar asta n-avea importanţă şi, pe drept cuvînt, ar fi înţelept să-l ai la Yokohama.

Yabu îl privea pe Anjin-san — înalt, mîndru, cu picioarele uşor depărtate, legănîndu-se cu atîta uşurinţă o dată cu tangajul navei, părînd că face parte din navă, atît de uriaş, de puternic şi de diferit. Atît de diferit faţă de cel de pe uscat. Cu bună ştiinţă, Yabu începu să ia şi el aceeaşi ţinută, imitîndu-l cu grijă.

— Eu îmi doresc mai mult decît Kwanto-ul, Yuriko-san, îi spusese în şoaptă soţiei sale chiar înainte de a pleca de acasă. Vreau să stăpînesc mările. Vreau să fiu amiral. O să punem tot venitul Kwanto-ului în sprijinul planului lui Omi, de a-l escorta pe barbar la el acasă, ca să cumpere mai multe corăbii şi să le aducă aici. Omi o să se ducă cu el, *neh* ?

— Da, spusese ea, la fel de fericită. Putem avea încredere în el.

* * *

Debarcaderul din Yedo era acum pustiu. Ultimele străji-samurai dispăreau pe cărările mai puţin umblate ce duceau spre castel. Părintele Alvito ieşi din întuneric ; fratele Michael se afla lîngă el. Alvito privea în direcţia mării.

— Să fie blestemată, cu toţi cei care sînt la bord.

— În afară de unul, părinte. Unul din oamenii noştri e pe corabie. Şi Naga-san. Naga-san a jurat să se creştineze în prima lună a anului viitor.

— Dac-o să mai fie pentru el un an viitor, spuse Alvito plin de amărăciune. Cît despre Naga, nu ştiu, poate că vrea într-adevăr, poate că nu. Nava aceea o să ne distrugă şi nu putem face nimic.

— Dumnezeu o să ne ajute.

— Da, dar, între timp, noi sîntem soldaţii lui Dumnezeu şi va trebui să-l ajutăm. Părintele Superior şi căpitanul general trebuie preveniţi imediat. Ai găsit un porumbel călător pentru Osaka ?

— Nu, părinte, oricîţi bani am oferit. Nici măcar unul pentru Nagasaki. Cu luni în urmă, Toranaga-sama a poruncit ca *toţi* să fie cumpăraţi pentru el.

Tristeţea lui Alvito se adînci.

— Trebuie să mai fie unul pe undeva ! Plăteşte oricît. Ereticul o să ne lovească cumplit, Michael.

— Poate că nu, părinte.

— De ce mută ei nava? Pentru siguranţă, bineînţeles, dar mai mult ca să n-o mai putem atinge noi. De ce i-a dat Toranaga ereticului cei două sute de *wako* şi de ce i-a înapoiat argintul ? Bineînţeles ca să-i întrebuinţeze ca pe o forţă de atac şi ca să mai cumpere piraţi — tunari şi marinari. De ce-i dă libertate lui Blackthorne ? Să lovească în noi, atacînd Corabia Neagră. Dumnezeu să ne ajute, acum că şi Toranaga ne-a părăsit !

— Noi l-am părăsit pe el, părinte.

— Noi nu putem face nimic să-l ajutăm ! Am încercat orice cu *daimyo*-ii. N-avem nici o putere.

— Poate, dacă ne rugăm mai mult, Dumnezeu o să ne arate o cale.

— Eu mă rog şi mă rog, dar... poate că şi Dumnezeu ne-a părăsit, Michael, şi pe bună dreptate. Poate că nu meritäm mila Lui. Eu ştiu că n-o merit.

— Poate că Anjin-san n-o să găsească tunari sau marinari. Poate că n-o s-ajungă niciodată la Nagasaki.

— Banii lui pot să cumpere toţi oamenii de care are nevoie. Chiar şi catolici, chiar şi portughezi. Oamenii cred prosteşte mai mult în această lume decît în cea viitoare. Toţi îşi vînd sufletele cu prea mare uşurinţă. Da. Mă rog lui Dumnezeu ca Blackthorne să n-ajungă niciodată acolo. *Sau trimişii lui.* Nu uita, nu e nici o nevoie ca el să se ducă

acolo. Oamenii pot să-i fie cumpărați și aduși. Haide, hai să mergem acasă.

Abătut, Alvito porni urmat de Michael către misiunea iezuită, care era cam la o milă spre apus, lîngă docuri, în spatele unuia din marile depozite în care se țineau, de obicei, mătăsurile și orezul unui sezon și care făceau parte din sistemul de piețe controlat de iezuiți în folosul cumpărătorului și vînzătorului.

Merseră o vreme de-a lungul țărmului, apoi Alvito se opri și privi iar în direcția mării. Se crăpa de ziuă. Navele nu se mai zăreau.

— Ce sorți are mesajul nostru să ajungă ?

Ieri, Michael descoperise că unul din noii vasali ai lui Blackthorne era creștin. Noaptea trecută, cînd se răspîndise vestea, prin iscoadele care lucrau din umbră în Yedo, că ceva urma să se întîmple cu Anjin-san și cu nava lui, Alvito scrisese în grabă un mesaj cifrat lui dell'Aqua, aducîndu-i la cunoștință ultimele noutăți, și-l rugase pe creștin să i-l dea în taină, dacă ajungea vreodată la Osaka.

— Mesajul o s-ajungă. Fratele Michael adăugă în șoaptă : Omul nostru știe că navighează cu dușmanul.

— Dumnezeu să-l aibă în pază și să-i dea putere. Blestemat fie Uraga. Alvito privi spre bărbatul mai tînăr. de lîngă el. De ce ? De ce a ajuns un apostat ?

— Ți-a spus, părinte, zise fratele Michael. Voia să fie preot, hirotonisit în ordinul nostru. Nu cerea mult, pentru un mîndru slujitor al Domnului.

— A fost prea mîndru, frate. Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, l-a ademenit și el s-a dovedit slab.

— Da. Eu mă rog să nu fiu slab cînd o să-mi vină și mie rîndul.

Alvito trecu de misiunea lor, îndreptîndu-se spre parcela mare de teren dată de Toranaga pentru catedrala ce avea să se-nalțe în curînd spre gloria lui Dumnezeu. Iezuitul o și vedea cu ochii minții, înaltă, maiestuoasă, totuși delicată, dominînd orașul cu clopotele-i fără de seamăn, turnate în Macao, sau Goa, sau chiar în Portugalia, cîntîndu-și litania. Vedea și ușile mari, de bronz, totdeauna larg deschise pentru nobilimea credincioasă. Simțea mirosul de tămîie și auzea psalmii în latină.

Dar războiul o să distrugă acest vis, își spuse el. O să vină iar războiul să hărțuiască acest pămînt și o să fie cum a fost întotdeauna.

— Părinte ! şopti fratele Michael, atrăgîndu-i atenţia.

În faţa lor se afla o femeie care privea la fundaţiile ce fuseseră deja marcate şi în parte săpate. Lîngă ea se aflau două slujnice. Alvito aşteptă nemişcat, scrutînd semiîntunericul. Femeia purta văl şi îmbrăcăminte scumpă. Apoi fratele Michael se mişcă uşor. Picioru-i atinse o piatră care se rostogoli cu zgomot peste o lopată ce nu se vedea în întuneric. Femeia se întoarse uimită. Alvito o recunoscu.

— Mariko-san ? Sînt eu, părintele Alvito.

— Părinte ? O, eu... eu chiar veneam să vă văd. Plec curînd, dar voiam să vă vorbesc înainte de plecare.

Alvito veni spre ea.

— Sînt atît de bucuros să te văd, Mariko-san. Am auzit că pleci. Am încercat să te văd de nenumărate ori, dar încă nu mi s-a dat voie la castel.

Fără să scoată o vorbă, Mariko privi înapoi spre fundaţiile catedralei. Alvito îşi aruncă ochii către fratele Michael, care era şi el uimit că o doamnă de un asemenea rang avea o suită atît de mică şi rătăcea pe acele locuri atît de devreme.

— Ai venit aici doar ca să mă vezi, Mariko-san ?

— Da. Şi să privesc nava care a plecat.

— Cu ce-ţi pot fi de folos ?

— Vreau să mă spovedesc.

— Atunci fă-o aici, spuse el. Fie ca spovedania ta să fie prima pe acest loc, deşi pămîntul abia a fost sfinţit.

— Vă rog să mă iertaţi, aţi putea să spuneţi misa aici, părinte ?

— Aici nu este nici o biserică, nici un altar, nici veşminte, nici împărtăşanie. Aş putea s-o fac în capela noastră, dacă mă ur...

— N-am putea să bem ceai dintr-o ceaşcă goală, părinte ? Vă rog, spuse ea cu o voce firavă. Îmi cer iertare pentru rugăminte. Timpul e atît de scurt.

— Da, încuviinţă el, înţelegînd-o imediat.

Aşa că el se îndreptă spre locul unde, într-o zi, probabil, avea să fie altarul sub un acoperiş boltit, în nava maiestuoasă.

Astăzi acoperişul era cerul ce se lumina, iar păsările şi valurile, corul magnific. El începu să psalmodieze misa solemnă şi frumoasă, iar fratele Michael îi ţinu isonul.

Dar, înainte de a-i da sfînta cuminecătură, el se opri şi spuse :

— Acum trebuie să-ţi aud spovedania, Maria. Îi făcu semn fratelui Michael să se îndepărteze şi se aşeză pe o piatră în confesionalul imaginar şi-şi închise ochii. Ea îngenunche. În faţa lui Dumnezeu, te...

— Părinte, înainte de-a începe, vă cer o favoare.

— Mie sau lui Dumnezeu, Maria ?

— Cer o favoare, în faţa lui Dumnezeu.

— Ce favoare vrei ?

— Viaţa lui Anjin-san în schimbul unei dezvăluiri.

— Viaţa lui nu-mi aparţine, nu pot s-o iau, sau s-o dau.

— Da. Îmi cer iertare, dar s-ar putea da un ordin printre *toţi* creştinii ca viaţa lui să nu fie luată, ca un sacrificiu adus lui Dumnezeu.

— Anjin-san este un duşman. Un duşman cumplit pentru credinţa noastră.

— Chiar şi aşa, eu mă rog pentru viaţa lui. În schimb ... în schimb poate c-aş fi de mare ajutor.

— Cum ?

— Mi se acordă favoarea, părinte ? În faţa lui Dumnezeu ?

— Eu nu pot să acord o asemenea favoare. Nu-mi aparţine ca s-o dau sau nu. Nu te poţi tîrgui cu Dumnezeu.

Mariko, în genunchi pe pămîntul tare, în faţa lui, şovăi. Apoi se înclină şi începu să se ridice.

— Foarte bine. Atunci vă rog să mă iertaţi...

Alvito spuse :

— Am să prezint cererea în faţa Părintelui Superior.

— Nu e destul, părinte, vă rog să mă iertaţi.

— Am să i-o prezint şi am să-l rog, în numele Domnului, să fie cu luare aminte la ruga ta.

— Dacă ceea ce vă spun este de mare preţ, vreţi să juraţi în faţa lui Dumnezeu că veţi face orice vă stă-n putere, orice, ca să-*l* ajutaţi şi să-*l* apăraţi, dacă nu e ceva direct împotriva bisericii ?

— Da, dacă nu e împotriva bisericii.

— Şi, iertaţi-mă, vă învoiţi să înfăţişaţi cererea mea Părintelui Superior ?

— Da, jur.

— Mulţumesc, părinte. Ascultaţi atunci...

Ea-i spuse ce gîndea despre Toranaga şi despre farsă.

Dintr-o dată totul se limpezi în mintea lui Alvito.

— Ai dreptate, precis ai dreptate ! Doamne, iartă-mă, cum am putut să fiu atît de prost ?

— Vă rog să ascultaţi mai departe, părinte, uitaţi şi mai multe fapte.

Şi-i spuse în şoaptă secretele despre Zataki şi Onoshi.

— Nu e cu putinţă !

— Şi mai e un zvon cum că seniorul Onoshi plănuieşte să-l otrăvească pe seniorul Kiyama.

— Imposibil !

— Vă rog să mă iertaţi, dar e foarte posibil. Ei sînt duşmani vechi.

— Cine ţi-a spus toate acestea, Maria ?

— Se zvoneşte că seniorul Onoshi o să-l otrăvească pe seniorul Kiyama în timpul sărbătorii sfîntului Bernard, anul acesta, spuse Mariko obosită, anume nerăspunzîndu-i la întrebare. Fiul lui Onoshi va fi stăpînul tuturor pămînturilor lui Kiyama. Generalul Ishido s-a-nvoit cu planul, dacă stăpînul meu se va duce în Marele Necunoscut.

— Dovezi, Mariko-san ? Unde-s dovezile ?

— Îmi pare rău, n-am nici una, dar seniorul Harima cunoaşte planul.

— Cum de ştii tu asta ? Cum de ştie Harima ? Zici că şi el face parte din complot ?

— Nu, părinte. Cunoaşte doar secretul.

— Cu neputinţă ! Onoshi are şapte lacăte la gură şi e mult prea deştept. Dac-ar fi plănuit el asta, n-ar fi aflat nimeni niciodată. Pesemne că te-nşeli. De la cine ai aceste ştiri ?

— Nu pot să vă spun, îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi, dar eu cred că e adevărat.

Alvito cîntări în minte posibilităţile, apoi exclamă :

— Uraga ! Uraga a fost confesorul lui Onoshi ! O, Doamne Dumnezeule, Uraga a încălcat tainele spovedaniei şi i-a spus seniorului său...

— Poate că acest secret nu este adevărat, părinte, dar eu cred că e. Numai Dumnezeu ştie adevărul adevărat, *neh* ?

Mariko nu-şi dăduse vălul la o parte şi Alvito nu-i putea vedea chipul. Deasupra, zorii învăluiau cerul. El privi spre mare. Acum se zăreau cele două nave la orizont, îndreptîndu-se spre sud-vest, ramele galerei scufundîndu-se toate în acelaşi timp. Vîntul era prielnic şi marea calmă.

Pieptu-l durea și capu-i vuia de importanța veștilor aflate. Se rugă la Dumnezeu pentru ajutor, ca să poată cerne faptele adevărate de cele neadevărate. În inima lui știa că secretele erau adevărate și că judecata ei n-avea nici un cusur.

— Tu zici că seniorul Toranaga o să-l tragă pe sfoară pe Ishido și că o să cîștige ?

— Nu, părinte. Nimeni n-o să cîștige, dar fără ajutorul vostru seniorul Toranaga o să piardă. Seniorul Zataki nu poate fi crezut. Zataki va rămîne totdeauna o amenințare serioasă pentru stăpînul meu. Zataki o știe, după cum știe și că toate promisiunile lui Toranaga sînt deșarte, pentru că Toranaga trebuie, în cele din urmă, să încerce să-l omoare. Dacă eu aș fi în locul lui Zataki, i-aș lichida pe Sudara, pe doamna Genjiko și pe toți copiii lor, atunci cînd i-aș avea în mînă, și imediat aș porni împotriva fortificațiilor din nord ale lui Toranaga. Mi-aș arunca armata asupra provinciilor din nord și i-aș scoate pe Ishido, Ikawa Jikkyu și pe toți ceilalți din prosteasca lor amorțeală. Toranaga poate fi înghițit foarte ușor, părinte.

Alvito așteptă un moment, apoi spuse :

— Ridică-ți vălul, Maria. Îi văzu chipul împietrit. De ce mi-ai spus toate astea ?

— Ca să salvez viața lui Anjin-san.

— Trădezi pentru el, Maria ? Tu, Toda Mariko-noh-Buntaro, fiica generalului și seniorului Akechi Jinsai, trădezi din pricina unui străin ? Tu îmi ceri mie să cred asta?

— Nu, iertați-mă, și ... ca să apăr biserica. În primul rînd ca să apăr biserica, părinte ... Nu știu ce să fac. M-am gîndit că ați putea ... Seniorul Toranaga e singura speranță a bisericii. Poate că-l puteți ajuta cumva ... ca să apere biserica. Seniorul Toranaga trebuie să primească ajutor acum, el este un om bun și înțelept, iar biserica va prospera prin el. Eu știu că Ishido e adevăratul dușman.

— Mai toți *daimyo* creștini cred că Toranaga va distruge biserica și-l va nimici pe moștenitor, dacă-l învinge pe Ishido și cucerește vreodată puterea.

— Poate, dar eu mă-ndoiesc de asta. El va ocroti biserica. Totdeauna a făcut-o. Ishido e un anticreștin, ca și doamna Ochiba.

— Toți creștinii importanți sînt împotriva lui Toranaga.

— Ishido e țăran. Toranaga-sama e cinstit, înțelept și este pentru negoț.

— Trebuie să existe negoț, oricine ar guverna.

— Seniorul Toranaga a fost totdeauna prietenul Sfinției tale și, dacă sînteți corect cu el, totdeauna va fi de partea voastră. Arătă spre fundație. Nu e această temelie o măsură a cinstei lui ? V-a dat acest pămînt de bună voie, chiar și cînd i-ați înșelat așteptările și a pierdut totul, pînă și prietenia Sfinției tale.

— Poate.

— Ultimul lucru, părinte, numai Toranaga-sama poate opri războiul fără de sfîrșit, Sfinția ta trebuie să știi asta. Ca femeie, cer să nu înceapă acest război, care va dura o veșnicie.

— Da, Maria. El e singurul care ar izbuti s-o facă, poate.

Își îndepărtă privirea de la ea. Fratele Michael era îngenunchеat, pierdut în rugăciuni, iar cele două slujnice se opriseră lîngă țărm, așteptînd răbdătoare. Iezuitul se simțea copleșit și totuși înălțat spiritual, epuizat și totuși plin de forță.

— Sînt bucuros că ai venit aici și mi-ai spus toate astea. Îți mulțumesc. Pentru biserică și pentru mine, un slujitor al bisericii. Am să fac tot ce m-am învoit.

Ea-și înclină capul și nu spuse nimic.

— Vrei să duci un mesaj, Mariko-san ? Părintelui Superior ?

— Da. Dacă este în Osaka.

— Un mesaj personal ?

— Da.

— Mesajul este prin viu grai. Îi vei spune tot ce mi-ai spus mie și tot ce ți-am spus eu. Totul.

— Foarte bine.

— Am promisiunea ta ? În fața lui Dumnezeu ?

— Nu e nevoie să-mi spuneți asta, părinte. Am încuviințat.

El privi în ochii ei, ferm și hotărît.

— Te rog, iartă-mă, Maria. Acum îți ascult spovedania.

Ea-și coborî iar vălul.

— Vă rog să mă iertați, părinte, nici măcar nu merit să mă spovedesc.

— Fiecare merită în fața lui Dumnezeu.

— În afară de mine. Eu nu merit, părinte.

— Trebuie să te spovedești, Maria. Nu pot să continui liturghia, trebuie să vii în fața Lui purificată.

Ea îngenunche.

— Iartă-mă, părinte, pentru că am păcătuit, dar nu pot decît să mărturisesc că nu merit să mă spovedesc, șopti ea, vocea frîngîndu-i-se.

Compătimitor, părintele Alvito își puse ușor mîinile pe capul ei.

— Fiică a lui Dumnezeu, lasă-mă să cer iertare Domnului pentru păcatele tale. Lasă-mă, în numele Lui, să-ți dau dezlegarea și să te înfățișez întreagă privirii Lui.

O binecuvîntă și apoi continuă misa în această catedrală imaginară, sub cerul ce se lumina... Ținu o slujbă mai adevărată și mai frumoasă decît fusese vreodată, pentru vreunul din ei.

* * *

Erasmus era ancorată în cel mai bun port pe timp de furtună pe care-l văzuse vreodată Blackthorne, destul de departe de țărm, ca să aibă spațiu de manevră și totuși suficient de aproape pentru siguranță. Sub ea erau șase stînjeni de apă limpede și o albie solidă, iar de jur-împrejur, în afară de canalul îngust de intrare, se vedeau maluri înalte ce puteau ține orice flotă la adăpost de urgia oceanului.

Călătoria de o zi de la Yedo fusese lipsită de peripeții, dar obositoare. Galera se găsea ancorată la un debarcader, la o jumătate de *ri* spre nord, lîngă satul de pescari Yokohama, iar acum Blackthorne cu toți oamenii săi, olandezi și japonezi, erau singuri pe navă. Yabu și Naga se aflau la țărm, inspectînd regimentul de muschete, și-i spuseseră să li se alăture în scurt timp. Spre apus, soarele era jos, la orizont, iar cerul roșu promitea încă o zi frumoasă.

— De ce acum, Uraga-san ? îl întrebă Blackthorne de pe dunetă, cu ochii roșii de nesomn. El abia poruncise echipajului și tuturor celorlalți să părăsească posturile și Uraga îl rugase să mai întîrzie o clipă ca să afle dacă erau creștini printre vasali. Nu se poate aștepta pînă mîine ?

— Nu, Alteță, îmi cer iertare. Uraga stătea cu privirea înălțată spre el, în fața vasalilor samurai strînși laolaltă, echipajul olandez fiind adunat într-o ceată speriată lîngă balustrada dunetei. Vă rog să mă iertați, dar este foarte

important să aflăm imediat. Domnia voastră le sînteţi cel mai mare duşman. Ca atare, trebuie să ştiţi, spre binele Vostru. Eu nu vreau decît să vă apăr. Nu durează mult, *neh* ?

— Sînt toţi pe punte ?

— Da, Alteţă.

Blackthorne se duse mai aproape de balustradă şi strigă în japoneză :

— E cineva creştin ? Nu se auzi nici un răspuns. Poruncesc ca orice creştin să iasă în faţă. Nimeni nu se mişcă. Aşa că se întoarse din nou spre Uraga : Pune zece gărzi pe punte, iar celorlalţi dă-le drumul.

— Cu voia Voastră, Anjin-san. Uraga scoase de sub chimonou o icoană mică, pictată, pe care o adusese din Yedo şi o aruncă cu faţa în sus pe punte, apoi, cu sînge rece, călcă pe ea. Blackthorne şi echipajul erau tulburaţi din pricina profanării. În afară de Jan Roper. Vă rog. Porunciţi ca fiecare vasal să facă la fel, spuse Uraga.

— De ce ?

— Eu îi ştiu pe creştini. Ochii lui Uraga erau pe jumătate acoperiţi de borurile pălăriei. Vă rog, Alteţă. E important ca fiecare om să facă la fel, acum, în seara asta.

— Bine, încuviinţă Blackthorne fără tragere de inimă.

Uraga se întoarse spre vasalii strînşi laolaltă.

— La îndemnul meu, stăpînul nostru cere ca fiecare din noi să facem la fel.

Samuraii bombăneau şi unul din ei îi întrerupse :

— Am spus deja că nu sîntem creştini, *neh* ? Călcînd în picioare chipul unui zeu barbar, ce dovedim ? Nimic !

— Creştinii sînt duşmanii stăpînului nostru. Sînt vicleni, dar creştinul tot creştin rămîne. Vă rog să mă iertaţi, eu îi cunosc şi, spre ruşinea mea, i-am renegat pe adevăraţii noştri zei. Îmi cer iertare, dar cred că asta trebuie s-o facem pentru siguranţa stăpînului nostru.

Imediat un samurai din rîndul din faţă strigă :

— Atunci nu mai e nimic de spus. Înaintă şi călcă în picioare chipul. Eu nu mă-nchin la nici o religie barbară. Haideţi şi voi, faceţi ce vi s-a cerut !

Înaintară unul cîte unul. Blackthorne îi privea, detestînd toată povestea.

Van Nekk spuse neliniştit :

— Nu e bine ce face...

Vinck îşi ridică privirile spre dunetă.

— Ticăloşi împuţiţi ! Or să ne taie beregăţile fără să stea măcar pe gînduri. Eşti sigur că poţi să ai încredere în ei, pilotule ?

— Da.

Ginsel spuse :

— Nici un catolic n-ar putea face vreodată asemenea lucru, nu, Johann ? Uraga-sama ăsta e deştept.

— Ce contează dacă ticăloşii ăştia sînt papistaşi sau nu, toţi sînt samurai împuţiţi.

— Da, spuse Croocq.

— Chiar şi aşa, nu e bine să facă aşa ceva, repetă van Nekk.

Pe punte, samuraii, unul cîte unul, continuau să calce icoana în picioare şi apoi se mişcau în grupuri răzleţe. Era o treabă obositoare şi lui Blackthorne îi părea rău c-o încuviinţase, pentru că aveau treburi mai importante de făcut înainte de lăsarea întunericului. Îşi plimbă privirea spre sat şi promontorii. Colinele erau smălţate de sutele de şoproane acoperite cu trestie ale taberei regimentului de muschete. Sînt atît de multe de făcut, gîndi el, nerăbdător să meargă la ţărm, dorind să vadă pămîntul, bucurîndu-se de feuda pe care i-o dăduse Toranaga, pe care se afla şi Yokohama. Doamne, îşi zise, sînt seniorul unuia din cele mai mari porturi din lume.

Pe neaşteptate, un om ocoli icoana, îşi trase sabia şi ţîşni spre Blackthorne. Uimiţi, o mulţime de samurai îi săriră curajoşi în cale, formînd un scut în faţa dunetei, în timp ce Blackthorne, cu pistolul armat, se răsuci şi ochi. Ceilalţi se răspîndiră, îmbrîncindu-se, poticnindu-se, lovindu-se unii pe alţii în mare îmbulzeală. Samuraiul alunecă şi se opri urlînd de furie, apoi îşi schimbă direcţia şi se aruncă asupra lui Uraga, care izbuti să evite lovitura. Cînd ceilalţi samurai se năpustiră asupra lui, omul se răsuci, luptă cu ei, înpingîndu-i cu sălbăticie, apoi se năpusti spre parapet şi se aruncă peste bord.

Patru dintre samuraii care ştiau să înoate se descotorosiră de săbiile lungi şi, cu pumnalele-n gură, săriră după el, în timp ce restul, împreună cu olandezii, se îngrămădeau la bordul navei.

Blackthorne, dintr-un salt, fu la parapet. Nu vedea nimic dedesubt ; apoi zări umbre răsucindu-se în apă. Un bărbat ieşi la suprafaţă ca să ia aer, apoi se scufundă iar.

Curînd apărură patru capete deasupra apei. Între ei, cu un pumnal în gît, se afla cadavrul celui care sărise primul în apă.

— Ne pare rău, Anjin-san, acesta a fost chiar pumnalul lui, strigă unul din ei, acoperind urletele celorlalţi.

— Uraga-san, spune-le să-l percheziţioneze, apoi lăsaţi-l peştilor.

Îl scotociră, dar nu găsiră nimic. Cînd erau toţi înapoi pe punte, Blackthorne arătă cu pistolul armat spre icoană.

— Toţi samuraii, încă o dată !

Fu ascultat imediat şi el urmări atent ca fiecare să se supună probei. Apoi, din cauza lui Uraga şi spre a-l lăuda, porunci şi echipajului său să facă la fel. Fu întîmpinat cu un protest.

— Haideţi, mîrîi Blackthorne. Grăbiţi-vă, să nu vă calc eu în picioare !

— Nu-i nevoie să zici asta, pilotule, spuse van Nekk. Noi nu sîntem păgîni împuţiţi !

— Ei nu sînt păgîni împuţiţi ! Sînt samurai, pentru Dumnezeu !

Rămaseră cu privirile pironite asupra lui. Un freamăt de mînie domolită de teamă îi cuprinse pe toţi. Van Nekk începu să spună ceva, dar Ginsel se vîrî în vorbă.

— Samuraii sînt păgîni ticăloşi, şi ei, sau oameni de teapa lor, i-au omorît pe Pieterzoon, pe căpitanul nostru general şi pe Maetsukker !

— Da, dar fără samuraii ăştia n-o s-ajungem niciodată acasă ! Ţi-e limpede ?

Acum toţi samuraii îi urmăreau. Se mişcară ameninţători mai aproape de Blackthorne spre a-l apăra. Van Nekk spuse :

— S-o lăsăm baltă, nu ? Sîntem cu toţii un pic mînioşi şi foarte obosiţi. A fost o noapte lungă. Aici nu sîntem propriii noştri stăpîni, nici unul din noi. Nici pilotul. Pilotul ştie ce face, el e conducătorul, el e căpitanul general acum.

— Da, este, dar nu e drept să le ţie lor parte împotriva noastră şi, pentru Dumnezeu, el nu e rege, e egal cu noi, şuieră Jan Roper. Faptul că e înarmat ca ei şi poate vorbi ticăloşilor nu-l face rege peste noi. Noi avem drepturile noastre şi, pentru Dumnezeu, asta-i legea noastră şi legea lui, chiar dacă el e englez. A făcut sfîntul jurămînt să se supună legilor, nu-i aşa, pilotule ?

— Da, spuse Blackthorne. Legea noastră e pe mările noastre, unde noi sîntem stăpîni. Aici nu sîntem. Aşa că faceţi ceea ce vă spun şi repede.

Murmurînd, dădură ascultare.

— Sonk ! Ai găsit ceva grog ?

— Nu domn' le nici o picătură blestemată !

— O să trimit *saké* la bord. Apoi Blackthorne adăugă în portugheză : Uraga-san, ai să vii la ţărm cu mine. Ia pe cineva să tragă la rame. Voi patru, spuse în japoneză, arătînd spre oamenii care se aruncaseră în apă, voi patru, acum căpitani. Înţelegeţi ? Luaţi cincizeci oameni fiecare.

— *Hai*, Anjin-san.

— Cum te cheamă ? îl întrebă pe unul din ei, un bărbat înalt, liniştit, cu o cicatrice pe obraz.

— Nawa Chisato, stăpîne.

— Astăzi eşti căpitan. Pe toată corabia. Pînă mă-ntorc.

— Da, stăpîne.

Blackthorne se îndreptă spre pasarelă. Jos era legată o barcă.

— Unde te duci, pilotule ? întrebă van Nekk neliniştit.

— La ţărm. Mă-ntorc mai tîrziu.

— Bine, mergem cu toţii !

— Pentru Dumnezeu, vin şi eu cu ...

— Şi eu. Merg...

— Doamne, nu mă lăsa..

— Nu ! Mă duc singur !

— Dar, pentru Dumnezeu, noi ce facem ? strigă van Nekk.

— Ce-o să facem ? Nu ne lăsa, pilotule. Ce-o să...

— Aşteptaţi, atît ! le spuse Blackthorne. O să mă-ngrijesc să fie trimisă mîncare şi băutură la bord.

Ginsel se proţăpi în faţa lui Blackthorne.

— Am crezut c-o să ne-ntoarcem la noapte. De ce nu ne-ntoarcem la noapte ?

— Cît o să stăm aici, pilotule şi cît...

— Pilotule, cum rămîne cu Yedo ? întrebă Ginsel mai tare. Cît o să stăm aici cu blestematele astea de maimuţe ?

— Da, maimuţe, zău, spuse Sonk fericit. Cum rămîne cu lucrurile noastre şi cu oamenii noştri ?

— Da, cum e cu „eţii" noştri, pilotule ? Cu oamenii noştri şi cu îbovnicele noastre ?

— O să-i găsiţi tot acolo şi mîine. Blackthorne îşi înăbuşi sila. Aveţi răbdare, am să mă întorc cît pot de repede. Baccus, eşti la comandă.

Se întoarse să plece.

— Eu merg cu tine, spuse agresiv Jan Roper. Sîntem în port, aşa că am dreptul şi vreau nişte arme.

Blackthorne se întoarse spre el şi o mulţime de săbii ieşiră din teacă, gata să-l omoare pe Jan Roper.

— Încă un cuvînt dacă mai scoţi şi eşti un om mort. Negustorul înalt şi uscăţiv roşi şi se opri. Potoleşte-ţi limba lîngă aceşti samurai, pentru că oricare din ei o să-ţi zboare capul înainte ca eu să-i pot opri şi asta numai din pricina proastelor tale purtări ! Ei sînt foarte irascibili şi, cînd sînt lîngă tine, şi eu îmi ies uşor din sărite, iar tu o să primeşti arme cînd o să ai nevoie de ele. Pricepi ?

Jan Roper dădu din cap morocănos şi se îndepărtă. Samuraii erau încă ameninţători, dar Blackthorne îi potoli şi le porunci, sub pedeapsa cu moartea, să-i lase echipajul în pace.

— Am să mă-ntorc curînd.

Coborî pasarela şi urcă în barcă, urmat de Uraga şi de un alt samurai. Chisato, căpitanul, se duse la Jan Roper, care tremura de teama ameninţării, se înclină şi plecă.

Cînd se aflau departe de navă, Blackthorne îi mulţumi lui Uraga pentru că prinsese trădătorul.

— Vă rog, nici o mulţumire. Nu mi-am făcut decît datoria.

Blackthorne spuse în japoneză ca să poată înţelege şi celălalt om :

— Da, datoria. Dar *koku*-ul tău se schimbă acum. Nu douăzeci, acum o sută pe an.

— O, Alteţă, vă mulţumesc. N-o merit. Nu mi-am făcut decît datoria şi trebuie...

— Vorbeşte mai rar, nu înţeleg.

Uraga îşi ceru scuze şi spuse mai rar.

Blackthorne îl lăudă iar, apoi se aşeză mai comod la pupa bărcii, doborît de oboseală. Se sforţă să-şi ţină ochii deschişi, privi înapoi spre navă să se mai asigure o dată că era la loc bun. Îi zări pe van Nekk şi ceilalţi la parapet şi-i părea rău, că-i adusese pe corabie, deşi ştia că n-avea de ales. Fără ei călătoria n-ar fi fost în siguranţă.

Gloată rebelă, gîndi. Ce dracu o să fac cu ei ? Toţi vasalii mei ştiu despre satul *eta* iar ei sînt la fel de dezgus-

tători precum... Doamne, ce încurcătură ! *Karma, neh ?*

Adormi. Cînd barca lovi digul cu prora se trezi. La început nu-şi putea aminti unde se află. Visase că era înapoi la castel, în braţele lui Mariko, exact ca-n noaptea trecută.

Noaptea trecută, după ce făcuseră dragoste — Fujiko le ştia taina şi Chimmoko stătea de pază — şi zăceau pe jumătate adormiţi, Yabu cu samuraii lui bătuseră cu putere în stîlpul porţii. Seara începuse atît de plăcut. Fujiko o invitase discret şi pe Kiku, iar el n-o văzuse niciodată atît de frumoasă şi plină de viaţă. Cînd clopotele terminaseră de bătut Ora Porcului, sosise şi Mariko. Toţi se veseliseră, dar curînd Mariko spulberase vraja.

— Îmi pare rău, însă eşti în mare pericol, Anjin-san.

Ea le explicase şi, cînd adăugase spusele lui Gyoko că să nu aibă încredere în Uraga, amîndouă, şi Kiku şi Fujiko, fuseseră la fel de tulburate.

— Vă rog, nu vă-ngrijoraţi. O să fiu cu ochii pe el, nu vă temeţi, le asigurase el din nou.

Mariko continuase :

— Anjin-san, poate că ar trebui să veghezi şi asupra lui Yabu-sama.

— Poftim ?

— În după-amiaza asta ţi-am văzut ura pe chip. Şi el a observat-o.

— N-are importanţă, le spusese el. *Shigata ga nai, neh ?*

— Nu, îmi pare rău, ai greşit. De ce ţi-ai chemat oamenii cînd îl împresuraseră pe Yabu-sama prima oară ? Cu siguranţă, a fost o mare greşeală. Ei l-ar fi omorît, iar duşmanul tău ar fi fost mort, fără nici o primejdie pentru tine.

— N-ar fi fost drept, Mariko-san. Atîţia oameni împotriva unuia singur nu era cinstit.

Mariko le explicase lui Fujiko şi lui Kiku ce spusese el.

— Te rog, iartă-mă, Anjin-san, dar noi toate credem că e cu primejdie să gîndeşti astfel şi te rugăm să n-o mai faci. E foarte greşit şi foarte naiv. Te rog, iartă-mă că ţi-o spun atît de deschis. Yabu-san o să te distrugă.

— Nu. Nu, deocamdată. Sînt încă prea important pentru el. Şi pentru Omi-san.

— Kiku-san zice : Te rog spune-i lui Anjin-san să se păzească de Yabu şi de acest Uraga. Poate că e greu pentru Anjin-san să judece ce e „important" aici, *neh* ?

— Da, şi eu cred la fel, spusese Fujiko.

Mai tîrziu Kiku plecase să-l distreze pe Toranaga, apoi Mariko tulburase din nou pacea din cameră.

— Astă-seară trebuie să-ţi spun *sayonara,* [1] Anjin-san. Plec în zori.

— Nu, nu în seara asta. Acum toate se pot schimba. Mîine am să-l văd pe Toranaga. Acum, cînd am învoirea să plec, am să te duc la Osaka. Am să iau o galeră sau o navă de coastă. La Nagasa...

— Nu, Anjin-san. Îmi pare rău, trebuie să plec cum mi s-a poruncit.

Oricît ar fi încercat, n-ar fi putut s-o convingă.

El o simţise pe Fujiko privindu-i în tăcere şi inima i se zbuciumase la gîndul plecării lui Mariko. Îşi aruncase ochii spre Fujiko. Ea-i rugase s-o scuze pentru o clipă. Închisese *shoji* în urma ei şi ei rămăseseră singuri, ştiind că Fujiko n-avea să se mai întoarcă şi că, pentru scurtă vreme, erau în siguranţă. Iubirea lor fusese iute şi pătimaşă. Apoi se auziseră voci şi paşi, şi abia avuseseră timp să se dezmeticească înainte ca Fujiko să li se alăture prin uşa interioară. Yabu intrase cu paşi mari, aducînd ordinul lui Toranaga de plecare imediată şi în mare taină.

— ...Yokohama, apoi o oprire scurtă la Osaka, Anjin-san. Pe urmă, mai departe, la Nagasaki şi înapoi, la Osaka, şi din nou aici, acasă ! Am trimis să-ţi aducă echipajul la navă.

Fusese copleşit de emoţie la această victorie venită din cer.

— Da, Yabu-san. Dar Mariko-san... şi Mariko-san merge la Osaka, *neh* ? Mai bine vine cu noi, e mai repede, mai sigur, *neh* ?

— Nu e cu putinţă, îmi pare rău. Trebuie să ne grăbim. Haide ! Refluxul... Înţelegi „reflux", Anjin-san ?

— *Hai,* Yabu-san, Mariko-san merge la Osaka...

— Îmi pare rău, ea are porunci, după cum şi noi avem porunci. Mariko-san ! Explică-i. Spune-i să se grăbească !

---

[1] La revedere (jpn.).

Yabu fusese de neînduplecat şi la ceasul acela atît de tîrziu din noapte era cu neputinţă să meargă la Toranaga să-l roage să schimbe ordinul. Nu mai fusese nici timp, nici loc să mai vorbească altceva cu Mariko şi cu Fujiko decît să-şi ia ceremonios rămas-bun. Dar aveau să se întîlnească curînd în Osaka.

— Foarte curînd, Anjin-san, spusese Mariko...

— Doamne, să n-o pierd, spuse Blackthorne, în timp ce pescărușii croncăneau deasupra plajei, ţipetele lor sporindu-i singurătatea.

— Pe cine să pierdeţi, Alteţă ?

Blackthorne reveni la realitate. Arătă spre nava din depărtare.

— Noi numim navele cu *ea,* ne gîndim la ele ca la ceva de gen feminin, nu masculin. *Wakarimasu ka ?*

— *Hai.*

Blackthorne încă mai zărea figurile minuscule ale echipajului său şi problema de nerezolvat îi apăru iar în minte. Va trebui să-i iei pe corabie, îşi spuse, şi o să ai nevoie de mai mulţi oameni. Nici aceştia, care vor fi aproape toţi catolici, n-or să se împace cu samuraii. Doamne, cum să-i stăpîneşti pe toţi ? Mariko avea dreptate, lîngă catolici sînt un om mort.

— Chiar şi eu, Anjin-san, îi spusese ea noaptea trecută.

— Nu, Mariko-chan. Tu nu.

— Tu ai zis, în după-amiaza asta, că noi sîntem duşmanii tăi.

— Am spus că cei mai mulţi catolici sînt duşmanii mei.

— Ei au să te omoare, dacă le stă în putere.

— Da, dar tu... o să ne întîlnim, într-adevăr, la Osaka?

— Da. Te iubesc. Anjin-san, ţine minte, păzeşte-te de Yabu-san...

Ele au avut dreptate în privinţa lui Yabu, orice-ar spune, sau ar promite el că va face. Am săvîrşit o mare greşeală chemîndu-mi oamenii, atunci cînd a fost încercuit. Ticălosul ăla o să-mi taie gîtul imediat ce nu-i voi mai fi de folos, oricît de mult s-ar preface că îmi e prieten. Şi, totuşi, Yabu avea dreptate : eu am nevoie de el. N-o să pot niciodată să intru în Nagasaki şi să plec iar în larg fără să fiu apărat. El, cu siguranţă, mă poate ajuta să-l

conving pe Toranaga. Cu el în fruntea a două mii şi mai bine de oameni de credinţă am putea să pustiim tot Nagasaki, poate chiar şi Macao...

Doamne ! Singur n-am nici o putere.

Apoi îşi aminti ce-i spusese Gyòko lui Mariko despre Uraga, să nu aibă încredere în el. Gyoko s-a înşelat în privinţa lui, gîndi. Cu ce altceva se mai înşală ea ?

Cartea a cincea

Capitolul 52

După o lungă călătorie cu galera, Blackthorne se afla iarăşi pe drumurile maritime aglomerate ale Osakăi, simţind aceeaşi greutate apăsătoare a oraşului ca atunci cînd îl văzuse întîia oară. Zone întinse fuseseră pustiite de *tai-fun*, altele erau înnegrite de foc, dar imensitatea lui era aproape neatinsă şi dominată de castel. Chiar de la această distanţă, de mai mult de o leghe, vedea împrejmuirea uriaşă a primului zid, crenelurile impunătoare, toate strivite de trufia ameninţătoare a donjonului.

— Doamne, spuse Vinck neliniştit, stînd lîngă el la prora, pare cu neputinţă să fie atît de mare. Amsterdamul ar fi un rahat de muscă pe lîngă el.

— Da. Furtuna a distrus oraşul, dar nu prea rău. Nimic nu poate atinge castelul.

Tai-fun-ul lovise cu violenţă dinspre sud-vest, cu două săptămîni în urmă. Semne fuseseră din belşug, ceruri mohorîte şi ameninţătoare, vijelii, ploaie, iar ei îşi duseseră în grabă galera într-un port sigur, să aştepte trecerea uraganului. Rămăseseră aici cinci zile. Dincolo de port, oceanul înspumat fusese răscolit, iar vîntul era atît de puternic şi de turbat cum nu mai văzuse Blackthorne niciodată.

— Doamne, spuse iar Vinck, aş vrea să fim acasă ! Trebuia să fim acasă de acum un an.

Blackthorne îl adusese pe Vinck cu el din Yokohama şi-i trimisese pe ceilalţi înapoi, la Yedo, lăsînd-o pe *Erasmus* ancorată în siguranţă şi sub pază, sub comanda lui Naga. Echipajul lui fusese fericit să plece, după cum şi el fusese fericit să nu-i mai vadă. În noaptea aceea avusese loc o discuţie aprinsă în privinţa banilor navei. Banii erau ai companiei. Van Nekk era trezorierul expediţiei şi negustorul şef şi, împreună cu căpitanul general, avea putere legală asupra lor. După ce fuseseră număraţi şi renumăraţi şi găsiseră lipsa de o mie de monezi, van Nekk,

susținut de Jan Roper, se certase cu el în legătură cu suma pe care putea s-o ia ca să mai facă rost de oameni.

— Vrei mult prea mult, pilotule ! Va trebui să le oferi mai puțin !

— Doamne Dumnezeule ! Oricît o fi, trebuie să plătim. Am neapărată nevoie de marinari și de tunari. Lovise cu pumnul în masa din cabina principală. Cum vom putea altfel ajunge acasă ?

În cele din urmă, îi convinsese să-l lase să ia îndeajuns, dar era dezgustat că își ieșise din fire din cauza lor. Ziua următoare îi trimisese înapoi la Yedo și le împărțise tuturor a zecea parte din bani, drept plată pentru servicii trecute, iar restul rămăsese sub pază pe *Erasmus*.

— Cum putem ști că vor fi în siguranță aici ? întrebase încruntat Jan Roper.

— Atunci stai și păzește-i !

Dar nici unul din ei nu voia să rămînă pe navă. Vinck încuviințase să vină cu el.

— De ce el, pilotule ? întrebase van Nekk.

— Pentru că e marinar și o să am nevoie de ajutor.

Blackthorne fusese fericit cînd scăpase de ei. Odată ajunși în larg, începuse să-l schimbe pe Vinck după felul japonez. În privința asta, Vinck era un stoic, avînd încredere în Blackthorne pentru că navigase prea mulți ani cu el ca să nu-i cunoască măsura.

— Pilotule, pentru tine am să fac baie și am să mă spăl în fiecare zi, dar, să mă ia dracu dac-am să port scîrba aia de cămașă de noapte femeiască !

Peste zece zile Vinck balansa fericit cablul de sondaj. Pe jumătate dezbrăcat, cureaua lată îi încingea pîntecul, iar la spate avea un pumnal vîrît în teacă și unul din pistoalele lui Blackthorne se afla în siguranță în cămașa-i curată, deși jerpelită.

— N-o să trebuiască să mergem la castel, nu, pilotule?

— Nu.

— Aș vrea să fiu cît mai departe de castel.

Ziua era frumoasă, un soare înalt strălucea deasupra mării calme. Vîslașii erau încă plini de vlagă și disciplinați.

— Vinck, acolo a fost ambuscada !

— Doamne, cîte bancuri de nisip !

Blackthorne îi povesti lui Vinck cum scăpase de acolo ca prin urechile acului. Îi spuse despre focurile de alarmă de pe ziduri, despre grămezile de morți de pe țărm, des-

pre fregata dușmană, care era gata-gata să-l facă zob.

— O, Anjin-san ! Yabu veni lîngă ei și se băgă în vorbă. E bine, *neh ?* Arătă spre dezastru.

— Rău, Yabu-sama.

— Sînt dușmani, *neh ?*

— Oamenii nu sînt dușmani. Numai Ishido și samuraii dușmani, *neh ?*

— Castelul e dușman, răspunse Yabu, dînd glas îngrijorării sale și a tuturor de pe navă. Aici totul ne e împotrivă.

Blackthorne îl urmări cu privirea pe Yabu îndreptîndu-se spre prora, vîntul smulgîndu-i chimonoul de pe trupul vînjos.

Vinck își coborî vocea.

— Vreau să-l omor pe ticălosul ăsta, pilotule.

— Nici eu nu l-am uitat pe amicul Pieterzoon, nu te teme.

— Nici eu, Dumnezeu mi-e martor ! Nu pricep cum de vorbești limba lor. Ce-a zis ?

— N-a vrut decît să fie politicos.

— Care-i planul ?

— Ancorăm și așteptăm. El pleacă pentru o zi sau două și noi stăm cuminți și așteptăm. Toranaga a spus că a trimis vorbă pentru scrisorile de liberă trecere de care avem nevoie, dar, chiar și așa, noi ne vedem de-ale noastre și rămînem la bord. Blackthorne cercetă navele și marea să vadă dacă nu era vreun pericol, dar nu află nici unul. Totuși îi spuse lui Vinck : ar trebui să începi să strigi adîncimile !

— Da !

Yabu îl privi o clipă pe Vinck cum balansa cablul de sondaj, apoi se îndreptă agale spre Blackthorne.

— Anjin-san, poate că ar fi mai bine să iei galera și să mergi la Nagasaki. Să nu aștepți, ce zici ?

— E-n ordine, spuse Blackthorne binevoitor, fără să înhațe momeala.

Yabu rîse.

— Îmi placi, Anjin-san ! Dar, îmi pare rău, singur ai muri curînd. Nagasaki e foarte rău pentru tine.

— Osaka rău... peste tot rău !

— *Karma.*

Yabu zîmbi iar. Blackthorne se prefăcu a-i gusta gluma.

În timpul călătoriei discutaseră de nenumărate ori mereu același lucru, cu mici variațiuni. Blackthorne aflase multe despre Yabu. Acum îl ura mai mult, avea și mai puțină încredere în el, îl respecta mai mult și știa că, oricum, *karme*-le lor erau înlănțuite.

— Yabu-san are dreptate, Anjin-san, spusese Uraga. El te poate apăra la Nagasaki, eu nu.

— Din pricina unchiului dumitale, seniorul Harima ?

— Da. Poate că deja am fost proscris, *neh* ? Unchiul meu e creștin, deși eu cred că e numai datorită împrejurărilor.

— Cum adică ?

— Nagasaki e feuda lui. Nagasaki are un mare port la țărmul provinciei Kyushu, dar nu cel mai bun. Așa că el și-a dat repede seama din ce parte bate vîntul, *neh* ? S-a făcut creștin și a poruncit tuturor vasalilor lui să-l urmeze. Mie mi-a poruncit să mă fac creștin și să merg la școala iezuită, apoi m-a trimis ca unul din solii creștinilor în țara deschisă tuturor. A dat pămînt iezuiților și — cum ai zice dumneata — se căciulește în fața lor, dar în inima lui este un adevărat japonez.

— Iezuiții știu ce gîndești ?

— Da, bineînțeles.

— Cred și ei același lucru despre cei care s-au creștinat de nevoie ?

— Ei nu ne spun *nouă*, convertiților, ce cred cu adevărat, Anjin-san. Nici chiar între ei, de cele mai multe ori, nu-și spun. Ei sînt educați să aibă secrete, să folosească secrete, să vină în întîmpinarea lor, dar să nu le dezvăluie niciodată. Din acest punct de vedere sînt foarte japonezi.

— Mai bine ai rămîne aici, în Osaka, Uraga-san.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, eu sînt vasalul Vostru. Dacă mergeți la Nagasaki, merg și eu.

Blackthorne știa că Uraga îi devenise un ajutor de neprețuit. Omul îi dezvăluise multe secrete iezuite : cum, de ce și cînd se desfășurau aranjamentele într-ale negoțului, ce misiuni aveau ei în această țară și ce mașinațiuni incredibile plănuiau pe tot cuprinsul pămîntului. De la el aflase multe lucruri despre Harima și Kiyama, despre ce gîndeau daimyo creștini și de ce, probabil, aveau să rămînă de partea lui Ishido. Doamne, acum am atîtea informații ce-ar fi de neprețuit la Londra, gîndi el, și am încă atît de multe de învățat. Cum aș putea să transmit cele

aflate ? De pildă, că negoțul Chinei cu Japonia, numai cu mătase, valorează anual zece milioane în aur și că, în momentul de față, iezuiții au preot la curtea împăratului Chinei, în Beijing, onorat cu rang înalt, un om de încredere al dregătorilor, care vorbește perfect chineza. Ce bine ar fi dacă aș putea trimite o scrisoare, dacă aș avea măcar un mesager.

În schimbul celor aflate, Blackthorne începu să-i povestească lui Uraga despre navigație, despre marea schismă și despre parlament. De asemeni, îi învăță, pe el și pe Yabu, cum să tragă cu tunul. Amîndoi erau elevi destoinici. Uraga e un om bun. Nu voi avea nici un necaz cu el. Afară doar că-i e rușine că n-are ciuful de samurai, dar o să-i crească în curînd.

Se auzi un strigăt de avertizare de la omul de veghe din prora.

— Anjin-san !

Căpitanul japonez arăta în față, spre un cuter elegant, armat cu douăzeci de rame, care se apropia dinspre tribord. În vîrful catargului erau însemnele lui Ishido, iar lîngă ele însemnele Consiliului Regenților, aceleași sub care călătoriseră Nebara Jozen și oamenii lui la Anjiro, spre propria lor moarte.

— Cine e ? întrebă Blackthorne simțind tensiunea cuprinzînd nava, în timp ce toți ochii se străduiau din răsputeri să străbată depărtarea.

— Îmi pare rău, încă nu-mi dau seama, spuse căpitanul.

— Yabu-san ?

Yabu ridică din umeri.

— Un trimis oficial.

Cînd cuterul se apropie, Blackthorne văzu un bătrîn care stătea sub tenda pupa și care purta o haină de ceremonie, bogat împodobită, și o tunică cu umeri largi, ca niște aripi. Nu avea nici o sabie. În jurul lui erau uniformele gri ale lui Ishido.

Toboșarul încetă să mai bată spre a lăsa cuterul să se lipească de galeră. Oamenii se repeziră să-l ajute pe trimisul oficial să vină pe navă. Un pilot japonez sări după el și, după numeroase plecăciuni, preluă oficial comanda galerei.

Yabu și bătrînul erau și ei ceremonioși și se purtau cu mare grijă. În sfîrșit, se așezară pe perne de ranguri diferite, trimisul oficial luînd locul cel mai bun pe dunetă.

Samuraii, ai lui Yabu şi cei în uniforme gri, se aşezară în jurul lor cu picioarele încrucişate sau în genunchi pe puntea principală, pe locuri şi mai joase.

— Consiliul îţi urează bun venit, Kasigi Yabu, în numele Maiestăţii sale imperiale, spuse omul.

Era un sfetnic de rang superior al regenţilor, maestru de ceremonii, scund şi îndesat, cam vlăguit, care avea şi rang la curtea imperială. Se numea Ogaki Takamoto, era prinţ de al şaptelea rang şi funcţia lui era să acţioneze ca intermediar între curtea Maiestăţii sale imperiale, Fiul Cerului, şi regenţi. Dinţii-i erau vopsiţi în negru, aşa cum, prin tradiţie de secole, îi aveau toţi dregătorii de la curtea imperială.

— Mulţumesc, prinţe Ogaki. Este o cinste să mă aflu aici în numele seniorului Toranaga, spuse Yabu foarte impresionat de onoarea ce i se făcea.

— Da, sînt sigur de asta. Bineînţeles, dumneata te afli aici şi în numele Domniei tale, *neh ?* spuse Ogaki sec.

— Bineînţeles, răspunse Yabu.

— Cînd soseşte seniorul Toranaga ?

— Îmi pare rău, dar *tai-fun*-ul m-a întîrziat cu cinci zile şi n-am nici o veste de cînd am plecat.

— A, da, *tai-fun*-ul. Da, Consiliul a fost atît de fericit să afle că furtuna nu te-a atins. Ogaki tuşi. Cît despre stăpînul dumitale, regret să-ţi spun că n-a ajuns încă nici la Odawara. Au fost făcute amînări fără sfîrşit şi se pare că e bolnav. Păcat, *neh ?*

— O, da, foarte. Nimic serios, cred ? întrebă repede Yabu bucuros de a fi părtaş la secretul lui Toranaga.

— Nu, din fericire nimic grav. Din nou tusea seacă. Seniorul Ishido crede că stăpînul dumitale va ajunge mîine la Odawara.

Yabu fu surprins cît se cuvenea.

— Cînd am purces, acum douăzeci şi una de zile, totul era gata pentru plecarea lui imediată, dar atunci s-a îmbolnăvit seniorul Hiro-matsu. Ştiu că seniorul Toranaga a fost foarte îngrijorat, dar era nerăbdător să-şi înceapă călătoria. După cum şi eu sînt nerăbdător să încep pregătirile pentru sosirea lui.

— Totul e pregătit.

— Bineînţeles, Consiliul nu va avea nimic împotrivă dacă verific pregătirile, *neh ?* Yabu era expansiv. Este

important ca ceremonia să fie demnă de consiliu şi de împrejurare, *neh ?*

— Demnă de Maiestatea sa imperială, Fiul Cerului. Invitaţia este acum din partea *lui.*

— Bineînţeles, dar... Buna dispoziţie a lui Yabu se stinse. Vreţi să spuneţi... vreţi să spuneţi că Majestatea sa imperială va fi acolo ?

— Slăvitul a încuviinţat umila cerere a regenţilor de a primi *el însuşi* jurămîntul de supunere al noului Consiliu, al tuturor marilor *daimyo,* deci şi al seniorului Toranaga cu familia şi vasalii lui. S-a cerut sfetnicilor Maiestăţii sale imperiale să aleagă o zi de bun augur pentru un asemenea... o asemenea ceremonie. Cea de a douăzeci şi doua zi a acestei luni, în acest al cincilea an al perioadei Keichō.

Yabu era uluit.

— Peste... peste nouăsprezece zile ?

— La prînz. Ogaki scoase cu grijă din mînecă un şervetel de hîrtie şi-şi suflă delicat nasul. Te rog să mă ierţi. Da, la prînz. Semnele au fost bune. Seniorul Toranaga a fost înştiinţat de solul imperial acum paisprezece zile. Încuviinţarea lui umilă şi imediată a sosit la regenţi acum trei zile. Ogaki scoase un sul mic de hîrtie. Aceasta este invitaţia *dumitale* la ceremonie, Kasigi Yabu.

Cînd văzu sigiliul imperial — crizantema cu şaisprezece petale, lui Yabu îi pieri tot curajul şi ştiu că *nimeni,* nici chiar Toranaga, nu putea să refuze o asemenea invitaţie. Un refuz ar fi o insultă de neconceput la adresa Divinităţii, o rebeliune făţişă şi, cum *tot* pămîntul aparţinea împăratului care domnea, ar urma confiscarea imediată a feudei, însoţită de invitaţia imperială de a-ţi face *seppuku,* invitaţie eliberată, în numele lui, de regenţi şi pecetluită, de asemeni, cu Marele Sigiliu. O asemenea invitaţie este categorică şi trebuie să i se dea ascultare.

Yabu încercă turbat să-şi redobîndească stăpînirea de sine.

— Îmi pare rău, nu te simţi bine ? întrebă Ogaki plin de bunăvoinţă.

— Iartă-mă, îngăimă Yabu, dar niciodată, în cele mai teribile visuri ale mele... Nimeni nu şi-ar fi putut închipui că Slăvitul are... are să ne onoreze, *neh ?*

— Aşa-i, o, da. Extraordinar !

— E uluitor... ca Înălțimea sa imperială să... să se gîndească să părăsească Kyoto și... și să vină la Osaka.

— Și eu zic la fel. Cu toate acestea, în cea de a douăzeci și doua zi, Slăvitul și însemnele puterii imperiale vor fi aici.

Însemnele imperiale, fără de care nici o succesiune nu era legală, erau cele trei comori sacre, considerate divine, despre care toți credeau că fuseseră aduse pe pămînt de zeul Ninigi-noh-Mikoto și date de el însuși nepotului său, Jimmu Tenno, primul împărat. Acesta le transmisese urmașului său și tot așa din veac în veac pînă la actualul deținător, împăratul Go-Nijo. Insemnele erau : Sabia, Perla și Oglinda. Sabia sacră și Perla erau întotdeauna luate de împărat în călătoriile sale, ori de cîte ori trebuia să rămînă peste noapte departe de palat ; Oglinda era păstrată în sanctuarul interior de la marele altar *shinto* din Ise. Sabia, Oglinda și Perla aparțineau Fiului Cerului. Ele erau simbolurile divine ale puterii legitime, ale originii lui zeiești, așa că, atunci cînd *el* călătorea, tronul divin se deplasa o dată cu *el* și, astfel, puterea îl însoțea pretutindeni.

Yabu bolborosi :

— E aproape cu neputință să crezi că pregătirile pentru sosirea *lui* au putut fi făcute la timp.

— O, seniorul și generalul Ishido i-a adresat rugămintea Slăvitului de-ndată ce a primit vestea de la seniorul Zataki, din Yokosé, că seniorul Toranaga a încuviințat, spre uimirea noastră, să vină la Osaka și să se plece în fața soartei. Numai marea cinste pe care stăpînul dumitale a făcut-o regenților i-a îndemnat să-i ceară Fiului Cerului să-i onoreze cu prezența sa. Din nou tuși sec. Te rog să mă ierți, dumneata, pesemne, ai să-mi dai în scris acordul oficial cît mai curînd cu putință, nu ?

— Pot s-o fac imediat ? întrebă Yabu, simțind cum îl lasă puterile.

— Sînt sigur că regenții au să prețuiască aceasta.

Fără nici un pic de vlagă, Yabu trimise după cele necesare scrisului. *Nouăsprezece*. Nouăsprezece zile ! Toranaga poate să amîne doar nouăsprezece zile și apoi trebuie să fie și el aici. Ar fi timp destul să ajung la Nagasaki și să mă întorc în siguranță la Osaka, dar nu e destul timp să lansăm atacul pe mare asupra Corabiei Negre și s-o luăm, și să facem presiuni asupra lui Harima, Kiyama sau

Onoshi, ori asupra preoților creștini. Așadar, nu e destul timp spre a porni Cer de Purpură, deci întreaga urzeală a lui Toranaga e doar deșertăciune... oh, oh, oh !

Toranaga e pierdut. Ar fi trebuit să știu că va pierde. Răspunsul la nedumerirea mea e limpede : ori am încredere orbește în Toranaga, sperînd că vor ieși cumva din cursa asta, și atunci îl ajut pe Anjin-san, cum am plănuit, să facă rost de oameni și să ia Corabia Neagră chiar mai repede, ori va trebui să merg la Ishido, să-i spun tot ce știu și să încerc să mă tîrguiesc pentru viața mea și pentru Izu.

Ce să aleg ?

Au fost aduse hîrtia, pensula și cerneala. Yabu își lăsă deocamdată neliniștea la o parte și se concentră asupra scrisului, să fie cît se putea de perfect și frumos. Era de neconceput să răspundă invitației Maiestății sale cu mintea tulburată. Cînd își termină de scris încuviințarea, hotărîrea decisivă era luată : avea să urmeze întru totul sfatul lui Yuriko. Imediat povara de pe *wa*-ul lui căzu și el se simți în mare măsură limpezit. Își semnă numele cu o înfloritură semeață.

Cum să fiu cel mai bun vasal al lui Toranaga ? Foarte simplu : îndepărtează-l pe Ishido de pe acest pămînt.

Cum să fac asta și totuși să-mi rămînă timp destul ca să și scap ?

Apoi îl auzi pe Ogaki spunînd :

— Mîine ești poftit la o serbare dată de seniorul și generalul Ishido în cinstea zilei de naștere a doamnei Ochiba.

* * *

Încă obosită de călătorie, Mariko o îmbrățișă întîi pe Kiri, apoi o strînse la piept pe doamna Sazuko, admiră bebelușul și o strînse iar în brațe pe Kiri. Slujnicele se agitau și se mișcau de colo-colo în jurul lor, aducînd ceai și *saké*, luînd iar tăvile și ieșind grăbite cu perne și ierburi plăcut mirositoare, deschizînd și închizînd paravane culisante ce dădeau spre grădina interioară din zona rezervată lor în castelul Osaka. Fluturau evantaie, sporovăiau și chiar plîngeau.

În cele din urmă, Kiri bătu din palme, expedie slujnicele și-și găsi cu greu perna ei specială. Era copleșită de

emoție și fericire și foarte îmbujorată la față. Degrabă Mariko și doamna Sazuko îi făcură vînt cu evantaiul, o ajutară și, numai după trei cești mari de *saké*, își veni în fire.

— O, acum e mai bine, spuse ea. Da, îți mulțumesc, copilă, da, o să mai iau un pic ! O, Mariko-san, ești într-adevăr aici ?

— Da, da, sînt cu adevărat aici, Kiri-san.

Sazuko, arătînd mult mai tînără decît cei șaptesprezece ani ai ei, spuse :

— O, am fost atît de îngrijorate, n-am auzit decît zvonuri și...

— Da, nimic decît zvonuri, Mariko-san, o întrerupse Kiri. O, sînt atît de multe cîte aș vrea să le știu, simt că mă ia cu leșin.

— Biată Kiri-san, mai ia puțin *saké*, spuse Sazuko foarte săritoare. Poate c-ar trebui să-ți mai slăbești *obi*-ul și...

— Acum mi-e bine ! Te rog nu te agita, copilă. Kiri dădu drumul aerului din piept și-și încrucișă brațele peste abdomenu-i voluminos. O, Mariko-san, e atît de bine să vezi iar o față prietenească din afara castelului Osaka.

— Da, repetă Sazuko ca un ecou, cuibărindu-se mai aproape de Mariko. Ori de cîte ori trecem dincolo de poarta noastră, uniformele gri roiesc pe lîngă noi de parc-am fi regine de albine. Nu ni se dă voie să părăsim castelul decît cu permisiunea Consiliului — nici uneia dintre doamne, nici măcar doamnei seniorului Kiyama —, iar Consiliul aproape că nu se întrunește deloc și se codesc, așa că nu se dă niciodată nici o permisiune și doctorii spun că eu încă nu sînt restabilită ca să călătoresc, dar eu sînt bine, și copilul e bine și... Dar mai întîi spune-ne...

Kiri o întrerupse :

— Mai întîi spune-ne cum se simte stăpînul nostru.

Fata rîse, fără să i se fi domolit însuflețirea.

— Asta voiam să-ntreb și eu, Kiri-san !

Mariko răspunse după cum îi poruncise Toranaga :

— El își urmează calea, e plin de încredere și mulțumit cu hotărîrea lui. O repetase de nenumărate ori în timpul călătoriei. Cu toate acestea, mîhnirea ce o produse aproape c-o făcu să dorească să le strige adevărul. Îmi pare rău, spuse.

— O !

Sazuko încercă să nu se arate speriată.

Kiri îşi căută o poziţie mai comodă.

— *Karma* e *karma*. *Neh* ?

— Atunci... atunci nu e nici o schimbare... nici o speranţă ? întrebă fata.

Kiri o mîngîie pe mînă.

— Crede, copilă, că oricum *karma* e *karma*, iar seniorul Toranaga e cel mai mare şi mai înţelept bărbat din cîţi există. Asta e destul, restul e iluzie. Mariko-chan, ai mesaje pentru noi ?

— O, iartă-mă. Da, iată-le. Mariko scoase trei suluri de hîrtie din mînecă. Două pentru tine, Kiri-chan, unul de la stăpînul nostru, unul de la seniorul Hiro-matsu. Acesta e pentru tine, Sazuko, de la domnul tău, dar el mi-a zis să-ţi spun că-i e dor de tine şi că vrea să-şi vadă fiul nou-născut. Mi-a poruncit să ţin minte să ţi-o spun de trei ori. Îi lipseşti foarte mult şi atît de mult ar vrea să-şi vadă fiul. Îi este foarte dor de tine.

Lacrimile şiroiau pe obrajii fetei. Îngăimă o scuză şi ţîşni din cameră înhăţînd sulul de hîrtie.

— Biata copilă. E atît de greu pentru ea aici. Kiri nu rupse peceţile scrisorilor ei. Ai auzit că Maiestatea sa imperială o să fie de faţă ?

— Da. Mariko era la fel de gravă. Un curier al seniorului Toranaga m-a prins din urmă acum o săptămînă. Mesajul nu dădea alte amănunte decît acesta şi spunea ziua în care o să sosească aici. Ai veşti de la el ?

— Nu direct, nimic personal, de o lună. Ce face el ? Cum e, de fapt ?

— Plin de încredere. Ea mai sorbi puţin *saké*. O, pot să-ţi mai torn ?

— Mulţumesc.

— Nouăsprezece zile nu-i mult timp, nu, Kiri-san ?

— E timp destul ca să ajungi la Yedo şi înapoi, dacă te grăbeşti, timp destul ca să trăieşti o viaţă, dacă vrei, mai mult decît destul ca să porţi o bătălie sau să pierzi un imperiu... timp pentru un milion de lucruri, dar nu destul ca să mănînci toate bunătăţile sau să bei tot *saké*-ul... Kiri zîmbi vag. Eu, cu siguranţă, n-o să mă-nfrînez de la mîncare următoarele douăzeci de zile. Eu... Se opri. O, te rog iartă-mă, mă asculţi cum trăncănesc şi tu nici măcar nu

te-ai schimbat, nici n-ai făcut baie. Avem vreme îndeajuns să stăm de vorbă mai tîrziu.

— O, te rog, nu-ţi face griji. Nu sînt obosită.

— Dar trebuie să fii. Ai să stai la casa ta ?

— Da. Acolo-mi îngăduie generalul Ishido să merg. Mariko zîmbi timid. M-a întîmpinat plin de amabilitate ! Kiri se-ncruntă.

— Cred că pe *el* nici măcar iadul nu l-ar primi cu braţele deschise.

— O ! S-a mai întîmplat ceva ?

— Nimic mai mult decît înainte. Ştiu că a poruncit să fie torturat şi omorît seniorul Sugiyama, deşi n-am nici o dovadă. Săptămîna trecută una din concubinele seniorului Oda a încercat să se furişeze afară din castel cu toţi copiii, deghizată în măturătoare de stradă. Străjile au tras în ei „din greşeală".

— Ce îngrozitor !

— Bineînţeles, mari „scuze" ! Ishido spune că paza e foarte importantă. S-a născocit o încercare de omorîre a moştenitorului — asta e scuza lui.

— De ce nu pleacă doamnele pe faţă ?

— Consiliul a poruncit ca nevestele şi familiile să-şi aştepte soţii care *trebuie* să se reîntoarcă la ceremonie. Marele senior şi general simte că „răspunderea în privinţa siguranţei lor este prea gravă ca să le lase să călătorească". Castelul e ferecat mai abitir decît o stridie bătrînă.

— La fel e şi afară, Kiri-san. Pe drumul Tokaidō sînt mult mai multe bariere ca-nainte şi paza lui Ishido e foarte puternică pe o rază de cincizeci de *ri*. Pretutindeni sînt patrule.

— Toţi se tem de el, în afară de noi şi de cei cîţiva samurai ai noştri, dar noi nu-i mai pricinuim lui nici o supărare, nici cît o pişcătură de muscă.

— Chiar şi doctorii noştri ?

— Şi ei. Da, ei, totuşi, ne sfătuiesc să nu călătorim, chiar dacă ni s-ar permite, ceea ce n-o să se-ntîmple niciodată.

— Doamna Sazuko e bine... copilul e bine, Kiri-san ?

— Da, după cum vezi şi tu. Şi eu sînt sănătoasă. Kiri oftă, citindu-i-se acum pe chip încordarea, iar Mariko observă că avea mai multe fire albe în păr decît înainte. Nimic nu s-a schimbat de cînd i-am scris seniorului To-

ranaga la Anjiro. Noi sîntem ostatici și vom rămîne ostatici cu toții pînă va veni Ziua hotărîtă. Atunci vom vedea...

— Cînd va sosi Maiestatea sa imperială... o să se ajungă la un sfîrșit, *neh* ?

— Da. S-ar părea că da. Mergi și te odihnești, Mariko-chan, dar mănînci cu noi astă-seară. Atunci o să putem sporovăi, *neh* ? O, pentru că veni vorba, am o veste pentru tine. Faimosul tău *hatamoto* barbar — fie binecuvîntat, pentru că l-a salvat pe stăpînul nostru, după cum am auzit și noi — a ancorat în siguranță în dimineața asta, împreună cu Kasigi Yabu-san.

— O ! Am fost așa de îngrijorată pentru ei. Au plecat pe mare cu o zi înaintea mea. Și noi am fost oarecum prinși de *tai-fun* lîngă Nagoya, dar, pentru noi, n-a fost așa de rău. Mi-a fost teamă că pe mare... O, asta e o ușurare.

— Nici aici n-a fost așa de rău, în afară de incendii. Mii de case au ars, dar, dacă au murit două mii de oameni. Astăzi am auzit că grosul furtunii a lovit Kyushu, pe coasta de est, și o parte din Shikoku. Acolo au murit zeci de mii. Nimeni nu știe încă adevărata măsură a pagubelor.

— Dar recolta ? întrebă repede Mariko.

— Aici o mare parte a fost culcată la pămînt. Țăranii trag nădejde că o să-și revină, dar cine știe ? Dacă nu se-ntîmplă nici o stricăciune în Kwanto pînă la recoltă, orezul lor ar putea să țină întreaga împărăție anul acesta și anul viitor.

— Ar fi mult mai bine dacă seniorul Toranaga ar fi stăpînul unei asemenea recolte și nu Ishido. *Neh* ?

— Da, dar, iartă-mă, nouăsprezece zile nu sînt de ajuns ca să strîngi recolta, cu toate rugile de pe lume.

Mariko își termină *saké*-ul.

Kiri spuse :

— Dacă nava lor a plecat cu o zi înaintea ta, tu trebuie să te fi grăbit tare mult.

— Am socotit că e mai bine să nu tîndălesc, Kiri-chan. Pentru mine nu e nici o plăcere să călătoresc.

— Și Buntaro-san ? E bine ?

— Da. Acum răspunde de Mishima și de tot hotarul. L-am văzut pentru scurt timp cînd am venit încoace. Știi unde stă Kasigi Yabu-sama ? Am un mesaj pentru el,

— Într-una din casele de oaspeți. Am să aflu care, și am să-ți trimit vorbă îndată. Kiri acceptă să i se mai toarne vin. Mulțumesc, Mariko-san. Am auzit că Anjin-san e încă pe galeră.

— El e un om foarte inteligent, Kiri-san. Este de mare folos stăpînului nostru.

— Am auzit. Vreau să aflu totul despre el, despre cutremur și toate veștile tale. A, da, mîine seară este o serbare dată de seniorul Ishido pentru ziua de naștere a doamnei Ochiba. Bineînțeles că tu ai să fii invitată. Am auzit că are să fie invitat și Anjin-san. Doamna Ochiba vrea să-l vadă cum arată. Îți amintești, moștenitorul l-a întîlnit o dată. Nu atunci l-ai văzut și tu prima oară ?

— Da. Bietul om, o să fie arătat tuturor ca o balenă captivă ?

— Da. Kiri adăugă calm : Noi toți sîntem captivi, Mariko-chan, fie că ne place, fie că nu.

*
* *

Uraga se furișa grăbit pe alee, în jos, către țărm ; noaptea era întunecată, cerul senin și plin de stele, iar aerul plăcut. Purta o sutană portocalie, cu falduri, de preot budist, și nelipsita-i pălărie și sandale ieftine, de pai. În spatele lui se aflau depozitele și clădirea înaltă, aproape europeană, a misiunii iezuite. Dădu colțul și-și mări pasul. Nu erau decît cîțiva oameni prin preajmă. Un grup de samurai în gri, cu făclii, patrula pe țărm. Cînd trecu pe lîngă ei, își încetini pasul politicos, păstrînd totuși aroganța unui preot. Samuraii abia dacă-l băgară în seamă.

Merse sigur pe el de-a lungul coastei, pe lîngă bărcile de pescuit de pe plajă, simțind mirosul puternic al mării și al țărmului în briza ușoară. Mareea era joasă. Pescarii de noapte, care prindeau pește cu ostia la lumina torțelor, împînzeau golful și bancurile de nisip ca niște roiuri de licurici. La două sute de pași în față, se aflau digurile și debarcaderele acoperite de crustacee. La unul din ele era ancorată o *lorcha* iezuită, cu steagurile Portugaliei și ordinului iezuit fluturînd, cu torțe și mai mulți samurai în gri lîngă schela de bord. Își schimbă direcția, ca să ocolească nava, apucînd-o iar spre oraș, apoi o tăie în jos, pe

Strada a Nouăsprezecea, o coti pe alei întortocheate şi ieşi iar în drumul ce însoţea debarcaderele.

— Tu ! Stai !

Ordinul veni din întuneric. Uraga se opri, cuprins brusc de panică. Uniformele gri ieşiră la lumină şi-l înconjurară.

— Unde mergi, preotule ?

— La răsărit de oraş, spuse Uraga poticnindu-se, fără pic de salivă în gură. La altarul nostru Nichiren.

— A, eşti budist Nichiren [1], *neh* ?

Un alt samurai spuse răguşit :

— Eu nu sînt dintr-ăştia. Eu sînt zen-budist, precum seniorul şi generalul nostru.

— Zen... a, da, zen-ul ! e cel mai bun, spuse altul. Aş vrea să pot pricepe şi eu cum vine asta. E prea greu pentru bătrîna mea căpăţînă.

— Năduşeşte cam mult pentru un preot, nu ? De ce năduşeşti ?

— Vrei să zici că preoţii nu năduşesc ?

Cîţiva rîseră şi cineva ridică o torţă mai aproape.

— De ce-ar năduşi ? spuse omul răguşit. Ei nu fac altceva decît să doarmă toată ziua, să-mpartă perna toată noaptea cu femeile şi tot timpul să se-ndoape cu mîncare, pentru care n-au muncit niciodată. Preoţii sînt paraziţi, precum muştele.

— Hei, dăi pace, el nu e decît...

— Scoate-ţi pălăria, preotule.

Uraga înţepeni.

— De ce ? Şi de ce vă bateţi joc de un om care-l slujeşte pe Buddha ? Buddha nu vă face nici...

Samuraiul înaintă ameninţător.

— Am zis să-ţi scoţi pălăria !

Uraga se supuse. Capu-i era proaspăt ras, aşa cum trebuia să fie capul unui preot şi el binecuvîntă acel *kami*, sau spirit, sau dar trimis de Buddha, care-l făcuse să-şi ia această precauţie în plus, în caz că era prins încălcînd ordinele. Toţi samuraii lui Anjin-san primiseră poruncă să rămînă pe corabie pînă la alte instrucţiuni venite de sus.

— N-aveţi nici un temei să vă purtaţi grosolan, izbucni el cu o inconştientă autoritate iezuită. Ca să-l slujeşti pe

---

[1] Sectă budistă denumită astfel după fondatorul ei : Nichiren (1222—1282).

Buddha trebuie să duci o viață onorabilă, să te faci preot e un lucru onorabil, așa ar trebui să fie ultima parte a bătrîneții oricărui samurai. Sau voi nu știți nimic despre *bushido* ? Unde vă sînt bunele maniere ?

— Ce ? Ești samurai ?

— Bineînțeles că sînt samurai. Altfel cum aș îndrăzni să stau de vorbă cu samuraii despre proastele maniere ? Uraga își puse pălăria. Ați face mai bine să patrulați decît să vă legați și să insultați preoți nevinovați !

Se îndepărtă semeț, simțind cum îl lasă genunchii. Samuraii îl priviră o vreme, apoi unul scuipă.

— Preot !

— A avut dreptate, spuse posac samuraiul în vîrstă. Unde îți e buna-cuviință ?

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertați.

Uraga merse de-a lungul drumului, foarte mîndru de el însuși. Cînd se mai apropie de galeră, deveni iar prudent și așteptă o clipă la adăpostul unei clădiri. Apoi, adunîndu-și forțele, păși în zona luminată de torțe.

— Bună seara, spuse el politicos samurailor în gri care leneveau pe lîngă schela de bord, apoi adăugă binecuvîntarea religioasă : *Namu Amida Butsu.* În numele lui Buddha Amida.

— Mulțumesc. *Namu Amida Butsu.*

Uniformele gri îl lăsară să treacă fără nici o opreliște. Ordinele lor interziceau barbarului și tuturor samurailor să pună piciorul pe țărm, cu excepția lui Yabu și a gărzii lui de onoare. Nimeni nu spusese nimic despre preotul budist care călătorea cu nava.

Teribil de obosit, Uraga urcă pe puntea principală.

— Uraga-san, îl strigă încet Blackthorne de pe dunetă. Vino aici.

Uraga clipi repede ca să-și obișnuiască ochii cu întunericul. Îl văzu pe Blackthorne și simți mirosul rînced al unui trup nespălat și știu că cea de a doua umbră trebuia să fie a celuilalt barbar, cu un nume pe care nu putea să-l pronunțe și care, de asemeni, vorbea portugheza. El aproape uitase cum era să fii departe de mirosul barbar, care fusese parte din viața lui trecută. Anjin-san era singurul care nu puțea. De aceea îl și putea sluji.

— O , Anjin-san, spuse el în șoaptă, și-și croi drum spre el, salutînd scurt cele zece străji răspîndite pe punte.

Aşteptă la piciorul pasarelei pînă ce Blackthorne îi făcu semn să urce pe dunetă. A mers foarte...

— Aşteaptă, îl avertiză Blackthorne, la fel de încet şi-i făcu semn. Priveşte pe ţărm. Acolo, lîngă magazie. Îl vezi ? Nu, puţin mai la nord... acolo, îl vezi acum ?

O umbră se mişcă rapid apoi se cufundă iar în întuneric.

— Cine a fost ?

— Te-a urmărit de cînd ai ajuns la drumul spre corabie. El s-a ţinut după tine. Nu l-ai văzut deloc ?

— Nu, Alteţă, răspunse Uraga şi presimţirile sumbre îi reveniră. N-am văzut pe nimeni, n-am simţit pe nimeni.

— N-avea săbii, deci nu era samurai. Să fie un iezuit ?

— Nu ştiu. Nu cred... am fost foarte atent. Vă rog să mă iertaţi că nu l-am văzut.

— N-are importanţă. Blackthorne îşi aruncă privirile spre Vinck. Du-te acum jos, Johann. Am să termin eu cartul ăsta şi am să te trezesc în zori. Mulţumesc c-ai aşteptat.

Vinck îşi atinse cu mîna cîrlionţul din frunte şi părăsi duneta. Mirosul rînced dispăru o dată cu el.

— Începusem să mă îngrijorez pentru tine, spuse Blackthorne. Ce s-a întîmplat ?

— Mesagerul lui Yabu-sama s-a mişcat încet, Anjin-san. Acesta e raportul meu : am mers cu Yabu-sama şi am aşteptat în afara castelului, de la prînz pînă după ce s-a lăsat întunericul, cînd...

— Ce ai făcut tot timpul ăsta ? Întocmai.

— Întocmai, Alteţă ? Am ales un loc liniştit lîngă piaţă, de unde să se vadă Primul Pod, şi am început să meditez — practică iezuită, Anjin-san —, dar nu despre Dumnezeu, ci doar despre Domnia ta, despre Yabu-sama şi viitorul Vostru, Alteţă. Uraga zîmbi. Mulţi trecători au pus monede în bolul meu de cerşit. Mi-au lăsat trupul să se odihnească şi mintea să rătăcească, deşi eu urmăream Primul Pod tot timpul. Mesagerul lui Yabu-sama a venit după lăsarea întunericului şi s-a prefăcut că se roagă cu mine pînă am rămas aproape singuri. Apoi mi-a şoptit aşa : „Yabu-sama spune că va rămîne la castel la noapte şi se va întoarce mîine dimineaţă. Mîine seară urmează să fie o petrecere la castel, dată de generalul Ishido, la care vei fi invitat şi Domnia ta. În cele din urmă, Domnia ta va trebui să ai în vedere «şaptezeci».“ Uraga se zgîia

la el. Samuraiul a repetat asta de două ori, aşa că eu bănui că e ceva încifrat, Alteţă.

Blackthorne dădu din cap, dar nu-i spuse că acesta era unul dintre multele semnale stabilite dinainte între el şi Yabu. „Şaptezeci" însemna că trebuia să se asigure că nava e gata pentru o retragere grabnică în larg. Dar, cum toţi samuraii săi, marinarii şi vîslaşii, erau consemnaţi la bord, nava era deja pregătită. Fiecare dintre oamenii săi era conştient că se află în apele inamicului şi Blackthorne ştia că n-o să fie nevoie de nici un efort ca să iasă cu nava în larg.

— Zi-i mai departe, Uraga-san.

— Asta a fost tot, afară doar că mai aveam să vă spun că Toda Mariko-san a sosit astăzi.

— O ! Ea a... Nu e foarte scurt timpul pentru o călătorie pe uscat de la Yedo pînă aici ?

— Da, Alteţă. De fapt, cînd eu aşteptam, am văzut suita ei traversînd podul. Era după prînz, la mijlocul Orei Caprei. Caii erau numai spume şi plini de noroi, iar purtătorii de palanchin foarte obosiţi. Yoshinaka-san era în fruntea lor.

— Te-a văzut vreunul dintre ei ?

— Nu, Alteţă. Nu, nu cred să mă fi văzut.

— Cîţi erau ?

— Cam două sute de samurai, cu hamali şi cai pentru bagaje. Erau escortaţi de samurai în grî, de două ori numărul lor. Unul din caii cu bagaje avea panere cu porumbei călători.

— Bun. Mai departe ?

— De-ndată ce-am putut, am plecat. Lîngă misiune e o prăvălie cu de-ale mîncării, unde se adună mulţi negustori, samsari într-ale orezului şi mătăsii, oameni de la misiune. Am... am mers acolo, am mîncat şi am ascultat. Părintele Superior se află iar aici. A crescut numărul convertiţilor în Osaka şi-n împrejurimi. S-a dat învoire pentru o mare liturghie peste douăzeci de zile, în cinstea seniorilor Kiyama şi Onoshi.

— Asta e important ?

— Da, şi surprinzător ca o asemenea slujbă să fie încuviinţată pe faţă. Urmează să se prăzmuiască sfîntul Bernard. Douăzeci de zile înseamnă ziua următoare după ceremonia de supunere în faţa Slăvitului Împărat.

Yabu îi spusese lui Blackthorne despre împărat, punîndu-l pe Uraga să tălmăcească. Vestea se răspîndise pe toată nava, făcînd să crească presimţirile negre ale fiecăruia privind dezastrul.

— Ce altceva ?

— În piaţă circulă multe zvonuri. Mai toate rău prevestitoare. Yodoko-sama, văduva lui *taikō*, e foarte bolnavă. Asta e rău, Anjin-san, pentru că sfatul ei e totdeauna ascultat şi e întotdeauna înţelept. Unii zic că seniorul Toranaga se află deja lîngă Nagoya, alţii că n-a ajuns încă la Odawara, aşa că nimeni nu ştie ce să creadă. Toţi sînt de aceeaşi părere că recolta o să fie foarte proastă anul acesta, aici, în Osaka, ceea ce înseamnă că devine şi mai important Kwanto-ul. Mai toţi cred că războiul civil o să înceapă de-ndată ce seniorul Toranaga va fi mort, cînd marii *daimyo* or să pornească să se lupte între ei. Preţul aurului este foarte mare şi dobînzile au crescut la şapte părţi din zece, ceea ce...

— E cu neputinţă să fie atît de mult, poate că te-nşeli.

Blackthorne se ridică să-şi dezmorţească şalele, apoi se rezemă obosit de parapet. Uraga şi toţi samuraii se ridicară şi ei politicos. Ar fi dat dovadă de proaste maniere să rămînă aşezaţi cînd stăpînul lor era în picioare.

— Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san, spunea Uraga, niciodată n-a fost la mai puţin de jumătate şi, de obicei, e între şase şi şapte părţi, chiar şi opt. În urmă cu aproape douăzeci de ani Părintele Superior a adresat o cerere Sfîntului Pă... a adresat o cerere Papei ca să ne îngăduie... să îngăduie ordinului să dea împrumuturi cu o dobîndă de o parte la zece. El a avut dreptate, că sugestia lui — care a fost aprobată, Anjin-san — avea să aducă faimă creştinismului şi mulţi convertiţi, pentru că, bineînţeles, numai creştinii puteau să capete împrumuturi care întotdeauna erau modeste. În ţara Domniei tale nu plătiţi dobînzi atît de mari ?

— Rareori. Asta-i cămătărie ! Ştii se-nseamnă „cămătărie" ?

— Da, cunosc cuvîntul, dar la noi nu este considerată cămătărie decît dacă trece de parte pentru parte. De asemeni, voiam să-i spun Domniei tale că acum preţul orezului e foarte mare şi asta e un semn rău ; este îndoit faţă de acum cîteva săptămîni, cînd am fost eu aici. Terenul e ieftin. Acum ar fi bine de cumpărat pămînt

aici. Sau o casă. În timpul *tai-fun*-ului şi focului probabil zece mii de case au fost distruse din temelii şi două-trei mii de oameni au murit. Asta e tot, Anjin-san.

— Foarte bine. Te-ai descurcat foarte bine. Ţi-ai greşit meseria !

— Alteţă ?

— Nimic, spuse Blackthorne, neştiind cît putea să-l necăjească pe Uraga. Te-ai descurcat foarte bine.

— Mulţumesc, Alteţă.

Blackthorne se gîndi o clipă, apoi îl întrebă despre serbarea de a doua zi şi Uraga îl sfătui cît putu mai bine. În cele din urmă, Uraga îi povesti cum scăpase de patrulă.

— Părul te-ar fi dat de gol ? întrebă Blackthorne.

— O, da. Ar fi fost destul pentru ei ca să mă ducă la ofiţerul lor. Uraga îşi şterse sudoarea de pe frunte. Iertaţi-mă, e foarte cald, *neh* ?

— Foarte, încuviinţă Blackthorne politicos şi-şi lăsă mintea să cearnă veştile primite. Privi spre mare, verificînd inconştient cerul, apa şi vîntul. Totul era bine şi-n ordine, bărcile pescăreşti se mişcau alene, încoace şi-ncolo, duse de valuri, iar în prora fiecăreia, sub un felinar, stătea un om care, din cînd în cînd, străpungea apa cu ostia, scoţînd mai întotdeauna un chefal, care se-ncovriga şi se răsucea în vîrful ţepuşii.

— Un ultim lucru, Alteţă. Am fost la misiune, i-am dat roată. Străjile erau cu ochii în patru şi n-aş fi putut intra sub nici un chip acolo, cel puţin aşa cred. Am privit o vreme şi, înainte de a pleca, am văzut-o pe Chimmoko, slujnica doamnei Toda, intrînd înăuntru.

— Eşti sigur ?

— Da. Mai era o slujnică cu ea. Cred...

— Doamna Mariko ? Mascată ?

— Nu, Alteţă. Sînt sigur că n-a fost... slujnica asta, cea de-a doua, era prea înaltă.

Blackthorne privi iar în direcţia mării şi murmură mai mult pentru el :

— Ce vrea să-nsemne asta ?

— Doamna Mariko e creş..., e catolică, *neh* ? Ea-l ştie pe Părintele Superior foarte bine. El a convertit-o. Doamna Mariko este cea mai importantă doamnă, cea mai renumită din împărăţie, după cele trei de cel mai înalt rang : doamna Ochiba, doamna Genjiko şi Yodoko-sama, soţia lui *taikō*.

— Mariko-san poate că vrea să se spovedească. Sau o liturghie ? Sau cere o întrevedere ? A trimis-o pe Chimmoko să le aranjeze ?

— Una din ele sau toate la un loc, Anjin-san. Toate doamnele *daimyo*-ilor, atît prietenii generalului Ishido cît şi cei care i s-ar putea împotrivi, nu pot părăsi castelul, ***neh*** ? O dată ce au intrat, rămîn acolo precum peştii într-un bol de aur, aşteptînd să fie prinşi cu ostia.

— Ajunge ! Destul cu cobitul !

— Îmi cer iertare. Oricum, Anjin-san, cred că acum doamna Toda n-o să mai iasă din castel. Pînă în cea de a nouăsprezecea zi.

— Ţi-am spus să termini ! Ştiu cum e cu ostaticii şi cu ultima zi.

Se făcu linişte pe punte. Toate vocile amuţiră. Străjile se odihneau liniştite, aşteptînd să li se termine cartul. Apa mică clipocea lovind nava, iar parîmele scîrţîiau plăcut.

După o clipă, Uraga spuse :

— Poate că Chimmoko a adus o cerere, o rugăminte ca să se ducă Părintele Superior la ea. Ea precis a fost sub pază cînd a traversat Primul Pod. Cu siguranţă. Toda Mariko-noh-Buntaro-noh-Jinsai s-a aflat sub pază de-ndată ce a trecut de hotarele seniorului Toranaga, *Neh* ?

— Putem afla dacă Părintele Superior se duce la castel ?

— Da, e uşor.

— Cum ştim ce s-a spus... sau ce s-a făcut ?

— E foarte greu. Îmi pare foarte rău, dar ei au să vorbească în portugheză sau latină, *neh* ? Şi cine le vorbeşte pe amîndouă, în afară de Domnia ta şi de mine ? Eu aş fi recunoscut de amîndoi. Uraga arătă spre castel şi spre oraş. Acolo sînt mulţi creştini. Oricare din ei ar primi o răsplată grasă dacă te-ar lichida pe Domnia ta sau pe mine, *neh* ?

Blackthorne nu răspunse. Nici nu era nevoie de un răspuns. El privea donjonul ce se profila pe cerul înstelat şi-şi aminti ce-i spusese Uraga despre comorile legendare, de neînchipuit, pe care le apăra şi care fuseseră strînse din impozitele prădalnice puse de *taikō* asupra împărăţiei. Dar acum mintea lui era la ce putea Toranaga să facă, să gîndească şi să plănuiască, şi unde exact se afla

Mariko, şi ce rost avea să meargă mai departe la Nagasaki.

— Atunci spui că cea de a nouăsprezecea zi e ultima zi, ziua morţii, Yabu-san ? repetase el, aproape făcîndu-i-se greaţă de ştirea că acum se închidea capcana asupra lui Toranaga. Deci şi asupra lui şi a lui *Erasmus.*

— *Shigata ga nai !* Mergem la Nagasaki şi ne întoarcem repede, înţelegi ? Numai patru zile, ca să facem rost de oameni. Apoi venim înapoi.

— Dar de ce ? Cînd Toranaga e aici, toţi morţi, *neh ?* spusese el.

Yabu se dusese la ţărm spunîndu-i că poimîine aveau să plece. Fierbînd de furie, îl privise îndepărtîndu-se, dorind să fi venit cu *Erasmus,* nu cu galera. Dacă l-ar fi avut pe *Erasmus,* ştia că ar fi ocolit cumva Osaka şi s-ar fi îndreptat direct spre Nagasaki sau, şi mai probabil, s-ar fi dus în larg, să găsească vreun port bine adăpostit, dar i-ar fi trebuit o veşnicie să-şi instruiască vasalii să manevreze nava.

Eşti nebun, se mustră singur. Cu micul echipaj pe care-l ai acum, n-ai fi putut nici s-o tragi aici la debarcader, ce să mai vorbim să fi găsit portul acela în care să aştepţi pînă trecea furtuna diavolului. Ai fi fost deja mort.

— Nu vă faceţi griji, Alteţă. *Karma,* spunea Uraga.

— Da. *Karma.*

Atunci Blackthorne auzi pericolul din direcţia mării, iar trupul i se mişcă înainte ca mintea să i-o fi poruncit ; se răsuci exact cînd săgeata trecu şuierînd la un fir de păr pe lîngă el şi se înfipse zbîrnîind în peretele navei. Se aruncă spre Uraga ca să-l tragă jos, la adăpost, cînd o altă săgeată se înfipse în gîtul lui Uraga, apoi amîndoi se ghemuiră la adăpost, pe punte. Uraga urla, samuraii strigau şi priveau scrutător în larg. Uniformele gri din garda de pe ţărm dădură năvală pe galeră. O altă săgeată veni din noapte, din direcţia mării şi toţi se răspîndiră să se adăpostească. Blackthorne se tîrî pînă la parapet şi privi printr-o gură de scurgere a apei şi văzu în apropiere o barcă pescărească stingîndu-şi felinarul ca să se facă nevăzută în întuneric. Toate bărcile făcură la fel şi, pentru o clipă, zări vîslaşii trăgînd nebuneşte la rame, în timp ce săbiile şi arcurile străluceau în întuneric.

Urletul lui Uraga se transformă într-o agonie bolborosită, ce te seca la inimă, iar uniformele gri dădură buzna pe dunetă, cu arcurile pregătite, vacarmul cuprinzînd acum toată nava. Vinck urcă în goană pe punte, adus de mijloc, şi cu pistolul gata să tragă.

— Doamne, ce se-ntîmplă... eşti teafăr, pilotule ?

— Da. Fii atent... ei sînt în bărcile pescăreşti !

Blackthorne se tîrî înapoi spre Uraga, care trăgea de săgeată, sîngele prelingîndu-i-se din nas, gură şi urechi.

— Dumnezeule ! bolborosi Vinck.

Blackthorne prinse cu o mînă coada săgeţii, iar pe cealaltă şi-o puse pe carnea caldă, care zvîcnea, şi trase cu toată forţa. Săgeata ieşi pe de-a-ntregul, dar în urma ei sîngele ţîşnea şuvoi. Uraga începu să se sufoce.

Uniformele gri şi samuraii lui Blackthorne se strînseră în jurul lor. Unii aduseseră scuturi şi-l acoperiră pe Blackthorne fără să se sinchisească de viaţa lor. Alţii tremurau la adăpost, deşi pericolul trecuse. Alţii urlau în noapte, trăgînd salve de săgeţi în întuneric, poruncind bărcilor pescăreşti dispărute să se întoarcă.

Blackthorne îl ţinea pe Uraga în braţe neajutorat, ştiind că trebuie să facă ceva, dar nu ştia ce, pentru că nu mai era nimic de făcut. Mirosul pătrunzător, dulceag al morţii îl simţea deja în nări, în timp ce-şi spunea, dispreţuindu-se : „Doamne, îţi mulţumesc că nu e sîngele meu, nu e al meu, îţi mulţumesc, Doamne".

Văzu ochii rugători ai lui Uraga, gura ce i se mişca fără să scoată nici un sunet, înecîndu-se doar, pieptul ridicîndu-i-se şi coborînd, apoi îşi văzu propriile degete mişcîndu-se singure şi făcînd semnul crucii deaspura ochilor şi simţi trupul lui Uraga înfiorîndu-se şi zvîrcolindu-se, gura urlînd, fără să scoată nici un sunet, amintindu-i de peştii străpunşi de ostie.

După un timp infernal de lung, Uraga muri.

Capitolul 53

Blackthorne intra acum în castel cu garda sa de onoare din douăzeci de vasali, înconjurat de o escortă de uniforme gri, de zece ori mai numeroasă decît a sa. Îşi purta cu

mîndrie uniforma nouă, chimonoul maro cu cele cinci însemne ale lui Toranaga, şi, pentru prima oară, o tunică de ceremonii, cu umeri imenşi, scrobiţi. Părul blond, ondulat era strîns într-o coadă îngrijită. Săbiile pe care i le dăruise Toranaga îi ieşeau atît cît trebuie din eşarfă. În picioare purta şosete-*tabi* noi şi sandale în curele.

La fiecare răscruce erau uniforme gri cu nemiluita, acoperind toate crestele zidurilor, într-o etalare covîrşitoare a forţei lui Ishido. Toţi *daimyo,* generalii, ofiţerii samurai de vază din Osaka fuseseră invitaţi pentru acea seară în marea sală de ceremonii, pe care *taikō* o construise în interiorul primului cerc de fortificaţii. Soarele asfinţise şi noaptea se apropia cu paşi repezi.

Am avut mare ghinion să-l pierd pe Uraga, gîndea Blackthorne, încă neştiind dacă atacul fusese împotriva lui sau a lui Uraga. Am rămas fără cea mai bună sursă de informaţii pe care aş fi putut-o avea vreodată.

— La prînz mergi la castel, Anjin-san, îi spusese Yabu în dimineaţa asta, cînd se întorsese pe galeră. Uniformele gri vin să te ia. Înţelegi ?

— Da, Yabu-sama.

— Acum sîntem destul de în siguranţă. Îmi pare rău în legătură cu atacul. *Shigata ga nai !* Uniformele gri te duc în loc sigur. În noaptea asta stai la castel. Toranaga are aripa lui de castel. Şi ziua următoare mergem la Nagasaki.

— Avem învoire ? întrebase el.

Yabu îşi clătinase capul exasperat.

— Ne prefacem că mergem la Mishima să-l aducem pe seniorul Hiro-matsu. Şi pe seniorul Sudara cu familia. Înţelegi ?

— Da.

— Bun. Culcă-te acum, Anjin-san. Nu-ţi face griji din pricina atacului. S-a poruncit ca toate bărcile să stea departe. Acum e *kinjiru* aici.

— Înţeleg. Vă rog să mă iertaţi, ce se-ntîmplă diseară? De ce eu la castel ?

Yabu zîmbise şi-i spusese că urma să fie arătat oaspeţilor şi că Ishido era dornic să-l revadă.

— Ca oaspe ai să fii în siguranţă, încheiase el şi plecase de pe galeră.

Blackthorne coborîse în cabina de jos, lăsîndu-l pe Vinck de veghe, dar, tocmai cînd era cufundat adînc în somn, Vinck îl trezise şi alergase din nou pe punte.

O fregată portugheză, cu douăzeci de tunuri intra cu viteză în port, înclinată sub velatura maximă.

— Ticălosul e grăbit, spuse Vinck, cuprins de teamă.

— Trebuie să fie Rodrigues. Nimeni altul n-ar intra în port cu o asemenea velatură.

— Dac-aş fi în locul tău, pilotule, aş pleca dracu de-aici, cu reflux sau fără reflux. Doamne, sîntem ca muştele în sticla cu grog. Să plecăm...

— Stăm ! Nu poţi să pricepi ? Stăm pînă ni se dă voie să plecăm. Chiar dacă ar veni la ţărm Papa, laolaltă cu regele Spaniei şi cu toată blestemata de Armada, stăm pînă spune Ishido că putem pleca !

Coborîse iarăşi în cabină, dar somnul nu se mai lipise de el. La prînz sosiseră uniformele gri. Puternic escortat, plecase cu ei la castel. Străbătuseră oraşul pe străzi întortocheate, trecînd pe lîngă terenul de execuţie ; cele cinci cruci încă mai erau acolo, cu inşii tot răstigniţi şi umiliţi, iar la fiecare cruce stăteau cîte doi lăncieri şi mulţimea îi privea. Retrăi agonia şi teroarea ambuscadei. Mîna ce simţea mînerul sabiei, chimonoul de pe el, proprii-i vasali care-l însoţeau nu-i micşoraseră spaima.

Uniformele gri îl conduseseră în partea de castel rezervată lui Toranaga, pe care el o vizitase prima oară, şi unde încă se mai aflau Kiritsubo, doamna Sazuko şi copilul, împreună cu restul samurailor lui Toranaga. Acolo făcuse o baie şi găsise noile haine rînduite pentru el.

— Doamna Mariko e aici ?

— Nu, Alteţă, îmi pare rău, îi spusese slujnica.

— Atunci unde o pot găsi, te rog ? Am mesaj urgent.

— Îmi pare rău, Anjin-san, nu ştiu. Vă rog să mă iertaţi.

Nici unul din servitori nu-l ajutase. Toţi spuneau : „Îmi pare rău, nu ştiu".

Se îmbrăcase, apoi se uitase în dicţionar spre a-şi aminti cuvintele cheie de care va avea nevoie şi se pregătise cît putuse de bine. Apoi se dusese în grădină ca să privească rocile crescînd, dar ele nu creşteau niciodată.

Îşi îndepărtă neliniştea şi păşi pe podul de lemn. Din toate părţile veneau alţi musafiri însoţiţi de uniforme gri,

care se îndreptau pe același drum. Simțea cum îl priveau pe furiș.

Picioarele-i duseră sub ultimul grilaj cu țepi și soldații lui în gri îl conduseră iar prin labirintul de alei spre ușa uriașă. Aici îl părăsiră. La fel și oamenii lui. Se retraseră cu toții împreună cu alți samurai, spre a-l aștepta. El păși drept înainte în hăul luminat de torțe.

Era o sală uriașă, cu tavan înalt, cu grinzi și cu ornamente de aur. Coloane aurite sprijineau grinzile făcute din lemn de esențe rare, lăcuit și lustruit, la fel ca lambriurile de pe pereți. Se aflau aici cinci sute de samurai cu doamnele lor îmbrăcate în toate culorile curcubeului, parfumurile amestecîndu-li-se cu aromele lemnului exotic ce ardea în minusculele miresmare de pe pereți. Blackthorne străbătu cu ochii mulțimea ca s-o găsească pe Mariko, sau pe Yabu, sau vreo față prietenoasă, dar nu află nici una. Pe o latură erau aliniați oaspeții care așteptau să se încline în fața platformei ridicate în celălalt capăt. Omul de la curtea imperială, Ogaki Takamoto, stătea acolo în picioare. Blackthorne îl recunoscu pe Ishido, înalt, slab și despotic, și el tot lîngă platformă, și își aminti cu o limpezime de neînchipuit forța zdrobitoare a omului din fața sa și apoi propriile lui degete încleștîndu-se în jurul gîtului, gata să-l sugrume.

Pe platformă se afla doar doamna Ochiba, singură. Stătea comod pe o pernă. Chiar de la această distanță se vedea bogăția exagerată a chimonoului, din cea mai bună mătase, albastră-vineție, cu fir de aur. „Doamna cea mai însemnată", o numise Uraga cu teamă, povestindu-i multe despre ea și viața ei, în timpul călătoriei.

Era zveltă, cu un trup aproape de fetișcană, cu o piele albă, luminoasă. Dați cu fard, ochii-i negri, de culoarea porumbelor, păreau și mai mari, sprîncenele-i erau arcuite și părul aranjat ca un coif înaripat.

Defilarea oaspeților înainta anevoie. Blackthorne stătea pe margine, într-un cerc de lumină, cu un cap mai înalt decît cei din preajmă. Se trase politicos într-o parte ca să facă loc unor oaspeți care treceau și văzu ochii Ochibei, întorcîndu-se spre el. Acum îl privea și Ishido. Își spuseră ceva unul celuilalt iar ea își flutura evantaiul. Își îndreptară din nou privirile spre el. Se trase stînjenit spre perete ca să nu mai bată la ochi, dar o uniformă gri îi bară drumul.

— *Dozo,* spuse samuraiul politicos, arătînd spre cei aliniaţi.

— *Hai, domo,* spuse Blackthorne şi trecu la loc.

Cei din faţa lui se înclinară, la fel şi cei care veneau după el. Le răspunse cu aceeaşi plecăciune. Curînd conversaţia amuţi. Toată lumea privea spre el.

Încurcaţi, bărbaţii şi femeile aliniaţi în faţa lui se dădură la o parte. Acum nu mai era nimeni între el şi podium. Pentru o clipă înţepeni. Apoi, într-o tăcere mormîntală, înaintă.

În faţa podiumului îngenunche şi se înclină ceremonios, o dată spre ea şi o dată spre Ishido, aşa cum îi văzuse pe ceilalţi făcînd. Se ridică din nou, înlemnit de teamă că au să-i cadă săbiile sau c-o să alunece şi are să se facă de rîs, dar totul merse destul de bine şi începu să se retragă.

— Te rog, aşteaptă, Anjin-san, spuse ea.

El se opri.. Strălucirea pielii parcă i se accentuase, la fel şi feminitatea ei. Simţi el senzualitatea extraordinară ce o învăluia, fără vreun efort conştient din partea ei.

— Se spune că vorbeşti limba noastră.

Vocea ei avea un timbru cu totul aparte.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, începu Blackthorne folosind stocul de expresii învăţat dinainte, poticnindu-se uşor din cauza nervozităţii. Îmi cer iertare, dar trebuie să mă slujesc de cuvinte scurte şi vă rog respectuos să folosiţi cuvinte foarte simple cu mine ca să pot avea onoarea de-a vă înţelege. Ştia, fără nici o îndoială, că viaţa putea foarte uşor să-i depindă de răspunsurile date. Acum atenţia tuturor era îndreptată asupra sa. Apoi îl observă pe Yabu înaintînd cu grijă prin mulţime ca să vină mai aproape. Pot să vă felicit respectuos pentru ziua dumneavoastră de naştere şi să mă rog să trăiţi şi să vă bucuraţi de o mie de ori şi mai mult.

— Acestea nu sînt deloc cuvinte simple, Anjin-san, spuse doamna Ochiba foarte impresionată.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă. Le-am învăţat în noaptea trecută. Ca să le spun corect, *neh ?*

— Cine te-a învăţat ?

— Uraga-noh-Tadamasa, vasalul meu.

Ea se încruntă, apoi privi spre Ishido, care se plecă în faţă şi vorbi prea repede ca Blackthorne să prindă altceva în afară de cuvîntul „săgeţi".

— A, preotul creştin renegat, care a fost ucis noaptea trecută pe nava dumitale.

— Alteţă ?

— Omul, samuraiul, care a fost omorît, *neh* ? Noaptea trecută, pe navă. Înţelegi ?

— A, iertaţi-mă. Da, el. Blackthorne îşi aruncă privirea spre Ishido, apoi înapoi spre ea. Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, cu îngăduinţa Voastră, îl pot saluta pe domnul general ?

— Da, ai această permisiune.

— Bună seara, domnule general, spuse Blackthorne cu o politeţe studiată. Ultima oară cînd întîlnit, eu foarte nebun. Îmi pare rău.

Ishido îi întoarse plecăciunea de mîntuială.

— Da, ai fost foarte nepoliticos. Sper că n-o să mai înnebuneşti în noaptea asta sau în altă noapte.

— Foarte nebun noaptea aceea, vă rog să mă scuzaţi.

— Nebunia asta e obişnuită printre barbari, *neh* ?

O asemenea grosolănie în public, faţă de un oaspete, era ceva cumplit. Ochii lui zburară pentru o clipă spre doamna Ochiba şi descoperi că şi ea era surprinsă. Aşa că-şi încercă norocul.

— O, domnule general, aveţi foarte mare dreptate. Barbarii totdeauna la fel nebunie, dar, îmi cer iertare, acum eu sînt samurai — *hatamoto* —, am această mare, atît de mare cinste. *Eu nu mai sînt barbar.* Vorbi cu vocea-i de pe dunetă, care, fără să strige, se făcea auzită şi umplea toate ungherele. Acum înţeleg purtările de samurai... şi ceva din *bushido*. Şi *wa*. Vă rog să mă iertaţi, eu nu mai sînt barbar. *Neh* ? Spuse ultimul cuvînt ca o ameninţare, fără nici o frică. Ştia că japonezii înţeleg bărbăţia şi mîndria, preţuindu-le.

Ishido rîse.

— Deci samurai Anjin-san, spuse el bine dispus. Da, îţi primesc scuzele. Zvonurile despre curajul tău sînt adevărate. Bine, foarte bine. Şi eu trebuie să-mi cer scuze. E cumplit că ticălosul acela de *ronin* a putut face un asemenea lucru, înţelegi ? Atacul de azi-noapte.

— Da, înţeleg, Alteţă. Foarte rău. Patru oameni morţi. Unul de-al meu, trei uniforme gri.

— Da, rău, foarte rău. Nu-ţi face griji, Anjin-san. N-o să se mai întîmple. Ishido îşi aruncă gînditor privirea peste cei prezenţi. Pentru toţi era foarte limpede. Acum eu or-

don străji. Înțelegi ? Străji foarte atente. Nici un alt atac criminal. Nici unul. Acum ești păzit cu foarte mare grijă. Ești în deplină siguranță la castel.

— Mulțumesc. Îmi cer iertare pentru supărare.

— Nici o supărare. Tu ești important, *neh* ? Ești samurai. Ai un loc anume ca samurai al seniorului Toranaga. Eu nu uit... nu mai ai de ce te teme.

Blackthorne îi mulțumi din nou lui Ishido și se întoarse spre doamna Ochiba.

— Alteță, în țara mea, noi are regină... avem regină. Vă rog să-mi iertați japoneza proastă. Da, țara mea condusă de regină. În țara mea avem un obicei, trebuie totdeauna dat dar de ziua de naștere a unei doamne. Chiar și la regină. Scoase din buzunarul de la mînecă un boboc de camelie roz, pe care-l rupsese dintr-un pom din grădină. Îl așeză în fața ei, plin de teamă că mersese prea departe. Vă rog să mă iertați dacă nu bune maniere să dărui.

Ea privi floarea. Cinci sute de oameni așteptau cu respirația tăiată să vadă cum avea să răspundă ea la îndrăzneala și galanteria barbarului, și la capcana pe care, probabil fără să vrea, i-o pusese.

— Eu nu sînt regină, Anjin-san, spuse ea rar. Nu sînt decît mama moștenitorului și văduva lui *taikō*. Nu pot să primesc darul tău ca regină, pentru că nu sînt regină, n-aș putea niciodată să fiu regină, nu cer să fiu regină, nu doresc să fiu regină. Apoi zîmbi spre cei prezenți și spuse, adresîndu-se tuturor : Dar ca o doamnă, la ziua ei de naștere, aș putea să am îngăduința voastră să accept darul lui Anjin-san ?

Sala izbucni în aplauze. Blackthorne se înclină și-i mulțumi, înțelegînd doar că darul fusese primit. Cînd mulțimea se liniști din nou, doamna Ochiba spuse :

— Mariko-san, elevul tău îți face cinste, *neh* ?

Mariko își croia drum printre oaspeți, însoțită de un tînăr. Alături le recunoscu pe Kiritsubo și pe doamna Sazuko. Văzu că băiatul îi zîmbi unei tinere fete, apoi, timid, o ajunse din urmă pe Mariko.

— Bună seara, doamnă Toda, spuse Blackthorne, apoi adăugă în latină, îmbătat de succesul lui : Seara e mai frumoasă mulțumită prezenței tale.

— Mulțumesc, Anjin-san, răspunse ea în japoneză, îmbujorîndu-se. Se îndreptă spre podium, dar tînărul ră-

mase printre privitori. Mariko se înclină spre Ochiba. Eu am făcut puţin, Ochiba-sama. Totul se datoreşte muncii lui Anjin-san şi cărţii de cuvinte pe care părinţii creştini i-au dat-o.

— A, da, cartea de cuvinte ! Ochiba îl puse pe Blackthorne să i-o arate şi să-i explice amănunţit, cu ajutorul lui Mariko. Era fascinată. La fel şi Ishido. Trebuie să facem şi noi rost de cópii, domnule general. Te rog, porunceşte-le să ne dea o sută de cărţi. Cu acestea tinerii noştri ar putea să-nveţe curînd limba barbarilor, *neh ?*

— Da. E o ideę bună. Cu cît mai curînd vom avea propriii noştri tălmaci, cu atît mai bine. Ishido rîse. Să-i facem pe creştini să-şi distrugă propria atotputernicie, *neh ?*

Un samurai cu părul cărunt, trecut de şaizeci de ani care se afla în fruntea oaspeţilor, spuse :

— Creştinii nu deţin nici o putere, domnule general. Noi îi rugăm pe părinţii creştini, de fapt, noi stăruim ca ei să fie tălmaci şi mijlocitori, pentru că sînt singurii care pot să vorbească cu ambele părţi şi sînt crezuţi de ambele părţi. Seniorul Goroda a împămîntenit obiceiul, *neh ?* Şi apoi *taikō* l-a dus mai departe.

— Bineînţeles, nobile Kiyama, n-am vrut să arăt nici o desconsideraţie faţă de *daimyo*-ii sau samuraii care au ajuns creştini. M-am referit doar la atotputernicia părinţilor creştini în privinţa nepotului spuse Ishido. Ar fi mai bine dacă oamenii noştri şi nu preoţii creştini, orice preoţi, de altfel, ar controla negoţul nostru cu China.

Kiyama spuse :

— Nu s-a făcut niciodată vreo înşelăciune, domnule general. Preţurile sînt cinstite, negoţul merge bine şi dă roade, iar sfinţii părinţi îşi controlează propriii lor oameni. Fără barbarii din sud nu există mătase, nu există negoţ cu China. Fără preoţi, s-ar putea s-avem multe neplăceri. Foarte multe, iertaţi-mă. Vă rog să mă scuzaţi că le-am amintit.

— A, nobile Kiyama, spuse doamna Ochiba. Sînt sigură că seniorul Ishido este onorat că l-aţi adus la adevărata măsură a lucrurilor, nu e aşa, domnule general ? Ce s-ar face Consiliul fără sfatul seniorului Kiyama ?

— Bineînţeles, spuse Ishido.

Kiyama se înclină rigid, fiind totuşi încîntat. Ochiba privi spre tînăr şi-şi flutură evantaiul.

— Ce mai faci, Saruji-san ? Poate că ţi-ar plăcea să-nveţi limba barbarilor ?

Băiatul roşi sub privirea scrutătoare. Era zvelt şi bine făcut şi încerca din răsputeri să pară mai bărbat decît îl arătau cei aproape cincisprezece ani ai săi.

— O, nădăjduiesc că n-o să trebuiască s-o fac, Ochibasama, o, nu... dar, dacă e poruncă, voi încerca. Da, m-aş strădui foarte mult.

Isteţimea lui le stîrni rîsul. Mariko spuse mîndră în japoneză :

— Anjin-san, acesta este fiul meu, Saruji.

Blackthorne se concentrase asupra conversaţiei lor, care, în cea mai mare parte, fusese prea rapidă şi-n dialect ca s-o poată înţelege. Dar auzise „Kiyama" şi toate simţurile îi intrară-n alertă. Se înclină spre Saruji şi plecăciunea fu întoarsă conform ritualului.

— Este un bărbat straşnic, *neh* ? Eşti norocoasă să ai un fiu aşa grozav, Mariko-sama. Privea printre gene mîna dreaptă a tînărului. Era tot timpul îndoită. Apoi îşi aminti că Mariko îi spusese cîndva că naşterea fiului ei fusese prelungită şi dificilă. Bietul flăcău, gîndi. Cum poate folosi sabia ? Îşi desprinse ochii de la el. Nimeni nu observase direcţia privirii lui. În afară de Saruji. Văzu durerea şi stînjeneala de pe chipul tînărului. Eşti norocoasă să ai un băiat aşa straşnic, îi spuse lui Mariko. Sigur, e cu neputinţă, Mariko-sama, să ai un băiat atît de mare, nu destui ani, *neh* ?

Ochiba spuse :

— Intotdeauna eşti aşa de curtenitor, Anjin-san ? Întotdeauna spui lucruri atît de inteligente ?

— Vă rog ?

— Întotdeauna spui lucruri atît de inteligente ? Complimente ? Înţelegi ?

— Nu, îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi. Pe Blackthorne îl durea capul de atîta concentrare. Cu toate acestea, cînd Mariko îi tălmăci, el răspunse cu gravitate prefăcută : O, îmi pare rău, Mariko-sama. Dacă Saruji-san este cu adevărat fiul tău, te rog să-i spui doamnei Ochiba că n-am ştiut că aici doamnele se căsătoresc la zece ani.

Ea tălmăci. Apoi adăugă ceva ce-i făcu pe toţi să rîdă.

— Ce-ai spus ?

— A ! Mariko observă privirea amenințătoare a lui Kiyama îndreptată asupra lui Blackthorne. Vă rog să mă iertați, nobile Kiyama, pot să vi-l prezint pe Anjin-san ?

Kiyama răspunse politicos la plecăciunea foarte corectă a lui Blackthorne.

— Se spune că pretinzi a fi creștin ?

— Vă rog ?

Kiyama nu binevoi să mai repete, așa că Mariko tălmăci.

— A, îmi pare rău, mărite Kiyama, spuse Blackthorne în japoneză. Da, sînt creștin, dar de alt cult.

— Cultul dumitale nu este bine primit pe domeniul meu. Nici în Nagasaki, nici în Kyushu, bănui, în nici o provincie a vreunui *daimyo* creștin.

Mariko își păstră zîmbetul pe chip. Se întreba dacă asasinul Amida, precum și atacul de noaptea trecută nu fuseseră din porunca personală a lui Kiyama. Tălmăci, fuseseră din porunca lui Kiyama. Tălmăci, atenuînd impolitețea lui Kiyama și toată lumea asculta atent.

— Eu nu sînt preot, domnule, spuse Blackthorne, adresîndu-se direct lui Kiyama. Dacă vin pe pămînturile Domniei tale, fac doar negoț; nu discuții sau predici de preot. Cu respect vă rog, doar negoț.

— Nu-mi trebuie negoțul *dumitale*. *Dumneata* n-ai ce căuta pe feuda mea. *Dumitale* îți sînt interzise pămînturile mele sub pedeapsa cu moartea. Înțelegi ?

— Da, înțeleg, spuse Blackthorne. Îmi pare rău.

— Bine. Kiyama se întoarse trufaș spre Ishido : Trebuie să-i dăm afară cu totul din împărăție pe acești barbari. Am să propun asta Consiliului la următoarea întîlnire. Trebuie s-o spun deschis că eu cred că seniorul Toranaga a fost prost sfătuit să-l facă pe oricare străin, în special pe *acest* om, samurai. Este o cale foarte periculoasă.

— Bineînțeles, asta n-are importanță ! Toate greșelile actualului senior de Kwanto vor fi îndreptate foarte curînd. *Neh ?*

— Fiecare facem greșeli, domnule general, spuse Kiyama tăios. Numai Dumnezeu este atoatevăzător și perfect. Singura greșeală *adevărată* pe care a făcut-o vreodată Toranaga este că și-a pus interesele sale mai presus de acelea ale moștenitorului.

— Da, spuse Ishido.

— Vă rog să mă iertați, spuse Mariko, dar asta nu este adevărat. Îmi pare rău, dar amîndoi vă înșelați în privința stăpînului meu.

Kiyama se întoarse spre ea și spuse politicos :

— Este întru totul firesc ca dumneata să spui acest lucru, Mariko-san, dar, vă rog, treaba asta să n-o discutăm în această seară. Deci, domnule general, unde este acum seniorul Toranaga ? Care sînt ultimele veşti ce le aveți ?

— Am aflat, prin porumbelul călător de ieri, că e la Mishima. Acum primesc rapoarte zilnic, privind înaintarea lui.

— Bun. Atunci peste două zile își va părăsi propriile hotare ? întrebă Kiyama.

— Da. Seniorul Ikawa Jikkyu e gata să-l întîmpine așa cum se cuvine rangului său.

— Bine. Kiyama zîmbi spre Ochiba. O plăcea foarte mult. În ziua aceea, doamnă, în cinstea evenimentului, poate-l rugați pe moștenitor să permită regenților să-și prezinte omagiile.

— Moștenitorul ar fi onorat, Alteță, răspunse ea, în aplauzele generale. Și după aceea, poate, Domnia ta și toți cei prezenți aici veți fi oaspeții lui la o întrecere de poezie. Poate că regenții au să fie judecătorii.

Urmară și mai multe aplauze.

— Mulțumesc, dar, vă rog, poate Domnia voastră și prințul Ogaki și cîteva doamne veți fi judecătorii.

— Foarte bine, dacă doriți.

— Doamnă, care să fie tema ? întrebă Kiyama foarte încîntat, pentru că el era vestit pentru poemele sale, după cum și pentru mînuirea sabiei și cruzimea în război.

— Te rog, Mariko-san, n-ai vrea să-i răspunzi seniorului Kiyama ? spuse Ochiba și din nou mulți din cei prezenți îi admirară abilitatea, pentru că ea era o poetesă mediocră în vreme ce Mariko era neîntrecută.

Mariko era bucuroasă că venise timpul să înceapă. Rămase o clipă pe gînduri. Apoi spuse :

— Ar trebui să fie despre *ziua de astăzi,* doamnă Ochiba, și primul vers : „Pe o ramură desfrunzită..."

Ochiba și toți ceilalți o felicitară pentru alegerea ei. Kiyama era bine dispus acum și zise :

— Minunat, dar noi va trebui să fim foarte buni ca să ne-ntrecem cu dumneata, Mariko-san.

— Sper că mă veţi scuza, Alteţă, dar eu n-o să iau parte la întrecere.

— Bineînţeles c-ai să iei parte ! rîse Kiyama. Eşti una dintre cele mai bune din împărăţie ! Fără dumneata, n-ar mai fi acelaşi lucru.

— Îmi pare rău, Alteţă, vă rog să mă iertaţi, dar eu nu voi fi aici.

— Nu înţeleg.

Ochiba spuse :

— Ce vrei să zici, Mariko-chan ?

— O, vă rog să mă iertaţi, doamnă, spuse Mariko, dar eu mîine plec din Osaka, cu doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko.

Zîmbetul lui Ishido dispăru :

— Pleci, unde ?

— Să-l întîmpinăm pe seniorul nostru, Alteţă.

— El, seniorul Toranaga, o să fie aici peste cîteva zile, *neh ?*

— Doamna Sazuko nu şi-a văzut soţul de luni de zile, iar stăpînul meu Toranaga încă n-a avut bucuria de a-şi vedea copilul. Firește că doamna Kiritsubo o să ne însoţească. Este tot atît de multă vreme de cînd el n-a văzut-o pe matroana doamnelor sale, *neh ?*

— Seniorul Toranaga va fi aici atît de curînd că nu e necesar să-l întîmpinaţi.

— Dar eu cred că e, domnule general.

Ishido răspunse răspicat :

— Abia ai sosit, Mariko-san, şi te-am aşteptat cu nerăbdare să fii printre noi. Mai ales doamna Ochiba. Din nou sînt de aceeaşi părere cu seniorul Kiyama, bineînţeles, trebuie să iei parte la întrecere.

— Îmi pare rău, dar n-am să fiu aici.

— Desigur, eşti obosită, doamnă, după drum. Cu siguranţă, acesta nu e momentul potrivit să discutăm o problemă atît de personală. Ishido se întoarse spre Ochiba. Doamna Ochiba, ar trebui, poate, să vă salutaţi restul oaspeţilor.

— Da... da, bineînţeles, spuse Ochiba tulburată.

Imediat începură cu toţii să se alinieze supuşi şi să sporovăiască neliniştiţi, dar se făcu iar tăcere cînd Mariko spuse :

— Mulţumesc, domnule general. Sînt de acord, dar aceasta nu este o problemă personală şi nu e nimic de

discutat. Eu plec mîine să-mi întîmpin seniorul așa cum se cuvine, *împreună* cu doamnele sale.

Ishido spuse cu răceală :

— Doamnă, dumneata te afli aici la invitația Fiului Cerului și te bucuri de buna primire a regenților. Te rog să ai răbdare. Seniorul dumitale va fi aici foarte curînd.

— Așa este, Alteță, dar invitația Maiestății sale imperiale este pentru ziua de douăzeci și doi. Nici eu, nici altcineva n-avem poruncă să stăm închiși în Osaka pînă atunci. Sau ni se poruncește ?

— Ți-ai uitat bunele maniere, doamnă Toda.

— Vă rog să mă iertați, acesta a fost ultimul lucru pe care am vrut să-l spun. Îmi pare rău, vă rog să mă iertați. Mariko se întoarse spre Ogaki, omul de la curtea imperială. Alteță, invitația Slăvitului îmi cere să stau aici pînă sosește Înălțimea sa ?

Ogaki își așternuse zîmbetul pe chip.

— Invitația este pentru ziua de douăzeci și doi a acestei luni, doamnă. Atunci se cere prezența dumneavoastră.

— Mulțumesc, Alteță. Mariko se înclină și-și îndreptă privirile din nou spre podium. Atunci se cere prezența mea, domnule general. Nu mai-nainte. Așa că mîine voi pleca.

— Te rog să ai răbdare, doamnă. Regenții te-au întîmpinat cu bucurie și sînt multe pregătiri de făcut în vederea sosirii Slăvitului, la care este nevoie de ajutorul tău. Acum, doamnă Ochi...

— Îmi pare rău, Alteță, dar poruncile seniorului meu sînt mai presus. Eu trebuie să plec mîine.

— N-ai să pleci mîine, Mariko-san, și ți se cere, nu, ești rugată stăruitor să iei parte la întrecerea doamnei Ochiba. Acum, doamnă...

— Deci sînt reținută aici, împotriva voinței mele ?

Ochiba spuse :

— Mariko-san, hai s-o lăsăm pe altă dată, te rog.

— Îmi pare rău, Ochiba-sama, dar eu sînt un om simplu. Am spus deschis că am porunci de la seniorul meu. Dacă nu le pot da ascultare, trebuie să știu de ce. Domnule general, sînt *reținută* aici pînă în ziua de douăzeci și doi ? Dacă da, din ale cui ordine ?

— Dumneata eşti un oaspe de onoare, îi spuse Ishido cu grijă, voind s-o facă să dea înapoi. Îţi repet, doamnă, seniorul dumitale va fi aici destul de curînd.

Mariko îi simţi puterea şi lupta să-i reziste.

— Da, dar iertaţi-mă, vă întreb din nou respectuos : sînt reţinută în Osaka pentru următoarele optsprezece zile şi, dacă da, din ale cui ordine ?

Ishido rămase cu ochii pironiţi asupra ei.

— Nu, nu eşti reţinută.

— Mulţumesc, Alteţă. Vă rog să mă scuzaţi că am vorbit atît de direct, spuse Mariko.

Multe din doamnele din încăpere se întoarseră spre vecinele lor şi cîteva dădură glas în şoaptă la ceea ce era în mintea tuturor celor reţinute în Osaka împotriva voinţei lor : „Dacă ea poate să plece, atunci pot şi eu, *neh ?* Mîine plec... o, ce minunat !"

Vocea lui Ishido curmă murmurul de şoapte.

— Dar, doamnă Toda, de vreme ce ţi-ai ales să vorbeşti cu atîta nechibzuinţă, cred că este de datoria mea să cer regenţilor o ordonanţă oficială, în cazul în care şi altele ar împărtăşi neînţelegerea dumitale. Zîmbi fără milă în tăcerea îngheţată. Pînă atunci să fii pregătită să răspunzi întrebărilor regenţilor şi să primeşti hotărîrea lor.

Mariko spuse :

— Aş fi onorată, Alteţă, dar datoria mea este către seniorul meu.

— Bineînţeles, dar asta va fi doar pentru cîteva zile.

— Îmi pare rău, Alteţă, dar pentru următoarele cîteva zile, datoria mea este către seniorul meu.

— Ai să te înarmezi cu răbdare, doamnă. N-o să fie decît pentru puţin timp. Această problemă este încheiată. Acum senior Ki ...

— Îmi pare rău, dar eu nu-mi pot amîna plecarea cîtuşi de puţin.

Ishido tună :

— Dumneata refuzi să te supui Consiliului Regenţilor ?

— Nu, Alteţă, răspunse Mariko cu mîndrie. Nu, dacă ei nu trec peste datoria pe care o am faţă de seniorul meu, care e datoria de căpătîi a unui samurai !

— Ai — să — te — pregăteşti — să-i — întîmpini — pe — regenţi — cu — supunere — filială !

— Îmi pare rău, am poruncă de la seniorul meu să-i însoțesc doamnele ca să-i iasă în întîmpinare. Imediat.

Scoase un sul de hîrtie din mînecă și i-l înmînă ceremonios lui Ishido.

El rupse sigiliul și citi cu atenție. Apoi își ridică privirile și spuse :

— Chiar și așa, ai să aștepți hotărîrea regenților.

Mariko privi plină de speranță spre Ochiba, dar acolo nu găsi decît dezaprobare sumbră. Se întoarse spre Kiyama. Kiyama era la fel de tăcut și imperturbabil.

— Vă rog să mă iertați, domnule general, dar nu este nici un război, începu ea. Stăpînul meu se supune regenților, așa că pentru următoarele optsprezece...

— Nu mai e nimic de spus !

— Nu va mai fi nimic de spus, domnule general, cînd veți avea buna-cuviință să mă lăsați să isprăvesc ! Eu nu sînt un țăran pe care să-l calci în picioare. Sînt Toda Mariko-noh-Buntaro-noh-Hiro-matsu, fiică a seniorului Akechi Jinsai, mă trag din Takashima, sîntem samurai de o mie de ani și vă spun că nu voi fi niciodată prizonieră, ostatică sau închisă. Pentru următoarele optsprezece zile și pînă în *ziua* fixată de Slăvitul, eu sînt liberă să merg unde doresc, *așa cum este oricine.*

— Stăpînul... stăpînul nostru, *taikō*, a fost cîndva țăran. Mulți... mulți samurai sînt țărani, au fost țărani. Fiecare *daimyo* a fost cîndva, în trecut, țăran. Chiar și primul Takashima. Fiecare a fost cîndva țăran. Ascultă cu băgare de seamă ce-ți spun : — dumneata — *ai* — *să* — *aștepți* — hotărîrea — regenților.

— Nu. Îmi pare rău, prima mea îndatorire este să dau ascultare seniorului meu.

Furios, Ishido porni spre ea.

Deși Blackthorne nu înțelesese aproape nimic din cele ce se spuseseră, mîna dreaptă îi alunecă neobservată în mîneca stîngă, ca să fie gata să arunce stiletul ascuns.

Ishido se aplecă asupra ei.

— Ai să...

În clipa aceea se auzi o mișcare la ușă și o slujnică, înlăcrimată, se strecură prin mulțime și veni în fugă spre Ochiba.

— Vă rog să mă iertați, stăpînă, șopti ea, dar Yodokosama... întreabă de dumneavoastră... Trebuie să vă grăbiți, moștenitorul e deja acolo.

Îngrijorată, Ochiba îşi întoarse privirile spre Mariko şi Ishido, apoi spre chipurile rămase cu ochii pironiţi asupra ei. Făcu o jumătate de plecăciune către oaspeţi şi plecă în grabă. Ishido şovăi.

— Am să mă ocup de dumneata mai tîrziu, Mariko-san, spuse el, apoi o urmă pe Ochiba, călcînd cu paşi grei pe *tatami*.

În urma lui şoaptele se porniră iar, cînd mai tare, cînd mai încet. Clopotele bătură schimbarea orei.

Blackthorne se îndreptă spre Mariko.

— Mariko-san, întrebă el, ce se-ntîmplă ?

Ea rămăsese cu ochii pironiţi pe podium, privind în gol. Kiyama îşi desprinse mîna înţepenită pe mînerul sabiei şi şi-o dezmorţi.

— Mariko-san !

— Da ? Da, Alteţă ?

— Pot să te sfătuiesc să te întorci la casa ta ? Poate că mi se va permite să vorbesc cu dumneata mai tîrziu, să zicem la Ora Porcului.

— Da, da, bineînţeles. Vă rog... vă rog să mă scuzaţi, dar a trebuit s-o fac ...

Cuvintele i se pierdură.

— Aceasta e o zi nefastă, Mariko-san. Fie ca Domnul să te aibă în pază. Kiyama se întoarse cu spatele spre ea şi se adresă cu autoritate celorlalţi : Propun să ne întoarcem la casele noastre şi să aşteptăm... să aşteptăm şi să ne rugăm ca Dumnezeu s-o ia în pacea Lui pe doamna Yodoko repede, uşor şi cu cinste, dacă i-a sunat ceasul. Privi spre Saruji, care era încă încremenit. Tu vii cu mine.

Ieşi din încăpere. Saruji porni în urma lui, deşi nu voia să-şi părăsească mama, dar era silit de ordin şi intimidat de atenţia celorlalţi îndreptată asupra lui.

Mariko făcu o jumătate de plecăciune spre cei prezenţi şi o porni spre ieşire. Kiri îşi umezi buzele uscate. Doamna Sazuko era lîngă ea, tremurînd neliniştită. Kiri o luă de mînă pe doamna Sazuko şi, laolaltă, cele două femei o urmară pe Mariko. Yabu înaintă împreună cu Blackthorne, călcînd cu paşi mari în urma lor, foarte conştienţi că erau singurii samurai prezenţi care purtau uniforma lui Toranaga.

Afară, uniformele gri îi aşteptau.

— Dar, pe toți zeii, ce te-a apucat să faci una ca asta ? O tîmpenie, *neh* ? se dezlănțui Yabu asupra ei.

— Îmi pare rău, spuse Mariko, ascunzînd adevăratul motiv, dorind ca Yabu s-o lase în pace, furioasă din pricina bădărăniei lui. Pur și simplu, s-a întîmplat, Alteță. Întîi a fost sărbătorirea unei zile de naștere și apoi... Nu știu. Vă rog să mă iertați, Yabu-sama. Te rog să mă ierți, Anjin-san.

Blackthorne dădu iar să spună ceva, dar Yabu nici nu-l băgă în seamă, așa că se rezemă de stîlpul ferestrei, complet scos din răbdări, în timp ce capul îi vîjîia din pricina efortului de a pricepe ce se-ntîmplă.

— Îmi pare rău, Yabu-sama, spuse Mariko și gîndi cît de obositori sînt bărbații, cum trebuie să le explici totul cu atîta amănunțime. Nu sînt în stare să vadă nici măcar ce se petrece sub nasul lor.

— Ai stîrnit o furtună care-o să ne-nghită pe toți ! Prostește, *neh* ?

— Da, dar nu e drept să fim ținuți sub cheie, iar seniorul Toranaga mi-a dat porunci să...

— Poruncile acelea sînt smintite ! Diavolii, pesemne, au pus stăpînire pe capul lui ! Va trebui să-ți ceri scuze și să te pleci. Acum paza o să fie și mai strînsă, că pînă și prin urechile acului te-ai putea strecura mai ușor. Ishido, cu siguranță, n-o să ne mai dea hîrtii de liberă trecere pentru plecare, așa că ai stricat totul. Privi spre Blackthorne. Acum ce facem ?

— Vă rog ?

Cei trei abia ce ajunseseră în camera de primire din casa lui Mariko, aflată în inelul exterior de fortificații. Pînă aici fuseseră escortați de samurai în gri, iar acum, în fața porții, erau postați mult mai mulți ca de obicei. Kiri și doamna Sazuko plecaseră la propriile lor locuințe cu altă gardă „de onoare" de uniforme gri, iar Mariko le promisese să vină la ele după ce se întîlnea cu Kiyama.

— Dar gărzile n-or să te lase, Mariko-san, îi spusese Sazuko îngrozită.

— Nu te neliniști, îi zisese ea. Nimic nu s-a schimbat. În castel ne putem mișca în voie, deși cu escorte.

— Au să te oprească ! O, de ce ai ...

— Mariko-san are dreptate, copilă, îi spusese Kiri fără teamă. Nimic nu s-a schimbat. O să te vedem în curînd, Mariko-chan.

Apoi Kiri, urmată de Sazuko, intrase în aripa lor de castel, samuraii în uniforme maro închiseseră poarta fortificată, iar Mariko respirase uşurată şi pornise cu Yabu şi Blackthorne spre locuinţa ei.

Îşi amintea cum, atunci cînd stătea acolo singură, purtînd singură stindardul, văzuse mîna dreaptă a lui Blackthorne pregătindu-se să arunce stiletul şi asta îi dăduse puteri noi. Da, Anjin-san, gîndi ea. Eşti singurul pe care ştiu c-aş putea conta. Tu ai fost acolo cînd am avut nevoie de tine.

Ochii i se îndreptară spre Yabu, care stătea cu picioarele încrucişate în faţa ei, scrîşnind din dinţi. Fusese uimită că Yabu trecuse făţiş de partea ei, urmînd-o afară din încăpere. Din cauza sprijinului său şi pentru că n-ar fi cîştigat nimic dacă şi-ar fi ieşit din fire cu el, ea-şi scoase din minte impertinenţa lui agresivă şi începu să-l joace.

— Vă rog să-mi iertaţi prostia, Yabu-sama, spuse cu o voce spăşită şi cu lacrimile şiroind. Bineînţeles că aveţi dreptate. Îmi pare rău, sînt doar o femeie proastă.

— Aşa-i ! E o prostie să te opui lui Ishido în bîrlogul lui *neh ?*

— Da, îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi. Pot să vă ofer *saké* sau ceai ? Mariko bătu din palme. Imediat uşa din interior se deschise şi apăru Chimmoko cu părul răvăşit, faţa înspăimîntată şi umflată de plîns. Adu ceai şi *saké* pentru oaspeţi. Şi mîncare. Şi prezintă-te cum se cuvine ! Cum îndrăzneşti să apari în halul ăsta ?! Unde crezi că te afli, într-o bojdeucă de ţăran ? Mă faci de rîs în faţa seniorului Kasigi !

Chimmoko fugi, toată numai lacrimi.

— Îmi pare rău, Alteţă. Vă rog să-i iertaţi neobrăzarea.

— Ei, asta n-are importanţă, *neh ?* Ce facem cu Ishido ? Ehei, doamnă... săgeata dumitale cu „ţăranul" a lovit în plin, asta l-a durut pe atotputernicul domn general. Te-ai ales acum cu un duşman nu glumă ! Ehei, cu asta l-ai făcut de batjocură în faţa tututror.

— O, credeţi că da ? O, vă rog să mă iertaţi, n-am vrut să-l insult.

— El *este* ţăran, totdeauna a fost, totdeauna va fi şi totdeauna a urît pe acei dintre noi care sîntem adevăraţi samurai.

— O, cît de deştept sînteţi, că ştiţi toate acestea. O, vă mulţumesc că mi-aţi spus. Mariko se înclină, se făcu că-şi şterge o lacrimă şi adăugă : Vă rog, pot să vă spun că mă simt atît de apărată acum... forţa dumneavoastră... Dacă n-aţi fi fost Domnia voastră, nobile Kasigi, cred c-aş fi leşinat.

— A fost o prostie să-l ataci pe Ishido în faţa tututror, spuse Yabu uşor domolit.

— Da, aveţi dreptate. Mare păcat că nu toţi conducătorii noştri sînt atît de puternici şi deştepţi ca Domnia voastră, Alteţă, pentru că seniorul Toranaga n-ar mai avea asemenea necazuri.

— Aşa-i, dar dumneata tot ne-ai băgat în încurcătură pînă peste cap.

— Vă rog să mă iertaţi. Da, totul e din vina mea. Mariko se prefăcu că-şi stăpîneşte cu curaj lacrimile. Îşi lăsă privirile în jos şi murmură : Vă mulţumesc, Alteţă, că mi-aţi primit scuzele. Sînteţi atît de generos.

Yabu dădu din cap, convins că lauda e meritată, servilismul ei necesar şi el însuşi de nepreţuit. Ea se scuză din nou, îl măguli şi-l linguşi cu vorbe dulci. Curînd el era întru totul potolit.

— Vă rog, pot să-i explic prostia mea lui Anjin-san ? Mă gîndesc că el ne-ar putea sugera o cale de ieşire...

Îşi lăsă cuvintele să se piardă, pline de căinţă.

— Da. Foarte bine.

Mariko se înclină în semn de adîncă mulţumire, se întoarse spre Blackthorne şi vorbi în portugheză.

— Te rog, ascultă, Anjin-san, ascultă şi, pentru moment, nu pune întrebări. Iartă-mă, dar a trebuit mai întîi să-l potolesc pe-acest ticălos apucat de streche, cum ai zice tu, nu ?

Îi povesti repede ce se discutase şi de ce Ochiba plecase în grabă.

— Asta-i rău, spuse el, cercetînd-o din priviri. *Neh* ?

— Da. Seniorul Yabu îţi cere sfatul. Ce-ar trebui făcut ca să ieşim din încurcătura în care prostia mea v-a băgat pe amîndoi ?

— Ce prostie ? Blackthorne o privi şi stinghereala ei crescu. Ea-şi lăsă privirile în pămînt. El îi vorbi direct

lui Yabu : Încă nu știu, Alteță, acum înțeleg... acum gîndesc.

Yabu răspunse morocănos :

— Ce mai e de gîndit ? Sîntem ostatici.

Mariko tălmăci fără să-și ridice privirile.

— Asta e adevărat, nu-i așa, Mariko-san ? spuse Blackthorne. Asta totdeauna a fost adevărat.

— Da, îmi pare rău.

El se îndreptă spre fereastră, rămînînd cu privirea ațintită în noapte. În suporții fixați pe zidurile de piatră ce înconjurau grădina din fața casei erau puse torțe. Lumina sclipea pe frunzele și plantele stropite cu apă, special în acest scop. Spre apus era poarta ferecată în fier, păzită de cîțiva samurai în maro.

— Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi, îl auzi ea spunînd, fără să se-ntoarcă.

— Și eu vreau să vorbesc cu tine, răspunse ea, ferindu-și chipul de Yabu, neavînd încredere în ea însăși. În seara asta am să te găsesc eu. Își ridică privirile spre Yabu. Anjin-san e de acord cu Domnia voastră, Alteță, în privința prostiei mele.

— Dar la ce mai folosește acum ?

— Anjin-san, spuse ea pe o voce seacă, în seara asta, mai tîrziu, am să merg la Kiritsubo-san. Știu unde este locuința ta. Am să te găsesc eu.

— Da. Mulțumesc.

El rămase tot cu spatele spre ea.

— Yabu-sama, spuse ea umil, diseară mă duc la Kiritsubo-san. Ea e înțeleaptă... poate c-o să găsească o ieșire.

— Nu există decît o singură cale, spuse Yabu atît de hotărît încît o sperie, privind-o cu ochii lui întunecați. Mîine îți vei cere scuze și n-ai să pleci.

*

* *

Kiyama sosi punctual. Saruji era cu el și inima ei tresări.

Cînd se termină schimbul ceremonios de saluturi, Kiyama spuse grav :

— Acum, te rog, explică-mi de ce, Mariko-chan.

— Nu e nici un război, Alteță. N-ar trebui să fim reținuți, nici socotiți ostatici, așa că pot pleca după cum poftesc.

— Nu trebuie să te afli în stare de război ca să ai ostatici. Ştii asta. Doamna Ochiba a fost ostatică în Yedo, în schimbul siguranţei stăpînului tău aici şi nimeni nu era în stare de război. Astăzi seniorul Sudara şi familia lui sînt ostatici la Zataki şi ei nu sînt în stare de război. *Neh ?*

Ea îşi ţinu ochii plecaţi.

— Sînt mulţi ostatici aici în schimbul supunerii de drept a stăpînilor lor faţă de Consiliul Regenţilor, conducătorii legali ai împărăţiei. Aşa e înţelept. E un obicei împămîntenit. *Neh ?*

— Da, Alteţă.

— Bun. Acum spune-mi, te rog, adevărata pricină.

— Alteţă ?

Kiyama spuse iritat :

— Nu te ţine de glume cu mine ! Eu nu sînt un ţăran ! Vreau să ştiu de ce ai făcut ce ai făcut în seara asta.

Mariko îşi ridică privirea.

— Îmi pare rău, dar domnul general, pur şi simplu, m-a scos din sărite cu trufia lui, Alteţă, Eu, într-adevăr, am primit porunci. Nu fac nici un rău, luîndu-le pe Kiri şi doamna Sazuko pentru cîteva zile ca să ne întîmpinăm stăpînul.

— Ştii foarte bine că asta e cu neputinţă. Seniorul Toranaga trebuie s-o ştie la fel de bine.

— Îmi pare rău, dar stăpînul meu mi-a poruncit-o. Un samurai nu pune la îndoială ordinele stăpînului său.

— Da, dar eu le pun la îndoială, pentru că sînt prostii. Stăpînul tău nu se ţine de prostii, nici nu face greşeli, iar eu stărui, pentru că am tot dreptul să te-ntreb.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, nu este nimic de discutat.

— Ba este. Este Saruji de discutat. Mai este faptul că eu te ştiu de cînd te-ai născut şi ţi-am purtat întotdeauna respect. Hiro-matsu este cel mai vechi prieten al meu în viaţă, iar tatăl tău mi-a fost un prieten drag şi un aliat de preţ pînă în ultimele paisprezece zile ale vieţii lui.

— Un samurai nu discută poruncile seniorului său.

— Acum tu nu poţi să faci decît una din două, Mariko-chan. Îţi ceri scuze şi rămîi, sau încerci să pleci. Dacă încerci să pleci, ai să fii oprită.

— Da, înţeleg.

— Ai să-ţi ceri iertare mîine. Am să convoc o adunare a regenţilor şi ei au să dea o ordonanţă în legătură cu toată această treabă. Apoi ţi se va permite să pleci cu Kiritsubo şi doamna Sazuko.

— Vă rog să mă iertaţi, cît timp va dura ?

— Nu ştiu. Cîteva zile.

— Îmi pare rău, eu nu am la îndemînă cîteva zile, mi s-a poruncit să plec imediat.

— Uită-te la mine ! Ea-i dădu ascultare. Eu, Kiyama Ukon-noh-Odanaga, senior de Higo, Satsuma şi Osumi, regent al Japoniei, care mă trag din stirpea Fujimoto, şeful *daimyoi*-lor creştini din Japonia, *îţi cer* să rămîi.

— Îmi pare rău. Seniorul meu îmi interzice să rămîn.

— Tu nu-nţelegi ce-ţi spun ?

— Ba da, Alteţă, dar n-am de ales, vă rog să mă iertaţi.

El făcu un semn spre fiul ei.

— Dac-ai să cazi în dizgraţie, cu greu am să mai pot îngădui... logodna dintre nepoata mea şi Saruji.

— Da, Alteţă, răspunse Mariko, citindu-i-se suferinţa în priviri. Înţeleg. Văzu disperare pe chipul băiatului. Îmi pare rău, fiule, dar trebuie să-mi fac datoria.

Saruji dădu să spună ceva, dar se răzgîndi şi apoi, după un moment, zise :

— Te rog, iartă-mă, mamă, dar datoria... datoria ta faţă de moştenitor nu este mai importantă decît datoria faţă de seniorul Toranaga ? Moştenitorul este adevăratul nostru senior, *neh* ?

Ea reflectă la cele spuse.

— Da, fiule. Şi nu. Seniorul Toranaga are drepturi asupra mea, moştenitorul nu are.

— Atunci asta nu înseamnă că seniorul Toranaga are drepturi şi asupra moştenitorului ?

— Nu, iartă-mă.

— Te rog iartă-mă, mamă, dar eu cred că, dacă moştenitorul dă un ordin, atunci porunca seniorului nostru Toranaga nu mai are însemnătate.

Ea nu-i răspunse.

— Răspunde-i ! se răsti Kiyama.

— Gîndul ăsta a fost al tău, fiule ? Sau cineva ţi l-a strecurat în minte ?

Saruji se încruntă, încercînd să-şi amintească.

— Noi, seniorul Kiyama şi... şi doamna sa, am discutat-o. Şi Părintele Superior. Nu-mi amintesc, cred c-am gîndit-o eu însumi. Părintele Superior a spus că am dreptate, nu, Alteţă ?

— El a spus că moştenitorul este mai important în împărăţie decît seniorul Toranaga. După lege. Te rog, răspunde-i fără înconjur, Mariko-san.

Mariko spuse :

— Dacă moştenitorul ar fi major şi *kampaku*, conducător de drept al acestei împărăţii, aşa cum a fost *taikō*, tatăl lui, atunci eu m-aş supune lui, nu seniorului Toranaga. Dar, de fapt, Yaemon e un copil şi, ca atare, nu poate schimba ordinele stăpînului meu. După lege. Ţi-am răspuns cu asta ?

— Da, dar el este totuşi moştenitor, *neh* ? Regenţii ascultă de el... seniorul Toranaga îi acordă toată cinstea. Ce... ce contează un an, cîţiva ani, mamă ? Dacă nu-ţi ceri scu... te rog iartă-mă, dar mă tem pentru tine.

Gura tînărului tremura.

Mariko voia să-şi desfacă braţele, să-l strîngă la piept şi să-l apere, dar n-o făcu.

— *Mie* nu mi-e frică, fiule. Nu mă tem de nimic pe lumea asta. Mă tem numai de judecata lui Dumnezeu, spuse ea întorcîndu-se spre Kiyama.

— Da, spuse Kiyama, ştiu asta. Fie ca Domnul să te binecuvînteze. Mariko-san, ai să-ţi ceri scuze domnului general în public ?

— Da, cu dragă inimă, numai dacă el, de faţă cu toţi, îşi retrage toate trupele din drumul meu şi ne dă, mie, doamnei Kiritsubo şi doamnei Sazuko, încuviinţarea în scris să plecăm mîine.

— Ai să te supui ordinului regenţilor ?

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, în această privinţă, nu.

— Ai să le acorzi cinstea să răspunzi cererii lor ?

— Vă rog să mă iertaţi, în această problemă, nu.

— Ai să fii de acord cu o cerere venită din partea moştenitorului şi a doamnei Ochiba ?

— Vă rog să mă iertaţi, ce cerere ?

— Să le faci o vizită, să stai la ei cîteva zile, în timp ce noi lămurim această treabă.

— Vă rog să mă scuzaţi, Alteţă, dar ce e de lămurit ?

Stăpînirea de sine a lui Kiyama se isprăvi şi el strigă:

— Viitorul și buna orînduială a împărăției sînt una, viitorul sfintei biserici alta și tu alta ! Este limpede că apropierea de barbar te-a molipsit și ți-a luat mințile, așa cum știam că are să se-ntîmple !

Mariko nu spuse nimic, doar se uita lung la el.

Cu un efort, Kiyama își recăpătă stăpînirea de sine.

— Te rog, iartă-mi izbucnirea și proastele maniere, spuse el rigid. Singura mea scuză este că sînt foarte îngrijorat. Se înclină cu demnitate. Îmi cer scuze.

— A fost vina mea, Alteță. Vă rog să mă iertați că v-am distrus armonia și v-am făcut necazuri, dar n-am de ales.

— Fiul tău ți-a oferit o cale, eu mai multe.

Ea nu-i răspunse.

Aerul din cameră devenise sufocant pentru toți, deși noaptea era răcoroasă și torțele pîlpîiau sub adierea brizei.

— Ești hotărîtă, deci ?

— N-am de ales, Alteță.

— Foarte bine, Mariko-san. Nu mai e nimic de spus. Doar că încă o dată îți poruncesc să nu împingi lucrurile prea departe... ți-o cer.

Ea-și înclină capul.

— Saruji, te rog așteaptă afară, porunci Kiyama.

Tînărul era foarte tulburat, abia dacă mai putea să vorbească.

— Da, Alteță. Se înclină spre Mariko. Te rog, iartă-mă, mamă.

— Dumnezeu să te aibă în pază pe veci.

— Și pe tine.

— Amin, spuse Kiyama.

— Noapte bună, fiule.

— Noapte bună, mamă.

Cînd rămaseră singuri, Kiyama spuse :

— Părintele Superior era foarte îngrijorat.

— În legătură cu mine, Alteță ?

— Da. Și în legătură cu sfînta biserică, și cu barbarul, și cu nava barbară. Mai întîi povestește-mi despre el.

— Este un om cum altul nu există, foarte puternic și foarte deștept. Pe mare e... e la el acasă. Pare să facă parte din navă, din mare și, în larg, nu este om care să-l poată ajunge în curaj și iscusință.

— Nici chiar Rodrigues-san ?

— Anjin-san l-a întrecut de două ori. O dată aici şi o dată în drumul nostru spre Yedo.

Ea-i povesti despre Rodrigues cum sosise în toiul nopţii în timpul şederii lor lîngă Mishima, despre armele ascunse şi despre tot ce auzise din întîmplare.

— Dacă navele lor ar fi egale, Anjin-san ar cîştiga. Chiar dacă n-ar fi, cred că tot ar cîştiga.

— Spune-mi despre nava lui.

Ea-i dădu ascultare.

— Spune-mi despre vasalii lui.

Ea-i povesti tot ce se întîmplase.

— De ce i-a dat seniorul Toranaga nava, bani, vasali şi libertate ?

— Stăpînul meu nu mi-a spus-o niciodată, Alteţă.

— Te rog, vreau să ştiu părerea ta.

— Ca să-l poată slobozi pe Anjin-san împotriva duşmanilor săi, spuse Mariko pe loc, apoi adăugă, fără să se mai scuze : De vreme ce m-aţi întrebat, în acest caz, duşmanii cei mai mari ai lui Anjin-san sînt aceiaşi cu ai stăpînului meu, portughezii, sfinţii părinţi care-i sprijină pe portughezi şi seniorii Harima, Onoshi şi Domnia voastră, Alteţă.

— De ce ne-ar considera Anjin-san duşmanii lui ?

— Pricina e Nagasaki, negoţul şi controlul pe care îl aveţi asupra zonei de coastă a provinciei Kyushu, Alteţă. Şi pentru că sînteţi principalii *daimyo* catolici.

— Biserica nu este duşmanul lui Toranaga. Nici sfinţii părinţi.

— Îmi pare rău, dar eu ştiu că seniorul Toranaga crede că sfinţii părinţi îl sprijină pe domnul general Ishido, aşa cum faceţi şi Domnia voastră.

— Eu îl sprijin pe moştenitor. Sînt împotriva stăpînului tău pentru că nu-l sprijină, şi el o să ne distrugă biserica.

— Îmi pare rău, dar asta nu este adevărat. Alteţă, stăpînul meu este cu mult deasupra domnului general. Aţi luptat de mult mai multe ori ca aliatul lui, decît împotriva lui, ştiţi că se poate avea încredere în el. De ce să treceţi de partea duşmanului său declarat ? Seniorul Toranaga întotdeauna a fost pentru negoţ, iar el nu e împotriva creştinilor, ca domnul general şi doamna Ochiba.

— Te rog, iartă-mă, Mariko-san, dar jur că eu cred că seniorul Toranaga, în adîncul sufletului, urăşte credinţa şi biserica noastră creştină, e hotărît să distrugă succesiunea şi să-i lichideze pe moştenitor şi pe doamna Ochiba. Ţelul lui este *shōgunatul,* doar asta ! În adîncul sufletului vrea să fie *shōgun* şi totul e îndreptat spre această unică ţintă.

— Jur, Alteţă, că eu nu cred acest lucru.

— Ştiu, dar asta nu-ţi dă şi dreptate. O privi o clipă, apoi spuse : După propria ta mărturisire, acest Anjin-san şi nava lui sînt foarte periculoşi pentru biserică, *neh* ? Rodrigues e de aceeaşi părere că, dacă Anjin-san ar prinde Corabia Neagră în larg, ar fi foarte rău.

— Da, şi eu cred la fel, Alteţă.

— Asta ar lovi sfînta noastră biserică foarte rău, *neh* ?

— Da.

— Şi tu, totuşi, n-o să ajuţi biserica împotriva acestui om ?

— El nu este împotriva bisericii, Alteţă, de fapt nu e împotriva sfinţilor părinţi, deşi n-are încredere în ei. Este doar împotriva duşmanilor reginei sale. Corabia Neagră este scopul lui, pentru cîştigul pe care i l-ar aduce.

— Dar el se împotriveşte adevăratei credinţe şi, ca atare, e eretic. *Neh ?*

— Da, dar eu nu cred că tot ce ne-au spus sfinţii părinţi este adevărat. Şi multe nu ne-au fost spuse niciodată. Tsukku-san a recunoscut multe lucruri. Stăpînul meu mi-a poruncit să mă-mprietenesc cu Anjin-san, să fiu omul lui de încredere, să-l învăţ limba noastră, să aflu de la el ceea ce ne-ar putea fi de folos. Şi am aflat...

— Vrei să spui de folos pentru Toranaga. *Neh ?*

— Alteţă, supunerea faţă de senior este ţelul suprem al vieţii unui samurai. Domnia voastră nu cereţi, în primul rînd, supunere de la toţi vasalii Voştri ?

— Da, dar erezia este cumplită şi se pare că tu te-ai aliat cu barbarul împotriva bisericii şi te-ai molipsit de la el. Mă rog ca Dumnezeu să-ţi deschidă ochii, Mariko-san, înainte de a-ţi pierde propria mîntuire. Acum, un ultim lucru : Părintele Superior a spus că ai nişte veşti anume pentru mine.

— Alteţă ?

La asta nu se aşteptase cîtuşi de puţin.

— El a spus că a primit un mesaj de la Tsukku-san acum cîteva zile. Despre un mesager anume din Yedo. Tu ai unele ştiri despre... despre aliaţii mei.

— Am cerut să-l văd pe Părintele Superior mîine dimineaţă.

— Da, mi-a spus. Ei, bine ?

— Vă rog să mă iertaţi, după ce-l văd mîine, am să...

— Nu mîine, acum ! Părintele Superior a spus că mesajul se referă la seniorul Onoshi, priveşte biserica, iar tu urmează să mi-l încredinţezi imediat. Dumnezeu mi-e martor că aşa a spus. Oare să fi luat lucrurile o întorsătură atît de proastă, încît tu nu mai ai încredere nici măcar în mine ?

— Îmi pare rău. Am făcut o înţelegere cu Tsukku-san. El m-a rugat să-i vorbesc deschis doar Părintelui Superior.

— Părintele Superior a spus să-mi încredinţezi mesajul mie acum.

Mariko îşi dădu seama că n-avea de ales. Zarurile erau aruncate. Ea-i povesti despre complotul pus la cale împotriva lui. El luă în zeflemea zvonurile pînă cînd ea-i spuse exact de unde venea ştirea.

— *Confesorul lui ?* El ?

— Da. Îmi pare rău.

— Păcat că Uraga e mort, spuse Kiyama, regretînd şi mai mult că atacul de noaptea trecută asupra lui Anjin-san se soldase cu o asemenea nereuşită, aşa cum se întîmplase şi cu celălalt, iar acum fusese omorît singurul om care putea dovedi că duşmanul său, Onoshi, era un trădător. Uraga o să ardă în veci în focul iadului pentru acest sacrilegiu. E cumplit ce a făcut. Merita excomunicarea şi focul iadului, dar, cu toate acestea, dacă e adevărat, mi-a făcut un serviciu spunînd acest lucru. Kiyama o privi, brusc îmbătrînit. Nu pot să cred că Onoshi ar face asta, sau că seniorul Harima i-ar putea fi părtaş.

— Da, aţi putea... aţi putea să-l întrebaţi pe seniorul Harima dacă e adevărat ?

— Da, dar el nu mi-ar dezvălui niciodată nimic. Nici eu n-aş face-o, nu ? Foarte trist, *neh ?* Atît de cumplite sînt căile omului.

— Da.

— Nu pot să cred, Mariko-san. Uraga e mort aşa că niciodată nu vom avea o dovadă. O să-mi iau măsuri, dar... dar nu pot să cred.

— Da. Mi-a venit un gînd, Alteţă. Nu este foarte ciudat că domnul general l-a pus pe Anjin-san sub pază ?

— De ce e ciudat ?

— De ce să-l apere ? Cînd el îl urăşte ? Foarte curios, *neh* ? Ar putea fi pentru că acum şi domnul general vede în Anjin-san o posibilă armă împotriva *daimyo*-ilor catolici ?

— Nu înţeleg.

— Dacă, Doamne fereşte, ai muri, Alteţă, seniorul Onoshi ar ajunge cel mai important *daimyo* din Kyushu, *neh* ? Ce-ar putea face domnul general ca să-l ţină în frîu pe Onoshi ? Să-l folosească pe Anjin-san.

— E cu putinţă, spuse Kiyama încet.

— Nu are decît un singur motiv ca să-l apere pe Anjin-san : vrea să-l folosească. Cum ? Împotriva portughezilor şi astfel împotriva *daimyo*-ilor creştini din Kyushu. *Neh* ?

— Tot ce se poate.

— Eu cred că Anjin-san e tot atît de important pentru Domnia ta, ca şi pentru Onoshi, sau Ishido, sau stăpînul meu. Viu, însă. Cunoştinţele lui sînt vaste. Numai ele ne pot apăra de barbari, chiar şi de portughezi.

Kiyama spuse posomorît :

— Îi putem zdrobi, sau izgoni din ţară oricînd dorim. Nu sînt decît nişte ţînţari pe un cal, nimic mai mult.

— Dacă sfînta biserică învinge şi toată ţara ajunge creştină, aşa cum ne rugăm noi să fie, atunci ce-o să se-ntîmple ? Legile *noastre* au să rămînă ? Are să supravieţuiască *bushido* ? În pofida celor zece porunci ? Eu cred că nu, ca oriunde în lumea catolică, n-o să supravieţuiască, dacă sfinţii părinţi au puterea, ori dacă noi nu sîntem pregătiţi.

El nu răspunse.

Apoi ea spuse :

— Alteţă, vă rog, întrebaţi-l pe Anjin-san ce s-a întîmplat în alte părţi din lume.

— N-am s-o fac. Cred că el te-a vrăjit. Eu am încredere în sfinţii părinţi. Gîndesc că Anjin-san al tău e învăţat de Satana şi te rog să înţelegi că erezia lui te-a

cuprins şi pe tine. De trei ori ai zis „catolic" cînd ai vorbit de creştini. Asta nu înseamnă că eşti de aceeaşi părere cu el că există două credinţe, două chipuri, la fel de adevărate, ale credinţei creştine ? Ameninţarea ta din seara asta nu este un pumnal în pîntecele moştenitorului ? Şi împotriva bisericii ? Se ridică. Îţi mulţumesc că m-ai prevenit. Mergi cu Dumnezeu.

Mariko scoase din mînecă un sul mic de hîrtie, sigilat.

— Seniorul Toranaga mi-a cerut să vi-l dau.

Kiyama se uită la sigiliul intact.

— Ştii ce e înăuntru, Mariko-san ?

— Da. Mi s-a poruncit să-l distrug şi să vă transmit mesajul prin viu grai, dacă sînt controlată.

Kiyama rupse sigiliul. Mesajul repeta dorinţa lui Toranaga de pace între ei, îl asigura de sprijinul lui total faţă de moştenitor şi succesiune şi relata pe scurt cele aflate despre Onoshi. Se încheia cu : „Nu am dovezi în privinţa seniorului Onoshi, dar Uraga-noh-Tadamasa le are şi tocmai de aceea ţi-a fost trimis la Osaka spre a-i pune întrebări, dacă doreşti. Totuşi, eu am dovezi că Ishido a trădat înţelegerea secretă făcută cu Domnia ta de a da Kwanto-ul urmaşilor dumitale, o dată ce eu voi fi mort. Kwanto-ul a fost promis în taină fratelui meu, Zataki, în schimbul trădării mele, după cum deja el a şi făcut. Te rog să mă ierţi, bătrîn prieten, dar şi tu ai fost trădat. Cînd eu voi fi mort, tu şi neamul tău veţi fi izolaţi şi distruşi, aşa cum va fi întreaga biserică creştină. Te rog să te mai gîndeşti. Curînd ai să ai dovada adevărului spuselor mele."

Kiyama citi din nou epistola şi ea-l urmări, aşa cum i se poruncise.

— Priveşte-l cu mare băgare de seamă, Mariko-san, îi spusese Toranaga. Eu nu sînt sigur de înţelegerea lui cu Ishido în privinţa Kwanto-ului. Iscoadele mi-au spus-o dar eu nu sînt sigur. Tu ai s-o ştii, din ceea ce face, sau nu face, dacă-i dai mesajul la timpul potrivit.

Ea-l văzuse pe Kiyama cum reacţionase. Deci şi asta e adevărat, gîndi.

Bătrînul *daimyo* îşi ridică privirea şi spuse abătut :

— Şi tu eşti dovada bunei lui credinţe, *neh* ? Jertfa destinată rugului, mielul de sacrificiu ?

— Nu, Alteţă.

— Nu te cred. Şi nu-l cred nici pe el. Trădarea lui Onoshi e cu putinţă. Dar restul... Seniorul Toranaga umblă cu vechile lui şiretlicuri, de-a amesteca jumătăţi de adevăr, miere şi otravă. Mi-e teamă că tu ai fost cea trădată, Mariko-san.

Capitolul 54

— Vom pleca mîine la prînz.

— Nu, Mariko-san.

Doamna Sazuko era gata să izbucnească în lacrimi.

— Da, spuse Kiri. Da, o să plecăm aşa cum zici tu.

— Dar au să ne oprească, izbucni tînăra fată. Totul e atît de fără rost.

Kiri spuse :

— Mariko-san are dreptate. Avem porunci să plecăm. Dădu apoi unele amănunte în legătură cu plecarea, apoi continuă : Dacă doreşti, am putea cu uşurinţă să fim gata pînă-n zori.

— Trebuie să plecăm la prînz. *El* aşa a spus, Kiri-chan, răspunse Mariko.

— Ne trebuiesc doar cîteva lucruri, *neh ?*

— Da.

Sazuko spuse :

— Foarte puţine ! Iertaţi-mă, dar totul e o prostie, ei au să ne oprească !

— Poate că nu, copilă, spuse Kiri. Mariko zice c-au să ne lase să plecăm. Seniorul Toranaga crede la fel. Să sperăm c-or să ne lase. Du-te şi te odihneşte. Du-te. Eu trebuie să vorbesc cu Mariko-san.

Fata plecă foarte tulburată.

Kiri îşi încrucişă braţele.

— Da, Mariko-san ?

— Am să trimit un mesaj cifrat printr-un porumbel călător ca să-i spun seniorului Toranaga ce s-a întîmplat în noaptea asta. O să plece la prima geană de lumină. Cu siguranţă, oamenii lui Ishido au să-ncerce mîine să-mi omoare porumbeii călători rămaşi, dacă se ivesc necazuri, iar eu nu-i pot aduce aici. Ai vreun mesaj pe care vrei să-l trimit imediat ?

— Da. Am să-l scriu acum. Ce crezi c-o să se-ntîmple ?

— Seniorul Toranaga e sigur c-au să ne lase să plecăm, dacă nu mă dau bătută.

— Nu cred. Şi, te rog iartă-mă, gîndesc că nici tu nu-ţi pui mari speranţe în încercare.

— Te înşeli. O, bineînţeles că ei ne pot opri mîine şi, dacă o fac, o să fie cea mai cumplită ceartă şi cele mai teribile ameninţări, dar toate n-or să însemne nimic. Mariko rîse. O, nişte ameninţări grozave, Kiri-san, şi au s-o ţină aşa toată ziua şi toată noaptea, dar ziua următoare, la prînz, or să ne lase să plecăm.

Kiri clătină din cap.

— Dacă o să ne lase pe noi, atunci o să plece fiecare ostatic din Osaka. Ishido o să-şi piardă mult din putere şi o să se facă de rîs. Asta nu şi-o poate îngădui.

— Da.

Mariko era mulţumită.

— Oricum, el e prins în cursă.

Kiri o privi.

— Peste optsprezece zile stăpînul nostru o să fie aici, *neh* ? Trebuie să fie aici.

— Da.

— Iartă-mă, atunci de ce e atît de important ca noi să plecăm imediat ?

— El socoteşte că e destul de important, Kiri-san. Destul ca s-o poruncească.

— A, atunci el are un plan ?

— Nu are el întotdeauna o mulţime de planuri ?

— De vreme ce Slăvitul a încuviinţat să vină aici, înseamnă că stăpînul nostru a fost prins în cursă, *neh* ?

— Da.

Kiri privi la uşa-*shoji*. Era închisă. Se aplecă şi spuse încet :

— Atunci de ce mi-a cerut în taină să strecor gîndul ăsta în mintea doamnei Ochiba ?

Încrederea lui Mariko începu să slăbească.

— El ţi-a spus să faci asta ?

— Da. De la Yokosé, după ce l-a văzut prim oară pe seniorul Zataki. De ce şi-a izvodit singur capcana ?

— Nu ştiu.

Kiri îşi muşcă buzele.

— Aş vrea s-o ştiu. Curînd o să aflăm, dar cred că tu nu-mi spui tot ce ştii, Mariko-san.

Mariko începu să se-nfurie, dar Kiri îi făcu semn să vorbească mai încet şi-i spuse în şoaptă :

— Epistola lui către mine zice să am deplină încredere în tine. Eu am, într-adevăr, încredere în tine, Mariko-chan, dar asta nu-mi opreşte mintea să gîndească. *Neh ?*

— Te rog, iartă-mă.

— Sînt atît de mîndră de tine, spuse Kiri pe un ton firesc. Da, să te împotriveşti astfel lui Ishido şi tuturor ! Aş vrea să am curajul tău.

— Pentru mine e uşor. Stăpînul nostru a spus.c-o să plecăm.

— Cred că e foarte periculos ce facem noi. Chiar şi aşa, cu ce-ţi pot fi de folos ?

— Dă-mi sprijinul tău.

— Îl ai. Totdeauna l-ai avut.

— Am să stau aici cu tine pînă-n zori, Kiri, dar mai întîi trebuie să vorbesc cu Anjin-san.

— Da, ar fi mai bine să merg cu tine.

Cele două femei părăsiră locuinţa lui Kiri însoţite de o escortă de uniforme maro şi trecură pe lîngă alţi samurai în maro, care se înclinau cu vădită mîndrie pentru curajul lui Mariko. Kiri îi conduse de-a lungul coridoarelor, apoi traversară imensa sală de audienţe şi ieşiră în celălalt coridor. Aici erau de pază samurai în maro şi în gri. Cînd o văzură pe Mariko, toţi, şi uniforme gri şi uniforme maro, se înclinară în egală măsură, în semn de adîncă preţuire. Amîndouă, şi Kiri şi Mariko, fură surprinse văzînd uniformele gri pe domeniul lor. Îşi ascunseră nemulţumirea şi nu spuseră nimic.

Kiri arătă spre o uşă.

— Anjin-san ? strigă Mariko.

— *Hai ?* Uşa se deschise. În cadrul ei era Blackthorne. În cameră, în spatele lui, mai erau doi samurai în gri. Bună, Mariko-san.

— Bună. Mariko privi spre uniformele gri. Trebuie să stau de vorbă cu Anjin-san, între patru ochi.

— Vă rog, vorbiţi-i, doamnă, spuse căpitanul lor cu mare respect. Din păcate, noi am primit porunci din partea seniorului Ishido personal, sub pedeapsa cu moartea pe loc, să nu-l lăsăm pe Anjin-san singur.

Yoshinaka, ofițerul de pază din noaptea asta, veni cu pași mari.

— Iertați-mă, doamnă Toda, a trebuit să încuviințez aceste douăzeci de străji pentru Anjin-san. A fost cererea seniorului Ishido însuși. Îmi pare rău.

— De vreme ce seniorul Ishido este preocupat doar de siguranța lui Anjin-san, ei sînt bine veniți, spuse ea, deloc încîntată în sinea ei.

Yoshinaka spuse căpitanului uniformelor gri :

— Răspund eu de el cîtă vreme doamna Toda se află aici. Puteți aștepta afară.

— Îmi pare rău, spuse hotărît samuraiul. Eu și oamenii mei nu putem să facem altceva decît să privim cu propriii noștri ochi.

Kiri spuse :

— Voi fi bucuroasă să rămîn. Bineînțeles, cineva trebuie să fie prezent.

— Îmi pare rău, Kiritsubo-san, trebuie să fim de față. Vă rog să mă iertați, doamnă Toda, continuă căpitanul stînjenit, dar nici unul din noi nu vorbește limba barbară.

— Nimeni n-a dat de-nțeles că ați fi atît de nepoliticoși ca să ascultați, spuse Mariko gata să izbucnească. Dar obiceiurile barbarilor sînt diferite de ale noastre.

Yoshinaka spuse :

— Samuraii în gri trebuie să se supună stăpînului lor. În seara asta ați avut perfectă dreptate, doamnă Toda, cînd ați spus că prima datorie a unui samurai este către seniorul lui și ați avut tot atîta dreptate s-o arătați în fața tuturor.

— Da, perfectă dreptate, doamnă, încuviință căpitanul uniformelor gri cu aceeași mîndrie. Altă rațiune de a fi pentru un samurai nu există, *neh* ?

— Mulțumesc, spuse ea, emoționată de respectul lor.

— Și noi ar trebui, căpitane, să cinstim obiceiurile lui Anjin-san, dacă putem, spuse Yoshinaka. Poate că am o ieșire. Vă rog veniți după mine. Îi conduse înapoi în sala de audiențe. Vă rog, doamnă, n-ați vrea să-l luați pe Anjin-san și să stați acolo ? Arătă spre podiumul de la celălalt capăt. Gărzile lui Anjin-san pot să stea lîngă ușă și să-și facă datoria față de seniorul lor, noi ne-o pu-

tem face pe-a noastră și Domnia voastră puteți sta de vorbă, așa cum doriți, după obiceiurile lui Anjin-san. *Neh ?*

Mariko îi explică lui Blackthorne ce spusese Yoshinaka, apoi continuă prudent în latină :

— În seara asta ei n-or să te lase sub nici un chip singur. Nu avem nici o altă cale, afară doar că pot porunci să fie omorîți imediat, dacă asta e dorința ta.

— Dorința mea e să vorbesc cu tine fără martori, răspunse Blackthorne, dar nu cu prețul vieții lor. Îți mulțumesc că m-ai întrebat.

Mariko se întoarse spre Yoshinaka.

— Foarte bine, mulțumesc, Yoshinaka-san. N-ai vrea, te rog, să trimiți pe cineva după miresmare ca să îndepărteze țînțarii ?

— Bineînțeles. Vă rog să mă iertați, doamnă, ați mai primit ceva vești despre doamna Yodoko ?

— Nu, Yoshinaka-san. Am auzit că încă se odihnește liniștită, fără dureri. Mariko zîmbi spre Blackthorne. Să mergem și să ne așezăm acolo, Anjin-san, da ?

El o urmă. Kiri plecă înapoi spre propria locuință și uniformele gri rămaseră la ușile sălii de audiențe. Căpitanul uniformelor gri era lîngă Yoshinaka, la cîțiva pași mai departe de ceilalți.

— Nu-mi place treaba asta, spuse el răgușit.

— O să-i scoată doamna Toda sabia din teacă și o să-l omoare ? Nu te supăra, dar unde-ți sînt mințile ?

Yoshinaka plecă șchiopătînd să verifice celelalte străji. Căpitanul privea spre podium. Mariko și Anjin-san erau așezați unul în fața celuilalt, în plină lumină a torțelor. Nu putea auzi ce-și spuneau. Se concentră asupra buzelor, dar tot fără folos, deși ochii-i erau foarte ageri și el știa portugheza. Cred că vorbesc iar în limba sfinților părinți, își spuse. Îngrozitoare limbă, cu neputință de-nvățat !

Și totuși, ce contează ? De ce n-ar sta ea de vorbă cu ereticul între patru ochi, dacă asta e plăcerea ei ? Nici nu mai are mult de trăit pe acest pămînt. E-atît de trist. O, Doamne, ia-o pentru totdeauna în grija ta pentru curajul ei.

* * *

— Latina e mai sigură. Anjin-san.

Îndepărtă cu evantaiul un ţînţar care bîzîia.

— Ne pot auzi de aici ?

— Nu, cred că nu, dacă vorbim încet şi aşa cum m-ai învăţat tu, cu o foarte uşoară mişcare a buzelor.

— Bine. Ce s-a întîmplat cu Kiyama ?

— Te iubesc. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie. Cum am putea fi singuri ?

— Astă-seară nu e cu putinţă. Mîine noapte da, iubitule. Am un plan.

— Mîine ? Dar ce e cu plecarea ta ?

— Mîine s-ar putea să mă oprească, Anjin-san... te rog, nu-ţi face griji. Poimîine vom fi cu toţii liberi să plecăm după cum ne e vrerea. Mîine noapte, dacă nu-mi dau voie să plec, voi fi cu tine.

— Cum ?

— Kiri o să m-ajute. Nu mă-ntreba cum, ce sau de ce. O să fie uşor...

Se opri cînd slujnicele aduseră micile miresmare. Curînd rotocoalele de fum îndepărtară insectele nopţii. Cînd fură iarăşi în siguranţă, vorbiră despre călătoria lor, mulţumiţi că se aflau împreună, iubindu-se fără să se atingă, mereu ocolind subiectul Toranaga şi importanţa zilei de mîine. Apoi el spuse :

— Ishido este duşmanul meu. De ce sînt atîtea străji în preajma mea ?

— Să te apere, dar şi ca să te ţină sub supraveghere. Cred că şi Ishido vrea să te folosească împotriva Corabiei Negre, împotriva oraşului Nagasaki şi împotriva seniorilor Kiyama şi Onoshi.

— A, da, m-am gîndit şi eu la asta.

Ea-i văzu ochii cercetînd-o.

— Ce e, Anjin-san ?

— Împotriva celor ce gîndeşte Yabu, eu cred că tu nu eşti proastă, că tot ce s-a spus în seara asta a fost cu un anume scop, din porunca lui Toranaga.

Ea netezi o cută pe chimonou-i de brocart.

— El mi-a poruncit. Da.

Blackthorne o schimbă iar pe portugheză.

— El te-a trădat. Tu-i serveşti drept momeală pentru una din cursele lui.

— De ce spui asta ?

— Tu eşti momeala. La fel şi eu. E limpede, nu ? Yabu e momeala. Toranaga ne-a trimis pe toţi aici ca să fim sacrificaţi.

— Nu, te-nşeli, Anjin-san. Iartă-mă, dar n-ai dreptate.

El spuse în latină :

— Să ştii că eşti frumoasă şi te iubesc, dar eşti o mincinoasă.

— Nimeni nu mi-a spus asta niciodată pînă acum.

— Tu ai mai zis că nimeni nu ţi-a spus niciodată „te iubesc" pînă acum.

Ea-şi coborî privirile pe evantai.

— Hai să vorbim despre alte lucruri.

— Ce cîştigă Toranaga sacrificîndu-ne ?

Ea nu-i răspunse.

— Mariko-san, am dreptul să te-ntreb. Mie nu mi-e frică. Vreau doar să ştiu ce cîştigă.

— Nu ştiu.

— Jură pe iubirea ta şi pe Dumnezeu.

— Şi tu ? răspunse ea plină de amărăciune în latină. Şi tu eşti tot cu „jură în faţa lui Dumnezeu" şi mereu întrebări, şi întrebări, şi întrebări ?

— E vorba de viaţa ta şi de viaţa mea, iar eu le preţuiesc pe *amîndouă*. Aşa că te-ntreb din nou : ce cîştigă ?

Vocea ei deveni mai puternică :

— Ascultă-mă, da, eu am ales timpul şi nu sînt o femeie proastă şi...

— Fii atentă, Mariko-san, te rog nu ridica vocea, pentru că asta ar fi o prostie.

— Iartă-mă. Da, am făcut-o cu un anume scop şi de faţă cu toţi, aşa cum a vrut Toranaga.

— De ce ?

— Pentru că Ishido e un ţăran şi trebuie să ne lase să plecăm. Ameninţarea trebuia să fie în faţa nobililor lui. Doamna Ochiba este de acord să mergem să-l întîmpinăm pe Toranaga. Eu am vorbit cu ea şi nu se opune. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Nu-mi place să te văd supărată şi plină de ură. Unde e liniştea ta ? Şi unde-ţi sînt bunele maniere ? Poate că tu ar trebui să înveţi să priveşti pietrele crescînd. *Neh ?*

Mînia lui Mariko dispăru şi rîse.

— Ai dreptate. Te rog, iartă-mă. Se simţea iar puternică, din nou ea însăşi. O, cît de mult te iubesc şi te preţuiesc. Am fost atît de mîndră de tine în seara asta, aproape că te-aş fi sărutat acolo, în faţa tuturor, aşa cum e obiceiul vostru.

— Doamne, cu asta ai fi pus şi mai multe paie pe foc, *neh ?*

— Dac-aş fi singură cu tine, te-aş săruta pînă ce ţipetele tale, implorînd milă, ar umple universul.

— Îţi mulţumesc, doamnă, dar tu eşti acolo şi eu sînt aici şi între noi e o lume.

— O, dar nu e nici o lume între noi. Viaţa mea e plină mulţumită ţie.

După o clipă, el spuse :

— Cum rămîne cu poruncile date de Yabu, anume să-ţi ceri iertare şi să rămîi ?

— Pot să nu fie ascultate.

— Din cauza poruncilor lui Toranaga ?

— Da, dar, de fapt, nu sînt numai poruncile lui, este şi dorinţa mea. Toate acestea eu i le-am sugerat. Eu l-am rugat să mă lase să vin aici, dragul meu. Îţi jur că acesta este adevărul.

— Ce o să se-ntîmple mîine ?

Ea-i spuse ce-i zisese şi lui Kiri, adăugînd :

— Totul merge mai bine decît a fost plănuit. Nu este *deja* Ishido protectorul tău ? Jur că nu ştiu cum poate fi seniorul Toranaga atît de deştept. Înainte de a pleca, el mi-a spus că aşa o să se-ntîmple, că s-ar putea să se-ntîmple. El ştia că Yabu n-are nici o putere în Kyushu. Numai Ishido sau Kiyama te puteau apăra aici. Noi nu sîntem momeli. Ne aflăm sub protecţia lui. Sîntem în siguranţă.

— Cum rămîne cu cele nouăseprezece zile, otpsprezece acum ? Toranaga *trebuie* să fie aici, *neh ?*

— Da.

— Atunci asta nu e cum zice Ishido, o pierdere de vreme ?

— Drept să-ţi spun, nu ştiu. Ştiu doar că nouăsprezece, optsprezece sau chiar trei zile pot fi o veşnicie.

— Sau mîine ?

— Şi mîine, de asemeni. Ori poimîine.

— Şi dacă Ishido n-o să te lase să pleci mîine ?

— Asta e singura scăpare pe care o avem. Cu toţii. Ishido trebuie umilit.

— Eşti sigură ?

— Da, ţi-o jur, Anjin-san.

*

* *

Blackthorne se smulse iar din coşmar dar, în clipa cînd fu complet treaz, visul dispăruse. În lumina revărsatului de zori, samuraii în gri se holbau la el prin plasa contra ţînţarilor.

— Bună dimineaţa, le spuse, displăcîndu-i că fusese privit în timp ce dormea.

Ieşi de sub plasă şi o porni pe coridor, coborî scările şi ajunse la closetul din grădină. Era însoţit de străji, atît samurai în maro cît şi samurai în gri, dar aproape că nici nu-i vedea.

Zorii erau fumurii. Spre răsărit cerul deja se luminase şi ceaţa se ridicase. Aerul era umed şi sărat din pricina mării. Muştele începuseră să roiască. O să fie foarte cald, gîndi.

Se auziră paşi apropiindu-se. Prin deschizătura uşii o văzu pe Chimmoko. Aştepta liniştită, stînd de vorbă cu străjile şi, cînd el ieşi, se înclină şi-l salută.

— Unde este Mariko-san ? întrebă el.

— Cu Kiritsubo-san, Anjin-san.

— Mulţumesc. Cînd pleacă ?

— Curînd, Alteţă.

— Spune-i lui Mariko-san că vreau spun bună dimineaţa la ea înainte de pleacă.

I-o mai spuse şi ei cu toate că Mariko îi promisese deja să-l caute înainte de a se întoarce acasă ca să-şi ia lucrurile.

— Da, Anjin-san.

El dădu scurt din cap, aşa cum trebuia să facă un samurai şi plecă să se spele. Nu era obiceiul să se facă baie fierbinte dimineaţa, dar el se ducea acolo în fiecare dimineaţă şi-şi turna pe el apă rece.

— Ehei, Anjin-san, spuneau totdeauna străjile sau cei care-l priveau, cu siguranţă, asta e foarte bine pentru sănătatea Voastră.

Se îmbrăcă şi porni spre parapetul ce dădea către curtea interioară din această aripă a castelului. Purta un chimonou maro şi săbii, iar pistolul îi era ascuns sub eşarfă. Samuraii de pază în maro îi dădură bineţe cu toţii într-un glas, totuşi foarte neliniştiţi din pricina uniformelor gri care-l însoţeau. Pe parapeţii de peste drum şi dincolo de poartă erau sumedenie de samurai în gri.

— Multe uniforme gri, mai multe ca de obicei. Înţelegi, Anjin-san ? spuse Yoshinaka ieşind în balcon.

— Da.

Căpitanul uniformelor gri veni spre ei.

— Vă rog să nu mergeţi prea aproape de margine, Anjin-san. Mă iertaţi.

Soarele apăruse la orizont. Căldura lui îi făcea bine lui Blackthorne.

— E „Vînzătorul de Ulei", Anjin-san ?

— Da, căpitane.

— Pot să-i văd şi eu tăişul ?

Blackthorne o scoase puţin din teacă. Obiceiul cerea ca o sabie să nu fie scoasă în întregime, dacă nu urma să fie folosită.

— Ehei, e frumoasă, *neh* ? spuse căpitanul.

Ceilalţi, în uniforme maro şi gri, se-ngrămădiră în jurul lui, la fel de impresionaţi.

Blackthorne băgă sabia la loc, nu fără încîntare.

— Onorat să port „Vînzătorul de Ulei".

— Ştii să mînuieşti o sabie, Anjin-san ? întrebă căpitanul.

— Nu, căpitane. Nu ca un samurai, dar învăţ.

— A, da. Asta e foarte bine.

În curtea interioară, cu două caturi mai jos, unde umbra încă mai stăruia, samuraii în maro făceau exerciţii. Blackthorne îi privi.

— Cîţi samurai aici, Yoshinaka-san ?

— Patru sute trei, Anjin-san, împreună cu cei două sute care au venit cu mine.

— Şi-acolo ?

— Samuraii în gri ? Yoshinaka rîse. Mulţi... foarte mulţi.

Căpitanul uniformelor gri zîmbi, dezvelindu-şi dinţii.

— Aproape o sută de mii. Înţelegi. Anjin-san, o sută de mii ?

— Da. Mulţumesc.

Privire cu toţii în depărtare cînd un grup compact de hamali, cai pentru bagaje şi trei palanchine, însoţite de străji, dădu colţul şi se apropie venind dinspre capătul aleii ce se isprăvea în această fundătură. Drumul dintre zidurile înalte şi bine păzite era încă cufundat în umbră şi întuneric. Torţele încă mai ardeau în suporţii de pe zid. Chiar de la această distanţă se vedea neliniştea hamalilor. Uniformele gri precum şi uniformele maro de strajă păreau şi mai tăcute şi mai atente.

Porţile înalte se deschiseră să lase convoiul să treacă, escortele în gri rămînînd afară cu camarazii lor, apoi se închiseră iar. Zăvorul mare de fier fu tras la loc cu zgomot în lăcaşul săpat adînc în pereţii de granit. Nici un grilaj cu ţepi nu păzea această poartă.

Yoshinaka spuse :

— Anjin-san, te rog, iartă-mă. Trebuie să văd dacă totul e bine. Dacă totul e gata, *neh ?*

— Aştept aici.

— Da.

Yoshinaka plecă.

Căpitanul uniformelor gri se duse la parapet şi privi dedesubt. Doamne Dumnezeule, gîndea Blackthorne, nădăjduiesc că ea are dreptate şi Toranaga la fel. Nu mai e mult acum, nu ? Măsură soarele şi murmură pentru sine în portugheză :

— Nu mai e mult acum.

Automat, căpitanul îşi mormăi încuviinţarea şi Blackthorne îşi dădu seama că omul înţelegea bine *portugheza,* era deci catolic şi un alt posibil asasin. Mintea-i zbură înapoi spre seara trecută şi-şi aminti că tot ce-i spusese lui Mariko fusese în latină. A fost totul în latină ? Doamne, dar spusele ei — „Pot să poruncesc să fie omorîţi ?“ — au fost în latină ? Vorbeşte el şi latina, precum celălalt căpitan, cel care a fost omorît în timpul primei fugi din Osaka ?

Soarele prinsese puteri acum şi Blackthorne îşi luă ochii de la căpitan. Dacă nu m-ai omorît azi-noapte, poate că n-o s-o faci niciodată, gîndi el scoţîndu-şi-l din minte.

O văzu pe Kiri ieşind în curtea interioară de dedesubt. Ea supraveghea slujnicele care cărau panere şi cufere pentru caii de povară. Părea micuţă, aşa cum stătea pe treptele de la intrarea principală, unde Sazuko se prefăcuse că alunecă, făcînd posibilă fuga lui Toranaga. Chiar la nord

era minunata grădină cu căsuța rustică, unde îi întîlnise pentru prima oară pe Mariko și pe Yaemon, moștenitorul. Cu ochii minții vedea alaiul ieșind la prînz din castel, șerpuind pe labirintul de străzi, apoi, scăpați de pericol, afară, prin pădure, coborînd la mare. Se rugă ca ea și toată lumea să fie în siguranță. O dată ce ele erau departe, el și Yabu aveau să plece, se vor duce la galeră și apoi în larg.

De aici, de pe parapeți, marea părea atît de aproape. Marea și orizontul îl chemau.

— *Konbanwa,* Anjin-san.

— Mariko-san !

Ea era la fel de radioasă ca-ntotdeauna.

— *Konbanwa,* spuse el, adăugînd în latină cu indiferență : Păzește-te de samuraiul ăsta în gri, el înțelege. Apoi continuă brusc în portugheză, ca să-i dea timp să-și revină : Da, nu pricep cum poți fi atît de frumoasă după ce-ai dormit atît de puțin. O luă de braț și-o întoarse cu spatele spre căpitan, conducînd-o mai aproape de parapet. Privește ! Uite-o pe Kiritsubo-san !

— Mulțumesc. Da... da, îți... îți mulțumesc.

— De ce nu-i faci semn lui Kiritsubo-san ?

Ea făcu precum i se ceruse și o strigă. Kiri îi văzu și le făcu și ea semn cu mîna.

După o clipă, calmă și stăpînă iar pe sine, Mariko spuse :

— Mulțumesc, Anjin-san. Ești foarte deștept și foarte înțelept. Îl salută fără prea multă ceremonie pe căpitan, se îndreptă spre o lespede și se așeză jos, asigurîndu-se mai întîi că locul era curat. O să fie o zi frumoasă, *neh* ?

— Da. Cum ai dormit ?

— N-am dormit, Anjin-san. Eu și Kiri am stat de vorbă restul nopții și am privit revărsatul zorilor. Îmi plac zorii. Dar tu ?

— Somnul mi-a fost zbuciumat, dar...

— O, îmi pare rău.

— Acum mă simt bine, într-adevăr. Pleci ?

— Da, dar am să mă întorc la prînz s-o iau pe Kiri-san și pe doamna Sazuko. Își întoarse fața de la căpitan și spuse în latină : Îți aduci aminte de Hanul Florilor ?

— Bineînțeles. Cum aș putea să-l uit ?

— De-o fi vreo amînare... noaptea o să fie la fel, tot atît de desăvîrșită și liniștită.

— O, de-ar fi cu putinţă, dar mai degrabă aş vrea să fii în siguranţă pe drum.

Mariko continuă în portugheză :

— Acum trebuie să plec, Anjin-san. Ai să mă scuzi, da ?

— Te duc pînă la poartă.

— Nu, te rog. Priveşte-mă de aici. Tu şi *căpitanul* puteţi privi de aici, *neh* ?

— Bineînţeles, spuse Blackthorne, înţelegînd imediat. Mergi cu Dumnezeu.

— Şi tu.

El rămase pe parapet. Între timp, razele soarelui pătrunseseră în curtea interioară, alungînd umbrele. O văzu pe Mariko salutîndu-i pe Kiri şi pe Yoshinaka şi stînd de vorbă cu toţii, fără nici un duşman în uniformă gri în preajma lor. Apoi se înclinară. Ducîndu-şi mîna streaşină la ochi, ea îşi ridică privirile spre el şi îi făcu veselă semn. Îi răspunse şi el cu acelaşi gest. Porţile se deschiseră şi ea ieşi urmată discret de Chimmoko, la cîţiva paşi în urmă, şi de suita de zece samurai în maro. Porţile se închiseră din nou. Pentru o clipă ea nu se mai zări. Cînd reapăru, cincizeci de samurai în gri din puzderia de dincolo de zidurile lor îi înconjuraseră, formînd o gardă de onoare. Alaiul înainta de-a lungul aleii pe care nu bătea soarele. El o urmări cu privirea pînă ce ea dădu şi ultimul colţ. Ea nu-şi mai întoarse deloc capul înapoi.

— Mergem acum mîncăm, căpitane, spuse el.

— Da, bineînţeles, Anjin-san.

Blackthorne se duse la locuinţa sa şi mîncă orez, legume murate şi peşte la grătar, urmate de fructe timpurii din Kyushu — mere mici, pădureţe, piersici şi prune pietroase. Savură fructele acrişoare şi ceaiul.

— Mai doriţi, Anjin-san ? întrebă slujnica.

— Nu, mulţumesc.

Oferi fructe gărzilor, care le primiră bucuroşi, şi, după ce terminară de mîncat, el se întoarse din nou la parapetul însorit. I-ar fi plăcut să se uite la aprinzătorul pistolului ascuns în eşarfă, dar se gîndi că este mai bine să nu atragă atenţia asupra lui. Noaptea, sub plasa contra ţînţarilor, îl cercetase cît putuse de bine, dar cum, de fapt, nu-l văzuse, nu putea fi sigur de cremene sau de cocoş.

Tu nu mai poţi face nimic, gîndi. Eşti o marionetă. Ai răbdare, Anjin-san, cartul tău se termină la prînz.

Cercetă înălţimea soarelui. O să înceapă intervalul de două ceasuri al Şarpelui. După Şarpe urmează Calul. La mijlocul Orei Calului este prînzul mare.

Clopotele templelor din castel şi din oraş anunţară începutul Orei Şarpelui şi el fu încîntat de precizia lui. Atunci văzu o piatră mică pe jos. Se aplecă, o ridică şi o puse cu grijă pe marginea ambrazurii, la soare, apoi se aşeză iar cu spatele rezemat şi cu picioarele proptite comod şi rămase, uitîndu-se la ea.

Uniformele gri îi urmăreau fiecare mişcare. Căpitanul se încruntă. După o vreme spuse :

— Anjin-san, ce vrea să-nsemne piatra ?

— Poftim ?

— Piatra. Ce e cu piatra, Anjin-san ?

— A ! Privesc cum creşte piatra.

— O, iertaţi-mă, înţeleg, răspunse căpitanul scuzîndu-se. Vă rog să mă iertaţi că v-am tulburat.

Blackthorne rîse în sinea lui şi-şi întoarse privirea spre piatră.

— Creşti, ticăloaso ! spuse el.

Dar oricît ar fi blestemat-o, oricît i-ar fi poruncit, sau ar fi ademenit-o, ea nu creştea.

Chiar, te aştepţi să vezi o piatră crescînd ? se întrebă el. Nu, bineînţeles că nu, dar concentrarea asupra pietrei face să treacă timpul mai uşor şi-ţi aduce liniştea. Nu poţi avea destul *wa. Neh* ?

Ehei, de unde o să vină următorul atac ? Nu există nici o apărare împotriva unui asasin, dacă asasinul e pregătit să moară, nu ?

*

* *

Rodrigues verifică aprinzătorul unei muschete pe care o luase la întîmplare din rastelul de lîngă tunurile din pupa. Găsi bucăţica de cremene roasă şi uzată, ceea ce era periculos. Fără o vorbă, azvîrli muscheta trăgătorului. Omul abia reuşi s-o prindă la timp ca patul să nu-i facă faţa zob.

— Doamne, *senhor* pilot, strigă omul, nu e nevoie...

— Ascultă, ticălosule, data viitoare, dacă mai găsesc ceva în neregulă la vreo muschetă sau tun în timpul car-

tului tău, ai să primești cincizeci de lovituri de bici și ai să-ți pierzi simbria pe trei luni. Nostrom !

— Da, pilotule ?

Pesaro, nostromul, își mișcă trupul mătăhălos și se încruntă spre tunar.

— Dă jos din pat amîndouă carturile ! Controlați fiecare muschetă și tun, totul ! Numai Dumnezeu știe cînd o s-avem nevoie de ele.

— S-a făcut, pilotule. Nostromul se burzului la tunar: Gomez, ticălos nenorocit, diseară te las fără grog. Treci la treabă !

Pe puntea principală, la mijlocul navei, erau opt tunuri mici, patru la babord, patru la tribord și unul în prora. Erau destule ca să respingă orice navă pirat care n-avea tunuri, dar nu îndeajuns ca să reziste unui atac puternic. Mica fregată avea două catarge și se numea *Santa Luz*.

Rodrigues așteptă pînă ce echipajul fu prezent la datorie, apoi se întoarse și se aplecă peste parapet. Castelul, de culoarea cositorului vechi, cu excepția donjonului, care avea pereții albi și albaștri și acoperișurile aurite, sclipea mohorît în soare. Scuipă în apă și urmări cu privirea scuipatul ca să vadă dacă ajunge la pilonii debarcaderului, așa cum spera, sau intra în mare.

— La dracu, murmură pentru sine, dorind să se afle pe propria lui fregată *Santa Maria*. Să-l ia dracu de ghinion ! Tocmai acum trebuia să fie la Macao, exact cînd aveam nevoie de ea !

— Ce nu e-n ordine, căpitane general ? întrebase el în Nagasaki, în urmă cu cîteva zile, cînd fusese scos din patul lui cald, din casa-i ce dădea cu fața spre oraș și spre port.

— Trebuie să ajung imediat la Osaka, îi spusese Ferriera mîndru și țanțoș ca un cocoș, chiar și la această oră matinală. A venit un mesaj urgent de la dell'Aqua.

— Acum ce mai e ?

— N-a spus, atîta doar că e de viață și de moarte pentru viitorul Corabiei Negre.

— Doamne, ce blestemăție mai pune la cale ? Ce poate fi atît de important ? Nava noastră este tot atît de solidă ca orice navă de pe mare, carena îi este curată, tachelajul în ordine. Negoțul merge mai bine decît ne-am închipuit vreodată și fără nici o întîrziere, maimuțele se poartă

cum trebuie, porcul de Harima e plin de încredere și... Se opri, străfulgerat de un gînd. *Englezul ! I-au dat drumul în larg.*

— Nu știu, dar dacă el a...

Rodrigues rămăsese cu privirile ațintite spre gura portului uriaș, aproape așteptîndu-se să-l vadă pe *Erasmus* blocînd ieșirea, desfășurînd detestatul pavilion al Angliei și așteptînd acolo ca un cîine turbat ziua în care ei aveau să pornească în larg spre Macao și spre casă.

— Doamne, fă să nu se-ntîmple asta !

— Cu ce putem s-ajungem cel mai repede ? Cu *lorcha?*

— Cu *Santa Luz,* căpitane general. Putem porni într-un ceas. Ascultă, englezul nu poate face nimic fără oameni. Nu uita...

— La naiba, acum el poate să le vorbească păsărească, nu ? De ce n-ar folosi maimuțele ? Sînt destui pirați *jappo* cu care să facă douăzeci de echipaje.

— **Da, dar nu sînt tunari, nici marinari, așa cum i-ar** trebui, și n-are cînd să-i instruiască pe japonezi. Poate la anu, dar acum n-are cum să-i folosească împotriva noastră.

— N-o să știu niciodată de ce naiba preoții i-au dat unul din dicționarele lor. Sforari ticăloși ! Pesemne c-au fost posedați de diavol ! Englezul parc-ar fi apărat de diavol !

— Îți spun eu, e deștept și asta-i tot !

— Sînt atîția care se află aici de douăzeci de ani și nu pot vorbi o boabă din păsărească lor, dar englezul poate, nu ? Ascultă ce-ți spun, el și-a vîndut sufletul lui Satan și, în schimbul magiei negre, e apărat. Altfel cum ți-o explici ? De cîți ani încerci să le vorbești limba și tu chiar trăiești cu una de-a lor... La dracu, el ar putea cu ușurință să folosească piraților *jappo !*

— Nu, căpitane general, el trebuie să-și ia oamenii de aici, așa că noi îl vom aștepta. Și tu i-ai pus în lanțuri pe toți cei bănuiți.

— Cu douăzeci de mii de *cruzados* de argint și o promisiune privind Corabia Neagră, el poate cumpăra toți oamenii de care are nevoie, bașca temnicerii și blestemata de pușcărie în care sînt băgați. *Cabrón !* Poate te cumpără și pe tine.

— Ține-ți gura !

— Eşti un spaniol ticălos şi laş, Rogridues ! E vina ta că trăieşte, tu eşti răspunzător. De două ori l-ai lăsat să-ţi scape ! Căpitanul general gesticulase furios spre el. Trebuia să-l fi omorît cînd a fost în puterea ta.

— Poate, dar astea-s vorbe în vînt, spusese Rodrigues cu amărăciune. Am încercat să-l omor, cînd am putut.

— Ai încercat ?

— Ţi-am spus de douăzeci de ori. N-ai urechi ? Sau ţi-s pline cu rahat spaniol, după cum ţi-e şi gura ?

Mîna i se oprise pe pistol şi căpitanul general îşi trăsese sabia, apoi fata japoneză, înspăimîntată, fusese între ei.

— Te rrrog, Rod-san, nu mînie, nu ceartă, te rrrog. Creştin, te rrrog.

Furia ce le luase minţile la amîndoi trecuse şi Ferriera spusese :

— Ascultă-mă, Rodrigues, englezul trebuie să fie creatura diavolului, n-ai văzut, mai-mai să ne omorîm unul pe altul. Mi-e limpede acum. Ne-a făcut tuturor vrăji, mai ales ţie !

Acum, sub soarele strălucitor din Osaka, Rodrigues atinse crucifixul ce-l purta la gît şi se rugă cu-nfrigurare să fie apărat de toţi vrăjitorii şi sufletul lui nemuritor să fie ţinut departe de Satan.

Să aibă, oare, căpitanul general dreptate, nu e acesta singurul răspuns ? chibzui el iar, cuprins de presimţiri rele. Viaţa englezului e vrăjită. Acum e prieten apropiat al tartorului de Toranaga, a primit înapoi corabia şi banii, o să aibă şi *wako*, în ciuda tuturor, iar el vorbeşte, într-adevăr, ca unul de-al lor şi asta e cu neputinţă atît de repede, chiar şi cu dicţionar. Dar el a primit dicţionarul şi un ajutor de nepreţuit. Doamne, fereşte-mă de ochiul Necuratului !

— De ce i-ai dat englezului dicţionarul, părinte ? îl întrebase el pe Alvito în Mishima. Cu siguranţă că puteai s-o mai amîi.

— Da, Rodrigues, îi mărturisise părintele Alvito, şi n-ar fi trebuit să m-abat de la calea mea ca să-l ajut. Dar sînt convins că e o şansă de a-l converti. Sînt sigur. Cu Toranaga s-a zis acum... El nu e decît un om şi un suflet. Trebuie să-ncerc să-l salvez.

Preoţi ! gîndi Rodrigues. La naiba cu toţi preoţii, dar nu şi cu dell'Aqua şi Alvito ! O, Doamne, iartă-mă pentru

toate gîndurile mele despre el şi părintele Alvito ! Iartă-mă şi-ngroapă-l cumva pe englez înainte de a apărea în faţa ochilor mei ! Eu nu vreau să-l omor, din cauza jurămîntului pe care l-am făcut, deşi, în faţa Ta, ştiu că el trebuie să moară repede...

Timonierul de cart întoarse clepsidra şi bătu cele opt jumătăţi de oră. Era prînzul mare.

Capitolul 55

Pe aleea luminată de soare şi înţesată de lume, Mariko se îndrepta către porţile fundăturii. Era urmată de o gardă de zece samurai în uniforme maro. Purta un chimonou verde pal, mănuşi albe, o pălărie de călătorie verde închis, cu boruri mari, legată sub bărbie cu o eşarfă de tul aurie, şi-şi ţinea deasupra capului o umbrelă de soare de culorile curcubeului. Porţile se deschiseră şi rămaseră deschise.

Era o linişte desăvîrşită. Samurai în gri străjuiau aleea şi parapeţii. Ea-l zări pe Anjin-san pe parapeţii din aripa lor de castel, cu Yabu alături, iar în curtea interioară, coloana care aştepta, cu Kiri şi doamna Sazuko. Toţi samuraii în maro erau în curtea interioară, în haine de ceremonie, sub comanda lui Yoshinaka, afară de cei douăzeci, care stăteau pe parapeţi cu Blackthorne şi cei puşi cîte doi la fiecare fereastră ce dădea spre curtea interioară.

Spre deosebire de samuraii în gri, cei în maro nu purtau armuri şi nici arcuri. Săbiile erau singurele lor arme.

De asemeni, de la ferestrele caselor fortificate, ce străjuiau aleea, şi de pe parapeţi priveau multe femei, femei samurai. Altele stăteau pe alee, printre uniformele gri, însoţite de cîţiva copii îmbrăcaţi în haine viu colorate. Toate femeile aveau umbrele de soare, deşi unele purtau săbii de samurai, pe care aveau dreptul să le poarte, dacă doreau.

Kiyama era lîngă poartă cu cincizeci din samuraii săi, nu cu samurai în gri.

— Bună ziua, Alteţă, îi spuse Mariko şi se înclină.

Se înclină şi el la rîndul lui şi Mariko trecu prin arcada porţii.

— Bună, Kiri-san, bună, Sazuko-chan. Ce bine arătaţi amîndouă ! E totul gata ?

— Da, răspunseră ele cu o veselie prefăcută.

— Bine. Mariko intră în palanchinul fără perdele şi se aşeză cu spatele ţeapăn. Yoshinaka-san ! Porneşte, te rog !

Imediat căpitanul plecă şchiopătînd şi, cu o voce răsunătoare, dădu comenzile. Douăzeci de samurai în maro formară un cap de avangardă şi porniră. Hamalii ridicară palanchinul fără storuri, al lui Mariko, şi ieşiră pe poartă după samuraii în maro, urmaţi la scurtă distanţă de palanchinele lui Kiri şi al doamnei Sazuko, tînăra fată ţinîndu-şi copilul în braţe.

Cînd palanchinul lui Mariko ieşi la soare, dincolo de zidurile ce-mprejmuiau aripa lor de castel, un căpitan al samurailor în gri păşi în faţă, între avangardă şi palanchin, aşezîndu-i-se în cale. Corpul de avangardă se opri brusc. La fel hamalii.

— Te rog să mă ierţi, i se adresă el lui Yoshinaka, pot să văd documentele ?

— Îmi pare rău, căpitane, dar n-avem nevoie de nici unul, răspunse Yoshinaka în tăcerea mormîntală.

— Îmi pare rău, dar domnul general Ishido, guvernatorul castelului, căpitan al gărzii personale a moştenitorului, cu aprobarea regenţilor, a dat în tot castelul ordine care trebuiesc ascultate.

Mariko spuse ceremonios :

— Sînt Toda Mariko-noh-Buntaro şi am primit porunci de la seniorul meu, nobilul Toranaga, să-i însoţesc doamnele spre a-i ieşi în întîmpinare. Fii bun şi lasă-ne să trecem.

— Aş face-o bucuros, spuse mîndru samuraiul, proptindu-şi bine picioarele în pămînt, dar seniorul *nostru* spune că, fără documente, nimeni nu poate părăsi castelul Osaka. Vă rog să mă iertaţi.

Mariko rosti :

— Căpitane, care e numele tău ?

— Sumiyori Danzenji, doamnă, căpitan al Legiunii a patra şi spiţa mea e la fel de veche ca a Domniei voastre.

— Îmi pare rău, căpitane Sumiyori, dar, dacă nu pleci din calea mea, am să poruncesc să fii omorît.

— Nu veţi trece fără documente !

— Te rog, omoară-l, Yoshinaka-san.

Fără şovăire, Yoshinaka înaintă şchiopătînd, sabia-i făcu un arc rotitor şi-l lovi cu putere pe samuraiul în gri, descumpănit. Sabia pătrunse adînc şi imediat fu trasă cu putere afară, iar a doua lovitură, şi mai cumplită, îi reteză capul, care se rostogoli în ţărînă o scurtă bucată de drum, apoi se opri.

Yoshinaka îşi şterse sabia şi o băgă în teacă.

— Porniţi ! porunci el corpului de avangardă. Grăbiţi-vă !

Avangarda se formă iar şi-şi reluă marşul, paşii răsunîndu-le pe caldarîm. Apoi, nu se ştie de unde, o săgeată intră vîjîind în pieptul lui Yoshinaka. Alaiul se împletici şi se opri. Pentru o clipă, Yoshinaka trase de săgeată în tăcere, apoi ochii i se împăienjeniră şi se prăbuşi.

Un suspin uşor ţîşni de pe buzele lui Kiri. O adiere lină flutură capetele eşarfei ca pînza de păianjen a lui Mariko. Undeva, pe alee, ţipetele unui copil fură potolite. Toţi aşteptau cu respiraţia tăiată.

— Miyai Kazuko-san, strigă Mariko. Te rog, preia comanda.

Kazuko, un tînăr înalt, foarte mîndru, proaspăt ras şi cu obrajii supţi, se desprinse din grupul de samurai în maro, care stătea lîngă poartă, nu departe de Kiyama. Înaintă cu paşi mari pe lîngă lecticile lui Kiri şi Sazuko, se opri lîngă cea a lui Mariko şi se înclină ceremonios :

— Da, doamnă. Mulţumesc ! Voi ! strigă către oamenii din faţă. Daţi-i drumul !

Încordaţi, unii plini de teamă, toţi turbaţi, se supuseră şi procesiunea porni iar, Kazuko păşind lîngă lectica lui Mariko. La o sută de paşi în faţa lor, douăzeci de uniforme gri se desprinseră din şirurile masate de samurai şi li se aşezară tăcuţi în cale. Douăzeci de uniforme maro umplură golul rămas între ei, apoi cineva se poticni, avangarda îşi încetini mersul şi se opri.

— Măturaţi-i din cale ! strigă Kazuko.

Imediat un samurai în maro ţîşni în faţă, ceilalţi îl urmară şi lupta începu rapid şi cu ferocitate. De fiecare

dată cînd cădea un samurai în gri un altul ieşea calm din grupul ce aştepta şi se alătura camarazilor săi. Lupta era dreaptă, totdeauna în părţi egale, om la om : cincisprezece împotriva altor cincisprezece, apoi opt la opt — cîţiva samurai în gri se zvîrcoleau răniţi în ţărînă —, mai tîrziu rămaseră trei în maro împotriva a doi în gri şi atunci un alt samurai în gri înaintă. Cînd ajunseră unul la unul, ultimul samurai în maro, rănit şi plin de sînge, de patru ori învingător pînă acum, fu ucis de ultimul samurai în gri care rămase singur printre cadavre, cu privirea aţintită spre Miyai Kazuko.

Toţi samuraii în maro erau morţi. Patru în gri zăceau răniţi şi optsprezece erau morţi.

Kazuko înaintă, trăgîndu-şi sabia în tăcerea mormîntală.

— Aşteaptă, spuse Mariko. Te rog, aşteaptă, Kazuko-san.

El se opri, dar rămase cu ochii pironiţi asupra samuraiului în gri, fiind gata de luptă. Mariko păşi afară din palachin şi se întoarse spre Kiyama.

— Nobile Kiyama, vă rog să porunciţi acestor oameni să plece din calea mea.

— Îmi pare rău, Toda-sama, ordinele castelului trebuiesc ascultate. Poruncile sînt legale, dar, dacă doriţi, am să convoc o întrunire a regenţilor şi am să cer o ordonanţă.

— Eu sînt samurai. Poruncile mele sînt clare, în conformitate cu *bushido* şi consfinţite de codul nostru. Ele trebuiesc respectate şi, legal, au precădere faţă de orice ordonanţă făcută de om. Legea poate să nu convină judecăţii, dar aceasta nu poate răsturna legea. Dacă nu mi se permite să mă supun, eu n-o să pot trăi cu această ruşine.

— Am să convoc imediat o întrunire.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, ceea ce faceţi Domnia voastră este treaba Domniei voastre. Pe mine mă privesc doar poruncile seniorului meu şi propria mea ruşine. Se întoarse şi se îndreptă liniştită spre capul coloanei. Kazuko-san ! Îţi poruncesc să ne conduci afară din castel !

El păşi în faţă :

— Sînt Miyai Kazuko, din familia Serata, căpitan în Armata a treia a seniorului Toranaga. Vă rog să plecaţi din drum.

— Sînt Biwa Jiro, căpitan din garnizoana domnului general Ishido. Viața mea nu are nici un preț, dar chiar și așa, n-o să treceți, spuse samuraiul în gri.

Brusc, cu un strigăt violent de bătălie, „Toranagaaaaaa!", Kazuko se aruncă în luptă. Săbiile scoteau sunete stridente cînd erau oprite loviturile. Samuraiul în gri era bun, foarte bun, la fel și Kazuko. Săbiile răsunau încleștîndu-se. Nimeni nu se mișca.

Kazuko învinsese, dar era foarte grav rănit. Stătea lîngă dușman, clătinîndu-se pe picioare, iar cu brațul nevătămat își flutura sabia spre cer, victoria desfătîndu-i sufletul. Urlă strigătul de bătălie : „Toranagaaaaaa !", dar nu urmă nici o ovație la biruința lui. Toți știau că ar fi fost o necuviință.

Kazuko, cu un efort supraomenesc, făcu un pas în față, apoi încă unul și, clătinîndu-se, porunci cu o voce abia auzită :

— Urmați-mă !

Nimeni nu văzu de unde veniră săgețile, dar îl omorîră. La această insultă adusă vitejiei lui Kazuko, starea de spirit a samurailor în maro trecu de la resemnare la cruzime. El era deja pe moarte și ar fi căzut curînd, singur, la datorie, conducîndu-i afară din castel. Un alt ofițer dintre samuraii în maro alergă în față cu douăzeci de oameni spre a forma o nouă avangardă și ceilalți se-nghesuiră în jurul lui Mariko, Kiri și doamna Sazuko.

— Înainte ! rosti pe un ton sardonic ofițerul.

Porni și, tăcuți, cei douăzeci de samurai îl urmară. Ca prin vis, hamalii își ridicară poverile și porniră împleticindu-se, ocolind cadavrele, apoi, la o sută de pași în față, alți douăzeci de samurai în gri cu un ofițer se desprinseră în tăcere din sutele care așteptau. Hamalii se opriră. Avangarda își grăbi pasul.

— Stați !

Ofițerii se înclinară scurt unul către celălalt și-și spuseră spița și rangul.

— Vă rog, dați-vă la o parte din cale.

— Vă rog, arătați-mi documentele.

De data asta, samuraii în maro se năpustiră imediat înainte cu strigăte de „Toranagaaaaaa !", cărora li se răspunse cu „Yaemoooonn !" și măcelul începu. De fiecare

dată cînd un samurai în gri cădea, un altul se desprindea nepăsător din mulţime, pînă ce toţi samuraii în maro fură morţi.

Ultimul samurai în gri îşi şterse sabia, o vîrî în teacă şi rămase singur, barîndu-le calea. Dintre samuraii care veneau în urma lecticilor, înaintă un alt ofiţer cu douăzeci de samurai în maro.

— Aşteptaţi, porunci Mariko. Pămîntîie la chip, coborî din palanchin, îşi lăsă umbrela de soare, ridică sabia lui Yoshinaka, o scoase din teacă şi înaintă singură. Ştii cine sînt. Te rog, dă-te la o parte din drum.

— Sînt Kojima Harutomo, căpitan din Legiunea a cincea. Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, nu puteţi trece.

Ea se năpusti înainte, dar lovitura îi fu respinsă. Samuraiul în gri se trase înapoi şi rămase în defensivă, deşi ar fi putut s-o omoare fără efort. El se retrăgea încet pe alee în jos, ea îl urmărea cîştigîndu-şi cu greu fiecare pas. Şovăind, coloana porni după ea. Mariko încercă din nou să-l facă pe samuraiul în gri să se lupte, lovind, împungînd cu sabia, atacînd tot timpul cu ferocitate, dar samuraiul se strecura, evitîndu-i loviturile, ţinînd-o departe, neatacînd, lăsînd-o să se epuizeze singură. O făcea grav, cu demnitate, acordîndu-i toată politeţea şi cinstea care i se cuveneau. Ea atacă din nou, dar el pară lovitura crîncenă, care pe un spadasin mai nepriceput l-ar fi doborît, şi se mai trase înapoi cu un pas. Ea era lac de sudoare. Un samurai în maro porni s-o ajute, dar ofiţerul lui îi porunci încet să se oprească, ştiind că nimeni nu putea să se amestece. Samuraii de ambele părţi aşteptau semnalul, arzînd de nerăbdare să primească încuviinţarea să pornească măcelul.

În mulţime, un copil îşi ascunse capul în fustele mamei. Ea-l trase cu blîndeţe şi îngenunche.

— Te rog, priveşte, fiule, murmură ea. Eşti samurai!

Mariko ştia că nu mai putea să reziste mult. Gîfîia din cauza efortului şi simţea ura ameninţătoare ce-o învăluia. Apoi samuraii în gri din faţă şi de jur-împrejur începură să se desprindă de lîngă ziduri şi laţul ce-mprejmuia coloana se strînse rapid. Cîteva uniforme gri înaintară, încercînd s-o împresoare şi ea se opri, ştiind că putea foarte uşor fi prinsă, dezarmată şi luată prizonier, ceea ce i-ar fi distrus tot planul. Samuraii în maro se mişcară ca s-o ajute

şi ceilalţi se postară în jurul lecticilor. Starea de spirit pe alee nu prevestea nimic bun, acum fiecare om era angajat, fiecare cu mirosul dulce al sîngelui în nări. Coloana se înşira de la poartă şi Mariko văzu cît de uşor ar fi fost pentru samuraii în gri să-i răpună pe toţi, dacă ar fi vrut.

— Aşteptaţi ! strigă ea. Se opriră cu toţii. Făcu o jumătate de plecăciune spre duşmanul ei, apoi, cu capul sus, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre Kiri. Îmi... îmi pare rău, dar deocamdată nu putem răzbi printre aceşti oameni, spuse ea gîfîind. Pentru moment, trebuie... trebuie să ne întoarcem. Sudoarea i se prelingea pe chip în timp ce trecea pe lîngă şirul de bărbaţi. Cînd ajunse în dreptul lui Kiyama, se opri şi se înclină. Bărbaţii aceia m-au oprit să-mi fac datoria şi să dau ascultare seniorului meu. Eu nu pot trăi cu această ruşine, Alteţă. Îmi voi face *seppuku* la apusul soarelui. Ceremonios vă rog să-mi fiţi secundant.

— Nu, n-ai să faci asta !

Ochii ei scăpărară şi vocea-i răsună fără teamă :

— Dacă nu ni se permite să dăm ascultare seniorului nostru, *aşa cum ne e dreptul*, îmi voi face *seppuku* la apusul soarelui !

Se înclină şi se îndreptă spre poartă. Kiyama se înclină la rîndul lui şi oamenii săi făcură la fel, apoi toţi de pe alee, de pe parapeţi şi de la ferestre se înclinară spre ea în semn de omagiu. Ea trecu prin arcadă, străbătu curtea interioară şi intră în grădină. Paşii o duceau spre rustica şi solitara căsuţă de ceai şi, de-ndată ce se văzu singură, plînse în tăcere pentru toţi bărbaţii care muriseră.

Capitolul 56

— Frumos, *neh* ?

Yabu arătă în jos spre cei morţi.

— Poftim ? întrebă Blackthorne.

— A fost un poem... Înţelegi cuvîntul „poem" ?

— Da, cunosc cuvîntul.

— A fost un poem, Anjin-san. Îţi dai seama ?

Dacă Blackthorne ar fi avut cuvintele necesare i-ar fi spus : „Nu, Yabu-san. Dar am văzut limpede, pentru prima oară, ce a fost, de fapt, în mintea ei în clipa în care a dat primul ordin şi Yoshinaka a omorît primul om. Poem ? A fost un ritual extraordinar, curajos, fără sens, îngrozitor, în care moartea era tot atît de sigură şi de neînlăturat ca la inchiziţia spaniolă, iar toţi cei care au fost ucişi n-au fost decît un preludiu la moartea lui Mariko. Acum fiecare e implicat — tu, Yabu-san, eu, castelul, Kiri, Ochiba, Ishido, toţi —, pentru că *ea* a hotărît să facă ceea ce a crezut că e necesar. Şi cînd a hotărît ? Cu mult înainte, *neh ?* Sau, mai precis, Toranaga a luat hotărîrea pentru ea."

— Îmi pare rău, Yabu-san, nu cuvinte destule, spuse el.

Yabu aproape că nu-l auzi. Pe alee şi pe parapeţi era linişte, toţi stăteau încremeniţi ca nişte statui. Apoi aleea începu să prindă viaţă : voci încă stinse, mişcări domoale, soarele şovăind, în timp ce fiecare ieşea din propria transă.

Yabu oftă plin de melancolie.

— A fost un poem, Anjin-san, spuse el din nou şi plecă.

Cînd Mariko ridicase sabia şi înaintase singură, Blackthorne voise să sară jos în arenă şi să se arunce asupra duşmanului, s-o apere, să-i zboare căpăţîna samuraiului în gri, înainte ca ea să fie ucisă, dar, aidoma celorlalţi, nu făcuse nimic. Nu pentru că i-ar fi fost frică. Nu-i mai era teamă să moară. Curajul ei îi arătase cît de fără sens e acea frică şi el ajunsese la o împăcare cu sine însuşi cu mult timp în urmă, în noaptea aceea, în sat, cînd cu pumnalul.

În noaptea aceea am vrut să-mi vîr pumnalul în inimă.

De atunci s-a terminat cu teama mea de moarte, exact cum a zis ea că are să fie. „Numai trăind la un pas de moarte poţi să înţelegi bucuria de nedescris a vieţii".

Nu-mi aduc aminte cînd a oprit Omi lovitura, ci doar că m-am simţit renăscut, trezindu-mă a doua zi în zori.

Ochii i se îndreptară spre morţii care zăceau pe alee. Aş fi putut să-l omor pe samuraiul acela în gri pentru

ea, gîndi, poate încă unul şi poate mai mulţi, dar mereu ar fi apărut un altul şi moartea mea n-ar fi înclinat cu nimic balanţa. Nu mi-e teamă să mor, îşi spuse. Sînt doar îngrozit că nu pot face nimic ca s-o apăr.

Acum samuraii în gri adunau cadavrele, uniforme maro, uniforme gri, tratate cu egală demnitate. Ceilalţi samurai în gri se-mprăştiau, Kiyama şi oamenii săi printre ei, femei, copii şi slujnice plecînd cu toţii, praful de pe alee ridicîndu-se sub paşii lor. El simţi mirosul înţepător, uşor fetid, al morţii, amestecat cu briza sărată. Mintea îi era orbită de ea, de curajul ei, de elanul imperceptibil pe care îndrăzneala ei neînfricată i-l insuflase. Îşi ridică privirile spre soare şi-l măsură. Mai erau şase ceasuri pînă la asfinţit.

Îşi îndreptă paşii spre treptele ce duceau jos.

— Anjin-san ? Unde mergeţi, vă rog ?

El se întoarse ; îi dăduse uitării pe samuraii lui în gri. Căpitanul se holba spre el.

— A, îmi pare rău. Mergem acolo !

Arătă spre curtea exterioară.

Căpitanul uniformelor gri se gîndi o clipă, apoi încuviinţă fără tragere de inimă.

— E-n ordine. Vă rog, urmaţi-mă.

În curtea exterioară, Blackthorne simţi ostilitatea samurailor în maro faţă de cei în gri. Yabu stătea lîngă poartă privind oamenii care se întorceau. Kiri şi doamna Sazuko îşi făceau vînt cu evantaiele, iar o doică hrănea copilul. Ele stăteau pe cuverturi şi perne puse în grabă la umbră, în verandă. Aşezaţi pe vine, hamalii se trăseseră deoparte, strînşi într-un grup înspăimîntat, în jurul bagajelor şi cailor de povară. El se îndreptă spre grădină, dar gărzile clătinară din cap.

— Ne pare rău, Anjin-san, dar, deocamdată, nu se poate trece mai departe.

— Da, bineînţeles, spuse el întorcîndu-se.

Aleea se golea, mai rămăseseră totuşi vreo cinci sute de samurai în gri, aşezaţi pe vine sau cu picioarele încrucişate într-un semicerc larg, cu faţa spre porţi. Ultimii samurai în maro treceau cu paşi mari pe sub arcadă.

Yabu strigă :

— Închideţi porţile şi trageţi zăvoarele !

— Vă rog să mă iertaţi, Yabu-san, spuse un ofiţer, dar doamna Toda a zis să fie lăsate deschise. Noi trebuie să le păzim, dar porţile urmează să rămînă deschise.

— Eşti sigur ?

Ofiţerul se mînie. Era un bărbat trecut de treizeci de ani, îngrijit, cu chip energic, bărbie proeminentă, cu barbişon şi mustăţi.

— Mulţumesc. N-am vrut să te jignesc, *neh* ? Tu eşti ofiţerul cel mai mare în grad de aici ?

— Da, doamna Toda mi-a făcut cinstea să-mi acorde încrederea sa. Bineînţeles că Domnia voastră sînteţi mai mare în grad decît mine.

— Eu sînt comandant, dar tu eşti la comandă.

— Mulţumesc, Yabu-san, dar doamna Toda comandă aici. Dumneavoastră sînteţi ofiţer superior. Aş fi onorat să fiu al doilea după dumneavoastră, dacă îmi veţi îngădui.

Yabu spuse posomorît :

— Ţi se permite, căpitane. Ştiu foarte bine cine ne comandă aici. Numele tău, te rog ?

— Sumiyori Tabito.

— Primul samurai în gri n-a fost şi el tot un Sumiyori ?

— Ba da, Yabu-san. Era vărul meu.

— Cînd termini, căpitane Sumiyori, te rog, convoacă o adunare a tuturor ofiţerilor.

— Cu siguranţă, Alteţă. Cu voia *ei*.

Amîndoi îşi întoarseră privirile cînd o doamnă intră şonticăind în curtea exterioară. Era o femeie samurai în vîrstă şi se sprijinea anevoie într-un baston. Păru-i era alb, dar spatele drept. Se îndreptă spre Kiritsubo, slujnica ţinîndu-i deasupra o umbrelă de soare.

— O, Kiritsubo-san, spuse ea cemeronios. Eu sînt Maeda Etsu, mama seniorului Maeda, şi împărtăşesc părerile doamnei Toda. Cu permisiunea ei, aş dori să am cinstea să aştept împreună cu ea.

— Vă rog să luaţi loc, sînteţi binevenită, spuse Kiri.

O slujnică aduse încă o pernă şi amîndouă slujnicele o ajutară pe bătrîna doamnă să se aşeze.

— A, aşa e mai bine... mult mai bine, spuse doamna Etsu, înăbuşindu-şi un suspin de durere. Încheieturile mele, pe zi ce trece, se fac tot mai rele. O, aşa e mai bine. Mulţumesc.

— Nu vreţi puţin ceai ?

— Mai întîi ceai, apoi *saké*, Kiritsubo-san. *Saké* din belşug. O zi ca asta îţi face sete, nu glumă, *neh* ?

Alte femei samurai se desprinseră din mulţimea care pleca şi, trecînd printre şirurile de uniforme gri, se îndreptară spre umbra plăcută. Cîteva şovăiră, trei se răzgîndiră, dar curînd în verandă erau paisprezece doamne, iar două îşi aduseseră şi copiii.

— Vă rog să mă iertaţi, dar eu sînt Achiko, soţia lui Kiyama Nagamasa, şi aş vrea să mă întorc şi eu acasă, spunea o tînără fată timid, ţinîndu-şi pruncul de mînă. Vreau să mă întorc acasă, la soţul meu. Vă rog, pot să cer permisiunea să aştept şi eu ?

— Dar, dacă rămîi aici, seniorul Kiyama o să fie furios pe tine, doamnă.

— O, iertaţi-mă, Kiritsubo-san, dar bunicul aproape că nu mă ştie. Nu sînt decît soţia unui nepot foarte neînsemnat. Sînt sigură că lui îi e totuna, iar eu nu mi-am văzut soţul de luni de zile şi nici nu-mi pasă de ce spun ei. Doamna noastră e bine, *neh* ?

— Destul de bine, Achiko-san, spuse bătrîna doamnă Etsu, preluînd ferm comanda. Bineînţeles că eşti bine venită, copilă. Vino şi te aşază lîngă mine. Care e numele fiului tău ? Ce băiat grozav ai !

Doamnele încuviinţară în cor. Un alt băieţel de patru ani scînci pe o voce plîngăreaţă :

— Vă rog, şi eu sînt un băiat grozav, *neh* ?

Cineva rîse şi toate doamnele i se alăturară.

— Eşti, cu siguranţă, spuse doamna Etsu şi rîse iar.

Kiri îşi şterse o lacrimă.

— Da, aşa e mai bine, prea eram gravă, *neh* ? Chicoti. O, doamnelor, sînt atît de onorată că mi se permite să vă întîmpin în numele *ei*. Trebuie să fiţi cu toate lihnite de

foame și, doamnă Etsu, aveți dreptate, toate astea îți fac sete, nu glumă !

Trimise slujnicele după mîncare și băutură și prezentă doamnele care trebuiau prezentate, admirînd un chimonou frumos aici, o umbrelă deosebită dincolo. Curînd toate erau fericite, fremătau și turuiau ca niște papagali.

— Cum să înțeleagă un bărbat femeile ? spuse Sumiyori fără-nconjur.

— Cu neputință, încuviință Yabu.

— Acum sînt înspăimîntate și cu lacrimile șiroind, ca apoi... Cînd am văzut-o pe doamna Mariko ridicînd sabia lui Yoshinaka m-am gîndit c-aș putea să mor de mîndrie.

— Da. Păcat că ultimul samurai în gri a fost atît de bun. Mi-ar fi plăcut s-o văd omorîndu-l. Ea ar fi omorît un bărbat mai puțin priceput.

Sumiyori se scărpină în barbă, acolo unde-l supăra sudoarea ce se zvînta.

— Ce-ați fi făcut dacă ați fi fost în locul lui ?

— Aș fi omorît-o și apoi i-aș fi atacat pe samuraii în maro. S-a vărsat prea mult sînge. Tot ce am putut face a fost să nu-i măcelăresc pe toți samuraii în gri, care erau cu mine pe parapeți.

— Uneori e bine să omori. Foarte bine. Uneori e mai plăcut să mori, decît să ai în preajmă o femeie care-ți stîrnește toate poftele.

Se auziră hohote de rîs de la femei, iar cei doi băieței începură să se plimbe în sus și-n jos, plini de importanță, fluturîndu-și chimonourile purpurii.

— E bine să avem aici din nou copii. Mulțumesc zeilor că ai mei sînt acasă, la Yedo.

— Da.

Yabu privea spre femei gînditor.

— Și eu mă întrebam același lucru, spuse încet Sumiyori.

— Și care e răspunsul ?

— Acum nu e decît unul. Dacă Ishido ne lasă să plecăm, e bine. Dacă *seppuku*-ul doamnei Mariko este în zadar, atunci... atunci o să le ajutăm pe doamnele acestea

să ajungă în Marele Necunoscut şi va începe măcelul. Ele n-or să vrea să mai trăiască.

Yabu spuse :

— Unele poate că vor dori încă să mai trăiască.

— Asta puteţi s-o hotărîţi mai tîrziu, Yabu-san. Ar fi în folosul stăpînului nostru dacă toate şi-ar face *seppuku* aici. Şi copiii.

— Da.

— După aceea o să împînzim zidurile cu oameni şi, în zori, vom deschide porţile. O să luptăm pînă la prînz. Asta o să fie de ajuns. Apoi cei care scapă se vor întoarce înăuntru şi vor da foc acestei părţi de castel. Dacă rămîn în viaţă, aş fi onorat să-mi fiţi secundant.

— Bineînţeles.

Sumiyori zîmbi.

— Tot acest măcel şi *seppuku*-ul doamnei Mariko o să dezbine împărăţia în mii de fărîme, *neh* ? Vestea o să se răspîndească precum focul... o să străbată toată Osaka, *neh* ? Credeţi că o să-l oprească pe Preaslăvitul ? Să fie acesta planul stăpînului nostru ?

— Nu ştiu. Ascultă, Sumiyori-san, deocamdată eu mă duc la locuinţa mea. Vino la mine imediat ce se întoarce doamna.

Se îndreptă spre Blackthorne care stătea pe scara principală, căzut pe gînduri.

— Ascultă, Anjin-san, spuse Yabu pe furiş, m-am gîndit la un plan... Secret, *neh* ? Secret, înţelegi ?

— Da, înţeleg.

Clopotele bătură schimbarea orei. Timpul răsună în minţile tuturor, era începutul Orei Maimuţei, şase jumătăţi de oră pentru cartul de după-amiază sau ora trei, după ceas. Mulţi se întoarseră spre soare şi, fără să-şi dea seama, îl măsurară.

— Ce plan ? întrebă Blackthorne.

— Vorbim mai tîrziu. Stai prin preajmă. Nu spune nimic, înţelegi ?

— Da.

Yabu ieşi pe poartă cu paşi mari însoţit de zece samurai în maro. Li se alăturară douăzeci de samurai în

gri și porniră cu toții în jos, pe alee. Casa de oaspeți ce i se dăduse nu era departe, chiar după primul colț. Samuraii în gri rămaseră dincolo de poartă. Yabu făcu semn samurailor în maro să aștepte în grădină și el intră singur înăuntru.

* *
* *

— E cu neputință, domnule general, spuse Ochiba. Nu poți să lași o doamnă de rangul ei să-și facă *seppuku*. Îmi pare rău, dar ai căzut în cursă.

— Așa-i, spuse cu tărie seniorul Kiyama.

— Cu supunerea cuvenită, doamnă, zise Ishido, eu am încercat s-o înduplec, dar nimic din ce i-am spus nu prețuiește pentru ea nici cît aghioasa unui *eta* împuțit ! Hotărîrea ei era deja luată, sau, cel puțin, Toranaga luase hotărîrea.

— Bineînțeles că el a hotărît totul, spuse Kiyama. Ochibei i se făcuse silă de grosolănia lui Ishido. Îmi pare rău, dar ea te-a dus din nou. Chiar și așa, nu poți s-o lași să-și facă *seppuku !*

— De ce ?

— Te rog, iartă-mă, domnule general, dar trebuie să vorbim încet, spuse Ochiba. Ei așteptau în holul spațios al camerei de suferință a doamnei Yodoko, în locuințele din interiorul donjonului, de la catul al doilea. Sînt sigură că n-a fost vina dumitale și că trebuie să existe o ieșire.

Kiyama spuse încet :

— Nu poți s-o lași să-și continue planul, domnule general, pentru că asta ar stîrni toate doamnele din castel.

— Ai uitat că au mai fost împușcați din greșeală și alții... Așa am oprit și alte încercări de fugă, și nimeni nu a spus nimic...

— Asta a fost o greșeală cumplită, domnule general ! spuse Ochiba.

— Așa-i. Sîntem în război, Toranaga încă nu e în mîinile noastre și, atîta vreme cît nu e mort, Domnia ta și moștenitorul sînteți în pericol.

— Iartă-mă, dar eu nu mă tem pentru mine însămi, ci doar pentru fiul meu, spuse Ochiba. Ei trebuie să fie aici cu toții peste optsprezece zile. Eu te sfătuiesc să le lași pe toate să plece.

— Este un risc fără rost. Îmi pare rău. Nu sîntem siguri că ea are, într-adevăr, de gînd s-o facă.

— Are, spuse Kiyama trufaș, disprețuind prezența grosolană a lui Ishido în locuința aceea somptuoasă, extrem de bogată, care-i amintea atît de clar de prietenul și protectorul lui venerat. Ea e *samurai.*

— Da, spuse Ochiba. Îmi pare rău, dar sînt de acord cu seniorul Kiyama. Mariko-san o să facă ce spune. Apoi mai este și cotoroanța aceea de Etsu ! Cei din neamul Maeda sînt foarte mîndri, *neh* ?

Ishido se îndreptă spre fereastră și privi afară.

— Din partea mea n-au decît să ardă toate ! Femeia Toda e creștină, *neh* ? Sinuciderea nu e împotriva religiei ei ? Nu e un păcat foarte grav ?

— Da, dar o să aibă un secundant, așa că n-o să fie sinucidere.

— Și dacă n-o face ?

— Poftim ?

— Să zicem că e dezarmată și n-are nici un secundant ?

— Cum ai să izbutești ?

— Luînd-o prizonieră. Închisă, cu slugi alese cu grijă, pînă ce Toranaga trece hotarele noastre. Ishido zîmbi. Apoi n-are decît să facă ce dorește. Aș fi chiar încîntat s-o ajut.

— Cum ai putea s-o ții în captivitate ? întrebă Kiyama. Ea o să aibă timp să-și facă *seppuku,* sau să-și folosească propriul pumnal.

— Poate, dar să zicem c-ar putea fi prinsă, dezarmată și reținută cîteva zile. Cele „cîteva zile" nu sînt hotărîtoare ? Nu din pricina asta ține ea morțiș să plece astăzi, înainte ca Toranaga să treacă hotarele noastre și să se jugănească singur ?

— S-ar putea face ? întrebă doamna Ochiba.

— E cu putință, răspunse Ishido.

Kiyama medita la cele spuse.

— Peste optsprezece zile Toranaga trebuie să fie aici. Ar putea să întîrzie la hotar cel mult alte patru zile. Ea ar trebui reținută maxim o săptămînă.

— Sau pentru totdeauna, spuse Ochiba. Toranaga a amînat atît de mult venirea lui, încît uneori cred că n-o să sosească niciodată.

— El trebuie să fie aici pînă în ziua de douăzeci şi doi, spuse Ishido. O, doamnă, asta a fost o idee strălucită.

— Cu siguranţă, asta a fost ideea dumitale, domnule general, nu ? Vocea Ochibei era măgulitoare, deşi era foarte obosită din cauza nopţii nedormite. Ce e cu seniorul Sudara şi cu sora mea ? Sînt acum cu Toranaga ?

— Nu, doamnă. Nu încă. Vor veni aici, pe mare.

— De ea să nu se atingă nimeni, spuse Ochiba. Nici de copil.

— Copilul este moştenitorul direct al lui Toranaga, care e urmaşul familiei Minowara. Datoria mea către moştenitor, doamnă, mă obligă să vă atrag din nou atenţia asupra acestui lucru.

— De sora mea să nu se atingă nimeni, nici de fiul ei.

— Cum doriţi.

Ea-i spuse lui Kiyama :

— Alteţă, cît de bună creştină este Mariko-san ?

— Desăvîrşită, răspunse Kiyama pe loc. Vă gîndiţi la sinucidere ca fiind un păcat ? Cred... cred că are să ţină seama de asta, altfel îşi pierde nemurirea sufletului, doamnă. Dar nu ştiu dacă...

— Atunci există o cale şi mai simplă, spuse Ishido fără să se gîndească. Cere-i marelui preot al creştinilor să-i poruncească să nu-i mai tulbure pe conducătorii de drept ai împărăţiei !

— Nu stă în puterea lui, spuse Kiyama. Apoi adăugă pe o voce şi mai şfichiuitoare : Asta ar însemna amestec în politica noastră, lucru la care Domnia ta te-ai împotrivit întotdeauna cu-nverşunare şi pe bună dreptate.

— Se pare că ei se amestecă doar atunci cînd le convine, spuse Ishido. A fost doar un gînd.

Uşa interioară se deschise şi în cadrul ei apăru doctorul. Faţa-i era gravă şi epuizarea îl făcea s-arate mai bătrîn decît era.

— Iertaţi-mă, doamnă, dar ea vă cheamă.

— Moare ? întrebă Ishido.

— Nu mai are mult, domnule general, dar cît, nu ştiu.

Ochiba străbătu în grabă camera spațioasă, ieși pe ușa interioară, chimonoul albastru mulîndu-i-se pe trup, fustele fluturînd pline de grație. Amîndoi bărbații o priviră. Ușa se închise. Pentru o clipă cei doi bărbați își feriră ochii unul de celălalt, apoi Kiyama spuse :

— Crezi, într-adevăr, că doamna Toda poate fi prinsă?

— Da, îi spuse Ishido privind ușa.

* * *

Ochiba traversă încăperea și îngenunche lîngă pat. De jur-împrejur stăteau slujnice și doctori. Lumina soarelui se strecura printre jaluzelele de bambus și dansa pe ornamentele roșii și aurii ale grinzilor, coloanelor și ușilor. Patul lui Yodoko era înconjurat de paravane cu decorații încrustate. Părea că doarme, fața palidă i se odihnea în gluga sutanei budiste, încheieturile mîinilor îi erau subțiri, venele noduroase. Ochiba gîndi cît e de trist să ajungi bătrîn. Vîrsta e atît de nedreaptă cu femeile. Cu bărbații nu, doar cu femeile. Să mă apere zeii de bătrînețe, se rugă ea. Buddha, apără-mi fiul, fă să fie în siguranță la putere și apără-mă și pe mine doar atîta vreme cît pot să-l ocrotesc și să-l ajut.

Îi luă mîna lui Yodoko, acordîndu-i cinstea cuvenită.

— Doamnă ?

— O-chan ? șopti Yodoko, folosindu-i numele de alint.

— Da, doamnă ?

— O, cît ești de drăguță, drăguță ca totdeauna... Își ridică mîna, îi mîngîie părul frumos și Ochiba nu fu jignită de atingere, ci încîntată ca de obicei, deoarece ținea foarte mult la Yodoko. Ești atît de tînără și frumoasă și miroși atît de încîtător ! Ce norocos a fost *taikō*.

— Vă simțiți rău, doamnă ? Pot să vă aduc ceva ?

— Nimic... nimic. Voiam doar să stăm de vorbă. Ochii bătrînei erau adînciți în orbite, dar nu-și pierduseră nimic din agerime. Trimite-i pe ceilalți afară.

Ochiba le făcu semn să plece și, cînd rămaseră singure, spuse :

— Da, doamnă ?

— Ascultă, draga mea, fă-l pe domnul general s-o lase să plece.

— Nu poate, doamnă, pentru că toţi ceilalţi ostateci au s-o urmeze şi noi vom pierde puterea. Toţi regenţii sînt de acord, spuse Ochiba.

— Regenţii ! spuse Yodoko cu o undă de dispreţ. *Tu* eşti de acord ?

— Da, doamnă, şi noaptea trecută tu ai spus că ea nu trebuie să plece.

— Acum tu trebuie s-o laşi să se ducă, altfel celelalte se vor lua după ea şi-şi vor face toate *seppuku,* iar tu şi fiul nostru veţi fi întinaţi din pricina greşelii lui Ishido.

— Domnul general ne este credincios, doamnă. Toranaga nu este, îmi pare rău.

— Poţi să ai încredere în seniorul Toranaga, nu în el. Ochiba clătină din cap.

— Iertaţi-mă, dar eu sînt convinsă că Toranaga e hotărît să ajungă *shōgun* şi să-mi înlăture fiul.

— Te-nşeli. El a spus-o de o mie de ori. Ceilalţi *daimyo* încearcă să-l folosească pentru propriile lor ambiţii. Totdeauna au făcut-o. Toranaga a fost favoritul lui *taikō.* Toranaga întotdeauna l-a respectat pe moştenitor. Toranaga este un Minowara. Nu te lăsa dusă de Ishido, sau de regenţi. Ei au *karma* lor, tainele lor, O-chan. De ce să n-o lăsaţi să plece ? Totul e atît de simplu. Nu-i daţi voie să meargă pe mare, apoi ea poate fi oprită oricînd undeva, înăuntrul hotarelor noastre. Ea este încă în plasa generalului, şi Kiri, şi toate celelalte, *neh !* Ea o să fie înconjurată de samurai în gri. Gîndeşte aşa cum ar face *taikō,* sau cum ar face Toranaga. Tu şi fiul nostru aţi fost vîrîţi în... Cuvintele i se pierdură şi pleoapele începură să-i tremure. Bătrîna doamnă îşi adună ultimele puteri şi continuă : Mariko-san n-ar putea niciodată să spună nimic împotriva străjilor. Ştiu că ea are de gînd să facă ceea ce spune. Lăsaţi-o să plece.

— Bineînţeles că ne-am gîndit la toate acestea, doamnă, spuse Ochiba cu voce blîndă şi liniştită, dar Toranaga are grupuri de samurai în afara castelului, ascunse

în Osaka şi-n împrejurimi, nu ştim cîte, şi are alîaţi, dar nu sîntem siguri cine anume. Ea ar putea să scape. Odată plecată, toate celelalte or s-o urmeze imediat şi noi vom pierde mult din putere. Tu ai fost de acord, Yodoko-chan, nu-ţi aduci aminte ? Îmi pare rău, dar noaptea trecută te-am întrebat, nu-ţi aminteşti ?

— Ba da, îmi amintesc, copilă, spuse Yodoko cu mintea înceţoşată. O, cît aş vrea ca *taikō* să fie aici să te povăţuiască !

Respiraţia bătrînei doamne era tot mai chinuită.

— Pot să-ţi dau puţin ceai sau *saké* ?

— Ceai, te rog, puţin ceai.

O ajută pe bătrînă să bea.

— Mulţumesc, copilă. Vocea era mai slabă, conversaţia o obosea şi îi grăbea moartea. Ascultă, copilă, trebuie să ai încredere în Toranaga. Mărită-te cu el, tocmeşte-te cu el pentru moştenire.

— Nu... nu, spuse Ochiba uluită.

— Yaemon ar putea să conducă după el, apoi, după fiul nostru, fructul noii tale căsătorii. Fiii fiului nostru au să jure cinstit credinţă veşnică acestei noi spiţe Toranaga.

— Toranaga întotdeauna l-a urît pe *taikō*. Ştii asta, doamnă. Toranaga e pricina tuturor necazurilor. De ani de zile, *neh* ? El !

— Dar tu ? Cum e cu mîndria ta, copilă ?

— El e duşmanul nostru !

— Tu ai doi duşmani, copilă. Mîndria ta şi nevoia de a avea un bărbat pe măsura soţului nostru. Te rog ai răbdare cu mine, eşti tînără, frumoasă şi roditoare şi meriţi un bărbat. Toranaga e demn de tine şi tu de el. Toranaga e singura şansă pe care o are Yaemon.

— Nu, el e duşmanul !

— El a fost cel mai bun prieten al soţului nostru şi cel mai credincios vasal. Fără... fără Toranaga... nu vezi... cu ajutorul lui Toranaga... nu vezi ? Ai putea să manevrezi... să-l manevrezi...

— Îmi pare rău, dar îl urăsc... mă dezgustă, Yodoko-chan.

— Multe-femei... Ce spuneam ? O, da, multe femei se mărită cu bărbaţi care le dezgustă. Lăudat fie Buddha că

eu n-a trebuit să îndur asta... Un zîmbet fugar străbătu chipul bătrînei femei, apoi oftă. A fost un oftat lung, profund, care nu se mai termina şi Ochiba gîndi că sfîrşitul venise. Dar ochii se deschiseră puţin şi un zîmbet timid apăru iar. *Neh ?*

— Da.

— Vrei ? Te rog.

— Am să mă gîndesc.

Degetele îmbătrînite încercară să se strîngă.

— Te rog, făgăduieşte-mi c-ai să te măriţi cu Toranaga şi am să mă duc la Buddha ştiind că spiţa lui *taikō* va dura în veci, după cum şi numele lui... numele lui va dăinui în...

Lacrimile curgeau nestăvilite pe obrajii Ochibei, în timp ce ea legăna mîna inertă.

Mai tîrziu ochii clipiră şi bătrîna şopti :

— Trebuie să-i îngădui lui Akechi Mariko să plece. Nu... nu lăsa ca răzbunarea ei să se abată asupra noastră pentru ceea ce *taikō* i-a făcut... i-a făcut tatălui... tatălui ei...

Ochiba fu luată pe nepregătite.

— Poftim ?

Nu urmă nici un răspuns. Mai tîrziu Yodoko începu să delireze :

— ...Yaemon, dragule, bună, copilul meu scump... tu eşti un băiat grozav, dar ai atît de mulţi duşmani, aşa neisprăviţi, aşa... Nu eşti şi tu doar o iluzie, nu...

Fu cutremurată de un spasm. Ochiba îi luă mîna şi i-o mîngîie.

— *Namu Abida Butsu,* şopti ea în semn de închinare.

Urmă un alt spasm, apoi bătrîna spuse clar :

— Iartă-mă, O-chan.

— Nu e nimic de iertat, doamnă.

— Sînt atîtea de iertat... Vocea i se făcu mai slabă şi lumina începu să se stingă de pe chipul ei. Ascultă,... fă... făgăduieşte-mi în legătură... în legătură cu Toranaga, Ochiba-sama... e important... te rog... poţi să ai încredere în el.

Ochii bătrînei o rugau, o implorau.

Ochiba nu voia să se supună, deşi ştia că trebuia s-o facă. Mintea-i era tulburată de cele spuse despre Akechi Mariko şi încă-i mai răsunau în minte cuvintele lui *taikō*, repetate de zeci de mii de ori : „O-chan, poţi să ai încredere în Yodoko-sama. Ea este Cea Înţeleaptă, niciodată să nu uiţi asta. Ea are dreptate mai întotdeauna şi poţi să-ţi pui viaţa în mîinile ei, viaţa fiului meu şi pe a mea..."

Ochiba se lăsă îndouplecată.

— Făgă...

Se opri brusc. Flacăra vieţii pîlpîi pentru ultima oară şi Yodoko-sama se stinse.

— *Namu Amida Butsu.*

Ochiba îi duse mîna la buze, se înclină, i-o lăsă înapoi pe cuvertură şi-i închise ochii, gîndindu-se la moartea lui *taikō*, singura moarte la care mai fusese martoră. Atunci doamna Yodoko îi închisese ochii, aşa cum era privilegiul unei soţii, şi totul se întîmplase în aceeaşi cameră, Toranaga aşteptînd afară, aşa cum aşteptau Ishido şi Kiyama, continuînd priveghiul ce începuse cu o zi înainte.

— Dar de ce să trimit după Toranaga, stăpîne ? întrebase ea. Trebuie să te odihneşti.

— Am să mă odihnesc cînd am să fiu mort, O-chan, îi spusese *taikō*. Trebuie să pun la cale succesiunea. Pentru ultima oară. Atîta vreme cît mai sînt în puteri.

Aşa că Toranaga sosise viguros, plin de viaţă, răspîndind putere. Atunci ei patru erau singuri : Ochiba, Yodoko, Toranaga şi Nakamura — *taikō*, guvernatorul Japoniei, zăcînd pe patul morţii, toţi aşteptînd ordinele cărora să li se supună.

— Deci, Tora-san, spusese *taikō* adresîndu-i-se lui Toranaga cu numele dat de Goroda, cu mult timp în urmă. Ochii îi erau adînciţi în orbite, privind scrutător de pe un chip vestejit, micuţ, de maimuţă, aşezat pe un trup la fel de firav, un trup care avusese o tărie de oţel pînă în urmă cu cîteva luni, cînd începuse boala. Eu mor. Din nimic în nimic ne întoarcem, dar tu ai să trăieşti şi fiul meu este neajutorat.

— Nu este neajutorat, Alteţă. Toţi *daimyo* îl vor cînsti pe fiul tău aşa cum te cinstesc pe tine.

Taikō rîsese.

— Da, o vor face astăzi. Atîta vreme cît eu sînt în viaţă... o, da ! Dar cum să fiu sigur că Yaemon va conduce după mine ?

— Numiţi un Consiliu al Regenţilor, Alteţă.

— Regenţi ! spusese *taikō* dispreţuitor. Poate c-ar trebui să te fac moştenitorul meu şi să te las pe tine să judeci dacă Yaemon e vrednic să-ţi urmeze.

— N-aş merita-o. Fiul tău trebuie să-ţi urmeze.

— Da. Şi fiii lui Goroda ar fi trebuit să-i urmeze.

— Nu. Ei au stricat pacea.

— Şi tu i-ai omorît din ordinul meu.

— Înălţimea ta avea împuternicirea împăratului. Ei s-au răsculat împotriva mandatului tău de drept, Alteţă. Spune-mi care-ţi sînt poruncile şi eu le voi da ascultare.

— Din pricina asta te-am chemat aici.

Apoi *taikō* spusese :

— Este un lucru rar să ai un fiu la cincizeci şi şapte de ani şi un lucru trist să mori la şaizeci şi trei, mai ales cînd singurul tău fiu nu mai are rude, iar tu eşti guvernatorul Japoniei. *Neh* ?

— Da, spusese Toranaga.

— Poate c-ar fi fost mai bine dacă n-aş fi avut nici un fiu, atunci puteam să-ţi las ţie împărăţia, cum ne-am învoit. Tu ai mai mulţi fii decît au portughezii păduchi.

— *Karma.*

Taikō rîsese şi un fir de salivă amestecată cu sînge i se prelinsese din gură. Cu mare grijă, Yodoko îi ştersese saliva şi el zîmbise spre soţia lui.

— Mulţumesc, Yodoko-san, mulţumesc. Apoi îşi întorsese privirile spre Ochiba, iar ea îi zîmbise la rîndul ei, dar ochii lui nu mai zîmbeau, scormoneau doar, întrebau, cumpăneau întrebarea pe care nu-ndrăznise niciodată s-o rostească şi de care ea era sigură că fusese veşnic în mintea lui : Este Yaemon, într-adevăr, fiul meu ?

— *Karma*, O-chan. *Neh* ?

O spusese cu blîndeţe, dar teama că el avea s-o întrebe direct o tortura pe Ochiba şi lacrimile îi şiroiseră din ochi.

— Nu e nevoie de lacrimi, O-chan. Viaţa nu e decît un vis într-un alt vis, spusese bătrînul. Rămăsese o clipă căzut pe gînduri, apoi îl străpunsese din nou cu privirea pe Toranaga şi îi spusese blînd : Eheeei, bătrîne, ce viaţă am avut noi, *neh* ? Toate bătăliile, ţii minte ? Luptînd umăr la umăr, laolaltă, neînvinşi. Am făcut imposibilul, *neh* ? Împreună i-am umilit pe cei puternici, şi am scuipat pe fundurile lor ridicate-n vînt, în timp ce ei se tîrau amarnic în patru labe. Noi... noi am făcut-o, un ţăran şi un Minowara ! Bătrînul chicotise. Ascultă, numai cîţiva ani şi i-aş fi făcut zob de-a binelea pe Mîncăii de Usturoi. Apoi, cu oştile coreene şi cu oştile noastre japoneze, am fi dat un atac fulgerător asupra Beijing-ului şi eu aş fi ajuns în China, pe tronul Dragonului. Apoi ţi-aş fi dat ţie Japonia, pe care o rîvneşti, şi eu aş fi avut tot ce am poftit. Vocea-i era puternică, dezminţind slăbiciunea fizică. Un ţăran poate să stea pe tronul Dragonului cu cinste şi cu onoare, nu ca aici. *Neh* ?

— China şi Japonia sînt diferite, da, Alteţă.

— Da. Cei din China sînt înţelepţi. Acolo primul dintr-o dinastie e totdeauna fiu de ţăran şi tronul e întotdeauna smuls prin forţă de mîini mînjite de sînge. Acolo nici un castel nu se moşteneşte, în asta stă puterea Chinei ! Rîsese din nou ; să ai forţă, mîini însîngerate şi să fii ţăran, ăsta sînt eu. *Neh* ?

— Da, dar tu eşti samurai. Tu ai schimbat regulile aici. Eşti primul dintr-o dinastie.

— Totdeauna mi-ai fost drag, Tora-san. Bătrînul sorbise din ceai mulţumit. Da... gîndeşte-te la asta, eu, pe tronul Dragonului... gîndeşte-te la asta ! Împărat al Chinei, Yodoko împărătească şi după ea, Ochiba cea Frumoasă, iar după mine, Yaemon, şi China şi Japonia unite pentru totdeauna, aşa cum ar trebui să fie. O, ar fi fost atît de uşor ! Apoi, cu oştile noastre şi cu hoardele chineze, aş fi străpuns spre nord-vest şi spre sud şi împărăţiile de pe tot cuprinsul pămîntului ar fi zăcut gîfîind în ţărînă ca tîrfele de mîna a zecea gata să ne facă poftele. Noi am fost de neînvins, tu şi cu mine, japonezii sînt de neînvins, bineînţeles că sîntem de neînvins ; noi ştim care e temeiul vieţii. *Neh* ?

— Da.

Ochii-i străluciseră ciudat.

— Ce să fie asta ?

— Datorie, disciplină şi moarte, răspunsese Toranaga.

Un nou chicotit. Bătrînul părea mai firav ca oricînd, mai uscat ca oricînd. Apoi, cu o egală bruscheţe, pentru care, de asemeni, era renumit, buna dispoziţie îl părăsise.

— Regenţi ? întrebase el cu o voce hotărîtă, plină de venin. Pe cine ai alege ?

— Seniorii Kiyama, Ishido, Onoshi, Toda Hiro-matsu şi Sugiyama.

Faţa lui *taikō* se schimonosise într-un zîmbet răutăcios.

— Eşti cel mai deştept bărbat din împărăţie, după mine ! Lămureşte-le pe doamnele mele de ce i-ai ales pe cei cinci.

— Pentru că toţi se urăsc unul pe celălalt, dar împreună pot să guverneze bine şi să zdrobească orice împotrivire.

— Chiar şi pe tine ?

— Nu, pe mine nu, Alteţă. Apoi Toranaga privise spre Ochiba şi îi vorbise : Ca Yaemon să moştenească puterea va trebui să treceţi cu bine peste următorii nouă ani. Pentru aceasta, mai presus de toate, trebuie să menţineţi pacea lui *taikō*. L-am ales pe Kiyama pentru că este mai marele *daimyoi*-lor creştini, este un mare general şi un vasal foarte credincios. Următorul, Sugiyama, pentru că este *daimyo*-ul cel mai bogat din ţară, familia lui e străveche, îi detestă din toată inima pe creştini şi are cel mai mult de cîştigat dacă Yaemon ia puterea. Onoshi, pentru că îl urăşte pe Kiyama, îi ţine în frîu puterea, este şi el creştin, dar un lepros care se agaţă cu ghearele şi cu dinţii de viaţă, pentru că nu ştie dacă va mai trăi douăzeci de ani, şi îi urăşte pe toţi ceilalţi cu violenţă sălbatică, în special pe Ishido. Ishido, pentru că o să ne adulmece uneltirile — pentru că e ţăran, îi urăşte pe samuraii de viţă veche şi se opune cu-nverşunare creştinilor. Toda-Hiro-matsu, pentru că e cinstit, supus şi credincios, tot atît de neabătut din drumul său ca soarele ; el e precum cea mai bună şi mai iute sabie făcută de un mare meşter făurar. El ar trebui să fie preşedinţele consiliului.

— Şi tu ?

— Eu îmi voi face *seppuku* împreună cu fiul meu cel mai mare, Noboru. Fiul meu, Sudara, este însurat cu sora doamnei Ochiba, aşa că el nu reprezintă nici o ameninţare, n-ar putea fi niciodată o ameninţare. El ar putea să moştenească Kwanto-ul, dacă doriţi, numai să jure credinţă nestrămutată casei tale.

Nimeni nu era surprins că Toranaga se oferise să facă ceea ce, fără doar şi poate, era şi în mintea lui *taikō*, pentru că singur Toranaga, dintre toţi *daimyo* era o ameninţare reală. Apoi ea îl auzise pe soţul ei spunînd :

— O-chan, care e sfatul tău ?

— Tot ce a spus seniorul Toranaga, Alteţă, răspunsese ea pe dată afară doar că ar trebui să-i poruncească sorei mele să divorţeze de Sudara, care trebuie să-şi facă *seppuku*. Seniorul Noboru să fie urmaşul seniorului Toranaga şi să moştenească cele două provincii : Musashi şi Shimoosa, iar restul Kwanto-ului să revină moştenitorului tău, Yaemon. Vă sfătuiesc ca acestea să fie poruncite astăzi.

— Yodoko-sama ?

Spre uimirea ei, Yodoko spusese :

— O, Tokichi, tu ştii că eu te preamăresc din toată inima, la fel şi pe O-chan, iar pe Yaemon îl iubesc ca pe propriul meu fiu. Eu zic să-l faci numai pe Toranaga regent.

— Poftim ?

— Dacă-i porunceşti să moară, cred c-o să-l omori pe fiul nostru. Numai seniorul Toranaga are destulă vază, pricepere şi iscusinţă ca să-ţi fie *acum* urmaş. Lasă-l pe Yaemon în grija lui pînă împlineşte vîrsta. Porunceşte-i seniorului Toranaga să-l adopte oficial pe fiul nostru. Lasă-l pe Yaemon să se roage să i se permită să-şi facă *seppuku* şi să plece înaintea ta.

— Nu, asta nu se poate, se împotrivise Ochiba.

— Ce zici de asta, Tora-san ? întrebase *taikō*.

— Cu umilinţă trebuie să nu primesc, Alteţă. Nu pot s-o fac şi te rog să-mi îngădui să-mi pun capăt zilelor şi să plec înaintea ta.

— Ai să fii regent unic.

— De cînd am făcut învoiala noastră, n-am refuzat niciodată să-ţi dau ascultare, dar nu mă supun acestei porunci.

Ochiba îşi aminti cum încercase să-l înduplece pe *taikō* să-l lase pe Toranaga să-şi facă *seppuku,* aşa cum ştia că *taikō* hotărîse deja. Dar *taikō* se răzgîndise şi, în cele din urmă, acceptase o parte din cele ce-l sfătuise Yodoko şi căzuse la învoială ca Toranaga să fie regent şi preşedinte al regenţilor. Toranaga jurase credinţă veşnică lui Yaemon, dar el ţesea şi acum pînza în care se încurcaseră toţi. Mariko făcea şi ea parte din uneltirile lui.

— Ştiu că a fost din porunca lui, murmură Ochiba.

Acum doamna Yodoko voise ca ea să i se supună lui pe deplin.

Să mă mărit cu Toranaga ? Buddha, apără-mă de ruşinea asta, de a trebui să-l întîmpin cu bucurie şi să-i simt greutatea trupului şi viaţa care clocoteşte în el.

Ruşine ?

Ochiba, care e adevărul ? se întrebă ea. Adevărul e că tu cîndva l-ai vrut, înainte de *taikō, neh ?* Chiar şi pe vremea lui, *neh ?* De multe ori, în adîncul inimii tale. *Neh ?* Cea înţeleaptă a avut din nou dreptate, că mîndria e duşmanul tău şi că-ţi trebuie un bărbat, un soţ. De ce nu-l accepţi pe Ishido ? El te preţuieşte, te vrea şi e hotărît să cîştige. El ar fi uşor de manevrat. *Neh ?* Nu, în nici un caz ţăranul ăla necioplit ! O, ştiu zvonurile murdare răspîndite de duşmani, care sînt o neobrăzare nerușinată ! Jur că mai degrabă m-aş culca cu slujnicele şi mi-aş pune crezul într-o *harigata,* pentru încă o mie de vieţi, decît să-mi bat joc de memoria stăpînului meu cu Ishido. Fii cinstită, Ochiba. Mai chibzuieşte în privinţa lui Toranaga. Nu-l urăşti, de fapt, doar pentru că el s-ar putea să te fi văzut în ziua aceea de vis ?

Se întîmplase cu mai mult de şase ani în urmă în Kyushu, cînd ea şi doamnele ei fuseseră la o vînătoare cu şoimi împreună cu *taikō* şi Toranaga. Grupul lor era răspîndit pe o întindere vastă şi ea galopa după unul din şoimi, răzleţită de ceilalţi. Era pe dealuri, într-un crîng, şi ea dăduse brusc peste acel ţăran, care aduna fructe de pădure lîngă o potecă singuratică. Primul şi firavul ei fiu murise de aproape doi ani şi în pîntecul ei nu se mai zămislise nici o viaţă, deşi încercase orice şiretlic, orice

superstiţie, orice leac sau rugă, disperată să-mplinească dorinţa care-l măcina pe stăpînul ei de a avea un moştenitor.

Întîlnirea cu ţăranul fusese cu totul neaşteptată. El se holba la ea, de parc-ar fi văzut un *kami*, şi ea spre el, pentru că era leit *taikō*, mic ca o maimuţă, dar mult mai tînăr.

Mintea îi spusese că acesta era darul trimis de zeii la care ea se rugase, aşa că descălecase, îl luase de mînă şi intraseră adînc în pădure.

Totul se petrecuse ca într-un vis nebunesc şi pătimaş. Ea simţea pînă şi azi focul lichid ţîşnind din el, respiraţia îmbătătoare şi mîinile strîngînd-o viguros. Apoi ea nu mai suportase greutatea trupului inert şi, brusc, respiraţia lui i se păruse dezgustătoare şi tot ce-l privea scîrbos. El ar mai fi vut să stea dar îl lovise, îl îmbrîncise de pe ea, îl înjurase şi-i spusese să mulţumească zeilor că nu l-a prefăcut într-un pom pentru neobrăzarea lui. Bietul nebun superstiţios căzuse în genunchi, cerîndu-şi iertare, crezînd, bineînţeles, că ea era un *kami*, căci pentru ce altceva o asemenea frumuseţe s-ar fi zvîrcolit în ţărînă cu unul ca el ?

Urcase fără vlagă în şa, şi buimacă dăduse pinteni calului. Omul şi luminişul rămăseseră curînd departe, în urmă, şi ea începuse să se întrebe dacă totul nu fusese decît un vis, iar ţăranul un *kami* adevărat. Ea se rugase ca el să fie un *kami*, iar sămînţa lui un dar trimis de zei, care să rodească un alt fiu, pentru gloria stăpînului ei, şi care să-i aducă liniştea pe care o merita. Apoi, chiar la celălalt capăt al pădurii, Toranaga o aştepta. O văzuse ? se întrebase ea pradă neliniştii.

— Eram îngrijorat în privinţa Voastră, doamnă, spusese el.

— Totul... totul e-n ordine, mulţumesc.

— Dar chimonoul vă e sfîşiat... aveţi ferigi pe spate şi în păr...

— M-a trîntit calul... nu-i nimic.

Apoi îl provocase la o întrecere către casă, spre a-i dovedi că totul era în ordine. Ea se pornise ca vîntul. Spatele o ustura de la rugii de mure, dar pielea avea să fie unsă curînd cu pomezi mirositoare. În aceeaşi noapte

împărţise perna cu domnul şi stăpînul ei iar nouă luni mai tîrziu, îl născuse pe Yaemon, spre necontenita lui bucurie. Şi a ei.

— Bineînţeles că soţul nostru este tatăl lui Yaemon, spusese Ochiba cu o siguranţă absolută la iscodirile lui Yodoko. El mi-a zămislit amîndoi copiii. Celălalt a fost un vis.

De ce te amăgeşti singură ? N-a fost un vis, gîndi ea. S-a întîmplat. Bărbatul acela n-a fost un *kami*. Te-ai împerecheat cu un ţăran ca să-ţi zămisleşti un fiu, de care *tu* aveai nevoie cu tot atîta disperare ca *taikō*, ca să-l legi de tine. El şi-ar fi luat o altă concubină, *neh* ?

Dar primul tău născut ?

— *Karma*, spuse Ochiba, îndepărtîndu-şi din minte şi acest chin ştiut numai de ea.

— Bea asta, copilă, îi spusese Yodoko, pe cînd avea şaisprezece ani, un an după ce ajunsese concubina oficială a lui *taikō*.

Şi ea băuse ceaiul ciudat de ierburi, ce te-ncălzea, şi simţise cum o apucă un somn greu, iar a doua seară, cînd se trezise, îşi amintise doar nişte vise erotice stranii, culori bizare şi o ciudată senzaţie de veşnicie. Cînd se deşteptase, Yodoko fusese acolo, la fel ca atunci cînd adormise, foarte grijulie şi tot pe atîta de neliniştită ca şi ea pentru armonia stăpînului lor. Nouă luni mai tîrziu, ea născuse, fiind prima căreia i se întîmpla din toate femeile lui *taikō*. Dar copilul acela a fost bolnăvicios şi a murit curînd.

Karma, gîndi ea.

Ea şi Yodoko nu vorbiseră niciodată despre ce se întîmplase, sau despre ce s-ar fi putut întîmpla, în timpul acelui somn lung şi greu. Nimic, în afară de „Iartă-mă..." rostit cu cîteva clipe mai înainte şi „Nu e nimic de iertat".

Tu nu ai nici o vină, Yodoko-sama, nu s-a întîmplat nimic, nici o faptă de ascuns. Iar, dacă s-a întîmplat, odihneşte-te în pace, bătrînă doamnă, acum că taina e îngropată o dată cu tine. Ochii-i erau îndreptaţi spre faţa goală, atît de firavă şi tulburătoare, exact cum fusese *taikō* la capătul vieţii, la fel de firav şi patetic, cu întrebarea-i, de asemeni, niciodată rostită. Că el a murit, asta a fost *karma*, gîndi ea netulburată. Dac-ar mai fi trăit zece ani,

eu aş fi fost împărăteasa Chinei, dar acum... acum sînt singură.

— Ciudat că ai murit înainte ca eu să apuc să făgăduiesc, doamnă, spuse ea, mirosul de tămîie împresurînd-o. Aş fi făcut-o, dar ai murit mai înainte. E şi asta *karma* mea ? Să mă supun unei rugăminţi şi unei promisiuni nerostite ? Ce să fac ?

Fiul meu, fiul meu, mă simt atît de neajutorată.

Apoi îşi aminti ceva ce-i spusese Cea Înţeleaptă : „Gîndeşte cum ar gîndi *taikō*, sau cum ar gîndi Toranaga".

Ochiba simţi cum îi curge o nouă putere prin vine. Se aşează la loc în linişte şi, cu sînge rece, începu să dea ascultare.

* * *

În tăcerea ce se lăsase brusc, Chimmoko ieşi în grădină, se îndreptă spre Blackthorne şi se înclină.

— Anjin-san, te rog să mă ierţi, stăpîna mea doreşte să te vadă. Dacă mă aştepţi o clipă, am să te însoţesc.

— Bine. Mulţumesc.

Blackthorne se ridică, încă adîncit în gîndurile lui şi cu sentimentul copleşitor al nenorocirii. Umbrele se alungiseră. O parte din curtea exterioară nu mai era însorită. Samuraii în gri se pregătiră să-l urmeze.

Chimmoko se îndreptă spre Sumiyori :

— Iartă-mă, căpitane, dar doamna mea te roagă să faci toate pregătirile.

— Unde doreşte să fie făcute ?

— Acolo, Alteţă.

Slujnica arătă spre locul din faţa arcadei.

Sumiyori era uimit.

— Va fi în public ? Nu într-un loc retras, doar cu cîţiva martori ? Îl face în văzul tuturor ?

— Da.

— Dar, bine... dacă urmează să fie aici... Cum... cum... cum rămîne cu secundantul ?

— Dînsa crede că seniorul Kiyama o să-i facă această cinste.

— Şi dacă el nu vrea ?

— Nu ştiu, căpitane. Dînsa... dînsa nu mi-a spus. Chimmoko se înclină, se îndreptă spre verandă şi se înclină iar. Kiritsubo-san, iertaţi-mă, stăpîna mea spune că o să se-ntoarcă în curînd.

— Se simte bine ?

— O, da, spuse Chimmoko cu mîndrie.

Kiri şi celelalte doamne nu mai sporovăiau. Cînd auziseră cele spuse căpitanului, fuseseră toate la fel de tulburate.

— Ştie că doamnele aşteaptă s-o întîmpine ?

— O, da, Kiritsubo-san. Eu... eu m-am uitat pe fereastră şi i-am povestit. Dînsa a spus că este atît de onorată de prezenţa Domniilor lor şi o să le mulţumească ea însăşi în curînd. Vă rog să mă iertaţi.

Toate o urmăriră cu privirea, în timp ce se întorcea spre poartă, şi-i făcu semn lui Blackthorne. Samuraii în gri dădură să-l urmeze, dar Chimmoko clătină din cap şi le spuse că stăpîna ei nu-i poftise. Căpitanul îl lăsă pe Blackthorne să plece.

Dincolo de porţile grădinii, parcă era o altă lume, senină şi plină de verdeaţă ; soarele lumina vîrfurile pomilor, păsările ciripeau, insectele zburau din floare-n floare şi izvorul curgea domol în eleşteul cu nuferi. Dar el nu putea să-şi alunge tristeţea.

Chimmoko se opri şi arătă spre căsuţa de *cha-no-yu*. El înaintă singur. Îşi scoase saboţii din picioare şi urcă cele trei trepte. Trebui să se plece aproape pînă la genunchi ca să treacă prin uşa micuţă.

— Tu...

— Tu...

Ea îngenunche cu faţa spre uşă. Avea chipul proaspăt fardat, buzele de culoarea carminului, coafura desăvîrşită şi purta un chimonou nou, de un albastru închis, brodat cu verde, cu un *obi* verde pal şi o panglică verde în păr.

— Eşti frumoasă.

— Şi tu. Schiţă un zîmbet timid. Îmi pare rău că a trebuit să vezi aşa ceva.

— Era datoria mea.

— Nici o datorie, spuse ea. Nu m-am aşteptat, nici n-am plănuit, să moară atîţia samurai.

— *Karma.* Blackthorne se smulse din starea-i de vis şi încetă să mai vorbească în latină. Ai plănuit de multă vreme... sinuciderea ta. *Neh ?*

— Viaţa mea nu mi-a aparţinut niciodată, Anjin-san. Întotdeauna a aparţinut seniorului meu şi după el, stăpînului meu. Asta e legea noastră.

— E o lege rea.

— Da şi nu. Îşi ridică privirile din pămînt. O să ne certăm pentru lucruri care nu pot fi schimbate ?

— Nu, te rog, iartă-mă.

— Te iubesc, spuse ea în latină.

— Şi eu te iubesc, dar moartea este ţelul tău, Mariko-san.

— Greşeşti, dragul meu. Viaţa stăpînului meu este ţelul meu. Şi viaţa ta. Şi, într-adevăr, Dumnezeu să mă ierte sau să mă binecuvînteze pentru asta, sînt clipe cînd viaţa ta este mai de preţ.

— Acum nu mai există nici o scăpare. Pentru nimeni.

— Ai răbdare. Soarele n-a apus încă.

— N-am încredere în soarele ăsta, Mariko-san. Întinse mîna şi-i atinse faţa. *Gomen nasai.*

— Ţi-am promis că-n seara asta are să fie ca la Hanul Florilor. Ai răbdare. Îi cunosc pe Ishido, pe Ochiba şi pe ceilalţi.

— *Que va* cu ceilalţi, spuse el în portugheză, starea de spirit schimbîndu-i-se. Vrei să zici că tu rişti pentru că Toranaga ştie ce face, *neh ?*

— *Que va* cu proasta ta dispoziţie, răspunse ea blînd. Ziua de azi e prea scurtă.

— Iartă-mă... din nou ai dreptate. Astăzi nu e vreme pentru aşa ceva. O privi. Chipu-i era vîrstat cu umbre de la soarele ce trecea prin jaluzelele de bambus. Cînd soarele coborî după parapet, umbrele dispărură.

— Ce pot face ca să te ajut ? întrebă el.

— Să crezi că va exista ziua de mîine.

Pentru o clipă îşi dădu seama că ea era cuprinsă de groază. O strînse în braţe şi aşteptarea deveni mai puţin cumplită. Atunci auziră paşi care se apropiau.

— Da, Chimmoko ?

— E timpul, stăpînă.

— Totul e pregătit ?

— Da, stăpînă.

— Aşteaptă-mă lîngă heleşteul cu nuferi.

Paşii se îndepărtară. Mariko se întoarse spre Blackthorne şi-l sărută blînd.

— Te iubesc, spuse ea.

— Te iubesc, spuse el.

Se înclină spre el şi trecu pragul. El venea în urma ei.

Mariko se opri lîngă heleşteul cu nuferi, îşi desfăcu *obi*-ul şi-l lăsă să cadă. Chimmoko o ajută să-şi scoată chimonoul albastru. Dedesubt, Mariko purta un chimonou şi un *obi* de albul cel mai strălucitor pe care-l văzuse vreodată Blackthorne. Era un chimonou pentru ritualul de moarte. Ea-şi dezlegă panglica verde din păr şi o aruncă, apoi, îmbrăcată complet în alb, îşi continuă mersul fără să-şi mai întoarcă privirea spre Blackthorne.

Dincolo de grădină, toţi samuraii în maro erau aliniaţi pe trei laturi, în jurul unui careu format din opt *tatami,* care fuseseră aşezate în centrul intrării principale. Yabu, Kiri şi celelalte doamne stăteau la locul de onoare, cu faţa spre sud. Pe alee, samuraii în gri erau, de asemeni, aliniaţi conform ceremonialului, printre ei aflîndu-se şi alţi samurai şi femei samurai. La un semn al lui Sumiyori, toţi se înclinară. Ea le întoarse plecăciunea. Patru samurai înaintară şi aşternură peste *tatami* o cuvertură de culoarea purpurei.

Mariko se îndreptă spre Kiritsubo, Sazuko şi spre toate celelalte doamne pe care le salută. Ele se plecară la rîndul lor şi rostiră cele mai ceremonioase formule de salut. Blackthorne rămase aşteptînd la poartă. O urmări cu privirea plecînd de lîngă doamne, îndreptîndu-se spre pătratul de purpură şi îngenunchind în centru, în faţa micii perne albe. Îşi scoase cu mîna dreaptă stiletul din *obi*-ul alb şi-l aşeză pe pernă, în faţa ei. Chimmoko înaintă şi, îngenunchind şi ea, îi oferi un pled mic, de un alb imaculat ; şi un cordon. Mariko îşi aranjă impecabil fustele chimonoului, ajutată de slujnică, apoi îşi legă pledul în jurul taliei. Blackthorne ştia că acesta era folosit pentru a nu răvăşi şi păta îmbrăcămintea cu sînge, în chinurile morţii.

Apoi, senină și pregătită, Mariko își ridică privirile spre donjonul castelului. Soarele încă lumina catul de sus, făcînd să strălucească țiglele aurii. Lumina arzătoare urcă pe fleșă, apoi dispăru.

Stînd acolo nemișcată, ea părea tot atît de micuță ca o pată albă pe pătratul de purpură.

Aleea se-ntunecase și slugile aprindeau torțele. Cînd terminară, dispărură la fel de repede și pe tăcute cum veniseră.

Ea întinse mîna și pipăi pumnalul, apoi se mai uită încă o dată lung prin portal spre capătul îndepărtat al aleii, dar aceasta era la fel de goală și de liniștită ca mai-nainte. Își întoarse privirile spre stilet.

— Kasigi Yabu-sama !

— Da, Toda-sama ?

— Se pare că seniorul Kiyama a renunțat să mă asiste. Vă rog, aș fi onorată dacă ați fi secundantul meu.

— Eu sînt cel onorat, spuse Yabu. Se înclină, se ridică în picioare, și se postă în spatele ei, în stînga. Sabia-i șuieră cînd o trase din teacă. Își propti zdravăn picioarele în pămînt și ridică sabia cu ambele mîini. Sînt gata, doamnă, spuse el.

— Te rog să aștepți pînă ce voi face a doua tăietură.

Ochii-i erau pironiți pe pumnal. Cu mîna dreaptă își făcu semnul crucii, apoi se aplecă, ridică pumnalul fără să tremure și-l atinse cu buzele ; parcă vrînd să simtă gustul oțelului lustruit. Apoi prinse mai bine pumnalul și-l duse hotărît cu mîna dreaptă pînă sub partea stîngă a gîtului. În momentul acela mai mulți samurai cu torțe dădură colțul celuilalt capăt al aleii. Ishido se apropia în fruntea suitei sale.

Ea nu mișcă pumnalul.

Yabu, încordat ca un arc, era concentrat asupra țintei.

— Doamnă, spuse el, așteptați sau continuați ? Aș vrea ca lovitura să fie desăvîrșită pentru dumneata...

Mariko făcu un efort să se adune.

— Eu... așteptăm... noi... eu...

Mîna-i cu pumnalul coborî. Acum îi tremura. Tot pe-atît de-ncet își reveni și Yabu. Din nou sabia-i șuieră vîrîtă în teacă și el își șterse mîinile pe șolduri.

Ishido stătea în poartă.

— Nu e încă apusul soarelui, doamnă. Soarele e încă la orizont. Eşti chiar atît de dornică să mori ?

— Nu, domnule general. Doar să dau ascultare seniorului meu...

Îşi împreună mîinile ca să le oprească tremuratul.

Un murmur de mînie străbătu samuraii în maro la auzul grosolăniei lui Ishido şi Yabu se pregăti să se arunce asupra lui, dar se opri cînd Ishido spuse cu voce tare :

— Doamna Ochiba i-a rugat pe regenţi, în numele moştenitorului, să facă o excepţie, în cazul dumitale. Noi am încuviinţat cererea Domniei sale. Aveţi hîrtiile să plecaţi mîine în zori.

I le înmînă lui Sumiyori, care era în preajmă.

— Alteţă ? spuse Mariko cu vocea stinsă, fără să priceapă.

— Eşti liberă să pleci. În zori.

— Şi... şi Kiritsubo-san, şi doamna Sazuko ?

— Nu face ăsta parte din „datoria" dumitale ? Acolo sînt şi permisele lor.

Mariko încercă să se concentreze.

— Şi... şi fiul ei ?

— Şi el, doamnă, răsună rîsul batjocoritor al lui Ishido. Şi toţi oamenii voştri.

Yabu bolborosi :

— Toată lumea are încuviinţare de liberă trecere ?

— Da, Kasigi Yabu-san, spuse Ishido. Dumneata eşti ofiţer superior, *neh* ? Te rog, du-te imediat la secretarul meu. El scrie toate autorizaţiile voastre, deşi nu înţeleg de ce onoraţii oaspeţi ar dori să plece. *Neh* ?

— Şi eu, domnule general ? întrebă cu o voce slabă bătrîna doamnă Etsu, dorind să probeze victoria deplină a lui Mariko. Inima-i bătea cu putere Pot.. pot, vă rog, să plec şi eu ?

— Bineînţeles, doamnă Maeda. De ce am ţine pe cineva împotriva voinţei lui ? Ce sîntem noi, temniceri ? Bineînţeles că nu ! Dacă ospitalitatea moştenitorului vă jigneşte atît de mult încît doriţi să plecaţi, atunci plecaţi, deşi nu văd cum veţi călători patru sute de *ri* spre casă şi alte patru sute înapoi, într-un timp atît de scurt.

— Vă rog... să mă scuzaţi... ospitalitatea moştenitorului nu e o...

Ishido o întrerupse cu răceală :

— Dacă doriţi să plecaţi, cereţi, după rînduială, să vi se dea încuviinţare de liberă trecere. O să dureze o zi sau cam aşa ceva şi noi ne vom îngriji să porniţi în siguranţă la drum. Se adresă către celelalte femei. Poate să facă cerere orice doamnă, orice samurai. Am spus mai-nainte, e o prostie să plecaţi pentru şaptesprezece zile, e jignitor să luaţi în derîdere ospitalitatea moştenitorului, ospitalitatea doamnei Ochiba şi ospitalitatea regenţilor... Îşi întoarse privirea necruţătoare spre Mariko : Sau să ne forţaţi cu ameninţări de *seppuku*. O doamnă ar trebui să-l facă într-un loc retras şi nu ca un spectacol public, plin de trufie. *Neh* ? Eu nu caut moartea femeilor, ci doar a duşmanilor moştenitorului, dar, dacă femeile sînt duşmanii lui făţiş, atunci am să scuip curînd şi pe cadavrele lor.

Ishido se întoarse pe călcîie, strigă un ordin către samuraii în gri şi plecă. Imediat căpitanii repetară ordinul şi toţi samuraii în gri începură să se încoloneze şi să plece de la poartă cu excepţia cîtorva, rămaşi, în chip simbolic, în cinstea samurailor în maro.

— Doamnă, spuse Yabu răguşit, ştergîndu-şi iar palmele umede şi avînd în gură un gust amar de vomă din cauza neîmplinirii. Doamnă, acum s-a terminat. Aţi... aţi cîştigat. Aţi cîştigat.

— Da... da, spuse ea.

Mîinile-i fără vlagă căutau legăturile şnurului alb. Chimmoko înaintă, desfăcu nodurile şi luă pledul alb, apoi părăsi pătratul de purpură. Toată lumea o privea pe Mariko, aşteptînd să vadă dacă poate să plece.

Mariko încercă să se ridice. Nu izbuti. Încercă a doua oară şi din nou nu reuşi. Sub un impuls, Kiri se mişcă s-o ajute, dar Yabu clătină din cap şi spuse :

— Nu, e privilegiul ei.

Kiri se aşeză la loc abia respirînd.

Lîngă poartă, Blackthorne era încă tulburat de bucuria fără margini pentru izbînda ei şi-şi aminti cum şi propria lui voinţă se încordase la limită în noaptea aceea, cînd fusese la un pas de *seppuku*, cînd trebuise să se ridice în picioare ca un bărbat, să meargă spre casă ca un bărbat, nesprijinit. Apoi a devenit samurai. O privi şi el,

dispreţuind necesitatea acestui curaj, totuşi înţelegîndu-l şi preţuindu-l.

Îi văzu mîinile îndreptîndu-se din nou spre cuvertura purpurei şi împingînd iar. De data asta, cu un efort, Mariko se ridică. Se clătină, apoi picioarele-i porniră şi, încet, împleticit, străbătu pătratul purpuriu, păşind fără vlagă spre poarta principală. Blackthorne hotărî că ea făcuse destul, îndurase destul, dovedise destul, aşa că înaintă, o prinse în braţe şi o ridică exact cînd îşi pierdea cunoştinţa.

Pentru o clipă, rămase acolo în arenă, singur, mîndru că era singur şi că *el* hotărîse să facă acest lucru. Ea zăcea în braţele lui ca o păpuşă sfărîmată. O duse apoi înăuntru şi nimeni nu se mişcă şi nici nu i se aşeză în cale.

Capitolul 57

Atacul asupra fortăreţei uniformelor maro începu în toiul nopţii, cu două-trei ceasuri înainte de a se crăpa de ziuă. Primul val de zece *ninja* — oameni fără de lege aparţinînd unor grupări secrete — apăru de pe acoperişurile fortificaţiilor de peste drum, acum nepăzite de uniformele gri. Aruncară pe celălalt acoperiş funii cu ancore, învelite-n cîrpe, şi se balansară deasupra hăului de dedesubt, ca nişte paianjeni. Purtau haine, şosete şi măşti negre. Mîinile şi feţele le erau mînjite cu funingine. Erau înarmaţi uşor, cu lanţuri cu pumnale la capăt şi cu gheare de pisică — discuri mici, de mărimea palmei unui bărbat, în formă de stea, cu cîrlige, cu vîrfurile ascuţite ca un ac şi otrăvite. Pe spate le atîrnau raniţe şi beţe subţiri şi scurte.

Ninja erau ucigaşi plătiţi, maeştri în lucruri secrete şi în fapte josnice : spionaj, pătrunderi şi ucideri fulgerătoare.

Cei zece bărbaţi aterizară fără zgomot. Strînseră funiile cu ancore, iar patru dintre ei le agăţară din nou în proeminenţele zidului şi imediat se lăsară în jos, spre o verandă aflată la douăzeci de picioare dedesubt. În clipa cînd ajunseră, fără zgomot, camarazii lor desprinseră ancorele, le aruncară jos şi porniră pe acoperiş ca să pătrundă în altă zonă.

O țiglă se sparse sub piciorul unuia din ei și toți înghețară. În curtea exterioară, cu trei caturi mai jos, la șaizeci de picioare dedesubt, Sumiyori se opri din rond și privi în sus. Ochii-i scrutară întunericul. Așteptă fără să se miște, cu gura întredeschisă ca să audă mai bine, și-și roti încet ochii. Acoperișul era în umbră, luna lumina slab, cerul era plin de stele, iar aerul dens și umed. *Ninja* stăteau complet nemișcați, stăpînindu-și pînă și respirația, părînd la fel de neînsuflețiți ca țiglele pe care se aflau.

Sumiyori își plimbă din nou ochii roată și își ciuli urechile, apoi și-i mai roti o dată și, încă nesigur, ieși în curtea exterioară să vadă mai bine. Acum cei patru *ninja* de pe verandă erau în bătaia privirii, dar stăteau la fel de nemișcați ca și ceilalți și nu-i observă nici pe ei.

— Hei, strigă el către străjile de la poartă, ușile fiind demult zăvorîte, vedeți ceva, auziți ceva ?

— Nu, căpitane, răspunseră santinelele, care erau numai ochi și urechi. Țiglele de pe acoperiș tot timpul trosnesc și se mișcă puțin, pesemne din pricina umezelii sau căldurii.

Sumiyori spuse unuia dintre ei :

— Du-te acolo și vezi ce e. Sau, mai bine, spune-le străjilor de la catul de sus să cerceteze ca să fim mai siguri.

Soldatul plecă grăbit. Sumiyori privi iar în sus scrutător, apoi ridică ușor din umeri și, convingîndu-se din nou că nu e nimic, își continuă rondul. Ceilalți samurai se întoarseră la posturile lor, privind atenți în jur.

Pe acoperiș și în verandă, *ninja* așteptau încremeniți. Nici măcar ochii nu li se mișcau. Erau instruiți să rămînă nemișcați ceasuri în șir dacă era nevoie, acesta fiind doar unul din antrenamentele lor permanente. Apoi conducătorul le făcu semn și porniră imediat. Cu ajutorul funiilor cu ancore ajunseră fără zgomot în altă verandă, de unde puteau să se strecoare prin ferestrele înguste din pereții de granit. Toate celelalte ferestre de la catul de sub acoperiș, folosite ca poziții de apărare pentru arcași, erau atît de înguste că nu se putea intra prin ele. La un alt semnal, cele două grupuri pătrunseră înăuntru cu toții deodată.

Amîndouă camerele, cu cei zece samurai în maro dormind în șiruri ordonate, erau cufundate în întuneric. Oamenii fură omorîți repede și aproape fără zgomot, mai toți

cu o singură lovitură de pumnal în gît, iar în clipa cînd ultimul din samuraii în maro se zvîrcoli cu disperare, strigătul lui fu înăbuşit. Apoi, cînd camerele şi uşile fură în paza lor, conducătorul scoase o cremene şi o iască, aprinse o lumînare, ducînd-o la fereastră cu grijă, cu mîinile căuş în jurul ei, şi făcu un semn de trei ori în noapte. În spatele lui oamenii cercetară încă o dată dacă toţi samuraii în maro erau morţi de-a binelea. Conducătorul repetă semnalul, apoi plecă de la fereastră şi le făcu semn cu mîna, vorbindu-le prin mişcarea degetelor.

Pe dată oamenii îşi desfăcură ranițele şi-şi pregătiră armele de atac : pumnale scurte, în formă de seceră, cu tăiş dublu, cu un lanţ prins de mîner şi cu o greutate la celălalt capăt, gheare de pisică şi cuţite pentru aruncare. La un alt ordin, oameni dinainte aleşi scoaseră din teacă beţele scurte. Acestea erau suliţe din tuburi concentrice care se lungeau cu o viteză uimitoare. Fiecare om, imediat ce-şi termina pregătirile, îngenunchea, se aşeza cu faţa spre uşă şi, fără efort vădit, se făcea stană de piatră. Acum ultimul om era gata. Conducătorul stinse lumînarea.

Cînd clopotele oraşului bătură mijlocul Orei Tigrului — ora patru, deci, cu un ceas înaintea răsăritului — pătrunse cel de-al doilea val de *ninja*. Într-o liniște deplină, douăzeci de oameni se strecurară prin canalul larg de scurgere, acum nefolosit, care cîndva adunase pîrîiaşele grădinii. Toţi aceşti oameni purtau săbii. Se-nghesuiră, ocupîndu-şi poziţiile printre tufe şi arbuşti, rămînînd nemişcaţi şi aproape invizibili. În acelaşi timp, un alt grup de douăzeci urcară cu funii cu ancore atacînd clădirea ce dădea spre curtea exterioară şi spre grădină.

Doi samurai în maro erau pe parapeţi, privind atent acoperişurile goale de peste drum. Apoi unul din ei se uită în jur şi văzu în spatele lor ancorele şi, alarmat, începu să arate spre ele. Camaradul lui deschise gura să dea un strigăt de alarmă, cînd primul *ninja* ajunse în ambrazură şi, cu o mişcare rapidă din încheietura mîinii, aruncă o gheară de pisică în gura acestui samurai, ucigîndu-l. Apoi se năpusti asupra celuilalt samurai cu mîna întinsă, care era acum o armă mortală, iar cu degetul mare şi arătătorul îl sugrumă. Impactul îl paraliză pe samurai, o altă lovitură violentă îi frînse gîtul cu un trosnet sec şi *ninja* se aruncă spre primul samurai în agonie, care trăgea de

gheara de pisică înfiptă adînc în gură, în timp ce otrava începea să-şi facă efectul.

Cu un ultim şi suprem efort, samuraiul muribund îşi smulse din cingătoare pumnalul şi lovi. Stiletul pătrunse adînc şi *ninja* simţi că se sufocă, dar asta nu-i opri atacul şi mîna-i izbi cu putere gîtul samuraiului în maro, dîndu-i capul pe spate şi frîngîndu-i şira spinării. Samuraiul rămase mort, în picioare.

Ninja sîngera cumplit, dar nu făcu nici un zgomot şi, ţinîndu-l încă pe samuraiul în maro, care murise deja, îl puse cu grijă pe dalele de piatră şi se lăsă în genunchi lîngă el. Toţi *ninja* urcaseră cu ajutorul frînghiilor şi acum se aflau pe parapet. Nu-i dădură nici o atenţie camaradului lor rănit, pînă ce parapetul nu fu în siguranţă. Rănitul era tot în genunchi, lîngă samuraiul în maro, ţinîndu-se acum cu mîinile de şold. Conducătorul cercetă rana. Sîngele ţîşnea într-un şuvoi neîntrerupt. Îşi clătină capul şi vorbi prin semne, iar omul încuviinţă şi se trase anevoie într-un colţ, lăsînd o dîră lată de sînge în urma lui. Se aşeză într-o poziţie mai comodă, rezemîndu-se de o piatră şi scoase o gheară de pisică zgîriîndu-şi dosul palmelor cu cu colţii otrăviţi. Apoi îşi luă stiletul, îi puse vîrful la baza gîtului şi îl trase în sus cu ambele mîini şi cu toată forţa.

Conducătorul se asigură că omul era mort, apoi se întoarse spre uşa fortificată, care ducea înăuntru. O deschise cu grijă. Atunci se auziră paşi apropiindu-se şi imediat *ninja* se împrăştiară în poziţie de ambuscadă.

Aici, pe coridorul aripei de vest, Sumiyori se apropia cu zece samurai în maro. Lăsă doi lîngă uşa parapetului şi, fără să se oprească, îşi văzu mai departe de drum. Cele două străji de schimb ieşiră pe parapet, în timp ce Sumiyori dădea colţul de la celălalt capăt al coridorului şi o apuca în jos pe scările în spirală. La capătul lor era un alt punct de control şi cei doi samurai obosiţi se înclinară şi fură înlocuiţi.

— Adunaţi-i pe ceilalţi şi duceţi-vă la locuinţele voastre. O să fiţi treziţi în zori, spuse Sumiyori.

— Da, căpitane.

Cei doi samurai urcară înapoi scările, bucuroşi că li se terminase garda. Sumiyori îşi continuă drumul de-a lun-

gul coridorului următor, înlocuind străjile. În cele din urmă, se opri în faţa unei uşi şi ciocăni. Ultimele două gărzi erau cu el.

— Yabu-san ?

— Da ?

Vocea era somnoroasă.

— Iertaţi-mă, este schimbul străjii.

— A, mulţumesc. Intră, te rog.

Sumiyori deschise uşa, dar rămase în prag, prudent. Yabu era în aşternut, ciufulit, proptit într-un cot, cu cealaltă mînă pe sabie. Cînd fu sigur că era Sumiyori încordarea i se domoli şi căscă.

— Ceva nou, căpitane ?

Se destinse şi Sumiyori, clătină din cap, intră şi închise uşa. Camera era mare, ordonată şi mai avea încă un pat aşternut, cu o cuvertură răsfrîntă ademenitor. Ferestre înguste, pentru săgeţi, dădeau spre oraş şi spre aleea ce se afla la treizeci de picioare dedesubt.

— Peste tot e linişte. *Dînsa* doarme acum... Cel puţin aşa a spus slujnica, Chimmoko.

Se îndreptă spre măsuţa joasă, unde pîlpîia un opaiţ şi-şi turnă ceai rece dintr-un ibric. Alături erau permisele lor de liberă trecere, cu peceţi în regulă, pe care Yabu le adusese de la cancelaria lui Ishido.

Yabu căscă din nou şi se întinse.

— Anjin-san ?

— Ultima oară cînd am cercetat era treaz. Asta a fost la miezul nopţii. M-a rugat să nu mai vin pînă-n zori, ceva legat de obiceiurile lui. N-am înţeles exact tot ce a spus, dar nu e nici un pericol, peste tot paza e foarte puternică, *neh ?* Kiritsubo-san şi celelalte doamne sînt liniştite, deşi ea, Kiritsubo-san, a fost trează mai toată noaptea.

Yabu se dădu jos din pat. Purta doar fîşia de pînză din brîu.

— Făcînd ce ?

— Stînd doar la fereastră şi privind fix afară. Nu era nimic de văzut acolo. I-am zis c-ar fi mai bine să doarmă puţin. Mi-a mulţumit politicos, a încuviinţat şi a rămas unde se afla. Aşa-s femeile, *neh ?*

Yabu își dezmorți umerii și brațele și se frecă viguros ca să-și pună sîngele-n mișcare. Începu să se îmbrace.

— Ar trebui să se odihnească. Are de făcut un drum lung astăzi.

Sumiyori își puse ceașca jos.

— Cred că totul nu e decît un șiretlic.

— Poftim ?

— Nu cred că Ishido are să se țină de cuvînt.

— Avem permisele semnate. Uite-le. Fiecare om e trecut. Tu ai verificat numele. Cum poate să se dea-napoi de la o promisiune făcută în public față de noi sau față de doamna Toda ? Cu neputință, *neh* ?

— Nu știu. Îmi cer iertare, Yabu-san, dar eu tot cred că e un șiretlic.

Yabu își legă eșarfa pe îndelete.

— Ce fel de șiretlic ?

— O să fie o ambuscadă.

— În afara castelului ?

Sumiyori încuviință din cap.

— Da, așa cred.

— N-o să-ndrăznească.

— O să-ndrăznească. O să pună la cale o ambuscadă, sau o să ne amîne. Nu-l văd lăsînd-o pe *dînsa* să plece, sau pe doamna Kiritsubo, ori pe doamna Sazuko, ori copilul. Nici chiar pe bătrîna doamnă Etsu și pe celelalte.

— Nu, te-nșeli.

Sumiyori își clătină trist capul.

— Cred că ar fi fost mai bine dacă dînsa și-ar fi făcut *seppuku*. Așa nu s-a ajuns la nimic.

Yabu își luă săbiile și le puse la cingătoare. Da, gîndea el, sînt de acord cu tine. Nu s-a lămurit nimic și ea nu și-a împlinit datoria. Tu o știi, eu o știu și o știe și Ishido. Dezonorant ! Dacă ea ar fi făcut-o, atunci am fi trăit cu toții, dar așa cum stau lucrurile acum... ea s-a întors de la poarta veșniciei, și ne-a dezonorat, și s-a dezonorat și pe ea. *Shigata ga nai, neh* ? Femeie proastă !

Dar către Sumiyori zise :

— Cred că greşeşti. Ea l-a învins pe Ishido. Doamna Toda a cîştigat. Ishido n-o să îndrăznească să ne bage într-o ambuscadă. Du-te şi culcă-te. O să te trezesc în zori.

Din nou Sumiyori clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, Yabu-san, cred c-am să fac iar rondul. Se îndreptă spre fereastră şi scrută întunericul. Ceva nu e-n ordine.

— Totul e bine. Ia nişte... stai puţin ! Ce-a fost asta ? Ai auzit ceva ?

Yabu veni spre Sumiyori, se prefăcu a scruta întunericul, ascultînd cu atenţie, apoi, fără de veste, îşi trase rapid sabia scurtă şi, cu aceeaşi mişcare bruscă şi fulgerătoare, împlîntă tăişul în spatele lui Sumiyori, astupîndu-i cu cealaltă mînă gura ca să-i oprească ţipătul. Căpitanul muri pe loc. Yabu îl ţinu cu grijă şi cu forţă la distanţă, astfel ca nici un strop de sînge să nu-l pătezе, şi duse cadavrul pe aşternuturi, aşezîndu-l ca şi cînd ar dormi. Apoi îşi trase sabia şi începu s-o şteargă, furios că intuiţia lui Sumiyori forţase omorul neplănuit. Chiar şi aşa, gîndi Yabu, acum nu puteam să-l mai las să umble prin cetate.

Mai devreme, cînd Yabu se întorcea de la cancelaria lui Ishido cu permisele lor de liberă trecere, fusese pîndit de un samurai pe care nu-l mai văzuse niciodată pînă atunci.

— Yabu-san, ţi se cere să lucrezi cu noi.

— Ce anume şi cine mi-o cere ?

— Cineva căruia i-ai făcut ieri o ofertă.

— Ce ofertă ?

— În schimbul permiselor de liberă trecere pentru dumneata şi Anjin-san, o să ajuţi ca *ea* să fie dezarmată într-o ambuscadă în timpul călătoriei voastre... Te rog, nu atinge sabia, Yabu-san, sînt patru arcaşi care atît aşteaptă !

— Cum îndrăzneşti să mă ameninţi ? jucase el tare, simţind cum i se înmoaie genunchii, pentru că acum nu mai încăpea nici o îndoială că omul era mijlocitorul lui Ishido. Ieri după-amiază el făcuse în taină oferta prin mijlocitorii lui, într-o încercare disperată de a salva ceva de la nenorocirea pe care o provocase Mariko, punînd în pericol proiectele sale de viitor şi Corabia Neagră. La vremea aceea ştiuse că era o idee primejdioasă. Ar fi

fost greu, dacă nu imposibil, s-o dezarmeze și s-o lase în viață. Planul era plin de primejdii pentru ambele părți și, cînd Ishido, prin mijlocitori, respinsese propunerea, el nu fusese surprins.

— Nu știu nimic despre nici o ambuscadă, țipase el, dorind ca Yuriko să fie acolo să-l ajute să iasă din încurcătură.

— Chiar și așa, ești poftit să iei parte la una deși nu în chipul în care ai plănuit dumneata.

— Cine ești ?

— În schimb, ai să primești Izu, pe barbar și nava lui, în clipa în care capul dușmanului o să zacă în țărînă. Cu condiția, bineînțeles, ca ea să fie prinsă vie și dumneata să rămîi în Osaka, pînă la *ziua hotărîtă*, și să juri supunere.

— Al cui cap ? spusese Yabu, dîndu-și seama că Ishido folosise cererea lui pentru permisele de liberă trecere, pur și simplu, ca pe un șiretlic, ca oferta secretă să poată fi făcută și negociată în siguranță.

— E da sau nu ? întrebase samuraiul.

— Cine ești și despre ce tot vorbești ? Îi băgase sub nas sulul de hîrtie. Uite permisul de liberă trecere de la seniorul Ishido. Nici chiar domnul general nu-l poate schimba după cele întîmplate.

— Așa zic mulți. Îmi pare rău, dar în ruptul capului nu i se va îngădui cuiva să-l insulte pe seniorul Yaemon... Te rog, ia-ți mîna de pe sabie !

— Atunci pune-ți lacăt la gură !

— Bineînțeles, îmi pare rău. Te învoiești ?

— Acum sînt senior de Izu și-mi sînt promise Totomi și Suruga, spusese Yabu, începînd să se tîrguiască.

Știa că era prins în cursă, după cum era și Mariko, dar în aceeași măsură era prins și Ishido.

— Da, așa-i, spusese samuraiul, dar n-am încuviințarea să negociez. Acestea sînt condițiile. E da sau nu ?...

Yabu își termină de șters sabia și aranjă cearșaful peste Sumiyori, care părea că doarme, apoi își șterse sudoarea de pe față și mîini, își domoli furia, stinse lumînarea și deschise ușa. Cei doi samurai în maro așteptau la cîțiva pași mai jos pe coridor. Se înclinară.

— Am să te trezesc în zori, Sumiyori-san, spuse Yabu, vorbind întunericului. Apoi către unul din samurai : Tu rămîi de pază aici. Nu intră nimeni înăuntru. Nimeni ! Căpitanul să nu fie deranjat, are nevoie de odihnă.

— Da, Alteţă.

Samuraiul îşi luă în primire postul şi Yabu plecă grăbit împreună cu cealaltă strajă, urcă mai multe trepte ce duceau spre partea centrală a acestui cat, o traversă, îndreptîndu-se spre sala de audienţe şi apartamentele aflate în aripa de răsărit. Curînd ajunse în intrîndul ce dădea în camera de audienţe. Gărzile se înclinară şi-l lăsară să treacă. Un alt samurai deschise uşa ce dădea spre coridor şi spre locuinţe. Yabu ciocăni la o uşă.

— Anjin-san ? spuse el încet.

Nu veni nici un răspuns. Trase uşa-*shoji*. Camera era goală, iar panoul-*shoji* din interior întredeschis. Se încruntă, apoi făcu semn gărzii care-l însoţea să aştepte, şi traversă în grabă camera ieşind în coridorul interior, slab luminat. Chimmoko îi ieşi în cale, cu un pumnal în mînă. Patu-i răvăşit se afla în acest coridor, în faţa uneia din camere.

— O, iertaţi-mă, Alteţă, picoteam, spuse ea, cerîndu-şi scuze şi lăsînd pumnalul în jos. Dar nu se mişcă din calea lui.

— Îl căutam pe Anjin-san.

— El şi stăpîna mea stau de vorbă, Alteţă, împreună cu Kiritsubo-san şi cu doamna Achiko.

— Te rog, întreabă-l dacă-l pot vedea pentru o clipă.

— Desigur, Alteţă.

Chimmoko îi făcu politicos semn lui Yabu să se-ntoarcă în cealaltă cameră, aşteptă pînă ce el ajunse acolo şi trase panoul glisant. Straja din coridorul principal privea întrebător.

Într-o clipă *shoji* se deschise din nou şi Blackthorne intră. Era îmbrăcat şi purta o sabie scurtă.

— Bună seara, Yabu-san, spuse el.

— Îmi pare rău că te deranjez, Anjin-san. Voiam doar să văd... să mă asigur că totul e-n ordine, înţelegi ?

— Da, mulţumesc. Nici o grijă.

— Doamna Toda e bine ? Nu se simte rău ?

— Acum bine. Foarte obosită, dar bine. Curînd zorii, *neh* ?

Yabu dădu din cap.

— Da, am vrut doar să mă asigur că totul e bine. Înţelegi ?

— Da, în după-amiaza asta dumneata spus „plan", Yabu-san. Vă amintiţi ? Vă rog, ce plan secret ?

— Nu secret, spuse Yabu, părîndu-i rău că fusese aşa de deschis atunci. M-ai înţeles greşit. Am spus doar că trebuie să facem un plan... E foarte greu să fugi din Osaka, *neh* ? Trebuie să scăpăm, altfel... Yabu arătă cu pumnalul spre beregată. Înţelegi ?

— Da, dar acum avem liberă trecere, *neh* ? Acum ieşim din Osaka în siguranţă. *Neh* ?

— Da. Plecăm în curînd. Cu nava. Facem rost de oameni în Nagasaki. Înţelegi ?

— Da.

Yabu plecă foarte prietenos. Blackthorne închise uşa după el şi se întoarse în coridorul de la mijloc, lăsînd uşa interioară de la camera lui întredeschisă. Trecu pe lîngă Chimmoko şi intră în cealaltă încăpere. Mariko era sprijinită în pernele-saltele, părînd mai micuţă ca oricînd, mai firavă şi mai frumoasă. Kiri stătea în genunchi pe o pernă. Achiko dormea ghemuită.

— Ce a vrut, Anjin-san ? spuse Mariko.

— Să vadă dacă totul e-n ordine.

Mariko îi tălmăci lui Kiri.

— Kiri zice dacă l-ai întrebat despre „plan" ?

— Da, dar el a dat din umeri. Pesemne s-a răzgîndit. Nu ştiu. Poate m-am înşelat, dar în după-amiaza asta am crezut că plănuise ceva, sau punea ceva la cale.

— Să ne trădeze ?

— Bineînţeles, dar nu ştiu cum.

Mariko îi zîmbi.

— Poate că te-ai înşelat. Acum sîntem în siguranţă.

Tînăra fată Achiko murmură în somn şi ei o priviră. Ea se rugase să rămînă cu Mariko, aşa cum făcuse şi bătrîna doamnă Etsu, care dormea adînc în camera alăturată. Celelalte doamne, la apusul soarelui, plecaseră la casele

lor. Toate trimiseseră cereri oficiale pentru autorizații ca să plece imediat. La lăsarea întunericului circulau zvonuri prin castel că vor fi aproape o sută cinci cereri a doua zi. Kiyama trimisese după Achiko, soția nepotului său, dar ea refuzase s-o părăsească pe Mariko. Imediat *daimyo*-ul o dezmoștenise și ceruse copilul. Ea renunțase la copil. Acum fata avea un coșmar, dar acesta trecu și ea dormi liniștită mai departe.

Mariko privi spre Blackthorne.

— E așa de minunat să fie pace iar, *neh* ?

— Da, spuse el.

De cînd se trezise și-și dăduse seama că e în viață, sufletul ei se agățase de al lui. În prima oră ei fuseseră singuri, ea zăcîndu-i în brațe.

— Sînt atît de bucuros că trăiești, Mariko. Te și vedeam moartă.

— Și eu am gîndit la fel. Încă nu-mi vine să cred că Ishido s-a dat bătut. Niciodată în douăzeci de vieți... O, ce mult îmi place să-ți simt brațele puternice cum mă cuprind.

— Știi, în după-amiaza asta, din prima clipă cînd Yoshinaka a fost somat, n-am văzut altceva decît moarte : a ta, a mea, a tuturor. Ți-am ghicit planul, l-ai făcut cu mult în urmă, *neh* ?

— Da. Din ziua cutremurului, Anjin-san. Te rog, iartă-mă, dar n-am vrut.. n-am vrut să te înspăimînt. Mi-a fost teamă că n-ai să înțelegi. Da, din ziua aceea am știut că era *karma* mea să scot ostaticii din Osaka. Numai eu puteam să fac asta pentru Toranaga. Am reușit, dar cu ce preț, *neh* ? Doamne, iartă-mă.

Atunci sosise Kiri și ei trebuiseră să se așeze departe unul de celălalt, dar erau și așa fericiți. Un zîmbet, o privire sau un cuvînt erau de ajuns.

Kiri se îndreptă spre ferestrele întredeschise. Departe, spre mare, se vedeau luminițe de la bărcile pescărești trase la țărm.

— Curînd o să se crape de ziuă, spuse ea.

— Da, încuviință Mariko. Acum o să mă scol.

— Mai încolo. Nu încă, Mariko-san, îi spuse Kiri. Te rog, odihnește-te. Trebuie să-ți aduni forțele.

— Aş vrea ca seniorul Toranaga să fie aici.

— Da.

— Ai pregătit un alt mesaj despre... despre plecarea noastră ?

— Da, Mariko-sama, încă un porumbel o să plece o dată cu zorii. Seniorul Toranaga o să afle despre victoria ta de azi, spuse Kiri. O să fie atît de mîndru de tine !

— Sînt atît de bucuroasă că a avut dreptate.

— Da, spuse Kiri. Te rog să mă ierţi că m-am îndoit de tine şi de el.

— În adîncul inimii, şi eu m-am îndoit de el. Îmi pare rău.

Kiri se întoarse la fereastră şi privi afară spre oraş. Toranaga se-nşală, voia ea să strige. Noi n-o să părăsim niciodată Osaka, oricît de mult am dori-o. E *karma* noastră să rămînem, şi *karma lui să piardă.*

* * *

În aripa de apus, Yabu se opri în camera străjilor. Santinelele de schimb erau gata.

— Vreau să fac o cercetare rapidă.

— Da, Alteţă.

— Ceilalţi să mă aştepte aici. Tu, vino cu mine.

Coborî scara principală urmat de o singură strajă. La capătul scării din holul central se aflau alte gărzi, iar afară, curtea exterioară şi grădina. O privire fugară îi arătă că totul era în ordine, apoi se întoarse în fortăreaţă şi, după o clipă, îşi schimbă direcţia. Spre surpriza străjii, coborî scările către încăperile servitorilor. Slugile buimace de somn îşi plecară în grabă capetele, lipindu-le de dalele de piatră. Yabu abia dacă-i văzu. Mergea cu straja după el, pătrunzînd mai adînc în măruntaiele fortăreţei, pe scări, în jos, de-a lungul unor coridoare boltite, puţin folosite, cu pereţii umezi şi cu pete de mucegai, totuşi bine luminate. Aici, în beciuri, nu existau străji, nefiind nimic de apărat. Curînd începură să urce din nou, apropiindu-se de zidurile exterioare.

Yabu se opri brusc.

— Ce-a fost asta ?

Samuraiul în maro se opri, ascultă și muri. Yabu își șterse sabia și trase trupul înjunghiat într-un colț întunecat, apoi alergă spre o ușă mică de fier, puternic zăvorîtă, care abia se observa într-unul din pereții despre care îi vorbise trimisul lui Ishido. Se luptă să tragă zăvoarele ruginite. Ultimul se desprinse zornăind. Ușa se deschise. Veni o pală de aer rece de afară, apoi o suliță se-ndreptă spre gîtul lui și se opri chiar la timp. Yabu nu se mișcă, aproape paralizat. Din întunericul de catran de dincolo de ușă, *ninja* se holbau la el cu armele pregătite.

Yabu ridică o mînă tremurîndă și făcu un semn, așa cum i se spusese să facă.

— Sînt Kasigi Yabu, zise el.

Căpitanul îmbrăcat în negru, cu capul băgat într-o glugă neagră, încuviință, dar își ținu sulița gata de atac. Îi făcu semn lui Yabu. Ascultător, Yabu se trase înapoi un pas. Apoi, cu mare precauție, conducătorul se îndreptă spre mijlocul coridorului. Era înalt și robust, iar în spatele măștii, i se zăreau ochii mari. Îl văzu pe samuraiul în maro mort și, cu o zvîcnitură din încheietura mîinii, își trimise sulița ca un fulger în cadavru, apoi și-o recuperă cu lanțul ușor, legat de capătul ei. În tăcere, înfășură la loc lanțul, ascultînd încordat, în caz că s-ar ivi vreun pericol.

În cele din urmă, mulțumit, făcu semn în întuneric. Imediat ieșiră douăzeci de oameni și dădură năvală spre trepte, pe scara din dos, de mult uitată, care ducea spre caturile de sus. Oamenii aceștia purtau arme de asalt. Erau înarmați cu pumnale cu lanț, săbii și gheare de pisică. Pe glugile negre era cîte o pată roșie.

Conducătorul nu se uită la ei, ci își ținea ochii asupra lui Yabu și începu o numărătoare înceată, pe degetele de la mîna stîngă.

— Unu... doi... trei...

Yabu simți cum îl priveau mulți ochi din coridorul de dincolo de ușă, dar nu vedea pe nimeni.

Acum oamenii cu pată roșie urcau scările, cîte două trepte deodată și, în capul scărilor, se opriră. O ușă le bara drumul. Așteptară o clipă, apoi încercară cu grijă s-o deschidă. Era înțepenită. Un om cu o unealtă de asalt, o bară scurtă de oțel, îndoită la capăt și dăltuită la celălalt, înaintă și o deschise. Dincolo era un alt coridor plin de mu-

cegai pe care-l străbătură în grabă, fără nici un zgomot. La celălalt colţ se opriră. Primul se uită cu atenţie în jur, apoi le făcu semn celorlalţi să vină pe coridorul următor. La celălalt capăt se prelingea o dîră de lumină prin ochiul de observaţie din panelul masiv ce acoperea această uşă secretă. Îşi lipi ochiul de orificiu. Se vedea camera de audienţe în toată lărgimea ; doi samurai în maro şi doi în gri, obosiţi, stăteau de pază la uşa care dădea către locuinţă. Îşi aruncă privirile în jur şi făcu semn cu capul spre ceilalţi. Unul din oameni încă mai număra pe degete, în aceeaşi cadenţă cu numărătoarea conducătorului care se afla cu două caturi mai jos. Toţi ochii erau aţintiţi spre degetele celui care număra.

Jos, în pivniţă, degetele conducătorului îşi continuau neabătut ritmul, marcînd clipele, fără ca ochii să i se dezlipească de pe Yabu. Yabu privea şi aştepta, simţind în nări mirosul propriei transpiraţii jilave, de frică. Degetele se opriră şi pumnul conducătorului se închise brusc. Arătă în josul coridorului. Yabu dădu din cap, se întoarse şi porni înapoi pe drumul pe care venise, păşind încet. În urma lui numărătoarea inexorabilă începu iar.

— Unu... doi... trei...

Yabu ştia primejdia grozavă ce-l păştea, dar n-avusese de ales şi o blestemă încă o dată pe Mariko pentru că-l forţase să treacă de partea lui Ishido. Obligaţia ce-i revenea lui din tîrgul făcut era să deschidă această uşă secretă.

— Ce e în spatele uşii ? întrebase el bănuitor.

— Prieteni. Acesta este semnul pe care trebuie să-l faci şi parola e să-ţi spui numele.

— Atunci ei or să mă omoare, *neh* ?

— Nu, eşti prea de preţ, Yabu-san. Dumneata trebuie să veghezi ca oamenii să intre cu bine în castel.

El fusese de acord, dar tîrgul nu-i prevăzuse deloc pe *ninja*, temuţii şi detestaţii mercenari legendari, care datorau credinţă doar secretului lor, organizaţi în grupuri bazate pe legături foarte strînse de familie, care-şi transmiteau secretele doar rudelor de sînge — cum să înoate sub apă pe distanţe mari, cum să escaladeze pereţi aproape netezi, cum să se facă nevăzuţi şi să stea o zi şi o noapte fără să se mişte şi cum să omoare cu mîinile, cu picioarele,

sau cu orice fel de armă, inclusiv otrava, focul şi praful de puşcă. Pentru *ninja*, omorul pentru bani era singurul scop în viaţă.

În timp ce se îndepărta de conducătorul *ninja*, Yabu reuşi să-şi ţină pasul domol, tulburat încă de vederea acestor *ninja* şi nu a unor *ronini*, aşa cum se aşteptase. Ishido trebuie să fie nebun, îşi spuse, cu toate simţurile gata s-o ia razna, aşteptîndu-se în orice clipă la o suliţă, o săgeată sau o garotă. Nu mai erau decît cîţiva paşi pînă la colţ. Apoi dădu colţul şi, aflîndu-se iar în siguranţă, o luă la sănătoasa şi urcă treptele, cîte trei deodată. Ajuns în capătul scării, porni în fugă de-a lungul coridorului boltit, apoi dădu colţul, îndreptîndu-se spre încăperile slugilor.

Degetele conducătorului încă măsurau timpul, apoi numărătoarea se opri. Făcu un semn şi mai rapid în întuneric şi ţîşni după Yabu. Douăzeci de *ninja* îl urmară din beznă şi alţi cincisprezece luară poziţii de apărare la ambele capete ale coridorului, ca să păzească acest drum de retragere, care ducea, printr-un labirint de beciuri de mult uitate şi coridoare ce împînzeau castelul, spre una din ascunzătorile tainice ale lui Ishido, de sub şanţul cu apă şi de acolo în oraş.

Yabu fugea acum pe coridor mîncînd pămîntul. Se împiedică, abia reuşind să nu cadă, şi dădu buzna în încăperile servitorilor, împrăştiind ibrice, tigăi şi poloboace.

— *Ninjaaaaaa !* urlă el, ceea ce nu făcea parte din înţelegere, ci era propriu-i vicleşug, ca să se apere dacă era trădat.

Înnebuniţi, bărbaţi şi femei se puseră pe fugă, începură să strige şi încercară să se facă nevăzuţi sub bănci şi sub mese, în timp ce el străbătu în goană încăperea, mai urcă cîteva trepte şi ieşi într-unul din coridoarele principale, ca aici să întîlnească primele gărzi în maro, care deja aveau săbiile trase din teacă.

— Daţi alarma ! strigă Yabu. *Ninja, ninja* la servitori !

Un samurai fugi spre scara principală, al doilea se năpusti curajos, cu sabia ridicată, postîndu-se de unul singur în capul scărilor în spirală ce duceau jos. Cînd îl văzură, servitorii se opriră, apoi, plîngînd de groază, se aruncară orbeşte pe dale, claie peste grămadă, cu braţele deasupra

capetelor. Yabu alergă spre uşa principală, trecu mai departe şi se opri pe trepte.

— Daţi alarma ! Sîntem atacaţi ! strigă el aşa cum se înţeleseseră să facă, semnalînd pericolul din exterior spre a acoperi atacul principal prin uşa secretă de la camera de audienţe, ca Mariko să fie răpită şi scoasă afară în grabă, înainte de a băga de seamă careva.

Samuraii de la porţi şi din curtea exterioară se-nvîrteau de colo-colo, neştiind unde să stea de pază şi, în momentul acela, *ninja* din grădină dădură năvală din ascunzătorile lor şi se aruncară asupra samurailor în maro. Yabu se retrase în hol, în timp ce mulţi samurai în maro coborau în goană din camera străjilor, spre a veni în ajutor celor de afară.

Un căpitan alergă spre el.

— Ce se-ntîmplă ?

— *Ninja !* Sînt afară şi printre servitori ! Unde e Sumiyori ?

— Nu ştiu... în camera lui.

Yabu se îndreptă în goană spre scări, în timp ce ceilalţi oameni se revărsau în jos. În clipa aceea, primul val *ninja* din pivniţă ţîşni pe lîngă servitori, pornind atacul. O ghează de pisică omorî apărătorul singuratic, iar servitorii căzură pradă suliţelor. Apoi grupul de *ninja* ajunse în coridorul principal, creînd, prin strigăte, o derută totală. Samuraii în maro, înnebuniţi, se învîrteau bezmetici, neştiind de unde avea să izbucnească următorul atac.

La prima alarmă, *ninja* de la catul de sus spărseseră uşile şi se aruncaseră asupra ultimilor samurai în maro, care se grăbeau să coboare, şi-i omorîseră. *Ninja* îşi sporeau atacul sîngeros cu săgeţi otrăvite şi cu gheare de pisică. Samuraii în maro fură curînd învinşi şi năvălitorii săreau peste cadavre ca să ajungă în coridorul de la catul de dedesubt. Samuraii în maro primiră întăriri, dar atacul lor violent fu respins de *ninja,* care-şi roteau lanţurile cu greutăţi şi le aruncau asupra samurailor sugrumîndu-i, ori prinzîndu-le săbiile, ca să le vină mai uşor să-i înjunghie cu pumnalele cu dublu tăiş. Ghearele de pisică zburau prin aer şi samuraii în maro fură decimaţi. Au fost doborîţi şi cîţiva *ninja,* dar se tîrau

ca turbaţii şi nu se opreau din atac decît atunci cînd moartea punea stăpînire pe ei.

În grădină primul asalt al samurailor în maro, care se revărsau pe uşa principală, fu stăvilit lesne. Dar un alt val de uniforme maro porni curajos un al doilea atac şi-i făcu pe năvălitori să dea înapoi. La un ordin, *ninja* se retraseră, hainele lor negre ca tăciunele făcîndu-i o ţintă greu de atins. Triumfători, samuraii în maro dădură buzna după ei, căzînd în ambuscadă, şi fură măcelăriţi.

Atacatorii cu pete roşii încă stăteau în aşteptare în faţa camerei de audienţe, ochii conducătorului privind pe orificiul de observaţie. Îi vedea pe samuraii în maro şi pe cei în gri ai lui Blackthorne, care păzeau uşa dinspre coridor, urmărind neliniştiţi măcelul de dedesubt. Uşa se deschise şi alte străji, în maro şi gri, se bulucira în cadrul ei şi apoi, nemaiputînd să stea în aşteptare, ofiţerii ambelor grupuri ordonară oamenilor lor să iasă din camera de audienţe şi să ia poziţii de apărare în celălalt capăt al coridorului. Acum drumul era liber, uşa de la coridorul interior era deschisă. Lîngă ea se afla doar căpitanul uniformelor gri, dar plecă şi el. Conducătorul petelor roşii văzu o femeie grăbindu-se spre uşă, barbarul înalt fiind cu ea, şi alte femei care se-ngrămădeau în urma lor. Îşi recunoscu prada.

Nerăbdător să-şi îndeplinească misiunea şi astfel să uşureze lupta camarazilor săi de la caturile de jos, mînat şi de setea-i neostoită de sînge, conducătorul petelor roşii dădu semnalul şi se năpusti spre uşă o clipă prea devreme.

Blackthorne îl văzu venind şi automat îşi scoase pistolul de sub chimonou şi trase. Cei care veneau în spatele conducătorului dispărură şi, pentru moment, atacul se opri. În acelaşi timp, căpitanul, uniformelor gri veni în goană înapoi, atacă cu o ferocitate dementă şi doborî un *ninja*. Apoi tot grupul se aruncă asupra samuraiului în gri şi el muri, dar aceste cîteva secunde îi dădură lui Blackthorne destul timp ca s-o tragă pe Mariko la loc sigur şi să închidă uşa. Turbat, se repezi spre drugul de fier şi-l trase exact cînd *ninja* se aruncaseră asupra uşii, iar ceilalţi se răspîndiseră în formă de evantai ca să apere intrarea principală.

— Doamne Dumnezeule ! Ce se-ntîm...

— *Ninjaaaaaa !* strigă Mariko, în timp ce Kiri, doamna Sazuko, doamna Etsu, Chimmoko, Achiko şi celelalte slugi

se revărsau înnebunite din camerele lor, iar loviturile zguduiau ușa.

— Repede, pe aici ! țipă Kiri deasupra vacarmului și o luă la fugă spre camerele interioare.

Femeile o urmară buluc, două dintre ele ajutînd-o pe bătrîna doamnă Etsu. Blackthorne văzu ușa clătinîndu-se sub loviturile furioase ale rângilor de asalt. Lemnul începu să se sfarme. Blackthorne alergă înapoi în camera lui după săbii și cornul cu praf de pușcă.

În camera de audiențe, *ninja* îi omorîseră deja pe cei șase samurai în maro și gri de la ușa principală exterioară și pe ceilalți din coridorul de alături. Dintre ai lor muriseră doi, iar alți doi fuseseră răniți înainte ca lupta să se fi terminat, ușile exterioare să fi fost închise și zăvorîte, iar această întreagă aripă să fie în siguranță.

— Grăbiți-vă, mîrîi noul conducător al petelor roșii.

Nu era nevoie de nici un îndemn pentru oamenii cu rângi care spărgeau ușa. Pentru o clipă conducătorul se aplecă asupra cadavrului fratelui său apoi îl lovi furios cu piciorul, știind că nerăbdarea acestuia distrusese atacul surpriză. Veni iar lîngă oamenii săi strînși roată în jurul ușii.

În coridor Blackthorne se pregătea cu repeziciune, ușa trosnind sub lovituri. Mai întîi praful de pușcă, îndeasă-l cu grijă... *unul din panourile ușii plesni...* pune apoi dopul de hîrtie ca să țină încărcătura presată și pe urmă glonțul și încă un dop... *una din balamalele ușii pocni și vîrful unei rângi își croi drum prin ea...* apoi suflă cu grijă praful de pe bucata de cremene...

— Anjin-san ! strigă Mariko de undeva din camerele interioare. Grăbește-te !

Dar Blackthorne nu-i dădu nici o atenție. Se îndreptă spre ușă, puse țeava într-o despicătură și apăsă pe trăgaci. De cealaltă parte se auzi un țipăt și atacul asupra ușii încetă. El se trase iar înapoi și începu să reîncarce. Mai întîi praful de pușcă, îndeasă-l cu grijă... *din nou ușa se zgudui din temelii luată cu asalt cu umerii, cu picioarele, cu pumni furioși, cu armele...* pune hîrtia care să-l țină, pe urmă glonțul și apoi altă hîrtie... *ușa hurui, se cutremură și unul din ivăre zbură zornăind pe podea...*

Respirînd cu greu, Kiri abia mai alerga de-a lungul unui coridor, celelalte femei o tîrau pe doamna Etsu cu ele, iar Sazuko plîngea.

— Ce rost are, n-avem unde merge...

Dar Kiri nu se opri din fugă, dădu apoi de o altă cameră, o traversă şi trase într-o parte o bucată din peretele-*shoji*. În zidul de piatră de dincolo se ascundea o uşă ferecată în fier. O deschise. Balamalele erau bine unse.

— Acesta... acesta e para... paradisul secret al stăpînului meu, spuse ea gîfîind şi dădu să intre, dar se opri. Unde e Mariko ?

Chimmoko se întoarse şi o luă la fugă înapoi.

În primul coridor Blackthorne sufla cu grijă praful de pe cremene şi înaintă iar. Uşa era gata să cedeze, dar încă mai oferea adăpost. Din nou apăsă pe trăgaci. Se auzi iarăşi un ţipăt, urmă o clipă de răgaz, apoi loviturile începură, un alt ivăr zbură şi toată uşa se clătină. El începu să reîncarce.

— Anjin-san !

Mariko era în celălalt capăt al coridorului, făcîndu-i semne disperată, aşa că el îşi înşfăcă din zbor armele şi alergă spre ea. Mariko se întoarse şi o luă la fugă, arătîndu-i drumul. Uşa se făcu ţăndări şi *ninja* se revărsară în urma lor.

Mariko alerga repede iar Blackthorne după ea. Traversă în goană o cameră, se-mpiedică în fuste şi căzu. El o ridică şi trecură glonţ printr-o altă încăpere. Chimmoko alerga spre ei.

— Grăbiţi-vă ! strigă ea, aşteptîndu-i să treacă.

Îi urmă pentru o clipă, apoi, neobservată, se întoarse şi rămase în drum cu pumnalul scos.

Ninja dădură buzna în cameră. Chimmoko se aruncă asupra primului om cu pumnalul întins. El pară lovitura şi o azvîrli ca pe-o jucărie, gonind după Blackthorne şi Mariko. Ultimul om îi frînse gîtul lui Chimmoko cu piciorul şi-şi continuă fuga.

Mariko alerga repede, dar nu îndeajuns deoarece o împiedicau fustele. Blackthorne încerca s-o ajute. Străbătură o încăpere, apoi o luară la dreapta, într-o altă cameră, şi el văzu uşa. Kiri şi Sazuko îi aşteptau acolo

îngrozite, iar în odaia din spatele lor Achiko şi slujnicele o ajutau pe bătrînă. El o împinse pe Mariko la adăpost, apoi se întoarse ca să le ţină piept urmăritorilor, cu pistolul neîncărcat într-o mînă şi sabia în cealaltă, aşteptînd-o pe Chimmoko. Cum ea nu apăru imediat, el dădu să se întoarcă şi atunci îi auzi pe urmăritorii *ninja* apropiindu-se în goană. Se opri şi, dintr-o săritură, fu înapoi în cameră cînd apăru primul *ninja*. Închise repede uşa şi suliţe şi gheare de pisică scrîşniră asurzitor pe ferecătura de fier. Din nou el abia dacă avu timp să tragă ivărele în lăcaşul lor înainte ca năvălitorii să se năpustească asupra uşii.

Paralizat, îi mulţumi lui Dumnezeu că scăpaseră, apoi, cînd văzu trăinicia uşii, ştiu că răngile nu puteau s-o spargă cu uşurinţă şi că, pentru moment, erau în siguranţă, şi-i mulţumi iarăşi lui Dumnezeu. Privi în jur, încercînd să-şi domolească respiraţia. Mariko stătea în genunchi, abia trăgîndu-şi sufletul. Mai erau şase slujnice şi Achiko, Kiri, Sazuko şi bătrîna doamnă, care zăcea lividă, aproape inconştientă. Camera era micuţă, cu pereţii din piatră şi o altă uşă laterală dădea într-o mică verandă, pe parapeţi. Se îndreptă bîjbîind spre fereastră şi privi afară. Această consolă de colţ era deasupra aleii şi curţii exterioare. Răzbăteau pînă la el zgomotele luptei de jos : strigăte, ţipete şi cîteva urlete isterice de bătălie. Numeroşi samurai în gri începuseră deja să se adune în alee şi pe parapeţii de peste drum. Porţile de dedesubt erau însă închise şi păzite de *ninja*.

— Ce dracu se-ntîmplă ? spuse Blackthorne, simţind o durere în piept.

Nimeni nu-i răspunse. El se întoarse, îngenunche lîngă Mariko şi o mişcă uşor.

— Ce se-ntîmplă ?

Dar ea încă nu-i putea răspunde.

* * *

Yabu alerga de-a lungul unui coridor larg din aripa de vest, către camerele lui de dormit. Dădu colţul, alunecă şi se opri. În faţă, numeroşi samurai erau împinşi înapoi de un atac violent al acelor *ninja* care năvăliseră de la ultimul cat.

— Ce se-ntîmplă ? strigă Yabu pe deasupra vacarmului, pentru că, după înţelegere, aici nu trebuia să fie nici un *ninja,* ci doar dedesubt.

— Sîntem încercuiţi, gîfîi samuraiul. Aceştia au venit de deasupra...

Yabu înjură, dîndu-şi seama că fusese tras pe sfoară şi că nu i se spusese întregul plan al atacului.

— Unde e Sumiyori ?

— Pesemne e mort. Partea aceea a fost trecută prin foc şi sabie, Alteţă. Sînteţi norocos că aţi scăpat. Ei trebuie să fi atacat la scurt timp după ce aţi plecat. De ce atacă *ninja* ?

O rafală de strigăte le atrase atenţia. La celălalt capăt, după colţ, samuraii în maro lansară un alt contraatac, venind în ajutorul samurailor care luptau cu suliţe. Suliţaşii îi împinseră pe *ninja* înapoi şi samuraii în maro atacară, urmărindu-i, dar un nor de gheare de pisică se abătu asupra lor. În scurt timp toţi muriră în convulsii din pricina otrăvii, blocînd coridorul. Pentru moment, ceilalţi samurai în maro se retraseră în dezordine spre a se regrupa.

Yabu, care nu era în primejdie, strigă :

— Aduceţi arcaşii !

Oamenii ţîşniră să-i execute ordinul.

— Ce e cu atacul ăsta ? De ce sînt atît de mulţi ? întrebă din nou samuraiul, cu sîngele şiroindu-i pe faţă, de la rana din obraz.

De obicei, mult detestaţii *ninja* atacau singuri sau în grupuri mici, spre a dispărea la fel de repede pe cît apăruseră, îndată ce misiunea lor era îndeplinită.

— Nu ştiu, spuse Yabu. Partea aceasta din castel era acum cuprinsă de o nebunie generală, samuraii în maro încă buimaci, încă descumpăniţi de rapiditatea cumplită a măcelului.

— Dacă... dacă Toranaga-sama ar fi aici, l-aş înţelege pe Ishido să poruncească un atac fulger, dar... dar acum, de ce ? spuse samuraiul. Nu e nici un... Se opri cînd îi străfulgeră prin minte adevăratul motiv. Doamna Toda ! exclamă.

Yabu încercă să-l oprească, dar omul urlă :

— Pe *ea* o caută, Yabu-san ! Pe doamna Toda trebuie s-o caute !

O luă la fugă spre aripa de est. Yabu şovăi, apoi îl urmă.

Ca să ajungă în aripa de est trebuiau să traverseze holul central, ticsit acum de *ninja*. Peste tot zăceau samurai morţi. Ştiindu-şi comandantul în primejdie, primul atac năvalnic străpunse barajul. Dar aceşti oameni fură omorîţi imediat. Strigătele lor fuseseră preluate de alţi camarazi şi vestea se răspîndise cu repeziciune, iar uniformele maro îşi înteţiră eforturile. Yabu se grăbi să treacă în fruntea bătăliei, avînd grijă să rămînă la adăpost, atît cît să nu bată la ochi. Un *ninja* îşi deschise raniţa, scoase o încărcătură explozivă, îi aprinse fitilul de la o torţă din perete şi o aruncă asupra samurailor în maro. Se sparse de un zid şi explodă, răspîndind foc şi fum şi imediat acest *ninja* luă comanda contraatacului, care-i făcu pe samuraii în maro să fugă în dezordine. Sub perdeaua de fum, se revărsau de la catul de dedesubt alţi *ninja*.

— Retragerea şi regruparea ! strigă Yabu pe unul din coridoarele ce se desprindea din holul central, dorind să tragă de timp cît se putea, bănuind că Mariko era deja prinsă şi dusă la ieşirea din pivniţă, aşteptînd în orice moment sunetul întîrziat al cornului, care să anunţe izbînda şi să poruncească tuturor *ninja* să înceteze atacul şi să se retragă. Apoi un grup de samurai în maro se aruncă din capul scării într-un atac sinucigaş, străpungînd cordonul. Mulţi muriră, dar alţii, de asemeni, nesocotiră ordinul lui Yabu şi atacară. Fură aruncate mai multe bombe şi draperiile de pe pereţi luară foc. Flăcările începură să se prelingă pe pereţi şi scînteile aprinseră rogojinile. O vîlvătaie bruscă îl învălui pe unul din *ninja*, transformîndu-l într-o torţă vie. Apoi luă foc chimonoul unui samurai şi el se aruncă asupra unui alt *ninja* şi arseră laolaltă. Un samurai în plin elan îşi folosea sabia ca un topor de bătălie spre a-şi croi drum printre atacatori. Zece samurai îl urmau şi, deşi doi dintre ei muriră şi trei căzură răniţi de moarte, ceilalţi ieşiră din încercuire şi se năpustiră spre aripa de răsărit. Curînd urmară alţi zece. Yabu conduse următorul atac, în timp ce restul de *ninja* se retrase în ordine spre parter şi spre drumul de ieşire din beciuri. Lupta pentru stăpînirea intrîndului din aripa de est începu.

În camera mică, toți ochii erau ațintiți spre ușă. Îi auzeau pe năvălitori lovind balamalele și-n dușumea, apoi, după cîteva bătăi bruște în ușă, o voce mormăită și grosolană spuse ceva.

Două slujnice începură să plîngă cu suspine.

— Ce-a spus ? întrebă Blackthorne.

Mariko își trecu limba peste buzele uscate.

— A... a spus să deschidem ușa și să ne predăm, altfel are... are s-o arunce în aer.

— Pot s-o facă, Mariko-san ?

— Nu știu. Pot... pot să folosească praf de pușcă, bineînțeles și... Mariko își duse mîna în eșarfă, dar nu găsi nimic. Unde mi-e pumnalul ?

Toate femeile își căutară pumnalele. Kiri n-avea nici unul, nici Sazuko, nici Achiko, nici doamna Estu. Blackthorne își armase pistolul și avea sabia lungă. Sabia scurtă îi căzuse cînd alergase înnebunit spre un loc mai sigur.

Vocea mormăită deveni furioasă și poruncitoare, și toți ochii din începere se îndreptară spre Blackthorne. Dar Mariko știa că fusese trădată și că îi venise sorocul.

— El a zis că, dacă deschidem ușa și ne predăm, toată lumea va fi liberă în afară de tine. Mariko își îndepărtă o șuviță de păr din ochi. A zis că te vor ostatic. Anjin-san. Asta e tot ce vor...

Blackthorne înaintă să deschidă ușa, dar Mariko i se așeză hotărîtă în cale.

— Nu, Anjin-san, e un șiretlic, spuse ea. Iartă-mă, nu te vor pe tine, pe mine mă vor ! Nu le da crezare, eu nu-i cred.

El îi zîmbi, o atinse în treacăt și întinse mîna spre unul din zăvoare.

— Nu pe tine, pe mine mă vor... e un șiretlic. Ți-o jur ! Nu-i crede, te rog, spuse ea și-i înhăță sabia.

El își dădu seama cînd sabia era pe jumătate scoasă din teacă și atunci îi prinse mîna.

— Nu ! porunci el. Oprește-te !

— Nu mă lăsa pe mîinile lor ! N-am nici un pumnal ! Te rog, Anjin-san !

Încercă să scape din strînsoarea lui, dar el o ridică pe sus, îndepărtînd-o din cale, şi puse mîna pe ivărul de sus.

— *Dozo,* spuse el către celelalte femei, în timp ce Mariko încerca disperată să-l oprească. Achiko înaintă implorînd-o pe Mariko, dar aceasta căută s-o dea la o parte şi strigă :

— Te rog, Anjin-san, e un şiretlic... pentru Dumnezeu !

Cu o zmucitură bruscă el trase ivărul de sus.

— Ei mă vor vie, strigă Mariko sălbatic. Nu vezi ? Vor să mă prindă, nu înţelegi ? dacă mă prind vie totul a fost în zadar, mîine Toranaga trebuie să treacă hotarul, te rog, e un şiretlic, pentru Dumnezeu...

Achiko se agăţă de gîtul lui Mariko, implorînd-o, trăgînd-o la o parte, şi-i făcu semne lui Blackthorne să deschidă.

— *Isogi, isogi,* Anjin-san...

Blackthorne trase ivărul din mijloc.

— Pentru Dumnezeu, nu face ca tot ce s-a întîmplat pînă acum, toţi morţii, să fie în zadar. Ajută-mă ! Adu-ţi aminte jurămîntul tău !

El înţelese în sfîrşit ce dorea ea să-i spună şi, în panică, trase ivărele la loc.

— De ce trebuie...

O bătaie sălbatică în uşă îl întrerupse, fierul zornăind asurzitor. Toate zgomotele de afară încetară. Femeile se repeziră spre celălalt perete şi se ghemuiră lîngă el.

— Plecaţi de lîngă uşă, strigă Mariko, alergînd după ele. Au de gînd să arunce uşa în aer !

— Trage de timp, Mariko-san, spuse Blackthorne şi sări spre uşa laterală ce ducea spre parapet. Oamenii noştri or să fie aici curînd. Prefă-te că te căzneşti să deschizi ivările, spune că sînt înţepenite, orice.

El smuci de ivărul de sus de la uşa laterală, dar era înţepenit de rugină. Ascultătoare, Mariko alergă la uşă şi se prefăcu că încearcă să mişte ivărul din mijloc, vorbind cu *ninja* de afară. Apoi începu să zornăie ivărul de jos. Vocea se auzi din nou, mai poruncitoare şi Mariko îşi înteţi rugăminţile tînguitoare.

Blackthorne izbi de mai multe ori cu podul palmei ivărul de sus, dar acesta nu se clinti. Femeile priveau neaju-

torate. În sfîrşit, zăvorul zornăi şi se desprinse cu zgomot. Mariko acoperea zgomotele pe cît putea. Zăvorul parc-ar ultimul ivăr. Mîinile-i erau numai julituri şi pline de sînge. Conducătorul *ninja* de afară îşi reînnoi avertismentul fioros. Disperat, Blackthorne îşi smulse sabia şi-i folosi mînerul drept ciomag, fără să-i mai peste acum de zgomot. Mariko acopera zgomotele pe cît putea. Zăvorul parc-ar fi fost lipit.

În faţa uşii, conducătorul petelor roşii era aproape ieşit din minţi de furie. Refugiul secret era întru totul neaşteptat. Ordinele lui de la conducătorul clanului ziceau s-o captureze pe Toda Mariko vie, să se asigure că nu avea nici o armă şi s-o predea samurailor în gri, care aşteptau la capătul tunelului din beciuri. Ştia că timpul era pe sfîrşite. Auzea lupta pe viaţă şi pe moarte din coridor, în faţa camerei de audienţe şi ştia, plin de dezgust, că acum ar fi fost în siguranţă în pivniţă, cu misiunea împlinită, dacă n-ar fi fost gaura asta secretă de şobolan şi prea nerăbdătorul şi prostul lui frate, care începuse atacul înainte de vreme.

Karma să ai un asemenea frate !

Ţinea o lumînare aprinsă în mînă şi aşternuse o dîră de praf de puşcă spre micile butoiaşe pe care le aduseseră în raniţe ca să arunce în aer intrarea secretă de la beciuri, spre a-şi asigura retragerea. Dar nu ştia ce hotărîre să ia. Singurul chip să ajungă dincolo era să arunce uşa în aer. Dar femeia Toda se afla chiar de partea cealaltă a uşii şi explozia, cu siguranţă, ar fi omorît pe toată lumea dinăuntru şi le-ar fi ratat misiunea, făcînd zadarnice toate pierderile lor.

Se auziră paşi apropiindu-se în fugă. Era unul din oamenii lui.

— Repede ! şopti bărbatul. Nu le mai putem ţine piept multă vreme !

Plecă tot în goană.

Conducătorul petelor roşii se hotărî. Le făcu semn oamenilor săi să se adăpostească şi strigă un avertisment către cei din spatele uşii :

— Dă-te la o parte ! Arunc uşa în aer !

Duse lumînarea la dîra de praf şi sări să se pună la adăpost. Praful de puşcă sfîrîi, se oprise şi înaintă şerpuitor spre butoiaşe.

Blackthorne trase cu putere şi deschise uşa laterală. Aerul plăcut al nopţii năvăli înăuntru. Femeile se bulucirăspre verandă. Bătrîna doamnă Etsu căzu, dar el o prinse şi-o împinse dincolo, apoi se răsuci spre Mariko, dar ea se lipise de uşa de fier şi striga dîrz :

— Eu Toda Mariko, ridic glasul împotriva acestui atac ruşinos şi prin moartea mea...

El se repezi spre ea, dar explozia îl azvîrli în lături, iar uşa fu smulsă din balamale şi izbită cu un zgomot asurzitor de celălalt perete. Detunătura le făcu pe Kiri şi pe celelalte să cadă afară, pe parapet, dar fără a fi grav rănite. Fumul năvăli în cameră, apoi dădură buzna *ninja*. Uşa zăcea într-un ungher.

Conducătorul petelor roşii era în genunchi lîngă Mariko, în timp ce toţi ceilalţi se răspîndiseră în evantai ca să-l apere. Îşi dădu seama că era rănită foarte grav şi că moartea nu avea să întîrzie. *Karma*, gîndi el şi sări în picioare. Blackthorne zăcea năuc ; dîre de sînge i se prelingeau din nas şi urechi, dar încercă fără vlagă să-şi revină-n simţiri.

Conducătorul petelor roşii făcu un pas înainte şi se opri. Achiko apăru în prag.

Ninja o văzu şi o recunoscu, apoi îşi aruncă ochii în jos spre Blackthorne, privindu-i cu ură pistolul şi dispreţuindu-i mişelia de a împuşca orbeşte prin uşă, omorînd pe unul din oamenii lui şi rănind pe altul. Privi înapoi spre Achiko şi duse mîna la pumnal. Ea se aruncă orbeşte şi pumnalu-i intră în piept. Cînd se-ndoi, făcîndu-se ghem, era deja moartă, iar el înaintă calm şi-şi trase pumnalul din trupul care se zvîrcolea, îndeplinind ultima parte a ordinelor primite de sus — el bănuia că de la Ishido, deşi asta nu se putea dovedi niciodată — şi anume că, dacă dădeau greş şi doamna Toda ar fi murit, el urma s-o lase neatinsă şi să nu-i ia capul. Trebuia să-l apere pe barbar şi să le lase pe celelalte femei nevătămate, în afară de Kiyama Achiko. Nu ştia de ce i se ordonase s-o omoare, dar i se poruncise şi i se plătise pentru asta. Acum ea era moartă.

Dădu semnalul de retragere. Unul din oamenii lui duse la gură un corn cu încrustaţii şi scoase un sunet strident ce răsună în castel şi în noapte. Conducătorul se încredinţă pentru ultima oară că Mariko era moartă, cercetă din ochi fata căzută alături şi aruncă o ultimă privire asupra bar-

barului, pe care atît de mult îl dorea mort, apoi se-ntoarse și conduse retragerea prin camere și coridoare către sala de audiențe. *Ninja* care apărau ușa principală așteptară pînă cînd toți cei cu pete roșii erau pe drumul spre ieșire, apoi aruncară mai multe încărcături incendiare pe coridor și se puseră pe fugă. Conducătorul petelor roșii le acoperea retragerea. Așteptă pînă ce toți erau în siguranță, apoi împrăștie pe dușumea bile de fier cu țepi ascuțite și otrăvite, abia vizibile și mortale. Cînd samuraii în maro năvăliră prin fum în camera de audiențe, el fugi. Cîțiva îl urmăriră și o altă falangă se năpusti în coridor. Cînd vîrfurile de la țepi le intrară în tălpi, urmăritorii lui începură să urle și să cadă uciși de otravă.

În cămăruță nu se mai auzea decît respirația grea a lui Blackthorne. Pe parapet, Kiri se ridică în picioare împleticindu-se. Chimonoul îi era sfîșiat, palmele și brațele pline de julituri. O văzu pe Achiko și țipă, apoi merse clătinîndu-se spre Mariko și se lăsă în genunchi lîngă ea. O altă explozie, undeva în castel, stîrni puțin colbul și, în depărtare, se auziră mai multe țipete și urlete. Toți strigau: „Foc". Fumul năvăli în cameră. Sazuko și cîteva slugi se ridicară în picioare. Sazuko avea vînătăi pe față și pe umeri, iar încheietura mîinii îi era fracturată. O văzu pe Achiko cu ochii ieșiți din orbite și cu gura deschisă de groaza morții și scoase un scîncet.

Stană de piatră, Kiri se uită la ea și făcu semn spre Blackthorne. Tînăra fată porni împleticindu-se spre Kiri și o văzu pe Mariko. Începu să țipe, apoi își recăpătă stăpînirea de sine, se întoarse spre Blackthorne și încercă să-l ajute să se ridice. Slujnicele alergară să-i vină în ajutor. El se sprijini de ele, luptînd să se ridice, dar se clătină și căzu iar, tușind și vomind. Sîngele încă i se mai prelingea din urechi. Samuraii în maro năvăliră în cameră. Priviră în jur îngroziți.

Kiri stătea în genunchi lîngă Mariko. Un samurai o ridică. Ceilalți se îngrămădiră în jurul lor. Se dădură la o parte cînd Yabu intră în cameră pămîntiu la chip. Cînd văzu că Blackthorne trăiește, mare parte din neliniștea lui se risipi.

— Aduceți un doctor ! Repede ! porunci el și îngenunche lîngă Mariko. Ea încă trăia, dar se stingea repede. Fața

aproape că nu-i era atinsă, dar trupu-i era schilodit îngrozitor. Yabu își smulse chimonoul și o acoperi pînă la gît.

— Aduceți repede doctorul ! porunci el și se îndreptă spre Blackthorne, pe care îl ajută să stea rezemat de perete.

— Anjin-san ! Anjin-san !

Blackthorne era încă buimac, urechile-i vîjîiau, ochii abia dacă distingeau ceva. Fața-i era numai vînătăi și arsuri de la praful de pușcă. Apoi privirea i se limpezi și-l zări pe Yabu. Imaginea îi era neclară, ca la beție, mirosul fumului îl îneca și nu știa unde se află, nici cine este, credea că se găsea pe navă, într-o bătălie, și că nava lui era avariată și avea nevoie de el. Apoi o văzu pe Mariko și-și aminti.

Se ridică împleticit, Yabu ajutîndu-l, și era gata-gata să se prăbușească peste ea.

Ea părea liniștită, ai fi zis că doarme. Îngenunche anevoie lîngă ea și-i dădu chimonoul la o parte, apoi îl puse la loc. Pulsul îi era aproape imperceptibil. După puțin timp încetă.

El rămase cu ochii ațintiți asupra ei, clătinîndu-se, gata să cadă, apoi veni un doctor, care dădu din cap și spuse ceva, dar Blackthorne nu auzea și nici nu înțelegea nimic. Știa doar că moartea venise la ea și că era și el mort.

Făcu semnul crucii deasupra ei și spuse cuvintele sacre, în latină, binecuvîntînd-o, și se rugă pentru ea, deși nici un sunet nu-i ieși din gură. Ceilalți îl priveau. După ce făcuse ceea ce trebuia făcut, se luptă să se ridice în picioare și rămase drept. Apoi simți cum îi plesnește capul și leșină. Mîini grijulii îl prinseră ajutîndu-l să se întindă pe podea, și-l lăsară să se odihnească.

— E mort ? întrebă Yabu.

— Aproape. Nu știu ce e cu urechile lui, Yabu-sama, spuse doctorul. Se poate să sîngereze înăuntru.

Un samurai spuse cu obidă :

— Mai bine ne-am grăbi să-i scoatem afară de aici. Focul se poate răspîndi și n-o să mai avem nici o scăpare.

— Da, spuse Yabu.

Un alt samurai de pe parapeți îl chemă stăruitor afară și el ieși.

Bătrîna doamnă Etsu zăcea rezemată de parapet, îngrijită de slujnica ei, fața-i era cenușie și ochii-i lăcrimau. Privi țintă spre Yabu, concentrîndu-se cu greutate.

— Kasigi Yabu-san ?

— Da, Doamnă.

— Dumneata ești comandant aici ?

Bătrîna doamnă îi spuse slujnicei :

— Te rog, ajută-mă să mă ridic.

— Dar ar trebui să așteptați, docto...

— Ajută-mă !

Samuraii de pe parapet o priviră cum sta în picioare, sprijinită de slujnică.

— Ascultați, spuse ea cu o voce răgușită și slabă, în tăcerea ce se lăsase. Eu, Maeda Etsu, soția lui Maeda Arinoshi, senior de Nagato, Iwami și Aki, aduc mărturie că Toda Mariko-sama și-a dat viața spre a nu se lăsa rușinos prinsă de către acești oameni îngrozitori și odioși. Mărturisesc că... Kiyama Achiko a ales să se arunce asupra unui *ninja*, pierzîndu-și mai degrabă viața decît să ajungă prizonieră și să fie dezonorată... că, dacă n-ar fi fost vitejia samuraiului barbar, doamna Toda ar fi fost prinsă și dezonorată, iar noi, cele care sîntem în viață, și stăpînii noștri îi datorăm lui recunoștință pentru că ne-a apărat de această rușine... Îl acuz pe domnul general Ishido că a pus la cale acest atac mișelesc... și că i-a trădat pe moștenitor și pe doamna Ochiba. Bătrîna doamnă se clătină, gata să cadă, iar slujnica plîngea cu suspine și o ținu cu și mai multă forță. Și... și domnul Ishido a trădat și Consiliul Regenților. Vă rog pe toți să depuneți mărturie. Eu nu mai pot trăi cu această rușine...

— Nu... nu doamnă, plîngea slujnica. N-am să vă las...

— Pleacă ! Kasigi Yabu-san, te rog, ajută-mă. Pleacă, femeie !

Yabu o prinse pe doamna Etsu, care era ușoară ca fulgul, și-i porunci slujnicei să plece. Ea-i dădu ascultare.

Doamna Etsu avea dureri mari și respira anevoie.

— Aduc mărturie de adevărul acestor spuse prin propria mea moarte, spuse ea cu o voce slabă și-și ridică pri-

virile spre Yabu. Aş fi onorată dacă... dacă mi-ai fi secundant. Te rog, ajută-mă să merg la parapet.

— Nu, doamnă. Nu trebuie să muriţi.

Îşi întoarse faţa de la ceilalţi şi-i spuse în şoaptă :

— Mor deja, Yabu-sama. Sîngerez pe dinăuntru, ceva s-a rupt acolo, explozia... Ajută-mă să-mi fac datoria... Sînt bătrînă şi nefolositoare şi durerea mi-a fost tovarăş de pat timp de douăzeci de ani. De asemeni, fie ca moartea mea să-l ajute pe stăpînul nostru, *neh* ? O luminiţă pîlpîi în ochii bătrîni. *Neh* ?

El o ridică cu blîndeţe şi rămase plin de mîndrie lîngă ea, la marginea parapetului. O ajută să stea în picioare în timp ce toţi se înclinară spre ea.

— Am spus adevărul. Aduc mărturie cu moartea mea, spuse cu o voce abia auzită, stînd în picioare singură. Apoi închise ochii mulţumită şi se lăsă să cadă în întîmpinarea morţii.

Capitolul 58

Regenţii se întîlniră în sala mare de la catul al doilea al donjonului. Ishido, Kiyama, Zataki, Ito şi Onoshi. Soarele din primele ceasuri ale dimineţii proiecta umbre lungi, iar mirosul înăbuşitor de foc încă mai stăruia în aer.

Doamna Ochiba era de faţă, şi foarte tulburată.

— Îmi pare rău, domnule general, nu sînt de acord, spunea Kiyama cu vocea-i arţăgoasă. Este cu neputinţă să treci cu vederea *seppuku*-ul doamnei Toda, curajul nepoatei mele, mărturia doamnei Maeda şi moartea ei, laolaltă cu cei o sută patruzeci şi şapte de morţi dintre oamenii lui Toranaga şi partea aceea din castel aproape devastată ! Pur şi simplu n-ai cum să nu ţii cont de ei.

— Aşa-i, spuse Zataki. El sosise cu o dimineaţă în urmă din Takato şi, cînd aflase amănuntele despre înfruntarea lui Mariko cu Ishido, fusese încîntat în sinea lui. Dacă ea ar fi fost lăsată să plece ieri, aşa cum v-am sfătuit eu, acum nu ne-am fi aflat în această capcană.

— Nu e atît de grav pe cît credeţi, spuse Ishido strîngînd din buze, şi, în clipa aceea, Ochiba-l privi cu ură pen-

tru nereușită și pentru că-i băgase pe toți în această situație fără ieșire. *Ninja* n-au fost decît după pradă, spuse Ishido.

— Barbarul e prada ? spuse batjocoritor Kiyama. Au pus la cale un atac atît de mare doar pentru un singur barbar ?

— De ce nu ? El putea fi răscumpărat, *neh ?* Ishido îl privi cu obrăznicie pe *daimyo*-ul care stătea între Ito Teruzumi și Zataki. Creștinii din Nagasaki ar da bani grei pentru el, viu sau mort. *Neh ?*

— Asta se poate, încuviință Zataki. Barbarii luptă în felul acesta.

Kiyama spuse hotărît :

— Dai de înțeles, în fața Consiliului, că acest atac mîrșav a fost plănuit și plătit de creștini ?

— Am spus că e cu putință. Și este, într-adevăr.

— Da, dar și puțin probabil, interveni Ishido, care nu voia ca șubreda cumpănă dintre regenți să fie distrusă acum de o ceartă fățișă. Era încă uluit că iscoadele nu-l preveniseră despre ascunzătoarea secretă a lui Toranaga și încă nu înțelegea cum putuse fi construită într-o asemenea taină. Eu zic că *ninja* au fost după pradă.

— Ai spus un lucru cu judecată și foarte corect, rosti Ito cu o licărire răutăcioasă în ochi. Era un bărbat mărunt, de vîrstă mijlocie, gătit cu mare fast, cu săbii de paradă. Și el fusese sculat din pat ca toți ceilalți. Era fardat ca o femeie și dinții-i erau dați cu negreală. Da, domnule general. Dar poate că *ninja* n-au avut de gînd să-l elibereze prin răscumpărare în Nagasaki, ci în Yedo, la seniorul Toranaga. Nu este el și acum ocrotitorul lui ?

Chipul lui Ishido se întunecă la auzul numelui.

— Eu zic că n-ar trebui să ne pierdem vremea cu *ninja,* ci să discutăm despre seniorul Toranaga. Pesemne că el a ordonat atacul, *neh ?* Este destul de viclean ca s-o facă.

— Nu, el nu s-ar folosi niciodată de *ninja,* spuse Zataki. Cu toate că este viclean, el nu ar alege o asemenea cale. Neguțătorii ar face-o, sau barbarii, dar seniorul Toranaga nu.

Kiyama își aruncă privirea spre Zataki cu ură.

— Prietenii noștri portughezi n-ar face-o, ei nu s-ar amesteca în treburile noastre. Niciodată !

— Ce ai zice dacă ei sau preoţii lor ar urzi cu unul din *daimyo*-ii creştini din Kyushu ca să lupte împotriva necreştinilor, războiul fiind sprijinit de o năvălire străină ?

— Cine ? Spune-mi. Ai dovezi ?

— Nu încă, mărite Kiyama, dar umblă zvonuri şi într-o zi o să-ţi aduc dovadă. Zataki se întoarse iar spre Ishido. Ce putem face cu acest atac ? Cum să ieşim din încurcătură ? întrebă el, apoi îşi îndreptă privirea spre Ochiba. Ea se uită la Kiyama şi apoi la Ishido. Kiyama n-o văzuse nicicînd mai atrăgătoare ca acum.

Kiyama spuse :

— Noi toţi am fost de părere că, fără doar şi poate, seniorul Toranaga a pus la cale să fim prinşi în cursă de Toda Mariko-sama, oricît de curajoasă, de demnă de cinste şi de împinsă de datorie a fost ea, Dumnezeu s-o ierte.

Ito îşi potrivi un fald de pe chimonoul impecabil.

— Dar nu credeţi că pentru seniorul Toranaga ar fi o stratagemă perfectă să-şi atace proprii-i vasali în acest chip ? O, nobile Zataki, ştiu că el nu s-ar folosi niciodată de *ninja,* dar e foarte priceput în a-i face pe alţii să-i preia ideile şi să le creadă drept ale lor. *Neh* ?

— Orice e cu putinţă. Dar nu stă în firea lui să se slujească de *ninja.* E prea deştept ca să-i folosească, sau ca să pună pe cineva s-o facă. Nu poţi să ai încredere în ei. Şi de ce s-o ia cu forţa pe Mariko-sama ? Ar fi fost mult mai bine să aştepte şi să ne lase pe noi să înfăptuim greşeala. Am fost prinşi în capcană. *Neh ?*

— Da. Şi sîntem încă în capcană. Kiyama privi spre Ishido. Oricine va fi poruncit atacul, a fost un prost şi nu ne-a fost de nici un ajutor.

— Poate că domnul general are dreptate, faptele nu sînt atît de grave pe cît credem, spuse Ito. Dar e atît de trist, n-a fost deloc o moarte demnă de ea, biata doamnă.

— Asta a fost *karma* ei şi noi nu sîntem prinşi în capcană. Ishido îşi întoarse privirile spre Kiyama. A fost norocoasă c-a avut ascunzătoarea aceea zăvorîtă, altfel scîrbele alea ar fi prins-o.

— Dar ei n-au prins-o, domnule general, şi ea şi-a făcut, într-un fel, *seppuku,* la fel şi celelalte, iar acum, dacă nu le vom lăsa pe toate să plece, vor fi şi mai mulţi morţi

în semn de împotrivire iar noi nu ne mai putem permite asemenea lucru, spuse Kiyama.

— Nu sînt de acord. Toată lumea trebuie să stea aici, cel puțin pînă Toranaga-sama trece hotarele noastre.

Ito zîmbi.

— O să fie o zi memorabilă.

— Crezi că n-o să vină ? întrebă Zataki.

— Ce cred eu n-are importanță, nobile Zataki. O să aflăm în curînd ce are de gînd să facă. Orice ar fi, nu mai contează. Toranaga trebuie să moară, pentru ca moștenitorul să-și capete drepturile. Ito privi spre Ishido. Barbarul a murit, domnule general ?

Ishido clătină din cap și-l privi pe Kiyama.

— Ar fi ghinionul lui să moară acum, sau să rămînă schilod, *neh* ? E un bărbat foarte curajos.

— Eu cred că e o năpastă și, cu cît moare mai curînd, cu atît mai bine. Ați uitat ?

— Ne-ar putea fi folositor. Sînt de aceeași părere cu seniorul Zataki, și cu dumneata ; Toranaga nu e prost : trebuie să existe un temei foarte serios ca Toranaga să-l apere. *Neh* ?

— Da, iarăși aveți dreptate, spuse Ito. Anjin-san s-a purtat bine pentru un barbar, nu ? Toranaga a avut dreptate să-l facă samurai. Privi spre Ochiba. Cînd v-a dat floarea, doamnă, m-am gîndit că a fost un gest plin de poezie, demn de un curtean.

Acordul fu unanim.

— Cum rămîne acum cu întrecerea de poezie, doamnă ? întrebă Ito.

— Îmi pare rău, doar ar trebui amînată, spuse Ochiba.

— Da, încuviință Kiyama.

— V-ați gîndit la versurile de început, Alteță ? întrebă ea.

— Nu, răspunse Kiyama. Dar acum aș zice :

Peste o ramură uscată
S-a abătut furtuna...
Triste lacrimi de vară.

— Să fie epitaful ei. A fost samurai, spuse încet Ito. Și eu am parte de aceste lacrimi de vară.

— În ce mă priveşte, spuse Ochiba, eu aş fi preferat un alt sfîrşit :

Pe o ramură uscată
Zăpada ascultă...
Tăcere de iarnă.

Dar şi eu sînt de aceeaşi părere, nobile Ito. Şi eu cred că vom avea parte cu toţii de aceste lacrimi triste de vară.

— Nu, îmi pare rău, doamnă, dar vă înşelaţi, spuse Ishido. Au să fie lacrimi, într-adevăr, dar vor avea parte de ele Toranaga şi aliaţii lui. Se pregătea să pună punct întrunirii. Cît despre *ninja*, am să pornesc cercetările imediat. Mă îndoiesc c-o să aflăm vreodată adevărul. Între timp, pentru buna pază a fiecăruia, toate hîrtiile de liberă trecere vor fi din păcate anulate şi, cu regret, se va interzice tuturor să plece pînă în ziua de douăzeci şi doi.

— Nu, spuse Onoshi, leprosul, ultimul dintre regenţi, din locul lui singuratic, din celălalt capăt al încăperii, unde zăcea nevăzut, în dosul perdelelor opace ale lecticii sale. Îmi pare rău, dar este exact ceea ce nu poţi face. Acum trebuie să le laşi pe toate să plece. Pe toate.

— De ce ?

Vocea lui Onoshi era duşmănoasă şi fără teamă.

— Dacă n-o faci, ai s-o dezonorezi pe cea mai curajoasă doamnă din împărăţie. Ai să le dezonorezi pe doamna Kiyama Achiko şi pe doamna Maeda, Dumnezeu să aibă milă de sufletele lor. Cînd acest fapt murdar va ajunge la urechile tuturor, Dumnezeu ştie ce primejdie îl va paşte pe moştenitor şi pe noi toţi, dacă nu vom fi atenţi.

Ochiba simţi cum o trec fiorii. În urmă cu un an, cînd Onoshi venise să-şi prezinte omagiile lui *taikō*, care era pe moarte, străjile insistaseră ca perdelele lecticii să fie trase, în caz că Onoshi ar fi avut arme ascunse. Atunci ea văzuse faţa mutilată — fără nas, fără urechi, cicatrizată —, ochii fanatici, arzători, ciotul mîinii stîngi şi mîna dreaptă tea-fără, care strîngea sabia scurtă, pentru înjunghiere.

Doamna Ochiba se rugă ca nici ea, nici Yaemon să nu ia vreodată lepra. Ar fi vrut să se termine această întrunire, pentru că acum trebuia să hotărască ce e de făcut în privinţa lui Toranaga şi a lui Ishido.

— În al doilea rînd, spunea Onoshi, dacă te foloseşti de acest atac mîrşav ca o scuză spre a ţine cu forţa pe toată lumea aici, are să se înţeleagă că tu n-ai avut niciodată de gînd să le laşi să plece, chiar dacă ţi-ai dat în scris încuviinţarea. Al treilea : dumneata...

Ishido îl întrerupse :

— Tot Consiliul a fost de acord să elibereze permise de liberă trecere !

— Iartă-mă, tot Consiliul a fost de acord cu ideea înţeleaptă a doamnei Ochiba să elibereze permise de liberă trecere, presupunînd laolaltă cu dînsa că puţine vor trage folos din prilejul de a pleca şi, chiar dacă ar fi avut de gînd s-o facă, s-ar fi produs amînări.

— Vrei să zici că femeile lui Toranaga şi Toda Mariko n-ar fi plecat şi că celelalte nu le-ar fi urmat ?

— Ce s-ar fi întîmplat cu acele femei nu l-ar fi abătut cu nimic pe seniorul Toranaga de la ţelul său. Ar trebui să ne facem griji în privinţa aliaţilor noştri ! Fără atacul *ninja* şi fără aceste trei *seppuku* am fi avut încă puterea în mîini !

— Nu sînt de acord.

— Al treilea şi ultimul : dacă nu le laşi pe toate să plece acum, după cele spuse de doamna Etsu în mod public, ai să fii acuzat de cei mai mulţi *daimyo*, deşi nu pe faţă, că tu ai poruncit atacul şi noi toţi riscăm aceeaşi soartă. Atunci are să fie potop de lacrimi.

— Eu n-am nevoie să mă bizui pe *ninja*.

— Bineînţeles, spuse Onoshi, cu venin în glas. Nici eu şi nimeni de aici, dar simt că este de datoria mea să-ţi amintesc că sînt două sute şaizeci şi patru de *daimyo*, că puterea moştenitorului se sprijină pe o coaliţie de vreo două sute, probabil, şi că moştenitorul nu-şi poate îngădui ca să fii socotit dumneata, purtătorul său de stindard, cel mai credincios dintre ei şi comandant suprem, vinovat de asemenea ticăloase mijloace şi de o nereuşită atît de stupidă, dat fiind că atacul n-a izbutit.

— Dumneata spui că eu am poruncit acel atac ?

— Bineînţeles că nu, iartă-mă. Am spus doar că ai să fii acuzat că nu ţi-ai îndeplinit obligaţiile, dacă nu laşi pe toată lumea să plece.

— E cineva aici care crede că eu l-am poruncit ?

Nimeni nu-l acuză pe Ishido făţiş. Nu era nici o dovadă. De fapt nu le ceruse sfatul şi nu făcuse decît aluzii vagi, chiar şi faţă de Kiyama şi Ochiba. Dar toţi ştiau şi erau deopotrivă furioşi că făcuse prostia să dea greş — toţi, în afară de Zataki. Cu toate acestea, Ishido era stăpînul castelului Osaka şi guvernator al trezoreriei lui *taikō*, aşa că n-avea cum să fie atins sau înlocuit.

— Bine, spuse Ishido în încheiere. *Ninja* au fost după pradă. Vom vota în privinţa permiselor de liberă trecere. Eu votez să fie anulate.

— Nu sînt de acord, spuse Zataki.

— Îmi pare rău, şi eu mă opun, spuse Onoshi.

Ito se înroşi sub privirile lor scrutătoare.

— Trebuie să fiu de acord cu seniorul Onoshi, în acelaşi timp, ei bine... totul e foarte dificil, *neh* ?

— Votează, spuse Ishido încruntat.

— Sînt de acord cu dumneavoastră, domnule general.

Kiyama spuse :

— Îmi pare rău, eu nu sînt.

— Bine, spuse Onoshi. Deci cu asta am terminat, dar eu sînt de acord cu dumneata, domnule general; noi avem alte probleme care nu suferă amînare. Trebuie să ştim ce va face Toranaga acum. Care e părerea dumitale ?

Ishido îl privea fix pe Kiyama, cu un chip împietrit. Apoi spuse :

— Răspunsul tău care este ?

Kiyama încerca să-şi limpezească mintea de toate urile, temerile, neliniştile şi să ia o hotărîre definitivă : Ishido sau Toranaga. Acesta era momentul. Şi-o aminti clar pe Mariko vorbindu-i despre presupusa urzeală a lui Onoshi, despre presupusa trădare a lui Ishido şi despre presupusa dovadă a lui Toranaga în privinţa acelei trădări, despre barbar şi nava lui, şi despre ce s-ar putea întîmpla moştenitorului şi bisericii, dacă Toranaga ar stăpîni ţara, şi despre ce s-ar putea întîmpla cu legea lor, dacă sfinţii părinţi ar stăpîni-o. Şi, mai presus de asta, era îngrijorarea Părintelui Superior în privinţa ereticului, a navei lui şi a Corabiei Negre, şi convingerea căpitanului general, spusă sub jurămînt, că Anjin-san e progenitura lui Satan şi că Mariko şi Rodrigues au căzut sub vraja lui. Biata Mariko,

gîndi el trist, să moară astfel, după atîta suferinţă, fără dezlegarea de păcate, fără ultima împărtăşanie, fără un preot, să rămînă în veci fără iertarea lui Dumnezeu. Doamne, ai milă de ea. Atîtea lacrimi de vară !

Şi ce s-a întîmplat cu Achiko ? A ales-o *ninja* dintre toate, sau a fost doar încă un omor ? Cît de curajoasă a fost, biata copilă, să se năpustească, să nu se ferească de lovitură ! De ce e încă în viaţă barbarul ? De ce nu l-au omorît *ninja* ? Pesemne că li s-a poruncit s-o facă, dacă acest atac mişelesc a fost pus la cale de Ishido şi, bineînţeles, că de el trebuie să fi fost. E ruşinos pentru Ishido să dea greş, dezgustător ! O, dar ce curaj a avut Mariko şi cît de deşteaptă a fost să ne prindă în plasa ei îndrăzneaţă ! Şi barbarul !

Dacă aş fi fost eu în locul lui, n-aş fi izbutit niciodată să-i întîrzii pe *ninja* cu atîta curaj, sau s-o apăr pe Mariko de îngrozitoarea ruşine de a fi prinsă, la fel pe Kiritsubo, Sazuko şi pe doamna Etsu, da, chiar şi pe Achiko. Dacă nu erau el şi camera secretă, Mariko şi celelalte doamne ar fi fost prinse. E datoria mea de samurai să-i dau toată cinstea lui Anjin-san, pentru că e, într-adevăr, samurai. *Neh ?*

Doamne, iartă-mă că nu m-am dus la Mariko-san să-i fiu secundant, cum îmi era îndatorirea de creştin. Ereticul a ajutat-o şi a ridicat-o pe braţe, aşa cum a făcut Isus Cristos, dar eu, eu am părăsit-o. Care dintre noi e creştinul ?

Nu ştiu. Cu toate acestea, *el* trebuie să moară.

— Ce zici de Toranaga, nobile Kiyama ? spuse din nou Ishido. Cum rămîne cu duşmanul ?

— Cum rămîne cu Kwanto-ul ? îl întrebă Kiyama, fără să-şi dezlipească ochii de pe el.

— Cînd Toranaga va fi înlăturat, propun ca cele Opt Provincii să fie date unuia din regenţi.

— Care ?

— Dumneata, răspunse binevoitor Ishido, apoi adăugă : sau poate Zataki, seniorul de Shinano.

Asta, gîndi Kiyama, e înţelept, pentru că Zataki e de foarte mare folos atîta vreme cît Toranaga este în viaţă, iar Ishido deja îi spusese, cu o lună în urmă, că Zataki îi ceruse Kwanto-ul, ca plată pentru că trecea împotriva lui

Toranaga. Amîndoi se-nvoiseră ca Ishido să i-l promită amîndoi ştiind că aceasta era o vorbă goală. Amîndoi căzuseră de acord ca Zataki să plătească, cît de curînd cu putinţă, cu viaţa şi cu provincia lui pentru o asemenea neobrăzare.

— Bineînţeles, nu cred să fiu tocmai potrivit pentru o asemenea cinste, spuse Kiyama, cîntărind cu grijă cine din cameră era de partea lui şi cine împotrivă.

Onoshi încercă să-şi ascundă dezaprobarea.

— Sugestia asta este, cu siguranţă, de preţ şi merită să fie discutată, *neh* ? Dar în viitor. Ce are de gînd să facă acum seniorul de Kwanto ?

Ishido îl privea pe Kiyama.

— Ei bine, ce zici ?

Kiyama simţi ostilitatea lui Zataki, deşi nu se putea citi nimic pe faţa duşmanului său. Doi sînt împotriva mea, gîndi el, şi Ochiba, dar ea n-are drept de vot. Ito va vota întotdeauna cu Ishido, deci eu cîştig dacă Ishido are de gînd să facă ce spune. Va face oare ? se întrebă el, cercetînd chipul dur din faţa lui, scormonind să afle adevărul. Apoi se hotărî şi spuse deschis la ce concluzie ajunsese.

— Seniorul Toranaga n-o să vină niciodată în Osaka.

— Bine, spuse Ishido. Atunci el e singur, scos în afara legii, iar invitaţia imperială de a-şi face *seppuku* este deja pregătită spre a fi semnată de Preaslăvitul. Acesta e sfîrşitul lui Toranaga şi a seminţiei lui. *Pentru totdeauna.*

— Da, dacă Fiul Cerului vine la Osaka.

— Poftim ?

— Sînt de acord cu seniorul Ito, continuă Kiyama, preferînd să-l aibă aliat şi nu duşman. Seniorul Toranaga e cel mai viclean dintre oameni. Cred că e destul de şiret ca să oprească pînă şi sosirea Preaslăvitului.

— Cu neputinţă !

— Ce se-ntîmplă dacă vizita e amînată ? întrebă Kiyama, bucurîndu-se brusc de neliniştea lui Ishido, urîndu-l şi mai mult, acum că dăduse greş.

— Fiul Cerului va fi aici, aşa cum s-a plănuit !

— Şi dacă nu va fi ?

— Îţi spun eu că va fi !

— Şi dacă nu ?

Doamna Ochiba întrebă :

— Cum va putea seniorul Toranaga să facă asta ?

— Nu știu, dar, dacă Preaslăvitul ar vrea să-și amîne vizita cu o lună,... noi n-am putea face nimic. Nu este seniorul Toranaga un vechi maestru în lovituri neașteptate? Nu cred să fie ceva peste puterile lui — nici chiar să-l răstoarne pe Fiul Cerului.

În încăpere se făcu tăcere mormîntală. Gravitatea situației și urmările ei îi copleșiră pe toți.

— Te rog, iartă-mă, dar... dar, atunci care e soluția ? vorbi Ochiba pentru toți.

— Război, spuse Kiyama. Strîngem toate oștile în taină. Așteptăm pînă este amînată vizita, așa cum are să fie. Acesta este pentru noi semnalul că Toranaga l-a răsturnat pe Cel Mai Înalt. În aceeași zi pornim marșul asupra Kwanto-ului, în timpul ploilor.

Dintr-o dată podeaua începu să se clatine.

Primul cutremur fu ușor și dură doar cîteva clipe, dar făcu lemnăria să scîrțîie prelung.

Urmă o altă zguduitură, mai puternică. O crăpătură despică zidul de piatră și se opri. O ploaie de praf căzu de pe grinzi. Căpriorii, grinzile și țiglele scoteau zgomote stridente, iar de pe un acoperiș zburau olane, căzînd în curtea exterioară.

Ochiba simți că leșină și că i se face greață. Se întrebă dacă era *karma* ei să fie îngropată astăzi printre dărîmături. Se lipi de podeaua care se clătina și aștepta, laolaltă cu toată lumea din castel, cu tot orașul, cu toate ambarcațiunile din port, ca să vină adevărata undă de șoc.

Dar nu veni. Cutremurul se termină. Viața își reluă cursul. Bucuria de a trăi reînvie năvalnică și rîsetele răsunară prin castel. Fiecare parcă știa că de data asta — în această oră, în această zi — moartea trecuse pe lîngă el.

— *Shigata ga nai,* spuse Ishido încă tulburat. *Neh ?*

— Da, spuse Ochiba triumfătoare.

— Să votăm, spuse Ishido, savurîndu-și bucuria supraviețuirii. Eu votez pentru război !

— Și eu !

— Și eu !

— Și eu !

— Și eu !

* * *

Cînd Blackthorne îşi reveni în simţiri, ştia că Mariko era moartă şi mai ştia cum murise şi de ce murise. Zăcea pe nişte perne-saltele păzit de samuraii în gri, deasupra capului era un tavan cu grinzi, lumina orbitoare a soarelui îl obosea iar liniştea părea de pe altă lume. Un doctor îl examina. Prima din marile lui temeri îl părăsise. Văd !

Doctorul zîmbi şi spuse ceva, dar Blackthorne nu-l auzi. Dădu să se ridice, însă o durere cumplită îi săgetă urechile cu un ţiuit violent : încă mai simţea în gură gustul înţepător al prafului de puşcă şi tot trupul îl durea.

Pentru o clipă îşi pierdu din nou cunoştinţa, apoi simţi mîini blînde, ridicîndu-i capul şi ducîndu-i o ceaşcă la gură, iar ceaiul de plante, dulce-amărui, cu miros de iasomie făcu să dispară gustul prafului de puşcă. Din nou doctorul spuse ceva, dar nici acum nu-l putu auzi şi groaza începu iar să-l macine, dar şi-o înfrînse, şi-i reveni în minte explozia, şi Mariko moartă, iar înainte ca ea să moară, se văzu pe sine dîndu-i dezlegarea de păcate, pe care n-avea nici o împuternicire s-o facă. Cu un efort de voinţă, îndepărtă aceste amintiri şi se duse cu gîndul spre o altă explozie, cînd fusese aruncat peste bord, după ce bătrînul Alban Caradoc îşi pierduse picioarele. Şi atunci avusese acelaşi ţiuit în urechi, aceeaşi durere şi surzenie, dar auzul îi revenise peste cîteva zile.

Nu trebuie să te îngrijorezi, îşi spuse. Nu încă.

Putea să vadă lungimea umbrelor lăsate de soare şi culoarea luminii. E puţin trecut de revărsatul zorilor, gîndi el şi-l binecuvîntă iar pe Dumnezeu că nu-i fuseseră vătămaţi ochii.

Văzu buzele doctorului mişcîndu-se, dar nici un sunet nu pătrundea prin ţiuiturile din urechi.

Îşi pipăi cu grijă faţa, gura şi maxilarele. Nici o durere, nici o rană. Apoi gîtul, braţele şi pieptul. Pînă aici nici o rană. Îşi duse mîinile mai jos, peste pîntece, peste sex dar nu fusese schilodit nici acolo aşa cum se întîmplase cu Alban Caradoc, şi-l binecuvîntă pe Dumnezeu că nu fusese vătămat acolo şi lăsat apoi în viaţă ca s-o ştie, aşa cum ştiuse Alban Caradoc.

Se odihni o clipă, capul durîndu-l înfiorător, apoi îşi pipăi picioarele şi labele. Totul părea în ordine. Îşi duse

cu grijă mîinile la urechi şi apăsă, apoi îşi deschise gura pe jumătate, înghiţi şi căscă puţin, încercînd să-şi limpezească urechile. Dar asta nu făcu decît să-i sporească durerea.

Ai să mai aştepţi o zi şi jumătate, îşi porunci, şi de zece ori pe atît, dacă o să trebuiască, şi pînă atunci n-o să-ţi fie frică.

Doctorul îl atinse în timp ce buzele i se mişcau.

— Nu aud, îmi pare rău, spuse calm Blackthorne, cuvintele răsunînd doar în mintea lui.

Doctorul dădu din cap şi vorbi iar. Blackthorne pricepu după mişcarea buzelor : „Înţeleg. Te rog, acum dormi."

Dar Blackthorne ştia că n-avea să doarmă. Trebuia să chibzuiască. Trebuia să se scoale, să părăsească Osaka şi să se ducă la Nagasaki, să facă rost de tunari şi marinari ca să ia Corabia Neagră. Nu mai avea la ce să se mai gîndească, ce să-şi mai amintească. Nu mai avea nici un rost să facă pe samuraiul sau pe japonezul. Acum era eliberat, gata cu toate datoriile şi prieteniile, pentru că ea plecase pentru totdeauna.

Îşi înălţă din nou capul şi durerea orbitoare apăru iar. Şi-o înfrînse şi se ridică în şezut. Camera se învîrtea şi-şi aminti vag că se visase înapoi în Anjiro, în timpul cutremurului, cînd pămîntul se căscase într-un şanţ şerpuitor şi el sărise înăuntru să-i salveze, pe ea şi pe Toranaga, spre a nu fi înghiţiţi. Simţea încă umezeala lipicioasă şi rece şi duhoarea grea a morţii ridicîndu-se din despicătură, iar Toranaga, în visul lui, era uriaş, monstruos şi rîdea în hohote.

Îşi forţă ochii să vadă. Camera încetă să se mai învîrtească şi ameţeala-i trecu.

— *Cha, dozo,* spuse el, simţind iar în gură gustul de praf de puşcă.

Fu ajutat să bea, apoi îşi întinse braţele şi ei îl sprijiniră să se ridice în picioare. Fără ei ar fi căzut. Trupu-i era tot numai o durere, dar acum ştia sigur că nimic nu era rupt pe dinăuntru sau pe dinafară, cu excepţia urechilor. Dar prin odihnă şi masaj, în timp, avea să se vindece. Îi mulţumi iar lui Dumnezeu că nu rămăsese orb sau schilod şi că era în viaţă. Samuraii în gri îl ajutară din nou să se aşeze, apoi se lăsă pe spate pentru o clipă.

Nu băgă de seamă că soarele se ridicase de două sulițe pe cer de cînd se lungise și pînă deschisese iar ochii.

Curios, gîndi el, măsurînd umbrele lăsate de soare, fără să-și dea seama că dormise. Aș fi putut să jur că ochii îmi joacă feste. Acum e-aproape sfîrșitul cartului de dimineață. Asta-i aminti de Alban Caradoc și se pipăi iar peste tot să se convingă dacă nu cumva visase că nu era rănit.

Cineva îl atinse și el își ridică privirile. Yabu se uita la el cercetător și-i vorbea.

— Îmi pare rău, spuse Blackthorne rar. Încă nu aud, Yabu-san. Curînd în ordine. Urechi dor, înțelegi ?

Îl văzu pe Yabu dînd din cap și încruntîndu-se. Yabu vorbi cu doctorul și apoi, prin semne, îl făcu pe Blackthorne să înțeleagă că avea să se întoarcă curînd, iar el să se odihnească pînă atunci. Apoi plecă.

— Baie, vă rog, și masaj, spuse Blackthorne.

Fu ridicat și dus la baie. Adormi sub degetele care-i alinau durerile, trupul desfătîndu-i-se sub mișcările blînde și uleiurile dulci-mirositoare, care-i pătrundeau în piele. Și, în tot acest timp, mintea-i plănuia.

Pe cînd dormea, sosiră samurai în gri, care-i ridicară patul-lectică și-l duseră în locuințele din interiorul donjonului, dar el nu se trezi, doborît de oboseală și de băutura tămăduitoare și dătătoare de somn.

— Acum va fi în siguranță, doamnă, spuse Ishido.

— Dinspre partea lui Kiyama ? întrebă Ochiba.

— Dinspre partea tuturor creștinilor.

Ishido făcu semn străjilor să fie cu ochii în patru și, urmat de doamna Ochiba, ieși din cameră în hol și apoi în grădina însorită.

— Aceasta e pricina pentru care a fost omorîtă doamna Achiko ? Pentru că era creștină ?

Ishido o poruncise, ca nu cumva ea să fi fost un asasin pus de bunicul ei, Kiyama, să-l omoare pe Blackthorne.

— Habar n-am, spuse el.

— Ei se ajută unul pe altul ca roiul de albine. Cum poate cineva să creadă că religia lor e o prostie ?

— Nu știu. Dar vor fi lichidați destul de curînd.

— Cum, domnule general ? Cum o să faci asta, cînd atît de multe depind de bunăvoinţa lor ?

— Cu făgăduieli, pînă ce Toranaga va fi mort, apoi ei se vor arunca unul asupra celuilalt. Dezbinăm şi conducem. Nu asta face Toranaga, nu asta a făcut *taikó* ? Kiyama vrea Kwanto-ul, *neh* ? Pentru Kwanto el are să se supună. Aşa că i-a fost făgăduit pentru mai tîrziu. Onoshi? Cine ştie ce vrea nebunul ăla ?... Afară doar să scuipe în capul lui Toranaga şi al lui Kiyama înainte de a muri.

— Dar dacă Kiyama află despre promisiunea pe care ai făcut-o lui Onoshi — că toate pămînturile lui Kiyama sînt ale lui —, sau că ai de gînd să-ţi ţii făgăduiala faţă de Zataki şi nu faţă de el ?

— Minciuni, doamnă, răspîndite de duşmani. Ishido îşi îndreptă privirile spre ea. Onoshi vrea capul lui Kiyama. Kiyama vrea Kwanto-ul. La fel şi Zataki.

— Şi dumneata, domnule general ? Dumneata ce vrei?

— Mai întîi ca moştenitorul să fie în siguranţă pînă la cincisprezece ani, apoi să conducă în siguranţă împărăţia. Iar Domnia ta şi el să fiţi teferi şi apăraţi pînă atunci. Nimic mai mult.

— Nimic ?

— Nu, doamnă.

Mincinosule, gîndi Ochiba. Rupse o floare înmiresmată, îi savură parfumul şi, încîntată, i-o oferi.

— E minunată, *neh* ?

— Da, minunată, spuse Ishido luînd-o. Mulţumesc.

— Funerariile lui Yodoko-sama au fost frumoase. Meriţi să fii felicitat, domnule general.

— Îmi pare rău că a murit, spuse Ishido politicos. Sfatul ei a fost întotdeauna de preţ.

Se plimbară o vreme.

— Au plecat deja ? Kiritsubo-san, doamna Sazuko şi fiul ei ? întrebă Ochiba.

— Nu. O să plece mîine. După funerariile doamnei Toda. Multe vor pleca mîine, ceea ce e rău.

— Iartă-mă, dar ce mai contează ? Acum că toţi am căzut de acord că Toranaga-sama n-o să vină aici?

— Aşa zic şi eu, dar n-are importanţă, atîta vreme cît stăpînim castelul Osaka. Nu, doamnă, trebuie să avem

răbdare, așa cum a dat de înțeles Kiyama. Așteptăm pînă-n ziua hotărîtă apoi pornim.

— De ce să așteptăm ? Nu putem porni acum ?

— Ne trebuie timp să ne adunăm oștile.

— Cîți vor sta împotriva lui Toranaga ?

— Trei sute de mii de oameni. De cel puțin trei ori numărul soldaților lui Toranaga.

— Și garnizoana mea ?

— Am să las în cetate optzeci de mii din trupele de elită și alte cincizeci la trecători.

— Și Zataki ?

— O să-l trădeze pe Toranaga. În cele din urmă, o să-l trădeze.

— Nu găsești ciudat că seniorul Sudara și sora mea cu toți copiii sînt în vizită în Takato ?

— Nu. Bineînțeles, Zataki se preface că pune la cale unele înțelegeri de taină cu fratele său vitreg. Dar nu e decît un șiretlic, nimic mai mult. O să-l trădeze.

— Trebuie, e un trădător înnăscut, spuse ea cu dezgust. Dar aș fi foarte nenorocită dacă s-ar întîmpla ceva sorei mele și copiilor.

— N-o să se întîmple nimic, doamnă. Sînt sigur.

— Dacă Zataki era gata s-o omoare chiar și pe mama lui... *neh* ? Ești sigur că n-o să te trădeze ?

— Nu. Pînă la urmă n-o să mă trădeze. Pentru că îl urăște pe Toranaga mai mult decît pe mine, doamnă, pe dumneata te cinstește și dorește Kwanto-ul mai presus de toate. Ishido zîmbi îndreptîndu-și privirile spre caturile donjonului ce se înălțau deasupra lor. Atîta vreme cît castelul este al nostru și Kwanto-ul poate fi dat vreunuia dintre ei, nu avem de ce ne teme.

— În dimineața asta mi-a fost frică, spuse ea, ducînd o floare la nas, bucurînd-o parfumul ei, dorind să scape de izul de teamă ce încă îi mai stăruia în gură. Voiam să fug, dar apoi mi-am adus aminte de prezicător.

— Da ? O, el ! Uitasem de el, spuse Ishido cu o desfătare sălbatică.

Acesta era ghicitorul, trimisul chinez, care prezisese că *taikō* avea să moară în patul său, lăsînd în urmă un fiu sănătos, că Toranaga avea să moară de sabie pe la mijlocul

vieții, că Ishido avea să moară la bătrînețe, fiind cel mai vestit general din împărăție, și că doamna Ochiba avea să-și sfîrșească zilele în castelul Osaka, înconjurată de cei mai mari nobili din împărăție.

— Da, spuse iarăși Ishido. Uitasem de el. Toranaga e pe la mijlocul vieții, *neh* ?

— Da.

Din nou Ochiba simți intensitatea privirii lui și pîntecele-i tresări la gîndul de a avea un bărbat adevărat, pe care să-l simtă aproape, s-o înlănțuie, s-o aibă și să-i zămislească o nouă viață. De data asta dorea o naștere onorabilă, nu ca ultima, cînd se întreba cu groază cum va arăta copilul și cu cine va semăna.

Ce proastă ești, Ochiba ! își spuse, în timp ce se plimbau pe potecile umbrite și plăcut mirositoare. Nu te mai gîndi la coșmarurile acelea prostești, gata, ele au fost cîndva. Te gîndeai la un *bărbat.*

Brusc, Ochiba își dori ca Toranaga să fie lîngă ea și nu Ishido, ca Toranaga să fie stăpînul castelului Osaka, stăpînul trezoreriei lui *taikō,* protectorul moștenitorului și generalul șef al Armatelor de Apus. Nu Ishido. Atunci n-ar mai fi fost nici o problemă. Împreună ar avea toată împărăția. Odată căsătorită cu el, în sfîrșit, și-ar fi găsit liniștea.

Întinse mîna și trase o crenguță spre ea, inspirînd parfumul dulce, persistent al gardeniei.

Lasă visele, Ochiba, își spuse. Stai cu picioarele pe pămînt, ca *taikō,* sau ca Toranaga.

— Ce-ai de gînd să faci cu Anjin-san ? întrebă ea.

Ishido rîse.

— Să-l țin la loc sigur poate să-l las să ia Corabia Neagră sau să-l folosesc împotriva lui Kiyama și Onoshi, dacă va fi nevoie. Amîndoi îl urăsc, *neh* ? O, da, el e ca o sabie la beregata lor... Și o amenințare pentru biserica lor nesuferită.

— În partida de șah a moștenitorului împotriva lui Toranaga, ce menire i-ai da lui Anjin-san, domnule general? Un pion ? Un cal, poate ?

— O, în Partida cea Mare, doamnă, doar un pion, răspunse Ishido imediat. Dar în partida moștenitorului împotriva creștinilor, o tură, poate două.

— Nu crezi că partidele se leagă una de alta ?

— Da, se leagă, dar Partida cea Mare va fi hotărîtă de *daimyo* contra *daimyo,* samurai contra samurai şi sabie contra sabie. Bineînţeles, în amîndouă partidele, dumneata eşti regina.

— Nu, domnule general, te rog, iartă-mă, nu regina, spuse ea bucuroasă că el înţelesese. Apoi, ca să fie sigură, schimbă subiectul : Se zvoneşte că Anjin-san a împărţit perna cu Mariko-san.

— Da. Da, a ajuns şi la urechile mele. Ai dori să ştii adevărul despre asta ?

Ochiba clătină din cap.

— Ar fi de neconceput să se fi întîmplat aşa ceva.

Ishido o privea scrutător.

— Crezi că acum ar fi de vreun folos întinarea cinstei ei ? Şi ce ar face Buntaro-san ?

— N-am vrut să spun nimic, domnule general... Mă întrebam doar... nu era decît o prostie de femeie. Dar este aşa cum a spus seniorul Kiyama în dimineaţa asta : lacrimi triste de vară, triste, atît de triste, *neh* ?

— Eu am ales poemul dumitale, doamnă. Îţi promit că lacrimile vor fi pentru cei de partea lui Toranaga.

— Cît despre Buntaro-san, poate că nici el, nici seniorul Hiro-matsu n-au să lupte pentru seniorul Toranaga în bătălia cea mare.

— E sigur ?

— Nu, domnule general, nu sigur, dar posibil.

— Dar, pesemne că puteţi face ceva ?

— Nimic, afară doar să cer sprijinul lor pentru moştenitor, şi al tuturor generalilor, o dată ce bătălia este pornită.

— Acum e pornită, e o mişcare ca un cleşte, dinspre nord şi sud, şi măcelul final la Odawara.

— Da, dar, de fapt, nu, pînă ce armatele nu se vor fi înfruntat pe cîmpul de luptă. Apoi întrebă : Iartă-mă, dar eşti sigur că e înţelept ca moştenitorul să conducă oştile ?

— Eu voi conduce oştile, dar moştenitorul trebuie să fie de faţă. Aşa Toranaga nu va putea să cîştige. Ba mai

mult, Toranaga nu va ataca niciodată steagul Moştenitorului.

— N-ar fi mai sigur pentru moştenitor să stea aici, din pricina asasinilor Amida... Nu putem pune în primejdie viaţa lui. Toranaga are braţul lung, *neh* ?

— Da, dar nu atît de lung. Steagul moştenitorului face ca noi să avem de partea noastră legea, iar Toranaga nu. Toranaga nu. El îl cunosc pe Toranaga. În cele din urmă, el va respecta legea. Şi numai asta îi va pune capul în ţeapă. El e ca şi mort, doamnă. După ce va fi mort, am să lichidez biserica creştină din temelii. Atunci Domnia ta şi moştenitorul veţi fi în siguranţă.

Ochiba îşi ridică ochii spre el cu o promisiune nerostită în priviri.

— Am să mă rog pentru izbîndă şi să te întorci teafăr.

Pieptul lui Ishido tresări. Aşteptase atît de mult clipa asta.

— Mulţumesc, doamnă, mulţumesc, spuse el, înţelegînd-o. N-am să-ţi înşel aşteptările.

Ea se înclină şi se îndepărtă. Ce neobrăzare, gîndea ea. De parcă eu mi-aş lua un ţăran de bărbat ! Să renunţ, într-adevăr, la Toranaga ?

* * *

Dell'Aqua îngenunche pentru rugăciune în faţa altarului, printre ruinele micii capele. Acoperişul şi o parte dintr-un perete căzuseră aproape în întregime, dar cutremurul nu distrusese altarul şi nu fuseseră atinse nici minunatul vitraliu, nici Fecioara sculptată, care era mîndria lui.

Soarele după-amiezii arunca raze piezişe prin căpriorii rupţi. Afară lucrătorii scoteau deja molozul din grădină, reparau şi sporovăiau, iar, laolaltă cu flecăreala lor, ajungeau pînă la Dell'Aqua ţipetele pescăruşilor dinspre ţărm şi izul pătrunzător al brizei, un amestec de sare, fum, alge marine şi nămol. Scena îl duse cu gîndul acasă, pe domeniul lui, lîngă Neapole, unde, o dată cu miresmele mării, venea şi mirosul de lămîi şi portocali, de pîine caldă, abia scoasă din cuptor, de macaroane, de usturoi şi de *abbac-*

chio [1] fript pe cărbuni, iar, în vila mare, se auzeau vocile mamei, fraţilor, surorilor lui şi ale copiilor, toţi fericiţi, veseli şi plini de viaţă, desfătîndu-se la soarele auriu.

O, Doamne, se rugă el, ajută-mi să mă duc acasă curînd. Sînt de prea multă vreme plecat de acasă şi din Vatican. Doamne, ia-mi povara de pe umeri. Iartă-mă, dar mi-e cumplit de silă de japonezi, de Ishido, de omor, de peşte crud, de Toranaga, de Kiyama, de „creştinii de orez" şi de încercarea de a-ţi ţine biserica în viaţă. Dă-mi, Doamne, tăria Ta.

Şi apără-ne de episcopii spanioli. Spaniolii nu înţeleg Japonia şi nici pe japonezi. Ei vor distruge ce am început noi întru gloria Ta. Şi iart-o pe roaba Ta, pe doamna Maria, şi ia-o în paza Ta. Veghează...

Auzi pe cineva intrînd în navă. După ce-şi termină rugăciunea se ridică şi se întoarse.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, Eminenţă, spuse părintele Soldi, dar aţi vrut să fiţi încunoştinţat imediat. Este un mesaj cifrat de la părintele Alvito. Din Mishima. Porumbelul abia a sosit.

— Şi ?

— Spune doar că o să-l vadă pe Toranaga astăzi. Seara trecută n-a avut cum, pentru că Toranaga a fost plecat din Mishima, dar crede că se întoarce astăzi la prînz. Mesajul e scris în zorii dimineţii de azi.

Dell'Aqua încercă să-şi înăbuşe nemulţumirea, apoi privi norii, cercetă semnele vremii, căutînd noi asigurări. Ştirea despre atacul *ninja* şi moartea lui Mariko îi fusese trimisă lui Alvito în zori ; acelaşi mesaj prin doi porumbei, pentru mai multă siguranţă.

— Veştile trebuie să fi ajuns pînă acum, spuse Soldi.

— Da. Da, sper că da.

Dell'Aqua ieşi din capelă urmat de părintele Soldi, străbătu galeria interioară şi se îndreptă spre camera sa. Soldi, mărunţel şi semănînd cu o pasăre, trebuia să se grăbească spre a se ţine de Părintele Superior, care înainta cu paşi mari.

— Mai este încă ceva de extremă importanţă, Eminenţă, spuse Soldi. Iscoadele noastre au dat de ştire că,

[1] Miel de lapte, tăiat (it.).

imediat după revărsatul zorilor, regenţii au votat pentru război.

Dell'Aqua se opri.

— Război ?

— Se pare că acum sînt convinşi că Toranaga n-o să vină niciodată la Osaka — şi nici împăratul. Aşa că au hotărît cu toţii să pornească împotriva Kwanto-ului.

— Nu e o greşeală ?

— Nu, Eminenţă. Este război. Kiyama a trimis vorbă prin fratele Michael, ceea ce întăreşte cealaltă sursă a noastră. Michael s-a întors acum de la castel. Votul a fost unanim.

— Cît de curînd ?

— În clipa în care vor şti sigur că împăratul nu va veni aici.

— Războiul n-o să înceteze niciodată. Dumnezeu să aibă milă de noi ! Şi binecuvîntată fie Mariko, cel puţin Kiyama şi Onoshi au fost preveniţi de perfidia lui Toranaga.

— Ce e cu Onoshi, Eminenţă ? De ce îl vicleneşte pe de Kiyama ?

— Nu am nici o dovadă pentru asta, Soldi. E prea din cale afară. Nu pot să cred că Onoshi ar face-o.

— Dar dacă o va face, Eminenţă ?

— Deocamdată nu e cu putinţă, chiar dacă a plănuit. Acum au nevoie unul de celălalt.

— Pînă la moartea seniorului Toranaga...

— Nu trebuie să-mi aminteşti de duşmănia celor doi, Dumnézeu să-i ierte pe amîndoi.

Dell'Aqua porni iar.

Soldi îl prinse din urmă.

— Să transmit această ştire părintelui Alvito ?

— Nu, încă nu. Mai întîi trebuie să hotărăsc ce e de făcut. Toranaga o să afle despre asta destul de curînd, prin iscoadele lui Dumnezeu să ia acest pămînt în paza Lui şi să aibă milă de noi toţi.

Soldi deschise uşa şi-l lăsă pe Părintele Superior să treacă.

— Singura problemă importantă care a mai rămas este că, în mod oficial, Consiliul a refuzat să ne lase să luăm

rămăşiţele pămînteşti ale doamnei Maria. Mîine urmează să i se facă funeraliile de stat şi noi nu sîntem invitaţi.

— Era de aşteptat, dar e minunat că ei vor să-i facă o asemenea cinste. Trimite unul din oamenii noştri să aducă din cenuşa ei, asta i se va permite. Cenuşa va fi înmormîntată în pămîntul sfinţit de la Nagasaki. Cu un gest mecanic, îndreptă un tablou şi se aşeză la masa de lucru. Voi spune pentru ea un recviem aici, iar recviemul complet cu toată pompa şi ceremonia de care sîntem în stare, va fi acolo, cînd rămăşiţele vor fi înhumate în mod oficial. Va fi îngropată în pămîntul catedralei ca cea mai slăvită fiică a bisericii. Fă rost de o placă, foloseşte cei mai buni meşteri, cel mai bun caligraf, totul trebuie să fie desăvîrşit.

— Da, Eminenţă.

— Curajul ei binecuvîntat şi jertfa de sine vor fi o îmbărbătare uriaşă pentru turma noastră. Foarte importantă, Soldi.

— Şi nepoata lui Kiyama, Eminenţă ? Autorităţile ne vor lăsa să-i luăm cadavrul. El a stăruit.

— Bine. Atunci rămăşiţele ei pămînteşti trebuie trimise imediat la Nagasaki. Am să-l întreb pe Kiyama cîtă însemnătate vrea să dăm funerariilor nepoatei sale.

— Dumneavoastră veţi oficia serviciul divin, Eminenţă?

— Da, dacă voi putea pleca de aici.

— Seniorul Kiyama are să fie foarte încîntat de această cinste.

— Da, dar trebuie să avem grijă ca slujba ei să nu pună în umbră pe cea a doamnei Maria. Din punct de vedere politic, slujba pentru Maria este foarte, foarte însemnată.

— Bineînţeles, Eminenţă. Înţeleg foarte bine.

Dell'Aqua îşi privi scrutător secretarul.

— De ce n-ai încredere în Onoshi ?

— Îmi pare rău, Eminenţă, pesemne pentru că e lepros şi mă înlemneşte de groază. Îmi cer iertare.

— Lui să-i ceri iertare, Soldi. Nu trebuie învinuit pentru boala lui, spuse dell'Aqua. N-avem nici o dovadă pentru urzelile lui.

— Celelalte lucruri spuse de doamna Toda au fost adevărate. De ce n-ar fi și acesta ?

— N-avem nici o dovadă. Totul nu e decît o bănuială.

Dell'Aqua clătină o carafă, privind refracția luminii.

— În timpul rugăciunii am simțit miros de flori de portocali și de pîine caldă. O, cît aș fi vrut să plec acasă !

Soldi oftă.

— Eu visez *abbacchio,* Eminență, și *pizzaiola* cu carne și o stacană de Lacrima Cristi și... Doamne, iartă-mă pe mine păcătosul, flămîndul flămînzilor. Curînd o să putem pleca acasă, Eminență. Anul viitor. Pînă la anul totul are să fie în ordine.

— Nimic n-o să se aranjeze pînă la anu'. Războiul ăsta o să ne lovească. O să lovească groaznic biserica și credința.

— Nu, Eminență, Kyushu va fi creștin, oricine va cîștiga, spuse Soldi încrezător, dorind să-și înveselească superiorul. S-ar putea să vină vremuri bune de la Dumnezeu pentru insula asta. Sînt destule de făcut în Kyushu, Eminență, nu ? Trei milioane de suflete de convertit, slujbe de făcut la o jumătate de milion de credincioși. Apoi mai este Nagasaki, și negoțul. Ei trebuie să facă negoț. Ishido și Toranaga se vor sfîșia între ei pînă se vor face țăndări. Ce contează asta ? Amîndoi sînt anticriști, păgîni și ucigași.

— Da, dar, din nenorocire, ce se întîmplă în Osaka și Yedo are importanță pentru Kyushu. Ce e de făcut, ce e de făcut ? Dell'Aqua își alungă tristețea. Ce e cu englezul ? Unde e acum ?

— Încă sub pază, în donjon.

— Lasă-mă o clipă, bătrîne prieten, trebuie să mă gîndesc. Trebuie să hotărăsc ce e de făcut. Biserica este în mare primejdie.

Dell'Aqua privi pe fereastră, în curtea exterioară. Atunci îl văzu pe călugărul Perez apropiindu-se.

Soldi se duse la ușă, să-l oprească pe călugăr.

— Nu, spuse Părintele Superior. De data asta am să-l primesc.

— O, Eminență, bună ziua, spuse călugărul Perez, scărpinîndu-se inconștient. Ați dorit să mă vedeți ?

— Da. Soldi, te rog, adu scrisoarea.

— Am auzit că v-a fost distrusă biserica, spuse călugărul.

— Doar stricată. Te rog, ia loc. Dell'Aqua se așează în scaunul său cu spătar înalt din spatele mesei de lucru și călugărul în fața lui. Mulțumesc lui Dumnezeu, nimeni n-a fost rănit. Peste cîteva zile va fi iar ca nouă. Misiunea voastră cum este ?

— Neatinsă, spuse călugărul cu vădită satisfacție. După cutremur au fost incendii peste tot în jurul nostru și mulți au murit, dar noi n-am fost atinși. Ochiul lui Dumnezeu veghează asupra noastră. Apoi adăugă criptic : Am auzit că păgînii s-au omorît între ei în castel noaptea trecută.

— Da. Unul din cei mai de seamă convertiți ai noștri, doamna Maria, a fost omorîtă în încăierare.

— O, da, am aflat și eu. „Ucide-l, Yoshinaka", a spus doamna Maria și sîngele a început să curgă. Am auzit că a încercat ea însăși să omoare cîțiva, înainte de a se sinucide.

Dell'Aqua roși.

— După atît timp, nu înțelegi nimic în privința japonezilor și tu chiar vorbești cît de cît limba lor.

— Înțeleg erezia, prostia, omorul și amestecul în politică, iar limba păgînilor o vorbesc foarte bine. Știu o grămadă despre păgînii ăștia.

— Dar nu și bunele purtări.

— Cuvîntul Domnului nu cere nici una. Cuvîntul divin contează. O, da ! Și știu ce e și adulterul. Dumneata ce crezi despre adulter și tîrfe, Eminență ?

Ușa se deschise. Soldi îi înmînă lui dell'Aqua scrisoarea papală și-i părăsi.

Părintele Superior îi dădu călugărului hîrtia, savurîndu-și victoria.

— Aceasta este de la Sanctitatea sa. A sosit ieri, printr-un mesager special din Macao.

Călugărul luă ordonanța papală și o citi. Aceasta poruncea, cu încuviințarea regelui Spaniei, ca, pe viitor, toți preoții tuturor celorlaltor ordine să călătorească spre Japonia *doar* pe drumul Lisabona — Goa — Macao ; li se interzicea tuturor, sub pedeapsa excomunicării imediate, să meargă din Manila direct în Japonia și, în sfîrșit, toți preoții, în afară de cei iezuiți, urmau să plece *imediat*

din Japonia la Manila, de unde se puteau întoarce în Japonia, dacă superiorii lor doreau, dar numai pe drumul Lisabona — Goa — Macao.

Călugărul Perez cercetă cu de-amăntul sigiliul, semnătura și data, reciti ordonanța cu atenție, apoi rîse batjocoritor și trînti scrisoarea pe masă.

— Nu-i dau crezare.

— Este o ordonanță de la Sanctitatea sa, care...

— E o altă erezie împotriva Fraților Domnului, împotriva noastră sau a oricăror călugări cerșetori, care duc cuvîntul divin la păgîni. Prin acest tertip ni se interzice pe veci să venim în Japonia, pentru că portughezii, îndemnați de anumiți inși, totdeauna au să vorbească în doi peri și niciodată n-au să ne dea intrare sau drept de trecere. *Dacă* hîrtia e adevărată, asta nu dovedește decît ceea ce spunem noi de ani de zile ; iezuiții pot să-l răstoarne chiar și pe Papa de la Roma !

Dell'Aqua își stăpîni mînia.

— Vi se poruncește să plecați. Altfel veți fi excomunicați.

— Amenințările iezuite sînt vorbe goale, Eminență. Voi nu vorbiți cu limba lui Dumnezeu, niciodată n-ați făcut-o și n-o s-o faceți. Nu sînteți soldații lui Cristos. Slujiți un papă, Eminență, un om. Sînteți politicieni, oameni ai celor lumești, oameni ai huzurului, cu mătăsurile voastre păgîne, cu pămînturi, putere, bogății și influență. Domnul Isus Cristos a venit pe pămînt ca un om simplu, care s-a scărpinat, a mers în picioarele goale și a puțit. Eu n-o să plec niciodată, și nici frații mei !

Dell'Aqua nu fusese niciodată în viața lui atît de furios.

— Ai să părăsești Japonia !

— Jur că n-am s-o fac ! Iar asta e ultima oară cînd vin aici. Dacă, pe viitor, vrei să mă vezi, vino la sfînta noastră misiune, vino și slujește celor săraci, bolnavi și nedoriți, așa cum a făcut Cristos. Spală-le picioarele, cum a făcut Cristos, și mîntuiește-ți sufletul înainte de a fi prea tîrziu.

— Ți se poruncește, sub pedeapsa excomunicării, să părăsești Japonia imediat !

— Haide, Eminenţă, eu nu sînt excomunicat şi n-am să fiu niciodată. Bineînţeles că accept documentul, numai să mai fie bun. Poartă data de 16 septembrie 1598, deci e de aproape acum doi ani. Trebuie controlat, e mult prea important ca să fie acceptat pe loc, iar asta o să ia pe puţin patru ani.

— Bineînţeles că este bun !

— Te înşeli. Dumnezeu mi-e judecător, eu cred că nu este. Peste cîteva săptămîni, cel mult cîteva luni, o să avem, în sfîrşit, şi noi un arhiepiscop al Japoniei. Un episcop spaniol ! Scrisorile pe care le am din Manila spun că se aşteaptă împuternicirea regală cît de curînd.

— Imposibil ! Acesta este teritoriu portughez şi este provincia *noastră*.

— A fost portughez. A fost iezuit. Dar acum toate s-au schimbat. Cu ajutorul fraţilor noştri şi cu călăuzirea divină, regele Spaniei l-a răsturnat pe Generalul vostru din Roma.

— Asta e o aiureală. Minciuni şi zvonuri. Pentru nemurirea sufletului tău, supune-te poruncilor Papei !

— Am să mă supun. Am să-i scriu astăzi, promit. Pînă atunci, aşteptaţi-vă la un episcop spaniol, un vicerege spaniol şi un nou căpitan al Corabiei Negre, tot un spaniol ! Şi asta face parte din împuternicirea regală. Şi noi avem prieteni în locuri sus-puse care, în sfîrşit, i-au biruit pe iezuiţi, o dată pentru totdeauna ! Du-te cu Dumnezeu, Eminenţă.

Călugărul Perez se ridică, deschise uşa şi plecă.

În cealaltă cameră Soldi îl privi îndepărtîndu-se, apoi se întoarse grăbit. Speriat de paloarea lui dell'Aqua, se repezi spre carafă şi turnă puţin rachiu.

— Eminenţă ?

Dell'Aqua clătină din cap şi rămase cu privirile aţintite în gol. În ultimul an fuseseră veşti îngrijorătoare de la trimişii lor la curtea lui Filip al Spaniei, din Madrid, despre influenţa crescîndă a duşmanilor ordinului.

— Nu este adevărat, Eminenţă. Spaniolii nu pot veni aici. Nu poate fi adevărat.

— Poate fi, lesne. Prea lesne chiar. Dell'Aqua atinse ordonanţa papală. Acest papă poate fi mort, Generalul

nostru poate fi mort... chiar şi regele Spaniei. Între timp... Se ridică şi rămase în picioare. Între timp, o să ne pregătim pentru ce e mai rău, o să ne rugăm pentru ajutor şi o să facem tot ce putem. Trimite-l pe fratele Michael să-l aducă aici imediat pe Kiyama.

— Da, Eminenţă. Dar Kiyama n-a fost niciodată pînă acum aici. Este puţin probabil că are să vină acum.

— Spune-i lui Michael să folosească orice cuvinte crede de cuviinţă, dar să-l aducă pe Kiyama aici înainte de apusul soarelui. Apoi trimite imediat lui Martin veştile despre război, ca să-i fie grabnic spuse lui Toranaga. Scrii tu amănuntele, dar vreau să pun şi eu înăuntrul un mesaj personal. Apoi trimite pe cineva să-l aducă aici pe Ferriera.

— Da, Eminenţă. Dar în privinţa lui Kiyama, cu siguranţă, Michael n-o să poată...

— Spune-i lui Michael să-i poruncească să vină aici în numele lui Dumnezeu, dacă e nevoie ! Sîntem soldaţii lui Cristos, purcedem la război, la războiul lui Dumnezeu ! Grăbeşte-te !

Capitolul 59

— Anjin-san ?

Blackthorne îşi auzi numele ca prin vis. Venea de foarte departe, răsunînd ca un ecou, la nesfîrşit.

—*Hai* ? răspunse el.

Îşi auzi numele repetat şi o mînă îl atinse, ochii i se deschiseră şi se concentrară în lumina difuză a zorilor, apoi se ridică în capul oaselor. Doctorul îngenunche din nou lîngă patul lui. În apropiere stăteau Kiritsubo şi doamna Ochiba cu ochii aţintiţi asupra lui. De jur-împrejurul camerei spaţioase erau samurai în gri. Felinarele cu ulei pîlpîiau răspîndind o lumină plăcută.

Doctorul îi vorbi iar. Tot mai avea un ţiuit în urechi, vocea era abia perceptibilă, dar acum nu era nici o greşeală. Va auzi din nou. Fără să vrea îşi duse mîinile la urechi şi le apăsă ca să le limpezească. Imediat o durere

violentă îi explodă în creier, steluțe și lumini colorate îi jucară în fața ochilor și pulsul i-o luă razna.

— Îmi pare rău, murmură el, așteptînd și dorind din toată inima ca durerea sfîșietoare să se potolească. Îmi pare rău, urechile dor, *neh* ? Dar acum aud, înțelegi, doctor-san ? Aud acum, un pic. Iertați-mă, ce-ați spus ?

Privi buzele doctorului ca să-i vină mai ușor.

— Doamna Ochiba și Kiritsubo-sama vor să știe cum vă simțiți.

— A ! Blackthorne le privi. Acum observă că erau îmbrăcate în haine de ceremonie, Kiritsubo, toată în alb, în afară de o eșarfă verde pe cap. Chimonoul Ochibei era verde închis, fără desene sau podoabe, cu o eșarfă lungă, albă, de voal. Mai bine, mulțumesc, spuse el, neliniștit din pricina albului. Da, mai bine. Apoi văzu lumina de afară și-și dădu seama că era aproape în zori și nu în amurg. Doctor-san, te rog, am dormit o zi și o noapte ?

— Da, Anjin-san. O zi și o noapte. Te rog, întinde-te pe spate.

Doctorul prinse încheietura mîinii lui Blackthorne cu degetele-i lungi și-i luă pulsul, ascultînd cu buricul degetelor cele nouă bătăi, trei la suprafață, trei la mijloc și trei adînc, în profunzime, așa cum îi învățase medicina chineză din vremuri pierdute în negura timpului.

Toți din cameră așteptau verdictul, apoi doctorul dădu din cap mulțumit.

— Totul pare-n ordine, Anjin-san. Vătămarea nu este gravă, înțelegi ? Te doare rău capul, *neh ?*

Se întoarse și explică mai amănunțit doamnei Ochiba și lui Kiritsubo.

— Anjin-san, spuse Ochiba. Astăzi sînt funeraliile lui Mariko-sama. Înțelegi „funeralii" ?

— Da, doamnă.

— Bun, funeraliile sînt chiar după revărsatul zorilor. Este privilegiul dumitale să mergi, dacă dorești. Înțelegi ?

— Da. Cred că da. Da, vă rog, merg și eu.

— Foarte bine.

Ochiba vorbi cu doctorul, spunîndu-i să aibă foarte mare grijă de bolnavul lui. Apoi, cu o plecăciune politi-

coasă spre Kiritsubo şi cu un zîmbet spre Blackthorne, plecă.

Kiri aşteptă pînă ce ea ieşi din cameră.

— Te simţi mai bine, Anjin-san ?

— Capul rău, doamnă.

— Te rog să mă ierţi, voiam să-ţi mulţumesc. Înţelegi ?

— Datoria. Doar datoria. N-am izbutit. Mariko-sama moartă, *neh ?*

Kiri se înclină în semn de respect.

— N-ai dat greş. O, nu, n-ai dat greş. Mulţumesc, Anjin-san. Pentru ea, pentru mine şi pentru celelalte. Mai tîrziu stăm de vorbă mai mult. Mulţumesc.

Apoi plecă şi ea.

Blackthorne se sprijini şi se ridică în picioare. Durerea era atît de cumplită, încît îi venea să urle. Îşi muşcă buzele. Pieptul îl durea îngrozitor, stomacul i se zvîrcolea. Pentru o clipă, greaţa-i trecu, dar îi lăsă un gust scîrbos în gură. Se ridică, se îndreptă spre fereastră şi se ţinu de pervaz, luptînd să nu vomite. Aşteptă, apoi se plimbă încoace şi-ncolo, dar nu-i trecu nici durerea din cap, nici greaţa.

— E-n ordine, mulţumesc, spuse el şi se aşeză iar.

— Uite, bea asta. Face bine. Potoleşte *hara*[1].

Doctorul avea un zîmbet blînd.

Blackthorne bău infuzia, care mirosea a găinaţ, şi a alge mucegăite, amestecate cu frunze fermentate într-o zi toridă de vară, şi simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Gustul era şi mai rău.

— Beţi. Curînd o să fie mai bine. Iertaţi-mă.

Blackthorne bău şi-i veni iar să vomite, dar se forţă să-nghită.

— Curînd o să fie mai bine, îmi pare rău.

Au venit apoi slujnicele, l-au pieptănat şi i-au aranjat părul. Un bărbier l-a bărbierit. Au fost aduse prosoape fierbinţi pentru mîini şi faţă şi el se simţea mult mai bine, dar durerea din cap nu-i trecuse. Alte slugi l-au ajutat să-şi îmbrace chimonoul de ceremonii şi tunica cu umeri ca nişte aripi. Avea o nouă sabie scurtă pentru înjunghiat.

---

[1] Stomac (jpn.).

— E un dar, stăpîne. Un dar de la Kiritsubo-sama, spuse o slujnică.

Blackthorne o luă şi o puse la cingătoare, laolaltă cu sabia pentru ucidere, cea pe care i-o dăduse Toranaga, al cărei mîner era plesnit, aproape rupt, acolo unde izbise ivărul. Şi-o aminti pe Mariko, stînd cu spatele lipit de uşa, apoi nimic pînă în clipa în care el se afla în genunchi lîngă ea, privind-o murind. Şi iarăşi nimic pînă în momentul de faţă.

— Iartă-mă, acesta e donjonul, *neh* ? spuse el, adresîndu-i-se căpitanului uniformelor gri.

— Da, Anjin-san.

Căpitanul, scund şi gras, ca o maimuţă, şi la fel de periculos, se înclină cu respect.

— Te rog, de ce sînt aici ?

Căpitanul zîmbi, ţinîndu-şi politicos respiraţia.

— Domnul general a poruncit-o.

— Dar de ce aici ?

Samuraiul spuse :

— A fost porunca domnului general. Vă rog să mă iertaţi, înţelegeţi ?

— Da, mulţumesc, spuse Blackthorne îngrijorat.

Cînd, în sfîrşit, fu gata, se simţea îngrozitor. Puţin ceai îl ajută pentru moment, apoi îl apucă greaţa şi vomită într-un bol pe care i-l ţinu un servitor, iar la fiecare spasm capul şi pieptul parcă-i erau sfredelite cu ace înroşite în foc.

— Îmi pare rău, spuse doctorul calm. Vă rog, beţi.

Bău mai mult din infuzie, dar fără folos.

Cerul se luminase de ziuă. Servitorii îi făcură semn şi-l ajutară să iasă din camera spaţioasă, străjile lui mergînd în faţă, ceilalţi urmîndu-l. Coborîră scările şi ieşiră în curtea exterioară. Un palanchin cu mai multe gărzi aştepta. Urcă în el plin de recunoştinţă. La un ordin al căpitanului uniformelor gri, hamalii ridicară palanchinul şi, cu gărzile roind în jurul lui, se alăturară procesiunii de lectici ; doamne şi samurai mergeau pe jos, pe drumul ce şerpuia prin labirintul de alei către ieşirea din castel. Toţi erau îmbrăcaţi cu ce aveau mai bun. Unele femei purtau chimonouri de culoare închisă, cu eşarfe

albe pe cap, altele erau complet în alb ; doar cu o eşarfă colorată.

Blackthorne era conştient că era privit. Se prefăcu a nu băga de seamă şi încercă să-şi ţină spatele ţeapăn, iar pe faţă să nu i se citească nici o emoţie, şi se rugă să nu-l apuce iar greaţa şi să se facă de ruşine. Durerile-i erau şi mai mari.

Cortegiul şerpuia printre fortificaţiile castelului, pe lîngă mii de samurai aliniaţi în şiruri tăcute. Nimeni nu era somat, nu era cerut nici un document. Procesiunea trecu printr-un lanţ nesfîrşit de puncte de control, pe sub grilaje cu ţepi, peste cinci şanţuri cu apă, fără să se oprească. Odată trecuţi de poarta principală, dincolo de fortificaţii, el observă că samuraii în gri deveniseră mai precauţi, cîntărind din priviri pe fiecare om din preajmă, ţinîndu-se aproape de el, păzindu-l cu foarte mare grijă. Asta-i mai potoli neliniştea. Nu uitase că mulţi nu-l aveau la inimă. Procesiunea străbătu un luminiş, traversă un pod, apoi se opri în piaţa de lîngă malul rîului.

Aceasta avea trei sute de paşi pe cinci sute. În mijloc era o groapă pătrată, cu latura de cincisprezece paşi şi adîncă de cinci, plină cu lemne. Deasupra gropii era un acoperiş înalt, de rogojini, învelite cu mătase albă, şi, de jur-împrejur, pereţi din cearşafuri albe de in, atîrnate de beţe de bambus, pereţii fiind orientaţi exact spre răsărit, nord, apus şi sud, iar în mijlocul fiecăruia era o poartă mică de lemn.

— Porţile sînt pentru suflet, Anjin-san, să treacă prin ele, în zborul lor către cer, îi spusese Mariko la Hakoné.

— Hai să înotăm, sau să vorbim despre alte lucruri. Lucruri frumoase...

— Da, bineînţeles, dar mai întîi, te rog, lasă-mă să termin, pentru că este un lucru de foarte mare însemnătate. Funeraliile sînt foarte, foarte importante pentru noi, aşa că ar trebui să ştii ceva despre ele, Anjin-san, *neh* ? Te rog.

— Bine, dar de ce aveţi patru porţi ? De ce nu doar una ?

— Sufletul trebuie să poată alege. Asta este înţelept. O, noi sîntem foarte înţelepţi, *neh* ? Ţi-am spus astăzi că

te iubesc ? îi zisese ea. Noi sîntem un popor foarte înțelept, cînd lăsăm ca sufleul să aleagă. Mai toate sufletele aleg poarta de sud, Anjin-san. Aceasta este cea mai importantă, acolo sînt mese cu smochine uscate, rodii proaspete și alte fructe, ridichi și alte legume și mănunchiuri de orez, dacă e anotimpul lui, și întotdeauna un bol cu orez proaspăt pregătit, Anjin-san, și asta e foarte important. Știi, poate că sufletul vrea să mănînce înainte de a pleca.

— Pentru mine să pună un fazan fript sau...

— Îmi pare rău, dar carne nu se pune deloc, nici măcar pește. Noi privim cu multă seriozitate ceremoniile astea, Anjin-san. Pe masă mai e și un mic vas cu tăciuni, care ard frumos, și peste ei se pun uleiuri și mirodenii, ca totul să miroasă plăcut...

Blackthorne simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Eu vreau cu funeraliile mele să fie în zori, îi spusese ea, rămînînd tot timpul atît de senină. Zorii îmi plac cel mai mult. Și, dacă s-ar putea, să fie toamna...

Sărmana mea dragă, gîndi el. Tu ai știut tot timpul că s-ar putea să nu mai trăiești pînă la toamnă...

Lectica lui se opri în rîndul din față, la loc de cinste, nu departe de centru, iar el era destul de aproape ca să vadă picăturile de apă de pe fructe. Totul era așa cum spusese ea. De jur-împrejur se aflau sute de palanchine, piața fiind ticsită de o mie de samurai cu doamnele lor, în picioare, toți tăcuți și nemișcați. Îl recunoscu pe Ishido și, lîngă el, pe Ochiba. Nici unul nu se uita la el. Stăteau în somptuoasele lor lectici și priveau fix la pereții albi de in, care foșneau în adierea ușoară a brizei. Kiyama era de cealaltă parte a Ochibei, Zataki în apropiere, cu Ito. Era și lectica închisă a lui Onoshi. Toți aveau gărzi. Samuraii lui Kiyama purtau crucifixuri. Și ai lui Onoshi.

Blackthorne se uită în jur, căutîndu-l pe Yabu, dar nu-l află nicăieri, nu se zărea nici un samurai în maro, nici o față prietenoasă. Kiyama îl privi împietrit și, cînd văzu căutătura din ochii lui, fu fericit că are gărzile în preajmă. Oricum, el se înclină ușor. Dar privirea lui Kiyama nu se clinti, nici nu-i răspunse la salut. După o clipă, Kiyama își desprinse ochii de la el și Blackthorne respiră mai ușurat.

Sunetele discordante şi sfredelitoare ale clopotelor şi tobelor de metal sfîşiară liniştea. Toate privirile se îndreptară spre palanchinul principal, cu acoperiş, purtat de opt preoţi *shinto,* în care stătea un preot înalt, care semăna cu un Buddha sculptat. Alţi preoţi băteau tobe de metal, în faţa şi în spatele acestei lectici, apoi veneau două sute de preoţi budişti în robe portocalii şi mai mulţi preoţi *shinto,* îmbrăcaţi în alb, după care urma catafalcul.

Catafalcul era bogat şi cu acoperiş alb. Ea fusese îmbrăcată în alb şi era rezemată cu capul plecat puţin înainte, cu faţa fardată şi părul meticulos aranjat. Catafalcul era purtat de zece samurai în maro. Înaintea catafalcului, doi preoţi aruncau petale mici de trandafiri, din hîrtie, pe care vîntul le lua şi le împrăştia, aceasta semnificînd că viaţa este tot atît de efemeră ca o floare. În urma lor, doi preoţi tîrau de-a-ndoaselea două suliţe, aceasta însemnînd că ea era samurai şi că fusese tare ca fierul la datorie. După ei veneau patru preoţi cu torţe neaprinse. Saruji, fiul ei, urma imediat, cu faţa la fel de albă precum chimonoul, apoi Kiritsubo şi doamna Sazuko, amîndouă în alb, cu părul slobod, dar acoperit cu un voal verde. Părul fetei ajungea mai jos de talie, al lui Kiritsubo era mai lung. Urma apoi un spaţiu gol, iar la sfîrşit, rămăşiţele garnizoanei lui Toranaga. Cîţiva din samuraii în maro erau răniţi şi mulţi şchiopătau.

Blackthorne n-o vedea decît pe ea. Mariko părea că se roagă, chipu-i era complet neschimbat. El rămase nemişcat, ştiind ce onoare era pentru ea această ceremonie publică, în frunte cu Ishido şi Ochiba, dar toate acestea nu-i alinau lui durerea.

Mai mult de o oră marele preot psalmodie monoton şi tobele bătură. Apoi, într-o tăcere bruscă, Saruji păşi în faţă, luă o torţă neaprinsă şi merse la fiecare din cele patru porţi — răsărit, nord, apus şi sud — să se asigure că nu erau închise.

Blackthorne văzu că băiatul tremura şi ochii-i erau plecaţi în timp ce se întorcea spre catafalc. Apoi ridică şnurul alb, legat de catafalc, şi-i conduse pe purtătorii lui spre poarta de sud. Lectica fu aşezată cu grijă pe lemne. Urmă o altă incantaţie solemnă, apoi Saruji, atinse de tăciuni din vas torţa înmuiată în ulei, care se aprinse imediat. Şovăi, apoi se întoarse prin poarta de sud, singur, şi aruncă

torţa în rugul funerar. Lemnul impregnat cu ulei se aprinse şi se transformă foarte repede într-o vîlvătaie. Curînd flăcările erau înalte de zece picioare. Saruji trebui să se tragă înapoi din cauza căldurii, apoi luă bucăţile de lemn mirositor şi uleiurile şi le aruncă în foc. Acoperişul uscat iască şi pereţii de in se aprinseră. Toată groapa era acum o dezlănţuire uriaşă de flăcări.

Pilonii acoperişului cedară. Un suspin străbătu mulţimea. Preoţii înaintară şi mai puseră lemne pe rugul funerar, iar flăcările se înălţară şi mai sus, fumul venind valuri-valuri. Nu mai rămăseseră decît cele patru porţi mici. Blackthorne văzu cum începuseră să se pîrlească de căldură, apoi fură cuprinse şi ele de flăcări.

După aceasta, Ishido coborî din palanchin, înaintă şi făcu dania rituală de lemn preţios. Se înclină ceremonios şi se aşeză din nou în lectică. La porunca lui, hamalii îl ridicară şi o porniră înapoi spre castel. Ochiba îl urmă. Începură şi ceilalţi să plece.

Saruji se înclină spre flăcări pentru ultima oară. Se întoarse şi se îndreptă spre Blackthorne. Se opri în faţa lui şi se înclină.

— Mulţumesc, Anjin-san, spuse el.

Apoi plecă împreună cu Kiri şi cu doamna Sazuko.

— Totul s-a terminat, Anjin-san, spuse căpitanul uniformelor gri cu un zîmbet. *Kami* este în siguranţă acum. Mergem la castel.

— Aşteptaţi. Vă rog.

— Îmi pare rău, ordin, *nēh* ? spuse căpitanul neliniştit pe cînd ceilalţi îl păzeau cu atenţie.

— Vă rog, aşteptaţi.

Fără să se sinchisească de neliniştea lor, Blackthorne coborî din lectică, durerea aproape orbindu-l. Samuraii se răspîndiră în evantai, acoperindu-l. Se îndreptă spre masă, luă cîteva din beţigaşele de lemn de camfor şi le aruncă în foc. Nu vedea nimic prin perdeaua de flăcări.

— *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti,* murmură el binecuvîntarea şi făcu discret semnul crucii, apoi se întoarse şi plecă de lîngă foc.

*

* *

Cînd se trezi era mult mai bine, dar se simţea istovit şi o durere surdă tot mai mocnea sub tîmple şi sub frunte.

— Cum te simți, Anjin-san ? spuse doctorul cu zîmbetul său larg, vocea ajungînd pînă la el încă slabă. Ai dormit multă vreme.

Blackthorne se ridică într-un cot și privi somnoros umbrele lăsate de soare. Ceasul trebuie să fie aproape cinci după-amiază, gîndi el. Am dormit mai mult de șase ore.

— Dormit toată ziua, *neh* ?

Doctorul zîmbi.

— Toată ziua de ieri, toată noaptea și mai toată ziua de azi. Înțelegi ?

— Înțeleg. Da.

Blackthorne se lungi la loc, lac de transpirație. Bun, își zise. E cel mai înțelept lucru pe care-l puteam face, nu e de mirare că mă simt mai bine.

Patul din cuverturi matlasate, moi era străjuit pe trei părți de paravane mobile, splendide, cu peisaje și scene marine, pictate pe lemn, și cu incrustații de fildeș. Soarele pătrundea prin ferestrele din fața lui, insectele roiau, camera era mare, plăcută și liniștită. De afară se auzeau zgomotele obișnuite ale castelului : voci amestecate cu tropăituri de cai nepotcoviți și zornăituri de căpestre. Briza ușoară avea un vag iz de fum. Nu știu dacă aș vrea să fiu ars, își zise. Dar, gîndește-te, e mai bine așa, decît să fii pus într-o cutie și îngropat și viermii... Oprește-te, își porunci, simțind că deprimarea pune iar stăpînire pe el. N-ai de ce să te îngrijorezi, *karma* e *karma*. Cînd ai murit, ai murit, și atunci nu mai știi nimic, totuși să fii ars e mai bine decît să te înec, să te umfli de apă ; atunci trupul se deformează și devine dezgustător, crabii... Oprește-te !

— Bea, te rog.

Doctorul îi mai dădu din infuzia scîrboasă.

Îi veni să vomite, dar o dădu pe gît.

— Ceai, vă rog.

Slujnica îi turnă și el îi mulțumi. Era o femeie de vîrstă mijlocie, cu fața ca o lună plină și cu un zîmbet înțepenit, ce nu exprima nimic. După trei cești, gustul din gură era mai suportabil.

— Te rog, Anjin-san, cum sînt urechile, auzi ?

— La fel. Încă departe... departe, înțelegi ? Foarte departe.

— Înțeleg. Mîncare, Anjin-san ?

Fu adusă o tavă mică cu orez, supă și pește fript pe jar. I se făcu greață, dar își aminti că de aproape două zile nu mîncase, așa că se ridică în capul oaselor, se forță să ia puțin orez și bău supa de pește. Asta îi potoli stomacul, așa că mai mîncă și termină tot, folosind acum bețișoarele, ca o prelungire a degetelor, fără un efort conștient.

— Mulțumesc. Foame.

— Da, spuse doctorul. Puse un săculeț de in cu ierburi pe masa joasă de lîngă pat. Cu asta faci ceai, Anjin-san. O dată pe zi, pînă se termină. Înțelegi ?

— Da. Mulțumesc.

— A fost o cinste pentru mine să te slujesc.

Bătrînul făcu semn slujnicei, care luă tava goală și, după încă o plecăciune, o urmă, ieșind prin aceeași ușă interioară. Acum Blackthorne era singur. Se întinse iar pe pernele-saltele, simțindu-se mult mai bine.

— Am fost lihnit de foame, spuse el cu voce tare.

Purta doar fîșia de pînză din brîu. Hainele lui de ceremonie erau îngrămădite în neorînduială acolo unde le lăsase și asta-l surprinse, deși un chimonou maro, curat se afla lîngă săbii. Își lăsă mintea să rătăcească, apoi, brusc, simți o prezență străină. Neliniștit, se ridică în capul oaselor și privi în jur, apoi se săltă în genunchi și se uită peste paravan și, înainte de a-și da seama, fu în picioare, capul plesnindu-i din cauza mișcării bruște, făcută în panică, la vederea iezuitului japonez cu tonsură care se holba la el, stînd în genunchi, nemișcat, lîngă ușa principală, cu un crucifix și mătănii în mînă.

— Cine ești ? îl întrebă biruindu-și durerea.

— Sînt fratele Michael, *senhor*. Ochii negri-tăciune nu clipiră deloc.

Blackthorne plecă de lîngă paravan și se aplecă spre săbii.

— Ce vrei de la mine ?

— Am fost trimis să vă întreb cum vă simțiți, spuse Michael încet, într-o portugheză clară, dar cu un accent puternic.

— De cine ?

— De seniorul Kiyama.

Dintr-o dată Blackthorne își dădu seama că erau complet singuri.

— Unde-mi sînt străjile ?

— Nu aveți nici una, *senhor*.

— Bineînțeles că am gărzi ! Am douăzeci de samurai în gri. Unde-mi sînt samuraii în gri ?

— Cînd am ajuns aici, nu era nici unul, *senhor*. Îmi pare rău. Atunci încă dormeați. Michael arătă grav afară, pe coridor. Poate că ar trebui să-i întrebați pe samuraii aceia.

Blackthorne își ridică sabia.

— Te rog, pleacă de lîngă ușă.

— Nu sînt înarmat, Anjin-san.

— Chiar și așa, nu te apropia de mine. Preoții mă scot din sărite.

Ascultător, Michael se ridică și se îndepărtă cu același calm enervant. Afară, doi samurai în gri se sprijineau de balustrada palierului.

— Bună ziua, spuse Blackthorne politicos, nerecunoscînd pe nici unul.

— Bună ziua, Anjin-san, răspunse unul din ei.

— Vă rog, unde sînt străjile ?

— Toate străjile au fost ridicate în dimineața asta, la Ora Iepurelui. Înțelegi, Ora Iepurelui ? Noi nu sîntem străjile dumitale, Anjin-san. Acesta e postul nostru obișnuit.

Blackthorne simți sudoarea rece prelingîndu-i-se pe spate.

— Străjile luate, cine poruncă ?

Amîndoi samuraii rîseră. Cel înalt spuse :

— Aici, în donjon, numai domnul general dă ordine, Anjin-san. Sau doamna Ochiba. Cum vă simțiți acum ?

— Mai bine, mulțumesc.

Samuraiul mai înalt strigă pe coridor. În cîteva clipe, un ofițer ieși dintr-o cameră, urmat de patru samurai. Era

tînăr şi spilcuit. Cînd îl văzu pe Blackthorne, ochii i se luminară.

— A, Anjin-san. Cum vă simţiţi ?

— Mai bine, mulţumesc. Te rog, iartă-mă, dar unde sînt străjile mele ?

— Mi s-a poruncit să vă spun cînd vă treziţi că urmează să vă întoarceţi pe nava dumneavoastră. Poftiţi permisul de liberă trecere. Căpitanul scoase hîrtia din mînecă şi i-o dădu, arătînd dispreţuitor spre Michael. Insul ăsta are să vă fie călăuză.

Blackthorne încercă să-şi pună mintea la treabă, creierul dîndu-i alarma că e-n pericol.

— Da, mulţumesc, dar mai întîi, te rog, trebuie văd seniorul Ishido. Foarte important.

— Îmi pare rău. Poruncile sînt să vă întoarceţi pe corabie imediat ce vă treziţi. Înţelegeţi ?

— Da. Te rog, iartă-mă, dar foarte important văd pe seniorul Ishido. Te rog, spune la căpitanul dumitale. Acum. Trebuie văd seniorul Ishido înainte de a pleca. Foarte important, îmi cer iertare.

Samuraiul îşi scărpină ciupiturile de vărsat din bărbie.

— Am să întreb. Vă rog, îmbrăcaţi-vă.

Plecă cu paşi mari, plin de importanţă, spre uşurarea lui Blackthorne. Cei patru samurai rămaseră. Blackthorne se întoarse în cameră şi se îmbrăcă repede. Ei îl priveau. Preotul aştepta pe coridor.

Fii calm, îşi spuse. Nu te gîndi şi nu-ţi face griji. E o greşeală. Nimic nu s-a schimbat. Încă mai ai puterea pe care ai avut-o întotdeauna.

Îşi puse amîndouă săbiile la cingătoare şi-şi bău restul de ceai. Apoi văzu permisul de liberă trecere. Hîrtia era pecetluită şi acoperită cu ideograme. Nu e nici o greşeală, gîndi el. Chimonoul nou i se lipea deja de trup.

— Hei, Anjin-san, spuse unul din samurai, am auzit că ai omorît cinci *ninja*. Foarte, foarte bine, *neh* ?

— Îmi pare rău, doar doi. Poate trei...

Blackthorne îşi lăsă capul cînd pe-o parte cînd pe alta ca să-şi domolească durerea şi ameţeala.

— Am auzit că au murit cincizeci şi şapte de *ninja* şi o sută şaisprezece samurai în maro. E adevărat ?

— Nu ştiu. Îmi pare rău.

Căpitanul se întoarse în cameră.

— Poruncile sînt să mergeţi la navă, Anjin-san. Acest preot este călăuza Domniei voastre.

— Da. Mulţumesc. Dar, mă iertaţi, mai întîi trebuie văd doamna Ochiba. Foarte, foarte important. Te rog cere...

Căpitanul se răsuci spre Michael şi vorbi gutural şi foarte repede.

— *Neh ?*

Michael se înclină netulburat şi se întoarse spre Blackthorne.

— Îmi pare rău, *senhor*. El zice că superiorul lui îl va întreba pe mai marele lui, dar, între timp, trebuie să plecaţi imediat şi să mă urmaţi spre galeră.

— *Ima !* adăugă căpitanul pentru întărire.

Blackthorne ştia că era un om mort. Se auzi spunînd :

— Mulţumesc, căpitane. Unde străjile mele, te rog ?

— Nu aveţi nici o strajă.

— Te rog, trimite la nava mea. Aduceţi vasalii mei de la...

— Ordin să pleci acum pe navă ! Pricepe odată, *neh ?* Cuvintele erau nepoliticoase şi foarte categorice. Pleacă la navă ! adăugă căpitanul rînjind şi aşteptînd ca Blackthorne să se încline primul.

Blackthorne observă atitudinea lui şi totul deveni un coşmar lent şi înceţoşat. El voia cu disperare să se termine odată, să-şi şteargă sudoarea de pe faţă şi să se încline, dar era sigur că acest căpitan nu va catadicsi să răspundă politicos la plecăciune, nici măcar ca de la egal la egal, şi că avea să fie făcut de ruşine în faţa tuturor. Era limpede că fusese trădat şi vîndut duşmanilor creştini, că Ishido, Kiyama şi preoţii erau părtaşi la trădare şi că acum, indiferent de motiv, indiferent de preţ, nu mai putea face nimic, decît să-şi şteargă sudoarea, să se încline şi să plece. *Ei* îl aşteptau cu siguranţă.

Apoi chipul lui Mariko îi apăru în faţa ochilor şi-şi aminti spaima *ei*, tot ce însemnase ea pentru el, tot ce făcuse şi tot ce-l învăţase. Îşi încleştă mîna pe mînerul rupt al sabiei, îşi depărtă agresiv picioarele, ştiind că

soarta lui era hotărîtă, *karma* lui stabilită şi că, dacă trebuia să moară, mai bine să moară acum, cu demnitate, decît mai tîrziu.

— Sînt John Blackthorne, Anjin-san, spuse el, hotărîrea de neclintit dîndu-i o putere stranie şi duritatea necesară. Amiral al seniorului Toranaga. Al tuturor navelor. Samurai şi *hatamoto !* Cine eşti tu ?

Căpitanul roşi.

— Saigo Masakatsu din Kaga, căpitan din garnizoana seniorului Ishido.

— Eu sînt *hatamoto,* tu eşti *hatamoto* ? întrebă Blackthorne, pe un ton şi mai dur, neînţelegînd nici măcar numele adversarului său, văzîndu-l doar cu o claritate aproape ireală. Ochii lui priveau intens fiecare por, fiecare fir din mustaţa tunsă scurt a căpitanului, fiecare nuanţă de culoare din ochii-i căprui şi ostili, fiecare fir de păr de pe mîna, care strîngea mînerul sabiei.

— Nu, nu sînt *hatamoto.*

— Eşti samurai sau *ronin* ?

Ultimul cuvînt ieşi şuierat şi Blackthorne simţi oamenii din spatele lui, dar acum nu-i mai păsa de nimic. Îl privea doar pe căpitan, aşteptînd lovitura bruscă, mortală, care aduna tot *hara-gei*-ul, toate resursele ascunse de energie, şi se pregăti să-i întoarcă lovitura cu aceeaşi forţă zdrobitoare, murind onorabil, înfrîngîndu-şi astfel duşmanul.

Spre uluirea lui, văzu privirea căpitanului schimbîndu-se. Omul se înclină adînc şi umil şi rămase plecat, fără nici o apărare.

— Vă rog... vă rog să-mi iertaţi proastele purtări. Eu... eu am fost *ronin,* dar.. dar domnul general mi-a mai dat o şansă. Vă rog să-mi iertaţi proastele purtări, Anjin-san.

Vocea era gîtuită de ruşine.

Totul era ireal, iar Blackthorne stătea încă pregătit să lovească, aşteptînd moartea şi nicidecum victoria. Privi spre ceilalţi samurai. Se înclinară toţi şi rămaseră plecaţi alături de căpitanul lor, acordîndu-i lui toată cinstea.

După o clipă, Blackthorne se înclină rigid, dar nu ca de la egal la egal. Ei rămaseră plecaţi pînă ce el se în-

toarse şi porni de-a lungul coridorului, urmat de Michael, apoi coborî scara principală şi ieşi în curtea exterioară. Acum nu mai simţea nici o durere. Doar o bucurie fără margini îi umplea sufletul. Samuraii în gri îl priveau, iar grupul de samurai care-i escortă, pe el şi pe Michael, pînă la primul punct de control, rămase cu grijă cît mai departe de sabia lui. Un om fu trimis în grabă înainte.

La punctul următor de control, noul ofiţer se înclină politicos, ca un egal, şi el îi răspunse la plecăciune. Permisul de liberă trecere fu verificat meticulos, dar corect. O altă escortă îi preluă spre următorul punct de control, unde totul se repetă. Apoi trecură peste primul şanţ cu apă şi peste următoarele, fără a mai fi stînjeniţi de nimeni. Samuraii abia dacă-i mai dădeau vreo atenţie.

Treptat băgă de seamă că aproape nu-l mai durea capul. Sudoarea i se zvîntase. Îşi desprinse degetele de pe mînerul sabiei şi le mişcă o clipă. Se opri la o fîntînă săpată într-un zid, bău şi se stropi cu apă pe cap.

Samuraii în gri din escortă se opriră şi aşteptară politicoşi, şi în tot acest timp el îşi frămînta mintea să afle de ce pierduse protecţia lui Ishido şi a doamnei Ochiba. Nimic nu s-a schimbat, gîndi disperat. Îşi ridică privirile-n sus şi-l văzu pe Michael holbîndu-se la el.

— Ce vrei ?

— Nimic, *senhor,* spuse Michael politicos. Apoi un zîmbet plin de căldură îi acoperi tot chipul. O, *senhor,* acolo mi-aţi fost de un mare folos, punîndu-l pe *cabrón*-ul ăla cu purtări proaste să-şi înghită propria scîrnă. O, a fost grozav să-l priveşti ! Vă mulţumesc, adăugă în latină.

— N-am făcut nimic pentru tine, spuse Blackthorne în portugheză, nevoind să vorbească în latină.

— Da, dar Domnul să vă călăuzească în pace, *senhor.* Necunoscute cînt căile Domnului. A fost un serviciu adus tuturor *bărbaţilor.* L-aţi făcut de ruşine pe *ronin*-ul acela şi a meritat-o. Este un lucru murdar să întreci măsura înscrisă în *bushido.*

— Şi tu eşti samurai ?

— Da, *senhor,* am această onoare, spuse Michael. Tatăl meu este văr cu seniorul Kiyama şi neamul meu este din provincia Hizen, din Kyushu. Cum de aţi ştiut că e *ronin* ?

— Nu eram sigur. Pesemne pentru că a spus că este din Kaga şi pînă acolo e cale lungă, iar Mariko, doamna Toda, a spus că provincia Kaga este departe, în nord. Nu ştiu... nu-mi amintesc, de fapt, ce-am spus.

Ofiţerul din escortă veni spre ei.

— Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san, dar omul ăsta vă supără ?

— Nu. Nu, mulţumesc.

Blackthorne porni iar. Permisul de liberă trecere fu verificat din nou, cu politeţe, şi ei îşi văzură mai departe de drum.

Soarele coborîse, mai erau cîteva ceasuri pînă la asfinţit şi nori de praf se roteau în cercuri în curenţii de aer cald. Trecură pe lîngă multe grajduri. Toţi caii înfruntau curajoşi noianul de lănci, suliţe, şei, gata pentru plecare grabnică, cît şi pe samuraii care-i ţesălau şi le curăţau echipamentul. Blackthorne era uluit de numărul lor.

— Cîţi cai, căpitane ? întrebă el.

— Mii, Anjin-san. Zece, douăzeci, treizeci de mii, aici şi peste tot în cetate.

Cînd traversau penultimul şanţ cu apă, Blackthorne îi făcu semn lui Michael.

— Mă călăuzeşti către galeră ?

— Da. Aşa mi s-a spus să fac, *senhor.*

— Nu în altă parte ?

— Nu, *senhor.*

— Cine ţi-a spus ?

— Seniorul Kiyama. Şi Părintele Superior, *senhor.*

— A, el ! Prefer să-mi spui Anjin-san, nu *senhor*,... părinte.

— Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san, dar nu sînt preot. Nu sînt hirotonisit.

— Cînd ai să fii ?

— Cînd va vrea Dumnezeu, spuse Michael plin de încredere.

— Unde e Yabu-san ?

— Iertaţi-mă, nu ştiu.

— Mă duci chiar la nava mea, nu în altă parte ?

— Da, Anjin-san.

— Şi apoi sînt liber ? Liber să merg unde vreau ?

— Mi s-a spus să vă întreb cum vă simţiţi, apoi să vă duc la galeră, nimic mai mult. Eu sînt doar un mesager, o călăuză.

— Juri ?

— Sînt doar o călăuză, Anjin-san.

— Unde ai învăţat portugheza atît de bine ? Şi latina ?

— Am fost unul din cei patru... cei patru învăţăcei trimişi de Părintele Superior la Roma. Eu aveam treisprezece ani, Uraga-noh-Tadamasa doisprezece.

— A ! Acum îmi amintesc, Uraga-san mi-a spus că ai fost unul dintre ei. Tu ai fost prietenul lui. Ştii că a murit ?

— Da. M-am îmbolnăvit de supărare cînd am auzit.

— Creştinii au făcut-o.

— Ucigaşii au făcut-o, Anjin-san. Asasinii. Ei vor fi judecaţi, nici o grijă.

După o clipă, Blackthorne spuse :

— Ţi-a plăcut Roma ?

— Am urît-o. Toţi am urît-o. Tot ce e legat de ea — mîncare, murdărie şi josnicie. Acolo toţi sînt *eta*, de necrezut ! Ne-au trebuit opt ani să ajungem acolo şi să ne întoarcem şi, o, cît l-am binecuvîntat pe Dumnezeu cînd, în sfîrşit, m-am întors !

— Şi biserica ? Părinţii ?

— Demni de dispreţ. Mulţi dintre ei, spuse Michael calm. Am fost uluit de purtările lor, de metresele lor, de lăcomia, pompa, ipocrizia şi lipsa lor de bună cuviinţă... şi cele două reguli ale lor, una pentru turmă şi alta pentru păstori. Totul a fost detestabil... şi totuşi l-am aflat pe Dumnezeu printre unii din ei, Anjin-san. E atît de ciudat. L-am aflat în catedrale, în mînăstiri şi printre părinţi. Michael îl privi cu nevinovăţie, cu chipul învăluit de blîndeţe. A fost rar, Anjin-san, foarte rar cînd am aflat un licăr de lumină, asta e adevărat. Mi-am găsit credinţa şi pe Dumnezeu şi acum ştiu că singura cale spre viaţa veşnică e creştinismul... vă rog să mă iertaţi, creştinismul catolic.

— Ai văzut arderile pe rug, sau inchiziția, sau închisorile, sau procesele vrăjitoarelor ?

— Am văzut multe lucruri îngrozitoare. Foarte puțini oameni sînt înțelepți, cei mai mulți sînt păcătoși și mult rău se întîmplă pe pămînt în numele Domnului. Dar nu din pricina lui. Lumea asta e o vale a plîngerii și doar un purgatoriu pentru pacea veșnică. Se rugă o clipă în tăcere, apoi, înviorat, își ridică privirile spre el. Chiar și unii eretici pot să fie buni, *neh* ?

— Probabil, răspunse Blackthorne, plăcîndu-l.

Ajunseră la ultimul șanț cu apă și la ultima poartă, poarta principală, de sud. La ultimul punct de control permisul de liberă trecere îi fu luat. Michael păși pe sub ultimul grilaj cu țepi. Blackthorne îl urmă. Afară îi așteptau o sută de samurai. Oamenii lui Kiyama. Le văzu crucifixurile și ostilitatea și se opri. Michael nu. Ofițerul îi făcu semn lui Blackthorne să înainteze. El se supuse. Samuraii îl învăluiră din toate părțile, făcînd un cerc strîns în jurul lui. Hamalii și neguțătorii de pe șoseaua principală se răspîndeau care încotro, se înclinau sau se tîrau în genunchi pînă ce ei treceau. Cîțiva făceau cruci patetice și Michael îi binecuvînta, mergînd în frunte, coborînd panta ușoară, trecînd apoi pe lîngă locul de incinerare, unde groapa nu mai scotea fum, după care traversă un pod și intră în oraș, îndreptîndu-se spre mare. Uniforme gri și alți samurai veneau din oraș, amestecați cu trecătorii. Cînd îl vedeau pe Michael priveau amenințător și l-ar fi forțat să se dea la o parte dacă n-ar fi fost mulțimea de samurai ai lui Kiyama.

Blackthorne îl urma pe Michael. Teama nu-l mai chinuia, ci doar dorința de a scăpa. Dar, pe uscat, nu exista vreun loc unde să fugă sau să se ascundă. Singurul loc sigur era la bordul lui *Erasmus*, navigînd în volte în largul mării, avînd cu el un echipaj complet, provizii și arme.

— Ce se-ntîmplă la galeră, frate ?

— Nu știu, Anjin-san.

*

* *

Acum se aflau pe străzile orașului, nu departe de mare. Michael dădu colțul și intră într-o piață de pește. Slujnice frumușele sau dolofane, doamne în vîrstă, tineri, bărbați,

cumpărători, vînzători, copii, toţi se zgîiau la el, sau se plecau în grabă. Blackthorne îi urma pe samurai printre tarabe, panere şi tăvi de bambus cu creveţi, homari, crabi, languste şi cu toate felurile de peşti de mare, proaspeţi, strălucitori. Peste tot domnea curăţenia. În Londra niciodată pieţele nu erau atît de curate, gîndi el absent. Apoi văzu un şir de tarabe cu mîncare, expusă în vase mici, pregătită la cărbuni, şi el simţi aroma de languste fierte.

— Dumnezeule !

Fără să mai stea pe gînduri, îşi schimbă direcţia. Imediat, samuraii îi barară calea.

— *Gomen nasai, kinjiru,* spuse unul din ei.

— *Iyé !* răspunse Blackthorne la fel de dur. *Watashi tabetai desu, neh ? Watashi* Anjin-san, *neh ?* Mi-e foame. Sînt Anjin-san !

Blackthorne începu să-şi croiască drum printre ei. Ofiţerul mai mare în grad se grăbi să-l oprească. Michael se întoarse repede, îi vorbi împăciuitor, deşi cu autoritate, îi ceru permisiunea şi, vrînd-nevrînd, ofiţerul i-o acordă.

— Te rog, Anjin-san, spuse el, samuraiul zice să mănînci, dacă vrei. Ce-ai dori ?

— Din acelea, te rog. Blackthorne arătă spre grămada de creveţi fără capete, despicaţi pe lungime, cu carnea alb-roz şi cu crusta prăjită potrivit. Din acelea. Nu-şi putea dezlipi ochii de pe ei. Te rog, spune-i ofiţerului că n-am mîncat de aproape două zile şi dintr-o dată mi s-a făcut foame. Îmi pare rău.

Vînzătorul de peşte era un bătrîn cu trei dinţi. cu pielea tăbăcită de vreme şi purta doar fîşia de pînză din brîu. Se umfla în pene de mîndrie că fusese aleasă taraba lui şi luă rapid cu beţişoarele cei mai buni cinci creveţi, îi aşeză frumos pe o tavă de bambus şi puse alţii la prăjit.

— *Dozo,* Anjin-sama !

— *Domo.*

Blackthorne îşi simţi stomacul înfometat. I-ar fi înfulecat pe nemestecate. În schimb, luă cîte unul cu beţişoarele de lemn, îl cufundă în sos şi mîncă savurîndu-i. Era delicios.

— Frate Michael ? îl întrebă, oferindu-i platoul.

Michael luă unul, dar numai din bună-cuviinţă. Ofiţerul refuză, totuşi îi mulţumi.

Blackthorne termină ce avea în tavă şi mai mîncă doi creveţi. Ar mai fi putut mînca doi, dar hotărî să n-o facă, din bună-cuviinţă şi pentru că nu voia să-şi obosească stomacul.

— *Domo*, spuse el, punînd jos platoul cu o rîgîială obligatorie, ce ţinea de politeţe. *Bimi desu !* Delicios.

Omul radia de bucurie, se înclină, făcură plecăciuni şi vînzătorii de la tarabele din preajmă şi atunci Blackthorne îşi dădu seama, cu disperare, că nu avea bani. Se înroşi.

— Ce este ? întrebă Michael.

— Aă, n-am nici un ban la mine... sau, altceva ca să-i dau omului. Poţ... ai putea să-mi împrumuţi cîţiva, te rog ?

— N-am nici un ban, Anjin-san. Noi nu purtăm bani la noi.

Urmă o tăcere stînjenitoare. Vînzătorul zîmbea, aşteptînd răbdător. Apoi, la fel de încurcat, Michael se întoarse spre ofiţer şi ceru încet nişte bani. Ofiţerul era furios pe Blackthorne. Vorbi răstit unuia din oamenii lui care înaintă şi plăti cu vîrf şi îndesat omului cu taraba ca să i se mulţumească cu prisosinţă, vreme în care Michael, îmbujorat şi trecîndu-l toate apele, se întoarse şi porni iar la drum, în fruntea grupului. Blackthorne îl prinse din urmă.

— Îmi pare rău pentru asta, dar... dar nu mi s-a mai întîmplat niciodată ! Este prima oară cînd cumpăr ceva aici. N-am avut niciodată bani, oricît ar părea de ciudat, şi nu mi-a trecut niciodată prin minte... n-am folosit bani niciodată...

— Vă rog, nu vă mai gîndiţi la asta, Anjin-san. Nu s-a întîmplat nimic.

— Te rog, spune-i ofiţerului c-am să-i plătesc cînd ajung la navă.

Michael făcu precum i se ceruse. Merseră o vreme în tăcere, Blackthorne căutîndu-şi puncte de orientare. La capătul străzii se vedeau plaja şi marea, calmă şi monotonă, în lumina asfinţitului. Apoi el recunoscu locul unde se aflau şi arătă spre stînga, spre o stradă largă, ce ducea de la răsărit la apus.

— S-o luăm pe acolo.

— Drumul acesta este mai scurt, Anjin-san.

— Da, dar pe drumul tău trebuie să trecem pe lîngă misiunea iezuită şi pe lîngă *lorcha* portugheză. Mai bine să facem un ocol şi s-o luăm pe drumul lung.

— Mi s-a spus să vin pe drumul acesta.

— Să mergem pe celălalt.

Blackthorne se opri. Ofiţerul întrebă despre ce era vorba şi Michael îi explică. Ofiţerul le făcu semn să meargă mai departe :

— Pe drumul lui Michael.

Blackthorne cîntări rezultatele unui refuz. Ar fi fost legat, dus cu forţa, pe picioarele lui sau tîrît. Nici una dintre acestea nu i se potrivea, aşa că ridică din umeri şi porni cu paşi mari mai departe.

Ieşiră într-un drum larg ce înconjura plaja. La o jumătate de *ri* în faţă erau debarcaderele şi depozitele iezuite, iar la o sută de paşi mai departe se vedea nava portugheză. Dincolo de ea, la alte două sute de paşi, se afla galera lui. Era prea departe ca să zărească deja oameni la bord.

Blackthorne ridică o piatră şi o azvîrli şuierînd în mare.

— Să mergem puţin pe plajă.

— Sigur, Anjin-san.

Michael coborî pe plajă. Blackthorne intră în apa mică, bucurîndu-se de răcoarea mării şi de freamătul valurilor mici ce se spărgeau la ţărm.

— E un ceas frumos al zilei, *neh ?*

— Da, Anjin-san, spuse Michael cu o prietenie bruscă, sinceră. De multe ori mi-am dorit, Dumnezeu să mă ierte, să nu fiu preot, ci doar fiul tatălui meu şi clipa aceasta este una din ele.

— De ce ?

— Mi-ar plăcea să vă fur, pe dumneavoastră şi ciudata dumneavoastră navă din Yokohama, să vă duc în Hizen, în marele nostru port din Sasebo. Apoi v-aş ruga să faceţi un tîrg cu mine : v-aş cere să-mi arătaţi, mie şi căpitanilor noştri de nave, tainele corabiei şi tainele mării. În schimb, v-aş oferi cei mai buni profesori din împărăţie, profesori de *bushido,* de *cha-no-yu,* de *hara-gei,* de

morală, de meditație religioasă *zen*, de *ikebana* și de toate cunoștințele unice, pe care le avem.

— Mi-ar plăcea. De ce nu-l facem acum ?

— Astăzi nu se poate. Dar dumneavoastră ați învățat atît de multe și într-un timp atît de scurt, *neh* ? Marikosama a fost un profesor excelent. Meritați să fiți samurai. Și aveți o calitate rară aici : nu vi se pot bănui gîndurile. *Taikō* a avut-o, Toranaga-sama o are și el. Vedeți, noi, de fapt, sîntem un popor foarte previzibil.

— Și tu ?

— Da.

— Atunci prezi-mi o cale ca să scap din capcana în care mă aflu.

— Îmi pare rău, nu există nici una, Anjin-san, spuse Michael.

— Nu cred. Cum de-ai știut că nava mea e la Yokohama ?

— Toată lumea o știe.

— Da ?

— Aproape tot despre dumneavoastră, și despre cum l-ați apărat pe seniorul Toranaga și pe doamna Maria — doamna Toda — este bine cunoscut. Și prețuit.

— Nici asta n-o cred.

Blackthorne luă o altă piatră teșită și o aruncă peste valuri. Își continuară drumul, Blackthorne fredonînd un cîntec marinăresc. Începea să-i placă Michael foarte mult. Curînd drumul le fu tăiat de un dig. Îl ocoliră și ieșiră iar la drum. Misiunea și depozitul iezuit se înălțau amenințătoare sub cerul roșiatic. Văzu călugării în sutane portocalii care păzeau intrarea boltită, de piatră, și le simți ostilitatea, dar nu se sinchisi. Capul începu să-l doară.

Așa cum se așteptase, Michael se îndreptă spre porțile misiunii. Se pregăti, hotărît, să nu intre înăuntru decît bătut pînă nu mai știa de el și să nu-și dea armele decît cu forța.

— Mă duci chiar la galera mea, nu ?

— Da, Anjin-san. Spre uimirea lui, Michael îi făcu semn să se oprească în fața porții. Nimic nu s-a schimbat. Mi s-a spus să-l anunț pe Părintele Superior cînd trecem. Iertați-mă, dar va trebui să așteptați o clipă.

Descumpănit, Blackthorne îl privi cum intră singur pe poartă. Se aşteptase ca misiunea să fie capătul călătoriei lui. Mai întîi inchiziţia şi procesul, cu torturi, apoi predat căpitanului general. Privi spre *lorcha* ce se afla la o sută de paşi mai departe. Ferriera şi Rodrigues erau pe dunetă, iar puntea principală era ticsită de marinari înarmaţi. Dincolo de navă, drumul spre debarcader făcea o buclă uşoară şi el putea să-şi vadă galera. La parapet erau cîţiva bărbaţi care priveau şi gîndi că-i recunoaşte pe Yabu şi pe Vinck printre ei, dar n-avea cum fi sigur. Păreau să fie şi cîteva femei la bord, dar cine anume, nu ştia. În jurul galerei se aflau samurai în gri. Mulţi samurai în gri.

Îşi întoarse privirile spre Ferriera şi Rodrigues. Amîndoi erau înarmaţi pînă-n dinţi. La fel şi marinarii. Servanţii păreau tolăniţi pe lîngă cele două tunuri mici din bord, dar, de fapt, le armau. Recunoscu burdihanul lui Pesaro, nostromul, care cobora scara de tambuchi cu un grup de oameni. Îi urmări cu privirea, apoi îi îngheţă sîngele-n vine. Un stîlp înalt era înfipt în pămîntul bătătorit de la celălalt capăt al debarcaderului. La baza lui era stivuită o grămadă de lemne.

— A, căpitane-pilot, ce mai faci ?

Dell'Aqua ieşea pe poartă. Michael părea un pitic alături de el. Astăzi Părintele Superior purta o robă iezuită, înălţimea-i neobişnuită şi barba căruntă, bogată, dîndu-i o măreţie regală, ameninţătoare, de patriarh biblic, un inchizitor din creştet pînă-n tălpi, în aparenţă blajin, gîndi Blackthorne. Se uită fix în ochii căprui, găsind ciudat că se opresc asupra oricărui om şi găsind şi mai ciudat să vadă compasiune în ei. Dar Blackthorne ştia că n-o să găsească pic de milă în spatele acelor priviri, şi nici nu o aştepta.

— O, Eminenţă, ce mai faceţi ? răspunse el, simţind acum creveţii ca de plumb în stomac făcîndu-i greaţă.

— Mergem ?

— De ce nu ?

Deci inchiziţia urmează să fie pe navă, gîndi Blackthorne, simţind o teamă disperată, dorind să fi avut pistoalele la cingătoare. Ai fi primul care ai muri, Eminenţă.

— Tu rămîi aici, Michael, spuse dell'Aqua.

Apoi îşi aruncă privirile spre fregata portugheză. Chipul i se înăspri şi plecă spre corabie.

Blackthorne şovăi. Michael şi samuraii care-l înconjurau îl priveau ciudat.

— *Sayonara,* Anjin-san, spuse Michael. Mergi cu Dumnezeu.

Blackthorne dădu scurt din cap şi porni printre samurai, aşteptînd ca ei să se arunce asupra lui şi să-i ia săbiile, dar îl lăsară să treacă nevătămat. Se opri şi privi înapoi, inima bătîndu-i cu putere.

Pentru o clipă fu ispitit să-şi tragă sabia şi să atace, dar nu era nici o scăpare în felul acesta. Ei nu s-ar lupta cu el. Mulţi aveau suliţe, aşa că l-ar prinde, l-ar dezarma, l-ar lega şi l-ar preda. N-am să merg legat, îşi promise. Singurul său drum era înainte şi acolo săbiile nu-i erau de nici un ajutor împotriva puştilor. S-ar arunca el asupra puştilor, dar ei l-ar răni în genunchi şi l-ar lega...

— Căpitane Blackthorne, haide, strigă dell'Aqua.

— Da, doar o clipă, vă rog. Blackthorne îi făcu semn lui Michael. Ascultă, frate, jos, pe plajă, ai spus că sînt demn de un samurai. Ai spus-o din toată inima ?

— Da, Anjin-san. Asta şi toate celelalte.

— Atunci, ca samurai, îţi cer o favoare, spuse el pe un ton scăzut, dar stăruitor.

— Ce favoare ?

— Să mor ca un samurai.

— Moartea Domniei voastre nu este în mîinile mele. E-n mîinile lui Dumnezeu, Anjin-san.

— Da, dar eu îţi cer ţie această favoare. Blackthorne flutură mîna spre stîlpul din depărtare. Acesta nu e un mod de a muri. E o josnicie.

Uimit, Michael privi scrutător spre *lorcha.* Atunci văzu stîlpul pentru prima oară.

— Doamne Dumnezeule...

— Căpitane Blackthorne, te rog, vino, strigă din nou dell'Aqua.

Blackthorne spuse mai stăruitor :

— Lămureşte-l pe ofiţer. El are destui samurai aici, ca să-l faci să înţeleagă, *neh* ? Explică-i. Tu ai fost în Europa. Ştii cum este. Nu sînt multe de-ntrebat, *neh* ? Te rog, sînt samurai. Unul din ei ar putea să-mi fie secundant.

— Am... am să-ntreb.

Michael se îndreptă spre ofiţer şi începu să vorbească blajin şi stăruitor.

Blackthorne se întoarse şi-şi concentră atenţia asupra navei. Porni. Dell'Aqua îl aşteptă pînă ajunse lîngă el şi plecă iar.

Blackthorne îl văzu pe Ferriera părăsind duneta şi înaintînd de-a lungul punţii principale, cu pistoalele în cingătoare şi floreta la şold. Rodrigues îl privea, cu mîna dreaptă pe patul puştii cu ţeavă lungă. Pesaro şi zece marinari erau deja pe debarcader, sprijinindu-se în muschetele cu baionetă. Iar umbra lungă a stîlpului ajungea aproape pînă la el.

O, Doamne, dac-aş avea o pereche de pistoale, zece lupi de mare grozavi şi un tun, gîndi el, în timp ce distanţa se reducea necruţător. O, Doamne, numai să nu fiu făcut de ocară...

— Bună seara, Eminenţă, spuse Ferriera, în timp ce ochii lui îl priveau doar pe Blackthorne. Deci engle...

— Bună seara, căpitane general. Dell'Aqua arătă furios spre stîlp. A fost ideea ta ?

— Da, Eminenţă.

— Du-te înapoi la bordul navei dumitale !

— Aceasta este o hotărîre militară.

— *Du-te înapoi la bordul navei dumitale !*

— *Nu !* Pesaro ! Imediat nostromul şi grupul de oameni cu baionete de pe ţărm se pregătiră de atac şi înaintară spre Blackthorne. Ferriera îşi scoase pe nesimţite pistolul. Deci, englezule, ne întîlnim din nou.

— Nu mă încîntă deloc.

Sabia lui Blackthorne ieşi din teacă. O ţinea stîngaci, cu ambele mîini, mînerul rupt rănindu-l.

— În seara asta o să te încînte iadul, spuse Ferriera răguşit.

— Dacă ai avea cît de cît curaj, ai lupta, ca de la bărbat la bărbat. Dar tu nu eşti bărbat, eşti un laş, un laş spaniol, fără pic de vlagă-n tine !

— Dezarmaţi-l ! ordonă Ferriera.

Imediat cei zece oameni înaintară cu baionetele îndreptate spre el. Blackthorne se trase înapoi, dar fu înconjurat. Baionetele îi căutau picioarele şi el lovi cu putere pe unul

din ei, dar în timp ce omul se retrăgea, un altul îl atacă pe la spate. Atunci dell'Aqua se dezmetici şi strigă :

— Puneţi armele jos ! Vă poruncesc să vă opriţi !

Marinarii erau înfierbîntaţi. Toate muschetele erau îndreptate asupra lui Blackthorne, care stătea încolţit şi neajutorat, cu sabia ridicată.

— Înapoi, cu toţii, strigă dell'Aqua. Înapoi ! Înapoi, pentru Dumnezeu ! Ce sînteţi, animale ?

Ferriera spuse :

— Îl vreau pe omul acesta !

— Ştiu, şi eu ţi-am spus deja că nu poţi să-l ai ! Ţi-am spus-o şi ieri şi astăzi ! Eşti surd ? Doamne, dă-mi răbdare ! Porunceşte oamenilor tăi să meargă pe navă !

— Eu îţi poruncesc dumitale să faci stînga-mprejur şi să pleci de aici !

— Ţu îmi porunceşti *mie* ?

— Da, îţi ordon ! Eu sînt căpitan general, guvernator de Macao, comandantul armatelor Portugaliei din Asia şi omul acesta e o ameninţare pentru stat, pentru biserică, pentru Corabia Neagră şi pentru Macao !

— Jur în faţa lui Dumnezeu că am să te excomunic pe tine şi tot echipajul tău dacă omul acesta e rănit. Mă auzi ce-ţi spun ? Dell'Aqua se răsuci spre oamenii cu muschete, care bătură-n retragere speriaţi. În afară de Pesaro, care stătea neclintit, sfidător, cu pistolul slobod în mînă, aşteptînd ordinul lui Ferriera. Urcaţi-vă la bordul acelei nave şi daţi-vă la o parte din cale !

— Faci o greşeală, tună Ferriera. El e o *ameninţare !* Eu sînt comandant militar în Asia şi spun...

— Asta e o problemă bisericească, nu o decizie mili...

Blackthorne era uluit, abia mai putea să gîndească sau să vadă, iar capul îi plesnea din nou de durere. Totul se întîmplase atît de iute: întîi păzit, apoi trădat şi dat pe mîna inchiziţiei care acum îl apăra — totul era fără nici o noimă.

Ferriera strigă :

— Te previn din nou ! Dumnezeu mi-e judecător, dumneata faci o greşeală şi am să dau de ştire la Lisabona !

— Între timp, ordonă oamenilor tăi să meargă pe navă, altfel am să te înlocuiesc şi n-ai să mai fii căpitan general al Corabiei Negre !

— N-ai puterea asta !

— Dacă nu ordoni *imediat* oamenilor tăi să meargă la bord şi să-l lase pe englez nevătămat, te declar excomunicat, pe tine şi pe oricine te slujeşte, şi te blestem, în numele Domnului, pe tine şi pe toţi care îţi execută ordinele !

— Pentru Dumnezeu... Ferriera se opri. Nu se temea pentru el însuşi, dar acum Corabia Neagră era ameninţată şi el ştia că mai tot echipajul are să-l părăsească, dacă nu se supune. Pentru o clipă se gîndi să-l împuşte pe preot, dar asta n-ar fi îndepărtat blestemul. Aşa că cedă. Foarte bine... înapoi la bord, toată lumea ! Misiunea s-a terminat !

Ascultători, oamenii se răspîndiră, bucuroşi să fie departe de urgia preotului. Blackthorne era încă năuc, întrebîndu-se dacă nu cumva capul nu-i juca vreo festă. Apoi, în învălmăşeală, ura lui Pesaro izbucni. El luă o puşcă şi ochi. Dell'Aqua observă gestul furiş şi păşi în faţă, ca să-l apere pe Blackthorne cu propriu-i trup. Pesaro apăsă pe trăgaci, dar, în clipa aceea, săgeţile-l străpunseră, pistolul se descărcă, fără să rănească pe nimeni, şi el se prăbuşi urlînd.

Blackthorne se răsuci şi văzu că şase din arcaşii lui Kiyama aveau deja alte săgeţi în arcuri. Michael era lîngă ei. Ofiţerul vorbi răstit. Pesaro scoase un ultim ţipăt, mădularele i se contorsionară şi muri.

Cînd vorbi, rupînd tăcerea, Michael tremura.

— Ofiţerul spune că-i pare rău, dar i-a fost teamă pentru viaţa Părintelui Superior.

Michael se ruga lui Dumnezeu să-l ierte că dăduse semnalul să tragă. Dar Pesaro fusese prevenit, îşi zise. Şi datoria mea este să veghez ca poruncile Părintelui Superior să fie ascultate, ca viaţa lui să fie apărată, ca asasinii să fie omorîţi şi nimeni să nu fie excomunicat.

Dell'Aqua era în genunchi lîngă cadavrul lui Pesaro. Făcu semnul crucii şi spuse cuvintele sacre. Portughezii din jurul lui îi priveau pe samurai, aşteptînd cu nerăbdare ordinul să-i omoare pe ucigaşi. Ceilalţi din oamenii lui Kiyama plecau în grabă din poarta misiunii unde rămăseseră, iar o mulţime de samurai în gri venea puhoi de lîngă galeră să cerceteze ce se întîmplase. Deşi era aproape orb de furie, Ferriera ştia că nu-şi putea permite să lupte.

— Toată lumea înapoi pe navă ! Aduceţi cadavrul lui Pesaro !

Ursuzi, cei din grupul de pe țărm începură să-i îndeplinească ordinul.

Blackthorne coborî sabia, dar n-o băgă în teacă. Zăbovi uluit, așteptîndu-se la un vicleșug, așteptînd să fie prins și tîrît pe corabie.

Pe dunetă Rodrigues spuse încet :

— Fiți gata pentru respingerea dușmanului, dar cu băgare de seamă, pentru Dumnezeu ! Imediat oamenii se furișară la posturile de luptă. Acoperiți-l pe căpitanul general ! Pregătiți barcazul...

Dell'Aqua se ridică și se întoarse spre Ferriera, care stătea arogant lîngă pasarelă, gata să-și apere nava.

— Ești răspunzător pentru moartea acestui om, șuieră Părintele Superior. Fanatismul tău, setea ta de răzbunare și...

— Înainte de a spune ceva în public, ceva ce s-ar putea să regreți, Eminență, ar fi mai bine să te gîndești mai atent, îl întrerupse Ferriera. M-am plecat în fața poruncii dumitale, deși știu, ți-o jur, că faci o greșeală cumplită. Ai auzit că am ordonat oamenilor mei să se întoarcă ! Pesaro dumitale nu ți-a dat ascultare, nu mie, și adevărul e că dumneata ești răspunzător, dacă e să fie cineva. Dumneata ne-ai oprit, pe el și pe noi, să ne facem datoria. Englezul acesta ne este dușman ! A fost o hotărîre militară, pentru Dumnezeu ! Am să dau de veste la Lisabona.

Cercetă cu privirea pregătirile de luptă de pe nava sa și samuraii care se apropiau.

Rodrigues se mutase pe puntea principală, lîngă pasarelă.

— Căpitane general, cu refluxul și cu vîntul ăsta, nu pot să ies în larg.

— Pregătește barcazul să ne remorcheze, dacă e nevoie.

— Am înțeles.

Ferriera strigă la marinarii care-l aduceau pe Pesaro să se grăbească. În scurt timp erau toți înapoi pe navă. Oamenii trecură la tunuri, deși aproape pe nesimțite, și fiecare avea lîngă el două muschete. Samuraii se îngrămădiseră pe debarcader, în stînga și în dreapta, dar nu făcură nici o mișcare fățișă să intervină.

Aflîndu-se încă pe debarcader, Ferriera îi spuse poruncitor lui Michael :

— Zi-le să se împrăştie ! Nu e nici un necaz aici, nu au nimic de făcut. A fost o greşeală, dar au avut dreptate să-l omoare pe nostrom. Spune-le să plece.

Nu-i făcea nici o plăcere s-o recunoască şi ar fi vrut să-i omoare pe toţi, dar simţea aproape fizic primejdia pe debarcader şi nu mai avea altă cale, decît să se retragă.

Michael făcu precum i se poruncise. Ofiţerii nu se mişcară.

— Aţi face mai bine să plecaţi, Eminenţă, spuse Ferriera cu asprime, dar cu asta încă nu s-a terminat, o să regretaţi că l-aţi salvat ! '

Şi dell'Aqua simţea tensiunea ce mocnea în jur, dar pe el nu-l atingea. Făcu semnul crucii, spuse o scurtă binecuvîntare, apoi le întoarse spatele şi porni.

— Haide, pilotule !

— De ce mă lăsaţi să plec ? îl întrebă Blackthorne, încă neîndrăznind să-şi creadă ochilor, durerea de cap înnebunindu-l.

— Haide, pilotule !

— Dar de ce mă lăsaţi să plec ? Nu înţeleg.

— Nici eu, spuse Ferriera. Şi eu aş vrea să ştiu *adevăratul* motiv, Eminenţă. Nu mai este el o ameninţare pentru noi şi pentru biserică ?

Dell'Aqua îl privi lung. Da, voia el să spună, ca să şteargă zîmbetul obraznic de pe chipul înfumuratului din faţa lui. Dar ameninţarea cea mare este războiul care bate la uşă şi nu ştiu cum să cîştig ceva timp pentru tine şi cincizeci de ani pentru Corabia Neagră şi nici pe cine să aleg : pe Toranaga sau pe Ishido. Tu nu înţelegi nimic din problemele noastre, Ferriera, nici miza pusă în joc, nici cît de şubredă este poziţia noastră aici, nici pericolele.

— Te rog, senior Kiyama, mai gîndeşte-te. Te sfătuiesc să-l alegi pe seniorul Toranaga, îi spusese ieri *daimyo*-ului, folosindu-l pe Michael ca tălmaci, neavînd încredere în propria lui japoneză, care nu era din cale afară de bună.

— Acesta este un amestec neîntemeiat în trebile japoneze şi dincolo de jurisdicţia voastră. Şi, totodată, barbarul trebuie să moară.

Dell'Aqua îşi folosise toată abilitatea diplomatică, dar Kiyama fusese de neclintit şi refuzase să se angajeze cu ceva, sau să-şi schimbe poziţia. Apoi, în dimineaţa asta,

cînd se dusese la Kiyama să-i spună că englezul, cu voia Domnului, era ca legat de mîini și de picioare, apăruse un licăr de speranță.

— M-am gîndit la ce-ați spus, îi zisese Kiyama. Eu n-am să mă aliez cu Toranaga. Pînă la bătălie am să-i cîntăresc cu mare luare aminte pe cei doi adversari. La timpul potrivit am să aleg. Iar acum sînt de acord să-l las pe barbar să plece... nu din pricina a ceea ce mi-ați spus, ci pentru doamna Mariko, spre a o cinsti... și pentru că Anjin-san este *samurai*...

Ferriera încă se uita lung la el.

— Englezul nu mai este o amenințare ?

— Călătorie bună, căpitane general, și succes. Pilotule, te duc la galera ta... Nu te simți bine ?

— Aă... capul... cred că explozia... Mă lăsați, într-adevăr, să plec ? De ce ?

— Pentru că doamna Maria, doamna Mariko, ne-a rugat să te apărăm.

Dell'Aqua se porni iar.

— Dar acesta nu e un motiv ! N-ați face-o doar pentru că v-a rugat ea.

— Și eu zic la fel, spuse Ferriera. Apoi strigă : Eminență, de ce nu-i spui tot adevărul ?

Dell'Aqua nu se opri. Blackthorne începu să-l urmeze, dar nu se întoarse cu spatele spre fregată, așteptîndu-se încă la o înșelăciune.

— N-are nici o noimă. Știți că am de gînd să vă distrug. Am să vă iau Corabia Neagră.

Ferriera rîse disprețuitor.

— Cu ce, englezule ? *Tu nu mai ai nici o navă !*

— Ce vrei să spui ?

— Nu mai ai nici o navă. S-a terminat cu ea. Dacă nu era așa, nu te-aș fi lăsat niciodată să pleci, indiferent cu ce ar fi amenințat Eminența sa.

— Nu e adevărat...

Prin ceața ce-i învăluise mintea, Blackthorne îl auzi pe Ferriera spunînd-o din nou, rîzînd mai tare și adăugînd ceva despre un accident și despre mîna Domnului și că „nava ta a ars pînă la chilă, așa că acum tu n-o să mai faci nici un rău navei *mele*, deși ești încă eretic și dușman

şi o ameninţare pentru credinţă". Apoi îl văzu pe Rodrigues clar, mila i se citea pe chip, şi buzele lui rostiră :

— Da, englezule, e adevărat.

— Nu e adevărat, nu poate fi adevărat.

Apoi preotul inchizitor spuse de la un milion de leghe depărtare :

— Am primit un mesaj, în dimineaţa asta, de la părintele Alvito. Se pare că un cutremur a provocat un val de flux şi valul...

Dar Blackthorne nu mai asculta. Mintea-i urla : Nava ta s-a dus, ai lăsat-o să se scufunde, nava ta e moartă, nu mai ai nici o navă, nici o navă...

— Nu e adevărat ! Minţiţi, nava mea e într-un port bun şi păzită de patru mii de oameni. E în siguranţă !

Cineva spuse : Dar nu şi de Dumnezeu.

Apoi inchizitorul vorbi din nou :

— Valul de flux ţi-a înclinat nava. Ei zic că lămpile cu ulei de pe punte s-au răsturnat şi focul s-a întins. Corabia ta este distrusă...

— Minciuni ! Veghea de pe punte ce făcea ? Totdeauna există veghe pe navă ! E cu neputinţă ! strigă el, dar, într-un fel, ştia că nava fusese preţul vieţii lui.

— Ai încurcat-o, englezule, îl întărîta Ferriera. Ţi s-au tăiat toate punţile. Rămîi aici pentru totdeauna şi niciodată n-o să găseşti un loc pe una din navele noastre. Te-ai împotmolit pentru totdeauna...

Vorbele nu mai conteneau, era un torent fără sfîrşit şi el se scufunda. Apoi ochii i se limpeziră. Auzi ţipătul pescăruşilor şi simţi mirosul ţărmului, îl văzu pe Ferriera, îşi privi duşmanul şi ştiu că totul era o minciună ca să-l scoată din minţi. O ştia cu siguranţă şi mai ştia că preoţii făceau parte din complot.

— Să te ia dracu ! strigă el şi, ca prin vis, se năpusti asupra lui Ferriera cu sabia ridicată.

Fu prins cu uşurinţă, i se luară săbiile şi fu dus între doi samurai în gri, străjuit de toţi ceilalţi, pînă la schela de bord a galerei, unde i se înapoiară săbiile şi-l lăsară să plece.

Auzea şi vedea ca prin ceaţă, creierul abia dacă-i mai lucra din cauza durerii, dar era sigur că totul fusese un şiretlic ca să-l scoată din minţi.

— Ajutaţi-mă, se rugă, să m-ajute careva.

Apoi Yabu fu lîngă el, şi Vinck, şi vasalii lui, şi nu mai deosebea limbile. Îl conduseră pe galeră, Kiri se afla pe acolo, pe undeva, şi Sazuko, un copil ţipa în braţele slujnicei, iar pe punte se-ngrămădeau rămăşiţele garnizoanei samurailor în maro, vîslaşi şi marinari.

Se simţea miros de sudoare. Sudoarea fricii. Yabu vorbea cu el. Şi Vinck. Îi trebui mult timp să se concentreze.

— Pilotule, pentru Dumnezeu, de ce te-au lăsat să pleci ?

— Eu... ei...

Cuvintele nu se lăsau rostite.

Apoi se trezi, nici el nu ştia cum, pe dunetă, iar Yabu îi poruncea căpitanului să iasă în larg înainte ca Ishido să-şi schimbe hotărîrea şi să nu le mai dea drumul, şi înainte ca samuraii în gri de pe chei să se răzgîndească şi să nu mai lase galera să plece, şi-i spunea căpitanului să meargă cu toată viteza spre Nagasaki... iar Kiri zicea :

— Îmi pare rău, Yabu-sama, te rog, mai întîi la Yedo, trebuie să mergem la Yedo...

Ramele navei de pescaj mic desprinseră galera de la debarcader, împingînd împotriva refluxului şi a vîntului, şi ieşiră în larg, pescăruşii ţipînd în urma lor. Blackthorne se smulse din buimăceala lui atît cît să spună coerent :

— Nu. Iertaţi-mă. Mergem Yokohama. Trebuie Yokohama.

— Mai întîi la Nagasaki, să facem rost de oameni, Anjin-san, înţelegi ? E important. Mai întîi oameni ! Avem un plan, spuse Yabu.

— Nu. Mergem Yokohama. Nava mea... nava mea în primejdie.

— Ce primejdie ? întrebă Yabu.

— Creştinii spun... spun foc.

— Ce ? !

— Pentru Dumnezeu, pilotule, ce nu e-n regulă ? strigă Vinck.

Blackthorne arătă cu braţul tremurînd spre *lorcha.*

— Mi-au spus... mi-au spus că *Erasmus* s-a dus, Johann... Nava noastră s-a dus... a ars. Apoi izbucni : O, Doamne, fă ca totul să fie o minciună !

Cartea a șasea

Capitolul 60

Stătea în apa nu foarte adîncă şi privea scheletul carbonizat al navei sale, împotmolită şi răsturnată la şaptezeci de iarzi de ţărm, spălată de brizanţii mici ; catargele, punţile, totul fusese distrus, în afară de chilă şi crevacele aţintite spre cer.

— Maimuţele au încercat s-o tragă la mal, spuse Vinck posomorît.

— Nu. Fluxul a dus-o acolo.

— Pentru Dumnezeu, de ce spui asta, pilotule ? Dacă se întîmplă să-ţi ia foc nava şi ai un nenorocit de ţărm în preajmă, o tragi la mal ca să te lupţi cu el acolo ! Doamne, pînă şi ticăloşii ăştia împuţiţi o ştiu ! Vinck scuipă pe nisip. Nu trebuia s-o laşi pe mîinile lor. Ce o să facem acum ? Cum o să ajungem acasă ? Trebuia s-o laşi în siguranţă la Yedo şi pe noi la fel, cu „eţii" noştri.

Tînguirea din glasul lui Vinck îl irita pe Blackthorne. Tot ce era legat de Vinck îl scotea acum din sărite. De trei ori, în ultima săptămînă, cînd jelaniile, bocetele şi acuzaţiile deveniseră prea din cale afară, fusese aproape gata-gata să le ordone vasalilor lui să-l înjunghie pe neobservate pe Vinck şi să-l arunce peste bord, ca să pună capăt chinurilor lui. Dar de fiecare dată îşi domolise furia şi alergase ba sus, ba jos, ca să-l caute pe Yabu. Lîngă Yabu, Vinck nu mai scotea nici un sunet, stătea smirnă în faţa lui de frică şi avea şi de ce. Pe galeră îi fusese uşor să se stăpînească, dar acum nu mai putea.

— Probabil că au tras-o la mal, Johann, spuse el cu lehamite.

— Pun prinsoare că ticăloşii au tras-o la mal ! Dar n-au stins focul, lua-i-ar dracu pe toţi ! Nu trebuia să-i laşi deloc pe japonezi pe navă, maimuţe împuţite şi ticăloase...

Blackthorne nu-l mai asculta şi-şi concentră gîndurile asupra galerei. Fusese ancorată la debarcader, cu vînt din pupa, lîngă satul Yokohama. Şoproanele regimentului de

muschete încă împînzeau plaja şi colinele, bărbaţii făceau instrucţie, se grăbeau, iar neliniştea se simţea pretutindeni. Era o zi caldă, însorită şi adia un vînt plăcut. Simţi o undă de parfum de mimoze. Le vedea pe Kiri şi pe doamna Sazuko la pupa, stînd de vorbă sub umbrelele portocalii şi se întrebă dacă parfumul nu venea de la ele. Apoi îşi aruncă privirile spre Yabu şi Naga, care se plimbau în sus şi-n jos pe debarcader, Naga vorbind şi Yabu ascultînd, amîndoi foarte încordaţi. Apoi îi văzu îndreptîndu-şi ochii spre el. Le observă neliniştea.

Cînd, în urmă cu două ore, galera ocolise promontoriul, Yabu îi spusese :

— De ce să mergi să priveşti mai de-aproape, Anjin-san ? Nava e moartă, *neh* ? Totul e terminat. Mergem la Yedo ! Ne pregătim de război. Acum nu e timp.

— Iertaţi-mă, vă rog, oprim. Puţin. Apoi Yedo. Vă rog.

— Mergem la Yedo ! Nava e moartă... terminată. *Neh* ?

— Dumneata vrei, dumneata pleci. Eu înot.

— Aşteaptă. Nava moartă, *neh* ?

— Iertaţi-mă, vă rog, oprim. Apoi Yedo.

În cele din urmă, Yabu încuviinţase şi trăseseră la debarcader, iar Naga le ieşise în întîmpinare.

— Îmi pare rău, Anjin-san. *Neh* ? îi spusese Naga cu ochii împăienjeniţi de nesomn.

— Da, îmi pare rău. Ce întîmplat ?

— Îmi pare rău, nu ştiu. Nu, *honto*. Eu n-am fost aici, înţelegi ? Mi s-a poruncit să merg cîteva zile la Mishima. Cînd m-am întors, oamenii au spus c-a fost cutremur noaptea... totul s-a întîmplat noaptea, înţelegi ? Ştii cuvîntul „cutremur", Anjin-san ?

— Ştiu. Da. Te rog, mai departe.

— Cutremur mic. Noaptea. Unii spun c-a venit un val de flux, alţii spun că nu un val de flux, ci doar un val mare, un val de furtună. A fost furtună în noaptea aceea, *neh* ? Un *tai-fun* mic. Înţelegi cuvîntul *tai-fun* ?

— Da.

— O, îmi pare rău. A fost o noapte foarte întunecoasă. Ei zic că a venit un val mare şi că lămpile de pe punte s-au spart. Nava a luat foc, *neh* ? Totul a luat foc, repede, foarte...

— Dar străjile, Naga-san ? Unde oamenii de pe punte ?

— A fost foarte întuneric. Focul a fost foarte iute, înţelegi ? Îmi pare rău. *Shigata ga nai, neh?* adăugase el încurajator.

— Unde oamenii de pe punte, Naga-san ? Eu lăsat strajă. *Neh ?*

— Cînd m-am întors, o zi mai tîrziu, mi-a părut foarte rău, *neh ?* Nava distrusă, încă mai ardea acolo, la apă mică, lîngă ţărm. Am adunat toţi oamenii de pe corabie şi toate patrulele de ţărm din noaptea aceea. Le-am cerut să raporteze. Nimeni nu ştie limpede ce s-a întîmplat. Chipul lui Naga se întunecase. Le-am cerut să salveze... să aducă tot ce se putea, înţelegi ? Totul. Totul e acum acolo, în tabără. Arătase spre platou. Sub pază. Cu străjile mele. Apoi i-am condamnat la moarte şi am alergat înapoi la Mishima să-i dau de veste seniorului Toranaga.

— Pe toţi ? Pe toţi la moarte ?

— Da, nu şi-au îndeplinit datoria.

— Ce a spus seniorul Toranaga ?

— A fost foarte mînios. Pe bună dreptate, *neh ?* Am cerut să-mi fac *seppuku.* Seniorul Toranaga nu mi-a dat voie. Eheei ! Seniorul Toranaga a fost foarte mînios, Anjin-san. Naga îşi fluturase mîna de jur-împrejurul ţărmului. Tot regimentul în dizgraţie, Anjin-san. Toţi. Toţi ofiţerii superiori de aici în dizgraţie, Anjin-san. Trimişi la Mishima. Cincizeci şi opt deja şi-au făcut *seppuku.*

Blackthorne cumpănise în minte cifra şi voise să strige : „Nici cinci mii, nici cincizeci de mii nu pot să înlocuiască pierderea navei mele !"

— Rău, rostise gura lui. Da, foarte rău.

— Da. Ma bine să mergem la Yedo. Astăzi. O să fie război, azi, mîine, poimîine. Îmi pare rău.

Apoi, pentru cîteva clipe, Naga se cufundase într-o discuţie aprinsă cu Yabu, iar Blackthorne, cu mintea înceţoşată şi urînd cuvintele care sunau dezgustător, urîndu-l pe Naga, pe Yabu şi pe toţi, abia îl putuse urmări pe Naga, totuşi nu-i scăpase stingherealа crescîndă a lui Yabu. Naga se întorsese din nou spre el şi, încheind discuţia, spusese încurcat :

— Îmi pare rău, Anjin-san. N-am putut să fac nimic mai mult. *Honto, neh ?*

Cu un efort, Blackthorne încuviinţase din cap.

— *Honto. Domo,* Naga-san. *Shigata ga nai.*

Se scuzase şi plecase de lîngă ei, îndreptîndu-se spre nava sa, ca să fie singur, nemaiavînd încredere în sine că-şi va stăpîni mînia ce-l scotea din minţi, ştiind că nu mai putea să facă nimic, că n-o să afle niciodată nimic mai mult din cele întîmplate şi că, oricare era adevărul, el îşi pierduse nava, preoţii izbutiseră cumva, cu bani, cu vorbe dulci, sau cu ameninţări, să găsească oameni pentru acest sacrilegiu odios. Plecase de lîngă Yabu şi Naga, mergînd încet şi drept, dar înainte de a ajunge la capătul debarcaderului, Vinck ţîşnise după el şi-l rugase să nu-l lase acolo. Văzîndu-i frica dezgustătoare, îi îngăduise să-l urmeze. Dar nu-şi mai bătuse capul cu el.

Apoi, dintr-o dată, mai departe, pe ţărm, dăduseră de tigvele înspăimîntătoare. Erau mai mult de o sută, înfipte în ţepuşe ; de pe debarcader nu se văzuseră din cauza dunelor. Cînd se apropiară, pescăruşii se înălţară într-un nor alb, asurzitor şi, după ce ei trecură, se lăsară la loc, ca să-şi continue împărţirea prăzii.

Acum el cerceta scheletul navei, un gînd obsedîndu-l : Mariko întrevăzuse adevărul şi-l spusese în taină lui Kiyama sau preoţilor : „Fără corabia sa, Anjin-san n-are nici o putere împotriva bisericii. Vă rog să-l lăsaţi în viaţă, să distrugeţi doar nava..."

O auzea spunînd-o. Ea a avut dreptate. Era o soluţie atît de simplă pentru catolici. Da, dar oricare din ei s-ar fi putut gîndi la acelaşi lucru. Cum s-au strecurat, însă, printre cei patru mii de oameni ? Pe cine au mituit ? Cum?

Nu mai are importanţă pe cine. Sau cum. Ei au cîştigat.

Dumnezeu să-mi ajute, dar fără navă sînt un om mort. Nu pot să-i fiu de folos lui Toranaga şi războiul lui o să ne înghită pe toţi.

— Sărmană corabie, spuse el. Iartă-mă... e aşa de trist să mori în zadar. După atîta amar de drum.

— Ce ? spuse Vinck.

— Nimic, zise el. Sărmană corabie, iartă-mă. Acesta n-a fost niciodată tîrgul meu cu ea sau cu altcineva. Biata Mariko. Fie iertată şi ea.

— Ce ai zis, pilotule ?

— Nimic. Mă gîndeam doar cu voce tare.

— Ai spus ceva. Pentru Dumnezeu, te-am auzit spunînd ceva !

— Pentru Dumnezeu, taci odată !

— Ce ? Să tac, da ? Să rămînem cu scîrbele astea tot restul vieţii ?! Da ?

— Da !

— O să ne tîrîm tot restul zilelor noastre în patru labe în faţa capetelor ăstora împuţite de păgîni blestemaţi ! Şi ei nu vorbesc decît despre război, război şi iar război ? Da ?

— Da !

— Da, nu-i aşa ? Tot trupul lui Vinck tremura şi Blackthorne era cu ochii-n patru. E vina ta. Tu ai spus să venim în Japonii, iar noi am venit. Te-ai gîndit cîţi au murit pînă aici ? Tu eşti vinovatul !

— Da. Îmi pare rău, dar ai dreptate !

— Îţi pare rău, pilotule ? Cum o să ne-ntoarcem acasă ? Asta e treaba ta, bătu-o-ar Dumnezeu, să ne duci acasă ! Cum ai de gînd s-o faci ? Zi-i !

— Nu ştiu. O să ajungă aici una din navele noastre, Johann. Trebuie doar să aşteptăm încă...

— Să aşteptăm ? Cît ? Cinci ani blestemaţi, douăzeci ? Tu singur ai spus că *acum* toţi împuţiţii ăştia sînt în război ! Mintea lui Vinck o luă razna. Ei au să ne taie capetele şi au să le pună în ţepuşe ca pe alea de acolo şi-or să ne mănînce păsările... Un rîs dement îl cutremură şi-şi duse mîna în cămaşa zdrenţuită. Blackthorne văzu plăselele pistolului. I-ar fi fost uşor să-l trîntească pe Vinck la pămînt şi să-i ia pistolul, dar nu făcu nimic să se apere. Vinck îi flutură pistolul pe sub nas, dansînd în jurul lui cu o veselie dementă, delirantă. Blackthorne aşteptă fără să se teamă, dorind glonţul, apoi Vinck o luă la fugă pe plajă, pescăruşii zburînd din calea lui într-un nor de pene şi ţipete. Vinck alergă năuc cam vreo sută de paşi, iar în cele din urmă se prăbuşi pe spate ; picioarele încă i se mai zbăteau, mîinile îi fluturau şi rostea tot felul de obscenităţi. După o clipă se întoarse pe burtă, scoase un ultim ţipăt cu faţa spre Blackthorne şi rămase ţeapăn. Se făcu tăcere.

Cînd Blackthorne ajunse lîngă Vinck, pistolul era îndreptat asupra lui, ochii holbaţi într-o ură dementă, dinţii dezveliţi. Vinck era mort.

Blackthorne îi închise ochii, îl ridică şi, cu el în cîrcă, plecă înapoi spre galeră. Samuraii veneau în fugă spre el, cu Yabu şi Naga în frunte.

— Ce s-a întîmplat, Anjin-san ?

— A înnebunit.
— Chiar așa ? E mort ?
— Da. Mai întîi înmormîntare, apoi Yedo. E-n ordine ?
— *Hai.*

Blackthorne trimise după o lopată, îi rugă să-i dea puțin răgaz și-l îngropă pe Vinck pe o costișă, la care nu ajungea apa și care dădea spre epavă. Rosti o rugăciune deasupra gropii și puse o cruce făcută din două bucăți de lemn de plută. Era atît de ușor să spună acele rugăciuni. Le spusese de prea multe ori. Numai în această călătorie, de cînd plecaseră din Olanda, le zisese de peste o sută de ori pentru propriul lui echipaj. Dintre toți, doar Baccus van Nekk și musul Croocq supraviețuiseră ; ceilalți veniseră de pe celelalte nave : Salamon, mutul, Jan Roper, Sonk, bucătarul, Ginsel, velarul. Cinci corăbii și patru sute nouăzeci și șase de oameni, toți morți, în afară de noi șapte. Și pentru ce ?

Să faci înconjurul pămîntului ? Să fii primul ?

— Nu știu, spuse el spre mormînt, dar acum totul s-a sfîrșit. *Sayonara,* Johann.

Apoi intră în mare și înotă gol ca să se „purifice". Le spusese lui Naga și Yabu că acesta era obiceiul la ei, după înmormîntarea unui om din echipaj. Căpitanul trebuia să se ocupe personal, dacă nu mai era altcineva și marea făcea purificarea, în fața lui Dumnezeu, care era un Dumnezeu creștin, dar nu chiar același cu Dumnezeul creștin iezuit.

Se agăță de una din crevacele navei și văzu că deja începuseră să se strîngă ciorchine tot felul de crustacee, iar la trei stînjeni dedesubt, nisipul acoperise chila. Curînd marea avea să-și revendice corabia și ea avea să dispară. Privi fără nici un țel în jur. Nimic de salvat, își spuse, neașteptîndu-se la nimic.

Înotă spre țărm. Cîțiva dintre vasalii săi îl așteptau cu haine curate. Se îmbrăcă, își puse săbiile la cingătoare și porni înapoi. Lîngă debarcader, unul din vasalii săi arăta ceva cu mîna.

— Anjin-san !

Un porumbel călător, urmărit de un uliu, zbura îndreptîndu-se cu disperare spre adăpostul hulubăriei de acasă, din sat. Aceasta era în podul celei mai înalte clădiri, ce se afla ceva mai în spate, nu departe de țărm, pe un mic tăpșan. Cînd nu mai erau nici o sută de iarzi pînă la hulu-

bărie, uliul ce se afla sus, deasupra prăzii, îşi strînse aripile şi plonjă fulgerător. Izbitura fu urmată de un nor de pene, dar nu fu perfectă. Porumbelul căzu ţipînd, ca rănit de moarte, pînă aproape de pămînt, dar îşi reveni şi zbură spre casă. Se strecură printr-o deschizătură în hulubărie, la adăpost. Uliul era foarte aproape în urma lui, ţipînd furios. Toată lumea aplaudă, în afară de Blackthorne. Nici măcar tenacitatea şi curajul porumbelului nu-l impresionară. Nu-l mai impresiona nimic.

— Straşnic, *neh ?* spuse unul din vasalii săi, încurcat de împietrirea stăpînului său.

— Da.

Blackthorne se întoarse la galeră, unde se aflau Yabu, doamna Sazuko, Kiri şi căpitanul. Totul era pregătit.

— Yabu-san, *ima* Yedo *ka ?* întrebă.

Dar Yabu nu-i răspunse şi nimeni nu-l băgă în seamă. Toţi ochii erau îndreptaţi spre Naga, care se grăbea către sat. Un dresor de porumbei îi ieşi în întîmpinare dintr-o casă. Naga rupse sigiliul şi citi foaia de hîrtie : „Galera şi toţi de la bord să rămînă la Yokohama pînă sosesc". Era semnată : Toranaga.

* * *

Dis-de-dimineaţă, cînd soarele abia răsărise, cavaleria trecu în goană muchea dealului. Mai întîi veneau cei cincizeci de călăreţi şi cercetaşi din avangarda condusă de Buntaro, urmau purtătorii de steaguri, apoi Toranaga. După el venea grosul trupelor de război, sub comanda lui Omi. În urma lor era părintele Alvito Tsukku-san cu zece acoliţi, într-un grup compact, iar, după ei, o mică ariergardă, printre care şi vînătorii cu şoimi pe pumnii înmănuşaţi, toţi cu capişoane pe cap, în afară de un imens uliu porumbar cu ochi galbeni. Toţi samuraii erau puternic înarmaţi, purtau cămăşi de zale şi armuri de luptă pentru cavalerie.

Toranaga călărea dezinvolt, cu sufletul despovărat acum, arătînd ca un alt om, mai puternic, şi bucuros că se afla la sfîrşitul călătoriei. Trecuseră două zile şi jumătate de cînd trimisese poruncă lui Naga să ţină galera la Yokohama şi de cînd plecase din Mishima în acest marş forţat. Veniseră foarte repede, înlocuind caii cam la fiecare douăzeci de *ri*. La un popas, unde n-au fost cai de

schimb, samuraiul, care avea această însărcinare, a fost înlocuit, leafa lui dată altuia, iar el a fost poftit să-şi facă *seppuku,* sau să se radă în cap şi să se facă preot. Samuraiul a ales moartea.

Neghiobul fusese prevenit, gîndi Toranaga, tot Kwanto-ul e sub arme şi pe picior de război. Totuşi, omul acela n-a fost o pierdere în zadar, îşi spuse. Cel puţin, vestea o să zboare peste tot cuprinsul ţinuturilor mele şi n-o să mai fie nici o întîrziere fără rost.

Totuşi sînt atît de multe de făcut, gîndi, mintea clocotindu-i de fapte, planuri şi contraplanuri. Peste patru zile va fi *ziua cea mare,* cea de a douăzeci şi doua zi a lunii a opta, luna pentru privitul Lunii. Astăzi, la Osaka, trimisul curţii, Ogaki Takamoto, se va duce, în mod oficial, la Ishido şi-l va anunţa cu regret că vizita Fiului Cerului la Osaka a trebuit să fie amînată cu cîteva zile din motive de sănătate.

Fusese atît de uşor să obţină amînarea. Deşi Ogaki era prinţ de al şaptelea rang şi se trăgea din împăratul Go-Shoko, al cincizeci şi nouălea din dinastie, era strîmtorat ca toţi membrii curţii imperiale. Curtea nu avea nici un venit al ei propriu. Numai samuraii aveau venituri şi, de sute de ani, curtea trebuia să trăiască dintr-un stipendiu — totdeauna subţire şi controlat cu grijă — acordat de *shōgun, kampaku,* sau junta de guvernămînt a zilei. Aşa că Toranaga acordase, cu umilinţă şi mare grijă, zece mii de *koku* anual lui Ogaki, prin intermediari, spre a fi daţi rudelor nevoiaşe, aşa cum dorea Ogaki însuşi, spunînd cu smerenia cuvenită că, fiind un Minowara şi, ca atare, şi el descendent din Go-Shoko, era încîntat să-i fie de ajutor şi nădăjduia că Înălţimea sa va avea grijă de preţioasa-i sănătate în clima atît de înşelătoare de la Osaka, mai cu seamă în jurul zilei de douăzeci şi doi.

Bineînţeles, n-avea nici o garanţie că Ogaki îl putea convinge sau nu pe Înălţimea sa, dar Toranaga presupusese că sfetnicii Fiului Cerului sau Fiul Cerului însuşi ar fi fost bucuroşi de o scuză pentru amînare, sperînd ca, în cele din urmă, vizita să fie anulată. Numai o singură dată, în trei secole, un împărat pe tron îşi părăsise sanctuarul din Kyoto. Aceasta fusese în urmă cu patru ani, la invitaţia lui *taikō* de a privi florile de cireş din preajma castelului Osaka, ceea ce coincidea cu demisia lui din funcţia

de *kampaku* în favoarea lui Yaemon, iar astfel, implicit, se punea pecetea imperială pe succesiune.

În chip firesc, nici un *daimyo*, nici chiar Toranaga, n-ar fi îndrăznit să facă o asemenea ofertă unui membru al curții, pentru că era o insultă și uzurpa drepturile unui superior — în acest caz Consiliul — și pe loc ar fi fost socotită trădare, așa cum, de fapt, și era. Dar Toranaga știa că el deja fusese acuzat de trădare.

Mîine Ishido și aliații lui se vor pune în mișcare împotriva mea. Cît timp mi-a mai rămas ? Unde ar trebui să fie *bătălia* ? La Odawara ? Victoria depinde doar de timp și loc, nu de numărul oamenilor. Ei mă vor întrece ca număr, vor fi pe puțin trei contra unul. N-are importanță, gîndi, *Ishido iese din castelul Osaka !* Mariko l-a forțat să iasă. În partida de șah pentru putere mi-am sacrificat regina, dar Ishido a pierdut două ture. Da, dar în ultima partidă, tu ai pierdut mai mult decît o regină. Ai pierdut o navă. Un pion poate deveni o regină, dar nu o navă !

Coborau dealul în trap întins. Jos era marea. Dădură colțul și acolo se afla satul Yokohama, cu epava chiar lîngă țărm. Vedea platoul unde regimentul de muschete era aliniat pentru inspecția pregătirii de luptă, cu cai, cu tot echipamentul și muschetele în coburi, iar ceilalți samurai, la fel de bine înarmați, îi străjuiau calea pînă lîngă țărm, ca gardă de onoare. La marginea satului țăranii erau înghesuiți în șiruri ordonate, așteptînd să-l întîmpine cu toată cinstea. Dincolo de ei, se găsea galera cu matrozii și căpitanii lor, și ei în așteptare. De-o parte și de alta a digului, bărcile pescărești fuseseră trase la mal și aliniate cu grijă, iar el își puse în minte să-l dojenească pe Naga. El poruncise ca regimentul să fie gata pentru plecare imediată, dar, să oprești pescarii sau țăranii de la pescuit ori munca cîmpului era un lucru nechibzuit.

Se răsuci în șa și chemă un samurai, poruncindu-i să-i spună lui Buntaro să se ducă înainte să vadă dacă totul era pregătit și în siguranță.

— Apoi du-te în sat și spune-le țăranilor să plece cu toții la munca lor, în afară de căpetenia satului.

— Da, Alteță.

Omul dădu pinteni calului și plecă în galop.

Acum Toranaga era destul de aproape de platou ca să distingă chipurile : Iată-i pe Anjin-san și pe Yabu, mai încolo pe Kiri și pe doamna Sazuko. Emoția i se înteți.

* *

Buntaro galopa de-a lungul drumului, cu arcu-i uriaş şi cu două tolbe pline cu săgeţi în spate, urmat îndeaproape de şase samurai. Părăsiră drumul şi ieşiră pe platou. Imediat îl văzu pe Blackthorne şi chipul i se încruntă şi mai mult, apoi struni calul şi privi atent în jur. O tribună acoperită, cu o singură pernă pe ea, dădea cu faţa spre regiment. O alta, mai mică şi mai joasă era alături. Acolo aşteptau Kiri şi doamna Sazuko. Yabu, ca ofiţer cu gradul cel mai mare, era în fruntea regimentului, Naga în dreapta lui, Anjin-san în stînga. Totul părea în ordine şi Buntaro făcu semn coloanei principale să înainteze. Avangarda veni la trap, descălecă şi se desfăşură pentru pază în jurul tribunei oficiale. Apoi Toranaga înaintă călare de-a lungul platoului. Naga înălţă steagul de luptă. Imediat cei patru mii de oameni strigară : „Toranagaaaa !" şi se înclinară.

Toranaga nu le răspunse la salut. Într-o tăcere desăvîrşită, îşi plimbă privirea peste ei. Observă că Buntaro se uita pe furiş spre Anjin-san. Yabu purta sabia pe care i-o dăruise el, dar părea foarte neliniştit. Plecăciunea lui Anjin-san era corectă şi rigidă, iar mînerul sabiei rupt. Kiri şi cea mai tînără concubină a lui erau în genunchi, cu mîinile lipite pe *tatami* şi feţele înclinate cu smerenie. Pentru o clipă ochii i se îmblînziră, apoi privi nemulţumit spre regiment. Toţi oamenii stăteau cu capetele plecate. Nu le răspunse la plecăciune, dădu doar scurt din cap şi simţi fiorul ce străbătu samuraii cînd îşi înălţară din nou privirile. Bun, gîndi el descălecînd sprinten, bucuros că se temeau de mînia lui. Un samurai îi luă dîrlogii din mînă şi plecă cu calul, în timp ce el se întoarse cu spatele spre regiment şi, lac de apă, ca toţi ceilalţi, de la umezeala din aer, se îndreptă spre doamnele lui.

— Deci, Kiri-san, bine-ai venit acasă !

Ea se înclină din nou, fericită.

— Mulţumesc, Alteţă. N-am crezut că o să am bucuria să te mai văd vreodată.

— Nici eu, doamnă. Un licăr de fericire străbătu chipul lui Toranaga. Îşi îndreptă privirile spre tînăra faţă. Deci, Sazuko-san, unde mi-e feciorul ?

— Cu doica, Alteţă, răspunse ea pe nerăsuflate, încîntată peste măsură de bucuria lui făţiş arătată.

— Te rog, trimite pe cineva s-aducă de-ndată copilul.

— O, vă rog, Alteță, cu permisiunea Voastră, pot să-l aduc eu însămi ?

— Da, da, dacă vrei. Toranaga zîmbi și o urmări cu privirea o clipă cînd plecă, fiindu-i tare dragă. Se întoarse iar spre Kiri. Cu tine totul e bine ? o întrebă numai pentru urechile ei.

— Da, stăpîne. O, da, și cînd te văd atît de puternic mi se umple inima de bucurie.

— Ai slăbit, Kiri-chan, și ești mai tînără ca oricînd.

— O, îmi pare rău, Alteță, nu este adevărat. Dar îți mulțumesc, îți mulțumesc.

El îi zîmbi.

— Atunci, orice-o fi, îți vine bine. Tragedie.... singurătate... să fii părăsită... Sînt bucuros să te văd, Kiri-chan.

— Mulțumesc, Alteță. Sînt atît de fericită că supunerea și sacrificiul *ei* au deschis porțile castelului Osaka. *Ea* ar fi tare încîntată, Alteță, să știe că a izbutit.

— Mai întîi trebuie să mă ocup de această mulțime, apoi o să stăm de vorbă, mai tîrziu. Sînt multe de vorbit, *neh* ?

— Da. O, da ! Ochii-i străluciră. Vizita Fiului Cerului o să fie amînată, *neh* ?

— Asta ar fi înțelept. *Neh* ?

— Am un mesaj de la doamna Ochiba.

— Da ? Bine ! Dar va trebui să aștepte. Făcu o pauză. Doamna Mariko a murit onorabil ? Din proprie hotărîre, nu din accident sau greșeală ?

— Mariko-sama *a ales* moartea. A fost *seppuku*. Dacă n-ar fi făcut asta, ar fi fost prinsă. O, Alteță, ea s-a dovedit a fi atît de înțeleaptă în toate acele zile de restriște! Atît de curajoasă ! Și Anjin-san ! Dacă n-ar fi fost el, ea ar fi fost prinsă și dezonorată. Toate am fi fost capturate și dezonorate.

— A, da, *ninja*. Toranaga dădu aerul afară din piept, ochii-i scăpărînd scîntei, și ea se cutremură fără să vrea. Ishido are de dat socoteală pentru multe, Kiri-chan. Te rog, scuză-mă.

Se îndreptă cu pași maiestuoși spre tribuna oficială și se așeză, cu chipul din nou dur și amenințător. Gărzile îl înconjurară.

— Omi-san !

— Da, Alteță ?

Omi păși în față și se înclină, arătînd acum mai în vîrstă și mai subțire ca înainte.

— O însoțești pe doamna Kiritsubo la locuința ei și te asiguri că a mea este cum trebuie. Am să rămîn aici peste noapte.

Omi salută și se îndepărtă, iar Toranaga fu bucuros să vadă că schimbarea bruscă a planului nu produsese nici măcar o tresărire pe chipul lui Omi. Bun, gîndi el, Omi învață repede, sau iscoadele lui i-au spus că am poruncit în taină lui Sudara și Hiro-matsu să fie aici, deci eu nu aveam cum să plec pînă mîine.

Își concentră toată atenția asupra regimentului. La semnul lui, Yabu păși în față și salută. Îi răspunse la salut politicos.

— Deci, Yabu-san ! Bine ai venit !

— Mulțumesc, Alteță. Pot să-ți spun cît sînt de fericit că ai scăpat din urzeala lui Ishido ?

— Mulțumesc. Și tu ai scăpat. Lucrurile n-au mers bine la Osaka. *Neh ?*

— Nu. Armonia mea este distrusă, Alteță. Nădăjduiam să conduc retragerea din Osaka și să-ți aduc amîndouă doamnele și fiul în siguranță, la fel și pe doamna Toda, pe Anjin-san și marinarii pentru nava lui. Din nenorocire, amîndoi am fost trădați, acolo și aici.

— Da. Toranaga își îndreptă privirile spre epava care era spălată de valurile mării. O undă de mînie îi străbătu chipul și toți așteptau să se dezlănțuie, dar el n-o făcu. *Karma,* spuse el. Da, *karma,* Yabu-san. Ce poți face împotriva stihiilor ? Nimic. Neglijența este altceva. Acum, în legătură cu Osaka, vreau să aud tot ce s-a întîmplat, cu de-amănuntul, imediat după ce vei da drumul regimentului și după ce eu voi face o baie.

— V-am pregătit un raport în scris, Alteță.

— Bun. Mulțumesc, dar mai întîi aș vrea să-mi spui prin viu grai.

— Este adevărat că Înălțimea sa n-o să meargă la Osaka ?

— Ce hotărăște Înălțimea sa este treaba Înălțimii sale.

— Doriți să cercetați regimentul înainte de a-l trimite în tabără ? întrebă Yabu ceremonios.

— De ce le-aș acorda această onoare ? Nu știi că sînt în dizgrație, chiar dacă stihiile au fost pricina ? adăugă el scurt.

— Da, Alteță. Îmi pare rău. Îngrozitor. Yabu încerca, fără să reușească, să vadă ce este în mintea lui Toranaga. Am fost uluit cînd am auzit ce s-a întîmplat. Pare aproape imposibil.

— Așa zic și eu. Chipul lui Toranaga se întunecă și privi spre Naga și dincolo de el, spre rîndurile compacte de oameni. Încă nu izbutesc să înțeleg cum a fost cu putință o asemenea neatenție... Aveam nevoie de corabia aceea !

Naga era agitat.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, doriți să fac o nouă cercetare ?

— Ce poți face acum în plus față de ce ai făcut deja ?

— Nu știu, Alteță. Nimic, Alteță, vă rog să mă iertați.

— Cercetarea ta a fost amănunțită, *neh* ?

— Da, Alteță. Vă rog să-mi iertați prostia.

— N-a fost vina ta. Tu n-ai fost aici. Nici la comandă. Iritat, Toranaga se întoarse spre Yabu. E curios, chiar îngrijorător, că patrula de coastă, patrula din tabără, veghea de punte și comandantul din noaptea aceea, toți au fost din Izu, în afară de cei cîțiva *ronini* ai lui Anjin-san.

— Da, Alteță. Curios, dar nu îngrijorător, îmi pare rău. Domnia ta ai fost foarte corect făcîndu-i pe ofițeri răspunzători, după cum și Naga-san a fost, pedepsindu-i pe ceilalți. Îmi cer iertare, și eu am făcut cercetări, imediat ce am sosit, dar n-am aflat nimic mai mult, n-am nimic de adăugat. Și eu zic că e *karma*, *karma* ajutată, cumva, de ticăloșii de creștini. Chiar și așa, îmi cer iertare.

— A, crezi c-a fost o lucrătură ?

— Nu există nici o dovadă, Alteță, dar un val de flux și un simplu incendiu nu par lămuriri destul de temeinice. Cu siguranță, orice foc ar fi trebuit stins. Din nou îmi cer scuze.

— Îți primesc scuzele, dar, între timp, spune-mi, te rog, cum să înlocuiesc corabia aceea. Am nevoie de nava *aceea !*

Yabu simțea că-l ia cu arsuri la stomac.

— Da, Alteță. Știu. Îmi pare rău, nu poate fi înlo-

cultă, dar Anjin-san ne-a spus în timpul călătoriei că-n curînd au să vină aici alte nave de război din țara lui.

— Cît de curînd ?

— Nu știu, Alteță.

— Un an ? Zece ? Eu abia dacă am zece zile.

— Îmi pare rău, și eu aș vrea să știu. Poate că ar trebui să-l întrebați pe el, Alteță.

Pentru prima oară, Toranaga privi direct spre Blackthorne. Bărbatul înalt stătea în picioare, singur, mîhnirea citindu-i-se pe chip.

— Anjin-san !

— Da, Alteță ?

— Rău, *neh* ? Foarte rău. Toranaga arătă spre epavă. *Neh* ?

— Da, foarte rău, Alteță.

— Cît de curînd soseso celelalte corăbii ?

— Corăbiile mele, Alteță ?

— Da.

— Cînd... cînd o vrea Buddha.

— În seara asta stăm de vorbă. Du-te acum. Mulțumesc pentru Osaka. Du-te la galeră, sau în sat. Discutăm diseară. Înțelegi ?

— Discutăm diseară, da, înțeleg, Alteță. Mulțumesc. Cînd diseară, vă rog ?

— Am să trimit un mesager. Mulțumesc pentru Osaka.

— Datoria mea, *neh* ? Dar eu făcut puțin. Toda Mariko-sama dat tot. Tot pentru Toranaga-sama.

— Da.

Toranaga îi întoarse plecăciunea cu gravitate.

Anjin-san dădu să plece, dar se opri. Toranaga privi spre celălalt capăt al platoului. Tsukku-san și însoțitorii săi tocmai sosiseră și descălecau. El nu-i acordase preotului o întrevedere la Mishima — cu toate că acesta îi trimisese vorbă imediat despre distrugerea navei — și îl ținuse dinadins să aștepte pînă ce oamenii săi plecaseră din Osaka și galera ajunsese în siguranță la Anjiro. Numai atunci se hotărîse să-l aducă pe preot cu el aici și să lase confruntarea să aibă loc, la momentul potrivit.

Blackthorne începu să se îndrepte spre preot.

— Nu, Anjin-san. Mai tîrziu, nu acum. Acum du-te în sat ! porunci el.

— Dar, Alteță, omul acela mi-a distrus corabia ! El e dușmanul !

— Ai să te duci acolo ! Toranaga arătă în jos, spre sat. Ai să aştepţi acolo, te rog. Astă seară stăm de vorbă.

— Alteţă, vă rog, omul acela...

— Nu. Te vei duce la galeră, spuse Toranaga. Vei pleca acum. Te rog.

Este mai grozav decît să îmblînzeşti un şoim, îşi zise surescitat, dînd uitării, pentru moment, gîndurile şi grijile, preocupat doar să-i transmită lui Blackthorne voinţa sa. Anjin-san e la fel de sălbatic, periculos, plin de neprevăzut ; el e o fire necunoscută, unică, deosebită faţă de orice om pe care l-am întîlnit vreodată.

Îl văzu cu coada ochiului pe Buntaro mişcîndu-se în calea lui Anjin-san, gata şi nerăbdător să-l forţeze să se supună. Ce prostie, gîndi în treacăt Toranaga, şi cît de fără rost. Nu-şi dezlipi ochii de pe Blackthorne. Şi-l domină.

— Da, plec acum, mărite Toranaga. Îmi cer iertare. Plec, spuse Blackthorne. Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi o porni spre sat.

— Mulţumesc, Anjin-san, spuse Toranaga.

Nu lăsă să i se citească victoria pe chip. Îl privi pe Blackthorne cum se îndepărta supus — violent, puternic, pus pe distrugere, dar controlat acum de voinţa lui Toranaga.

Apoi se răzgîndi.

— Anjin-san ! strigă el, hotărînd că era timpul să dezlege cureluşa de la piciorul şoimului dresat şi să lase pasărea de pradă să zboare liberă. Ultima încercare. Ascultă, du-te acolo, dacă vrei. Eu cred că e mai bine să nu-l omori pe Tsukku-san. Dar, dacă tu vrei să-l omori, omoară-l. Dar ar fi mai bine să nu omori. O spuse rar şi cu grijă şi o repetă. *Wakarimasu ka ?*

— *Hai.*

Toranaga privi în ochii incredibil de albaştri, plini de o duşmănie dincolo de orice chibzuinţă, şi se întrebă dacă această pasăre sălbatică, asmuţită asupra prăzii, avea să ucidă sau nu, numai la voinţa lui, şi dacă se va întoarce la mănuşă, fără să mănînce.

— *Wakarimasu ka ?*

— *Hai.*

Toranaga îi făcu semn cu mîna să plece. Blackthorne se întoarse şi porni cu paşi mari spre nord, către Tsukku-san. Buntaro se dădu la o parte din calea lui. Blackthorne

părea că nu vede pe nimeni în afară de preot. Căldura devenise parcă şi mai înăbuşitoare.

— Ce zici, Yabu-san ? Ce o să facă ? întrebă Toranaga.

— Va ucide. Bineînţeles c-o să-l omoare, dacă-l poate prinde. Preotul merită să moară, *neh* ? Toţi creştinii. Sînt sigur că ei au pus la cale focul, preoţii şi Kiyama, deşi nu pot s-o dovedesc.

— Pui prinsoare pe viaţa ta c-o să-l omoare pe Tsukkusan ?

— Nu, Alteţă, spuse Yabu grăbit. Nu pun. Iertaţi-mă. El e barbar, amîndoi sînt barbari.

— Naga-san ?

— Dac-aş fi în locul lui, eu l-aş omorî pe preot şi pe toţi ceilalţi, acum că am învoirea Voastră. N-am întîlnit pe nimeni care să urască atît de mult şi s-o arate atît de deschis. În ultimele două zile, Anjin-san a fost ca ieşit din minţi, umblînd încoace şi-ncolo, bolborosind, rămînînd cu ochii aţintiţi spre epavă, dormind acolo, făcut covrig pe nisip, abia atingîndu-se de mîncare... Naga îl urmări din nou cu privirea pe Blackthorne. Eu zic că n-au fost doar stihiile care i-au distrus nava. Îi ştiu pe preoţi, ei sînt cei vinovaţi, eu nu pot s-o dovedesc, dar... nu cred că s-a întîmplat din pricina furtunii.

— Alege !

— El o să se dezlănţuie. Uitaţi-vă la mersul lui... cred c-o să omoare, nădăjduiesc c-o să omoare.

— Buntaro-san ?

Buntaro se întoarse, obrazul îi era nebărbierit, picioarele vînjoase îi stăteau bine înfipte în pămînt şi îşi ţinea degetele pe arc.

— L-aţi sfătuit să nu-l omoare pe Tsukku-san, deci nu-l vreţi pe preot mort. Dacă Anjin-san ucide sau nu, nu-mi pasă cîtuşi de puţin, Alteţă. Pentru mine nu contează decît ceea ce are importanţă pentru înălţimea voastră. Să-l opresc, dacă nu vă dă ascultare ? O pot face cu uşurinţă de la această distanţă.

— Poţi să-mi garantezi că-l răneşti doar ?

— Nu, Alteţă.

Toranaga rîse blînd şi rupse vraja.

— Anjin-san n-o să-l omoare. O să tune şi o să fulgere, ori o să-l ameninţe, iar pe Tsukku-san o să-l cuprindă zelul lui „sfînt" şi o să-l ameninţe şi el, la rîndul lui, fără absolut nici o teamă, zicîndu-i : „A fost mîna Domnului.

Eu nu ţi-am atins niciodată nava." Apoi Anjin-san o să-l facă mincinos, iar Tsukku-san va fi cuprins de şi mai mult zel, va repeta totul sub jurămînt, în numele Dumnezeului său, iar pilotul, ca răspuns, pesemne că o să-l blesteme şi ei se vor urî unul pe celălalt încă douăzeci de vieţi. Nici unul n-o să moară. Cel puţin nu acum...

— Cum de ştii toate astea, tată ? ! exclamă Naga.

— Nu ştiu cu siguranţă, fiule, dar aşa cred că se va întîmpla. Întotdeauna este bine să ai timp să-i priveşti cu luare aminte pe oamenii importanţi, fie ei prieteni sau duşmani. Trebuie să încerci să-i înţelegi. Eu i-am urmărit pe amîndoi. Amîndoi sînt foarte importanţi pentru mine. *Neh,* Yabu-san ?

— Da, Alteţă, spuse Yabu, brusc îngrijorat.

Naga aruncă o privire rapidă spre Blackthorne. Anjin-san mergea cu aceiaşi paşi mari, fără să se grăbească, fiind acum la cîţiva paşi de Tsukku-san, care aştepta în fruntea acoliţilor săi, briza fluturîndu-le sutanele portocalii.

— Dar, tată, nici unul nu e laş, *neh* ? De ce nu... cum pot să dea acum înapoi fără să-şi piardă onoarea ?

— El n-o să omoare din trei motive. Primul, pentru că Tsukku-san este neînarmat şi n-o să se lupte nici măcar cu mîinile. E împotriva crezului lor de viaţă să lupţi cu un om neînarmat — asta ar însemna o dezonoare, un păcat împotriva Dumnezeului lor creştin. Al doilea, pentru că el e creştin. Al treilea, pentru că eu am hotărît că n-a sosit ceasul.

Buntaro spuse :

— Vă rog să mă iertaţi, dar eu pot să înţeleg al treilea motiv, sau chiar şi pe primul, dar adevărata pricină a urii lor nu stă-n aceea că fiecare din ei crede despre celălalt că nu este creştin, ci o forţă a răului, un slujitor al lui Satan ? Nu-şi zic ei aşa ?

— Da, dar acest Isus Dumnezeu al lor i-a învăţat, sau se presupune că i-ar fi învăţat, să-ţi ierţi duşmanul. Aşa e creştineşte.

— Asta e o tîmpenie, *neh* ? spuse Naga. Să-ţi ierţi duşmanul e o prostie.

— Aşa-i. Toranaga privi spre Yabu. Este o prostie să-ţi ierţi duşmanul. *Neh,* Yabu-san ?

— Da, încuviinţă Yabu.

Toranaga privi spre nord. Cele două siluete erau foarte

aproape şi acum, în sinea lui, Toranaga îşi blestema nerăbdarea. El încă mai avea foarte mare nevoie de amîndoi şi nu ar fi trebuit să riște să piardă pe vreunul din ei. Îl slobozise pe Anjin-san pentru propria sa plăcere, nu ca să omoare, şi-şi regreta prostia. Acum aştepta cu sufletul la gură, ca toţi ceilalţi. Dar se întîmplă cum prevăzuse el şi încleştarea fu scurtă, dură şi plină de venin, văzîndu-se clar chiar de la această distanţă, iar el îşi făcu vînt cu evantaiul, foarte uşurat. I-ar fi plăcut teribil să fi înţeles ce-şi spuseseră, să ştie dacă avusese dreptate. Curînd îl văzură pe Anjin-san îndepărtîndu-se cu paşi mari. În urma lui, Tsukku-san îşi ştergea fruntea cu o batistă colorată, de hîrtie.

— Eheei ! rosti Naga plin de admiraţie. Cum putem să pierdem noi războiul cu un comandant ca tine ?

— Prea uşor, fiule, dacă asta e *karma* mea. Apoi starea lui de spirit se schimbă. Naga-san, porunceşte tuturor samurailor care s-au întors cu galera din Osaka să vină la locuinţa mea.

Naga plecă grăbit.

— Yabu-san. Sînt încîntat că te-ai întors teafăr. Dă drumul regimentului. După cină o să stăm de vorbă. Pot să trimit după tine ?

— Bineînţeles. Mulţumesc, Alteţă.

Yabu salută şi plecă.

Acum, singur, doar cu gărzile cărora le făcu semn să se îndepărteze, cît să nu poată auzi, Toranaga îl privea pe Buntaro. Acesta era neliniştit ca un cîine la care te uiţi fix şi nu-i zici nimic. Cînd nu mai putu răbda, spuse :

— Alteţă ?

— Cîndva mi-ai cerut capul lui, *neh ? Neh ?*

— Da... da, Alteţă.

— Ei bine ?

— El... el m-a insultat la Anjiro. Eu... eu încă am rămas de ruşine.

— Îţi poruncesc să-ţi scoţi ruşinea asta din cap !

— Aşa voi face, Alteţă. Dar ea m-a înşelat cu el şi asta nu mi-o pot scoate din cap, atîta vreme cît el trăieşte. Am dovezi. Îl vreau mort. Acum. El... vă rog, nava lui s-a dus, cu ce vă mai este el acum de folos, Alteţă ? O cer ca o favoare pe viaţă.

— Ce dovezi ?

— Toată lumea știe. În drumul de la Yokosé. Am vorbit cu Yoshinaka. Toată lumea știe, adăugă el ursuz.

— Yoshinaka i-a văzut, pe el și pe ea, împreună ? A învinuit-o el ?

— Nu, dar ce a zis... Buntaro își ridică privirile, măcinat de suferință. Eu știu și asta e destul. Vă rog, v-o cer ca o favoare pe viață. Nu v-am cerut niciodată nimic, *neh?*

— Am nevoie de el viu. Dacă nu era el, *ninja* ar fi capturat-o, ar fi dezonorat-o și, ca atare, ai fi fost și tu dezonorat.

— O favoare pe viață, spuse Buntaro. Vă rog. Nava lui s-a dus... el... el... el a făcut ceea ce ați vrut. Vă rog.

— Am dovezi că între ei nu a fost nimic.

— Iertați-mă, ce dovezi ?

— Ascultă. Asta rămîne doar pentru urechile tale, așa cum am hotărît cu ea. Eu i-am poruncit să se împrietenească cu el. Toranaga nu-i mai dădu timp să gîndească. Ei au fost prieteni, da. Anjin-san a venerat-o, dar nu s-a atins de ea. La Anjiro, chiar înainte de cutremur, ea mi-a spus că vrea să meargă la Osaka spre a elibera toți ostaticii — provocîndu-l pe Ishido în fața tuturor, încercînd să-și facă *seppuku* —, în ziua aceea eu i-am ce...

— Atunci toată treaba a fost plănuită ?

— Bineînțeles. Niciodată n-o să-ți vină mintea la cap ? În ziua aceea eu i-am poruncit să divorțeze de tine.

— Alteță ?

— Să divorțeze. Nu ți-e limpede cuvîntul ?

— Ba da, dar...

— Să divorțeze. De ani de zile ea te scotea din minți și tu te purtai cu ea mizerabil. Ce ai făcut cu mama ei vitregă și cu doamnele ei ? Nu ți-am spus eu că am nevoie de ea ca tălmaci pe lîngă Anjin-san și, totuși, tu ți-ai ieșit din minți, și ai bătut-o. Adevărul este că atunci aproape ai omorît-o, *neh ? Neh ?*

— Da... vă rog să mă iertați.

— Venise timpul să terminați cu această căsătorie. Eu am poruncit să se termine. Atunci.

— Ea a cerut divorțul ?

— Nu. Eu l-am hotărît și eu l-am poruncit. Dar soția ta m-a rugat să-mi iau înapoi porunca. Am refuzat. Atunci soția ta a spus că-și va face imediat *seppuku,* fără permisiunea mea, înainte de a îngădui ca tu să fii făcut de rîs în

acest chip. I-am poruncit să se supună. Ea a refuzat. Toranaga continuă mînios : Soţia ta m-a forţat pe mine, *suveranul ei,* să-mi retrag porunca pe care eram în drept s-o dau şi să încuviinţez să fie îndeplinită numai după Osaka, iar noi ştiam că pentru ea Osaka însemna moartea. Înţelegi ?

— Da... da, înţeleg.

— La Osaka, Anjin-san i-a salvat onoarea, precum şi onoarea doamnelor mele şi a fiului meu cel mai mic. Dacă nu era el, ele şi toţi ostaticii din Osaka ar mai fi şi acum acolo, eu aş fi mort, sau în mîinile lui Ikawa Jikkyu, probabil ţinut în lanţuri, ca un criminal de rînd !

— Vă rog să mă iertaţi... dar de ce a făcut ea asta ? Mă ura... de ce să amîne divorţul ? Din pricina lui Saruji ?

— Pentru onoarea ta. Ea ştia ce înseamnă datoria. Soţia ta s-a îngrijit atît de mult de onoarea ta, pînă şi după moartea ei. Învoiala noastră a fost ca această taină să rămînă ştiută doar de noi trei, eu, ea şi tu. Nimeni altcineva n-o s-o afle niciodată, nici Anjin-san, nici fiul ei, nimeni... nici preotul creştin, confesorul ei.

— Poftim ?

Toranaga îi explică din nou. În cele din urmă Buntaro pricepu, iar Toranaga îi spuse să plece şi apoi, aflîndu-se în sfîrşit, singur, se ridică în picioare şi-şi dezmorţi oasele, obosit de toată agitaţia zilei. Soarele era încă sus pe cer, deşi trecuse bine de prînz. I se făcuse teribil de sete. Bău ceai rece adus de straja sa personală, apoi coborî spre ţărm. Îşi scoase chimonoul plin de sudoare şi înotă, marea părîndu-i minunată, înviorîndu-l. Înotă sub apă, dar nu pentru multă vreme, ştiind că străjile au să fie neliniştite. Ieşi la suprafaţă şi făcu pluta pe spate, privind în înaltul cerului, adunîndu-şi puteri pentru noaptea lungă care-l aştepta.

O, Mariko, gîndi, ce doamnă minunată eşti ! Da, *eşti,* pentru că, fără doar şi poate, ai să trăieşti în veci. Eşti cu Dumnezeul tău creştin în raiul creştin ? Nădăjduiesc că nu. Ar fi o pierdere cumplită. Sper că sufletul tău aşteaptă doar cele patruzeci de zile ale lui Buddha ca să renască pe undeva, pe aici. Mă rog ca sufletul tău să vină în familia mea, tot ca femeie, nu ca bărbat. Ar fi păcat să te reîncarnezi în bărbat. Eşti mult prea deosebită să te iroseşti ca bărbat.

Zîmbi. La Anjiro se întîmplase exact cum îi spusese lui Buntaro, deşi ea nu-l forţase niciodată să-şi schimbe porunca.

— Cum putea ea să mă forţeze să fac ceva ce nu voiam ? spuse el, adresîndu-se cerului.

Ea îl *rugase* cu supunere şi cinstit să nu facă public divorţul pînă după Osaka. Dar, cu siguranţă, îşi zise el, ea şi-ar fi făcut *seppuku,* dacă aş fi refuzat-o Ea ar fi stăruit, *neh ?* Bineînţeles că ar fi stăruit şi asta ar fi stricat totul. Încuviinţînd dinainte, n-am făcut altceva decît s-o scutesc de o ceartă şi de o ruşine fără rost, iar pe mine de un bucluc ce nu-mi trebuia... şi păstrînd acum taina, după cum sînt sigur că ar fi dorit şi ea, toată lumea nu are decît de cîştigat. Mă bucur că am încuviinţat, gîndi el îngăduitor, apoi rîse cu voce tare. Un val mic veni peste el, înghiţi o gură de apă şi se înecă.

— Totul e-n ordine, Alteţă ? strigă neliniştită straja, care înota în apropiere.

— Da. Bineînţeles că da.

Toranaga se înecă iar şi, călcînd apa, scuipă şi-şi zise în sinea lui : „Asta să te-nveţi minte să te mai umfli-n pene. E a doua greşeală pe ziua de azi". Apoi văzu epava.

— Haide, ne luăm la întrecere ! strigă către strajă.

O întrecere cu Toranaga însemna cu adevărat întrecere. O dată, unul din generalii lui îl lăsase dinadins să cîştige, sperînd că-i va obţine bunăvoinţa. Greşeala aceea îl costase pe bietul om viaţa.

Straja cîştigă. Toranaga îl felicită şi se agăţă de una din crevace, aşteptînd pînă i se domoli respiraţia, apoi privi de jur-împrejur, curios din cale afară. Înotă sub apă şi cercetă chila lui *Erasmus.* Cînd curiozitatea îi fu satisfăcută, se îndreptă spre ţărm şi se întoarse în tabără, înviorat şi gata de lucru.

Într-un loc bine ales fusese ridicată pentru el, o casă provizorie, cu un acoperiş larg, de trestie, sprijinit pe stîlpi solizi de bambus. Pe duşumeaua înălţată de la pămînt şi acoperită cu *tatami* erau montaţi pereţii-*shoji* şi pereţii despărţitori. Santinelele fuseseră deja postate şi tot acolo se aflau şi locuinţele pentru Kiri şi Sazuko, pentru slugi şi bucătari, construite pe piloni şi unite între ele prin nenumărate poteci.

Toranaga îşi văzu fiul pentru prima oară. Doamna Sazuko n-ar fi fost niciodată atît de nepoliticoasă să-şi

aducă imediat copilul pe platou — chiar dacă el îi dăduse fericit acest prilej — de teamă că ar fi putut să tulbure probleme importante, ceea ce s-ar fi și întîmplat.

Copilul îi plăcu foarte mult.

— Este un băiat strașnic, se făli el, ținînd pruncul cu o siguranță dată numai de experiență. Iar tu, Sazuko, ești mai tînără și mai frumoasă ca oricînd. Trebuie să mai faci copii. Sarcina îți prieste.

— O, Alteță, spuse ea, m-am temut că n-am să te mai văd niciodată și că n-am să ți-l pot arăta nicicînd pe fiul tău cel mai mic. Cum o să scăpăm din cursă... de armatele lui Ishido... ?

— Uită-te ce băiat grozav e ! Săptămîna viitoare am să înalț un templu în cinstea lui și am să-l înzestrez cu... Se opri și înjumătăți cifra la care se gîndise prima oară, apoi o înjumătăți din nou... Cu douăzeci de *koku* pe an.

— O, Alteță, cît sînteți de generos !

Zîmbetul ei era sincer.

— Da, spuse el, e de ajuns pentru un nenorocit de preot, care trăiește pe spinarea altora, ca să spună de cîteva ori *Namu Amida Butsu, neh* ?

— O, da, Alteță. Are să fie templul lîngă castel, în Yedo ? N-ar fi minunat dac-ar fi pe malul unui rîu sau izvor ?

Încuviință fără tragere de inimă, mai cu seamă că alegerea unui astfel de loc îl va costa mai mult decît voise să cheltuiască pe un asemenea fleac. Dar băiatul e grozav și-mi pot permite să fiu generos anul ăsta, gîndi.

— O, mulțumesc, Alteță...

Doamna Sazuko se opri. Naga venea grăbit spre ei, acolo unde stăteau la umbră, pe verandă.

— Te rog să mă ierți, tată, dar în privința samurailor din Osaka. Cum dorești să-i vezi, pe fiecare în parte, sau pe toți laolaltă ?

— Separat.

— Da, Alteță. Preotul Tsukku-san ar dori să te vadă, cînd crezi de cuviință.

— Spune-i c-am să trimit după el cît de curînd.

Toranaga începu iar să stea de vorbă cu concubina sa, dar ea, imediat și politicos, îl rugă s-o ierte, știind că el voia să se ocupe acum de samurai. El o pofti să mai rămînă, dar ea stărui s-o lase să plece și el încuviință.

Îi cercetă pe samurai cu migală, examinîndu-le poveştile în amănunţime, chemînd uneori un samurai înapoi, reverificînd. Pe la apusul soarelui ştia exact ce se întîmplase, sau ce credeau ei toţi că se întîmplase. Apoi mîncă ceva la repezeală, prima lui masă din acea zi, şi o chemă pe Kiri, trimiţîndu-şi toate gărzile departe, încît să nu-i poată auzi.

— Mai întîi, Kiri-chan, spune-mi ce ai făcut, ce ai văzut şi la ce ai fost martoră.

Se lăsase noaptea şi el încă nu era pe deplin mulţumit, deşi ea fusese perfect pregătită.

— Eheei, spuse el. A fost pe muchie de cuţit, Kiri-chan. Chiar pe muchie...

— Da, răspunse Kiri cu mîinile încrucişate în poala-i imensă. Apoi adăugă cu mare blîndeţe : Toţi zeii, mari şi mici, au vegheat asupra ta, Alteţă şi asupra noastră. Te rog să mă ierţi că m-am îndoit de izbîndă, că m-am îndoit de tine. Zeii au vegheat asupra noastră.

— Da, aşa se pare, ba chiar foarte mult.

Toranaga rămase cu ochii aţintiţi în noapte. Flăcările torţelor pîlpîiau în adierea uşoară a brizei, care alunga insectele nopţii şi făcea seara mai plăcută. Pe cer se înălţa o lună frumoasă şi el privea petele întunecate de pe faţa ei întrebîndu-se absent dacă partea întunecată era pămînt iar restul gheaţă sau zăpadă şi de ce luna se afla acolo şi cine o locuia. O, sînt atît de multe lucruri pe care aş vrea să le ştiu, gîndi.

— Pot să-ţi pun o întrebare, Tora-chan ?

— Ce întrebare, doamnă ?

— De ce ne-a lăsat Ishido să plecăm ? Care e adevărul ? Nu era nevoie s-o facă, *neh* ? Dacă eu aş fi fost în locul lui, n-aş fi făcut-o... niciodată. De ce ?

— Mai întîi zi-mi care este mesajul doamnei Ochiba.

— Doamna Ochiba a spus : „Te rog, spune-i seniorului Toranaga că doresc respectuos să se găsească o cale ca neînţelegerile cu moştenitorul să poată fi rezolvate. Ca dovadă a dragostei sale aş vrea să-i spun lui Toranaga-sama că moştenitorul a zis de multe ori că nu vrea să conducă nici o armată împotriva unchiului său, seniorul de Kwan..."

— A spus ea asta !

— Da. O, da !

— Cu siguranţă, ea trebuie să ştie — la fel şi Ishido —

că, dacă Yaemon ridică steagul împotriva mea, eu trebuie să pierd !

— Asta zice şi ea, Alteţă.

— Eheeei ! Toranaga îşi strînse pumnul mare şi noduros şi-l izbi de *tatami*. Dacă aceasta este o ofertă adevărată şi nu un vicleşug, sînt la jumătate de cale spre Kyoto şi chiar cu un pas mai departe.

— Da, zise Kiri.

— Care e preţul ?

— Nu ştiu. Ea n-a spus nimic mai mult, Alteţă. Acesta a fost tot mesajul, în afară de urările de bine către sora ei.

— Ce pot eu să-i ofer Ochibei ? Castelul Osaka e al ei, tezaurul este al ei, Yaemon a fost întotdeauna pentru mine moştenitorul regatului. Acest război nu este necesar. Orice se-ntîmplă, peste opt ani Yaemon ajunge *kampaku* şi moşteneşte pămîntul, acest pământ. Eu nu-i mai pot da nimic.

— Poate că doreşte o căsătorie ?

Toranaga îşi clătină energic capul.

— Nu, nu ea. Femeia aceea nu s-ar mărita niciodată cu mine.

— Este soluţia cea mai bună pentru ea, Alteţă.

— Nu s-ar gîndi niciodată la ea. Ochiba, soţia mea ? De patru ori l-a rugat stăruitor pe *taikō* să mă trimită în cealaltă viaţă.

— Da, dar asta a fost pe cînd trăia el.

— Voi face orice să întăresc împărăţia, să menţin pacea şi să-l fac pe Yaemon *kampaku*. Asta doreşte ea ?

— Asta ar întări succesiunea. Este singurul lucru care o interesează.

Din nou Toranaga rămase cu privirile aţintite spre lună, dar acum mintea lui încerca să dezlege şarada, şi-şi aduse iar aminte ce-i spusese doamna Yodoko la Osaka. Cum nu se întrezărea nici un răspuns, o lăsă deoparte, spre a continua cu probleme prezente, mult mai importante.

— Cred că este iarăşi un vicleşug de al ei. Ţi-a spus Kiyama că nava barbară a fost distrusă ?

— Nu, Alteţă.

Toranaga se încruntă.

— Mă uimeşte, pentru că el trebuie să fi ştiut deja despre asta atunci. Eu i-am spus lui Tsukku-san de în-

dată ce am auzit și el a trimis imediat un porumbel călător, deși vestea lui n-ar fi confirmat decît ceea ce ei pesemne că știau deja.

— Urzeala lor ar trebui pedepsită, *neh* ? Cei care au pus-o la cale și proștii care au înghițit-o.

— Cu răbdare, ei își vor primi răsplata, Kiri-chan. Aud că preoții creștini spun că a fost „o faptă a Domnului".

— Cîtă fățărnicie ! Prostește, *neh* ?

— Da. Foarte, într-un fel, dar nu întru totul, gîndi Toranaga. Ei bine, îți mulțumesc, Kiri-chan. Sînt încîntat că ai scăpat. Noi vom rămîne aici peste noapte. Acum, te rog să mă ierți. Trimite după Yabu-san și, cînd sosește, adu ceai și *saké*, apoi lasă-ne singuri.

— Da, Alteță. Pot să pun întrebarea mea acum ?

— Aceeași întrebare ?

— Da, Alteță. De ce ne-a lăsat Ishido să plecăm ?

— Adevărul este, Kiri-chan, că nu știu. A făcut o greșeală.

Ea se înclină și plecă mulțumită.

* * *

Se făcuse aproape miezul nopții pînă să plece Yabu. Toranaga își luă rămas bun cu o plecăciune de la egal la egal și-i mulțumi din nou pentru tot. Îl invitase la consiliul secret de război de a doua zi, îl confirmase ca general al regimentului de muschete și îi întărise în scris stăpînirea asupra provinciilor Totomi și Suruga, de îndată ce erau cucerite și în siguranță.

— Acum regimentul este absolut necesar, Yabu-san. Urmează să fii singurul răspunzător de strategia și pregătirea lui. Omi-san poate servi drept legătură între noi. Folosește cunoștințele lui Anjin-san, orice. *Neh* ?

— Da, asta are să fie foarte bine, Alteță. Pot, cu umilință, să vă mulțumesc ?

— Mi-ai făcut un mare serviciu aducîndu-mi în siguranță doamnele, fiul și pe Anjin-san. E cumplit ce s-a întîmplat cu corabia, *karma*. Poate că-n curînd o să sosească alta. Noapte bună, prietene.

Toranaga sorbi din ceai. Acum se simțea foarte obosit.

— Naga-san ?

— Alteță ?

— Unde e Anjin-san ?

— Pe lîngă epavă, cu cîțiva din vasalii lui.

— Ce face acolo ?

— Se uită la ea. Atîta doar. Naga începu să se simtă stînjenit sub privirea sfredelitoare a tatălui său. Iertați-mă, n-ar trebui să se găsească acolo, Alteță ?

— Poftim ? O, nu, n-are importanță. Unde e Tsukku-san ?

— Într-una din casele de oaspeți, Alteță.

— I-ai spus că vrei să te faci creștin anul viitor ?

— Da, Alteță.

— Bine. Du-te și adu-l.

Peste puțin timp Toranaga îl văzu pe preotul înalt și subțire apropiindu-se în lumina torțelor — fața-i încordată era puternic brăzdată, iar tonsura-i neagră n-avea nici un fir cărunt —și, brusc, își aduse aminte de Yokosé.

— Răbdarea este foarte importantă, Tsukku-san. *Neh?*

— Da, întotdeauna. Dar de ce spuneți asta, Alteță ?

— O, mă gîndeam, doar, la Yokosé. Cît de diferite erau toate atunci, numai cu puțin timp în urmă.

— O, da. Necunoscute sînt căile Domnului, Alteță. Sînt atît de bucuros că vă aflați încă înăuntrul propriilor Voastre hotare.

— Ai vrut să mă vezi ? întrebă Toranaga făcîndu-și vînt cu evantaiul, pizmuindu-l în sinea lui pe preot pentru stomacu-i plat și ușurința de a vorbi limbile pămîntului.

— Doar ca să-mi cer scuze pentru ce s-a întîmplat.

— Ce a zis Anjin-san ?

— Multe cuvinte pline de mînie... și m-a învinuit că eu am dat foc corabiei.

— Ai făcut-o ?

— Nu. Alteță.

— Cine a făcut-o ?

— A fost mîna Domnului. A venit furtuna și nava a ars.

— N-a fost fapta Domnului. Zici că n-ați dat nici o mînă de ajutor, nici tu, nici alt preot, nici alt creștin ?

— O, am dat, Alteță. M-am rugat. Toți ne-am rugat. Jur că eu cred că nava a fost o unealtă a diavolului, v-am spus-o de atîtea ori. Știu că n-a fost și părerea Înălțimii voastre și din nou vă cer iertare pentru că în această pri-

vință gîndesc altfel. Dar pesemne că această faptă a Domnului ne-a venit în ajutor...

— Da ? Cum ?

— Părintele Superior nu mai este frămîntat și de alte gînduri, Alteță. Acum se poate ocupa numai de seniorii Kiyama și Onoshi.

Toranaga spuse tăios :

— Toate astea le-am auzit și înainte, Tsukku-san. Ce ajutor în fapt poate să-mi dea mai marele preoților creștini ?

— Alteță, puneți-vă încrederea în ... Alvito se opri, apoi spuse cu sinceritate : Vă rog să mă iertați, Alteță, dar simt din toată inima că, dacă vă puneți încrederea în Dumnezeu, El o să vă ajute.

— Mi-o pun, dar mai mult mi-o pun în Toranaga. Între timp, am auzit că Ishido, Kiyama, Onoshi și Zataki și-au adunat oștile. Ishido o să aibă pe cîmpul de luptă trei sau patru sute de mii de oameni împotriva mea.

— Părintele Superior va duce la bun sfîrșit înțelegerea cu Înălțimea voastră. La Yokosé vă aduceam la cunoștință o înfrîngere, acum cred că sînt speranțe.

— Nu pot folosi speranțele împotriva săbiilor.

— Da, dar Dumnezeu poate să cîștige împotriva oricăror opreliști.

— Da. Dacă există Dumnezeu, el poate să cîștige împotriva oricăror opreliști. Apoi vocea lui Toranaga se făcu și mai tăioasă. Despre ce speranțe vorbești ?

— De fapt, nu știu, Alteță. Dar nu vine Ishido împotriva *Voastră* ? Afară din castelul Osaka ? Nu este aceasta o altă faptă a Domnului ?

— Nu. Dar tu îți dai seama de importanța acestei hotărîri ?

— O, da, mi-e foarte limpede. Sînt sigur că și Părintele Superior o înțelege.

— Tu zici că ăsta e ajutorul lui ?

— O, nu, Alteță. Dar, după cum vedeți, se mai pot întîmpla și asemenea fapte.

— Poate că Ishido se răzgîndește și-l face pe seniorul Kiyama comandant suprem, iar el stă pitit în castelul Osaka, lăsîndu-i pe Kiyama și pe moștenitor să mă înfrunte.

— La asta nu pot răspunde, Alteță. Dar, dacă Ishido pleacă din Osaka, va fi o minune. *Neh* ?

— Crezi, în mod serios, că asta e o altă faptă a Dumnezeului tău creştin ?

— Nu, dar ar putea fi. Eu cred că nimic nu se întîmplă fără ştirea Lui.

— Chiar şi după moarte, se poate, totuşi, să nu ştim nimic despre Dumnezeu. Am auzit că Părintele Superior a plecat din Osaka, adăugă brusc Toranaga şi fu încîntat să vadă o umbră, străbătînd chipul lui Tsukku-san.

Vestea sosise în ziua în care ei plecaseră din Mishima.

— Da, spuse preotul, neliniştea lui crescînd. A plecat la Nagasaki, Alteţă.

— Să oficieze o slujbă pentru înmormîntarea lui Toda Mariko-sama ?

— Da. O, Alteţă, ştiţi atît de multe ! Noi toţi sîntem lutul de pe roata olarului pe care Alteţa voastră o mînuiţi.

— Nu este adevărat şi mie nu-mi plac laudele deşarte. Ai uitat ?

— Nu, Alteţă, vă rog să mă iertaţi. Nu asta a fost în mintea mea. Alvito deveni şi mai prudent, aproape pierzîndu-se cu firea. Nu sînteţi de acord cu slujba, Alteţă ?

— Pentru mine n-are importanţă. Ea a fost o femeie foarte deosebită şi exemplul ei merită să fie cinstit.

— Da, Alteţă. Mulţumesc. Părintele Superior va fi foarte încîntat. Dar el gîndeşte că are foarte mare importanţă.

— Bineînţeles. Pentru că ea a fost creştină şi vasalul meu, exemplul ei nu va trece neobservat de ceilalţi creştini. Sau de acei care se gîndesc la creştinare. *Neh ?*

— Aş zice că n-o să treacă nebăgat în seamă. De ce-ar trece ? Dimpotrivă, ea merită toată lauda pentru sacrificiul ei.

— Dîndu-şi viaţa ca alţii să poată trăi ? spuse Toranaga criptic, fără a folosi cuvîntul *seppuku* ori sinucidere.

— Da.

Toranaga zîmbi în sinea lui, observînd că Tsukku-san nu pomenise absolut nimic de cealaltă fată, Kiyama Achiko, de curajul, de moartea sau de înmormîntarea ei, făcută, de asemeni, cu mare fast şi ceremonie. Vocea i se oţeli.

— Şi tu nu ştii cine a poruncit sau a ajutat la distrugerea navei mele ?

— Nu, Alteţă.

— Aud că lucrările la biserica voastră din Yedo merg bine.

— Da, Alteță. Din nou vă mulțumesc.

— Ei bine, Tsukku-san, nădăjduiesc că străduințele marelui preot al creștinilor vor da în curînd roade. Îmi trebuiesc mai mult decît speranțe și am o memorie foarte bună. Acum, te rog, am nevoie de tine ca tălmaci. Simți imediat împotrivirea preotului. N-ai de ce te teme.

— O, Alteță, vă rog să mă iertați, eu nu mă tem de el, atîta doar că nu vreau să fiu în preajma lui.

Toranaga se ridică.

— Îți cer să-l respecți pe Anjin-san. Curajul lui este de netăgăduit și el a salvat de multe ori viața lui Mariko-sama. De asemeni, acum el este, și pe bună dreptate, aproape ieșit din minți pentru că și-a pierdut nava, *neh* ?

— Da, da, iertați-mă.

Toranaga porni, urmat de Tsukku-san, către țărm, străjile luminîndu-le drumul cu torțe.

— Cînd o să am raportul marelui preot al creștinilor privind contrabanda de arme ?

— De-ndată ce va avea toate informațiile din Macao.

— Te rog, spune-i să grăbească cercetările.

— Da, Alteță.

— Ce *daimyo* creștini au fost amestecați ?

— Îmi pare rău, nu știu nici măcar dacă a fost amestecat vreunul.

— Păcat că nu știi, Tsukku-san. Asta mi-ar salva o mulțime de timp. Nu puțini sînt cei interesați să afle adevărul despre această faptă.

Ah, Tsukku-san, gîndi Toranaga, dar tu știi, iar eu aș putea să te strîng cu ușa și, în timp ce te-ai răsuci și te-ai zvîrcoli ca un șarpe încolțit, în cele din urmă, ți-aș porunci să juri pe Dumnezeul tău creștin și apoi, dacă ai făcut-o, va trebui să spui : „Kiyama, Onoshi și probabil Harima". Dar n-a venit vremea. Încă. N-a venit timpul să știi că eu cred că voi, creștinii, n-aveți nici o legătură cu distrugerea navei. Nici Kiyama, nici Harima, nici măcar Onoshi. De fapt, sînt sigur. Totuși, n-a fost mîna lui Dumnezeu. A fost mîna lui Toranaga.

Da.

Dar de ce ? ai putea să-ntrebi.

Kiyama, în chip înțelept, a refuzat oferta pe care i-am făcut-o în scrisoarea trimisă prin Mariko. Trebuia să-i dau

o dovadă a sincerității mele. Ce altceva puteam să-i dau decît nava și barbarul, de care aveați atîta groază voi, creștinii ? M-am așteptat să-i pierd pe amîndoi, deși eu n-am dat decît pe unul. Astăzi, în Osaka, mijlocitorii mei îi vor spune lui Kiyama și mai marelui preoților voștri că acesta este un dar pe care li-l fac de bună voie, ca o dovadă a sincerității mele. Eu nu sînt împotriva bisericii, ci doar a lui Ishido. E o dovadă, *neh* ?

Da, dar poți să ai vreodată încredere în Kiyama ? ai să întrebi, și pe bună dreptate.

Nu, dar Kiyama este în primul rînd japonez și în al doilea rînd creștin. Întotdeauna uiți asta. Kiyama o să înțeleagă sinceritatea mea. Dăruirea navei a fost totală și de netăgăduit, după cum și exemplul lui Mariko și curajul lui Anjin-san.

Și cum am distrus nava ? poate că ai vrea să știi.

Ce contează asta pentru tine, Tsukku-san ? E destul că eu am făcut-o. Și nimeni nu știe mai mult, în afară de mine, cîțiva oameni de încredere și cel care a dat foc. El ? Ishido i-a folosit pe *ninja*, eu de ce n-aș fi făcut-o ? Dar eu am angajat un singur om și am izbutit. Ishido a dat greș.

— Stupid să dai greș, spuse el cu voce tare.

— Alteță ? întrebă Alvito.

— E o prostie să nu reușești să păstrezi o taină atît de periculoasă, precum contrabanda de muschete, spuse el cu asprime, și să-i aților pe *daimyō* creștini la răzmeriță împotriva seniorului lor, *taikō*. *Neh* ?

— Da, Alteță. E adevărat.

— O, sînt sigur că e adevărat, Tsukku-san.

Toranaga lăsă conversația să lîncezească, acum că Tsukku-san era vădit agitat și gata să fie un tălmaci perfect.

Ajunseră pe țărm, Toranaga mergînd în frunte, călcînd cu pași siguri în semiîntuneric, oboseala fiind dată uitării. Cînd trecură pe lîngă tigvele de pe țărm, îl văzu pe Tsukku-san făcîndu-și cruce cu teamă și gîndi: Ce nerozie să fii atît de superstițios și să te temi de o nimica toată.

Vasalii lui Anjin-san erau deja în picioare înclinîndu-se, cu mult înainte ca el să fi ajuns lîngă ei. Anjin-san nu. Anjin-san stătea tot jos, privind în gol, spre mare.

— Anjin-san, îl strigă Toranaga blînd.

— Da, Alteță ? Blackthorne își ieși din visare și se ridică în picioare. Iertați-mă, doriți stăm de vorbă acum ?

— Da. Te rog. L-am adus pe Tsukku-san pentru că vreau să discut clar. Înțelegi ? Repede și clar ?

— Da.

În lumina torțelor, Toranaga văzu fixitatea din ochii lui Blackthorne și epuizarea lui extremă. Privi spre Tsukku-san.

— A înțeles ce i-am spus ?

Se uită la preot cum vorbea și ascultă limba care suna atît de îngrozitor. Anjin-san încuviință din cap, fără a-și clinti privirile.

— Da, Alteță, spuse preotul.

— Acum, Tsukku-san, te rog tălmăcește pentru mine ca și pînă acum. Ascultă, Anjin-san, l-am adus pe Tsukku-san ca să putem sta de vorbă direct și rapid, fără să ne scape înțelesul vreunui cuvînt. Este atît de important pentru mine, încît te rog să ai răbdare. Cred că așa este cel mai bine.

— Da, Alteță.

— Tsukku-san, mai întîi, jură pe Dumnezeul tău creștin că n-ai să sufli nimănui o vorbă din ce spune el. Ca la confesiune. *Neh ?* Ca o taină sfîntă ! Față de mine și față de el.

— Dar, Alteță, asta nu e ...

— Ai să faci așa ! Acum ! Dacă nu, am să-mi retrag pentru totdeauna tot sprijinul pentru tine și biserica ta.

— Foarte bine, Alteță. Sînt de acord. Jur în fața lui Dumnezeu.

— Bine. Mulțumesc. Spune-i și lui despre încuviințarea ta.

Alvito se supuse, apoi Toranaga se așeză pe dunele de nisip și-și flutură evantaiul, alungînd insectele nopții care roiau în jurul lor.

— Acum, Anjin-san, te rog, spune-mi ce s-a întîmplat la Osaka.

Blackthorne își dădu drumul la vorbă poticnit, apoi, încet-încet, mintea lui începu să trăiască totul din nou și cuvintele țîșneau ca un torent, iar părintele Alvito abia izbutea să țină pasul cu el. Toranaga asculta în tăcere, fără să-l întrerupă deloc, adăugînd doar cu grijă cîte o încurajare cînd era nevoie, dovedindu-se un ascultător perfect.

Blackthorne termină în zori. Acum Toranaga știa tot ceea ce era de știut — tot ceea ce Anjin-san era pregătit

să spună, se corectă el. O știa și preotul, dar Toranaga era sigur că, în spusele lui, nu era nimic care să poată fi folosit de catolici sau de Kiyama împotriva sa, sau împotriva lui Mariko, sau împotriva lui Anjin-san, care, pînă acum, aproape că nici nu ținuse seamă de preot.

— Ești sigur, Anjin-san, că Ferriera, căpitanul general, te-ar fi tras în țeapă ? întrebă el din nou.

— O, da. Dacă nu era iezuitul. Eu sînt un eretic în ochii lui, iar despre foc se crede că, într-un fel, îți „purifică" sufletul.

— De ce te-a salvat Părintele Superior ?

— Nu știu. A fost ceva în legătură cu Mariko-sama. Fără corabie, eu nu le pot face nici un rău. O, asta trebuie să le fi trecut și lor prin cap, dar, pesemne, ea le-a dat cheia, cum s-o facă.

— Ce cheie ? Ce știa ea despre incendierea navelor ?

— Nu știu. *Ninja* au pătruns în castel. Pesemne că *ninja* s-au strecurat printre oamenii de aici. Focul a fost pus la cale de cineva. Ea l-a văzut pe Părintele Superior la castel în ziua în care a murit. Cred că ea i-a spus să i se dea foc lui *Erasmus*, în schimbul vieții mele. Dar, fără corabia mea, eu nu mai am nici o viață, Alteță. Nici una.

— Te-nșeli, Anjin-san. Mulțumesc, Tsukku-san, spuse Toranaga în încheiere. Da, îți mulțumesc pentru strădania ta. Te rog, du-te și te odihnește acum.

— Da, Alteță. Mulțumesc. Alvito șovăi. Îmi cer scuze pentru căpitanul general. Oamenii se nasc în păcat, mai toți își duc viața în păcat, deși sînt creștini.

— Creștinii se nasc în păcat, noi nu. Noi sîntem un popor civilizat, care înțelege, într-adevăr, ce este păcatul, nu sîntem țărani analfabeți, care habar n-au de nimic. Cu toate acestea, Tsukku-san, dacă eu aș fi fost în locul căpitanului tău general, nu i-aș fi dat drumul lui Anjin-san, de vreme ce-l aveam în puterea mea. A fost o hotărîre militară, o hotărîre bună. Cred că o să apuce ziua cînd o să-i pară rău că n-a stăruit, la fel și Părintelui tău Superior.

— Doriți să tălmăcesc asta, Alteță ?

— Asta a fost doar pentru urechile tale. Mulțumesc pentru ajutor. Toranaga răspunse la salutul preotului și trimise oameni să-l însoțească pînă acasă, apoi se întoarse spre Blackthorne. Anjin-san. Mai întîi înotăm.

— Alteță ?

— Înotăm.

În lumina tot mai clară a dimineții, Toranaga se dezbrăcă și intră în apă. Blackthorne și străjile îl urmară. Toranaga înotă voinicește în largul mării, apoi se întoarse și dădu roată epavei. Blackthorne venea după el, înviorat de apa rece. Curînd Toranaga veni la țărm. Servitorii aveau pregătite prosoape, alte chimonouri, ceai, saké și mîncare.

— Mănîncă, Anjin-san.

— Îmi cer iertare, nu foame.

— Mănîncă !

Blackthorne luă cîteva îmbucături, dar îi veniră înapoi pe gît.

— Îmi pare rău.

— Prostește. Și fără vlagă. Ești fără vlagă ca un „Mîncău de Usturoi". Nu ca un *hatamoto. Neh ?*

— Alteță ?

Toranaga o spuse din nou. Fără ocolișuri. Arătă apoi spre epavă, știind că acum avea toată atenția lui Blackthorne.

— Asta-i nimic. *Shigata ga nai.* Neimportant. Ascultă : Anjin-san e *hatamoto, neh ?* Nu „Mîncău de Usturoi". Înțelegi ?

— Da, iertați-mă.

Toragana făcu semn gărzii, care-i înmînă un sul de hîrtie sigilat.

— Ascultă, Anjin-san, înainte ca Mariko-sama să plece din Yedo, mi-a dat asta. Mariko-sama a spus că, dacă tu trăiești după Osaka — dacă trăiești, înțelegi ? — mă roagă să ți-l dau.

Blackthorne luă sulul ce i se oferea și, după o clipă, rupse sigiliul.

* * *

— Ce zice mesajul, Anjin-san ? întrebă Toranaga.

Mariko îl scrisese în latină : „Dragul meu. Te iubesc. Dacă vei citi această scrisoare înseamnă că eu am murit în Osaka și, pesemne, din cauza mea și nava ta a murit. Sacrific tot ce ai mai scump în viață din pricina credinței mele, ca să-mi salvez biserica, dar, mai presus de asta, spre a-ți salva viața, care pentru mine este mai

prețioasă decît orice — chiar și decît interesele seniòrului meu, Toranaga. A venit timpul să aleg, iubitule : *tu sau nava ta.* Îmi pare rău, dar am ales ca tu să trăiești. Oricum, corabia asta este condamnată — cu sau fără tine. Voi da nava dușmanului tău, ca tu să poți rămîne în viață. Corabia asta nu înseamnă nimic. *Construiește alta.* O poți face — n-ai fost instruit ca să fii și constructor de nave și pilot ? Cred că seniorul Toranaga o să-ți dea toți meșterii, toți dulgherii, toți fierarii care-ți sînt de trebuință — *el are nevoie de tine și de corăbiile tale* — și eu ți-am lăsat moștenire, din propria mea avere, toț banii necesari. Fă-ți o altă corabie și fă-ți o nouă viață, iubitule. La anu' ia Corabia Neagră și-ți doresc să trăiești în veci. Ascultă, dragul meu, sufletul meu creștin se roagă să te reîntîlnesc în paradisul creștin, iar sufletul meu japonez se roagă ca în viața următoare să fiu orice, ca să-ți pot aduce bucurie și să fiu cu tine oriunde te vei găsi. Iartă-mă, dar viața ta este tot ce contează pentru mine. Te iubesc."

— Ce zice epistola, Anjin-san ?

— Îmi pare rău, Alteță. Mariko-sama zice nava asta nu necesară. Zice construiesc navă nouă. Zice ...

— A ! Se poate ? Se poate, Anjin-san ?

Blackthorne văzu cum se aprinde brusc interesul *daimyo*-ului.

— Da. Dacă am ... Nu-și amintea cuvîntul pentru dulgher. Dacă Toranaga-sama dă oameni, oameni care să facă corăbii, *neh* ? Da, pot.

Noua navă începu să capete contur în mintea lui. Mai mică, mult mai mică decît *Erasmus*. Cam de nouăzeci pînă la o sută de tone, asta e tot ce ar putea face, pentru că el niciodată nu supraveghease și nici nu desenase o navă completă, deși, cu siguranță, Alban Caradoc îl pregătise și pentru meseria de constructor de nave și de pilot. Dumnezeu să te binecuvînteze, Alban, se bucură el. Da, nouăzeci de tone pentru început. Cam pe atît era și *Golden Hind* a lui Drake și adu-ți aminte cîte a îndurat ! Aș putea să-i pun douăzeci de tunuri la bord și asta ar fi destul ca să ...

— Dumnezeule, tunurile !

Se răsuci și privi scrutător spre epavă, apoi îl văzu pe Toranaga și pe toți ceilalți zgîindu-se la el și-și dădu seama că vorbise în engleză.

— O, iertați-mă, Alteță. Gîndesc prea repede. Tunurile, acolo, în mare, *neh* ? Trebuie aduse repede.

Toranaga vorbi cu oamenii săi, apoi se întoarse iar spre Blackthorne.

— Samuraii spun că totul de pe navă se află în tabără. Unele lucruri au fost pescuite din mare. Aici, la reflux, apa e mică, *neh* ?

Blackthorne simţea cum i se limpezeşte capul.

— Pot să fac corabie. Dacă am puşti mari, pot să lupt cu duşmanul. Toranaga-sama are praf de puşcă ?

— Da. Cîţi dulgheri ? De cîţi ai nevoie ?

— Patruzeci de dulgheri, fierari, stejar pentru coaste, aveţi aici stejar ? Apoi o să-mi trebuiască fier, oţel, am să fac o forjă şi o să am nevoie de un meşter ... Blackthorne îşi dădu seama că vorbea iar în engleză. Iertaţi-mă. Scriu pe hîrtie. Atent. Şi gîndesc cu grijă. Vă rog, daţi oameni ajute la mine ?

— Toţi oamenii, toţi banii. Imediat. *Am nevoie* de corabie. Imediat ! Cît de repede poţi s-o construieşti ?

— Şase luni din ziua cînd aşezăm chila.

— O, nu mai repede ?

— Nu, îmi pare rău.

— Mai tîrziu stăm de vorbă mai mult, Anjin-san. Ce altceva zice Mariko-sama ?

— Puţin mai mult, Alteţă. Zice că dă bani să ajute nava, banii ei. Şi mai zice că îi pare rău dacă ... dacă ea ajută duşmanul să distrugă nava mea.

— Ce duşman ? În ce fel să distrugă nava ?

— Nu zice cine, sau cum, Alteţă. Nimic limpede. Doar pare rău. Mariko-sama zice *sayonara*. Speră *seppuku* foloseşte la seniorul Toranaga.

— A, da, enorm, *neh* ?

— Da.

Toranaga-i zîmbi.

— Mă bucur că acum totul e bine, Anjin-san. Eheeei, Mariko-sama a avut dreptate. Nu-ţi face griji pentru asta ! Toranaga arătă spre epavă. Construieşti o navă nouă imediat. O navă de război, *neh* ? Înţelegi ?

— Înţeleg foarte bine.

— Nava asta nouă ... ar putea nava asta nouă să lupte cu Corabia Neagră ?

— Da.

— A ! Corabia Neagră de anul viitor ?

— Poate.

— Dar echipajul ?

— Poftiţi ?

— Matrozii ... tunarii ?

— A ! Pînă la anu' pot să-mi pregătesc vasalii ca tunari. Nu matrozi.

— Îi vei avea pe cei mai buni matrozi din Kwanto.

— Atunci anul viitor e cu putinţă. Blackthorne zîmbi. E posibil anul viitor ? Războiul ? Ce e cu războiul ?

Toranaga ridică din umeri.

— Război sau nu, totuşi încerci, *neh* ? Asta e prada ta, înţelegi „pradă" ? Şi este secretul nostru. Între mine şi tine doar, *neh* ? Corabia Neagră.

— Preoţii au să afle taina curînd.

— Poate, dar de data asta nu va mai fi nici un val de flux, nici un *tai-fun,* prietene. Tu ai să veghezi şi eu am să veghez.

— Da.

— Mai întîi Corabia Neagră, apoi mergi acasă. Mi-aduci flota. Înţelegi ?

— O, da.

— Dacă pierd, asta e *karma.* Dacă nu, atunci avem totul, Anjin-san. Totul aşa cum ai spus. Totul : Corabia Neagră, ambasador, înţelegeri cu ţara ta, nave ! Pricepi ?

— O, da ! Mulţumesc.

— Datorită lui Mariko-sama. Fără ea ...

Toranaga îl salută cu căldură, pentru prima oară ca pe un egal, şi plecă cu străjile lui. Vasalii lui Blackthorne se înclinară, întru totul impresionaţi de cinstea făcută stăpînului lor.

Blackthorne îl privi pe Toranaga îndepărtîndu-se şi nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, apoi văzu mîncarea. Slujitorii începură să strîngă ce mai rămăsese.

— Staţi ! Acum mîncare, vă rog.

Mîncă cu grijă, încet şi civilizat în timp ce oamenii lui se certau pentru cinstea de a-l servi şi mintea îi rătăcea peste noianul de posibilităţi pe care Toranaga le deschisese pentru el. Ai cîştigat, îşi spuse, dorind, de bucurie, să danseze un dans marinăresc, dar nu dansă. Mai reciti încă o dată scrisoarea şi o binecuvîntă din nou pe Mariko.

— Urmaţi-mă, porunci el şi se îndreptă spre tabără, mintea-i deja schiţînd nava şi ambrazurile pentru tunuri. Doamne, ajută-l pe Toranaga să-l ţină pe Ishido departe de Kwanto şi Izu şi binecuvînteaz-o pe Mariko, oriunde

o fi şi fă ca tunurile să nu fie prea ruginite. Mariko a avut dreptate : *Erasmus* era condamnată, cu sau fără mine. Ea mi-a redat viaţa. Eu pot să-mi fac o altă viaţă şi o altă corabie. Nouăzeci de tone ! Nava mea va fi o platformă plutitoare de luptă, cu prora ascuţită, suplă ca un ogar, mai bună decît *Erasmus*, cu un bompres înalt şi cu un galion frumos chiar dedesubt, cu un chip ce va semăna leit cu al *ei*, cu frumoşii ei ochi oblici şi cu pometii obrajilor înalţi. Nava mea o să ... Dumnezeule, o tonă de material pot să salvez de la epavă ! Pot să folosesc o parte din chilă şi din coaste. Voi aduna mii de cuie, iar din restul de chilă voi face întărituri, proptele şi tot ce am nevoie ... dacă am timp.

Da. Nava mea va fi ca *ea*, îşi promise. O să fie micuţă, graţioasă şi desăvîrşită, ca o sabie Yoshitomo, care este cea mai bună din lume, şi la fel de periculoasă. Iar anul viitor o să ia o captură de douăzeci de ori cît ea, cum a făcut Mariko la Osaka, şi o să scoată duşmanul din Asia. Apoi, anul următor, sau celălalt, după ce voi străbate şapte mări, am să navighez cu ea pe Tamisa, spre Londra, cu calele pline de aur.

— *The Lady*, va fi numele ei, spuse cu voce tare.

Capitolul 61

Două zile mai tîrziu, în zori, Toranaga verifica chingile de la şa. Împinse cu dibăcie genunchiul în burta calului şi strînse cureaua cu încă două găuri. Nenorocit animal, gîndi, dispreţuind caii pentru necontenita lor viclenie şi pentru pericolul firii lor nărăvaşe. Acesta sînt eu, Yoshi Toranaga-noh-Chikitada-noh-Minowara, nu un copilandru fără minte. Aşteptă o clipă şi împinse iar, cu forţă, genunchiul în burta calului. Calul fornăi şi-şi zornăi căpăstrul, iar el strînse curelele pînă la capăt.

— Bine, Alteţă ! Foarte bine, spuse maestrul de vînătoare cu admiraţie. Era un bătrîn smochinit şi la fel de sfrijit şi ponosit ca un şoarece murat. Mulţi ar fi fost mulţumiţi de la prima strînsoare.

— Atunci şaua ar fi alunecat şi, pînă-n prînz, prostul ar fi fost azvîrlit, probabil că şi-ar fi frînt şi gîtul. *Neh ?*

Samuraiul rîse.

— Da, şi o merita, Alteţă !

Se aflau în preajma grajdurilor, iar prin jur roiau străji şi şoimari care-şi duceau şoimii şi ulii cu capetele sub capişoane. Tetsu-ko, vindereul, era la loc de cinste şi, lîngă ea, făcînd-o să pară şi mai mică, era Kogo, uliul porumbar, singurul fără capişon, cu ochii-i galbeni, nemiloşi, scrutînd totul în jur.

Naga venea cu calul de căpăstru.

— Bună dimineaţa, tată.

— Bună dimineaţa, fiule. Unde e fratele tău ?

— Seniorul Sudara aşteaptă în tabără, Alteţă.

— Bun. Toranaga zîmbi spre tînăr. Apoi, pentru că-i era drag, îl trase deoparte. Ascultă, fiule, în loc să mergi la vînătoare, scrie-mi ordinele de luptă, ca să le semnez cînd mă întorc diseară.

— O, tată, spuse Naga nemaiîncăpîndu-şi în piele de mîndrie, pentru cinstea ce i se făcea de a răspunde oficial provocării lui Ishido, prin propria-i scriere, ducînd la bun sfîrşit hotărîrea de ieri a Consiliului de Război de a trimite armatele în trecători. Mulţumesc, îţi mulţumesc.

— Mai departe : regimentul de muschete pleacă mîine în zori la Hakoné. Apoi : convoiul de bagaje din Yedo va sosi în după-amiaza asta. Ai grijă ca totul să fie gata.

— Da, sigur. Cît de repede vom începe lupta ?

— Curînd. Aseară am primit veşti că Ishido şi moştenitorul au plecat din Osaka spre a trece în revistă armatele.

— Te rog să mă ierţi că nu pot să zbor ca Tetsu-ko pînă la Osaka, să-i omor, pe el, pe Kiyama şi pe Onoshi, şi să termin toată această treabă, ca să nu mai fie nevoie să te necăjeşti tu.

— Mulţumesc, fiule.

Toranaga nu se mai obosi să-i spună cumplitele probleme care trebuiau rezolvate înainte ca aceste omoruri să devină un fapt. Îşi aruncă privirile în jur. Toţi şoimarii şi toate străjile erau gata. Îl chemă la el pe maestrul de vînătoare :

— Întîi am să mă duc în tabără, apoi apucăm drumul de coastă, pe o distanţă de patru *ri* spre nord.

— Dar gonacii sînt deja pe dealuri ... Maestrul de vînătoare îşi înghiţi restul plîngerii şi încercă să o dreagă. Vă rog să mă iertaţi ... ăă ... cred c-am mîncat ceva ce nu mi-a priit, Alteţă.

— Aşa se pare. Poate c-ar trebui să-i predai altcuiva îndatoririle tale. Pesemne că hemoroizii ţi-au întunecat judecata, îmi pare rău, spuse Toranaga. Dacă n-ar fi folosit vînătoarea drept pretext, l-ar fi înlocuit.

— Da, iertaţi-mă, spuse bătrînul samurai. Pot să vă-ntreb ... ăă ... doriţi să vînaţi în locurile pe care le-aţi ales aseară, sau v-ar ... v-ar plăcea să vînaţi pe coastă ?

— Pe coastă.

— Cu siguranţă, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, deci pot să schimb planul.

Omul plecă grăbit. Toranaga îl urmări cu privirea. E timpul să stea acasă, gîndi fără răutate. Apoi îl văzu pe Omi apropiindu-se cu un tînăr samurai, care şchiopăta foarte rău şi avea o rană de pumnal înfiorătoare, încă vînătă, de-a curmezişul obrazului, din lupta de la Osaka,

— O, Omi-san ! Le răspunse la salut. Acesta este omul ?

— Da, Alteţă.

Toranaga îi luă pe cei doi deoparte şi, cu dibăcie, îi puse întrebări samuraiului. O făcea din politeţe pentru Omi, pentru că el deja ajunsese la aceeaşi concluzie, cînd stătuse de vorbă cu samuraiul prima noapte, la fel cum fusese politicos şi cu Anjin-san, întrebîndu-l ce-i scrisese Mariko, deşi el ştia deja cuprinsul scrisorii.

— Dar, te rog, scrie-o cu propriile tale cuvinte, Mariko-san, spusese el, înaintea plecării ei din Yedo către Osaka.

— Urmează să-i dau nava duşmanului său, Alteţă ?

— Nu, doamnă, zisese el, în timp ce ochii ei se umpleau de lacrimi. Nu. Îţi repet : tu trebuie să-i spui în taină lui Tsukku-san imediat, aici, în Yedo, secretele pe care mi le-ai dezvăluit mie şi apoi Marelui Preot şi lui Kiyama în Osaka, şi spune-le tuturor că, fără navă, Anjin-san nu mai este o ameninţare pentru ei. Tu o să-i scrii acum scrisoarea lui Anjin-san aşa cum te sfătuiesc eu.

— Atunci ei îi vor distruge corabia.

— Au să încerce. Bineînţeles că ei înşişi se vor gîndi la aceeaşi soluţie, aşa că tu, de fapt, nu le dai nimic, *neh* ?

— Puteţi să-i apăraţi nava, Alteţă ?

— Va fi păzită de patru mii de samurai.

— Dar, dacă ei izbutesc ... Anjin-san nu va mai avea nici o valoare fără corabia lui. Vă rog să rămînă în viaţă.

— Nu e nevoie s-o faci, Mariko-san. Te asigur că el este de preţ pentru mine, cu sau fără corabie. Îţi promit. Mai zi-i în scrisoare că, dacă nava lui e distrusă, *te rog construieşte alta.*

— Poftim ?

— Mi-ai spus că poate s-o facă, *neh* ? Eşti sigură ? Dacă-i dau toţi dulgherii şi meşterii făurari ?

— O, da. O, cît sînteţi de înţelept ! Da, el a spus de nenumărate ori că a fost pregătit şi pentru meseria de constructor de nave ...

— Eşti destul de sigură, Mariko-san ?

— Da, Alteţă.

— Bine.

— Atunci credeţi că părinţii creştini or să izbutească, chiar şi cu paza a patru mii de oameni ?

— Da. Îmi pare rău, dar creştinii nu vor lăsa nava nedistrusă, sau pe el în viaţă, atîta vreme cît ea e-n larg şi gata de atac. E o ameninţare mult prea mare pentru ei. Această navă e sortită pieirii, aşa că nu e nici un rău dacă le-o dăm. Dar numai tu şi cu mine o ştim şi mai ştim că singura lui speranţă e să construiască alta. Eu sînt singurul care-l pot ajuta s-o facă. Descurcă treburile la Osaka pentru mine şi eu o să mă îngrijesc ca el să-şi construiască nava.

Eu i-am spus adevărul, gîndi Toranaga, aici, în zorii Yokohamei, în mirosul de cai, bălegar şi sudoare. Abia îl mai asculta pe samuraiul rănit şi pe Omi, deoarece întreaga fiinţă îi era cuprinsă de mîhnire pentru Mariko. Viaţa e atît de tristă, îşi spuse, sătul de oameni, de Osaka şi de urzelile care au adus atîta suferinţă, oricît de mare ar fi fost miza.

— Mulţumesc că mi-ai spus, Kosami, zise el, cînd samuraiul termină. Ai procedat foarte bine. Vă rog veniţi cu mine amîndoi.

Toranaga se întoarse la calul său şi-l mai împinse cu genunchiul în burtă pentru ultima oară. De data asta, calul necheză, dar el nu-i mai strînse chinga.

— Caii sînt mult mai vicleni decît oamenii, spuse el, fără să vorbească cuiva anume, sări în şa şi porni în galop, urmat de străji, de Omi şi de Kosami.

Se opri în tabără, pe platou. Acolo se aflau Buntaro, cu un şoim călător pe mînă, şi, lîngă el, Yabu, Hiro-matsu şi Sudara. Ei îl salutară.

— Bună dimineaţa, le spuse el vesel, făcîndu-i semn lui Omi să rămînă, iar celorlalţi să plece.

— Eşti gata, fiule ?

— Da, tată, spuse Sudara. Am trimis cîţiva din oamenii mei în munţi să se asigure că gonacii sînt acolo unde trebuie.

— Mulţumesc, dar am hotărît să vînez pe coastă.

Imediat Sudara îşi strigă una din străji şi-l trimise călare s-aducă oamenii de pe dealuri şi să-i abată spre ţărm.

— Iertaţi-mă, Alteţă, ar fi trebuit să mă gîndesc eu la asta şi să fiu pregătit. Vă rog să mă iertaţi.

— Da. Hiro-matsu, cum merge instrucţia ?

Hiro-matsu, cu sabia slobodă în mîini, ca întotdeauna, se încruntă.

— Eu încă mai cred că e dezonorantă şi fără folos. Curînd o să putem s-o dăm uitării. O să-l facem zob pe Ishido şi fără astfel de arme ticăloase.

Yabu spuse :

— Te rog să mă ierţi, Hiro-matsu-san, dar fără puşti şi fără această strategie o să pierdem, ele sînt şansa noastră. Privi înapoi spre Toranaga, care încă nu descălecase. Azi-noapte am auzit că Jikkyu a murit.

— Eşti sigur ?

Toranaga se prefăcu surprins. El primise în taină ştiri în ziua cînd plecase din Mishima.

— Da, Alteţă. Se pare că era bolnav de cîtăva vreme. Iscoada mea zicea că a murit acum două zile, spuse Yabu, citindu-i-se încîntarea pe chip. Moştenitor e fiul său, Hikoju.

— Marioneta aia ? rosti Buntaro cu dispreţ.

— Da ... şi eu zic că nu e decît un copilandru, spuse Yabu. Alteţă, acest lucru nu vă deschide drumul de sud ? De ce să nu atacăm imediat de-a lungul drumului Tokaidō ? Cu bătrînul vulpoi mort, Izu este acum în siguranţă, iar Suruga şi Totomi sînt tot atît de neputincioase precum un peşte pe uscat. *Neh ?*

Toranaga descălecă gînditor.

— Ei bine ? îl întrebă pe Hiro-matsu încet.

Bătrînul general răspunse pe loc :

— Dac-am putea să punem mîna pe tot drumul, pînă la pasul Utsunoya, şi pe toate podurile şi să trecem repede peste Tenryu — avînd toate drumurile de legătură asigurate —, i-am da o lovitură sub centură lui Ishido. Pe Zataki l-am putea ţine pe loc în munţi, am aduce întăriri în atacul de pe drumul Tokaidō şi ne-am năpusti asupra Osakăi. Am fi de neînfrînt.

Sudara spuse :

— Atîta vreme cît moştenitorul conduce armatele lui Ishido sîntem înfrînţi.

— Nu sînt de acord, spuse Hiro-matsu.

— Nici eu, îmi pare rău, spuse Yabu.

— Dar eu sînt, spuse Toranaga, tot atît de răspicat şi grav ca Sudara.

El încă nu le spusese despre posibila încuviinţare a lui Zataki de a-l trăda pe Ishido cînd va veni timpul. De ce să le spun ? gîndi. Nu e încă un lucru sigur.

Dar crezi c-ai să-ţi poţi ţine făgăduiala solemnă faţă de fratele tău vitreg, dacă el te va sprijini ? Cum se va mărita Ochiba cu el, dacă preţul ajutorului este să te însori tu însuţi cu ea ? Asta e marea întrebare, îşi zise. E foarte puţin probabil, totuşi, ca Ochiba să-l trădeze pe Ishido, dar dacă ea o va face şi acesta e preţul, atunci răspunsul e simplu : fratele meu va trebui să se plece în faţa sorţii de nestrămutat.

Îi văzu pe toţi privindu-l.

— Poftim ?

Tăcere, apoi Buntaro spuse :

— Ce se-ntîmplă, Alteţă, dacă ne vom afla împotriva steagurilor moştenitorului ?

Pînă acum, nici unul din ei nu pusese niciodată această întrebare direct şi în public.

— Dacă se întîmplă asta, eu pierd, spuse Toranaga. Eu îmi voi face *seppuku* şi acei care cinstesc testamentul lui *taikō* şi pe moştenitor, ca urmaşul lui legal şi de netăgăduit, vor trebui imediat să se supună cu umilinţă îndurării sale. Acei care n-o vor face n-au nici o onoare. *Neh ?*

Toţi încuviinţară din cap, apoi el se întoarse spre Yabu ca să termine cu problemele ce se cereau rezolvate acum.

— Totuşi încă nu sîntem pe cîmpul de luptă, aşa că o să ne vedem de treabă după cum am plănuit. Da, Yabu-

san, acum putem folosi drumul de sud. Din ce pricină a murit Jikkyu ?

— De boală, Alteță.

— O boală care a costat cinci sute de *koku* ?

Yabu rîse, dar în sinea lui era furios că Toranaga îi aflase secretul.

— Da, zise el. Cred că da, Alteță. Fratele meu ți-a spus ?

Toranaga dădu din cap și-i ceru să le spună și celorlalți. Yabu se conformă, bucuros, pentru că era o stratagemă vicleană și dibace. Le povesti cum fratele său, Mizuno, dăduse banii luați de la Anjin-san unui ajutor de bucătar care fusese strecurat printre slugile de la bucătărie ale lui Jikkyu.

— Ieftin, *neh* ? spuse Yabu fericit. Cinci sute de *koku* pentru drumul de sud ?

Hiro-matsu îi spuse sec lui Toranaga :

— Vă rog să mă iertați, dar eu găsesc povestea asta dezgustătoare.

Toranaga zîmbi.

— Trădarea este o armă pe timp de război, *neh* ?

— Da, dar nu pentru un samurai.

Yabu era indignat.

— Iartă-mă, nobile Hiro-matsu, dar cred că n-ai avut în gînd să mă insulți ?

— N-a vrut să te insulte. Ai vrut, Hiro-matsu ? întrebă Toranaga.

— Nu, Alteță, răspunse bătrînul general. Vă rog să mă iertați.

— Otrava, trădarea, vicleșugul, omorul întotdeauna au fost arme de război, bătrînul meu prieten, spuse Toranaga. Jikkyu a fost un dușman și un prost. Cinci sute de *koku* pentru drumul de sud sînt o bagatelă ! Yabusama m-a slujit cu credință. Aici și în Osaka. *Neh*, Yabusan ?

— Eu întotdeauna am încercat să vă slujesc cu credință, Alteță.

— Da, așa că, te rog, explică-ne de ce l-ai ucis pe căpitanul Sumiyori înainte de atacul *ninja*, spuse Toranaga.

Chipul lui Yabu rămase neschimbat. Purta sabia Yoshitomo, cu mîna, ca de obicei, pe mîner.

— Cine mă acuză de așa ceva, Alteță ?

Toranaga arătă spre grupul de uniforme maro, la patruzeci de paşi mai departe.

— Omul acela ! Te rog, vino aici, Kosami-san.

Tînărul samurai descălecă, înaintă şchiopătînd şi se înclină.

Yabu se holba spre el.

— Cine eşti, omule ?

— Sokura Kosami, din Legiunea a zecea, Alteţă, desemnat ca gardă personală a doamnei Kiritsubo, în Osaka, spuse tînărul. Dumneavoastră m-aţi numit de strajă în faţa locuinţei Voastre şi a lui Sumiyori-san, în noaptea cu atacul *ninja*.

— Nu-mi amintesc de tine. Îndrăzneşti să spui că l-am ucis pe Sumiyori ?

Tînărul şovăi. Toranaga zise :

— Spune-i !

Tînărul răspunse pe nerăsuflate :

— Înainte ca *ninja* să se năpustească asupra noastră, Alteţă, eu abia am avut timp să deschid uşa şi să-l strig pe Sumiyori-san ca să-i vestesc primejdia dar el nu s-a mişcat deloc, iertaţi-mă, Alteţă. Se întoarse spre Toranaga, curajul părăsindu-l sub privirile tuturor. El... el avea somnul foarte uşor, Alteţă, şi nu trecuse decît o clipă după... asta e tot, Alteţă.

— Ai intrat în cameră ? L-ai zgîlţîit ? stărui Yabu.

— Nu, Alteţă, o, nu, Alteţă, *ninja* au venit atît de repede că noi ne-am retras imediat şi am contraatacat de îndată ce am putut, şi a fost aşa cum am spus ...

Yabu privi spre Toranaga.

— Sumiyori-san făcuse de strajă două zile. Era istovit, toţi eram. Ce dovedeşte asta ? se adresă el tuturor.

— Nimic, încuviinţă Toranaga, încă prietenos. Dar, mai tîrziu, Kosami-san s-a întors în cameră. *Neh ?*

— Da, Alteţă, Sumiyori-san zăcea tot în aşternuturi, aşa cum îl văzusem ultima oară ... şi camera nu fusese deranjată absolut deloc, iar el fusese înjunghiat, Alteţă, înjunghiat în spate, dintr-o singură lovitură. Atunci am crezut că a fost un *ninja* şi nu m-am mai gîndit la asta pînă nu m-a întrebat Omi-san.

— A ! Yabu îşi întoarse ochii spre nepot şi toată *hara* i se concentră asupra trădătorului său, măsurînd distanţa dintre ei. Deci tu l-ai întrebat ?

— Da, Alteță. Seniorul Toranaga mi-a cerut să verific din nou toate spusele oamenilor. Aceasta a fost prima ciudățenie pe care am crezut că trebuie s-o aduc la cunoștința stăpînului nostru.

— Prima ciudățenie ? Mai există alta ?

— Urmînd poruncile seniorului Toranaga, am întrebat slujitorii care au supraviețuit atacului, Alteță. Au fost doi. Iertați-mă, dar amîndoi au spus că ați trecut prin fața lor însoțit de un samurai și v-ați întors, la scurtă vreme, singur strigînd „*Ninja !*“ Apoi ...

— Ei s-au aruncat asupra noastră și l-au omorît pe bietul om cu o lovitură de suliță și una de sabie. Eu a trebuit să mă retrag să dau alarma. Yabu se întoarse spre Toranaga, proptindu-și cu grijă picioarele într-o poziție mai bună de atac. Asta deja v-am spus-o, Alteță, atît prin viu grai cît și în raportul scris. Ce legătură au servitorii cu mine ?

— Ei, Omi-san ? întrebă Toranaga.

— Îmi pare rău, Yabu-sama, zise Omi, dar amîndoi v-au văzut trăgînd zăvoarele unei uși secrete din pivniță și v-au auzit spunînd către *ninja* : „Eu sînt Kasigi Yabu“. Numai asta le-a dat lor timp să se ascundă și să nu fie măcelăriți.

Mîna lui Yabu se mișcă imperceptibil. Imediat Sudara sări în fața lui Toranaga, ca să-l apere, și în același moment sabia lui Hiro-matsu ajunse fulgerător la gîtul lui Yabu.

— Stați ! porunci Toranaga.

Sabia lui Hiro-matsu se opri ca prin minune. Yabu nu făcuse nici o mișcare. Se uită la ei, apoi rîse insolent.

— Sînt eu un împuțit de *ronin* care și-ar putea ataca suveranul ? Acesta este Kasigi Yabu, senior de Izu, Suruga și Totomi. *Neh ?* Privi direct spre Toranaga. De ce sînt acuzat, Alteță ? Că i-am ajutat pe *ninja ?* Prostii ! Ce legătură au cu mine închipuirile slugilor ? Sînt niște mincinoși ! Sau mincinos e omul ăsta, care lasă să se înțeleagă ceva ce nu poate fi dovedit și de care eu nu mă pot apăra.

— Nu e nici o dovadă, Yabu-sama, spuse Toranaga. Sînt întru totul de acord. Nu există absolut nici o dovadă.

— Yabu-sama, ai făcut acele lucruri ? întrebă Hiro-matsu.

— Bineînțeles că nu !

Toranaga spuse :

— Dar eu cred că le-ai făcut, așa că toate pămînturile tale sînt confiscate. Te rog să-ți spinteci burta astăzi. Pînă-n prînz.

Sentința era definitivă. Acesta era momentul suprem pentru care Yabu se pregătise toată viața.

Karma, gîndea el, mintea lucrîndu-i acum cu o repeziciune demențială. Nu pot face nimic, ordinul este legal, Toranaga este seniorul meu, ei pot să-mi ia capul, sau eu pot să mor cu demnitate. Și într-un caz, și în altul, sînt mort. Omi m-a trădat, dar asta este *karma* mea. Servitorii urmau să fie omorîți toți, asta făcea parte din plan, dar doi au scăpat și asta e *karma* mea. Fii demn, își spuse el, încercînd să-și adune curajul. Gîndește clar și nu te pierde cu firea.

— Alteță, începu el cu multă cutezanță, în primul rînd, sînt nevinovat de acele crime, Kosami se înșală iar servitorii sînt niște mincinoși. În al doilea rînd, sînt cel mai bun general de război pe care-l aveți. Vă rog să-mi acordați cinstea să conduc atacul de-a lungul drumului Tokaidō, sau să fiu în primele rînduri în prima bătălie, astfel ca moartea mea să vă fie de un folos direct.

Toranaga spuse prietenos :

— Este o idee bună, Yabu-san, și sînt de acord din toată inima că ești cel mai bun general pentru regimentul de muschete, dar, îmi pare rău, n-am încredere în tine. Te rog să-ți faci *seppuku* pînă-n prînz.

Yabu își domină furia ce-l orbea și își îndeplini îndatoririle de onoare ca un adevărat samurai și conducător de clan, cu un sacrificiu de sine total.

— În mod oficial îl absolv pe nepotul meu, Kasigi Omi-san, de orice responsabilitate în trădarea mea și îl numesc moștenitorul meu de drept.

Toranaga era la fel de surprins ca toți ceilalți.

— Foarte bine, spuse Toranaga. Da, cred că este foarte înțelept. Sînt de acord.

— Izu este feuda ereditară a familiei Kasigi. I-o las lui prin testament.

— Izu nu-ți mai aparține ca s-o poți da. Tu ești vasalul meu, *neh* ? Izu este una din provinciile mele și pot s-o dau cui poftesc, *neh* ?

Yabu ridică din umeri.

— I-o las lui prin testament, chiar dacă ... Rîse. Este o favoare într-o viață. *Neh* ?

— Ai dreptul s-o ceri, dar cererea îţi este respinsă. Yabu-san, toate ultimele tale porunci sînt supuse aprobării mele. Buntaro-san, ai să fii martorul oficial. Acum, Yabu-san, cine doreşti să-ţi fie secundant ?

— Kasigi Omi-san.

Toranaga privi spre Omi. Omi se înclină şi nimic nu se citi pe chipul lui.

— Voi fi onorat, spuse el.

— Bun. Atunci, totul e stabilit.

Hiro-matsu spuse :

— Şi atacul de-a lungul drumului Tokaidō ?

— Sîntem mai în siguranţă în spatele munţilor noştri.

Toranaga le răspunse jovial la salut, încălecă şi plecă la trap. Sudara înclină capul politicos şi-l urmă.

Cînd Toranaga şi Sudara erau dincolo de bătaia unei săgeţi, încordarea lui Buntaro şi Hiro-matsu scăzu, dar nu şi a lui Omi şi nici unul nu-şi desprinse ochii de pe braţul înarmat al lui Yabu.

Buntaro spuse :

— Unde doreşti s-o faci, Yabu-sama ?

— Aici, acolo, jos, pe ţărm, sau pe o grămadă de bălegar, mi-e totuna. Nu am nevoie de haine de ceremonie. Dar, Omi-san, n-ai să loveşti pînă n-am să fac cele două tăieturi.

— Da, Alteţă.

— Cu permisiunea dumitale, Yabu-san, am să fiu şi eu martor, spuse Hiro-matsu.

— Le prieşte hemoroizilor tăi dacă-mi eşti martor ?

Generalul se burzului şi-i spuse lui Buntaro :

— Te rog, trimite după mine cînd e gata.

Yabu scuipă.

— Eu sînt gata. Tu eşti ?

Hiro-matsu se răsuci pe călcîie şi plecă.

Yabu se gîndi o clipă, apoi îşi scoase sabia Yoshitomo din cingătoare.

— Buntaro-san, poate că-mi faci o favoare. Dă-i-o lui Anjin-san. Îi oferi sabia, apoi se încruntă. Gîndindu-mă mai bine şi, dacă nu e cu osteneală, vrei să trimiţi după el, ca să i-o pot da eu însumi ?

— Cu siguranţă.

— Te rog, adu-l şi pe preotul ăla împuţit, ca să pot vorbi direct cu Anjin-san.

— Bun. Ce pregătiri doreşti să se facă ?

— Doar niște hîrtie, cerneală, o pensulă pentru testament și pentru poemul meu de moarte și două *tatami* — n-am nici un motiv să-mi julesc genunchii sau să îngenunchez în țărînă ca un țăran împuțit. *Neh ?* adăugă Yabu cu fanfaronadă.

Buntaro se îndreptă spre ceilalți samurai care se mișcau de pe un picior pe celălalt cu o emoție stăpînită. Nepăsător, Yabu se așeză cu picioarele încrucișate și se scobi în dinți cu un fir de iarbă. Omi se ciuci prin preajmă, dar prudent, la o distanță mai mare de o lungime de sabie.

— Eheeei, spuse Yabu, eram atît de aproape de izbîndă ! Apoi își întinse picioarele și le izbi de pămînt într-o izbucnire bruscă de furie. Eheei, atît de aproape ! Ei, *karma, neh ? Karma !* Apoi rîse în hohote, tuși și scuipă, mîndru că mai avea totuși salivă în gură. Da, pe toți zeii, vii sau morți, sau încă nenăscuți ! Dar, Omi-san, mor fericit. Jikkyu e mort și, cînd o să trec Ultimul Rîu și-o să-l văd acolo așteptînd și scrîșnind din dinți, am să pot să-l scuip în ochi pentru totdeauna.

Omi spuse, fără prefăcătorie, deși-l urmărea cu o privire de vultur :

— Alteță, i-ați făcut seniorului Toranaga un mare serviciu. Drumul de coastă este acum deschis. Ați avut dreptate, Alteță, iar Pumn de Fier se-nșală, la fel și Sudara. Ar trebui să atacăm imediat — o să răzbim cu armele.

— Hodorogul ăla bătrîn ! Un prost ! Yabu rîse iar. Samurai ? Eu sînt mai samurai decît el ! O să-i arăt eu lui ! Nu lovești pînă nu-ți poruncesc eu.

— Pot să vă mulțumesc cu umilință pentru că mi-ați acordat această cinste și pentru că m-ați făcut moștenitorul Vostru ? Jur solemn că onoarea familiei Kasigi va fi în siguranță în mîinile mele.

— Dacă n-aș fi gîndit așa, n-aș fi făcut-o. Yabu își coborî vocea. Ai avut dreptate să mă trădezi lui Toranaga. Eu aș fi făcut la fel, dacă eram în locul tău, deși toate nu sînt decît minciuni. Toranaga trebuia să aibă un motiv. Întotdeauna m-a pizmuit pentru vitejia mea în luptă și pentru că am înțeles ce-nseamnă armele și cît prețuiește corabia. Toate au fost ideile mele.

— Da, Alteță, îmi amintesc.

— Tu ai să salvezi clanul. Ești la fel de viclean ca un bătrîn șobolan rîios. O să capeți înapoi Izu și chiar mai

mult, asta-i tot ce contează acum și ai să-l ții pentru fiii tăi. Tu înțelegi importanța armelor. Și Toranaga. *Neh ?*

— Jur că am să încerc, Alteță.

Ochii lui Yabu se opriră pe mîna lui Omi dusă la sabie, observînd poziția gata de apărare.

— Crezi c-o să te atac ?

— Iertați-mă, bineînțeles că nu, Alteță.

— Mă bucur că ești mereu pregătit. Tatăl meu era ca tine. Da, tu îi semeni mult. Fără să facă vreo mișcare bruscă, își puse cele două săbii pe pămînt, atît cît să nu ajungă la ele. Poftim ! Acum sînt lipsit de apărare. Cu cîteva clipe în urmă, îți voiam capul, dar acum nu ți-l mai vreau. Acum nu mai ai de ce te teme de mine.

— Întotdeauna trebuie să mă tem de tine, Alteță.

Yabu chicoti încet și mai strivi un fir de iarbă în dinți. Apoi îl aruncă.

— Ascultă, Omi-san, acestea sînt ultimele mele porunci ca senior al clanului Kasigi. Ai să-l iei pe fiul meu în casa ta și să-l folosești, dacă merită să fie folosit. Mai departe, găsește soți buni pentru soția și concubina mea și mulțumește-le cu plecăciune că m-au slujit atît de bine. Cît despre tatăl tău, Mizuno : i se poruncește să-și facă *seppuku* imediat.

— Pot să vă cer să i se dea învoirea să se radă în cap și să se facă preot ?

— Nu. Este prea prost, niciodată n-o să poți avea încredere în el — cum de-a-ndrăznit să-i spună lui Toranaga secretele mele ! — și totdeauna ți-ar sta în cale. În legătură cu mama ta... Strînse din dinți. I se poruncește să se radă-n cap și să devină călugăriță, într-o mînăstire în afara Izu-lui și să-și petreacă restul vieții spunînd rugăciuni pentru viitorul clanului Kasigi. Călugăriță budistă sau *shinto* — după mine, mai bine *shinto*. Ești de acord cu *shinto ?*

— Da, Alteță.

— Bun. În felul acesta, adăugă Yabu cu o plăcere răutăcioasă, n-o să te mai abată cu necontenitele-i văicăreli de la problemele clanului Kasigi.

— Așa voi face.

— Ți se poruncește să răzbuni minciunile aruncate asupra mea de Kosami și de slugile alea ticăloase. Mai curînd sau mai tîrziu, nu-mi pasă, dar s-o faci pînă la sfîrșitul vieții.

— Vă voi da ascultare.

— Mai este ceva ce am uitat ?

Omi se asigură atent că nu erau auziți.

— Cum rămîne cu moștenitorul ? întrebă el prudent. Dacă apare împotriva noastră pe cîmpul de luptă, noi o să pierdem, *neh ?*

— Ia regimentul de muschete, croiește-ți drum ca o săgeată printre ei și omoară-l, orice ar zice Toranaga. Yaemon este țelul tău cel dintîi.

— Asta a fost și gîndul meu. Mulțumesc.

— Bun. Dar decît să aștepți atîta vreme, mai bine pune în taină o răsplată pentru capul lui acum, prin *ninja*... sau Amida Tong.

— Cum să-i găsesc ? întrebă Omi cu un tremur în glas.

— Cotoroanța bătrînă, Gyoko, *mama-san*, ea e unul din cei care știe.

— Ea ?

— Da, dar păzește-te de ea și de cei din Amida. Nu-i folosi cu ușurință, Omi-san. De ea să nu te-atingi niciodată, s-o aperi întotdeauna. Știe prea multe taine și scrisul e o armă de dincolo de moarte. Ea a fost concubina neoficială a tatălui meu timp de un an ... se poate chiar ca fiul ei să-mi fie frate vitreg. Păzește-te de ea, știe prea multe secrete.

— Dar de unde să fac rost de bani ?

— Asta te privește, dar fă rost de oriunde și oricum.

— Da. Mulțumesc. Mă voi supune.

Yabu se dădu mai aproape. Imediat Omi fu-n gardă, bănuitor, cu sabia aproape ieșită din teacă. Yabu era mulțumit că, pînă și neînarmat, era încă un om de temut.

— Secretul ăsta îngroapă-l foarte adînc. Și ascultă, nepoate, rămîi foarte bun prieten cu Anjin-san. Încearcă să obții conducerea flotei pe care o s-o aducă aici într-o zi. Toranaga nu înțelege adevărata valoare a lui Anjin-san, dar el are dreptate să rămînă în spatele munților. Asta-i dă și lui timp și ție. Noi trebuie să părăsim uscatul și să ieșim în largul mării — echipajele noastre pe navele lor — cu neamul Kasigi la comanda supremă. Clanul Kasigi trebuie să iasă pe mare, să stăpînească marea. O poruncesc.

— Da ... o, da, spuse Omi. Bizuiți-vă pe mine. Așa va fi.

— Bun. Un ultim sfat : să n-ai niciodată încredere în Toranaga.

Omi spuse cu toată convingerea :

— N-am, Alteță. N-am avut niciodată și n-o să am.

— Bun. Și mincinoșii ăia împuțiți, nu uita, ocupă-te de ei. Și de Kosami. Yabu dădu cu putere aerul afară din piept, împăcat cu sine însuși. Acum, te rog să mă ierți, trebuie să meditez la poemul meu de moarte.

Omi se ridică în picioare și se trase înapoi și, cînd fu destul de departe, se înclină și mai făcu douăzeci de pași. În siguranță, înconjurat de propriile sale gărzi, Omi se așeză din nou și începu să aștepte.

* * *

Toranaga și oamenii lui mergeau la trap pe drumul de coastă care înconjura golful imens, lăsînd marea în dreapta. Aici terenul era jos și mlăștinos, cu multe petece acoperite de mîl. La cîțiva *ri* spre nord, acest drum se unea cu artera principală a șoselei Tokaidō. La alți douăzeci de *ri* mai departe spre nord, se găsea Yedo.

Avea o sută de samurai cu el și zece șoimari cu zece păsări pe pumnii înmănușați. Sudara avea douăzeci de străji, trei șoimi și călărea ca avangardă.

— Sudara ! strigă Toranaga, de parcă gîndul acum i-ar fi trecut prin minte. Te oprești la hanul următor. Vreau să mîncăm ceva de dimineață !

Sudara făcu semn cu mîna că înțelesese și plecă în galop.

Cînd sosi Toranaga, slujnicele se înclinau și zîmbeau, iar hangiul cu toți oamenii lui făceau plecăciuni adînci. Străjile acopereau latura de nord și sud iar steagurile lui erau înălțate semeț în vînt.

— Bună dimineața, Alteță, ce pot să v-aduc să mîncați ? întrebă hangiul. Vă mulțumesc pentru cinstea ce o faceți amărîtului meu han.

— Ceai ... și niște tăiței cu puțină soia, te rog.

— Da, Alteță.

Mîncarea fu adusă aproape imediat într-un castron frumos, pregătită așa cum îi plăcea lui, hangiul fiind prevenit de Sudara. Fără nici o ceremonie, Toranaga se așeză pe vine în verandă și mîncă cu poftă mîncarea simplă, țărănească, urmărind cu privirea drumul din față. Ceilalți

oaspeţi se înclinau şi-şi vedeau de treburile lor, încîntaţi şi mîndri că stăteau la acelaşi han cu marele *daimyo*. Sudara făcu turul posturilor de gardă, asigurîndu-se că totul este în ordine.

— Unde sînt gonacii ? îl întrebă pe maestrul de vînătoare.

— Cîţiva spre nord, cîţiva spre sud şi mai am oameni de rezervă pe dealurile de colo. Bătrînul samurai arătă înapoi spre Yokohama, amărît ca vai de el şi lac de sudoare. Vă rog să mă iertaţi, dar bănuiţi cumva unde ar vrea stăpînul nostru să meargă ?

— Habar n-am. Dar azi să nu-mi faci alte greşeli.

— Nu, Alteţă.

Sudara îşi termină rondul, apoi îi raportă lui Toranaga.

— Este totul în ordine, Alteţă. Aş mai putea face ceva pentru Înălţimea ta ?

— Nu, mulţumesc. Toranaga îşi termină castronul şi bău ce mai rămăsese din supă. Apoi spuse pe o voce plată : Ai avut dreptate cu ce ai spus despre moştenitor.

— Vă rog să mă iertaţi, mi-a fost teamă că v-aş fi putut ofensa fără să vreau.

— Ai avut dreptate, aşa că de ce-aş fi fost ofensat ? Cînd moştenitorul se va ridica împotriva mea, ce-ai să faci atunci ?

— Am să ascult poruncile tale.

— Te rog, trimite-mi secretarul aici şi vino şi tu cu el.

Sudara se supuse. Kawanabi, secretarul, care cîndva fusese samurai şi preot şi care călătorea întotdeauna cu Toranaga, veni într-un suflet cu o cutie de călătorie foarte ordonată, cu hîrtie, cerneluri, sigilii şi pensule, cutie pe care o ţinea într-un paner pe şa.

— Alteţă ?

— Scrie aşa : „Eu, Yoshi Toranaga-noh-Minowara îl repun în drepturi pe fiul meu, Yoshi Sudara-noh-Minowara, ca moştenitor, cu toate veniturile şi titlurile date înapoi".

Sudara se înclină.

— Mulţumesc, tată, spuse el cu o voce hotărîtă, dar, în sinea sa, se întreba : *de ce ?*

— Jură solemn că ai să te supui tuturor poruncilor şi dispoziţiilor mele testamentare.

Sudara îi dădu ascultare. Toranaga aşteptă liniştit pînă ce Kawanabi scrise zapisul, apoi îl semnă şi-l întări cu

pecetea sa — o bucată mică, pătrată, de fildeş, cu numele lui încrustat la unul din capete. Apăsă sigiliul pe cerneala purpurie, aproape solidă, apoi îl aplică în partea de jos a hîrtiei. Imprimarea era perfectă.

— Mulţumesc, Kawanabi-san, datează-l cu ziua de ieri. Deocamdată asta e tot.

— Vă rog să mă iertaţi, dar vă mai trebuiesc cinci copii, Alteţă, ca succesiunea să fie de neatacat : una pentru seniorul Sudara, una pentru Consiliul Regenţilor, una pentru Casa de Înregistrări, una pentru Domnia voastră personal şi una pentru arhivă.

— Fă-le imediat. Iar mie să-mi dai încă o copie.

— Da, Alteţă.

Secretarul plecă.

Toranaga îşi aruncă privirea spre Sudara şi cercetă faţa îngustă, fără nici o expresie. Cînd, anume, făcuse pe neaşteptate anunţul, chipul şi mîinile lui Sudara nu trădaseră nimic. Nici bucurie, nici mulţumire, nici mîndrie, nici măcar surpriză, şi asta-l întristă. Dar, apoi Toranaga îşi zise : De ce te întristezi, ai alţi fii care zîmbesc, rîd, fac greşeli, strigă, se-agită, împart perna şi au multe femei. Fii normali. Acest fiu trebuie să-ţi urmeze, să conducă după moartea ta, să ţină strîns clanul Minowara şi să predea Kwanto-ul şi puterea altor Minowara. Să fie rece şi calculat, *ca tine*. Nu, nu ca mine, îşi spuse, pe bună dreptate. Eu pot să rîd uneori, să fiu milos cînd şi cînd, îmi place să dorm, să împart perna, să mă dezlănţui, să dansez, să joc şah şi piese Nōh, iar unii oameni mă bucură, ca Naga, Kiri, Chano, Anjin-san. Şi îmi place să vînez şi să învîng întotdeauna. Pe tine, Sudara, nimic nu te bucură, iartă-mă. Nimic. În afară de soţia ta, doamna Genjiko. Doamna Genjiko e singura verigă slabă a ta.

— Alteţă ? întrebă Sudara.

— Încercam să-mi amintesc cînd te-am văzut ultima oară rîzînd.

— Doriţi să rîd, Alteţă ?

Toranaga clătină din cap, ştiind că-l pregătise pe Sudara să fie fiul perfect pentru ceea ce trebuia făcut.

— Cît ţi-ar trebui să fii sigur că Jikkyu este, într-adevăr, mort ?

— Înainte de a pleca din tabără, am trimis un mesaj cifrat, de primă urgenţă, la Mishima, în caz că nu ştii încă

dacă este adevărat sau nu, tată. Voi avea un răspuns peste trei zile.

Toranaga binecuvîntă zeii că aflase dinainte, de la Kasigi Mizuno, despre complotul pus la cale asupra lui Jikkyu, iar despre moartea acelui dușman primise o știre de cîteva zile. Pentru o clipă, mai examină o dată planul și nu-i găsi nici un cusur. Apoi, cu o vagă senzație de greață, hotărîrea era luată.

— Ordonă regimentelor unsprezece, șaisprezece, nouăzeci și patru și nouăzeci și cinci din Mishima alarmă imediată. În patru zile le trimiți de-a lungul drumului Tokaidō.

— „Cer de Purpură" ? întrebă Sudara descumpănit. *Ataci tu, Alteță ?*

— Da, n-aștept să vină ei asupra mea.

— Atunci Jikkyu e mort ?

— Da.

— Bun, spuse Sudara. Pot să vă sfătuiesc să adăugați regimentele douăzeci și douăzeci și trei ?

— Nu. Zece mii de oameni ar trebui să fie destui, dacă atacăm prin surprindere. Am totuși de apărat toate hotarele, în caz de neizbîndă sau de capcană. Mai este și Zataki de ținut pe loc.

— Da, spuse Sudara.

— Cine ar trebui să conducă atacul ?

— Seniorul Hiro-matsu. Este o campanie foarte potrivită pentru el.

— De ce ?

— E directă, simplă, de modă veche și ordinele sînt clare, tată. El va fi cel mai bun pentru această campanie.

— Dar nu mai este bun de comandant suprem ?

— Iertați-mă, Yabu-san a avut dreptate, armele au schimbat lumea. Pumn de Fier este depășit de vreme.

— Cine atunci ?

— Numai tu, Alteță. Pînă după *bătălia cea mare,* sfatul meu este să nu ai pe nimeni între Înălțimea ta și *bătălie.*

— Am să mă mai gîndesc la asta, spuse Toranaga. Acum te duci la Mishima. Ai să pregătești totul. Forțele

de asalt ale lui Hiro-matsu vor avea douăzeci de zile ca să ajungă dincolo de rîul Tenryu şi să asigure drumul Tokaidō.

— Vă rog să mă iertaţi, pot să vă sfătuiesc ca ţinta lor să fie puţin mai departe, creasta priporului Shimi. Daţi-le în total treizeci de zile.

— Nu. Dacă dau acest ordin, puţini oameni au să ajungă în creastă, dar cei mai mulţi vor fi morţi şi nu va fi cu putinţă să respingem contraatacul sau să hărţuim inamicul, cînd grosul armatei noastre se retrage.

— Dar, cu siguranţă, le veţi trimite imediat întăriri puternice.

— Atacul nostru principal va fi prin munţii lui Zataki. Acesta nu e decît un şiretlic.

Toranaga îşi cercetă fiul foarte atent, dar Sudara nu dezvăluia nimic, nici surpriză, nici aprobare, nici dezaprobare.

— A, vă rog să mă iertaţi, Alteţă.

— Cine urmează să comande muschetele, acum că Yabu s-a dus ?

— Kasigi Omi.

— De ce ?

— El le înţelege. Mai mult decît atît, el este un om al vremurilor noi, foarte curajos, foarte inteligent, are foarte mare răbdare, şi e foarte periculos, mai periculos decît unchiul său. Vă sfătuiesc, dacă cîştigaţi şi dacă el supravieţuieşte, găsiţi un motiv oarecare şi poftiţi-l în viaţa următoare.

— *Dacă* eu cîştig ?

— „Cer de Purpură" a fost întotdeauna *ultimul şi cel din urmă* plan. Aţi spus-o de sute de ori. Dacă sîntem zdrobiţi pe drumul Tokaidō, Zataki o să vină la şes. Atunci muschetele n-au să ne fie de ajutor. Acesta este un plan final. Niciodată nu v-au plăcut planurile ultime şi definitive.

— Şi Anjin-san ? Ce mă sfătuieşti în privinţa lui ?

— Sînt de aceeaşi părere cu Omi-san şi cu Naga-san. Ar trebui băgat în cuşcă. Restul oamenilor lui nu reprezintă nimic, sînt *eta* şi se vor mînca între ei curînd, deci n-au nici o importanţă. Vă sfătuiesc ca toţi străinii să fie

închiși sau dați afară. Sînt o pacoste, și trebuie tratați ca atare.

— Atunci s-a terminat cu negoțul de mătase. *Neh ?*

— Dacă acesta ar fi prețul, atunci l-aș plăti.

— Dar de mătase nu ne putem lipsi și, ca să ne apărăm, trebuie să știm mai multe despre ei, să învățăm ce știu ei, *neh ?*

— Ar trebui primiți doar în Nagasaki, sub pază foarte strînsă și numărul lor strict limitat. Ar putea face totuși negoț o dată pe an. Nu banii sînt țelul lor de căpătîi ? Nu asta spune Anjin-san ?

— A, atunci el e folositor ?

— Da. El ne-a arătat înțelepciunea Edictelor de Expulzare. Anjin-san e foarte deștept, foarte curajos, dar e o jucărie. Vă amuză, Alteță, precum Tetsu-ko, deoarece e de preț, dar rămîne totuși o jucărie.

Toranaga spuse :

— Mulțumesc pentru sfat. Odată pornit atacul, te vei întoarce la Yedo și vei aștepta noi ordine. O spuse răspicat și cu bună știință. Zataki încă-i ținea ostatici în capitala sa, Takato, pe doamna Genjiko, pe fiul și cele trei fiice ale lor. La cererea lui Toranaga, Zataki îi permisese lui Sudara să plece, dar numai pentru zece zile iar Sudara jurase solemn să respecte învoiala și să se întoarcă la timp. Zataki era renumit pentru îngustimea lui de minte în privința onoarei. Zataki avea dreptul și putea, după lege, să omoare toți ostaticii numai pentru această onoare, indiferent de orice tratat sau de înțelegerea secretă. Atît Toranaga cît și Sudara știau, fără nici o îndoială, că Zataki avea s-o facă, dacă Sudara nu se întorcea, așa cum a promis. Ai să aștepți la Yedo noi ordine.

— Da, Alteță.

— Ai să pleci la Mishima imediat.

— Am să cîștig timp dacă urmez drumul acela.

Sudara arătă spre răscrucea din față.

— Da. Mîine am să-ți trimit un mesaj.

Sudara se înclină, își luă calul și porni la trap cu cele douăzeci de străji.

Toranaga ridică strachina și mîncă restul de tăiței, acum reci.

— O, Alteţă, iertaţi-mă, mai doriţi ? spuse pe nerăsuflate tînăra slujnică care venise pe fugă.

Avea o faţă rotundă şi nu era drăguţă, dar era iute şi observa totul imediat, aşa cum îi plăcea lui Toranaga să-i fie slujnicele şi femeile.

— Nu, mulţumesc. Cum te cheamă ?

— Yuki, Alteţă.

— Yuki, spune-i stăpînului tău că face tăiţei buni.

— Da, Alteţă, mulţumesc. Mulţumesc, Alteţă, pentru cinstea ce o faceţi casei noastre. Dacă doriţi ceva, doar să ridicaţi un deget şi vi se va aduce imediat.

El îi făcu cu ochiul şi ea rîse, luă tava şi plecă grăbită. Stăpînindu-şi nerăbdarea, scrută cu privirea cotitura îndepărtată a drumului, apoi se uită atent în jur. Hanul era în stare bună, ghizdurile de ceramică de la fîntînă curate şi pămîntul măturat. Afară, în curte şi peste tot prin preajmă, oamenii lui aşteptau răbdători, dar simţi neliniştea maestrului de vînătoare şi hotărî că astăzi era ultima zi de slujbă. Dacă Toranaga ar fi fost preocupat serios de vînătoarea în sine, i-ar fi spus să se întoarcă la Yedo acum, dîndu-i o pensie generoasă, şi ar fi numit pe altul în locul lui.

Asta e diferenţa între mine şi Sudara, gîndi el fără răutate. Sudara n-ar şovăi. Sudara i-ar porunci omului să-şi facă *seppuku,* ceea ce ne-ar scuti de o pensie şi de toată bătaia de cap, şi ar face să sporească priceperea celui care-i ia locul. Da, fiule, te cunosc foarte bine. Tu eşti foarte important pentru mine.

Cum rămîne cu doamna Genjiko şi copiii ? se întrebă el, aducînd în primul plan această întrebare vitală. Dacă doamna Genjiko n-ar fi sora Ochibei — sora ei favorită şi adorată — cu regret l-aş lăsa pe Zataki să-i elimine pe toţi acum şi, în acest fel, să-l salvez pe Sudara de un mare pericol în viitor, dacă eu mor curînd, pentru că ei sînt singura lui verigă slabă. Dar, din fericire, Genjiko *este* sora Ochibei şi, deci, o piesă importantă în Marele Joc şi nu trebuie să las să se întîmple asta. Ar trebui, dar n-am s-o fac. De data asta trebuie să risc. Aşa că am să-mi amintesc că Genjiko este de mare preţ pentru mine, ea este foc de deşteaptă, face copii grozavi şi-şi apără cuibul cu tot atîta fanatică neîndurare ca Ochiba, cu o singură şi

enormă diferență : Genjiko îmi este mie credincioasă, iar Ochiba moștenitorului.

Așa că treaba este hotărîtă. Înainte de cea de a zecea zi, Sudara trebuie să fie înapoi în mîinile lui Zataki. Să mai cer o amînare ? Nu, asta l-ar putea face pe Zataki și mai neîncrezător decît este și el e ultimul om pe care să-l vreau bănuitor acum. Încotro o s-o apuce Zataki ?

Ai fost înțelept să-l alegi pe Sudara. Dacă există un viitor, acesta va fi în siguranță în mîinile lui și ale lui Genjiko, dacă ei o să-mi urmeze legatul literă cu literă. Iar hotărîrea de a-l repune în drepturi a fost corectă și va fi pe placul Ochibei.

În dimineața asta el deja scrisese epistola pe care avea să i-o trimită diseară, cu o copie a zapisului. Da, asta avea să-i smulgă ghimpele de la inimă, care nu-i dădea pace și care fusese pus acolo cu bună știință cu mult timp în urmă, tocmai în acest scop. E bine de știut că Genjiko este una din verigile slabe ale Ochibei, pesemne singura ei verigă slabă. Care e slăbiciunea lui Genjiko ? Nici una. Cel puțin eu încă n-am găsit-o, dar, dacă există vreuna, am s-o aflu.

Își privea scrutător șoimii. Unii vorbeau pe limba lor, alții își curățau penele cu ciocul, toți fiind în formă, toți cu capișoane pe cap, în afară de Kogo, ochii ei mari scăpărînd, urmărind totul, cu tot atîta interes ca și el.

Ce ai zice, frumusețea mea, o întrebă în sinea lui, ce ai zice dacă ți-aș spune că trebuie să mă *grăbesc* și să mă dezlănțui și că lovitura mea principală va fi de-a lungul drumului Tokaidō și nu prin munții lui Zataki, așa cum i-am spus lui Sudara ? Pesemne că m-ai întreba : De ce ? Atunci ți-aș răspunde — pentru că n-am încredere în Zataki atîta vreme cît nu știu să zbor.

Apoi văzu cum Kogo își întoarse brusc capul spre Tokaidō. Privi în depărtare și zîmbi cînd zări palanchinele și caii cu bagaje apropiindu-se de cotitură.

* * *

— Deci, Fujiko-san, ce mai faci ?

— Bine, mulțumesc, Alteță, foarte bine. Ea se înclină din nou și el observă că rănile n-o mai dureau. Acum picioarele-i erau suple ca-ntotdeauna și avea o culoare plă-

cută-n obraji. Pot să vă-ntreb ce face Anjin-san ? spuse ea. Am auzit c-a fost foarte grea călătoria din Osaka, Alteță.

— Acum sănătatea lui este bună, foarte bună.

— O, alteță, este cea mai bună veste pe care mi-ați fi putut-o da.

— Bine.

El se întoarse spre palanchinul următor s-o întîmpine pe Kiku ; ea-i zîmbi bucuroasă și-l salută cu mare drag, spunîndu-i cît era de încîntată că-l vede și cît de mult îi dusese dorul.

— A trecut atîta vreme, Alteță.

— Da, te rog să mă ierți, îmi pare rău, spuse el încălzit de extraordinara ei frumusețe și cuprins de o bucurie lăuntrică, în ciuda neliniștilor ce-l copleșeau. Sînt foarte încîntat să te văd. Apoi ochii lui se îndreptară spre ultima lectică. A, Gyoko-san, s-a scurs atîta vreme, adăugă el sec.

— Mulțumesc, stăpîne, da, și acum, că acești ochi bătrîni au avut cinstea să vă vadă din nou, simt că renasc. Plecăciunea lui Gyoko era impecabilă, iar ea era de o strălucire atent studiată și, pentru o clipă, privirea lui prinse o fluturare purpurie sub chimonoul din cea mai scumpă mătase. O, cît sînteți de puternic, Alteță, un uriaș printre oameni, murmură ea.

— Mulțumesc. Și tu arăți minunat.

Kiku bătu din palme la vorbele măgulitoare și toți rîseră o dată cu ea.

— Ascultă, spuse el fericit din cauza ei, am aranjat ca să rămîi aici pentru o vreme. Acum, Fujiko-san, te rog, vino cu mine.

O luă pe Fujiko pe verandă și, după ce-i oferi ceai și gustări și după ce discutară lucruri neimportante, el trecu la subiect.

— Ai fost de acord cu o jumătate de an și eu am încuviințat o jumătate de an. Iartă-mă, dar trebuie să știu astăzi dacă vrei să-ți schimbi învoiala aceea.

Mica față pătrată se urîți cînd bucuria dispăru. O clipă, își trecu vîrful limbii peste dinții ascuțiți.

— Cum pot să schimb învoiala aceea, Alteță ?

— Foarte ușor. Gata cu ea. Eu ți-o poruncesc.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, spuse Fujiko cu o voce pierită, n-am avut în minte aşa ceva. Eu am făcut acea învoială, în chip solemn şi de bună voie, în faţa lui Buddha, cu spiritul soţului meu mort şi al pruncului meu mort. Aceasta nu poate fi schimbată.

— Îţi poruncesc s-o schimbi.

— Îmi pare rău, Alteţă, vă rog să mă iertaţi, dar, în acest caz, *bushido* mă eliberează de supunerea ce vă datorez. Învoiala Voastră a fost tot atît de solemnă şi de obligatorie şi orice schimbare trebuie să fie încuviinţată de amîndouă părţile, fără constrîngeri.

— Îţi place Anjin-san ?

— Eu sînt concubina lui. Trebuie să-l plac.

— Ai putea să vieţuieşti mai departe cu el, dacă n-ar exista cealaltă învoială ?

— Traiul cu el e foarte, foarte greu, Alteţă. Toate purtările obişnuite, mai tot ce ţine de bună-cuviinţă, fiecare obicei care face viaţa sigură, demnă de trăit şi suportabilă trebuie să fie aruncate sau răstălmăcite, aşa că gospodăria lui nu este trainică, n-are *wa*, n-are nici o armonie pentru mine. E aproape cu neputinţă să-i faci pe servitori să priceapă şi chiar pentru mine e greu să înţeleg... dar, da, aş putea să-mi fac mai departe datoria faţă de el.

— Îţi cer să cadă învoiala aceea.

— Prima mea datorie este către Alteţa voastră. A doua mea datorie este către soţul meu.

— Gîndul meu a fost, Fujiko-san, ca Anjin-san să se însoare cu tine. Atunci n-ai mai fi concubină.

— Un samurai nu poate sluji doi seniori, nici o nevastă doi bărbaţi. Datoria mea este către soţul meu mort. Vă rog să mă iertaţi, nu pot să mă schimb.

— Cu răbdare totul se schimbă. În curînd Anjin-san o să ştie mai multe despre viaţa noastră şi-o să aibă şi gospodăria lui *wa*. El a învăţat incredibil de mult de cînd ...

— O, vă rog, Alteţă, nu mă înţelegeţi greşit. Anjin-san este cel mai extraordinar om pe care l-am cunoscut vreodată, cu siguranţă, cel mai cumsecade. El mi-a făcut o mare cinstse şi, o, da, ştiu că-n curînd casa lui o să fie o casă adevărată, dar ...dar vă rog să mă iertaţi, eu trebuie să-mi fac datoria. Datoria mea este către soţul meu, singu-

rul meu soţ ... Lupta să se stăpînească. Trebuie să fie, *neh ?* Trebuie să fie, Alteţă, altfel, toată ... toată ruşinea, suferinţa şi dezonoarea sînt fără rost, *neh ?* Moartea lui, a copilului meu, săbiile lui rupte şi îngropate în satul *eta* ... Dacă nu-mi fac datoria faţă de el, nu-nseamnă că tot *bushido* rămîne în veci o glumă ?

— Fujiko-san, acum trebuie să-mi răspunzi la o singură întrebare : datoria ta faţă de o dorinţă a mea, suveranul tău, şi faţă de un om uimitor de curajos, care devine unul de-ai noştri şi care este stăpînul tău şi — adăugă el, crezînd că observă o roşeaţă în obrajii ei — şi datoria ta faţă de copilul lui nenăscut, toate acestea nu precumpănesc asupra unei datorii mai vechi ?

— Eu ... eu nu port în pîntece copilul lui, Alteţă.

— Eşti sigură ?

— Nu, nu sînt.

— Ţi-a întîrziat ?

— Da ... dar numai puţin şi asta ar putea fi ...

Toranaga privea şi aştepta. Liniştit. Mai erau încă multe de făcut înainte de a putea să plece călare şi să-i sloboadă pe Tetsu-ko sau pe Kogo în înălţimi. Era dornic peste măsură de această bucurie, dar ea ar fi fost numai pentru sufletul lui şi, deci, neînsemnată. Fujiko era importantă şi el îşi promisese ca, cel puţin azi, să-şi închipuie c-ar avea timp, că poate să aibă răbdare şi să pună la punct treburi care sînt de datoria lui să le aranjeze.

— Ei ?

— Iertaţi-mă, Alteţă, nu.

— Atunci rămîne nu, Fujiko-san. Te rog să mă ierţi că ţi-am cerut-o, dar trebuia. Toranaga nu era nici mînios, nici încîntat. Fata nu făcea decît ceea ce era onorabil să facă şi el ştiuse, cînd căzuse la învoială cu ea că n-avea să fie nici o schimbare niciodată. Asta ne face pe noi unici pe pămînt, gîndi cu satisfacţie. O învoială cu moartea este o învoială sfîntă. Se înclină spre ea ceremonios. Te încredinţez soţului tău pentru cinstea ta şi pentru simţul datoriei, Usagi Fujiko, spuse el pronunţînd numele care încetase să mai existe.

— O, mulţumesc, Alteţă, spuse ea recunoscătoare pentru cinstea ce i-o făcea, lacrimile şiroindu-i, cuprinsă de o fericire fără seamăn, ştiind că acest simplu gest ştergea

stigmatul de pe singurul soţ pe care-l avusese în această viaţă.

— Ascultă, *Fujiko*, cu douăzeci de zile înainte de *ultima zi* ai să pleci la Yedo, orice se va întîmpla cu mine. Moartea ta trebuie să aibă loc în timpul călătoriei şi trebuie să pară un accident. *Neh ?*

— Da, da, Alteţă.

— Acesta o să fie secretul nostru. Numai al tău şi al meu.

— Da, Alteţă.

— Pînă atunci rămîi capul gospodăriei lui.

— Da, Alteţă.

— Acum te rog, spune-i lui Gyoko să vină aici. Am să te chem iar înainte de a pleca. Mai am cîteva lucruri de vorbit cu tine.

— Da, Alteţă. Fujiko se înclină adînc şi spuse : Vă binecuvîntez că m-aţi eliberat de această viaţă.

Plecă.

Ciudat, gîndi Toranaga, cum se pot schimba femeile precum cameleonul, acum sînt urîte, ca-n clipa următoare să fie atrăgătoare, uneori chiar frumoase, deşi în realitate nu sînt.

— M-aţi chemat, Alteţă ?

— Da, Gyoko-san. Ce veşti ai pentru mine ?

— Tot felul de lucruri, Alteţă, spuse Gyoko cu o strălucire în ochi şi fără nici o teamă pe chipu-i bine fardat, dar clocotind pe dinăuntru. Ştia că această întrevedere nu era întîmplătoare şi instinctul îi spunea că Toranaga era mai periculos ca de obicei. Pregătirile pentru breasla curtezanelor înaintează mulţumitor, legile şi regulamentele sînt întocmite spre a fi supuse aprobării Voastre. Este un loc excelent în partea de nord a oraşului, care ar...

— Locul pe care l-am ales deja este lîngă coastă. Yoshiwara.

Ea-l felicită pentru alegere, amărîtă în sinea ei. Yoshiwara — Mlaştina cu Trestii — era, în momentul de faţă, un cîmp băltit, plin de ţînţari, care trebuia asanat şi amenajat ca să poată fi împrejmuit şi să se construiască pe el.

— Excelent, Alteță. Mai departe, legile și regulamentele pentru *gei-sha*, de asemeni, sînt gata ca să le vedeți.

— Să fie scurte și concise. Ce vrei să scrii deasupra porții în Yoshiwara ?

— „Pofta trupului e vremelnică, timpul nu trebuie pierdut."

El rîse și ea zîmbi, dar rămase în gardă, deși adăugă grav :

— Alteță, pot să vă mulțumesc din nou, în numele generațiilor viitoare ?

— N-am făcut-o nici pentru tine, nici pentru ele, îi spuse Toranaga și cită unul din comentariile din „Cartea" sa de învățătură către urmași : „Oameni virtuoși, de-a lungul istoriei, au blestemat întotdeauna casele de toleranță, dar bărbații nu sînt virtuoși, iar, dacă un conducător le scoate în afara legii, este un prost, pentru că rele și mai mari vor izbucni în curînd, precum ciuma".

— Cît de înțelept sînteți !

— Dacă vei pune toate casele de curtezane într-un singur loc, toți păcătoșii vor putea fi văzuți, taxați și serviți în același timp. Din nou ai dreptate, Gyoko-san, „Pofta trupului e vremelnică". Secătuiește curînd. Mai departe ?

— Kiku-san s-a însănătoșit, Alteță. Perfect.

— Da, am văzut. Cît este de încîntătoare ! Îmi pare rău, în Yedo este foarte cald și neplăcut în timpul verii. Ești sigură că acum ea se simte bine ?

— Da, o, da, dar v-a dus dorul, Alteță. O să vă-nsoțim la Mishima ?

— Ce alte zvnouri ai mai auzit ?

— Doar că Ishido a plecat din castelul Osaka. Regenții v-au declarat, oficial, în afara legii. Ce neobrăzare, Alteță !

— Cum are de gînd Ishido să mă atace ?

— Nu știu, Alteță, spuse ea prudent, dar cred că are să fie un atac din două părți, de-a lungul drumului Tokaidō, cu Ikawa Hikoju, acum că tatăl lui, seniorul Jikkyu, e mort, și de-a lungul drumului Koshukaidō, din Shinano, dat fiind că seniorul Zataki a trecut prostește de partea seniorului Ishido împotriva Voastră. Dar în spa-

tele munților, Alteță, sînteți în siguranță. O, da, sînt convinsă c-o să trăiți pînă la adînci bătrîneți. Cu îngăduința Voastră, am să-mi mut toate afacerile în Yedo.

— Bineînțeles. Între timp, vezi dacă poți să afli unde se va da lovitura principală.

— Am să încerc, o, da, Alteță. Trăim vremuri grele, Alteță, fratele o să se ridice asupra fratelui, fiul asupra tatălui.

Ochii lui Toranaga nu trădau nimic, dar hotărî să-și sporească veghea asupra lui Noboru, fiul lui cel mai mare, a cărui credință finală era către *taikō*.

— Da, încuviință el. Sînt vremuri grele. Vremuri de mari schimbări. Unele bune, altele proaste. Tu, de pildă, acum ești bogată și fiul tău la fel. Nu conduce el teascul tău cu *saké* din Odawara ?

— Da, Alteță.

Sub machiaj, Gyoko se făcu pămîntie la chip.

— Cîștigă bine, *neh* ?

— Cu siguranță, e cel mai bun administrator din Odawara, Alteță.

— Așa am auzit și eu. Am o slujbă pentru el. Anjin-san o să construiască o nouă corabie. Eu îi pun la îndemînă toți dulgherii și toate materialele, așa că vreau ca partea de afaceri să fie mînuită cu *foarte mare grijă*.

Lui Gyoko aproape să i se facă rău de ușurare. Ea crezuse că Toranaga avea de gînd să-i lichideze pe toți înainte de a pleca la război sau s-o pună la taxe strivitoare, pentru că aflase că ea-l mințise în privința lui Anjin-san și a doamnei Toda, sau în legătură cu Kiku și pierderea copilului, care nu fusese din întîmplare, așa cum îi adusese ea la cunoștință acum o lună de zile, toată numai lacrimi, ci fusese provocată cu grijă, la insistența ei și cu acordul docil al lui Kiku.

— *Oh ko*, Alteță, cînd doriți ca fiul meu să vină la Yokohama ? El o să se-ngrijească să fie cea mai ieftină corabie ce s-a construit vreodată.

— Nu vreau să fie ieftină. Vreau să fie foarte bună, la prețul cel mai convenabil. El va supraveghea și va fi direct răspunzător, sub comanda lui Anjin-san.

— Alteță, vă garantez cu viitorul meu, cu speranțele mele de viitor, că va fi precum doriți.

— Dacă nava este bine construită, exact cum vrea Anjin-san, peste șase luni, din ziua cînd încep lucrările, am să-l fac pe fiul tău samurai.

Ea se plecă adînc și, pentru o clipă, îi fu cu neputință să vorbească.

— Vă rog s-o iertați pe o biată proastă, Alteță. Vă mulțumesc, vă mulțumesc.

— El trebuie să învețe tot ce știe Anjin-san despre construirea corăbiilor, ca să-i poată învăța pe alții cînd el o să plece. *Neh* ?

— Așa va face.

— Mai departe, despre Kiku-san. Talentul ei merită un viitor mai bun, decît să fie singură într-o colivie, una dintre atîtea alte femei.

Gyoko își ridică privirile așteptîndu-se din nou la ce era mai rău.

— Aveți de gînd să-i vindeți contractul ?

— Nu, ea nu mai trebuie să fie iar curtezană, nici una din *gei-she*-le tale. Locul ei este într-o gospodărie, să fie una din puținele, foarte puținele doamne.

— Dar, Alteță, dacă vă vede chiar numai din cînd în cînd, cum ar putea să aibă o viață mai bună ?

El o lăsă să-l laude, o lăudă și el și o lăudă și pe Kiku, apoi spuse :

— La drept vorbind, Gyoko-san, începe să-mi placă prea mult de ea și nu-mi pot îngădui să-mi umble mintea aiurea. Cinstit, ea este mult prea frumoasă pentru mine... mult prea perfectă... Te rog să mă ierți, dar acesta trebuie să rămînă încă unul din secretele noastre.

— Bineînțeles, Alteță, zise Gyoko cu înflăcărare, zdrobindu-și creierii să afle adevăratul motiv. Dacă persoana ar fi cineva pe care Kiku să-l poată admira, aș muri liniștită.

— Dar numai peste șase luni, după ce voi vedea nava lui Anjin-san gata, cu velele ridicate, spuse el sec.

— Da... o, da. Gyoko își flutura evantaiul, pentru că soarele era fierbinte acum și aerul umed, de nerespirat, și încerca să înțeleagă de ce Toranaga era atît de ge-

neros cu ele amîndouă, ştiind că preţul avea să fie mare, foarte mare. Kiku-san va fi distrusă cînd va părăsi casa Voastră.

— Da, bineînţeles. Mă gîndesc că trebuie s-o recompensez, într-un fel, pentru supunerea faţă de mine, seniorul ei. Lasă asta în seama mea şi, deocamdată, nu-i spune nimic.

— Da, Alteţă. Şi cînd doriţi să vină fiul meu la Yokohama ?

— Am să-ţi spun înainte de a pleca.

Ea se înclină şi se îndepărtă clătinîndu-se pe picioare. Toranaga se duse să înoate. Spre nord cerul era foarte întunecat şi el ştia că acolo turna cu găleata. Cînd văzu micul grup de călăreţi venind dinspre Yokohama, se întoarse.

Omi descălecă şi dezveli capul.

— Seniorul Kasiki Yabu v-a dat ascultare, Alteţă, chiar înainte de prînz.

Capul fusese proaspăt spălat, părul aranjat şi era înfipt într-o ţeapă, pe un mic piedestal, după cum se obişnuia, pentru a fi privit.

Toranaga îşi cercetă duşmanul, aşa cum o făcuse de zeci de mii de ori în viaţa sa, întrebînd-se, ca întotdeauna, cum avea să arate propriul lui cap după moarte, privit de învingătorul lui, şi ce va exprima : spaimă, chin, mînie, oroare, sau toate la un loc, sau nici una ? Ori demnitate ? Masca mortuară a lui Yabu nu arăta decît furie demenţială, iar buzele erau trase înapoi într-o sfidare feroce.

— A murit curajos ?

— A fost cel mai curajos din cîţi am văzut vreodată, Alteţă. Seniorul Hiro-matsu a spus la fel. Cele două tăieturi, apoi a treia la gît. Fără ajutor şi fără să scoată un sunet. Omi adăugă : Poftiţi testamentul lui.

— Tu i-ai retezat capul, dintr-o singură lovitură ?

— Da, Alteţă. Am cerut permisiunea lui Anjin-san să folosesc sabia seniorului Yabu.

— Sabia Yoshitomo ? Cea pe care i-am dat-o eu lui Yabu ? El i-a dăruit-o lui Anjin-san ?

— Da, Alteţă. El i-a vorbit, folosindu-l pe Tsukku-san. I-a spus : „Anjin-san, îţi dau această sabie spre a

celebra sosirea ta la Anjiro şi spre a-ţi mulţumi pentru plăcerea pe care mi-a dat-o micul barbar". La început Anjin-san n-a vrut s-o ia, dar Yabu l-a rugat stăruitor şi i-a spus : „Nici unul din netrebnicii ăştia nu merită o asemenea sabie". În cele din urmă, el a primit-o.

Curios, gîndi Toranaga. Mă aşteptam ca Yabu să-i dea sabia lui Omi.

— Care au fost ultimele lui instrucţiuni ? întrebă.

Omi îi spuse. Întocmai. Dacă n-ar fi fost scrise şi în testamentul care fusese dat, în public, martorului oficial, Buntaro, nu le-ar fi spus pe toate şi, într-adevăr, ar fi născocit altele. Yabu avea dreptate, gîndi el furios, hotărît să ţină minte pentru totdeauna că scrisul e o armă şi dincolo de mormînt.

— Spre a cinsti curajul în moarte al unchiului tău, am să încuviinţez ultimele lui dorinţe. Toate, fără nici o schimbare, *neh ?* spuse Toranaga punîndu-l la încercare.

— Da, Alteţă.

— Yuki ?

— Da, Alteţă, spuse slujnica.

— Adu ceai, te rog.

Ea plecă în grabă şi Toranaga îşi lăsă mintea să cîntărească ultimele dorinţe ale lui Yabu. Toate erau înţelepte. Mizuno era un prost şi stătea, întru totul, în calea lui Omi. Mama, o cotoroanţă bătrînă, sîcîitoare, grasă, era şi ea o piedică în calea lui Omi.

— Foarte bine şi, dat fiind că eşti de acord, ele sînt întărite. Toate. Vreau, totodată, să aprob şi ultimele dorinţe ale tatălui tău. Ca răsplată pentru devotamentul tău, eşti numit comandant al regimentului de muschete.

— Mulţumsec, Alteţă, dar nu merit această cinste, spuse Omi, jubilînd de bucurie.

— Naga va fi înlocuitor la comandă. Mai departe : eşti numit şef al clanului Kasigi şi noua ta feudă va fi provincia Izu, de la Atami — la răsărit, pînă la Nimazu — la apus, cuprinzînd şi capitala, Mishima, şi o să ai un venit anual de treizeci de mii de *koku.*

— Da, Alteţă, mulţumesc. Vă rog... nu ştiu cum să vă mulţumesc. Nu merit o asemenea cinste.

— Te asigur c-o meriţi. Omi-sama, spuse Toranaga prietenos. Iei în stăpînire castelul Mishima imediat. Pleci

azi din Yokohama. Îi raportezi seniorului Sudara în Mishima. Regimentul de muschete va fi trimis la Hakoné și va fi acolo peste patru zile. Mai departe, îți spun o taină, doar pentru urechile tale : Îl trimit pe Anjin-san înapoi în Anjiro. O să construiască o altă navă acolo. Ai să-i dai lui feuda ta de acum. Imediat.

— Da, Alteță. Pot să-i dau casa mea ?

— Da, poți, spuse Toranaga, deși, bineînțeles, o feudă presupune tot ce este pe ea, case, proprietăți, țărani, pescari, bărci.

Amîndoi bărbații își ridicară privirile cînd rîsul lui Kiku ajunse pînă la ei și o văzură în curtea exterioară jucînd jocul cu evantaiul împreună cu slujnica ei, Suisen, al cărei contract Toranaga îl cumpărase ca un dar pentru Kiku, să-i ușureze inima pentru pierderea copilului.

Adorația lui Omi se vedea de la o poștă, oricît de mult încerca s-o ascundă, atît de bruscă și neașteptată fusese apariția ei. Apoi ei o văzură privind în direcția lor. Un zîmbet încîntător îi acoperi chipul și-și flutură veselă mîna, iar Toranaga îi răspunse, la rîndul lui, și ea-și reluă jocul.

— E frumoasă, *neh* ?

Omi simți cum îi ard urechile.

— Da.

La început, Toranaga îi cumpărase contractul spre a-l îndepărta pe Omi de ea, ea fiind una din slăbiciunile lui Omi și, evident, o recompensă de acordat sau de retras, pînă ce Omi își declara și-și dovedea adevărata credință și supunere, și pînă cînd ajuta sau nu la eliminarea lui Yabu. Și, miraculos, el ajutase și-și dovedise credința de multe ori. Cercetarea servitorilor fusese ideea lui Omi. Multe, dacă nu toate, din sugestiile bune ale lui Yabu veniseră de la Omi. Acum o lună, Omi descoperise amănunte despre complotul pus la cale de Yabu cu cîțiva din ofițerii din Izu, din regimentul de muschete, spre a-l asasina pe Naga și pe alți ofițeri de ai lui Toranaga în timpul bătăliei.

— Nu te-nșeli, Omi-san ? îl întrebase cînd Omi îi dăduse de știre în taină la Mishima, pe vremea cînd el aștepta urmările provocării lui Mariko.

— Nu, Alteță. Kiwami Matano din regimentul trei din Izu este afară.

Ofițerul din Izu, un bărbat de vîrstă mijlocie, mătă hălos, cu fălci mari, dezvăluise tot complotul, dăduse parole și explicase modul de îndeplinire.

— N-aș mai putea să trăiesc cu rușinea de a ști toate astea, Alteță. Dumneavoastră sînteți seniorul nostru. Bineînțeles, cinstit trebuie să recunosc că planul era doar dacă *ar fi fost necesar.* Cred că asta înseamnă dacă Yabu-sama hotăra să treacă brusc în cealaltă tabără în timpul bătăliei. Iertați-mă, Alteța voastră urma să fie prima țintă, apoi Naga-san. Apoi seniorul Sudara.

— Cînd a fost ordonat acest plan prima oară și cine știe de el ?

— La scurtă vreme după ce s-a format regimentul de muschete. Cincizeci și patru dintre noi știm, am dat toate numele în scris lui Omi-sama. Planul, sub numele cifrat de „Prunul" a fost aprobat personal de Kasigi Yabusama înainte de a pleca la Osaka ultima oară.

— Mulțumesc. Prețuiesc credința ta. Păstrezi această taină pînă ce-ți voi spune eu. Apoi ai să primești o feudă în valoare de cinci mii de *koku.*

— Vă rog să mă iertați, Alteță, nu merit nimic. Vă cer permisiunea să-mi fac *seppuku,* pentru că n-am dezvăluit această taină rușinoasă atîta vreme.

— Ți se refuză permisiunea. Va fi cum am poruncit.

— Vă rog să mă iertați, nu merit o asemenea răsplată. Cel puțin, lăsați-mă să rămîn ceea ce sînt. Aceasta e datoria mea și nu merit nici o răsplată. Pe drept cuvînt, ar trebui să fiu pedepsit.

— Care este venitul tău acum ?

— Patru sute de *koku,* Alteță. E destul.

— Am să mă mai gîndesc, Kiwami-san.

După ce ofițerul plecase, el spusese :

— Ce i-ai promis, Omi-san ?

— Nimic, Alteță. El a venit ieri la mine din proprie pornire.

— Un om cinstit ? Zici că e un om cinstit ?

— Nu știu, Alteță, dar el a venit la mine ieri și eu v-am spus imediat.

— Atunci, categoric, va fi răsplătit. O asemenea credinţă e mai importantă decît orice, *neh ?*

— Da, Alteţă.

— Nu spune nimic nimănui despre asta.

Omi plecase şi Toranaga se întrebase dacă Mizuno şi ceilalţi nu ticluiseră complotul ca să-l discrediteze pe Yabu. Imediat îşi pusese iscoadele să afle adevărul. Dar complotul nu era o minciună şi arderea navei fusese un pretext perfect spre a elimina pe cei cincizeci şi trei de trădători, toţi fiind puşi de pază în noaptea aceea printre străjile din Izu. Kiwami Matano fusese trimis departe, în nord, dîndu-i-se o feudă bună, totuşi modestă.

— Cu siguranţă, acest Kiwami este cel mai periculos din toţi, spusese Sudara, singurul căruia i se dezvăluise complotul.

— Da, el o să fie supravegheat şi bănuit toată viaţa. Dar, în general, oamenii răi au părţi bune şi oamenii buni părţi rele. Trebuie să alegi ce e bun şi să scapi de ce e rău, fără să sacrifici partea bună. Nu e nici o pierdere pentru mine dacă renunţ la cîte ceva.

Da, gîndi Toranaga cu mare satisfacţie, cu siguranţă meriţi o recompensă, Omi.

— Ascultă, Omi-san, bătălia o să înceapă în cîteva zile. M-ai slujit cu credinţă. Pe ultimul cîmp de luptă, după victoria mea, am să te numesc senior de Izu şi am să-ţi fac urmaşii tăi din neamul Kasigi din nou *daimyo* din tată-n fiu.

— Iertaţi-mă, Alteţă, dar nu merit o asemenea cinste, spuse Omi.

— Eşti tînăr, dar, în ciuda anilor tăi, promiţi mult. Bunicul tău era ca tine, foarte deştept, dar n-avea nici un pic de răbdare.

Din nou se auzi rîsul doamnelor, iar Toranaga o privi pe Kiku, încercînd să ia o hotărîre în privinţa ei, de vreme ce planul lui de la început fusese acum dat uitării.

— Pot să vă întreb ce înţelegeţi prin răbdare, Alteţă ? întrebă Omi simţind instinctiv că Toranaga voia ca întrebarea să fie pusă.

Toranaga încă privea fata, încălzit de prezenţa ei.

— Răbdare înseamnă să te stăpîneşti. Sînt şapte emoţii, *neh ?* Bucuria, mînia, neliniştea, adorarea, mîh-

nirea, teama și ura. Dacă un om nu se lasă în voia lor, înseamnă că are răbdare. Eu nu sînt atît de puternic pe cît aș putea fi, dar am răbdare. Înțelegi ?

— Da, Alteță. Mi-e foarte limpede.

— Răbdarea este foarte necesară la un conducător.

— Da.

— Doamna aceea, de pildă. Ea-mi abate gîndurile, e prea frumoasă, prea desăvîrșită pentru mine. Eu sînt prea simplu pentru o ființă atît de rară. Așa că am hotărît că locul ei este în altă parte.

— Dar, Alteță, chiar și numai ca una din doamnele Voastre mai puțin importante...

Omi rosti politețea despre care amîndoi știau că este o minciună, deși obligatorie, și Omi se rugă în gînd, așa cum nu se rugase niciodată, știind că era cu putință, dar și că el n-avea cum s-o ceară niciodată.

— Sînt de acord, spuse Toranaga. Dar un talent deosebit merită sacrificii. O urmări cu privirea, plăcîndu-i veselia ei molipsitoare. Apoi amîndouă doamnele nu se mai zăriră din cauza cailor. Îmi pare rău, Kiku-san, gîndea el, dar trebuie să te dau altuia, să te aranjez cît mai repede, ca să nu te mai pot atinge. Adevărul e că-mi place tot mai mult de ea, deși Gyoko n-ar crede niciodată că i-am spus adevărul, nici Omi, nici chiar tu însuți, Toranaga. Apoi continuă cu voce tare : Kiku-san merită o casă a ei proprie. Cu un soț al ei.

— Mai bine să fie concubina celui mai de jos samurai decît nevasta unui țăran sau negustor, oricît de bogat ar fi.

— Nu sînt de acord.

Pentru Omi, aceste cuvinte au încheiat definitiv problema. *Karma*, își spuse el, copleșit de amărăciune. Alungă-ți tristețea, prostule. Seniorul tău a hotărît, așa că aceasta e sfîrșitul. Midori e o soție perfectă. Mama ta o să fie călugăriță, așa că acum casa ta o să aibă armonie.

Atîta tristețe a fost azi. Și fericire : viitor *daimyo* de Izu ; comandant de regiment ; Anjin-san urmează să rămînă în Izu, deci prima navă va fi construită în Izu — *pe feuda mea*. Alungă-ți tristețea. Viața este toată numai tristețe. Kiku-san își are *karma* ei, eu o am pe a mea, Toranaga pe a lui și seniorul meu Yabu este o mărturie

a cît e de prostesc să te neliniştești pentru una, pentru alta, pentru orice.

Omi îşi ridică privirile spre Toranaga, mintea fiindu-i limpezită acum.

— Vă rog să mă scuzaţi, Alteţă, vă cer iertare. N-am chibzuit bine.

— Poţi să-i dai bineţe, dacă doreşti, înainte de a pleca.

— Mulţumesc, Alteţă. Omi acoperi capul lui Yabu. Doriţi să-l îngrop — sau să-l expun ?

— Pune-l într-o ţeapă, cu faţa spre epavă.

— Da, Alteţă.

— Care a fost poemul lui de moarte ?

Omi spuse :

Ce sînt norii
Decît un pretext pentru cer ?
Ce este viaţa
Decît o fugă de moarte ?

Toranaga zîmbi.

— Interesant, spuse el.

Omi se înclină şi dădu capul acoperit unuia din oamenii săi şi se îndreptă, printre cai şi samurai, spre curtea exterioară.

— O, doamnă, spuse el politicos şi amabil. Sînt încîntat să te văd sănătoasă şi fericită.

— Sînt cu seniorul meu, Omi-san, şi el e puternic şi mulţumit. Cum aş putea să fiu altfel decît fericită ?

— *Sayonara,* doamnă.

— *Sayonara,* Omi-san.

Ea se înclină, conştientă acum de sfîrşitul de neînlăturat de care aproape că nu-şi dăduse seamă niciodată pînă acum. Din ochi i se prelinse o lacrimă şi ea şi-o şterse şi se înclină iar, în timp ce el se îndepărta. Îi privi paşii mari şi hotărîţi, şi-ar fi plîns în hohote, cu inima gata să se frîngă, dar apoi, ca întotdeauna, auzi în minte cuvintele spuse de atîtea ori, rostite cu blîndeţe, cu înţelepciune : „De ce plîngi, copilă ? Noi, cele din Lumea Plutitoare, trăim doar pentru clipa prezentă şi ne dăruim tot timpul bucuriei florilor de cireş, zăpezii, frunzelor de arţar, fru-

museţii lunii, ne ofilim, îmbătrînim şi renaştem, cîntîndu-ne cîntecele, bînd ceai şi *saké*, cunoscînd parfumurile şi atingerea mătăsii, mîngîind, spre a oferi încîntare şi plutind. Ascultă, copilă, niciodată să nu fii tristă, totdeauna să pluteşti ca un nufăr dus de valul vieţii. Cît de norocoasă eşti, Kiku-san, tu eşti prinţesă de Ukiyo, prinţesă a Lumii Plutitoare, pluteşte, trăieşte pentru clipa prezentă..."

Kiku îşi şterse a doua lacrimă. Fată proastă ! Gata cu plînsul ! îşi porunci ea. Eşti nemaipomenit de norocoasă ! Eşti concubina celui mai mare *daimyo*, chiar dacă una de rang foarte mic şi neoficială, dar ce contează — *fiii tăi se vor naşte samurai.* Nu e acesta cel mai de neînchipuit dar de pe lume ? Nu ţi-a prezis ghicitorul un noroc atît de extraordinar, cu neputinţă de crezut ? Dar acum s-a adeverit, *neh ?* Dacă chiar trebuie să plîngi, sînt alte lucruri mult mai însemnate pentru care să plîngi. Pentru sămînţa zămislită în pîntecele tău, pe care ceaiul cu gust ciudat a smuls-o din tine. Dar de ce să plîngi pentru asta ? N-a fost decît o plămădeală, nu un copil, şi cine i-a fost tatăl ?

— Nu ştiu, nu cu siguranţă, Gyoko-san, îmi pare rău, dar cred că e al stăpînului meu, spusese ea, în cele din urmă, dorind atît de mult să fie copilul lui, spre a se împlini prezicerea de samurai.

— Dar dacă copilul se naşte cu ochii albaştri şi cu chip bălai ? Se poate, *neh ?* Numără zilele.

— Le-am numărat şi le-am răsnumărat, o, ce le-am mai numărat !

— Atunci fii cinstită cu tine însăţi. Iartă-mă, dar viitorul nostru, al amîndurora, depinde acum de tine. Ai destui ani în faţa ta ca să mai poţi face copii. N-ai decît optsprezece acum, copilă, *neh ?* Mai bine să fii sigură, *neh ?*

Da, gîndi ea iar, cît de înţeleaptă eşti, Gyoko-san, şi cît de proastă am fost eu, mi s-au făcut farmece. N-a fost decît o plămădeală şi cît de înţelepţi sîntem noi, japonezii, să ştim că un copil nu este un copil adevărat decît după treizeci de zile de la naştere, cînd sufletul îi este stabilit definitiv în trup şi *karma* lui e hotărîtă pentru totdeauna. O, cît sînt de norocoasă, şi îmi doresc un fiu şi încă unul

şi încă unul şi niciodată o fată. Bietele fetiţe ! O, zei, binecuvîntaţi-l pe prezicător şi vă mulţumesc, vă mulţumesc pentru *karma* mea că sînt ocrotită de marele *damyo*, că fiii mei au să fie samurai şi, o, vă rog, faceţi să merit o asemenea minunăţie...

— Ce e, stăpînă ? întrebă micuţa Suisen, uimită de fericirea ce părea să se reverse în valuri de pe chipul lui Kiku.

Kiku oftă mulţumită.

— Mă gîndeam la prezicător, la stăpînul meu şi la *karma* mea, rătăceam doar cu mintea, rătăceam...

Intră în curtea interioară, ferindu-se de soare sub umbrela-i purpurie, ca să-l caute pe Toranaga. Acesta aproape că nu se zărea din pricina cailor, samurailor şi şoimarilor din curte, dar ea-l văzu că era tot în verandă, bînd acum ceai, iar Fujiko se pleca din nou în faţa lui. Curînd o să fie rîndul meu, gîndi ea. Poate că la noapte... O, te rog... Apoi, foarte fericită, se întoarse la jocul ei.

În faţa porţii, Omi încălecă pe cal şi plecă în galop, urmat de străji, mai repede, tot mai repede, goana înviorîndu-l, mirosul înţepător de sudoare al calului plăcîndu-i. Nu-şi mai întoarse privirile spre ea, pentru că nu mai avea de ce. Ştia că lăsase la picioarele ei toată pasiunea vieţii lui şi tot ce adorase. Era sigur că n-o să mai cunoască niciodată pasiunea, acel extaz al trupului şi sufletului care aprinde bărbatul şi femeia, dar asta nu-l nemulţumea. Dimpotrivă, gîndi, îl binecuvîntez pe Toranaga că m-a eliberat. Acum nimic nu-mi mai stă în cale. Nici tata, nici mama, nici Kiku. Acum pot şi eu să am răbdare. Am douăzeci şi unu de ani, sînt aproape *daimyo* de Izu şi am o lume de cucerit.

* * *

— Da, Alteţă, spunea Fujiko.

— Urmează să pleci de aici direct la Anjiro. Am hotărît să schimb feuda lui Anjin-san de la Yokohama, la Anjiro. Pe o întindere de douăzeci de *ri* de jurîmprejurul satului şi un venit anual de patru mii de *koku*. Ai să iei casa lui Omi-san.

— Pot să vă mulţumesc în numele lui, Alteţă ? Înţeleg că el încă nu ştie nimic despre asta ?

— Nu ştie. Am să-i spun astăzi. Fujiko-san, i-am poruncit să construiască o altă navă, în locul celei distruse, iar Anjiro va fi un şantier perfect, mult mai bun decît Yokohama. Am aranjat cu Gyoko ca fiul ei cel mai mare să vegheze afacerile lui Anjin-san, iar toate materialele şi toţi meseriaşii vor fi plătiţi din trezoreria mea. Va trebui să-l ajuţi să pună pe picioare o oarecare gospodărire.

— *Oh ko*, Alteţă, spuse ea căzînd imediat pe gînduri. Timpul ce mi-a rămas să-l petrec cu Anjin-san va fi atît de scurt.

— Da. Va trebui să-i găsesc o altă concubină... sau soţie. *Neh ?*

Fujiko îşi ridică privirile, ochii îngustîndu-i-se. Apoi zise :

— Vă rog, cum vă pot fi de folos ?

Toranaga spuse :

— Pe cine mi-ai sugera ? Vreau ca Anjin-san să fie mulţumit. Oamenii mulţumiţi muncesc mai bine, *neh ?*

— Da. Fujiko îşi scormoni mintea. Cine s-ar compara cu Mariko-sama ? Apoi zîmbi. Alteţă, soţia lui Omi-san, Midori-san. Mama lui o urăşte, după cum ştiţi, şi-l vrea pe Omi divorţat, iertaţi-mă, dar ea mi-a spus-o fără ocolişuri. Midori-san este o doamnă atît de drăguţă şi atît de deşteaptă.

— Crezi că Omi vrea să divorţeze ?

— O, nu, Alteţă, sînt sigură că nu vrea. Care bărbat doreşte, într-adevăr, să-şi asculte mama ? Dar asta e legea noastră, aşa că el ar fi trebuit să divorţeze de ea de prima oară, cînd părinţii i-au spus-o, *neh ?* Chiar dacă mama lui are o fire aprigă, ea ştie, cu siguranţă, ce e mai bine pentru el. Iertaţi-mă, trebuie să spun adevărul, pentru că aceasta este o treabă foarte importantă. Bineînţeles, nu vreau să ofensez pe nimeni, Alteţă, dar datoria filială către părinţi este piatra de temelie a legii noastre.

— Aşa-i, spuse Toranaga chibzuind la acest nou gînd norocos. Crezi că Anjin-san ar găsi că Midori-san este o soţie bună ?

— Nu, Alteță, dacă-i porunciți să se căsătorească... dar, iertați-mă, nu este nevoie să i-o porunciți.

— Da ?

— Poate că găsiți o cale de a-l face pe el însuși să se gîndească la asta. Cu siguranță, așa ar fi cel mai bine. Lui Omi-san, bineînțeles, îi porunciți.

— Firește. Tu ai fi de acord cu Midori-san ?

— O, da. Ea are șaptesprezece ani, fiul ei este sănătos, ea se trage dintr-un neam bun de samurai, așa că o să-i facă lui Anjin-san băieți strașnici. Cred că părinții lui Omi vor ține ca Midori să-i dea fiul lui Omi-san, dar, dacă nu, Anjin-san ar putea să-l adopte. Știu că stăpînul meu o place, deoarece Mariko-sama mi-a spus că-l necăjea, în glumă, în legătură cu ea. Midori este dintr-o viță foarte bună de samurai, foarte prevăzători, foarte deștepți. O, da, el ar fi în siguranță cu ea. De asemeni, părinții ei sînt amîndoi morți, așa că n-ar fi nici o împotrivire din partea lor în privința căsătoriei... cu Anjin-san.

Ideea îl amuza pe Toranaga. Categoric, pe Omi trebuie să-l țin în șah, își spuse. Tînărul Omi poate, mult prea ușor, să-mi ajungă un ghimpe în coastă. Ei bine, nu va trebui să fac nimic ca s-o divorțez pe Midori. Tatăl lui Omi, cu siguranță, va avea ultima dorință înainte de a-și face *seppuku*, iar soția lui, în mod cert, va ține morțiș ca cel din urmă și cel mai important lucru pe care el îl are de făcut pe acest pămînt este să-și știe fiul însurat cum trebuie. Așa că, oricum, Midori va fi divorțată în cîteva zile. Da, ea o să fie o soție foarte bună.

— Dacă nu ea, Fujiko-san, ce ai zice de Kiku ? De Kiku-san ?

Fujiko rămase cu gura căscată uitîndu-se la el.

— O, iertați-mă, Alteță, aveți de gînd să renunțați la ea ?

— S-ar putea. Ei bine ?

— Kiku-san ar fi o concubină neoficială perfectă, Alteță. Ea e atît de minunată, totuși, pot să prevăd că ar da multă bătaie de cap unui om obișnuit, și, iertați-mă, vor trece ani pînă ce Anjin-san să poată aprecia calitatea deosebită a cîntecului ei, a dansului sau a înțelepciunii ei. Ca soție ? întrebă ea cu suficientă afectare spre a-și arăta

dezaprobareá. Doamnele din Lumea Sălciilor, de obicei, nu sînt instruite... la fel cu celelalte, Alteţă. Ele se pricep la cu totul alte lucruri... Să fii răspunzătorare de banii şi de gospodăria unui samurai este altceva decît să trăieşti în Lumea Plutitoare..

— Ar putea să înveţe ?

Fujiko şovăi îndelung.

— Lucrul cel mai bun pentru Anjin-san ar fi : Midori-san, soţie şi Kiku-san, concubină.

— S-ar putea ele obişnui cu... felul lui *diferit* de a fi ?

— Midori-san este samurai, Alteţă. Va fi datoria ei. Îi veţi porunci. La fel şi lui Kiku-san.

— Dar lui Anjin-san nu ?

— Îl cunoaşteţi mai bine decît mine, Alteţă. Dar, în treburi ca împărţitul pernei şi... ar fi mai bine să hotărască el însuşi.

— Toda Mariko-sama ar fi fost o soţie desăvîrşită pentru el. *Neh ?*

— Aceasta ar fi fost o ideea extraordinară, Alteţă, răspuse Fujiko fără să clipească. În mod sigur, amîndoi aveau un mare respect unul pentru celălalt.

— Da, spuse el sec. Ei, bine, îţi mulţumesc, Fujiko-san. Am să mă gîndesc la ce mi-ai spus. El o să fie la Anjiro cam peste zece zile.

— Mulţumesc, Alteţă. Dacă-mi îngăduiţi pot să vă sugerez ca portul Ito şi aşezarea cu izvoare calde, Yokosé, să fie tot în feuda lui Anjin-san ?

— De ce ?

— Ito doar în cazul că Anjiro nu este îndeajuns de mare. Pesemne c-o să fie nevoie de cale mai mari pentru o navă atît de mare. Poate că acolo sînt. Yokosé pentru...

— Oare ?

— Da, Alteţă.

— Ai fost acolo ?

— Nu, Alteţă, dar pe Anjin-san îl interesează marea. La fel şi pe Alteţa voastră. A fost datoria mea să încerc să învăţ despre corăbii şi navigaţie, iar, cînd am auzit că nava lui Anjin-san a ars, m-am întrebat dacă n-ar

fi cu putință să-și construiască alta și, dacă da, unde și cum. Izu este o alegere perfectă, Alteță. Va fi ușor să țineți armatele lui Ishido departe.

— Și de ce Yokosé ?

— Și Yokosé pentru că un *hatamoto* trebuie să aibă un loc în munți unde să puteți fi primit la rangul care vi se cuvine.

Toranaga o privea scrutător. Fujiko părea atît de ascultătoare și modestă, dar el știa că era tot atît de inflexibilă ca și el și n-ar ceda nici cît negru sub unghie, dacă nu i-ar porunci el.

— Sînt de acord. Și-am să mă gîndesc la ce mi-ai spus despre Midori-san și Kiku-san.

— Mulțumesc, Alteță, spuse ea umil, bucuroasă că-și făcuse datoria față de stăpînul ei și își plătise datoria față de Mariko.

Ito era pentru construirea calelor și Yobosé era locul unde Mariko spusese că începuse, de fapt, „iubirea" lor.

— Sînt atît de norocoasă, Fujiko-chan, îi mărturisise Mariko la Yedo. Călătoria noastră pînă aici mi-a adus mai multă bucurie decît am dreptul să mă aștept în douăzeci de vieți.

— Te rog să-l aperi în Osaka, Mariko-san. Îmi pare rău, bietul om, el nu e ca noi, nu e civilizat ca noi. Nirvana lui este viața, nu moartea.

Asta rămîne încă adevărat, gîndi Fujiko, binecuvîntînd amintirea lui Mariko. Mariko îl salvase pe Anjin-san și nimeni altcineva, nu Dumnezeul creștin sau alți zei, nici Toranaga, nimeni — doar Mariko, singură. Toda Mariko-noh-Akechi Jinsai îl salvase.

Înainte de a muri am să ridic un altar la Yokosé și am să las prin testament o danie pentru altul în Osaka și altul în Yedo. Asta o să fie una din ultimele mele dorințe înainte de moarte, Toranaga-sama, își promise ea, întorcîndu-și privirile spre el atît de liniștită, încîntată în sinea ei de toate celelalte lucruri plăcute ce mai erau încă de făcut în folosul lui Anjin-san. Cu siguranță, ca nevastă, Midori e alegerea cea mai bună, Kiku *niciodată*, ea rămîne doar o concubină, și nu neapărat concubina principală, iar feuda

să fie mărită pînă la Shimoda, ce se află chiar pe coasta de sud a provinciei Izu.

— Doriţi să plec imediat, Alteţă ?

— Rămîi aici peste noapte şi mîine pleci direct. Nu prin Yokohama.

— Da, Înţeleg. Iertaţi-mă, pot să iau în stăpînire noua feudă a stăpînului meu, în numele său — cu tot ce conţine — în clipa în care ajung acolo ?

— Kawanabi-san îţi va da toate hîrtiile necesare înainte de a pleca. Acum, te rog, trimite-o pe Kiku-san la mine.

Fujiko se înclină şi plecă.

Toranaga mormăi. Păcat că această femeie o să-şi curme viaţa. Aproape că e prea de preţ ca s-o pierd şi e mult prea corectă. Ito şi Yokosé ? Şi ce altceva mai era în mintea ei ?

O văzu pe Kiku străbătînd curtea scăldată în soare, picioarele-i micuţe, în şosete albe, aproape dansînd. Era atît de drăguţă şi elegantă în mătăsurile ei şi cu umbrela-i purpurie, încît stîrnea invidia oricărui bărbat. O, Kiku, gîndi el, îmi pare rău, nu-mi pot permite această invidie. Nu-mi pot îngădui să fii a mea în această viaţă, îmi pare rău. Tu trebuia să fi rămas acolo unde erai, în Lumea Plutitoare, curtezană de primă clasă, sau, chiar mai bine, *gei-sha*. Cu ce idee grozavă a venit cotoroanţa aia bătrînă ! Atunci ai fi în siguranţă, rîvnită de mulţi, adorată de mulţi, pricina unor tragice sinucideri, sau certuri violente, sau întîlniri minunate, alintată şi temută, scăldată în banii, pe care tu-i tratezi cu dispreţ. O legendă — atîta vreme cît va ţine frumuseţea ta. Dar acum ? Eu nu te pot păstra, îmi pare rău. Orice samurai căruia i te-aş da drept concubină îşi ia în pat un cuţit cu două tăişuri : îşi va pierde minţile şi va stîrni pizma fiecărui bărbat. *Neh?* Puţini au să primească să se-nsoare cu tine, îmi pare rău, dar acesta este adevărul şi acesta este ziua pentru adevăruri. Fujiko a avut dreptate. Tu nu eşti pregătită să conduci gospodăria unui samurai, îmi pare rău. Cînd frumuseţea ţi se va duce — îţi vei păstra vocea, copilă, şi înţelepciunea —, ai să fii totuşi aruncată la grămada de gunoi a omenirii. Iartă-mă, dar şi acesta e un adevăr. Altul este că cele mai bune doamne din Lumea Plutitoare, chiar şi cele mai vestite, cînd anii s-au abătut asupra lor, este

mai bine să rămînă în Lumea lor Plutitoare, să conducă alte case de curtezane şi să-şi înece amarul iubirilor trecute şi tinereţii pierdute în butoaie cu *saké*, udate cu şiroaie de lacrimi. Cele mai neînsemnate, în cel mai bun caz, ajung neveste de ţărani, pescari, negustori, vînzători de orez, meşteşugari, din care se şi trag — floare rară, care apare aşa, dintr-o dată, printre bălării, fără nici un alt temei decît *karma*, spre a înflori repede şi a se trece tot atît de repede.

E atît de trist, atît de îngrozitor de trist. Cum să-ţi dau eu ţie copii samurai ?

O păstrezi pentru timpul ce-ţi mai rămîne, îi spuse ascunzişul cel mai tainic al inimii. Ea merită asta. Nu te prosti şi pe tine însuţi aşa cum îi prosteşti pe ceilalţi. Adevărul e că ai putea s-o păstrezi cu uşurinţă, luîndu-i puţin, lăsîndu-i mult, exact cum faci cu favorita ta, Tetsu-ko, ori cu Kogo. Nu este Kiku şi ea ca un şoim pentru tine ? De preţ, dar numai un şoim, pe care-l hrăneşti din palmă, să zboare asupra prăzii, şi-l chemi înapoi cu o momeală, apoi, după un sezon sau două, îl laşi în voia vîntului să dispară pentru totdeauna. Nu te minţi pe tine însuţi. De ce să n-o păstrezi ? Ea nu este decît un alt şoim, care zboară foarte sus, s-o tot priveşti dar nimic mai mult. E atît de frumoasă şi, o, atît de bună la împărţitul pernei...

— De ce rîdeţi ? De ce sînteţi atît de fericit, Alteţă ?

— Pentru că este o bucurie să te privesc, doamnă.

*

* *

Blackthorne se lăsă cu toată greutatea pe una din cele trei garline prinse de chila epavei.

— *Hipparuuuu !* strigă el. Traaaageţi !

La fiecare parîmă erau cîte o sută de samurai, goi, doar cu fîşia de pînză din brîu, trăgînd din răsputeri. Era după-amiază şi mareea joasă, iar Blackthorne spera să poată mişca epava şi s-o tragă la ţărm, spre a salva totul. Făcuse unele mici modificări la primul său plan cînd aflase, spre bucuria lui, că toate tunurile fuseseră scoase din mare imediat după furtună şi erau aproape tot atît de bune ca-n ziua cînd părăsiseră turnătoria de lîngă Chatham, din provincia lui natală, Kent. De asemeni, fuseseră recurate aproape o mie de ghiulele, ceva mitralii, lanţuri şi

multe obiecte metalice. Mai toate erau răsucite şi turtite, dar avea din ce face o corabie, cum nici nu visase c-ar fi cu putinţă.

— Minunat, Naga-san ! Minunat ! îl felicitase el pe Naga cînd descoperise adevărata cantitate a celor salvate.

— O, mulţumesc, Anjin-san. Am încercat din răsputeri. Îmi pare rău.

— Nu pare rău. Acum totul bine !

Da, se bucurase el. Acum *Lady* poate fi chiar un pic mai lungă şi un pic mai lată la travers, dar tot o să arate ca un ogar, şi o să fie dată dracului pe mare.

Ah Rodrigues, gîndise el fără ranchiună, mă bucur că eşti plecat şi în siguranţă anul acesta şi că anul viitor va fi un altul pe care să-l scufund. Dacă Ferriera este iar căpitan general ar fi un dar al proniei cereşti. Mă bucur că ai plecat şi că eşti teafăr ; îţi datorez viaţa şi tu eşti un mare pilot.

— *Hipparruuuuuu !* strigă el din nou şi garlinele se smuciră, apa căzînd de pe ele ca picăturile, de sudoare, dar epava nu se clinti.

Din zorii aceia de pe plajă, cînd Toranaga îi dăduse scrisoarea lui Mariko, ceasurile din zi nu mai fuseseră destule pentru el. Desenase schiţe, făcuse şi refăcuse tabele, modificase planuri şi dăduse liste de oameni şi materiale necesare, făcute cu foarte mare atenţie, pentru că nu voia să se strecoare vreo greşeală. După ce se termina ziua, lucra cu dicţionarul pînă tîrziu în noapte, ca să înveţe cuvinte noi, de care o să aibă nevoie ca să le spună meşterilor ce voia, sau ca să afle de la ei ce făcuseră deja, ori ce puteau să facă. De multe ori, disperat fiind, voise să-l roage pe preot să-l ajute, dar ştia că duşmănia lor era definitivă şi de nestrămutat.

Karma, îşi spuse el fără mîhnire, compătimindu-l pe preot pentru jalnicul său fanatism.

— *Hipparuuuuu !*

Samuraii se opintiră din nou, luptînd cu împotrivirea mării şi a nisipului, apoi cineva începu să cînte şi traseră de funii la unison. Epava se clinti puţin din loc şi ei îşi întetiră eforturile, apoi ea înaintă brusc, eliberîndu-se. Atunci ei căzură grămadă pe nisip. Se ridicară rîzînd, felicitîndu-se

între ei şi se aplecară iar asupra parîmelor. Dar epava se-nţepenise din nou.

Blackthorne le arătă cum să tragă parîmele, cînd într-o parte, cînd în cealaltă, încercînd să mişte epava spre babord, sau spre tribord.

— Va trebui s-o salt cumva, apoi fluxul şi refluxul vor face toată treaba şi o vor mişca, spuse el cu voce tare în engleză.

— *Dozo* ? întrebă Naga nedumerit.

— *Ah, gomen nasai,* Naga-san.

Blestemîndu-se că nu ştie destul japoneza, le explică prin semne şi desene pe nisip cum să facă o plută şi s-o lege de coaste la reflux ; apoi valul următor o să facă epava să plutească şi ei vor putea s-o tragă la ţărm. La următorul reflux avea să le fie şi mai uşor, pentru că vor pune butuci rotunzi sub ea.

— *Ah so desu* ! spuse Naga impresionat.

Cînd le explică celorlalţi ofiţeri, şi ei fură cuprinşi de admiraţie, iar samuraii lui Blackthorne se umflau în pene, plini de importanţă.

Blackthorne băgă de seamă şi-i făcu semn unuia din ei cu degetul.

— Unde-ţi sînt bunele purtări ?

— Poftiţi ? O, iertaţi-mă, Alteţă, vă rog să mă scuzaţi că v-am jignit.

— Astăzi te iert, mîine nu. Înoată pînă la navă... dezleagă parîma asta.

Roninul-samurai se pierdu cu firea şi-şi holbă ochii spre el.

— Iertaţi-mă, stăpîne, nu ştiu să înot.

Se făcu tăcere pe plajă şi Blackthorne ştia că toţi aşteptau să vadă ce o să se-ntîmple. Era furios pe el însuşi, pentru că un ordin era un ordin şi, fără să vrea, el dăduse o sentinţă de moarte, care, de data asta, nu era meritată. Se gîndi un moment.

— Porunca lui Toranaga-sama, toţi oamenii învaţă înoate. *Neh* ? Toţi vasalii mei înoată peste treizeci de zile. Tu, în apă, iei prima lecţie acum.

Samuraiul începu să intre în apă plin de teamă, ştiind că era un om mort. Blackthorne veni lîngă el şi, cînd capul

omului intra sub apă, îl trăgea în sus, nu cu prea mare blîndeţe, şi-l făcu să-noate pînă la epavă, lăsîndu-l să se mai dea la fund, dar niciodată periculos, omul tuşind, oticnind şi mergînd mai departe. Apoi îl aduse iar spre ţărm şi, cînd mai erau douăzeci de iarzi de apă mică, îi făcu vînt înainte.

Omul înotă precum o pisică pe jumătate înecată. Niciodată n-avea să mai fie aşa de plin de importanţă în faţa stăpînului său. Camarazii lui aplaudară, iar bărbaţii de pe plajă, care ştiau să-noate, se tăvăleau pe jos de rîs.

— Foarte bine, Anjin-san, spuse Naga. Foarte înţelept. Rîse iar, apoi spuse : Trimit oameni după bambus. Pentru plută, *neh* ? Mîine încercăm să avem totul aici.

— Mulţumesc.

— Mai tragem azi ?

— Nu, nu, mulţumesc.

Blackthorne se opri şi-şi duse mîna streaşină la ochi.

Părintele Alvito stătea pe o dună, privindu-i.

— Nu, mulţumesc, Naga-san, spuse Blackthorne. Totul terminat pentru azi. Te rog, scuză-mă un moment.

Porni să-şi ia hainele şi săbiile, dar oamenii lui i le aduseră rapid. Se îmbrăcă fără grabă şi-şi prinse săbiile la cingătoare.

— Ziua bună, spuse cînd ajunse lîngă Alvito.

Preotul părea istovit, dar chipu-i era prietenos, aşa cum fusese înainte de cearta lor violentă de lîngă Mishima. Atenţia lui Blackthorne crescu.

— Şi dumitale, căpitane-pilot. Eu plec în dimineaţa asta. Nu voiam decît să stăm puţin de vorbă. Te deranjează ?

— Nu, chiar deloc.

— Ce ai de gînd să faci, încerci să despotmoleşti corabia ?

— Da.

— Mă tem că n-o să meargă.

— N-are importanţă. O să încerc.

— Crezi, într-adevăr, c-ai să poţi construi o altă corabie ?

— O, da, spuse calm Blackthorne, întrebîndu-se ce era în mintea lui Alvito.

— Ai de gînd să-ţi aduci aici restul echipajului să te-ajute ?

— Nu, spuse Blackthorne după o clipă. Mai bine să rămînă în Yedo. Cînd nava e aproape gata... e destul timp ca să-i aduc aici.

— Ei locuiesc într-o mahala *eta,* nu ?

— Da.

— Acesta e motivul pentru care nu-i vrei aici ?

— Unul din ele.

— Nu te-nvinuiesc. Am auzit că ei sînt scandalagii şi beau mai tot timpul. Ai aflat că, în urmă cu vreo săptămînă, a fost o mică gîlceavă printre ei şi casa le-a ars din temelii? Aşa se zvoneşte.

— Nu. A fost cineva rănit ?

— Nu, dar asta n-a fost decît printr-o minune a Domnului. Data viitoare... Se pare că unul din ei a făcut un cazan. E îngrozitor ce face băutura din om !

— Da. Păcat de casă. O să-şi construiască ei alta.

Alvito încuviinţă din cap şi privi spre coastele navei spălate de valuri.

— Înainte de a pleca, voiam să-ţi spun că ştiu ce pierdere reprezintă Mariko-sama pentru tine. Am fost tare mîhnit de ce vi s-a întîmplat la Osaka, dar, într-un fel, sufletul mi-e înălţat. Îmi dau seama ce înseamnă sacrificiul ei... Ţi-a povestit despre tatăl ei, despre cealaltă tragedie ?

— Da, în parte.

— A ! Atunci înţelegi. L-am cunoscut destul de bine pe Ju-san Kubo.

— Poftim ? Vrei să zici că pe Akechi Jinsai ?

— O, iartă-mă, da. Acesta e numele sub care este cunoscut acum. Nu ţi-a spus Mariko-sama ?

— Nu.

— *Taikō* l-a poreclit în bătaie de joc aşa : *Jŭ-san Kubo, Shōgun*-ul *celor Treisprezece zile.* Rebeliunea lui — de cînd şi-a adunat oamenii pînă la marele *seppuku* — a durat treisprezece zile. A fost un om grozav, dar pe noi ne-a urît, nu pentru că eram creştini, ci pentru că eram străini. Deseori m-am întrebat dacă Mariko nu s-a făcut creştină

doar ca să afle căile noastre, ca să ne distrugă. El deseori mi-a spus că l-am aţîţat pe Goroda împotriva lui.

— Ai făcut-o ?

— Nu.

— Ce fel de om era ?

— Scund, cu chelie, foarte mîndru, un bun general şi un poet de mare clasă. E atît de trist să termine în acest fel — toţi din neamul Akechi. Şi acum ultimul din ei. Biata Mariko... dar ea l-a salvat pe Toranaga, dac-o să vrea Dumnezeu. Degetele lui Alvito atinseră mătăniile. După o clipă, spuse : De asemeni, pilotule, înainte de a pleca, vreau să-mi cer scuze pentru... ei, bine, sînt bucuros că Părintele Superior a fost acolo ca să te salveze. Nu pentru *Erasmus,* deşi eu n-am nimic de-a face cu asta. Îmi cer iertare doar pentru oamenii aceia, Pesaro şi căpitanul general. Mă bucur că s-a sfîrşit cu nava ta.

— *Shigata ga nai,* părinte. Curînd o să am alta.

— Ce fel de navă o să încerci să construieşti ?

— Una destul de mare şi destul de puternică.

— Ca să ataci Corabia Neagră ?

— Ca să navighez spre casă, spre Anglia... şi să mă apăr împotriva oricui.

— Toată munca o să fie o irosire zadarnică.

— O să mai fie iar o „Lucrare a Domnului" ?

— Da. Sau altă lucrătură.

— Dacă se mai întîmplă şi noua mea navă eşuează, am să construiesc alta şi, dacă şi asta eşuează, atunci alta. Am de gînd să-mi construiesc o corabie şi să mă îmbarc şi cînd am să ajung în Anglia am să cer, ori am să împrumut, ori am să fur o navă de corsari şi apoi mă întorc.

— Da. Ştiu. Din pricina asta n-o să pleci niciodată. Ştii prea multe, Anjin-san. Ţi-am spus-o mai-nainte şi ţi-o spun din nou, dar fără nici o răutate. Sincer. Eşti un bărbat curajos, un adversar grozav, pe care-l respecţi, iar eu te respect, şi ar trebui să fie pace între noi. O să *fim* deseori împreună de-a lungul anilor, dacă supravieţuim războiului.

— Oare ?

— Da. Eşti mult prea bun la japoneză. Curînd o să fii tălmaciul lui Toranaga. N-ar trebui să ne certăm, dumneata şi cu mine. Mă tem că destinele noastre sînt legate. Ţi-a spus-o Mariko-san şi dumitale ? Mi-e mi-a spus-o.

— Nu. Niciodată. Ce altceva ţi-a mai spus ?

— M-a rugat stăruitor să fiu prietenul dumitale, să te apăr, dacă pot. Anjin-san, n-am venit aici să te întărît, sau să mă cert cu dumneata, ci doar să-ţi cer pace înainte de-a pleca.

— Unde te duci ?

— Mai întîi la Nagasaki, cu nava, din Mishima. Sînt treburi de negoţ de încheiat. Apoi mă voi îndrepta oriunde se va afla Toranaga, oriunde va fi lupta.

— Te vor lăsa să călătoreşti nestînjenit, în ciuda războiului ?

— O, da. Ei au nevoie de noi, indiferent cine cîştigă. Cu siguranţă, noi putem fi oameni cu judecată — dumneata şi cu mine — şi să facem pace. Ţi-o cer din pricina lui Mariko-sama.

Vreme de o clipă, Blackthorne nu spuse nimic.

— Cîndva am avut un armistiţiu, pentru că ea l-a vrut. Pe acesta ţi-l ofer. Un armistiţiu, nu pace, cu învoiala să nu-mi vii la mai puţin de cincizeci de mile de şantierul meu naval.

— Mă învoiesc, pilotule, bineînţeles că mă învoiesc, dar n-ai de ce te teme din partea mea. Un armistiţiu, deci, în memoria ei. Alvito îi întinse mîna. Mulţumesc.

Blackthorne strînse mîna cu fermitate, apoi Alvito spuse :

— Curînd o să aibă loc funeraliile ei în Nagasaki. Însuşi Părintele Superior va oficia slujba, Anjin-san. O parte din cenuşa ei urmează să fie înmormîntată acolo.

— Asta i-ar fi făcut plăcere. Blackthorne se uită pentru o clipă spre epavă, apoi îşi întoarse privirile spre Alvito. Un lucru nu... nu i l-am spus lui Toranaga : chiar înainte ca ea să moară, i-am dat binecuvîntarea, aşa cum ar face-o un preot, şi am rostit ultimele rugăciuni, pe cît m-am priceput mai bine. Nu se găsea altcineva şi ea era catolică. Am făcut acelaşi lucru la incinerare. O să fie... o să fie primite ? Am încercat s-o fac în faţa lui Dumnezeu, nu al meu, nici al vostru.

— Nu, Anjin-san. Învăţătura noastră zice că nu sînt bune, dar cu două zile înainte de a muri ea a cerut şi i s-a dat dezlegarea de păcate de către Părintele Superior.

— Deci... deci ea a ştiut tot timpul că avea să moară... oriee s-ar fi întîmplat.

— Da, Dumnezeu s-o binecuvînteze şi s-o ia la sînul Său!

— Mulţumesc că mi-ai spus, zise Blackthorne. Am... am fost tot timpul îngrijorat că ceea ce-am făcut eu nu este de nici un folos, deşi eu... Mulţumesc că mi-ai spus.

— *Sayonara,* Anjin-san, spuse Alvito, întinzîndu-i mîna din nou.

— *Sayonara,* Tsukku-san. Te rog aprinde o lumînare pentru ea... din partea mea.

— O voi aprinde.

Blackthorne strînse mîna şi urmări cu privirea preotul care se îndepărta, înalt şi puternic, un adversar demn de respect. Noi totdeauna vom fi duşmani, gîndi el. Amîndoi o ştim, fie că există sau nu un armistiţiu. Ce ai zice dacă ai şti planul lui Toranaga şi planul meu ? Nimic mai mult decît vorbele cu care m-ai ameninţat deja, *neh ?* Bine. Noi ne înţelegem unul pe celălalt. Un armistiţiu n-o să facă nimic rău. Dar noi n-o să fim prea mult împreună, Tsukku-san. În timp ce se construieşte nava mea, eu o să-ţi iau locul ca tălmaci pe lîngă Toranaga şi regenţi şi, curînd, ai să fii scos din afacerile de negoţ chiar cînd navele portugheze încă vor mai aduce mătasea. Toate acestea se vor schimba şi ele. Flota mea va fi doar începutul. Peste zece ani Leul Angliei are să guverneze aceste ape, dar mai întîi *Lady,* apoi toate celelalte...

Mulţumit, Blackthorne se întoarse la Naga şi hotărî planurile pentru a doua zi, apoi urcă panta spre locuinţa-i provizorie, lîngă Toranaga. Mîncă orez şi peşte crud, tăiat felii, pe care unul din bucătarii lui le pregătise pentru el şi le găsi delicioase. Mai luă încă o porţie şi începu să rîdă.

— Alteţă ?

— Nimic.

Dar cu mintea o vedea şi o auzea pe Mariko spunînd:

— O, Anjin-san, poate că într-o zi ai să ajungi să-ţi placă chiar şi peştele crud şi atunci ai să fii pe drumul spre nirvana, Locul Păcii Depline.

O, Mariko, gîndi, sînt aşa de bucuros pentru adevărata dezlegare de păcate. Şi îţi mulţumesc.

Pentru ce, Anjin-san ? o auzea spunînd.

Pentru viaţă, Mariko, draga mea.

De multe ori, ziua şi noaptea, vorbea cu ea în gînd, retrăind clipe din viaţa lor şi povestindu-i despre ziua de azi, simţindu-i prezenţa foarte aproape, totdeauna atît de aproape, că o dată sau de două ori privise peste umăr aşteptînd s-o vadă acolo.

Aşa am făcut în dimineaţa asta, Mariko, dar, în locul tău, era Buntaro, şi, lîngă el, Tsukku-san, amîndoi holbîndu-se la mine. Eu aveam sabia, dar el avea arcul uriaş în mîini. Eheei, iubito, mi-a trebuit tot curajul să merg şi să-i întîmpin cum se cuvine. Priveai şi tu ? Ai fi fost mîndră de mine, eram atît de calm, de samurai, de împietrit. El mi-a spus foarte înţepat, folosindu-l pe Tsukku-san ca tălmaci :

— Doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko mi-au făcut cunoscut cum ai apărat onoarea soţiei mele şi pe a lor. Cum le-ai salvat de batjocură. Îţi mulţumesc, Anjin-san. Te rog să-mi ierţi izbucnirea dezgustătoare de odinioară. Îmi cer scuze şi îţi mulţumesc.

Apoi s-a înclinat spre mine şi a plecat, iar eu voiam atît de mult ca tu să fii acolo, să ştii că taina noastră e în siguranţă.

De multe ori Blackthorne privise peste umăr aşteptînd ca ea să fie acolo, dar nu era niciodată şi n-avea să fie niciodată, însă asta nu-l deranja. El era cu ea pentru totdeauna şi ştia c-are s-o iubească în vremurile bune şi în vremurile de mare restrişte, chiar şi în amurgul vieţii. Ea se afla mereu la hotarul viselor lui. Acum visurile acelea erau bune, foarte bune şi, laolaltă cu ea, se adunau imagini cu schiţe, planuri, chipul sculpat din prora, vele, aşezarea chilei, construirea corabiei. Apoi va urma bucuria fără seamăn : *Lady*, terminată cu toate pînzele sus, umflate de un vînt strașnic dinspre sud-vest, trecînd în goană prin Canalul Mînecii. Va ordona : „Atenţie, vele ! Gabier, vele mari, rîndunică şi zburători !“ Va slăbi parîmele, rotind-o încet-încet, canonada velelor marcînd sfîrşitul voltei şi „Drept aşa !“ şi fiecare bucăţică de pînză îi va asculta comanda, ca apoi, în cele din urmă, corabia masivă să fie virată puternic la babord pe lîngă Beachy Head, în direcţia Londra...

Toranaga urca dealul de lîngă tabără, înconjurat de oamenii săi. Vînase de-a lungul coastei şi acum mergea pe colinele de deasupra satului, cu Kogo pe pumnu-i înmănunşat. Mai erau două ceasuri pînă la asfinţit şi nu voia să piardă bunătate de soare, neştiind cînd o să mai aibă vreme pentru vînat.

Ziua de azi mi-am închinat-o mie, gîndi. Mîine plec la război, dar ziua de azi a fost ca să-mi pun casa în ordine, prefăcîndu-mă că tot Kwanto e în siguranţă, Izu e în siguranţă, la fel şi succesiunea mea, şi că am să trăiesc ca să mai apuc încă o iarnă, iar la primăvară am să vînez după placul inimii. O, ziua de astăzi a fost foarte bună.

Vînase de două ori cu Tetsu-ko şi ea zburase minunat. Astăzi ea se luase după un cocor de cîteva ori mai mare decît ea şi se întorsese la momeală perfect. Cîinii îi arătaseră un fazan şi el trimisese şoimiţa rotindu-se în înălţimi. Apoi fazanul fusese zburătăcit şi începuseră nesfîrşitele şi dureroasele înălţări şi coborîri, iar omorul fusese desăvîrşit. Din nou Tetsu-ko venise la momeală şi mîncase ţanţoşă din palma lui.

Acum Toranaga era în căutarea unui iepure. Îi trecuse prin minte că pe Anjin-san o să-l bucure carnea. Aşa că, în loc să încheie mulţumit ziua, Toranaga hotărîse să mai vîneze. Îşi grăbi pasul, nevoind să se întoarcă cu tolba goală.

Gonacii lui mergeau înainte, pe lîngă tabără, pe drumul ce şerpuia către creasta de deasupra şi el era foarte bucuros de ziua care se încheia.

Îşi plimbă privirea scrutătoare peste tabără. Oamenii erau la instrucţia cu armament. Toată instrucţia pe regimente şi tragerile fuseseră oprite cîtă vreme Tsukku-san se afla prin preajmă şi asta-l încîntă. Cele douăzeci de tunuri, care fuseseră salvate cu atîta grijă, zăceau deoparte, strălucind în soare, şi-l văzu prin apropiere pe Blackthorne, aşezat pe pămînt, cu picioarele strînse sub el, ca oricare altul, concentrîndu-se deasupra unei mese joase. Mai încolo era epava şi văzu că încă nu fusese mişcată din loc şi se întrebă cum avea s-o aducă Anjin-san pe ţărm, dacă nu putea fi trasă.

Pentru că, Anjin-san, ai s-o aduci la țărm, își spuse Toranaga convins.

O, da ! Și ai să-ți construiești altă navă, iar eu am s-o distrug, așa cum am distrus-o pe cealaltă, sau am s-o dau ca mită creștinilor, care sînt mai importanți pentru mine decît corăbiile tale, prietene, iartă-mă, și decît celelalte corăbii care așteaptă în țara ta. Compatrioții tăi o să mi le aducă, la fel și pactul cu regina ta. Nu tu. Eu am nevoie de tine aici.

Cînd o să vină timpul, Anjin-san, am să-ți spun de ce a trebuit să-ți ard corabia și atunci n-o să-ți mai pese, pentru că alte lucruri au să te preocupe și ai să înțelegi că ceea ce ți-am spus a fost totuși adevărul. Trebuia să aleg între corabie și viața ta. Am ales viața ta. A fost corect, *neh* ? Atunci o să rîdem amîndoi de „Lucrarea Domnului". O, a fost ușor să pun o pază anume pe navă, din oameni de încredere, cu porunci secrete să presare praf de pușcă la întîmplare și din belșug în noaptea hotărîtă, spunîndu-i deja lui Naga — atunci cînd Omi mi-a zis în taină despre complotul lui Yabu — să schimbe listele, astfel ca straja următoare, de punte și de țărm, să fie doar din oameni din Izu, mai ales cei cincizeci și trei de trădători. Apoi, a fost de ajuns un singur *ninja* cu un amnar, în întunericul nopții, și nava ta a devenit o torță. Bineînțeles, nici Naga, nici Omi n-au știut nimic.

Îmi pare rău, dar era atît de necesar, Anjin-san. Ți-am salvat viața de care aveam chiar mai multă nevoie decît de corabia ta. De cincizeci de ori, sau poate mai mult, a trebuit să chibzuiesc dacă să renunț la viața ta, dar, pînă acum, întotdeauna am izbutit să n-o fac. Nădăjduiesc și pe mai departe să fie la fel. De ce ? Azi este ziua adevărurilor, *neh* ? Răspunsul e : fiindcă mă faci să rîd și am nevoie de un prieten. Nu îndrăznesc să-mi fac prieteni printre oamenii mei sau printre portughezi. Da, am să șoptesc în gura unei fîntîni la pînz, dar numai după ce m-am încredințat că sînt singur, că *am nevoie de un prieten*. Am nevoie și de cunoștințele tale. Mariko-sama a avut din nou dreptate. Înainte să pleci, vreau să știu tot ce știi tu. Ți-am spus că amîndoi avem timp berechet, tu și cu mine.

Vreau să știu cum navighează o corabie în jurul pămîntului și să înțeleg cum o nație mică, insulară poate să

înfrîngă un mare imperiu. S-ar putea ca răspunsul să fie bun pentru noi şi China, *neh* ? O, da ! *Taikō* a avut dreptate în unele lucruri.

Prima oară cînd te-am văzut, am spus : „Nu există nici o scuză pentru o răzmeriţă" şi tu ai răspuns : „Există una: să cîştigi !" Ah, Anjin-san, atunci te-am îndrăgit. Sînt de acord. Totul este bine, dacă cîştigi.

E o prostie să pierzi. De neiertat.

Tu n-o să pierzi şi ai să fii în siguranţă şi fericit pe întinsul tău domeniu de la Anjiro, unde Mura, pescarul, o să te păzească împotriva creştinilor şi o să le dea mai departe informaţii false, după cum îl dirijez eu. Ce copilărie din partea lui Tsukku-san să creadă că unul din oamenii mei, chiar şi un creştin, putea să-ţi fure cărţile de drum şi să le dea în taină preoţilor fără ştirea mea. O, Mura, mi-ai fost credincios treizeci de ani sau mai mult, curînd o să-ţi primeşti răsplata ! Ce-ar zice preoţii dacă ar şti că numele tău adevărat e Akira Tonomoto, samurai-iscoadă, la porunca mea, şi totodată pescar, căpetenia satului şi creştin ? Ar crăpa de furie, *neh* ?

Aşa că nu te nelinişti, Anjin-san, eu mă îngrijesc de viitorul tău. Eşti pe mîini bune, puternice şi, o, ce viitor am plănuit pentru tine !

— Am să fiu concubina barbarului, vai, vai, vai, se tînguise Kiku cu voce tare.

— Da, peste o lună. Fujiko a încuviinţat oficial. O mai spusese încă o dată lui Kiku şi Gyoko, cu răbdare, dată fiind uimirea de pe chipul fetei. Şi vei primi o mie de *koku* pe an după naşterea primului fiu al lui Anjin-san.

— ...Ce-aţi spus ?

El repetase promisiunea şi adăugase blînd :

— La urma urmelor, samuraiul e samurai şi două săbii sînt două săbii, iar fiii lui vor fi samurai. El este *hatamoto*, unul din cei mai importanţi vasali ai mei, amiral al tuturor navelor mele, un sfetnic de foarte mare încredere, chiar şi prieten. *Neh* ?

— Iertaţi-mă, dar, Alteţă...

— *Mai întîi* ai să fii concubina lui.

— Iertaţi-mă, mai întîi, Alteţă ?

— Poate că ar trebui să fii nevasta lui. Fujiko-san mi-a spus că nu vrea să se mai mărite niciodată, dar eu cred

că el trebuie să se-nsoare. De ce nu ? Dacă tu îi placi îndeajuns — şi îmi închipui că ai putea să-i placi — şi, făcîndu-ţi totuşi datoria, îl ţii să-şi construiască nava... *neh?* Da, cred că ar trebui să-i fii soţie.

— O, da, o, da, o, da !

Îşi aruncase braţele de gîtul lui, îl binecuvîntase şi-şi ceruse iertare pentru izbucnirea necontrolată şi felul prostesc de a-l întrerupe şi a nu-l asculta cu supunere, apoi plecase de la el ocolind cît mai pe departe locul unde, cu o clipă mai înainte, fusese gata să se-arunce de pe cea mai apropiată stîncă.

Oh, doamnele ! gîndi Toranaga amuzat şi foarte mulţumit. Acum ea are tot ce-şi doreşte, la fel şi Gyoko — dacă nava e construită la timp — şi preoţii, şi...

— Alteţă !

Unul din vînători arăta spre un desiş de lîngă drum. El îşi struni calul şi-o pregăti pe Kogo, slăbind curelele ce-o ţineau legată de pumnul lui.

— Acum, porunci el blînd.

Fu trimis cîinele.

Iepurele ţîşni din tufe căutînd să se-ascundă şi, în clipa aceea, Toranaga îi dădu drumul lui Kogo. Cu bătăi puternice din aripi, zbură şuierînd după el ca o săgeată, ajungînd din urmă animalul înspăimîntat. La o sută de paşi, pe muncelul din faţă, era un lăstăriş cu rugi de mure şi iepurele alerga în zig zag, cu o viteză înnebunitoare, căutînd adăpost, iar Kogo reducea distanţa tăind colţurile, ajungînd din ce în ce mai aproape, la cîteva picioare deasupra pămîntului. Apoi fu deasupra pradei, se aruncă lovind cu ciocul, iar iepurele scoase un ţipăt, se ridică în două labe şi ţîşni înapoi, Kogo tot după el, ţipînd cu furie că-i scăpase. Iepurele se răsuci din nou, într-un ultim salt spre adăpost şi ţipă cînd Kogo lovi iar şi-l prinse zdravăn cu ghearele de gît şi de cap, apoi, strîngîndu-şi aripile, îl imobiliză fără frică, neluînd în seamă zbaterile disperate ale animalului, în timp ce, fără efort, îi rupse gîtul. Un ultim ţipăt. Kogo îi dădu drumul, ţîşni în aer pentru o clipă, îşi scutură penele zbîrlite, punîndu-le în ordine printr-o mişcare violentă, apoi se aşeză iar pe trupul cald care se zvîrcolea, cu ghearele din nou în încleştarea mortală. Atunci şi numai atunci, slobozi ea strigătul de victorie şi sîsîi de plăcere către vînat. Ochii ei îl priveau pe Toranaga.

Toranaga veni la trap şi descălecă, dîndu-i momeala. Ascultător, uliul porumbar îşi lăsă prada şi apoi, cînd îi ascunse cu dibăcie momeala, i se aşeză pe mănuşă. Îi prinse cureluşele, iar degetul său arătător, pe care era cocoţat, îi simţi încleştarea prin mănuşă.

— Bravo, bine lucrat frumuseţea mea, spuse el, răsplătind-o cu o bucăţică din urechea iepurelui pe care un gonaci o tăiase-n felii subţiri pentru ea. Poftim, înfulecă de aici, dar nu prea mult, mai ai încă treabă.

Cu un zîmbet larg, gonaciul ridică iepurele-n sus.

— Stăpîne ! Are, pesemne, de trei sau patru ori greutatea ei. De săptămîni n-am văzut altul mai bun, *neh* ?

— Da. Trimite-l la tabără pentru Anjin-san.

Toranaga sări în şa şi le făcu celorlalţi semn cu mîna să pornească din nou la vînat.

Da, ucisese foarte bine dar nu m-a emoţionat ca vînătoarea cu un şoim călător. Un uliu porumbar rămîne un uliu porumbar, un ucigaş, născut să omoare orice şi tot ce se mişcă. Ca tine, Anjin-san, *neh* ?

Da, tu eşti un uliu porumbar cu aripi scurte. O, dar Mariko era un şoim călător.

Şi-o aminti atît de clar, dorind mai mult decît orice pe lume să nu fi fost nevoie ca ea să plece la Osaka şi în Marele Necunoscut. Dar a fost necesar, îşi spuse el calm. Ostaticii trebuiau eliberaţi. Nu numai familia mea, ci toţi ceilalţi. Acum am încă cincizeci de aliaţi care au trecut în secret de partea mea. Curajul tău şi al doamnei Maeda, precum şi sacrificiul tău i-au unit şi i-au adus pe toţi din neamul Maeda de partea mea, iar prin ei, toată coasta de vest. Ishido trebuia forţat să iasă din bîrlogul lui de necucerit, regenţii dezbinaţi, iar Ochiba şi Kiyama făcuţi să ajungă la mîna mea. Tu ai săvîrşit toate astea, ba mai mult: mi-ai dat timp. Numai în timp se pun capcanele şi se face rost de momeală.

O, Mariko-chan, cine s-ar fi gîndit că o femeie atît de micuţă ca tine, fiica lui Ju-san Kubo, vechiul meu rival, trădătorul trădătorilor, Akechi Jinsai, ar putea să facă atît de mult şi să se răzbune atît de frumos şi cu atîta demnitate pe *taikō*, duşmanul şi ucigaşul tatălui tău. O singură năpustire înfricoşătoare, la fel ca Tetsu-ko, şi ţi-ai nimicit toată prada, care era şi prada mea.

Este atît de trist că nu mai existi. O asemenea credinţă merită o favoare specială.

Toranaga ajunsese în creastă. Se opri şi strigă să i-l aducă pe Tetsu-ko. Şoimarul i-o luă pe Kogo şi Toranaga mîngîie şoimul peregrin cu capişon pe cap, care se afla pentru ultima oară pe pumnul său, apoi îi scoase capişonul şi-i dădu drumul în înaltul cerului. Îl privi cum urcă în spirală, sus, tot mai sus, căutînd o pradă pe care el n-avea să i-o mai zburătăcească niciodată. Libertatea lui Tetsu-ko este darul meu pentru tine, Mariko-san, îi spuse în gînd, privind şoimul ce se rotea mai sus, tot mai sus. Spre a cinsti credinţa ta faţă de mine şi devotamentul tău filial către legea noastră de căpătîi, care zice : „Un fiu, sau o fiică, pătruns de simţul datoriei nu-şi poate găsi liniştea sub acelaşi cer cu ucigaşul tatălui său, atîta vreme cît acesta trăieşte".

— O, atît de înţelept, Alteţă, spuse şoimarul.

— Ce ?

— Să-i daţi drumul lui Tetsu-ko, s-o eliberaţi. Ultima oară cînd i-aţi dat drumul am crezut că n-o să se mai întoarcă niciodată, dar nu eram sigur. O, Alteţă, sînteţi cel mai mare şoimar din împărăţie, cel mai bun, pentru că *ştiţi*, sînteţi sigur cînd să trimiteţi şoimul înapoi, în înaltul cerului.

Toranaga îşi permise o privire încruntată. Şoimarul, neînţelegînd de ce, se făcu alb ca varul, i-l dădu repede înapoi pe Kogo şi se retrase în grabă.

Da, pentru Tetsu-ko venise vremea, gîndi Toranaga morocănos, dar, chiar şi aşa, ea era totuşi un dar simbolic pentru spiritul lui Mariko şi pentru calitatea răzbunării ei.

Dar cum rămîne cu toţi fiii tuturor bărbaţilor pe care i-ai ucis ?

Asta este altceva, toţi bărbaţii aceia meritau să moară, îşi răspunse. Chiar şi aşa, tu eşti întotdeauna în gardă cu cine se apropie la mai mult de o aruncătura de săgeată. E o prevedere firească. Observaţia îi plăcu lui Toranaga şi hotărî s-o adauge în Legatul său.

Mai privi încă o dată cerul printre gene şi văzu şoimiţa, care nu mai era a lui. Era o creatură de o imensă frumuseţe, acolo sus, liberă, dincolo de toate amărăciunile, ridicîndu-se în văzduh fără efort. Apoi, o forţă pe care el n-o mai putea controla o luă şi o răsuci spre nord şi dispăru.

— O, Tetsu-ko, îţi mulţumesc. Să zămisleşti multe şoimiţe, spuse el şi-şi întoarse atenţia spre pămîntul de la picioarele sale.

Satul arăta curat şi îngrijit în soarele care apunea, Anjin-san era tot la masa lui, samuraii la instrucţie, fumul se înălţa din vetre. Dincolo de golf, cam la vreo douăzeci de *ri*, se află Yedo. La patruzeci de *ri* spre sud-est se găsea Anjiro. La două sute nouăzeci de *ri* spre vest era Osaka şi de acolo, la nici treizeci de *ri* spre sud era Kyoto.

Acolo trebuie să se dea lupta hotărîtoare, gîndi el. Lîngă capitală. Spre nord, în apropiere de Gifu, sau Ogaki, sau Hashima, de-a curmezişul marelui drum de nord, Nakasendō. Poate acolo unde drumul o coteşte spre sud, către capitală, lîngă cătunul Sekigahara, în munţi. Undeva pe acolo. O, eu aş fi în siguranţă ani în şir în spatele munţilor mei, dar aceasta este şansa pe care am aşteptat-o : Ishido a rămas descoperit.

Atacul meu principal va fi de-a lungul drumului de nord şi nu pe Tokaidō, drumul de coastă, deşi între timp am să mă prefac că-mi schimb planul de cincizeci de ori. Fratele meu o să meargă alături de mine. O, da, cred că Zataki o să se convingă singur că Ishido l-a trădat pentru Kiyama. Fratele meu nu este prost. Am să-mi ţin jurămîntul solemn, s-o cer pe Ochiba pentru el. În timpul *bătăliei decisive* Kiyama o să schimbe tabăra, cred c-o s-o schimbe, şi, cînd o s-o facă, dacă o face, o să se arunce asupra detestatului său rival, Onoshi. Asta va fi semnalul de atac pentru muschete, eu am să-i iau prin învăluire şi am să cîştig, pentru că Ochiba, în chip înţelept, n-o să-l lase niciodată pe moştenitor să lupte împotriva mea. Ea ştie că, dac-ar face-o, aş fi forţat să-l omor.

Toranaga începu să zîmbească pe sub mustaţă. Cînd am să cîştig am să-i dau lui Kiyama toate pămînturile lui Onoshi şi am să-i dau de înţeles să-l numească pe Saruji moştenitorul său. În clipa cînd am să fiu preşedintele noului Consiliu al Regenţilor am să trimit doamnei Ochiba, propunerea de căsătorie a lui Zataki, iar ea va fi atît de furioasă de neobrăzarea lui, încît, spre a îmbuna pe Prima Doamnă a Ţării şi pe moştenitor, regenţii vor trebui, cu regret, să-l invite pe fratele meu să-şi curme această viaţă. Cine să-i ia locul ca regent ?

Kasigi Omi. Kiyama va fi prada lui Omi... da, aşa este înţelept şi este atît de uşor, pentru că, sigur pînă atunci Kiyama, senior al tuturor creştinilor, o să se fălească peste poarte cu religia lui. Edictele de expulzare ale lui *taikō* sînt încă legale, *neh?* Cu siguranţă, Omi şi ceilalţi au să spună: „Votez ca edictele să fie scoase la iveală". Cu asta, Kiyama s-a dus, n-o să mai fie nici un regent creştin şi, cu răbdare, o să strîngem tot mai mult laţul asupra năroadei, dar periculoasei dogme străine, care este o ameninţare pentru Pămîntul Zeilor şi întotdeauna a pus în primejdie *wa*-ul nostru... şi, ca atare, trebuie lichidată cu desăvîrşire. Noi, regenţii, o să-i încurajăm pe compatrioţii lui Anjin-san să preia negoţul de la portughezi. Cît de curînd cu putinţă, regenţii vor porunci ca tot negoţul şi toţi străinii să se limiteze la Nagasaki, la o zonă restrînsă din Nagasaki, sub o pază foarte severă. Şi o să ne-nchidem hotarele pentru totdeauna... pentru ei, şi pentru muschetele lor şi pentru otrăvurile lor.

Sînt atît de multe şi minunate lucruri de făcut, o dată ce am cîştigat, dacă voi cîştiga şi cînd voi cîştiga. Noi sîntem un popor foarte uşor de prezis.

O să fie o epocă de aur. Ochiba şi moştenitorul au să ţină o curte cu mare fast în Osaka, iar din cînd în cînd, noi o să venim să ne închinăm în faţa lor şi-o să continuăm să guvernăm în numele lui în afara castelului Osaka. Peste vreo trei ani Fiul Cerului o să mă invite să dizolv Consiliul şi să devin *shōgun*, pînă ajunge la majorat nepotul meu. Regenţii au să stăruie să primesc şi, cu supunere, eu am s-o fac. Într-un an sau doi, fără pompă, am să mă retrag în favoarea lui Sudara şi am să păstrez puterea, ca de obicei. Am să aştept în continuare cu răbdare, iar, într-o zi, cei doi uzurpatori vor face o greşeală şi atunci s-a zis cu ei, într-un fel, va fi sfîrşitul castelului Osaka, un vis într-un alt vis, iar adevăratul trofeu al Marelui Joc, care a început de îndată ce am putut gîndi şi a devenit posibil în momentul în care a murit *taikō*, adevăratul trofeu va fi cîştigat: *Shōgunat*-ul.

Pentru asta am luptat şi asta am plănuit toată viaţa. Eu, singur, sînt moştenitorul împărăţiei. *Voi fi shōgun.* Eu am întemeiat o dinastie.

Acum totul este cu putință mulțumită lui Mariko-san și ciudatului barbar care a apărut din marea de la răsărit.

Mariko-san, a fost *karma* ta să mori în chip glorios și să trăiești în veci. Anjin-san, prietene, e *karma* ta să nu părăsești niciodată acest pămînt. A mea este să fiu *shōgun*.

Kogo, uliul porumbar, își fîlfîi aripile pe-ncheietura mîinii lui, se așează mai bine și-l privi. Toranaga-i zîmbi. Nu eu am ales să fiu ceea ce sînt, ci *karma* mea.

În anul acela, în zorii celei de a douăzeci şi una zile a lunii a zecea, Luna fără Zei, armatele s-au ciocnit. Era în munţi, lîngă Sekigahara, de-a curmezişul drumului de nord, pe-o vreme cîinoasă : ceaţă, apoi lapoviţă.

Spre sfîrşitul după-amiezii, Toranaga cîştigase bătălia şi s-a pornit măcelul. Au fost luate patru mii de capete.

*

* *

Trei zile mai tîrziu, Ishido a fost prins viu, iar Toranaga, bine dispus, i-a amintit de profeţie şi l-a trimis în lanţuri la Osaka să fie expus în public, poruncind celor din eta să îngroape cu străşnicie în pămînt picioarele generalului Ishido, lăsîndu-i afară doar capul, şi invitîndu-i pe trecători să taie cel mai vestit gît din împărăţie cu un fierăstrău de bambus. Ishido a fost în agonie trei zile şi a murit foarte bătrîn.

Lector : DIANA ANCA RADU
Tehnoredactor : VICTOR MAȘEK

*

Coli de tipar : 42
Bun de tipar : 20.08.1988

*

Tiparul executat sub comanda nr. 80 246
la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii",
Piața Scînteii nr. 1, București
Republica Socialistă România